

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Semerad-A03-Andelsky_svet.pdb

PDB Name: Semerad-A03-Andelsky_svet
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.5.2006
Modification Date: 5.5.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Andělský svět
(science fiction z paralelního vesmíru)
Václav Semerád 2004

Probuzení

"Oldo, vstávej!"

Olda nemohl otevřít oči. Nešlo mu to, měl je jakoby slepené.

Konečně se mu podařilo pootevřít víčka. Ležel ve spacáku na podlaze, měkčí než lesní mech, nad sebou slyšel přerývané funění a zdálky jakési starostlivé hlasy.

"To jsi ty, Čerte?" chtěl zamumlat, ale jak se ještě úplně nekontroloval, neozval se slovy, ale telepaticky.

"Sláva! Probudil se!" vykřikla radostně dívka v kombinéze se vzorkem jaguáří kůže, klečící u něho.

Místnost byla vzápětí plná lidí - a psů.

Kromě černého, rozježeného psíka Čerta, ostražitě hlídajícího každý dech ležícího chlapce a občas ho starostlivě očíhávajícího, se nejprve horempádem přihnala tři stejně černá odrostlejší štěňata, následovaná dívenkou v kombinéze jako poseté tisíce kamínky. Za nimi přispěchali ještě tři dospělí.

"Konečně!" neodpustil si doktor, oblečený jako jediný v bílém. "Ti tě zase zřídili! Jako kdybych ti to neřikal!"

Olda se chtěl posadit, ale nešlo mu to. Připadal si jako přejetý parním válcem.

"Poslyš, Oldo, takhle to opravdu nejde," domlouval mu starostlivě doktor. "Vracíš se ze Země pokaždé v horším a horším stavu. S tím budeme muset něco dělat."

"Ale co?" zabručel Olda telepaticky - šlo mu to tak snadněji. "Nemůžu přece za to, že mě tam pokaždé vyhmátnou!"

Náhoda je zkrátka blbec!"

"To už ani nevypadá na náhodu!" mračil se doktor. "Třikrát jsi Zemi navštívil, pokaždé jen na pár minut - a báb ho!"

Vždycky tě něco strašně zvalčuje do bezvědomí, ani sám nevíš co to bylo. Divím se, že jsi ještě naživu. Naposled ti tekla krev z nosu i z uší, to už není žádná legrace. Tak to dál nejde! Na Zemi nejsi v bezpečí. Věříme ti, že na tebe číhají ďáblové, ale sem za námi nemohou. Proč tam pořád lezeš?"

"Zatím jsem se vždycky vrátil," namítal uraženě Olda.

"Zatím!" souhlasil významně doktor. "Proč se tam pořád hrneš jako mezek? Příště to dopadne hůř a co pak? A už vůbec bys tam neměl chodit sám. Proč odmítáš doprovod Máni a Jarči, proč tam nejdeš se mnou? Dohlédli bychom na tebe."

"Nechci na nikoho přitáhnout neštěstí," opáčil Olda. "Když jdou domů holky, taky se o ně strachujeme, ale nikdo je tam ještě neobtěžoval - nejspíš o nich ďáblové nevědí. Kdyby se tam ale objevily se mnou, kdoví - třeba by ty bestie napadlo, že ke mně patří a mohly by jim škodit nebo mě skrze ně vydírat."

"Tak tam prostě nechod!" navrhl mu doktor.

"A to mám pořád trčet tady?" odmlouval Olda.

"Bylo by to rozumnější," řekl doktor. "Co tě pořád žene na Zem? Není to nutné a tady máš taky co dělat, ne? Počkej, až na tebe ďáblové zapomenou, až je číhání omrzí. Domů tak jako tak nemůžeš, buď rád, že se ti tam občas podívám já nebo Čert."

To byla smutná pravda a Olda se ještě víc zachmuřil. Doktor Alexijev i jeho věrný psík Čertík mu ze Země občas přinášeli novinky, ale ty nebyly povzbudivé. Maminka, které věřil, všechny zradila. Oldu, jeho bratra Jirku, ale především tátu.

A právě o tátu Oldovi šlo. Pro něho se odvažoval zpět na Zem, navzdory již čtyřikrát opakovanému výprasku. Nevěděl si s tím rady. Ačkoliv nikdy nikdo nebyl nablízku, pokaždé schytl nečekanou ránu do hlavy, ani nevěděl odkud. Věděl, že to nebylo pěstí a že ho neudeřil člověk. Sám se divil, že to přežil a dokázal se vrátit, i když jen díky schopnostem od andělky. Po každé ráně ho neposlouchaly svaly, nemohl se ani hnout, nedokázal se ani nadechnout. Jen andělský idarchon a slýřib ho nezradily. Z posledních sil si vždycky otevřel okno do Útočiště a vletěl tam - i když naposledy se tam jen bezmocně převalil, než ztratil vědomí. Neřízená brána přitom vypálila esovitou stopu do podlahy, to už bylo opravdu nebezpečné...

Všechno přitom vyznělo nadarmo.

Nepodařilo se mu tátu najít, vždyť ani nevěděl, kde ho má hledat. Zmizel mu jako duch, jako pára, jako by se po něm slehla zem. Máňa Hadrbolecová mu chtěla pomoci, na vlastní pěst po jeho tátovi celý týden pátrala, ale vrátila se také

bez výsledku.

Od osudného setkání s ďáblem Johanem se Oldovi všechno hroutilo. Nic se mu nedařilo, byl stále zasmušilejší. Doktor Alexijev měl pravdu. Proč se tam vrací jako mezek, když nic nezíská? Místo aby léčil pacienty, museli se po těch úderech naopak všichni starat o něho. Měl by svou silou pomáhat a ne ji spotřebovávat. Škodil i rozjízďející se klinice, která začínala mít první nesporné úspěchy. Vždyť to byl jeho nápad, zařadit se na tomto světě. Nikdo mu nic nevyčítal, ale...

Cestovní kancelář Cesty za zdravím na Zemi rychle získala popularitu. Cesty za zdravím byly také cestami do neznámého, tajemného světa, ale zdraví bylo v jejím názvu očividně důležitější než cesty. Ačkoliv byla řádně registrovaná jako cestovní kancelář, na prospektech i plakátech uváděla, že zdravé klienty neobsluhuje. Nebylo obvyklé, že na přepážce cestovní kanceláře sloužili lékaři a zákazníci nenazývali jinak než pacienty.

Tiskové agentury světa nedávno přinesly zprávy o neuvěřitelných objevech Američanů v mimozemském světě. Šlo o zázračné léky a nikdo nepochyboval, že i Cesty za zdravím jsou mimozemská záležitost, ačkoliv to kancelář Cesty za zdravím výslovně neuváděla. Ačkoliv byly ceny nabízených zájezdů srovnatelné s cenami jiných cestovních kanceláří, mezi lidmi se brzy rozkřiklo, že mají opravdu zázračné léčebné výsledky. Kupovali je lidé nemocní, vraceli se zdraví a známým po návratu vykládali neuvěřitelné zvěsti o neznámém divukrásném světě, kde je uzdravili. Zdraví by jistě nikdo nevyměnil, ale někteří přece jen litovali, že se tam už nepodívají. Brzy se to rozkřiklo jako nepopiratelný fakt, klienti se hrnuli a pokladnou cestovní kanceláře procházely miliony.

Na Zemi byl přitom vidět jen pověstný vrcholek ledovce. Kancelář byla nevelký krámk se třemi lékaři, právníkem a sekretářkou, vybavený levným nábytkem a třemi ošuntělými počítači z bazaru. Zakladatelé - manželé Alexijevovi s Oldou - se od samého počátku dohodli, že nebudou pěstovat zbytečný přepych, aby jim nikdo nemohl citelněji škodit. Neobvyklá byla jen silná neprůstřelná skla přepážek, jako u velikých bank. Kdo ale věděl o milionech, které kanceláři protékají, ani se tomu nedivil.

Maskotem cestovní kanceláře bylo černé štěně. Nejenže bylo namalované na vývěsním štítě nad vchodem, ale za přepážkou se úplně volně pohybovalo i skutečné, na povel štěkalo a někteří zákazníci se dušovali, že je slyšeli mluvit - což jim ovšem nikdo nevěřil.

Málokdo z klientů tušil, že je to pravda a ještě méně lidí vědělo o tom, že se tam střídají štěňata čtyři a nejsou pouhými maskoty. Nejenže mluvila, ale umožňovala lidem telepatický kontakt mezi Zemí a Útočištěm. Důležitou osobou byla proto i nenápadná sekretářka Věra, která se jako jediná dokázala se štěňaty telepaticky domluvat.

Svět v sousedním paralelním vesmíru, nazývaný jeho současnými obyvateli Útočiště, byl obydlený jen několika desítkami lidí ze Země. Nebylo tomu tak vždycky. Jeho původní obyvatelé se lidem natolik podobali, že jim tak zjednodušeně všichni říkali, ačkoliv to nebyli praví lidé druhu Homo Sapiens. Kdysi dávno vyhnuli, ale až kuriózně nešťastným způsobem. Nikomu se nechtělo uvěřit, že doplatili života - na televizi. Zkázu této kdysi vyspělé civilizace zavinil televizní pořad s příliš sugestivním obsahem, takže ho všichni poslechli. Bohužel to byl - návod k bezbolestné sebevraždě...

Pozemšťané se nyní zařídili v podzemním paláci, který roboti celé tisíce let udržovali v nejlepším pořádku. Neviditelní služebníci plnili lidem telepatická přání s udivující rychlostí. Mohli mít nač si pomysleli. Lůžka, přikrývky, obleky, chutná jídla.

Když ale po nich chtěli krátce před otevřením kliniky uklidit mrtvá těla původních lidí do sousedního podzemního sídla, neviditelní služebníci je poprvé neuposlechli. Nebylo to ale způsobeno poruchou. Zřejmě měli ve starodávných instrukcích úctu k mrtvým a při nesplnění všech přísných podmínek odmítali s mrtvolami manipulovat.

Lidé si museli pomoci sami, ale zvládli to. K mrtvým se chovali s respektem obvyklým v pozemských konvencích, ale to jim nebránilo přemístit jejich těla jinam. Teprve pak mohli přivítat první pacienty.

Podle Alexijevova očekávání přijel první mikrobuses poloprázdný. Na neznámou cestovní kancelář se lidé zpočátku dívali nedůvěřivě pro její zdánlivě nereálné sliby zdraví, ale jakmile se vrátili první klienti, šlo to jako po másle. Brzy začal mikrobuses na Zem jezdit dvakrát týdně a nakonec se ustálili na denním doježdění. V podzemních palácích by rozmístili tisíce lidí, ale nestihli by je obsluhovat, proto je brali jen po dvanácti. Léčebné pobyty podle závažnosti léčení rozvrhli na čtrnáctidenní a měsíční, tak aby celkový počet pacientů nepřesahoval dvě stovky. Ve skutečnosti by mohli léčení zkrátit na týden, ale Alexijev uznal, že si zákazníci za tu cenu zaslouží i nějakou rekreaci.

Hlavní potíž byla v tom, že lidé bez telepatických schopností nemohli zdejšími robotům poroučet. Neotevřeli by si sami ani dveře. Naštěstí Irena Alexijevová objevila průchozí režim dveří, kdy lidé zdánlivě pevnou stěnou volně procházeli, aniž by si ji museli otevírat.

Jednotlivé pokoje teď byly trvale otevřené a přece v nich lidé měli soukromí, byť za cenu menšího nepohodlí, či spíše nezvyku. Vzkročit rovnýma nohama do pevné skály byl především pro starší pacienty psychický problém, i když se dal překonat tím, že se orientovali po hmatu a procházeli dveřmi se zavřenýma očima. Opatrným trochu vadilo, že se pokoje nedaly zamykat, ale všichni dostali již při příjezdu nabídku světit cennosti po dobu pobytu do bezpečné úschovy.

Naštěstí byly obtíže nepatrné a výhody rychle převážily nad nevýhodami.

Hlavní výhodou bylo samozřejmě léčení.

Nezvyklou léčebnou metodu pomocí volné kosmické energie začala používat na vesnici andělka Bisiája. Naučila ji Oldu a ten ji dlouho zkoušel po nemocnicích jen se svým psíkem Čertem. Až si ho všiml doktor Alexijev, primář Vinohradského oddělení popálenin, kterému neušlo, jaké zázraky ten kluk na jeho oddělení dělá.

Kosmická metoda vypadala skutečně zázračně. Obvykle se dva lékaři - často jen děti a občas jim vypomáhal i malý černý pes - postavili vedle lůžka pacienta, nadechli se jako před namáhavou túrou - a pak se v místnosti rozsvítilo podivné nepozemské světlo, vzduch se zachvěl sálavým teplem - a to bylo vše. Lékaři pak spokojeně, i když zadýchaně

odcházel - a s pacienty se začaly dít nevídané věci.

Nemoci ustupovaly jako po švihnutí kouzelným proutkem. Nejpozději do druhého dne vstávali na smrt nemocní z lůžek, ačkoliv byli někteří z nich předtím po dlouhá léta připoutaní na invalidní vozíčky. Nemocní rakovinou s hlavami olýsalými po marných pokusech o léčbu zářením přestávali cítit bolest a obvykle jim už do rána začínaly rašit nové vlasy. Popáleným, pokrytým jizvami, narůstala nová kůže a jizvy obvykle do tří až pěti dnů mizely. Odborníci tomu nechtěli věřit, ale i odborník může onemocnět, takže se tu v roli pacientů sešlo i několik lékařů, kteří jen nevěřícně zírali. Když se ale ptali po způsobu léčení, dostávali jen vyhýbavé odpovědi.

Málokterý lékař pochopil teorii o miniaturních zakřivených prostorech, nesoucích energii, která prochází volně hmotou, aniž se v ní zachytí a tím se prozradí. Na Zemi asi nebyl jediný měřicí přístroj, schopný kosmickou energii zachytit a změřit. Vypadalo to tajemně, ale ti, kdo tuto energii využívali, si tím hlavu nelámali. Když Olda kdysi zkoušel své možnosti, zvedl jen tak očima traktor a mohl na dálku dvaceti metrů zapálit nejen svíčku, ale také - střelný prach v nábojích pistole, kterou proti němu chtěla použít jedna ze Zlých.

Bohužel si jeho vlastností všimli i Zlí. Těm by se také hodily, ale určitě na něco jiného než k uzdravování nemocných... V současné době léčilo pacienty kosmickou metodou pět dospělých, tři děti a pět psů, ačkoliv čtyři psíci byli pouhá štěňata, která dávala jen jednu nejmenší dávku denně, zatímco dospělí lidé stačili na pět silnějších dávek. Naštěstí nebyli ani zdaleka vytížení, ale to se mělo brzy změnit, neboť Alexijev přemlouval známé doktory i sestry, aby posílili jejich řady, aby mohli kliniku podstatně rozšířit.

Většině pacientů stačila jediná dávka kosmické energie, aby odcházeli vyléčení. Zbytek pobytu byl pro ně skutečně příjemnou rekreací. Prvního dne je ještě sestřičky obsluhovaly, zejména ty nepohyblivé, ale dalšího dne je vozily na sluníčko a zkoušely s nimi vstát a chodit. Většině se to podařilo a pak už po místních atrakcích chodili sami.

Těch atrakcí mnoho nebylo, ale stály za to. Většina byla přírodního původu. Byla tu dvě přírodní koupaliště a hlavně mimozemský les, plný nevídaných rostlin. Stačilo pacienty před první vycházkou poučit, že zvířata jsou krotká, ale chráněná, takže je směji jen pozorovat, ale nikdo jim nesmí ubližovat. Všichni to ochotně dodržovali; nepřijeli sem přece na lov, ale za zdravím. V lese rostla spousta podivných jedlých plodů, takže tam nikdo nemusel hladovět. Komu to nevyhovovalo, mohl si kdykoliv dojít do podzemní jídelny na vydatný oběd a večeři.

Jako průvodci nechodily na vycházky s pacienty sestřičky, většinou zaměstnané u ještě nepohyblivých denních přírůstků, ale - psi. Ano, štěňata z vývěsního štítu cestovní kanceláře. V tomto světě ale své vlastnosti neskrývala a tady se tomu nikdo nedivil...

Čert i jeho štěňata si na to tak zvykli, že se nováčkům jako doprovod sami nabízel. Lidé s překvapením zjišťovali, že zdejší psům rozumějí a většinou na jejich nabídku přikývli. Psi je vodili po okolí, zdůrazňovali jim oblíbená místa, občas jim předváděli své létací schopnosti a házeli jim plody, rostoucí vysoko v korunách stromů - naštěstí tam bylo jitrnicovníků dost, takže se plodů dostalo pro všechny. Alexijev byl také rád, že psíci pacienty doprovázejí. Při jakémkoliv nenadálém stavu by dokázali telepaticky přivolat pomoc, nehledě k tomu, že by i štěňata mohla ihned pomoci těm, kdo by spadli do vody, nebo uvázli někde na skále. Dozor nad pacienty jim proto svěřoval rád a psíci byli na jeho důvěru nadmíru pyšní.

Alexijevovi a Olda teď bydleli trvale v Útočišti. Sestřičky Hedvika, Soňa a Lenka létaly na soboty a neděle domů na Zem, děti Máňa a Jarča sem naopak létaly z domova jen přes den. Kromě nich bydlel přímo v Útočišti zamračený řidič Franta Bulis se svou ženou. Nedávno mu ji Alexijev zachránil a Bulis se mu nabídl jezdit s mikrobusem. Byl to starý autobusák, jezdil spolehlivě a i když to byl tak trochu morous, Alexijev si ho chválil.

Ani Bulis, ani jeho žena nepřistoupili na úpravu, která by jim v Útočišti zajišťovala lepší život. Olda jim sice nabídl operaci s přidáním telepatického orgánu, ale když se dozvěděli, že to dělá vrtním díry do hlavy, rozhodně to odmítli. Alexijev je pak už k ničemu nenutil.

To bylo veškeré osazenstvo nové kolonie zvané Útočiště, jediného venušského světa, kde nevládly pro lidi vražedné podmínky.

Alexijev splnil svůj dávný slib a vyjednal trojici dětí přijímací zkoušky na lékařské fakultě. Kvůli Oldovi dovezl zkušební komisi mikrobusem do Útočiště, ale prošlo to hladce. Komisi nadchl pobyt v neznámém světě a děti při zkoušce excelovaly, takže je mohli přijmout s čistým svědomím. Jarče, Máně i Oldovi se tak až do začátku školního roku splnil známý sen většiny školáků - prodloužené prázdniny.

Všechno by bylo ideální, nebýt ...jednoho d'ábla...

Od setkání s Johanem dělal Olda všem starosti.

Ačkoliv mu to nechtěli věřit, podařilo se mu vyklouznout z d'ábelských spárů. Johan ho omráčil, přivázel k pohovce a chystal se na něm dělat pochybné pseudolékařské výzkumy, ale Olda se stačil probrat a z posledních sil mu i s pohovkou zmizel do sousedního vesmíru, kam za ním Johan nemohl. Dlouho mu to ale nikdo nevěřil. Své přátele musel přesvědčovat, že se sám nemohl tak pevně přivázat, jak ho našli.

Pochopitelně o další setkání s d'ábelským otčímem nestál, ale s matkou se chtěl domluvit aspoň o tátovi. Aby se nemusel setkat tváří v tvář s Johanem, půjčil si na to od sestřičky Soni mobilní telefon a vydal se na Zem telefonovat. Vrátil se bez vypůjčeného mobilu a v zuboženém stavu po nečekaném úderu.

Dlouho byl bez vědomí a když se probral, neměl tušení, odkud to na něho přiletlo. Zdálo se nemožné, aby se o něm d'áblové dozvěděli, stalo se to na opačném konci města a opět tomu nikdo nechtěl věřit. Přesto Oldu málem zabili. Další pokus podnikl Olda v Pardubicích. V Útočišti na tom místě stála veliká, záhadná pyramida se sochou zlatého telete. Olda se vynořil v lukách za městem na břehu Labe, ale dřív než se dovolal domů, přišel znenadání další útok, opět stejným způsobem. Z posledních sil se Olda vrátil do Útočiště. Mobil měl tentokrát na šňůrce na krku, takže by ho mohl Hedvice vrátit - kdyby nebyl uvnitř úplně spálený...

To už i Oldovi došlo, že to nebude jednoduché.

On sám také dokázal větší porci energie zničit zapnuté mobily. Zřejmě měly s energií něco společného i údery d'áblů - pak s tím ale nebyly žádné žerty.

Olda nedbal varování a zkoušel to dál, vytrvale jako mezek. Alexijev ale tušil, že to není náhoda, jak ho pokaždé rychle objeví a zaútočí na něho. Když se Olda probudil, využil shromáždění těch, kdo Oldu přišli přivítat zpátky mezi živé, k vyvolání společné porady o tom, co s tím budou dělat.

"Poslyš, Oldo," začal, sotva Oldu všichni ubezpečili o tom, jak jim chyběl. "Ty cesty na Zem musí přestat. Aspoň do doby, než zjistíme, co tě tam pokaždé napadne."

"Jak to ale chcete zjistit beze mě?" vrtěl hlavou Olda.

"To nevím, ale nemůžeme riskovat, že tě někdo zabije," trval na svém lékař.

"Holky chodí spát domů a nikdo jim neublíží. Ty tam jezdíš každý den a také tě ještě nikdo nepřepadl. Proč mám zrovna já takovou smůlu?"

"Třeba pro tvého otčima," mínil Alexijev.

"Tebe zná taky a dokonce tě považoval za hlavní postavu kliniky," namítal Olda. "Pak říkal, že na tebe a na Irenu neudeřil jen proto, že si nebyl jistý, zda jste zrovna vy ti praví. Říkal, lépe neudeřit vůbec, než na nepravého - a odkrýt předčasně karty."

"Na tebe ale udeřil," opáčil Alexijev a zkoumavě si Oldu prohlížel. "Znamená to, že si byl jistý? Je mi to divné. Většinu tvých schopností přece máme i my."

"Jednu mám navíc," řekl zasmušile Olda. "Neúčinkují na mě podprahové psychické metody. Ani ultrazvuk, ani podprahové obrázky z televize."

"To ale nemůže Johan vědět!" namítal Alexijev.

"Může," nesouhlasil s ním Olda. "Jen já jsem přece v té soudní síni reagoval na jeho poťouchlosti tím, že jsem udeřil do jeho inhibitorů - jak tomu říkal. Spálil jsem mu rychle po sobě čtyři, než to vzdal."

"Dobře, to by ledacos vysvětlovalo. Trochu ses unáhlil a prozradil ses mu," přistoupil na to Alexijev. "To ale nic neříká o nás. Proč se tak soustředil na tebe?"

"Možná měl příležitost vyzkoušet si tě," napadlo Oldu. "Mohl někoho u policie podplatit a ovlivňovat tě už během výslechů. Toho by sis nemusel ani všimnout, zato on by zjistil, že tě snadno ovlivní, a k soudu by šel s jistotou předem vyhraného sporu. Až tam pochopil, že proti němu stojí někdo, kdo se nejen nedá ovlivnit, ale může tomu poťouchlému ovlivňování účinně zabránit. Prohraný soud ho určitě rozzuřil, ale neodvážil se udeřit ani tebe, ani Irenu. Báł se případné odplaty z neznáma."

"A když zjistil, že se báł jenom tebe, praštil tě plnou silou," doplnila ho Máňa.

"Možná," připouštěl Olda. "Teď si vzpomínám, jak se divil, že jsem to byl právě já, kdo mu ničil jeho inhibitory. Do té doby jsme se bavili jakž takž normálně, pak už si na mě žádné servítky nebral."

"Ať je to jak chce, ať má na tebe Johan vztek právem či ne, jisté je, že proti tobě podniká hodně drsné útoky," řekl Alexijev. "A že jde o život, o tom nikdo nepochybuje. Opakuji, tvá přítomnost na Zemi není tak nezbytná, abys musel riskovat život. Bude nejlépe, když zůstaneš natrvalo v Útočišti, dokud na tu záhadu nepřijdeme. Můžeš tady být správcem, uděláme tě pro mě za mě třeba primářem. Na Zem se ale nebudeš vydávat, rozumíš?"

"Ty mi to chceš - zakazovat?" vyjevil se Olda.

"Inteligentnímu klukovi nemusím nic zakazovat," řekl Alexijev. "Jen ti to nedoporučím. Měl bys vědět, že s tvým nebezpečným riskováním nesouhlasíme. Nejsi batole, aby ti musel pořád někdo říkat: Pozor, páli! Až najdeme nějaký protitah, budu první, kdo ti bude přát další návraty na Zem, ale takhle..."

"No jo," zavrčel neochotně Olda. "Chtěl jsem si jen popovídat s tátou."

"Můžeme se ti po něm podívat a kdyby tě chtěl vidět, vezmeme ho sem. Bylo by to lepší než abys za ním chodil do nebezpečí."

"Třeba nebude mít na cestu," napadlo Oldu.

"Pro takové případy uděláme výjimku a vezmeme ho sem zadarmo. Beztak by se nešel léčit, ne?"

"Zadarmo by to mělo být pro všechny," zavrčel Olda.

"A to zase ne!" vrtěl hlavou Alexijev. "Kdybychom léčili lidi zadarmo, nevážili by si toho. Víš přece, jak nad naším léčením na Zemi ohrožovali nos poslanci, že je to pro všechny a zadarmo. Teď je to stojí pěkné peníze, ale nikdo nebrblá!"

"Máme tu zadarmo všechno a neplatíme ani daně," vrčel pořád Olda.

"Musíme živit naše zaměstnance na Zemi," namítal Alexijev. "Ale znovu opakuji, hlavní důvod proč požadujeme peníze je, aby si nás lidé vážili. Až se vrátíme, musíme mít postavení, jaké nám patří. Ne aby nás pojišťovny milostivě odbývaly pouhými drobkami z koláčů, kterými se samy cpou."

"Nezdá se mi spravedlivé, aby lidi platili pojišťovny a ještě nám!"

"Máš pravdu, spravedlivé to není," souhlasil Alexijev. "Pojišťovny nefungují jak mají. Nahradil bych je nějakou rozumnější institucí, ale to chce čas."

"To nedokážeš!" věstil mu chmurně Olda.

"Proto přece potřebuji tolik peněz," usmál se Alexijev. "Než se vrátíme, založíme na Zemi novou zdravotní pojišťovnu, která nám bude poctivě platit. Manažery najdeme, už jsme několik takových vyléčili, byli by ochotní jít do toho."

Potřebujeme jen zákonem vyžadovaný základní kapitál; bez toho to prostě nejde, zákony už jsou takové. Pak nabídneme lidem, kteří se u nás pojistí, léčení andělskými metodami. Uvidíš, jak se k nám pohnou!"

"To by mohlo zase zruinovat ostatní pojišťovny," řekl Olda.

"Ať krachnou, když nepochopily, oč jde!" krčil rameny Alexijev. "Litovat je nemusíš."
"Jenže to odnesou i ostatní lékaři," sýčkoval Olda. "To přece nechceš!"
"Jak se to vezme," řekl Alexijev. "Když někdo přijde za námi, že chce vyzkoušet naše metody, vyhodíme ho? Jistěže ne!"
"Leda by to byl ďábel," uznal Olda. "Ale kdyby za námi opravdu nějaký přišel, nevím, jak je poznat. Ti by toho přitom mohli strašně zneužít."
"Komu dáš jen telepatii a idarchon, může léčit, ale nedostane se na Útočiště, aby tě mohl ohrozit," řekl Alexijev vážně. "Slýbíš jsi nedávat kdekomu - mně a Ireně až teď."
"Ani lékaři nejsou svatí!" připomněl mu Olda. "Zabíjet se dá i idarchonem."
"Na vraždu stačí i kuchyňský nůž," řekl Alexijev. "Lékařskou fakultu vystudovala jistě i spousta kariéristů, ale drtivá většina se na to dala, aby pomáhala lidem. Měl bys jim trochu víc věřit."
"Johan je taky doktor," namítl Olda. "Lékař - a přitom ďábel."
"Ďáblové budou výjimky i v jiných směrech," přikývl Alexijev. "Jestli nám budou dělat potíže, nevím. Chtěl bych být optimista."
"To se ti řekne," sykl Olda. "Spíš se obávám, že budeme muset požádat o pomoc Přitele andělů. Doufám jen, že se ho Čert dovolá."
"To by ale muselo jít o život!" připomněl mu Čert.
"Hele - a nejde o život?" podíval se na něho Olda. "Co kdybych se teď vypravil na Zem? Mám nejasné tušení, že bys měl hnedle vážný důvod přivolat ho."
"Možná... ale nedělej to, Oldo," zrazoval ho Čert. "To by bylo vážně o kožich! Měl ses vidět, když jsme tě naposled našli. Tak bledého jsem tě ještě neviděl. A taky ti moc dlouho trvalo, než ses vůbec probudil!"
"Tak vidíš!" opáčil Olda. "Jestli se něco stane Alexijevovi nebo holkám, bude to i tvoje vina. Neměl jsi být takový pedant!"
"Nejsem žádný pedant," urazil se Čert. "Jen držím čestné slovo."
"No dobře," vzdychl si Olda. "Já už tam nepůjdu. Nakonec - i tady se dá ledacos dělat. Třeba tady budu cvičit štěňata."
"To není nutný," našl ihned Čert. "Už jsem je naučil všemu. A ty jsi jim zase dal ty nový játra, co chceš ještě víc?"
"Je jich nějak málo," připomněl mu Olda. "Kdo se mi kdysi chlubil, kolik desítek jich můžeme očekávat? Při zakládání Fondu ohrožených štěňat jsme přece počítali až se stohlavou smečkou. A teď jsou jen čtyři. Kde máš další?"
"Bylo jich deset," zavrčel Čert. "Macoun jich větší polovičku utopil!"
"Neexistuje žádná větší polovička!" opravil Čerta Olda. "Polovičky jsou zásadně stejné, jinak to nejsou polovičky."
"Kdo z nás dvou je tady pedant?" opáčil důstojně Čert.
"Přiznej se radši, že sis většinu fenek vymyslel, abys byl zajímavější," popichoval ho Olda. "Přitom to bylo zbytečné, my tě uznáváme i bez pověsti Dona Juana."
"Nafej si co chceš, nevymýšlel jsem si ani blechu," vyštěkl uražený Čert. "Ale je mi to taky divný. Být u tolika fenek - a nic?"
"Máš pravdu," zastala se ho Máňa. "A je to vážně divné. Kdybys byl fenka, dalo by se to vysvětlit, ale ty jsi přece pes!"
"Jak bys to vysvětlila?" zpozorněl Olda.
"Jednoduše," řekla Máňa. "Když dáváš někomu kosmickou energii, část jí jde skrz tebe. Například Alexijevovi za těch pár měsíců, co to dělají, viditelně omládl. Ale může to i škodit. Třeba při graviditě. A co když to způsobuje sterilitu? Neměl náhodou Čert všechna štěňata ještě předtím, než dostal idarchon a začal s léčením?"
"Měl," rozsvítlo se i Oldovi. "Proto jsem přece musel štěňatům idarchon přidávat až tady, zatímco telepatický orgán měla vrozený."
"A sakryš!" zarazil se Alexijev. "Sterilita by mohl být pořádný malér!"
"To by tedy byl!" přidala se sestra Hedvika kysele a bylo znát, že pořádně zbledla. "To by byl hodně krutý trest za dobrou vůli. Vědět to předem... Vám to může být jedno, vy už děti máte, ale já bych bez nich být nechtěla!"
Nebyla sama. Alexijevovi se na sebe bezradně podívali. Pravda, měli už děti odrostlé a vystudované, ale Alexijev jako první dospělý cítil větší míru zodpovědnosti i za ostatní.
"Tak to nebude," řekl rychle Olda. "Kdyby to vadilo a mělo to trvalé následky, andělé by to nenechali dělat své děti, jako je Bisiája."
"No jo, ale Bisiája nikdy nedávala víc než jednu dávku denně," uvažoval Čert.
"Čert může mít náhodou pravdu!" vyhrkla Máňa. "Co když to škodí až ve větším množství?"
"Můžeme ověřit, nakolik to spolu souvisí," dostal spásný nápad Olda. "Navrhuji udělat pokus s Čertem, jistě proti tomu nebude protestovat. Přestane dávat energii, beztak ji všechnu nevyužíváme, až se to s ním trochu usadí - řekněme po měsíci - pošleme ho na Zem najít si nějakou fenku. A uvidíme."
"Takové pokusy беру," olízl se mlsně Čert. "Ale proč až za měsíc?"
"Teď to nemá cenu," odsekl Olda. "Kdyby za to opravdu mohla energie, musíš počkat, až její působení pomine."
"Na to bych nečekal," nesouhlasil Čert. "Jak chcete zjistit, kdy už to skutečně přestává vadit, když ten správný okamžik propásnete zbytečným čekáním?"
"Protože to přesně na den nepotřebujeme," řekl Olda. "Stačí nám jenom zjistit, jestli je to tak, nebo ne. Naprosto přesně to vědět nepotřebujeme."
"Myslel jsem, že jsi větší kamarád," olízl se Čert. "Ty mi ty fenky závidíš?"
"To bych to nenavrhoval," odrazil ho Olda. "Hele, každému je jasné, že tě ve vědeckém zájmu čekají na Zemi příjemné

časy. Přejeme ti je, ale teď hned to nemá cenu."

"No jo - najednou to je vědecký zájem," bručel Čert.

Telepatie nezná mumlání ani bručení pod vousy, takže tím vzbudil všeobecné úsměvy. Všichni Čerta dávno znali jako psiho Casanovu. Ale aspoň trochu povolilo napětí, vznášející se ve vzduchu.

"Ten pokus je dobrý nápad," řekl Alexijev. "Ještě že máme Čerta!"

"Lidi dělají nebezpečné pokusy na psech odjakživa," ňafal nesouhlasně Čert.

"Jestli ti to připadá nebezpečné, opatříme si na to pokusné krysy," navrhl Olda.

"Hele - nevyhrožuj!" ohradil se Čert. "Já přece nic neříkám! Zrovna tenhle pokus se mi nezdá tak nebezpečný. Ale někdy jindy - hanba povídat!"

"Jak myslíš," pokrčil rameny Olda. "Když se ti to nelíbí, vezmu si na průzkum nových světů nějaké šteně, určitě o to budou stát všechna."

"Kdo říká, že tam s tebou nechci chodit?" naježil se Čert.

"Nikdo," opáčil klidně Olda. "Ale uznávám, není to vždycky bezpečné. Když tak nesnášíš nebezpečí, nutit tě do toho nebudu."

"Počkej!" nesouhlasil Čert. "To je přece něco jiného! Neposíláš mě tam samotného, aby ses na to koukal pěkně z dálky a z bezpečí, chodíme tam spolu. Pak je to ale společná věc naší smečky a být ve stejném nebezpečí s ostatními je psi čest! Necítíš ten bernardýní rozdíl?"

Jeho psi filosofie všechny zaujala. Nakonec - měl na svět jiný pohled. Přinejmenším se na něj díval z jiného úhlu.

Olda se konečně ztěžka posadil.

Ti mi zase dali zabrat, pomyslel si - ale jen pro sebe, aby to nikdo nevnímal.

Všichni ale věděli své.

František

Alexijev s Bulisem teď každé dopoledne odjížděli speciálním mikrobusem plným lidí na Zem. Výletníky dovezli před cestovní kancelář, kde už čekaly dvě skupinky lidí. Jednu tvořili příbuzní vracejících se pacientů, druhou noví pacienti, kteří se na podivný zájezd teprve těšili.

Jako vždy proběhlo při vystupování pacientů z mikrobuse srdečné vítání, příbuzní si je rozebírali mezi sebe a odcházeli k nedalekému parkovišti, případně na tramvaj. Většinou se připojoval údiv:

"Jé, Božka, ty už zase chodíš?"

"No ne, Tondo, ty ale vypadáš mladě!"

Horší to bylo s těmi, kteří se na výlet teprve chystali. Někteří se pohybovali sami, byť s obtížemi, jiné museli do mikrobuse přenášet.

Alexijev pomáhal zdánlivě jako ostatní. Málokdo si všiml, že nepoužívá jen svaly, když i metrákové pacienty usazuje do sedadel.

Bulis se toho neúčastnil. Odešel na kafe do kanceláře, odkud přinesl připravený balík novin, aby osazenstvo Útočiště neztrácelo kontakt s děním na Zemi, když už tam nedosahují signály televizních ani rádiových vysílačů.

"Prosím vás - neznáte tam takového kluka, Oldu?" zastavil ho jeden nový pacient. "Moc bych si s ním chtěl promluvit."

"Oldu známe všichni," odvětil trochu zamračeně Bulis.

Nemračil se proto, že by neměl Oldu rád, ale každý zájem cizích lidí o něho byl po jeho problémech na Zemi právem podezřelý.

"Možná se tam s ním setkáte, ale zaručit vám to nemohu," dodal proto nevrle.

"No - aspoň trochu naděje," oddychl si pacient.

Protože patřil k těm, kdo nastupovali vlastními silami, musel počkat, až se usadí ti méně pohybliví. Až potom se dostalo na všechny.

Řidič Bulis otevřel zámek skříňky za svým sedadlem a vyňal odtud malý kovový kufřík. Rychle jej odnesl do dveří cestovní kanceláře, podal jednomu z lékařů, převzal od něho vzhledově úplně stejný kufřík a rychle se s ním vrátil do mikrobuse.

"Skoro by člověk řekl, že v tom vozíte peníze," řekl pacient na prvním sedadle.

Řidič se na něho úkosem podíval a když zjistil, že je to právě ten, který se zajímal o Oldu, ještě víc se zachmuřil.

"Do toho vám nic není," řekl suše a zacvakl kufřík do skříňky, kam padl jako ulitý.

"Není," souhlasil klidně pacient. "Ale vypadá to jako v nějakém filmu. Ačkoliv, těžko byste vozili peníze v autobuse s lidmi, ne?"

"Zajímavý postřeh," opáčil řidič lakonicky.

Mezitím došel i doktor Alexijev a dveře mikrobuse za ním ztěžka práskly. Bulis se posadil za volant a chystal se nastartovat motor.

"Moment, Franto!" požádal ho doktor a obrátil se k cestujícím.

"Doufám, že jste všichni připoutaní!" oslovil je. "Kdo není, ať se připoutá. Pásky máte u všech sedadel. Cesta nebude dlouhá, ale může se stát všelicos."

"Počítáte snad už předem s havárií?" zeptal se ho se shovívavým úsměvem chlap na třetím sedadle.

"Nevíte, že jedeme do úplně cizího světa?" obrátil se k němu Alexijev. "Překračujeme hranice sousedních vesmírů, to není jako cesta do Dejvic!"

"Slyšel jsem ale, že to není ani znát!" namítal chlap.

"Většinou není," souhlasil Alexijev. "Jednou byl ale větší rozdíl tlaku vzduchu, málem nás to převrátilo, i když je tohle vozidlo těžké a poměrně stabilní."

"Těžké?" usmál se pacient na prvním sedadle, ten který se zajímal o Oldu.

"Hodně těžké," přikývl vážně Alexijev. "Má pancéřovou úpravu, včetně neprůstřelných skel. Počítáme i s nežádoucím zájmem různých darebáků."

"Že byste přece jen vozili kromě lidí i peníze?" nadhodil pacient vpředu.

"Občas to tak děláme," přikývl klidně Alexijev. "Dnes se ale v bance nestavíme, jedeme přímo na kliniku. Franto - můžeš jet!"

Motor zahučel, mikrobuse se rozjel a Alexijev se posadil na poslední volné místo vpředu. Většina pacientů se otáčela k oknům, aby rychle zamávala vprovázějícím.

"Prý jste se zajímal o Oldu," oslovil Alexijev pacienta vedle sebe.

"Rád bych se s ním setkal," řekl pacient. "Posílal jsem mu přes jeho kamarádku dopisy a minulý týden mě tam pozval."

"Upozornili mě, že jste výjimka," řekl Alexijev. "Normálně tam zdravé nebereme, ale za vás se Olda osobně přimluvil. Takže vás tam bude jistě čekat."

"To jsem opravdu rád," usmál se podivný pacient.

"Odkud vlastně Oldu znáte?" zajímal se Alexijev.

"Léčil mě," přikývl muž skromně. "Dokonce dvakrát, jednou to nestačilo. Měl pravdu, teď už je to, chválabohu, v pořádku."

"Dvakrát?" zpozorněl Alexijev. "To nebývá obvyklé. Co vám bylo?"

"Byl jsem od narození slepý," přiznal muž. "Poprvé se mě pokoušel léčit se svým psíkem, ale byli prý už oba unavení. Podruhé si na mě pozval takovou dívčinu Máňu... právě po ní jsem mu posílal ty dopisy..."

"Aha - už vím," řekl lékař. "Vy jste pak byl u jejich maturity, že?"

"Tam jsem byl opravdu jen do počtu," usmál se muž. "Náš ředitel musel toho dne odjet a poslal mě tam za sebe."

"Pak vás už trochu znám," řekl Alexijev. "S Oldou jsme o vás odborně diskutovali. Byl jste jeho první a dlouho jediný případ se zrakem."

"Vím," přikývl. "Olda mi to také tak psal."

Muž se nezdál být příliš sdílným a Alexijev na něho raději nenaléhal.

Mikrobuse zatím vyjel na výpadovku směrem na Mělník. Většina cestujících se zájmem sledovala okolí, ale některé jednotlivá cesta zmáhala.

Černý bavorák, předjíždějící je velice nebezpečným stylem, přiměl Bulise vychrlit na adresu jeho šoféra pár nadávek.

"Koukej pořádně na cestu, mouló! Silnice není jen pro tebe!"

Bavorák ale začal znenadání brzdit. Bulis též sešlápl brzdu, ale nedokázal zastavit těžký mikrobuse tak zprudka, jako brzdilo auto před ním. Ozvala se rána. Bavorák odletěl, ale brzdil dál, takže mikrobuse do jeho nárazníku narazil ještě jednou.

"Pitomec jeden!" sakroval Bulis. "To nám ještě scházelo! Vyšetřování, policie, to přímo zbožňuji!"

Aut se konečně za skřípotu plechů zastavila.

"Počkej!" zvažněl Alexijev, když viděl, jak chce Bulis otevřít dveře a vyskočit.

"Jdu mu vynadat!" vybuchl Bulis. "Zavinil to přece on! Teď nás bude zdržovat, trouba jeden! Musíme počkat na policii..."

"Zamkni všechny dveře!" nařídil mu náhle ostře Alexijev.

Bulis poslechl spíš bezděky, než aby o tom uvažoval. Ztichlým vozidlem se ozvalo zacvaknutí všech dveřních zámků.

V té chvíli z bavoráku křepce vyskákali čtyři maskovaní chlapi s černými kuklami na obličejích. Tři na mikrobuse namířili samopaly, čtvrtý rychle položil na přední sklo list papíru, zatížený jakýmsi balíčkem, načež odskočil.

"To je přepadení!" četli všichni nápis velkými písmeny. "Vylezte všichni ven, nebo tu nálož odpálíme!"

"Strčte si ji třeba za klobouk, darebáci!" zavrčel Alexijev.

Mikrobuse se prudce naklonil dopředu - a vznesl se kolmo vzhůru. Ačkoliv měl hodně daleko do helikoptéry, dosáhl zakrátko výšky dobrých padesáti metrů. Přitom se naklonil ještě víc, až se nebezpečný balíček na jeho předním skle neudržel, sklouzl a padal dolů.

Zdola se ozvala dávka, po předním skle se paprskovitě rozběhly praskliny, ale pancéřové sklo vydrželo. Pak se ale pod mikrobusem ostře zablýsklo a ozvala se detonace. Tlaková vlna mikrobusem otřásla, ale neuškodila mu. Zato pacienti na předních sedadlech ještě zahlédli, jak z oblaku ohně pod nimi odlétají do stran roztrhaná těla gangsterů. To už ale před mikrobusem vyvstala bílá plocha, pak modře orámovaný ovál, kterým prolétl na druhou stranu.

Až teď se vozidlem rozlehlo zděšené ječení. Bylo naprosto zbytečné, bylo už po všem. Nebezpečí zůstalo za modrým oválem, zděšení proto brzy pominulo a bylo opět ticho.

"Hele, kde to jsme?" porušil to ticho kdosi, ale nedočekal se odpovědi.

Nebylo třeba. Každému bylo i bez dalších otázek jasné, že už nejsou na Zemi. Kolem byla úplně jiná krajina než předtím, pustá a nedotčená. Zmizela silnice i všechny její mosty, pod nimi byla jen kamenitá pláň, kam se zvolna snášeli.

Konečně auto zvolna dopadlo na všechna čtyři kola a ještě si krátce poskočilo. Pak se teprve zastavilo.

"Jedeme dál," řekl podivně udýchaný Alexijev stručně.

Bulis třesoucí se rukou nastartoval a rozjel se ke vzdálenému lesu. Popraskaným čelním oknem špatně viděl a na nerovné kamenité pláni nemohl jet naplno, ale jel tak rychle, jak mu to terén dovozoval. Mikrobuse se kymácel a všichni se drželi jak mohli.

Alexijev chvíli prudce oddychoval a vypadal jako duchem nepřítomný, pak se ale opět vzpamatoval a obrátil se dozadu k pasažérům.

"Budeme mít asi zpoždění," řekl už klidně. "Ti hoši nás chtěli přepadnout, jak jste jistě viděli. Museli jsme se předčasně konvertovat a tady se rychle jezdit nedá, není tu silnice. Zato to máte s nečekaným dobrodružstvím."

"Nečekaným?" podivil se potichu pacient sedící vedle něho, takže to slyšeli jen nejbližší cestující. "Vypadalo to, jako byste to čekali."

"Máte pravdu," obrátil se k němu také tak tiše Alexijev. "Něco podobného jsme čekali od samého začátku. Proto nás ani moc nezaskočili."

"Zdá se ale, že ta nálož bouchla přímo mezi nimi!" řekl klidně muž.

"Měli smůlu," souhlasil Alexijev. "Čím kdo zachází... Chce je snad někdo litovat? Tohle přece není dopravní nehoda, abychom jim museli poskytovat pomoc. Stříleli na nás a kdyby nám to explodovalo na předním skle, byl by masakr." Mikrobus jel pomalu dál. Uvnitř to šumělo jako v úlu, všichni se polohlasně dohadovali. Nahlas ale nikdo ani nešpitl.

"To bylo poprvé, nebo už jste něco takového zažili?" obrátil se na Alexijeva jeho soused jen trochu ztišeným hlasem.

"Poprvé," přikývl Alexijev také nepřiliš nahlas.

"A vezete aspoň nějaké peníze, aby jim to stálo za to?" ptal se Alexijevův soused, jako kdyby se nic nedělo. "Teď už je to snad jedno, už to můžete prozradit."

"Nějaké peníze vezeme," řekl klidně Alexijev. "To ti darebáci vyzorovali. Byli dobře připravení, ale my také. Horší je, že ti další budou připravení ještě lépe."

"Myslíte, že jim taková lekce nestačila?"

"Jistěže ne," řekl Alexijev. "Tihle už to zkoušet nebudou, jsou na kusy, ale ti další..."

"Myslíte, že po takové zkušenosti přijdou ještě další?"

"Přijdou. Nejde jim o peníze," řekl Alexijev.

"Nejde?" podivil se jeho soused. "Ale vypadalo to tak!"

"Vypadalo," přikývl Alexijev. "Ve skutečnosti chtěli zničit Cesty za zdravím. To se jim nepovedlo, ale oni toho nenechají."

"Ale proč?"

"Jsme jejich noční můra," řekl Alexijev. "Uvědomte si, co asi znamená pro výrobce léků klinika, která neodebírá léky? Nepotřebujeme je, proto jsme jim nepohodlní. Nedívím se, že jim stojíme i za pár kilo semtexu."

"Jedna klinika je snad neohroží."

"Jedna ne," přikývl Alexijev. "Oni ale nebudou čekat, až nás bude víc."

"Výrobci léků..." povzdychl si Alexijevův soused. "Mělo by jim snad záležet na lidech a na jejich zdraví, ne na penězích!"

"Naivko!" zpražil ho Alexijev. "Víte, jak těžké peníze se v tomhle točí?"

"Dovedu si to představit," vzdychl si. "Používají ale příliš mafiánské metody. Oldovi už cesty na Zem znemožnili. Obávám se, že se tím nespokojí."

"To si tedy myslíme dva," přisvědčil Alexijev. "Kdo používá mafiánské metody, je u mě mafián. Jako všude, kde jde o velké prachy."

Mikrobus s rozbitými předními skly konečně zastavil před nízkou skálou. Nebyla to ale skála. Než zhasl motor, otevřel se v ní otvor do veliké kamenné jeskyně a ven vyšla nesourodá skupinka. Pacienti, zdravotní sestřičky, děti a dokonce i psi.

To už zamračený Bulis otevíral dveře a nastalo stěhování, při kterém se nikdo nestačil divit. Alexijev už své schopnosti nemusel maskovat, vytahoval pacienty ze sedadel jen tak očima a nakládal je jako pírků na postele. Ty samy přilétaly k mikrobusu, hned poté se zvedaly a odlétaly do otvoru ve skále.

"Kam ty lidi dáváte?" zajímal se Alexijevův soused z mikrobusu.

"Do jejich pokojů," usmál se lékař.

"Do té skály?"

"Zevnitř poznáte, že není tak nevzhledná, jak se zdá zvenku," ujišťoval ho. "Vy ale chodíte sám - támhle máte Oldu!"

František i Olda seděli proti sobě v pohodlných křesílkách, která se spíš než křesílkům podobala vykrojeným balvanům. Nesnažila se vypadat pozemsky, ale byla měkká a sedělo se v nich kupodivu dobře. Nad sebou měli nebe a před sebou jezírko, na jehož kraji se koupali lidé. Byl tam ruch a shon, ale zvuky sem nedoléhaly, takže tu bylo ticho.

"Podívej se, Franto," řekl Olda naléhavě. "Že jsi starší, to přece vím. Ale že bys už v životě všechno prošvihl, nezlob se, to je pitomost."

Jak se zdálo, tykali si. V telepatii to ani jinak nejde, ale Olda mluvil.

"Tobě se to řekne. Ale začínat studia ve třiceti letech, zvláště když člověk neumí pořádně ani číst a psát?" začal nerozhodně František.

"Proč ne?" opáčil Olda. "Na nás nekoukej, my jsme předběhli dobu. Před rokem jsem neznal ani tisícinu toho co dneska. Mechanické vědomosti získáš strašně snadno, ale to, čemu se říká životní zkušenost, co se nedá jen tak nabířovat, to nám pořád chybí. I když jsme si toho za poslední rok taky užili dost!"

"Na třináctiletého kluka máš divné životní zkušenosti," podotkl František. "Byl jsi na nepozemských světech, domlouval ses s několika druhy mimozemšťanů. Denně děláš zázraky, ale taky jsi přežil pár pokusů o vraždu - naštěstí neúspěšných. Zážitky máš tedy plus i minus, ale uznej - není to obvyklé."

"Jak kde," odvětil Olda. "Na Zemi jsou oblasti, kudy prošla válka. Tam mají takoví kluci i horší zkušenosti. Někdy neumí číst, zato umí mřít a zabíjet. Nejhorší na tom je, že už se nad tím nikdo ani nepozastavuje."

"To je smutné," vzdychl si František. "Horší je, že už je to i v Čechách. Je vůbec někde na Zemi místo, kde by se člověk mohl cítit bezpečný a volný?"

"Nejspíš nikde," pokrčil rameny Olda. "Máme smůlu, žijí u nás ďáblové. Mají civilizaci starší než my, bohužel krutější. Bísíája je znala i z jiných světů, prý k nám ani nepatří."

"Zajímavé je, jak se nám podobají, když je ani ty neodlišíš."

"Bísíája tvrdila, že andělé mají s ďábly vzdálené genetické předky. Třeba se právě proto říká, že jsou ďáblové padlí andělé. Ale museli se rozejít dávno, přinejmenším dříve než před dvěma sty tisíci lety."

"Myslíš, že by se mohli ještě křížit?" zajímal se František.

"Řekl bych, že ano," vzdychl si Olda. "Bísíája tvrdila, že se naše genetika od její neliší, takže i my můžeme mít s anděly cosi společného. Zнала přitom humanoidní bytosti vzhledově lidem podobné, ale geneticky úplně jiné."

"Jak to ale mohla tvrdit?" pochyboval František.

"Vždyť mě zkoumala!" opáčil Olda. "Měla na to specializované orgány. Když ti povím, že před učitelkou Ehrerovou poznala podle nepatrného vzorku hovězího masa, že šlo o býka a ne o krávu a podle kousku masa z nějaké konzervy jí nakreslila krůtu, kterou předtím nikdy v životě neviděla, věřil bych jí všechno."

"Před dvěma sty tisíci lety jsme tady na Zemi pobíhali jako opice," řekl František.

"To je otázka," řekl Olda. "Za prvé, není to vyloučené. Život se mohl na Zemi vyvíjet souběžně s andělským. Někdy před padesáti tisíci lety žili na Zemi Neandrtálci. Pak zmizeli, protože Cromagnonci jsou prý úplně jiný druh. Nemohlo by to souviset s příchodem ďáblů na Zem? To ale mohou vědět leda ďáblové a ti nic neprozradí."

"Myslíš - že bychom se my lidé vyvinuli - z ďáblů?" nadhodil opatrně František.

"Nemusí to být přímo," pokrčil rameny Olda. "Ale mohli nás třicet tisíc let geneticky ovlivňovat. Ve starých dokumentech jsou pověsti o bozích, sestupujících s nebes, kteří měli děti s ženami lidí... I poznávali synové boží, že krásné jsou dcery lidské a vstupovali k nim... Tehdy se asi výraz brali si ženy moc nelišil od znásilnění, ale co to znamenalo? Možná jsme jim byli geneticky blízko, když se neprojevovala ani mezidruhová bariéra. Jestli budu mít ďábelského brášku, jen by se to potvrdilo."

"Co s tím chceš dělat?" usmál se trochu trpce František.

"Já?" pokrčil Olda rameny. "Nic, nemám na to vliv. Jestli si máma našla pravého ďábla, nebo on ji, co na tom znamená? Stejně málo, jako to mimino. To přece taky za nic nemůže, proč bych se měl na ně zlobit?"

Bylo ale přece jen trochu znát, že je to jeho bolavé místo.

"Jak je to ale možné?" zajímal se s účastí František. "To nevěděla, co je to zač?"

"Řekl bych, že ji dokonale zbláznil," vrtěl hlavou Olda, ale v očích měl slzy. "Co je to za mámu, když ďáblové pomáhá zabíjet své dítě? Zdálo se mi, že si to sama ani neuvědomuje. Musel ji ovlivnit něčím podprahovým."

"Myslíš?" nechtěl tomu uvěřit.

"To používají naprosto běžně," řekl Olda. "Mají na to přístrojky, podobné mobilním telefonům - dokonce to snad mobily jsou, jen mají nějaké potůuchlé funkce navíc... Bísíája mě varovala, že to dokáží i bez těch přístrojů. Rány, co jsem schytl, jsou mi dodnes záhadou. Vynořím se na Zemi někde u Pardubic, kolem široko daleko ani živáčka - a najednou bác, jako kdyby mě praštila do hlavy palice."

"To ti asi neporadím. Představit bych si to mohl, ale vysvětlit..." vzdychl si.

"Ani to od tebe nečekám," utěšoval ho Olda. "Horší je, že mi tím na Zemi zablokuje studium. Alexijev nám sem dovezl příjímáckou komisi, ale to nic neřeší, lékařská fakulta se nedá dělat na dálku."

"Proč ne?" nadhodil František. "Tady získáš praxi, o jaké se jiným ani nezdá."

"Praxi v mimozemském léčení, to ano," souhlasil Olda. "Ale pozemské metody se tady moc nepoužívají. A především ty budu ke zkouškám potřebovat."

"Ke zkouškám?" nadhodil František.

"Taky ke zkouškám," přikývl Olda. "Ale nejen ke zkouškám. Doktor musí umět oboje. Představ si, že tu zjistíme graviditu - tedy těhotenství. Na mimozemské metody můžeme ihned zapomenout, zabily by to dítě. Se svými současnými znalostmi bych měl složit ruce do klína. Graviditu zjišťují doktoři Alexijevovi a pokoušejí se při ní používat nové léky od hlavonožců ze světa Xijtra. My mladší na to umíme použít testy, ale to je asi tak všechno. Musíme se toho ještě moc a moc učit."

"Já bych neuměl ani to," povzdychl si František.

"To se můžeš naučit," ujišťoval ho Olda. "Podívej se - v hudbě jsi amatér. Nemrač se na mě, s konservatoristy se srovnávat nemůžeš, před rokem jsi neznal ani noty! Neříkám abys hodil hudbu přes palubu. Máš výhodu hudebního sluchu a hudba tě držela nad vodou, ale s tou ti nepomůžu. Jen s mechanickými vědomostmi, s tím, co se dá nabířlovat z příruček. Uznej, že talent se nabířlovat nedá. Když se do toho vrhneš pořádně, dáš se zapsat na konservatoř..."

"Tam mě nevezmou," namítal. "Jsem už podle nich moc starý."

"Pak to neovlivním," pokrčil rameny Olda. "Máš tedy druhou možnost. Ponech si hudbu jako hobby a já ti pomohu s něčím jiným. Upravím tě, zlepším ti paměť, naučím tě léčit mimozemskými metodami a Alexijev tě připraví na lékařskou fakultu. Tam už přece dokázali, že nerozhoduje věk, ale vědomosti a schopnosti."

"Myslíš?" váhal ještě František.

"Nebudeš sám, hudba je u lékařů poměrně časté hobby," ujišťoval ho Olda.

"Nepotřebuje lékař taky cosi jako talent?" nedůvěřoval František.

"Potřebuje, ale ten se dá probudit," řekl Olda. "Získal bys ale ode mě schopnosti, jaké máme jen my. Podívej se!"

Na chlapci nejprve zprůhledněla kombinéza, zmizela jako sníh na horké plotně. Pak pomalu mizela kůže na prsou a objevila se žebra a maso, ale tím se to nezastavilo. František najednou viděl Oldovy plíce a pomalu tepající srdce, pak se i srdce rozpůřilo a bylo vidět, jak uvnitř proudí krev, která pak náhle vyschla. Také plíce se rozpůřily, až byla vidět jejich jemná struktura uvnitř.

"Co by za tohle dali lékaři na Zemi?" usmál se Olda. "Na to potřebují přístroje za desítky milionů. Já to vidím jen tak,

přítom podstatně lépe než oni."

"Jak to děláš?" zajímalo Františka.

"Spousta materiálů se dá zprůhlednit," pokrčil rameny Olda. "Nejen živé. Ocení to nejen lékaři, ačkoliv - ti jistě nejvíc." "No dobře," ustupoval František. "Dejme tomu, že na to přistoupím. Dejme tomu, že se mi podaří vystudovat. I když to nevypadá moc věrohodně, po tvém úspěchu bych tomu uvěřil. Mohli byste mě pak tady zaměstnat?"

"Že váháš!" řekl Olda. "Na zdejšími světe jsou stavby původních obyvatel. Využíváme z nich nepatrnou část, sotva setinu zdejšího paláce. Takových paláců je tu víc - nemáme to pořádně prozkoumané, ale na tom nezáleží. Čím nás tu bude víc, tím víc toho využijeme."

"A nemohli by se sem přestěhovat i jiní lidé ze Země?" nadhodil František. "Není tu dost místa i pro jiné?"

"Teoreticky ano," trochu se zamračil Olda. "Nepříjemné je, že bez telepatie tady bude každý ztracený."

"A co ti brání dát telepatii všem? Pak by tu snad mohl žít kdokoliv."

"Telepatii bychom snad mohli dát všem," odmítl to Olda. "To my ale nechceme."

"Proč?" podíval se na něho tázavě František.

"Podívej se, dát lidem telepatii není technický problém," řekl Olda. "Tím bychom ale připravili opakování katastrofy, která zlikvidovala původní zdejší obyvatele."

"Katastrofy?" zajímal se František. "Jaké katastrofy? A těmhle lidem..." ukázal na koupaliště plné lidí, "těm to nehrozí?"

"Těm to nehrozí," ujistil ho Olda. "Nehrozí jim to proto, že tu pobývají jen krátce. Brzy se vrátí zpátky na Zem a nikdy se nedozvědí, co tady vlastně bylo."

"A vy, co tu jste na delší dobu? Vám to nehrozí?"

"Také ne," přikývl. "Dokud máme nějaké cíle, dokud se o něco snažíme, nesložíme ruce do klína, nemáme se čeho bát. Katastrofa hrozí jen těm, kdo nemají proč žít. Lidem bez cíle, kteří žijí jen ze dne na den."

"Ty myslíš, že zdejší původní obyvatelé žili jen ze dne na den?"

"Ano, myslím si to," přisvědčil Olda. "Dosáhli všech svých cílů, ale spokojili se s nimi. Přestali hledat další a žili bez nich - prakticky už jen vegetovali. Postupně ztraceli nejen cíle, ale i důvod žít. Až na to zašli."

"A proto se bojíte vzít sem lidi Země?"

"Je to jeden z důvodů," připustil Olda. "Na Zemi žije spousta lidí bez cíle a na ty by tu čekala zkáza. Druhý důvod je, že tento svět nechceme zadarmo věnovat ďáblům. Zneužili by a obrátili naruby i pravý Ráj, proto je sem zkrátka nesmíme pustit."

"A můžeš si být jistý, že polovina vašich pacientů nejsou ďáblové?"

"Samozřejmě na to přísahat nebudu," usmál se trochu Olda. "Možná už tu některý ďábel byl, ale choval se tak nenápadně, že jsme si ho nevšimli. Když se ale vrátil, musel ostatní varovat. Byli by tu v příšerné pasti. Žádný pacient si nedokáže bez naší pomoci otevřít dveře, všichni jsou plně odkázáni na nás telepaty. Nebylo by nic jednoduššího než ďábla zavřít do některého pokoje jako do zazděné hrobky. Jak říkám, je to pro ně past a oni do ní nepolezou. Může tu být několik lidí, kteří pro ně pracují i na Zemi, ale těch se tolik nebojíme."

"A nebojíš se, že by sem někdo přišel třeba jen proto, aby tě zabil?"

"Myslíš - takový kamikaze?" usmál se Olda.

"Třeba. Někdo, komu na vlastním životě nezáleží. Takových je přece na Zemi spousta, každou chvíli se některý obalí semtexem a odpálí uprostřed davu jiných."

"To nejsou ďáblové," upozornil ho jemně Olda. "Ti nic takového nedělají, ti si svých životů setsakra váží! Na takové špinavosti si nájímají lidi. Pitomečků najdou dost, mají je zpracované podprahově i nábožensky - to může být ostatně jedno a totéž... Ano, ale to jsou lidé. Těch se nebojíme."

"Nezlob se, Oldo, ale to mi připadá naivní. Co bys asi dělal, kdybys teď na tebe vytáhl pistoli a zastřelil tě?"

"Máš nějakou?" usmál se Olda. "Zkus to! Neboj se, já tě pak oživím."

"Myslíš, že bys byl rychlejší než pistole?" podíval se na něho vyčkávavě.

"I kdybys ji měl na mě už namířenou a mačkal spoušť, budu o nějakou tu milisekundu rychlejší," ujistil ho Olda.

"Přimrazím tě během tak krátkého okamžiku, že nestačíš mrknout, natož domáčkout spoušť. Pokud nejsi ďábel a nepoužíváš jejich prostředky, jsme silnější. U pravých ďáblů je to ale naopak, silnější jsou oni."

"Tohle jsem netušil," ustoupil František. "Ale věřím ti, že jste se s nimi dostali do nepříjemného konfliktu. Nejsem ani ďábel, ani jeho pomocník. Zbraň nemám, zato chuť dát se k vám. Vezmete mě mezi sebe?"

"Teď už se k nám přidávají jen ti, kdo se nebojí ani ďáblů," usmál se Olda. "Nebo ti, kdo chtějí pomáhat druhým, i když to není snadné. Takové ale bereme - a rádi."

A podával Františkovi ruku.

Medici

Počátkem dalšího týdne se Útočiště rozrostlo o další přírůstky.

Alexijev přímo na fakultě naverboval skupinku sebevědomých mediků. Slíbil jim na své klinice neobvyklou stáž a dvanáct budoucích lékařů při pomyšlení na fantastické zvěsti, šířící se Čechami, takové nabídky neodolalo.

Alexijev je brzy ráno přivezl pancéřovaným mikrobusem, ale musel i s Bulisem odejet s pacienty a přenechal proto mediky Oldovi.

"Seznamte se - tohle je Olda, něco vám ukáže, já teď musím odvézt pacienty na Zem. Až se vrátím s další partou, popovídáme si," slíbil všem.

Pět dívek a sedm mladíků si s Oldou dobrácky potřásli rukama, načež je Alexijev opustil a zamířil k mikrobuse, kam

mezitím nasedali uzdravení pacienti.

"Ty že nám něco ukážeš?" rozesmál se s převahou dospělého černovlasý habán, sotva mikrobuse zmizel za modrým oválem.

"Abyste se nedivili," odtušil Olda všesměrovou telepatii, aniž by otevřel ústa.

Tím zavřel posměváčkovi i ostatním ústa - ačkoliv to vypadalo naopak, totiž že většina mediků ústa na okamžik nechápavě otevřela.

Olda je zavedl hlouběji do stavby, podobné skále. Měl tam pro ně připravenou ukázkou. V místnosti osvětlené svíticím stropem je shromáždil kolem lůžka s přikrytou postavou a když stáli dokola kolem ní, sňal příkrývku.

Před skupinkou mírně zděšených mediků ležela - mumifikovaná mrtvola.

"Nepozemský život!" vydechl obdivem menší brýlatý medik. "Odmalička jsem si přál vidět něco takového!"

"Moc živý ale není," namítla tiše dívka vedle něho.

"Pro začátek vám položím jednoduchou otázku," oslovil Olda své posluchače. Mluvil normálně, k vyvolání údivu a pozornosti nepotřeboval telepatii, pohled na mrtvolu byl šokující sám o sobě.

"Otázka je: jakého pohlaví byl tvor před vámi?" pokračoval Olda. "Napovím vám, že to nebyl Homo Sapiens, ale žádná velká nápověda to není, to jistě vidíte sami. Kdo tu otázku považuje za příliš primitivní, ať mi promine, složitější otázky teprve přijdou."

Chvilí bylo ticho. Všichni se jen pomalu vzpomínali z překvapení. Nakonec, byli to medicové a mrtvolu neviděli poprvé. Tahle byla jen... jen trochu jiná. Vyschlé ruce a nohy se ještě podobaly lidským, ale podivné ploché kosti na hrudi a břiše zaručeně lidské nebyly. Lebky se třemi očními důlky a veliké množství špičatých zubů v širokých čelistech rozhodně ukazovaly, že to lidé nejsou.

Otázka pohlaví vypadala snadná - ale nebyla, ačkoliv mrtvola ležela před nimi bez oděvu, nahá.

"No - na muže to nevypadá," osmělila se jedna z dívek.

"Na ženu také ne," pokrčil klidně rameny Olda.

Všichni chvilí mlčeli. Najednou neměli co říci.

"Nebudu vás napínat," usmál se Olda. "Otázka na pohlaví byla opravdu chyták. Ten tvor byl hermafrodit, měl tedy obojí. Takoví byli všichni, prostě se tak vyvinuli."

"Hermafrodit?" ubezpečoval se černovlasý medik, který předtím okázale nevěřil, že by jim Olda mohl něco ukázat.

"Hermafrodit, neboli obojopohlavní," přikývl Olda. "Na Zemi máme podobné tvory také. Ze všech uvedu třeba hlemýžď. To byste ale měli znát."

"Jistě, to známe," otrnulo trochu dalšímu.

"Dobře, věřím vám," souhlasil Olda. "Jistě nebudete namítat, když si vás teď vyzkouším z anatomie člověka. Ne toho tady - to by byla zákeřnost, tuhle anatomii jste se neučili. Ale něco si předvedeme. Dívejte se dobře na mě. Víc světla, prosím!"

Ačkoliv bylo v místnosti obstojně vidět, najednou světla přibývalo, skoro jakoby vyšlo slunce. Všichni se dívali na Oldu.

Najednou chlapci na prsou zmizela kombinéza.

Okamžik stál před nimi do půli těla nahý, ale pak někteří vykřikli překvapením. Na chlapci zmizela kůže, pak hrudní kosti a svaly, takže před nimi stál člověk otevřený jako na pitevním stole. Stál klidně, takže byly vidět pohybující se plíce a srdce, ale nezdálo se, že by cítil bolest, nebo že by mu to vadilo.

"Nic mi nechybí, nebojte se," začal Olda. "Chci vám jen něco ukázat. To co ze mě právě teď nevidíte, je průhledné. Kdybych se udělal průhledným úplně, zmizel bych vám s očima, ale takhle napůl je to lepší. A nejprve něco lehčího: na který orgán si právě ukazují?"

Tužka v jeho ruce mířila na srdce a jedna medička si dodala odvahy a řekla to nahlas.

"Výborně!" usmál se Olda. "A tohle je co?"

Ukázal si na plíce, což samozřejmě také všichni věděli.

"Dobře - teď to trochu odhrneme..." řekl Olda.

Plíce zmizely, přesněji řečeno, staly se průhledné. Uprostřed chlapcova prázdného hrudníku dál pracovalo srdce, ale teď byla vidět celá hrudní dutina až k zadní stěně. Všechny dvanáct se tlačilo, aby dobře viděly.

"Teď přijde chyták: Co je tohle?" ukázal si Olda na divný, jedovatě zelený plochý orgán, přilípnutý na zadní stěně jeho hrudníku.

Všechny dvanáct mediků se zatvářilo jako kluci, přichycení sousedem na hruškách.

"Nevíte?" ptal se pro jistotu Olda, ale nikdo se neměl k odpovědi.

"Výborně!" řekl Olda spokojeně. "Když něco neznáte, nebojte se to přiznat. Ten orgán se jmenuje slýrib a kdybyste tvrdili, že ho znáte, lhali byste. Dobře si ho prohlédněte, vidíte ho poprvé v životě, ačkoliv jste se s jeho projevem aspoň jednou setkali. Umožňuje totiž otevírat brány do cizích vesmírů, a Alexijev vás jeho pomocí převedl do našeho světa."

"To přece lidé... nemívají..." odvážila se namítnout jedna ze zaražených dívek.

"Nemívají," přikývl Olda. Přestal se zprůhledňovat a ze živé anatomické pomůcky se změnil zpátky ve třináctiletého kluka.

"Je nás s tímto orgánem jen osm pozenšťanů," pokračoval trochu udýchaně. "Když si představíte ty miliardy lidí na Zemi, jsme jen nepatrná kapka. Ale umíme to transplantovat dalším lidem a je nás proto čím dál tím víc."

"Umíme?" opakoval jeho slovo černovlasý medik.

Usmáli se na Oldu všichni, ale jen jeden dal pochybnosti najevo nahlas.

"Umíme," přikývl vážně Olda. "Z těch osmi lidí jsem jich pět operoval já, zbývající tři Alexijev. Nepočítám psy, na těch

jsme se už střídali tři."

"Hele - ty by sis troufl někoho operovat?" nevěřil černovlasý medik. "Vážně?"

"A jéje!" usmál se Olda. "Což o to, slýřib je poměrně jednoduchá operace, zato telepatie je operace mozku, ta mi dala aspoň napoprvé hodně zabrat. Musím vás ujistit, že jsem to byl já, kdo s mimozemskými operacemi začínal. A kdybyste ještě věděli, v jakých partyzánských podmínkách jsem ji zvládl, chytali byste se za hlavu. V našem bytě, sám a bez asistence."

Už neměli sílu ani k údivu, natož k dalším otázkám.

"Pojďme vedle, tady už jste viděli všechno," navrhl jim.

Následovali ho ochotně do vedlejší místnosti, kde jim začal vykládat o vlastnostech volné kosmické energie a jejím vlivu na organizmy lidí. Podobalo se to přednášce na fakultě, jen místo profesorů jim přednášel kluk. Zkoušeli mu aspoň dávat nějaké otázky, ale s údivem zjišťovali, co ten kluk všechno umí.

"Hele, jak to děláš?" oslovil ho zrzavý medik. "Vypadáš jako bys neuměl do pěti počítat a zatím... s tímhle bys mohl - přinejmenším rovnou k maturitě!"

"Tu už mám," odtušil klidně Olda. "Dělali jsme ji na jaře tři. Zvládli jsme i přijímačky na lékařskou fakultu, jen nevím, jestli to zrovna já letos neprosvihnu."

Vyvedl je z hlubin paláce do jídelny, kde ale bylo jen málo lidí. Nebyl ještě čas oběda, ale nikomu to nevadilo. Olda všem objednal jídlo a rozsadili se k většímu stolu.

"Za chvíli přiveze Alexijev pacienty, podíváte se na naše léčení," oznamoval jim při jídle. "Pak si vás chce vzít do parády on."

"Hele - a když tak všechno víš, mohl bys nám povědět, jaký smysl má tahle stáž, nebo jak tomu říkáte?"

"To je přece jednoduché," usmál se Olda. "Alexijev vám nabídne, abyste se přidali k nám. Může vám to zkomplikovat život, ale uvažte - kde na celém světě získáte vědomosti, jako u nás? Nikde. Máte být už brzy doktoři, že? Něco tedy o medicíně víte. Což takhle dát to dohromady? Od nás získáte mimozemské telepatické orgány a idarchon k léčení pomoci kosmické energie. Umožňuje také létat bez křídel, letadel i padáků. Viděli jste, jak snadné je rentgenování, když ovládáte parciální neviditelnost? Kdo něco takového odmítne, neprokáže velkou inteligenci. Když srovnáte neupravené lidi s upravenými, je to jednoznačné."

"Nějak ale nepočítáte s tím, že už jsme měli jiné plány," vyčetl mu menší brýlatý medik. "Třeba zrovna já to mám naplánované na dvacet let dopředu."

"Já už měl takových plánů..." mávl rukou Olda. "Plány jsou dobrá věc, ale když je něco postaví na hlavu, mohou překážet. Někdy se intelligence pozná podle schopnosti změnit plány, aby byly užitečné i za změněné situace."

Alexijev po příjezdu provedl mediky nejbližším lesíkem prohlédnout si nepozemský život. Přitom společně diskutovali o všem, co koho zajímalo. Díky Oldovi měli všichni otázek plno. A nejvíce se jich zase točilo kolem Oldy.

"Co to je za kluka?" chtěli vědět všichni.

Alexijev jim vysvětlil, jak se s Oldou potkal ještě ve Vinohradské nemocnici, kde Olda pokoutně, zato s obrovským úspěchem léčil popálené.

"Olda byl docela obyčejný kluk, jako milion jiných," tvrdil Alexijev. "Ale pak se potkal s andělkou... Nemá cenu pochybovat o tom, že opravdu potkal bytost z vesmíru. Neříkám, že je to běžné, ale dnes už to nikdo nevylučuje. Měl zkrátka kliku jako hrom, takové štěstí potká jednoho člověka z mnoha miliard. Využil toho podle mě nejlépe jak mohl. Já už se v tom jen vezu, i když pro to taky dělám co mohu."

"Proč tady a ne na Zemi?" byla druhá z důležitých otázek.

"Protože jsme na Zemi narazili na síly, které by nás zničily," zamračil se Alexijev. "Na Zemi žijí i další mimozemské bytosti, na rozdíl od andělů zlé. Olda jim říká d'áblové a podle toho, co dělají, jsem ochoten říkat jim tak také. K naší smůle jsou od lidí k nerozeznání. Proto jsme tady - sem za námi totiž d'áblové nemohou."

"Andělé - d'áblové... To trochu zavání náboženstvím, ne?"

"Jistě," přikývl Alexijev. "Co je ale náboženství? Než začnete číst Bibli, dejte si otázku, co je to za knihu? Idealizované dějiny jednoho národa? Nejspíš. Musíme ji ale zahodit jako blud? Co když je většina toho, co se tam píše, pravdou?"

"Včetně potopy světa, zázraků...?"

"Potopa světa - nevím. Potopa světa se na Zemi vyskytuje v pověstech tolika od sebe vzdálených civilizací, že je to až podezřelé. Potopu znají Indiáni i Japonci, není to výmysl jednoho civilizačního centra. Nedá se přece vyloučit její skutečný základ. Třeba gigantickou vlnu, vzniklou pádem obřího meteoru. Muselo se to ale odehrát daleko předtím než lidé získali písmo a s ním možnost trvalého záznamu takové události. Proto jsou to pouze nejasné pověsti a i kdyby měly reálné jádro, těžko to dnes dokážeme."

Kdyby tušil, že si jednou bude prohlížet obrázky skutečné potopy světa, pořízené jedním z přímých účastníků této katastrofy... Třicet tisíc let je příliš dlouhá doba pro člověka, ale ne pro anděly - nebo d'ábly...

"Ale co to ostatní? Kříšení mrtvých, zázraky?" dorážel na něho medik.

"Naši předkové tomu říkali zázraky... my tomu říkáme věda. Přitom neznáme ani setinu příčin, které se na tom podílejí."

"Vašemu léčení lidé také říkají zázračné," nadhodil černovlasý medik.

"A není?" podíval se na něho s úsměvem Alexijev. "Je snad normální, aby během týdne zmizela beze stopy těžká popálenina? Učíte se, že cukrovka se dá inzulínem jedině udržovat na uzdě - ale po našem léčení úplně zmizí."

"Vy tomu přece dodáváte jen energii - Olda to tak říkal."

"Je to jedno z možných vysvětlení," přikývl Alexijev. "Říkáme to z nedostatku jiných. Tvrdíme, že jde o zvýšení obranných mechanismů a regeneračních schopností organismu a asi to tak nějak funguje. Dodáme organismu energii a on už si skoro se vším poradí sám. Ještě jste nás neviděli křísit mrtvé! Zatím se nám to podařilo jen párkrát - ale dějí se

při tom jevy, které nedokážeme ani pořádně popsat, ačkoliv je umíme vyvolat."

"Jak to vypadá?" zajímali se dychtivě.

"Předně na to musíme být čtyři," vypočítával Alexijev. "Za druhé musíme být na chlup přesně synchronizováni - ale telepatie to zařídí. Musíme do toho dát všechno co máme. A ono se to rozjede a pokračuje to dál i bez nás. Rozsvítí se divné nepozemské světlo - jistě, budou to nejspíš rekombinované ionty, ale vysvětlíte mi, proč ta ionizace nikomu neuškodí! Ozývá se táhlý smutný tón - jistě se dá vysvětlit přirozeně, ale proč se všem zdá smutný? A mrtvý začne dýchat, i kdyby už byl mrtvolně ztuhlý. To také ničím nevysvětlíte, mrtvolná ztuhlost - to je přece konec! Nám se ale člověk probeře a žije. Staré národy tomu říkaly zázrak. Vymyslete pro to výstižnější slovo!"

"Čím si to tedy vysvětlujete?" zeptala se jedna studentka.

"My si to nevysvětlujeme," usmál se trochu trpce Alexijev. "My to jen bez vysvětlování používáme. Zrovna tak jako létáme. Olda prý něco ví o antigravitaci, ale já nevím nic - a přece létám. Nedávno jsem silou vůle vyzdvihl do výšky těžký opancéřovaný mikrobús, ve kterém jsem sám seděl - šlo to, ale nevím jak."

"Asi jako když baron Prášil vyzdvihl z bažiny sebe i koně za vlastní cop?" řekl brýlatý medik pochybovačně.

"Tak nějak!" souhlasil s ním Alexijev. "Olda tvrdí, že u antigravitace je to možné. Ano, funguje to. Používáme mimozemské biotechnologie od andělů, ačkoliv o nich moc nevíme."

"Od andělů?" většina mediků pochybovačně zavrtěla hlavami.

"Od mimozemšťanů, kteří o sobě tvrdili, že jejich předkové už kdysi na Zemi byli a naši předkové je nazývali anděly. Během loňské návštěvy věnovali biotechnologie Oldovi - a ten je začal rozšiřovat mezi nás."

"Olda, pořád Olda!" řekl černovlasý. "Věříte mu všechno, co řekne. Je snad svatý?"

"To jistě ne," usmál se Alexijev. "Nedávno na naše školáky prasklo, že slavili maturitu pravým alkoholem a všichni tři se namazali, Olda měl pak zpomalené reakce a špatný odhad výšky, takže si při přistávání natloukl. Dokázal tím, že se nemá létat pod vlivem alkoholu."

"Slavili maturitu alkoholem..." usmáli se zřejmě všichni. "To my taky..."

"Ano, jenže jim nebylo osmnáct, ale o šest méně," dodal lékař. "Pro jednou jsme nad tím přivřeli oči, opakovat to jistě nebudou!"

Podle úsměvné reakce všech ale pochopil, že jim to Oldu hodně přiblížilo. Oslava po maturitě je přece normální, ne? A že při ní byl alkohol? Při které maturitní oslavě nebyl?

"Abychom to shrnuli," zvažněl opět Alexijev. "Možná vás na to Olda už připravil, ale - sháníme do naší kliniky lékaře. Nenabízíme horentní platy a kdo se k nám dá, musí vědět, že tento svět nazýváme Útočiště a přesunuli jsme se sem na ochranu před těmi, kdo nám na Zemi začali neuvěřitelnými podrazy škodit. Tady máme zatím pocit bezpečí, ale ne jistotu. Přidat se k nám neznamená přijmout naši víru, ale podstoupit razantní zásah do organismu, kdy člověk získá hned několik mimozemských orgánů a jejich pomocí schopnosti dělat něco, co normální člověk nedokáže."

Mimozemšťané jsou o statisíce let před námi a na celém světě nezískáte takové znalosti jako od nás."

"Takže - má to výhody i nevýhody," shrnul to brýlatý.

"Něco za něco," přikývl Alexijev. "Může se vám stát, že vás na Zemi začnou Zlí tak vytrvale pronásledovat, že budete muset bydlet trvale tady - jako Olda. Postihlo to sice zatím jen jeho, ale - také pořádně nevíme proč."

"Máte ale v plánu vrátit se časem na Zemi, ne?"

"Jistě," řekl Alexijev. "Ale ne v té hrstce, jakou představujeme dnes. Na Zemi stojí proti nám propracovaný, stabilizovaný a dobře zaběhaný systém. Jednotlivec proti tomu neuspěje. Musíme vytvořit systém silnější a jedině s ním se můžeme vrátit."

"Silnější systém?" zarazil se brýlatý. "Myslíte - něco jako stát?"

"Ne," řekl Alexijev. "Nemá cenu postavit jeden stát proti jinému. Z toho by vznikla leda válka a to není naše cesta. Chceme dát dohromady takovou sílu, abychom byli v nouzi schopni převzít ten stát na Zemi, který nám dnes klade nesmyslné překážky."

"To si ale dost troufáte," komentovala to jedna studentka.

"Troufáme," usmál se na ni vážně Alexijev.

"A věříte, že se vám to podaří?"

"Nám nic jiného nezbývá," řekl suše lékař. "Buď to dokážeme, nebo nás čeká v lepším případě vyhnanství."

"Pokud ne něco horšího," dodal brejláč.

"I to je možné," kývl lékař.

"Neměl bys zájemcům ličit zdejší svět tak černě," zlobil se na Alexijevo Olda.

Z prvních dvanácti mediků se totiž nakonec přihlásili jen čtyři.

"Kdo couvne, není našim nepřitelem," pokrčil rameny Alexijev. "Kdo ale půjde s námi s plným vědomím možných obtíží, ten se jich jen tak nezalekne."

"Ano, ale chceš tady připravit větší sílu," připomněl mu Olda. "Naše současná hrstka se dosavadním politickým stranám nemůže postavit."

"Nevidím sílu v masovosti," odvětil Alexijev. "S masami pracují politici. My se nikomu podbízet nebudeme."

"V čem tedy vidíš sílu?"

"V tom, že pro lidi něco uděláme. Za nás ať agituji uzdravení pacienti, to je poctivější než dobře placená reklama."

Tři budoucí lékařky a jediný budoucí lékař, to byl podle Oldy hubený výsledek první náborové akce. O klonování orgánů pro ně se dohodli. Olda si nenechal vzít čest pěstovat nové orgány pro dva - nebo dvě - z nich, Alexijev si vzal na starost zbývající.

"Myslíte si, že to nedokážeme?" postavila se Jarča proti nim. "Zase chcete klonovat jen vy dva! To je přece

diskriminace jako vyšitá!"

"Vy dvě s Marií na to máte dost času," snažil se ji usadit Alexijev.

"Olda to dělat může?" namítala Jarča.

"Hele, Jarčo," přidal se k Alexijevovi Olda. "Bud' ráda. Dobře víš, že to nevypadá hezky a kdyby si toho na tobě rodiče všimli, zadrželi by ti to, vsad' se. A možná bys měla šmytec i s létáním do Útočiště."

"Tak bych se sem nastěhovala - jako ty!" odsekla.

"Nevyšiluj!" zamračil se na ni Olda. "Bud' ráda, že máš ještě rodiče! Vždyť ty ani nevíš, jaké to je, když o ně člověk přijde!"

Asi by mu na to něco peprného odpověděla, ale když se na něho podívala, zjistila, že má oči plné slziček. Zarazila se a raději spolkla všechno co měla na jazyku.

Alexijev slíbil přivést ty čtyři, až budou mít pro ně všechno naklonované, ale do té doby chtěl obcházet jiné mediky. Počítal, že mezi nimi najde zájemců víc. Byli to přece budoucí lékaři! Zvolili si povolání, jehož základem je pomoc lidem! Už proto by to neměli být hlupáci, aby si neuvědomili, že se na zapomenuté mimozemské základně připravuje převrat lékařské vědy a kdo zůstane mimo, na toho brzy zbudou jen podřadné role.

Již druhého dne dovezl další skupinku a tentokrát se jim věnoval sám. Pacientů se ujali ostatní včetně Oldy.

Olda, Máňa a Jarča si to ale nechtěli nechat ujít a zúčastnili se aspoň závěrečného posezení v lesíčku dva a půl kilometru od vchodu do paláce.

"Víte - bylo by to asi lákavé," uvažoval nahlas basem vysoký zrzavý medik silně nad sto kilogramů váhy, který měl dosud nejvíce otázek a připomínek. "Ale na rovinu - po fakultě teď chodí zástupci Německé lékařské komory a nabízejí podstatně lepší podmínky. Pětkrát větší plat, vzdělávání včetně stáží ve Spojených státech. Těžko se tomu odolává. Kdybych neslibil babičce, že zůstanu v Čechách, i kdyby mi jinde nabízeli zlata co sám vážím, už bych jim na to taky kývl. Není každej takovej vůl, aby to nevzal!"

"Vůl, říkáš?" podíval se na něho Alexijev s úsměvem. "Uvažuj trochu! Co získáš, když jejich nabídku přijmeš a odjedeš do Německa, případně do Ameriky? Pětkrát větší plat - to je opravdu lákavé! Proč ne? Dosáhneš špičkové světové úrovně, budeš mluvit plynule německy a anglicky, jezdit na světové kongresy. Vyděláš si pěkné peníze, nebudeš mít žádné problémy s hypotékami, budeš si žít. Po deseti letech zjistíš, že nějaký český pól léčí tisíckrát úspěšněji a vás už lidé nepotřebují."

"Do té doby z nás mohou být milionáři!" namítl zrzek.

"Jde vám o miliony, nebo o lidi?" zeptal se ho Alexijev. "Podívejte se!"

Zvedl ze země nevelký kamínek a podal jej medikovi.

"Co je to?" potěžkal to mladík udiveně.

"Půl kila zlata," ujistil ho Alexijev. "Ve vesmíru jsou místa, kde se zlato válí jen tak po zemi. Kdyby nám šlo o miliony, mohli bychom těžit zlato. Ačkoliv - k penězům se dá přijít ještě snadněji. Sledujte!"

Ukázal na veliký plochý kámen, ležící stranou. Najednou se nad ním cosi zamžilo a na kameni ležel - nádherný zlatý pohár. Alexijev se tam natáhl a podal jej vyděšenému medikovi. Všichni si jej začali zvědavě prohlížet.

"Miliony můžeme mít také, ale nechávají nás chladně," podotkl Alexijev klidně. "Nám jde o něco jiného. Možná dosáhnete špičkové světové úrovně, ale bude to pořád jen pozemská úroveň. Nikdo vás nenaučí křísit mrtvé, nikdo vás nenaučí operovat bez jizev. My používáme o nějakých sto tisíc let vyspělejší mimozemské biotechnologie. Nikdo lidem tak nepomáhá jako my. Jediná potíž je, že nás je zatím málo."

"Dobře, ale proč neléčíte na Zemi? Proč jste se nastěhovali do zapadákova, jakému není nikde rovno! Příroda tady ještě ujde, ale to je asi tak všechno, co tu máte. Nemáte tu kulturu, sport, pamětihodnosti, zkrátka nic!"

"Protože se proti nám postavili ti, kdo mají na Zemi moc," řekl Alexijev. "Nemají nás rádi - a to je ještě slabé slovo! Jsme jejich nepřátelé, kazíme jim kšefty. Léčíme příliš rychle a dobře a především - bez jejich předražených léků. Když si uvědomíš, o jaké prachy jde, je ti snad jasné, proč se nás bojí a proč se nás snaží zničit."

"Znepřátelili jste si farmaceutické lobby?" mračil se zrzavý medik. "To nebylo rozumné, mohli by vám škodit!"

"Však nám také škodí, to je přece logické," usmál se smutně Alexijev. "V tomhle světě se dívejte i na jejich nabídky.

Německá lékařská komora jsou jen loutky. Zástupci továren na léčiva potřebují lékaře, kteří budou poslušně spotřebovávat jejich drahé léky. Mají dost peněz, aby si někoho koupili a nepohodlné odstranili. Nedávno nám na Zemi zničili kliniku. Nejprve nás křivě obvinili, ale když u soudu neuspěli, najali si bandu vandalů a podplatili policii, aby jim nebránila v řádění. Nepoložili nás na kolena, ale kliniku jsme obnovili až tady. Jako bych až sem slyšel to skřípění zubů, že za námi nemohou vandaly poslat!"

"Skoro se tomu nedivím," usmál se také tak smutně medik.

"Nedávno náš mikrobuz přepadla na Zemi banda dobře vyzbrojených gangsterů. Nejsme úplně bezbranní, ubránili jsme se jim, ale budeme muset rychle vymyslet nějaké protiopatření, oni jistě brzy přijdou s něčím důraznějším. Je nás pořád málo, proto i my verbujeme posily. Nenabízíme pozemskou slávu ani životní úroveň, jen schopnosti, které nejsou z tohoto světa. Třináctileté děti u nás dnes léčí nemoci, na které současná špičková pozemská věda nestačí. Vás tomu můžeme také naučit."

"Takže nám dáváte vybrat," zkusila to shrnout mladá blondýnka. "Peníze a slávu, nebo hrdost na to, že umíte víc než jiní, zato s problémy."

"Ano, tak nějak," souhlasil s ní vážně Alexijev. "Nabízíme schopnost pomáhat lidem, chceme jen, abyste toho pro lidi opravdu využívali. Pamatujte si, přímá cesta vede rovnou do pekel. A není to pouhá metafora. Peklo se nachází nedaleko - hned v sousedním vesmíru."

"A co ti, co se dají k Němcům?" zajímala se černovláška. "Získají peníze a slávu?"

"Nezajímá nás, jestli je získají, nebo ne," řekl Alexijev. "Přemlouvat je nebudeme, jen s nimi do budoucna nepočítáme."

Zřejmě jim jde o peníze, ne o lidi. Vám to nabízíme, protože očekáváme, že jste lékařskou fakultu vystudovali abyste pomáhali lidem. Takové potřebujeme. Jistě je najdeme i jinde, ale teoreticky by jich mělo být na lékařské fakultě nejvíc." "A co vy sami, vy nekšeftujete?" přidal se další, dosud mlčící medik. "Kde jste sebrali peníze na založení kliniky? To přece muselo stát spoustu peněz!"

"Stálo," souhlasil Alexijev. "Ani jsem netušil, jak to bude snadné. Počítal jsem nejprve s normálním úvěrem, ale ten mi banka odepřela. Pak mi Olda, ten kluk, donesl na zádech zlato za padesát milionů, nasbírané v Dinosaurii, úplně pustém světě, trochu vzdáleném od Země, kde se dá zlato na vhodných místech prostě nabírat po kilogramech lopatou. Podruhé jsme je použili, když nám najatí vandalové zničili kliniku, ale od té doby zlato nepoužíváme, ačkoliv po něm tady šlapeme."

"Vy zneužíváte i tyhle děti?" pokračoval medik útočnějším tónem.

"Nezneužíváme." Alexijevovi trochu ztvrdl úsměv. "Olda s tím začal, já jsem se už jen přidal. Učí spíš on mě než já jeho."

"Dobře - ale proč vaše cesty za zdravím stojí jako luxusní dovolená u moře?"

"Jednak se u nás opravdu všichni rekreují u moře - máme je nedaleko," odvětil trochu suše Alexijev. "Za druhé - je to s uzdravením, které zdravotní pojišťovny nehradí. Na to, jaké nemoci léčíme, je to nesmírně levné. A konečně - i my potřebujeme peníze. Nejenže platíme naše pobočky na Zemi, ale chceme se také na Zem vrátit a na to musíme být silní. Mimo jiné i finančně. Ostatně - každý za zdraví rád zaplatí."

"Právě!" opáčil kousavě medik. "Lidi vám dají i poslední, jen abyste je uzdravili."

"A neuzdravíme?" usmál se Alexijev.

"Zřejmě uzdravíte," ustoupil trochu medik. "Ale je to ...trochu nemravné. Lidi si přece platí zdravotní pojištění a tady musí navíc platit nekřesťanské peníze."

"Někde je asi chybinka, že?" usmál se Alexijev. "Ale ne u nás. Ředitelka naší největší zdravotní pojišťovny se dala vloni slyšet, že nám nezaplatí ani korunu. Podle ní máme léčit zadarmo. Podle vás asi také, co?"

"To se přece dělá tak, že s pojišťovnou uzavřete smlouvu..." namítal medik.

"...kterou s námi pojišťovna neuzavře," dodal Alexijev. "Potíž je v tom, že pojišťovnu k tomu nikdo nedonutí. Zákony jí dávají jen možnost, ale ne povinnost."

"To se přece nestává!" namítal medik. "Co já vím, pojišťovny smlouvy uzavírají."

"Uzavírají," přikývl Alexijev. "Ale ne s námi. Nás diskriminují. Nejspíš je za tím znát vliv farmaceutických firem, ale zákony nikdo nepřekračuje a korupci jim nedokážete, takže je to po právní stránce - v pořádku."

"To ale není fér!" vybuchl medik.

"Není," souhlasil Alexijev. "Proto bereme peníze od pacientů. Léčíme dobře a většinu lidí zbavíme obtíží nadobro. Naše pobyty nevedou k pouhému zlepšení stavu, ale k úplnému uzdravení. Navíc lidem nabízíme atraktivní mimozemskou rekreaci, i to musíte uznat. Tržně bychom mohli žádat i pětkrát víc, ale to už by bylo zneužívání situace a to my neděláme."

"Ano, ale - podle mého není spravedlivé, když pojišťovna vybírá od lidí peníze a pak za léčení neplatí."

"Není to spravedlivé," souhlasil Alexijev. "Tím víc ale mohou utratit za léky jiní lékaři. A na tom zase nejvíc vydělají farmaceutické firmy."

"To by se mělo změnit," uvažoval medik.

"Změníme to," sliboval Alexijev. "Založíme vlastní zdravotní pojišťovnu. Zákon pro to vyžaduje nemalý základní kapitál, ale až ho nashromáždíme, začneme lidi pojišťovat sami. Lidé dobře vědí, že naše metody nesnesou srovnání s dosavadními. Až zjistí, že léčíme jen lidi pojištěné u nás, nepochybně do roka a do dne ostatní pojišťovny zkrachují."

"Vážně chcete být tak tvrdí?"

"Ne," usmál se Alexijev. "Tvrdohlaví jsou oni. A oni za to zaplatí. Neodmítli jsme my je, ale naopak. Museli by přiznat chybu a přijít s nabídkou smlouvy."

"Dobře, ekonomii nechme nakonec," ustoupil medik. "Jak jste na tom s léčením? Je to opravdu tak jednoznačné?"

"Máme několik problémových oblastí," přiznal Alexijev. "Nejzávažnější je s graviditou. Mimozemská metoda je s ní neslučitelná. Tam léčíme až do porodu postaru."

"Dejme tomu. Jak u vás ale uplatníme, co nás naučili na fakultě?"

"Vědomosti vám samozřejmě zůstanou," zamyslel se Alexijev. "Ale může to být sotva dvacet procent všeho, zbytek dostanete od nás. Přesněji - opět od Oldy."

"Ještě by mě zajímalo, kde k nim tenhle kluk přišel?"

"U mimozemšťanů," přikývl Alexijev. "Nedivte se, je to možné. Až vám je předá, pochopíte to stejně jako já. Předávání informací se bát nemusíte. Nehrozí vám dalších deset let studia, i na to existuje mimozemská metoda, která to podstatně zkrátí."

"No dobře," spokojil se s tím medik. "Nevím, jestli o tom víte, ale Američané si letos přivezli z Q-Země nějaké mimozemské léky. Má to být něco zázračného. Takže to sem brzy přijde perfektně vyzkoušené a adaptované. Není nakonec nabízená stáž ve Spojených státech výhodnější než kdoví co to provozujete vy?"

"Olda nám ty léky přinesl už vloni, přímo od hlavonožců," řekl Alexijev. "Vyzkoušeli jsme je, jsou opravdu vynikající. Ale co naplat, naše metody jsou lepší. Léky od hlavonožců občas používáme, ale mrtvého nevzkřísí a těžiště našeho léčení v nich neleží. Máme zkrátka vyspělejší prostředky."

"To vypadá docela věrohodně," řekl medik. "Měli bychom o tom vážně přemýšlet, než se rozhodneme."

Zdálo se, že druhá skupinka bude vstřícnější, ale Marii se nelíbilo i malé zaváhání.

"Co chcete ještě rozmyslet?" vyhrkla. "Vždyť je to jasné. Buď se přidáte k nám, budete léčit lidi a nebudete přemýšlet o penězích, nebo se dáte k ďáblům a budete vydělávat mizerné prachy zase jen pro ně."

"Peníze jsou také nutné, holčičko," chtěl ji trochu spatra usadit medik.

"To přece víme," opáčila Máňa. "Také s nimi na Zemi počítáme. Ale neděláme z nich zlaté tele. Ivo vám řekl, že mu Olda přinesl z Dinosaurie zlato. Olda je tak trochu dobrodruh - a bylo to nutné, udělal to. Vypadá to jednoduše, jen musíte vědět, co je to Dinosaurie. Svět, kde žijí dravci, proti kterým jsou naši medvědi plyšové hračky a tygři hravá koťátka. Takový velociraptor překousne člověka v pase jediným cvaknutím zubů a do tyrannosaurový tlamy se vejde vcelku. Jděte si nasbírat zlato za padesát milionů do klece s hladovými tygry! Mě ale víc povzneslo, když jsme vkřísili první mrtvou ženskou. Takový pocit si neumíte představit! Ten vám nedá nikdo a ďáblové nejméně ze všech!"

"Ty jsi křísila mrtvou?"

"Ano," přikývla Máňa. "Mám na tom čtvrtinový podíl. Na naší metodě je krásné i to, že ji člověk nemůže provozovat sám. Totiž může, ale tak s tisícinou účinků. Musíte být nejméně dva a na křísení mrtvých čtyři. Olda dlouho léčil lidi jen se svým psem. Jde to taky, byli na to dva, ale lidi mají větší sílu."

"A ty tady taky léčíš?" zeptala se jí mladá blondýnka.

"Samozřejmě!" opáčila Máňa. "Proboha, jak můžete mluvit o zneužívání dětí? Nás to baví, když vidíme výsledky! Lidé nám vstávají z invalidních vozíků a začínají chodit a běhat! Léky od hlavonožců dokáží něco také - léčí rakovinu a leukémii, ale - když jste o nich slyšeli, jistě víte, za kolik se v Americe prodávají? Jedna injekce za třicet tisíc dolarů! Když budete v Americe léčit küfferlinem, naučtujete tu sumu pojišťovně, ale dáte ji jen za lék. My léčíme bez léků. Za deset tisíc korun. Spočítejte si rozdíly, když jste tak zběhlí v kupeckých počtech!"

"Jak ty víš o küfferlinu?" zeptal se jí podezřívavý medik.

"Máme to přímo od hlavonožců," odsekla Máňa. "Navíc víme i to, co Američané teprve zkoumají. Küfferlin je rostlinný produkt, vyvinutý hlavonožci, funkční na bázi interference s lidským imunitním systémem. Proto je tak účinný. Jeho základem je bílkovina srovnatelná složitostí s DNA, takže pokusy o jeho syntetickou výrobu vidím hodně černě. Bude asi velký problém pěstovat ty rostliny na Zemi. Potřebují totiž během klíčení modré světlo spektrální čáry šedesáti šesti miliontin snipio - promiňte mi, že používám mimozemské jednotky, ale už jsem si na ně zvykla. Ta čára ve spektru našeho slunce chybí. Obávám se, že se pěstování Američanům nepodaří. Hlavonožci se na to taky dívají skepticky - přitom küfferle vytvořili."

Celá skupinka mediků zděšeně civěla na Máňu. Ta třináctiletá dívka na ně právě vysypala vědomosti, jaké u ní rozhodně nečekali.

"Oldovi se podařilo küfferle pěstovat na Zahrádce," pokračovala Máňa. "Je to nejbližší svět od Země měsíční zkratkou nahoru, můžete se tam dostat i normální cestou přes tři světy. Teď jsme jeho pokusné políčko přestěhovali ze Zahrádky sem, tady nám taky všechno roste jako z vody. Ale vážně mě zajímá, zda se to podaří na Zemi."

"Vy tady pěstujete küfferle a vyrábíte küfferlin?" zajímal se živý medik.

"Jen tomu neříkáme küfferlin, ale xijtra-máslo," řekla Jarča. "Výroba másla je lisování tuku ze semen, to u hlavonožců zvládli i Němci. Ti pak ještě zvyšovali účinnost destilací, ale nám se to lépe dává v přírodním stavu."

"A kdybyste si küfferlin vyráběli - neodpadly by vám při léčení náklady na léky?"

"Odpadly," souhlasila Jarča. "Ale proč bychom měli léčit xijtra-máslem, když to jde bez něj za poloviční dobu? Pro pacienty je naše léčení méně bolestné. Xijtra-máslo používáme jen u gravidních. Musí se s ním opatrně, předávkování taky vyvolává potrat, ale to už se dá řešit. Právě proto si vystačíme s přírodním máslem."

"Taky bys nám doporučovala přidat se k vám, že?" zeptala se Máni černovláška.

"Taky," souhlasila Máňa. "Ale ještě víc bych vás varovala."

"Před čím?"

"Před těmi, kdo se vás snaží nalákat na peníze," řekla přesvědčeně. "Všimněte si, že vám nabízejí jen peníze, ne že budete pomáhat lidem."

"Co je na tom, proboha, špatného?"

"Nic než to, že nebudete sloužit lidem," pokývala hlavou Máňa.

"A komu máme sloužit, když ne lidem?"

"Prodáte svou duši ďáblům," řekla Máňa ledově.

Až z toho všem zamrazilo.

Marie

Ráno přišla za Oldou Marie neobvykle brzy a vážně.

"Mám tu něco pro tebe," podávala mu včerejší noviny. "Podle mě je to důležité, měl by sis to přečíst."

Musela mu nakonec ukázat, co má na mysli, Olda to hledal úplně jinde než kde to bylo a Máňa neměla trpělivost čekat, až to najde.

"Tady ten článek, vidíš?" ukázala mu.

Článek byl spíš mrňavý a Olda jej přelétl očima.

"Hele, ty myslíš?" vytřeštil na Máňu oči.

"Jo," přikývla. "Uvědom si, měl tě nějakou dobu omráčeného. Nebudeš se asi na to pamatovat, ale kdyby to bylo tak..."

"Sledování dětí z družic...!" šeptal Olda. "Po implantování nepatrného mikročipu mohou rodiče sledovat na obrazovce svého domácího počítače přesnou polohu svých dětí, což někdy napovídá i co dělají... Zvyšuje to pravděpodobnost odhalení únosů. Využívá toho již několik desítek rodičů, zejména těch, kteří se obávají únosů svých dětí..."

"Co když máš v sobě taky něco takového?" nadhodila. "Něco, co tě zjistí a ihned to bonzuje Johanovi - nebo jiným?"

"To by vysvětlovalo, proč mě pokaždé tak rychle najdou," zbledl Olda. "Tohle se může naopak hodit gangsterům -

perfektně jim to označuje případné zámožné oběti..."

"Všimni si ale, sledují to družice," pokračovala Máňa. "Těch potvor špionážních si ani nevšimneš. A co když mají možnost rovnou udeřit? Co potom? Objevíš se na Zemi, ale jen co se nejbližší družice dostane do palebné pozice... prásk! A kolem tebe je přitom pusto, nikde ani živáčka... odpovídá to?"

"To by vysvětlovalo úplně všechno," šeptal Olda užasle. "Díky tacuky od hlavonožců se nám hojí všechno rychle a bez jizev, takže nás ani jizva nevarovala... Manče, jestli je to tak, byla bys moje záchrana!"

"Nechceš, abych tě rovnou prohlídla?" nabízela se mu. "Neboj se, vezmu to jako normální zdravotní prohlídku."

"Řekneme to ale Alexijevovi," staral se Olda. "Kdovi, co s ním mohli dělat, když byl ve vazbě!"

"Alexijevovi se na Zemi nic neděje," namítla Máňa. "Tyhle problémy máš jen ty. Sedni si zády ke mně, začala bych od ramenou jako u těch značených dětí. Vezmu tě po vrstvách, neunikne mi ani špendlíková hlavička."

"Tady na nákresu je to zrnko rýže," ukazoval jí Olda, ale poslušně se k ní otočil zády.

"Ano - ale to je pro lidi, ďáblové by to mohli mít i menší."

Začala na ramenou a pomalu postupovala po tenkých vrstvách svalových vláken. Pohled na takhle odkryté maso by podle většiny rodičů nebyl vhodný pro děvčata jejího věku, ještě tak pro válečné chirurgy, zvyklé na ošetřování obětí pumových atentátů, ale Marii to nevadilo. Kolikrát si už ze zvědavosti prohlížela po vrstvách sama sebe! Zaměřila se teď na všechno, co by tam nemělo být. Pozvolna, důkladně prošla ramena i záda, zatímco Olda si sám zkoumal, na co si dohlédl - od přední části ramen, přes předloktí po dlaně.

"Kam ti to mohli schovat?" hudrovala Máňa, když nic nenacházela. "Těm dětem to dávali do ramene, ale ty tam nic nemáš."

"Asi ti nepomohu, taky si tady nic nevidím," vzdychl si Olda, zatímco si prohlížel po vrstvách nohy od stehů po prsty nohou.

"Že bys to dostal do zadečku?" usmála se Máňa, i když to její žertování vyznělo trochu smutně. "Otoč se, ať na to líp vidím!"

Olda se poslušně otočil. Za jistých okolností by to byl zábavný pohled, pomyslel si. O soukromých dětských studiích anatomie se občas vyprávějí celé legendy. Tady to ale mělo úplně jiný náboj. Kdo by sem přišel, asi by neměl chuť pohoršovat se. Tady šlo o víc. Možná - i o život.

Po půldruhé hodině trpělivého hledání ale oba ztratili počáteční nadšení. Teď už to hledali jen ze vzdoru. Někde to přece musí být!

"Zapomněli jsme na hlavu!" vykřikla náhle vítězoslavně Máňa. "Mělo mě to napadnout hned na začátku!"

"Myslíš, že by si Johan troufl na otevírání lebky?" pochyboval Olda. "Vždyť by to musel dělat přímo před mojí mámou!"

"Dáš za ni ruku do ohně pravdy?" pokrčila rameny Máňa. "Proč by si na to Johan netroufl? Neříkal jsi, že to byl ďáblský doktor?"

Olda si jen nešťastně vzdychl.

"Vezmu to od uší," navrhla rázně.

Neodporoval. Co kdyby měla pravdu? Bylo to dost pravděpodobné.

Klečela vedle něho, zatímco on seděl. Procházela pozorně po vrstvách chrupavky jeho ušních boltců, krční svaly, slinné žlázy, pak zepředu bradu, nos a tváře. Díval se jí do očí a pozoroval její soustředění.

"Budeš mě znát stokrát líp než moje vlastní máma," zažertoval trochu smutně.

"Drž! Je to nutný!" namítla a oběma rukama mu sklonila hlavu. Možná proto, aby si nevšiml, že už má v očích slzy bezmoci? Olda je ale viděl. Úprava od andělky mu je přiblížila ještě víc. Mohl si je vrátit i fotografickou pamětí. Byly tam.

Pomaloučku mu očima pročešávala mozek. Tam by už nemělo být nic, ale co když...?

"Jsem to husa domácí!" rozbřčela se najednou a objala jeho hlavu. "Musela jsem to někde přehlédnout! S tímhle chci studovat na lékařku?"

"Nebo jsem to přehlédl já," pokrčil rameny a jak klečela proti němu, objal ji jen tak, zlehka a nesměle, v pase. "Měl jsem na starosti přinejmenším třetinu."

"Neutěšuj mě!" vybuchla a trochu se od něho odtáhla. Pak se ale rozbřčela a zase se k němu přitiskla. Ano, byla to kapitulace. Nevěděl si rady stejně jako ona.

Ačkoliv - co se změnilo? Předtím to bylo totéž. Nebyla to změna k horšímu. Nevyšla jedna naděje - co má být? Zato teď aspoň věděl, na koho se může spolehnout. Právěho přítele člověk nepozná v dobách hojnosti, ale v nouzi.

"Půjďme za Alexijevem," řekl už zase zdánlivě klidně. "Na rozdíl od nás má na to zkoušku z anatomie."

Alexijev je vyslechl velice pozorně. Máňa ještě trochu vzlykala, když mu jeden přes druhého líčili svůj neúspěch.

"Nic si z toho nedělejte," těšil je. "Kdybyste to objevili, zasloužili byste si oba na místě napsat výbornou z anatomie - leda by to bylo někde na povrchu."

"Když ono to tak opravdu vypadalo," vzlykla Máňa. "Bylo to tak logický..."

"Ale ono to tak opravdu může být," řekl Alexijev. "Máš veliké plus, že sis všimla toho článku. Jde o to, co na to mají - a taky, kam to dali."

"Těm dětem to dávají do ramene," řekla Máňa.

"Ano - zřejmě jim na umístění nezáleží," řekl Alexijev. "Podle mě je to ale chyba. Olda má pravdu, čip únosům nezabrání, ještě by je mohl vyprovokovat. Gangsteři se to naučí dětem z ramene vyřezávat a bude to ještě horší. Aby to byla ochrana před únosci, musela by být víc utajená. Do ramene bych to nedával. Zkusme společně uvažovat, kam to mohli dát ďáblové."

"Kam bys to schoval ty?" zajímala se Máňa.

"Určitě ne tam, kde je to nápadné," uvažoval Alexijev. "Kdybych to chtěl zatajit, dám to někam, kde to splyne s okolím. Aby se to nedalo nahmatat ani zrentgenovat. Zrnko rýže by se podle mě dobře vešlo do nějaké prohlubně pánevní kosti."

"Tam jsme se dívali," ujistila ho Máňa. "Olda zepředu, já zezadu. Nikde nic."

"Dobře, přistoupíme na tvou další domněnku," obrátil se na Máňu. "Co když to není zrnko hrachu, ale zrnko máku?"

"Hledala jsem tak, aby mi neuteklo ani to zrnko máku," dušovala se Máňa.

"Do zrnka máku to nenacpeš," tvrdil Olda. "Současná technika na to nestačí. Už jen baterie potřebuješ větší! Podívej se!"

"Ano," souhlasil Alexijev, jen letmo mrkl na novinový obrázek. "Kdyby to byla destička křemíku jako u těch dětí, potřebovala by asi zdroj... ale co když je to biočip? Tvrdil jsi, že ďáblové mají něco společného s anděly. V pozemských pověstech jsou to bývalí andělé a ani andělka ti to nevyvracela. Proč by nemohli mít některé z andělských biotechnologií? Pecička nervové hmoty se vejde kamkoliv. Andělskou paměť by ti záviděly i superpočítače, ne co do rychlosti, ale organizací - a jaký má objem? Vyživuje ji okolní tkáň, nepotřebuje baterky..."

"Toho bych se vážně bál," zachmuřil se Olda. "Jehla v kupce sena by byla proti tomu hotový maják na pobřeží.

Hleďte pak něco!"

"Možná máš pravdu," vzdychl si Alexijev. "Nebylo by to nic snadného. Musíme se o to ale pokusit, jinak budeš odsouzen k doživotnímu vyhnanství ze Země."

Máňa i Olda se na Alexijeva podívali zoufale.

"Poslyšte, mládeži, na tohle se musíme zaměřit," řekl, když to viděl. "Nesmíme to vzdát, ani kdyby se nám to nepovedlo napotřetí. Kdyby se ale ukázalo, že je to nad naše síly, byl by to důvod zavolat Přítele andělů. I ten Čert musí uznat, že jde o život."

"Myslíš, že to ještě zkusíme sami?" podíval se na něho Olda.

"Ano," potvrdil své odhodlání Alexijev. "Předem říkám, nečekám, že to najdeme hned napoprvé. Uvědom si, proti nám stojí ďáblové! Mohou mít technologie o pár desítek tisíc let před pozemskými. I andělka se cítila nesvá, když se s nimi měla utkat. Hledali jste zrnko rýže, ale může to být biologické zrnko máku, k nerozeznání od okolní tkáně. Může to být i nad mé znalosti. Kdybychom to nenašli, začneme uvažovat, jak na to jít jinou cestou. Vždyť to vysílá až na oběžnou dráhu! Může se to projevat elektricky nebo magneticky, pomůže nám pitomá magnetická střelka. Vyzkoušíme infračervené světlo a pro mě za mě třeba i siderické kyvadlo. Přítele bych volal po vyčerpání všech našich možností, to by byla poslední instance. Přiznali bychom, že si bez něho nevíme rady, ale lépe přiznat tohle, než přenechat ďáblům vítězství."

"Takže jsem si to, já husa, představovala příliš jednoduše?" mračila se Máňa.

"Možná," přikývl Alexijev. "Nic si z toho nedělej, přišla jsi na nesmírně důležitou stopu. Navíc máme ještě další možnosti. Můžeme Oldu zavřít do Faradayovy klece, aby od něho nemohlo ven žádné elektromagnetické vysílání. Pak by to bylo neškodné."

"To má žít celý život v kleci?" vytřeštila na něho oči.

"Faradayova klec nemusí vadit," odušil Alexijev. "Mohl by to být například oděv s vetkanou kovovou sítí pod podšívku."

"Zapomínáš na jedno," mávl rukou Olda nesouhlasně. "Faradayova klec neizoluje telepatii. Směrovou telepatii se můžeme bavit i v hlubokém dole nebo v tunelu. Neprojde jen přes hranice vesmíru - ačkoliv u Čerta neplatí ani to. Co když je ten biočip na bázi telepatie? V tom případě ho žádnými metodami nezjistíme."

"Pak bychom jednali jinak," řekl Alexijev. "Zjistíme, které satelity byly viditelné ve chvíli, kdy některý z nich podnikl útok na Oldu - a sestřelíme je."

"Sestřelíme?" nedůvěřovala Máňa. "Čím? Máš nějaké antirakety?"

"Podle mě nám postačí středně silný dalekohled," ujistil ji ji Alexijev. "Satelit stačí přibrzdit a shoří sám, zejména na nízkých oběžných drahách. Ty na vyšších by daly víc práce, ale je to totéž. Možná se nevyhneme ani barbarskému zničení užitečných družic. Špionážních litovat nemusíme a už vůbec ne těch, které mají na palubě zařízení, schopné ohrozit člověka."

"Takové zařízení bude jistě velké a těžké a velkou hmotu snadno nepřibrzdíš," namítal Olda. "Věděl bych o jednodušším způsobu likvidace."

"S velkou hmotou to nemusí být pravda," pokrčil rameny Alexijev. "Nevíš, který satelit patří lidem a který ďáblům. Mohou je tam ostatně posílat společně. Může tam být malý biočip s výkonnými orgány, všechno jako kopací míč, nalepený na obyčejné komunikační družici. A jaký jednodušší způsob likvidace bys vymyslel?"

"Poslal bych je branou rovnou do Pekla - beztak tam patří," řekl Olda zmařeně. "Bylo by to rychlejší, daly by se okamžitě likvidovat i stacionární družice. Prohozením do jiného vesmíru se parametry jejich drah nezmění a ty neškodné bychom mohli třeba i vracet."

"Anebo tak," souhlasil Alexijev. "Dobrá, uznávám, tvůj způsob je lepší. Jen mi ještě řekni, jak chceš zjišťovat ty neškodné?"

"Můžeme je posílat na oběžné dráhy kolem Útočiště," nadhodil Olda.

"A vracet jako neškodné ty, které tě nezabijí?" zvedl obočí Alexijev. "Poslyš, Oldo, na to musíme vymyslet něco inteligentnějšího, nemyslíš?"

"No - tohle by bylo aspoň rychlé zjišťování," řekl vzdorovitě Olda.

"Rychlé - možná. Ale snad nečekáš, že ti na to kývneme! Ani kdyby nebyla žádná jiná možnost, kdyby všechno ostatní selhalo a tady začaly vybuchovat sopky, takže by tu byl pobyt nebezpečnější než na Zemi."

"Opravdu bych si přál, aby to bylo to zrnko máku," řekl Olda procítěně.

"Tak pojďte oba na sál," navrhl lékař. "Lehneš si na operační stůl pod reflektory, ať na tebe dobře vidíme."

"Mám tam jít taky?" zarazila se Marie.

"No jistě!" řekl Alexijev. "Jednak to byl tvůj nápad. Za druhé - víc očí víc vidí, co když spatříš, co jsi prve přehlédla? A za třetí nevykládej, že se budeš stydět, prve jsi Oldu prohlížela po milimetrech!"

Ačkoliv se Oldovy prohlídky věnoval i Alexijev, nenašli spolu nic. Máně to paradoxně spravilo mindrák, který už začínala mít. Když nenašel nic ani Alexijev, jak mohla něco objevit ona? Náladu ale měli i nadále pohřební.

Alexijev chtěl navštívit při nejbližší cestě na Zem svého bývalého spolužáka astrofyzika s prosbou, zda by mu mohl zjistit, které družice byly ve známou dobu v dosahu viditelnosti Prahy a Pardubic. Také se s ním chtěl poradit, jak se dá objevit křemíkový čip, voperovaný do lidského těla.

Vrátil se s další várkou pacientů, všichni se jim věnovali a nastal obvyklý mumraj, ale Alexijev stačil Oldovu trojlístku sdělit dobré zprávy, že se jeho přítel pokusí družice zjistit a také, že existuje metoda zjišťování křemíkových čipů, i když nejsou pod proudem. Tak se prý zjišťují odposlechové štenice - přístroj na jejich vyhledávání používají bezpečnostní složky, nebývá běžně na pultech obchodů, ale už to zase bylo veselejší. Kamarád měl další nápad - hledat i pomocí měřiče záření a Alexijevovi hned zapůjčil malý radiometr.

Alexijev v Útočišti přístroj vyzkoušel, ale spokojeně pokýval hlavou.

"Nic to nenaměřilo," řekl. "Jen pozadí, srovnatelné s pozemským, to je v pořádku. Na radioaktivitu jsem nevsázel, ale je přece jen dobré o té mršce neviditelné vědět, aby se něco nepříjemného neprojevovalo později."

Čert se teď v rámci vědeckého pokusu neúčastnil léčení. Nejhorší pro něho bylo, že mu doporučili i přestat létat - co kdyby to náhodou souviselo! Jitřnice ale rostly až v korunách stromů, ne na keřích ani na zemi. Chytrý pes začal využívat otcovské pravomoci. Jitřnice mu trhali a házeli jeho potomci, ale protože to patřilo do dobrých mravů smečky, dělali to rádi.

Olda se nemohl odvážit na Zem, ale ostatní vesmíry mu zůstaly otevřené, mohl se tedy věnovat jejich objevování.

Máňa ho doprovázela, aby mu prý nebylo smutno. Spolu se starali o přestěhovanou zahrádku s rostlinami od hlavonožců. Čerta nejvíc zajímaly salámovníky, ale z lékařského hlediska byly důležitější keřiky küfferle, jak je už padesát let nazývali Němci žijící u hlavonožců. Umožňovaly jim léčit těhotné ženy, které by jinak museli odmítat.

Nejvíce si prázdninové volnosti užívala Jarča. Do Útočiště docházela jednou denně rozdat energii a pak se vracela na Zem, kde trávila čas chozením po obchodech. Mělo to jen jednu drobnou chybičku. Policisté neuvěřili jejímu dušování, že už má prázdniny, párkrát ji zadrželi a dovezli jejím rodičům. Maturitní vysvědčení bylo sice dostatečným důkazem, ale Jarča pak musela pokaždé doma objasňovat, cože to zase bylo.

Olda a Máňa jí nabízeli, aby byla raději s nimi, ale Jarča si postavila hlavu.

"Nepotřebovali jste mě při hledání špionážní štenice - teď zase nestojím o vás," odsekla na jejich nabídku.

Olda i Máňa to ale považovali za zbytečný truc a když je Jarča odmítla potřeť, šli za Alexijevem, aby je vyslechl a případně rozsoudil.

"To máte těžké," zamyslel se. "Vyčítá vám, že jste ji nechali stranou. V tom má pravdu, nepopřete to - vlastně se o to ani nesnažíte. Na druhé straně chápu, že jste v té chvíli nemohli čekat. Pravda je tedy na obou stranách. Chápu vás i ji. Nechte to koňovi, má větší hlavu. Já si s ní promluvíím."

Od Alexijeva odletěli pomalým letem na zahrádku potěšit se pohledem na fialové květy küfferle, pod nimiž byly lodyhy obalené šišticemi krychlovitých semen. Küfferle kvetly a dozrávaly od jara do podzimu, sklízeli je několikrát za rok a každá sklizeň dávala z jednoho keřiku až pět kilogramů másla. Podle rady chobotnic zasázeli vedle polička s küfferle veliké melouny. Chobotnice tomu říkaly uzavírací pole.

"Když do küfferle sjede blesk, je hned celé pole v jednom plameni. Melouny oheň zastaví. Ještě víc je to potřeba u hořlavějších naftovníků."

Naftovníky tu rostly také, ale vyhradili jim jen malé poličko. Pěstovali si je spíš ze zvědavosti než z potřeby. Mohli by je lisovat a destilovat z nich benzín, ale toho měli od zdejších robotů dostatek - i když Alexijev říkal, že je to výraz jejich pohodlnosti a toho, že na všechno nestačí, když jich je tady tak málo.

Melouny ale byly velice chutné a daly se sklízet také tak průběžně jako ostatní plodiny. Zralé melouny dopravovali do Útočiště, kde je nechávali ve velkých koších k volné spotřebě pacientům. Ovšemže se jich sami také vždycky dosyta najedli.

Máňa zůstávala v Útočišti každý den až do večera, kdy se červené slunce dotklo obzoru.

"Tak ahoj - musím domů!" loučila se s Oldou.

"Pozdravuj rodiče a sestřičky!" usmíval se Olda - ačkoliv ho zase čekala noc plná osamění, rušená jen občas pacienty, dožadujícími se obsluhy.

"Ségry už se nemůžou dočkat, až je sem vezmeme," usmívala se.

Pak vyletěla spolu s Oldou do výšky a proletěla nevelkým otvorem, kterým byla vidět střecha jejich paneláku. Vždycky ji doprovázel - a vždycky potom padal volným pádem skoro až k zemi, jako kdyby ztratil vládu nad vznášením.

Trénoval odhad, aby se mu už nestala havárie, při které si jednou rozbil obličej? Nebo to bylo obyčejné klukovské furiantství?

Asi by ho zaskočilo, kdyby se ho na to někdo zeptal...

Rozhovor s Jarčou měl Alexijev až třetího dne. Po obvyklé proceduře předávání energie pacientům si všechny tři zavolal do kanceláře - jak honosně říkal místnosti, kde měl kromě počítače stůl, židli a skříň na dokumenty, přestěhované kdysi z kliniky, když ji hlídali policajti. Přišli pobledlí od vyčerpání - Olda odevzdal jednu dávku nad

obvyklý průměr, ale ani dívky léčení nešidily, takže vypadali unaveně všichni tři. Unaveně - ale spokojeně.

A to netušili, co je čeká!

"Mám tu něco pro vás," sliboval jim suše Alexijev. "Tohle je pro tebe - tohle pro tebe, na Oldu zbyla tahle..." řekl a všem podal novoučké výkazy o studiu na vysoké škole s titulem lékařské fakulty a s emblémem Karlovy univerzity.

"Jé!" otevřela knížku Máňa. "Kde jsi sebral moji fotku?"

"Pořídil jsem je, když jste léčili," usmál se Alexijev. "Ani jste si toho nevšimli."

"Takže jsme ode dneška - všichni studenti?"

"To jste od přijímacích zkoušek," usmál se Alexijev. "Tady to jen máte černé na bílém. Mimochodem - mohlo by vám to na Zemi sloužit i jako náhradní průkaz, když jiné legitimace nemáte. Je na tom fotografie a potřebná data, to musí uznat i policie."

"To myslíš na mě?" začervenala se Jarča.

"Třeba," přikývl Alexijev. "I když si myslím, že čas můžete trávit užitečněji. Co byste všichni tři řekli na soukromé přednášky? Myslím to hlavně pro Oldu, ale nechci nikoho diskriminovat. Budou se vám hodit."

"No prima!" zamračil se Olda. "To jako že se nedostanu ani na zahájení roku?"

"Nevím," mračil se trochu i Alexijev. "Zkoušel jsem dohodnout, aby za vámi někteří přednášející chodili až sem, ale slíbili mi to jen dva. Ostatní sem nedostaneme ani na vidinu paralelního vesmíru a neznámého světa. Jo - někteří kolegové jsou tak vytížení, že na ně ani taková nabídka nezabere. Zapomněli už, že byli kdysi jako vy."

Bohužel ani on neměl odpoledne čas, i když to vysvětloval nutností zastavit se na Zemi u kamaráda pro další zprávy.

Jarča se rozhodla jít na Zem v jeho doprovodu, Olda s Máňou zůstali zase sami.

"Nechceš jít raději s Jarčou?" nabízel Máně opatrně Olda.

"Ty mě vyhániš?" podívala se na něho přísně. "Já myslela, kdovíjak nebudeš rád, že tu s tebou někdo dobrovolně zůstane! No - jestli chceš, abych odešla - prosím."

"Nevyháním tě, ale nechci, aby ses kvůli mně zadržela," vysvětloval to rychle. "Připadá mi to blbý, máme celý svět pro sebe, ale občas se tady cítím jako ve vězení."

"Tak mě nevyhazuj!" odsekla. "Nebo zůstaneš úplně sám."

"To bych vážně nerad," snažil se honem o smířlivý tón. "I když bych se mohl více věnovat pacientům. Nebo se bavit s Hedvikou a Soňou."

"Já ti dám Hedviku!" zahrozila mu. "Beztak tě neberou vážně!"

"Ale berou!" protestoval.

"Jo - když se tě musí na něco zeptat," řekla. "To ti pak mažou med, jak všechno víš. Tuhle Soňa říkala Lence: ten mrňousek nám to zase natřel... A to je ono! Uznávají jenom tvé vědomosti, ale vždycky už nás budou brát jako malé děti, na tom nic nezměníš."

"Ale vždyť mají pravdu," povzdychl si. "Jsme proti nim mrňouskové a hádám, že ještě aspoň deset let budeme. Někdy si říkám, ta Bísíája nám ale zamotala život! Bez ní by nám nikdo neusiloval o život a měli bychom to lehčí, asi jako ti, co se k nám nedali. Neřešili bychom otázky života a smrti, ale pitomosti. Chodili bychom spořádaně do školy, třáslí se před každou písečkou, doma si hráli s počítačem a venku jezdili na kole. Je vůbec správné předbíhat dobu? Aby se děti jako my hrabaly lidem v mozku?"

"No a?" pokrčila rameny. "Už se stalo, co s tím nadělaš? Proč bys neměl dělat, co umíš? A že jsi z nás tady nejmenší? Z toho si nic nedělej. Však vyrosteme, nebude to trvat dlouho. Co je to pár let proti věčnosti?"

"Nevím," řekl bezradně. "Bísíája mi říkala, že to dělá proti jejich pravidlům. Mockerát už mě napadlo, že ta pravidla nejsou vymyšlená jen tak. Víš, někdy mám hrozné pocity. Před prázdninami jsem měl plno kamarádů. Zrádce Luboše nelituju, ale Michal... je to hrozný, ale nemám se s ním o čem bavit! Jeho starosti ve mně vzbuzují úsměv a on vůbec nechápe moje."

"To jsme na tom stejně," zvažněla Máňa. "Taky nevím, o čem bych se ještě mohla bavit s holkama ze třídy. Spíš bych si rozuměla s Lenkou, Hedvikou a Soňou, kdyby ve mně pořád neviděly malou holčičku na hraní. Přitom bych je mohla učit matematiku, chemii a možná i anatomii! Alexijev je fajn, ale je od nás přece jen věkově daleko, takže mám vlastně taky jen dva kamarády, tebe a Jarču. Vlastní ségry mám zatím moc malé, ale už teď je mi jasné, že je nesmím nechat bez andělských vymožeností - jen nevím, jestli bude lepší počkat, až jim bude aspoň deset let, nebo je sem vzít rovnou."

"Sebereš jim dětství!" varoval ji. "Radši s tím počkej, až budou větší, ať si trochu užijí bezstarostnosti! Když si to vezmeš nestranně, nebyla Bísíája tak trochu - uličnice?"

"Uličnice?" nesouhlasila Máňa. "Když nám přinesla takový pokrok?"

"Uličnice, protože to jen nakousla," trval na svém Olda. "Hned zpočátku litovala, že na pořádný průzkum našeho světa nestačí a musí to přenechat odborníkům. Pak se jí to zvrtilo, nemohla se vrátit, takže se do toho pustila sama. V pořádku, nic jiného jí nezbyvalo. Nakonec se ale přece jen domů vrátila - a kde nic tu nic, žádní odborníci se tu od té doby neobjevili."

"Tím bych si na tvém místě jistá nebyla," zvedla Máňa káravě prst. "Třeba nás už půl roku pozorují."

"Kdyby nás jen pozorovali, divil bych se ještě víc," řekl Olda. "Uvažuj, prosím tě! Jsou tady praví ďáblové, jejich úhlavní nepřátelé. Začali nás ohrožovat, zkazili nám, co mohli. A nikdo proti nim nehne prstem..."

"Máš ty ale divné představy!" zavrtěla nesouhlasně hlavou. "Co vlastně čekáš? Válku andělů proti ďáblům? Armagedon? Uměla bych si živě představit takovou pomoc od ďáblů: Poslat někam profesionální zabijáky, aby na jednu hromadu postříleli vinné i nevinné a přitom zplundrovali co se dá, jako to dělají lidé. Ale andělé se nebudou chovat jako sloni v porcelánu! Vážně si myslíš, že vojenská pomoc je to pravé a jediné?"

"Kdo tady mluví o válce?" urazil se Olda. "Přítel andělů to minule zmákl jako nic. Trochu se probral ďábelskou organizací, vymazal asi stovce lidí část vzpomínek, možná se přitom dotkl i některých ďáblů - ale pak byl klid."

"Jenže ten klid netrval ani rok a máme je na krku zase," připomněla mu.

"No právě!" chytil se toho. "Odešli a nechali nás smažit se v tom samotné. Nějak mi to na ně nehraje. Já na jejich místě..."

"Jenže nejsi na jejich místě," řekla jemně. "Za prvé - nevíš, co jim do toho vlítlo. Znají sto tisíc světů, Země je pro ně okrajovou záležitostí. Třeba mají horší problémy jinde. Za druhé - měli by se tu nejprve pořádně vyznat, aby se nechovali jako zmínění sloni v porcelánu. Za třetí - tolik zlého se nám neděje, aby se to nedalo unést. Ty jsi na tom nejhůř, ale žiješ, ne? A když si dáš říct..."

"...a nebudu chodit na Zem..." dokončil rychle. "Akorát mi uteče přinejmenším rok, protože nebudu moci s vámi chodit na fakultu. Už teď mě to žere!"

"Ještě není konec prázdnin!" snažila se ho utěšit. "Alexijev jistě na něco přijde!"

"Kéž by!" ulevil si povzdechem.

"Hele, Alexijev má pravdu. Máš plno práce i tady. Co kdybychom spolu začali pátrat po zdejší původní civilizaci? Využíváme ji, ale nic o ní nevíme."

"Víme, jak skončila," odvětil. "To je snad nejdůležitější."

"Dobře - ale proč tak skončila?" nadhodila. "Musely to být přece inteligentní bytosti, když to všechno dokázaly vytvořit, proč tak najednou...?"

"Irena tvrdila, že degenerovaly v průběhu několika dlouhých století, tomu se snad nedá říkat tak najednou," opáčil.

"Irena se ptala zdejších robotů," nedala se Máňa. "Co jí řekli, je pro ni svaté. Co když to ale trochu upravili?"

"Proč by to dělali?" mávl rukou Olda.

"Co já vím?" pokrčila rameny. "Víme o tom ještě méně než Irena. Spolehli jsme se na její zjištění jako na absolutní pravdu. A ta, jak víš, neexistuje."

"No dobře," ustoupil trochu Olda. "Můžeme to zkusit. Když tě to zajímá, nebudeš se tu aspoň cítit jako v dobrovolném vězení."

"Neboj, i tobě to bude k prospěchu!"

"Kéž by!" opakoval svůj povzdech.

Netušil, že měla - úděsnou pravdu.

Vít'a

"Bacha, Šlajsna!" vykřikl najednou Fred, hlídkující u dveří.

V pokoji nastal rychlý úprk. V několika vteřinách všichni leželi v postelích. Když se rozsvítilo světlo, zůstal uprostřed pokoje ležet jen vyhublý kluk, zamotaný do deky.

"Co tady děláš?" vyjela na něho nerudná ošetřovatelka kredenciózní postavy. "Co je to za pořádek? Jak to, že nejsi v posteli?"

"Já... já..." koktal kluk. "...já jsem tady uklouzl."

Z nosu mu tekla krev a obličej měl samou modřinu, špinavé pyžamo nejméně na třech místech natržené.

"Jó - uklouzl!" protahovala po něm tlustá sestra, přezdívaná Šlajsna. "A co ta deka?"

"...já nevím..." špitl vystrašeně kluk.

"Teď to soudit nebudu," řekla rázně zdravotnice. "Vezmi si cvičky a jdeme!"

"...já nemůžu..." nesměle odporoval kluk.

"Jak to? Nemáš cvičky?" změřila si ho Šlajsna přísně.

"Mám, ale..." koktal kluk.

"No tak? Leze to z tebe jako z chlupatý deky! Když máš, proč si je neobuješ?"

"Někdo mi do nich... nakadil!"

"Cože?" vybuchla sestra. "Kdo to byl?"

Za jejími zády se zpod nejbližší příkrývky na okamžik vysunula zaťatá pěst, aby ji zmlácený kluk nemohl přehlédnout.

"Já nevím!" rozbrečel se. "Vážně, nic nevím!"

"Jo ták! Nevíš!" zatřásla s ním hrubě Šlajsna. "Jápak bys něco viděl, když tě mlátili pod dekou, co? Vypadá to jako vždycky na Kráječe! Vy grázlové, nemůžete ho nechat na pokoji? Já vám tu šikanu jednou zatrhnu!"

Chvilí bylo ticho. Pak se ozval zvuk k nerozeznání podobný hlasitému prdění.

"Kdo to byl?" otočila se Šlajsna po zvuku. Samozřejmě marně. Nezdálo se, že by její hromování mělo polepšující účinky.

"Víš co?" obrátila se raději ke zmlácenému klukovi. "Vezmi si zatím Fredovy cvičky, pak mu je vrátíš."

"Budou mi po něm smrdět!" nesouhlasil rychle Fred.

"Vyříd' si to s tím prasetem, co nakadilo do cviček Vít'ovi - pokud jsi to nebyl ty sám!" řekla Šlajsna rezolutně.

"Rozbiju mu držku, smradovi brejlatýmu!" řekl Fred.

Šlajsna to ponechala bez povšimnutí, zato droboučkový Vít'a se celý roztřásl.

"Kde máš brýle?" zeptala se ho nepřátelsky sestra.

"Já nevím..." řekl tiše. "Asi jsem si je spláchl."

"Sám?" zamračila se ještě víc. "To jsi pěkný pako!"

Vít'a provinile mčel.

"Tak jdeme bez nich!" řekla Šlajsna. "A tady bude klid!"

Otočila se zpátky do chodby. Vít'a rychle cupital za ní. Teprve před ředitelnou se na něho ohlédla a zastavila se.

"Kde máš ty cvičky?" vybuchla. "Neříkala jsem, že si máš vzít Fredovy?"

"On by mě zabil," vymlouval se bosý Vít a nesměle.

"Pitomče!" zpražila ho Šlajсна. "Ale co, mně to může být fuk, jdeme! Máš to ale u mě schovaný, to si piš!"

Jejího hromování se nebál, nikdy nic nesplnila. Z návratu na cimru měl větší vít.

V ředitelně byl kromě tlustého ředitele přezdívaného Hroch ještě neznámý lékař v bílém plášti, kterého Vít a ještě nikdy neviděl.

"To že je on?" podíval se na Vítů překvapeně.

"Jo," přikývl Hroch, ale srdečně to zrovna neznělo. "Vít Perner, syn Michala a Vlasty Pernerových. Zabili se v autě před měsícem."

"Není nějaký... potlučený?" trochu zvažněl cizí lékař.

"To nic není, kluci se pořád vouchlují," mávl rukou ředitel Hroch.

"Vždyť mu teče krev z nosu - a co ty hematomy...?" opáčil vyčítavým tónem cizí lékař. "To je tady běžné?"

"Poslyšte, pane kolego - do toho vám nic není," zachmuřil se Hroch. "Chtěl jste ho vidět, tady ho máte. Víc pro vás udělat nemohu."

"Vaši chovanci chodí bosí?" nedal se vyvést z míry cizí lékař.

"Prej mu zase nasrali do cviček," vysvětlovala rychle sestra Šlajсна.

"Aha..." řekl cizí lékař. "A to se tady taky děje - normálně?"

"Jistěže ne!" opáčil ředitel. "Však on si je před spaním vyčistí."

"On?" podíval se lékař na zbitého chlapce nevěřičně. "Necháte ho čistit, co mu očividně udělají jiní?"

"Měl si je hlídat!" opáčil bohorovně Hroch.

"Pane kolego," narovnal se lékař v bílém. "Tohle jsem vážně netušil... Nelíbí se mi to. To dítě potřebuje ošetření! Dovolíte mi ošetřit ho?"

"Heleďte se, pane kolego!" zhrubl ředitelův hlas. "Tady vůbec není váš rajón. Tady za to zodpovídám já, rozumíte?"

Jestli do toho chcete rejpat, ouřední hodiny máme v pondělí a ve středu od dvanácti do jedné. A teď koukejte opustit náš ústav! Maucta!"

Pokynem ruky naznačil Vítovi, aby uskočil ode dveří, což mu vyděšený chlapec ihned splnil a jen se přikřčil. To nedopadne dobře, říkal si. Není zdravé být svědkem hádky Hrocha. Brunátný ředitel zatím cizímu doktorovi rázně otevřel dveře na chodbu.

"Nebojte se, já váš ústav opustím," usmál se cizí doktor trochu smutně. "Ale toho kluka vám tady nenechám."

"Až si oběháte papíry - prosím!" zavrčel Hroch. "Jestli se nepletu, trvá to přinejmenším rok. Na tak slabý lejstro vám ho nevydám, to by teda nešlo! Nenechám se kvůli vám od nikoho popotahovat! A teď mažte!"

"Podle mého skromného mínění je to tak na dvě trestní oznámení," odvětil na to klidně, i když zamračeně cizí lékař.

"Ven!" zaburácel Hroch, až zbrunátněl. "Sestro! Zavolejte policii!"

"Poslyšte, pane kolego!" založil si neznámý lékař ruce na prsou. "Zkuste se aspoň před tím dítětem chovat zdvořile! Viděl jste někdy tohle?"

Ve stěně mezi dvěma okny se najednou objevilo třetí, menší a oválné. Vít a tam neviděl, ale okamžitě ucítil štiplavý zápach.

"Co to má být?" odsekl Hroch, i když trochu zaraženě.

"Peklo, pane kolego!" řekl cizí lékař. "To není žert. Peklo je paralelní vesmír - už jste o nich mohl ledacos slyšet, Američané se nedávno do jednoho dostali. Xijtra je obydlená inteligentními nehumanoidy, vy se ale právě díváte do tlamy pekelné!"

"Tohle?" zasmál se zle Hroch.

"Ano, tohle je Gehenna, peklo našich praotců," řekl lékař temně. "Mohl bych vás tam hodit oba - ale já tam nepatřím. Jen jsem vám oběma ukázal, pro koho pracujete."

Okno do cizího vesmíru se stejně náhle zavřelo, jen zápach síry byl v místnosti cítit.

"Já za nic nemůžu!" záúpěla zdravotní sestra Šlajсна.

"Poslyšte, vy dobytku!" vybuchl Hroch. "Jestli hned nevypadnete, osobně vás vyhodím! Dvěmi nebo oknem, mně je to fuk!"

"Nevyhodíte!" podíval se na něho klidně cizí lékař.

V té chvíli obávaný ředitel zděšením vykřikl. Vzněl se totiž jako balón deset centimetrů nad podlahu, což stačilo, aby jen bezmocně mával rukama a nohama.

"Toho kluka si odvedu!" řekl cizí lékař pevně. "Dám mu lepší domov než vy. Nehodlám vyšetřovat, co se tady dělo, podle mě úplně stačí, jak ten kluk vypadá."

"Sestro! Policii!" křičel vztekle Hroch.

"Nikam volat nebude," řekl cizí lékař. "Jistě se nechce také tak bezmocně vznášet, jako vy. Můžete mi věřit, že uzvednu očima i lokomotivu."

Šlajсна ustupovala až ke stěně. Dál nemohla, ale celá se roztrásla. Brunátný Hroch sotva lapal po dechu, ale hlas jakoby mu najednou vyschl. Oba už pochopili, že ten chlap nemluví do větru - a že jim jen tak pro nic za nic neukázal Peklo.

"Vítku, znal jsem tvého tátu, byl to správný chlap," obrátil se na chlapce cizí lékař. "Původně jsem se na tebe přišel jen zeptat, ale jak vidím, nemáš se tady dobře. Nenechám tě tu už ani hodinu. Půjdeš se mnou?"

Chlapec bleskově uvažoval. Kamarád táty? I kdyby to nebyla pravda, i kdyby ho ten divný doktor vzal jenom do jiného děčáku, horší to tam snad nebude.

Rychle přikývl.

"Máš tu něco, co bys nerad ztratil?" zeptal se ho ještě cizí doktor.

"Nemám," zavrtěl rychle hlavou Vít'a. "Fotky už mi všechny roztrhali!"

"Někdy je lépe odejít bos a jen s tím, co má člověk na sobě," pokýval smutně hlavou cizí lékař. "Aspoň nemusíš být žádným darebákům vděčný. Dej mi ruku a neboj se, poletíme!"

Vít'a mu ruku podal nejistě, ale doktorova ruka byla docela měkká. Náhle pocítil, jak se vznáší. Bylo to jako na horské dráze, když ho tam táta vzal...

"To je ale únos!" zavřeštěl Hroch. "Pomóc!"

V té chvíli ho cizí lékař přestal nadnášet a ředitel Hroch dopadl na podlahu. Nohy ho neunesly, podlomily se pod ním, až se rozplácl v otevřených dveřích jako ropucha. Zahradil je svým tělem, ale nikomu tím v odchodu nepřekážel.

Vít'a s údivem pozoroval, jak se s doktorem vznáší výš a výš, až ke stropu. Nezastavili se ale o něj. Byla v něm velká kruhová díra, lemovaná modrým plamenem. Proletěli jí vzhůru a modrý kruh pod nimi zmizel.

Dole už ale nebylo město. Vznášeli se nad vodou velkého jezera. Jako obrovští ptáci zamířili k nejbližšímu břehu a brzy letěli rychlostí vlaštovky nad podivnou tichou zalesněnou krajinou.

"Kde to jsme?" zeptal se udiveně létajícího doktora. "A jak to, že létáme?"

"To se u nás taky naučíš," usmál se na něho lékař. "Všechno se dozvíš. Tohle je jiný svět, chápeš?"

"My jsme - u Američanů ve světě chobotnic?" vydechl užasle.

"Svět chobotnic je jen jeden z mnoha sousedních světů," ujistil ho lékař. "Tomuhle světu říkáme Útočiště. Uvidíš, že se ti u nás bude líbit."

"U vás? Kdo vlastně jste?"

"Člověk jako ty!" usmál se na něho lékař. "Je nás tu víc, bát se nás nemusíš, nebudeme ti ubližovat. Tady se nic takového nedělá, víš?"

"To by bylo prima!" vydechl Vít'a.

Les zůstal za nimi, snesli se pozvolna na planinu.

"Počkej - ne že by na tom moc záleželo, ale nejsi pořádně oblečený," usmál se na něho létající doktor.

Postavili se opatrně na nohy. Před Vít'ou se na zemi znenadání objevila pečlivě složená hromádka oblečení. Kalhoty, bunda, k tomu docela pěkné boty.

"Obleč si to," vybídl ho doktor. "Ať k nám nepřiđeš jako trhan."

"To snad ani nemuselo být!" špitl Vít'a, ale když viděl doktorův pobavený úsměv, rychle se začal oblékat.

"Nemuselo," přikývl doktor. "Ale bude lepší přijít jako civilizovaný člověk, než hned napoprvé vzbudit dojem vandráka."

"Kam máme přijít?" zajímal se rychle Vít'a.

"K nám do osady," dostal odpověď.

V té chvíli Vít'a vytřeštil oči. Večerní šero pohlcovalo okolí, ale proti světlému obzoru spatřil něco podivného. Letěl tam vzduchem - pes. A přímo k nim.

"Pojď sem, Lailo!" přivítal psa lékař. "Máš ještě jednu dávku, vid'! Tady Vítek ji bude potřebovat."

Pes nebyl velký, spíš jen trochu odrostlejší štěně. Bylo černé, takže se proti tmavé hlíně ztrácelo. Očividně ale doktorovi rozumělo. Vztýčilo se na zadní - a pak se kolem na okamžik rozlila podivná bledá záře a Vít'a pocítil teplo, jako když mu nedávno kluci v děčáku nalili do krku trochu vodky - aby nemohl tvrdit, že ji nepil. Tohle teplo bylo ale jiné, bez pálivé chuti.

"Máš hlad?" napadlo najednou doktora.

"Byl jsem na večeři," řekl Vít'a neurčitě.

"To nerozhoduje. Dal by sis něco dobrého?" opáčil doktor.

"Dal bych si..." špitl Vít'a.

Styděl se přiznat, že na večeři sice byl, ale nic nejedl, když mu pět kluků popořadě naplivalo do talíře. Obrovské jablko, které se znenadání ocitlo v jeho ruce, ho překvapilo, ale neztrácel čas a zahryzl se do něho. Jedl hladově, jen mu od pusy kapala šťáva.

Bylo to ale divné jablko. Bez jádřince, jen se šťavnatou dužinou. Chutí více připomínalo broskev, nemělo ale ani pecku.

"Jak se tak dívám, sníš ještě jednu večeři," usmál se doktor. "Ale až u nás. Máme to k nám vzduchem deset minut a u stolu bude večeře civilizovanější."

"Mně je to jedno," odvětil Vít'a.

"Jak chceš - nakonec, i v přírodě se může člověk najíst. Vlastně bych na to zapomněl, dnes pečeme špekáčky, to bude ještě lepší."

Vít'a už nenamítal, když měl doktorovi podat ruku. Těšil se na divný vznášivý pocit.

Přeletěli rychlostí vlaštovky nevysoký vršek a ještě než přistáli na malé plošince, ozářené velikým táborovým ohněm, uslyšel Vít'a drnkání kytar a mnohohlasý zpěv.

Bylo tu asi padesát lidí, sedících na dřevěných lavicích i jen tak na špalcích, rozložených do kruhu kolem ohniště. Nad ním se na prutech opékaly špekáčky. Většinu tvořili dospělí, ale Vít'a tu spatřil i nějaké děti, i když jich nebylo mnoho. Na velkém kmeni jako na hřadě seděli dvě dívky a kluk, staří jako on sám, nebo jen o trochu starší, v rukou pruty se špekáčky. Za sborového zpěvu je pečlivě nad ohněm opékali.

Létající pes se od nich oddělil a letěl dál, doktor se svým chráněncem přistál vedle dětí u ohně a přidržel Vít'u, když se pod ním podlomila kolena, jak si i za krátkou dobu letu odvykl gravitaci.

"Seznamte se!" ukázal ho dětem. "Tohle je Vítek. Nemá kam jít, takže bude bydlet u nás v Útočišti. A tohle jsou Jarča, Máňa a Olda."

Vít'a se na všechny díval plaše a neřekl ani slovo.

"Už o nás ví všechno?" zeptala se doktora dívka, představená jako Máňa.

Měla na sobě kombinézu z jaguáří kožešiny. Určitě je to umělá kožešina, napadlo Vít'u, nejspíš natištěná. Druhá dívka měla totiž na sobě podobnou kombinézu, pokrytou mořskými škebličkami. Jen Olda měl normální hnědé kalhoty a okrově žlutou košili.

"Neví o vás skoro nic," zvažněl doktor. "Ale podejte mu to šetrně, ano?"

"Víš aspoň, kde jsme?" přidal dotaz kluk nazývaný Olda.

"To snad ano," přikývl doktor. "Ubytuj ho, Oldo, někde poblíž u sebe."

"Teď hned?" podíval se na něho Olda vyčkávavě.

"Nechám ho ve vaší péči," navrhl doktor. "Táborák nemíváme každý den, ať si ho taky trochu užije! Možná ale bude unavený, ne abyste ho tady drželi dlouho přes půlnoc!"

Zvedl se a odletěl do tmy. K Vít'ovu údivu se nad tím nikdo nepozastavil, jako by to bylo úplně normální.

"Tak ahoj, Vítku! Pojď do houfu mezi nás!" řekla vesele ta, co ji doktor nazval Jarčou. Spolu s Máňou si hned poodsedly a udělaly mezi sebou přichozímu místo. Olda zůstal na kraji, ale zřejmě mu to nevadilo.

"Na - vezmi si! Tenhle buřt je skoro akorát, dopeč si ho, ale ať ti neshoří!" podal Vítkovi proutek, na jehož konci byl nabodnutý veliký špekáček.

"Ten je přece tvůj!" zdráhal se Vít'a přijmout dárek.

"Já si vezmu jiný," řekl Olda. "Ty bys pečení neurychlil, neumíš ovládat oheň!"

Vít'a převzal pochoutku, ale díval se na Oldu nevěřicně. Co to mělo znamenat? Že neumí ovládat oheň? Co je tohle za hloupost?

Olda sáhl do tmy za trám, na kterém seděli, jednou rukou vytáhl další prut, druhou špekáček, nabodl jej a natáhl nad plameny.

Pak se stalo něco divného. Z plamenů táboráku vylétl se zahučením ohnivý jazyk, objal Oldův špekáček, jehož naříznuté konce se v mžiku rozevřely.

"Jaks' to udělal?" podíval se Vít'a udiveně na Oldu.

"To tě časem naučíme, když budeš mít zájem," řekl Olda, jakoby o nic nešlo. "Ovládat oheň není těžké. A dávej pozor, hoří ti prut!"

Vít'a se lekl a vytáhl prut z plamenů, bylo však už pozdě. Přehořelý prut se odlomil a špekáček padal do ohně. Najednou se v pádu zastavil, plameny kolem něho vytvořily podivnou plápolající aureolu a opečený špekáček, vznášející se jako mýdlová bublina, pomalu vyplul zpátky z ohně až k Vít'ovi.

"Neber ho do ruky, ale na chleba, spálíš se!" varovala Vít'u Máňa a podávala mu rychle krajíc. Vůbec se přitom nepozastavila nad vznášejícím se špekáčkem. Asi to také považovala za něco normálního.

Vít'a ji poslechl a dychtivě si přičichl k voňavému špekáčku na krajici chleba.

"Dobrou chuť!" popřáli mu všichni tři.

"Dobrou!" přál jim také.

Všichni si položili opečené špekáčky na krajice a opatrně se do horké pochoutky pustili. Vít'a jedl s nimi. Bylo to tisíckrát lepší než v děčáku. Vzali ho mezi sebe, jakoby k nim patřil. Ale ty děti nebyly úplně normální, uměly něco, z čeho šla Vít'ovi hlava kolem. Poslouchal je oheň a špekáček se vznášel vzduchem proti zákonům přitažlivosti.

Čemu se ale divím? Jsou to přece mimozemšťané, uvědomil si Vít'a.

Táborové písně ale mimozemské nebyly. Byly ryze české. Jedné mladší paní či slečně přehořel prut jako Vít'ovi, špekáček spadl do ohně a zmizel mezi hořícími poleny. Jen se nad vlastní nešikovností zamrzela, ale nic si z toho nedělala, vzala další a pokračovala v opékání.

Ta paní - či slečna - zřejmě neuměla zařídít, aby se špekáček vznášel!

Takže to neumí všichni! Jsou to vůbec mimozemšťané - nebo ne? vrtalo Vít'ovi hlavou. Ačkoliv, část lidí může být na návštěvě ze Země, mimozemšťané mohou být jen tyhle tři děti. A jistě i doktor. I když tvrdil, že znal dobře tátu.

Pak se ale Olda s Máňou a s Jarčou přidali ke zpěvu a zdálo se, že znají česky stejně dobře jako Vít'a. Héééj šup, do nich, námořníci...

Vít'a si zprvu nesměle pobrukoval, ale když viděl, že to nikomu nevadí, osmělil se a dal se do zpěvu s ostatními. Bylo to lepší než jen tak sedět. Občas zpěv přerušoval, aby si ukousl voňavého špekáčku s chlebem, ale na celkovém dojmu to nebylo znát, tady s vervou zpívalo několik desítek lidí.

Byla to neuvěřitelná, ale velice příjemná změna.

Ještě před hodinou byl otloukánek bandy malých, bezcitných darebů. Teď si připadal jako na vysněném dětském táboře. Jen stany nikde neviděl, ale ty mohly stát v blízkém lese.

Zaplatřpámbu za toho doktora, říkal si v duchu. Zjevil se, když mu bylo nejhůř, ale přišel včas - a vytáhl ho z té špíny. Jako nějaký - anděl strážný...

Ráno se Vít'a probudil pozdě. Nejprve si nemohl vzpomenout, kde je. Ačkoliv už bylo světlo, nikdo ho nebudil, ani ke snídani. Tu jsem asi prošvihl, napadlo ho. Rychle se rozhlédl. Ležel na zemi, měkkí než huňatý koberec. Přikrýval se měkkou bílou přikrývkou, udělanou jako z husího peří. V místnosti ale nic jiného nebylo. Jen čtyři stěny bez oken a dveří a strop.

"Haló! Je tu někdo?" vykřikl, ale tlumeně, aby nedělal velký rámus.

Ze stěny vyskočil černý psík.

"Dobré jitro!" řekl Vít'ovi.

Vít'a se chytil za hlavu.

"Dobré jitro! To - ty?" ukázal na psíka.

"Promiň, nerozumím ti," odušil psík. "Říkej mi Alík. Nabízím se ti jako průvodce po tomto světě. Kdybys chtěl někoho

jiného, stačí zavrtět hlavou nebo říci Ne, ale když řekneš Ano nebo přikývneš, nebudeš litovat. My psi umíme vás lidi voodit po zdejších zajímavostech."

"Jak to, že mluvíš?" divil se Vít'a.

"Jestli se divíš, proč mi rozumíš a já tobě ne, je na to jednoduché vysvětlení," řekl Alík - očividně Vít'ovu otázku jen hádal, ale strefil se. "Mluvíme telepaticky, ale rozumí nám i ten, kdo sám telepaticky neumí. My sami ale lidské řeči nerozumíme. Já z ní rozpoznám jen Ano a Ne. Chceš mě za průvodce?"

"Ano!" souhlasil Vít'a. "Kudy se ale dostaneme ven, když tu nejsou dveře?"

"Počkej, ne tak zhurta!" napomenul ho psík. "Nezapomeň, že ti nerozumím nic víc než to Ano. Chtěl ses snad zeptat na dveře?"

"Ano!" potěšilo Vít'u, jak se psík přesně strefuje do jeho přání.

"Dveře jsou otevřené, ale vypadají jako stěna. Můžeš jimi projít, ale když si to budeš přát, umíme je otevřít úplně.

Chceš je otevřít?"

"Ano!" přál si Vít'a.

Dveře se otevřely podivným způsobem. Jako by stěna odspodu mizela, aniž by se přitom pohnula. Vít'a najednou viděl otvorem do široké, dlouhé chodby.

"Kde je Olda?" zeptal se pejska.

"Ptáš se na Oldu?" ujist'oval se psík.

"Ano," odpověděl Vít'a.

"Léčí," snažil se mu Alík vyhovět. "Možná to ještě nevíš, ale my umíme léčit lidi. To je naše hlavní práce. Hele, máš hlad?"

Bylo to trochu kostrbaté, ale srozumitelné.

"Ano, mám hlad," odvětil Vít'a. "Nenašlo by se tu někde něco k snědku?"

"Počkej, tolik ti zase nerozumím," opáčil psík. "Držme se hladu. Můžeš si vybrat buď jídelnu, kde vždycky něco dostaneš, nebo můžeš jít se mnou do lesa a já ti tam určitě najdu něco dobrého. Lidi ze Země se u nás cítí jako v pohádce. Na stromech rostou jitrnice a salámy. O ovoci nešteknu, i když lidem taky chutná."

"Radši jídelnu," vzdychl si Vít'a.

"Takže jídelnu... Dobrá," zavrčel Alík, trochu rozmrzely Vít'ovým odmítnutím jeho nápadu, ale otočil se a vykročil do chodby.

Vít'a šel rychle za ním. Takže - psi tady mluví. Konečně - je to jiný svět, proč ne? Co tu bude ještě zajímavého?

Jídelna byla nedaleko, ale byla skoro prázdná. Kdyby tu neleželo pár nemocných, bylo by tu úplně pusto. Pět lůžek obcházela jediná zdravotní sestřička.

"Máš hlad?" usmála se na Vít'u, když viděla jeho bezradné rozhlížení a hledání pomoci očima.

Vít'a mlčky, ostýchavě přikývl.

"Vezmi si tam na tom stole," ukázala mu na veliký stůl plný jídel.

Pak se zase věnovala nemocným. Pomáhala jednomu staršímu pánovi posadit se a když se jim to společně podařilo, rychle mu za záda nastlala hromadu polštářů, aby se o ně mohl opřít. Zajímavé bylo, že je brala jen tak ze vzduchu, protože předtím tu Vít'a tolik polštářů nikde neviděl.

"No vidíte, jak vám to jde!" chválila sestřička pacienta.

Stůl byl plný jídla. Bylo tu hodně balíčků, zřejmě připravených pro ty, kdo by si chtěli vzít jídlo s sebou, ale i spousta připravených krajíců a ovoce. Vít'a si vzal do ruky chleba se salámem a s sebou taštičku s obloženými chleby a průhlednou láhev jakéhosi žlutého nápoje.

"Pojď radši ven!" lákal ho Alík. "Tady je nuda."

Vít'a se rozhodl poslechnout ho. V jídelně by se zřejmě nic důležitého nedozvěděl, ostatně - venku je přece jiný, neznámý svět!

Vyšli spolu z chodby na denní světlo a Alík úplně samozřejmě zamířil k lesu.

"Na Zemi nenajdeš tolik nádherných stromů," pochvaloval si zdejší les jako reklamní agent. "Pozemské stromy mají plody - hanba štekát! Žaludy a kaštiny žerou ještě tak prasata, šišky jsou jen pro veverky. Máš rád šišky? Já tedy ne a divím se, že zvířata v lesích na Zemi nepojdou hlady. Tady se to stát nemůže. Ukaž mi na Zemi strom, na kterém rostou jitrnice? Žádný tam není. Tady rostou jitrnice i salámy, stačí si vybrat. Světlejší jitrnice jsou kořeněné, tmavé masnější. Světlé salámy jsou měkké, tmavé tužší a slanější."

"Jenže rostou nějak vysoko," upozornil psíka Vít'a. "Ve výšce jsou ti na nic."

"To se ovšem mylíš," řekl Alík důstojně - a vznesl se. Pomalu vystoupal až do koruny stromu, packou srazil tři jitrnice a stejně tak pomalu se snesl dolů.

"Předně - umíme létat," ujistil Vít'u. "Můžeš jistě namítnout, že to není běžné, většina zdejších zvířat to taky nedokáže. To je sice pravda, ale jakmile jitrnice uzrají, padají na zem. Že dole žádné nejsou? Asi to bude tím, že většina lesních zvířat snídá před námi. Ochutnej jitrnici - a budeš sem chodit radši než do jídelny!"

"Neumím létat," připomněl Vít'a Alíkovi.

"No a?" opáčil psík. "Od čeho máš mě? Já ti nějakou podám. A nemusíš se bát, že bych ti ji olízal, umím to bez dotyku tlamy i packy!"

Podíval se upřeně do koruny stromu na jednu jitrnici. Odlomila se od stopky a pozvolna se snášela až k Vít'ovi. Chytil ji ve vzduchu a zvědavě si přičichl. Voněla majoránkou.

"Se mnou se neztrátiš," ujist'oval Alík Vít'u, zatímco si jeho chráněnc zblízka prohlížel podivnou jitrnici. Opatrně si k ní znovu přičichl, pak do ní ze strany kousl.

"Ale to není pravá jitrnice!" obrátil se na Alíka. "Jen tak vypadá, ale jsou v ní zrníčka, je to nějaký rostlinný plod."

"No a?" opáčil psík. "Musí mít každá jitrnice na konci špejle? Náhodou nám sem Máňa nedávno přinesla na ochutnání pravé pozemské. Neměly na konci špejle, jen nějaké ošklivé kovové svorky, ale chutnaly úplně stejně jako zdejší. V čem vidíš rozdíl?"

Vít'a na to neměl co říci. Jitrnice opravdu chutnala jako jitrnice, chut' majoránky měla, masná byla asi tak stejně, zrníčka uvnitř byla měkká a nepřekážela.

"Poslyš," napadlo ho najednou a obrátil se k Alíkovi. "Jak to, že mi najednou rozumíš? Tvrdil jsi, že česky neumíš ani slovo, nanejvýš ano a ne!"

"No..." sklopil Alík provinile jedno ucho. "Když už sis toho všiml, řeknu ti to. My psi samozřejmě žádnou řeči, tedy ani česky, mluvit neumíme. Na mluvení nemáme to... hlasivky. Umíme jen kňučet, výt a štěkat. Ale těch pár slov jsme od vás odposlouchali už dávno. Aspoň uznej, že to vypadá zajímavěji, když vám jako nerozumíme."

"Tak vy to jenom fintíte?" svitlo Vít'ovi.

"Ne tak docela," ohradil se psík. "Tady v lese na nás lidi jako jsi ty používají jen pár desítek slov - a to už známe. Kdybys na mě ale mluvil odbornou hantýrkou, nerozuměl bych ti opravdu ani slovo. My psi máme jiné zábavy než lidé. Třeba fotbal. Fotbalovým pravidlům nerozumím ani za blechu. Fotbal by bylo docela prima běhání za kulatým míčem, ale nechápu, proč ho nohama pořád odstrkujete. Mně je na fotbalu sympatický jen brankář. Je jediný, kdo ten míč aspoň občas packama uloví. Ale než aby si ho odnesl někam stranou sežrat, zase ho vždycky nakopne - to ti teda štěknem, nechápu to. I když vím, že se ten míč sežrat ani nedá."

Vít'a se opět usmál nad tím psím výkladem fotbalu.

"Jak ti včera chutnaly buřty?" pokračoval Alík. "Vidíš - taky rostly na stromech a chleba jak by štěk'."

"Chleba taky?" podivil se Vít'a.

"A jak ti chutnal!" opáčil Alík.

Vít'a na to neměl slov, raději se zakousl do jitrnice. Alík se otočil a pyšně vykročil dál do lesíčka.

"Tady přijdeme ke studánce," upozorňoval Vít'u. "Je v ní minerální voda, chutná trochu nakysle, ale je lepší než džusy."

U studánky ale pilo jakési velké zvíře a Vít'a se zarazil. Levhartí kožich kočkovité šelmy vzbuzoval respekt.

"Hele, pusť nás taky k vodě!" obrátil se na zvíře klidně Alík.

Levhart byl proti štěněti hotový obr, ale poslušně uhnul stranou.

"Pojď se taky napít!" lákal psík Vít'u.

"Neudělá nám něco?" staral se Vít'a.

"No - na Zemi bychom se takovým jako on koukali vyhnout co nejdál," souhlasil psík. "Ale tady jsme jediné pravé šelmy my psi. Hele, ty, ukaž nám zuby!"

Levhart zívá, vycenil chrup a po očku se díval na Alíka.

"Podívej se!" ukazoval psík Vít'ovi packou. "Vůbec nemá špičáky. My je máme, protože jsme šelmy. On žádné nemá, je býložravec. I když mu taky nejvíce chutnají jitrnice a salámy, jako nám. Má moje sympatie, že nežere spadané, ale šplhá si pro ně nahoru."

Levharta ale očividně nebavilo dát si studovat zuby. Otočil se a plavným skokem zmizel v nejbližším houští.

"My psi jsme tu jediné skutečné šelmy," pokračoval hrdě Alík a ukázal také zívnutím své zuby. "Ačkoliv, pravda, zvířata nelovíme. To znám jen z bájí, co nám občas vypráví Čert. Nevím, koho by bavilo lovit, když je jitrnice všude jako naseto a zdejší zvířata před nikým neutíkají, takže lov nemá ani pravou sportovní hodnotu."

Vít'a se usmál. Sportovní hodnota lovu - má ale to štěně výrazy!

"A co kdyby ses ocitl na Zemi?" nadhodil psíkovi. "Co kdyby ti hrozila smrt hladem a musel by sis prostě něco ulovit?"

"Jdi mi s tím někam!" mávl psík tlapkou. "Jsem tam každou chvilku, ale o tomhle jsem ještě neuvažoval. Asi to bude tím, že se pohybujeme jen mezi lidmi. Viděl jsem už filmy, kde šelmy loví a žerou jiná zvířata. Kdybych měl žít někde v přírodě, asi bych je taky musel lovit, ale nebavilo by mě to. Honit se jen tak se zvířaty jako tady, prosím, to je docela zábava. Ale abych je musel zakousnout... no, přiznám se, nelíbilo se mi to ani ve filmu. Jak ta zvířata přitom trpěla! Radši bych je uzdravoval."

"Jakápak jsi ale šelma, když nelovíš?" nadhodil Vít'a.

"Já že nelovím?" vycenil zuby Alík. "Ještě mi žádná jitrnice neutekla! Nemůžeš mi ani vyčítat, že bych žral mršiny. Jitrnice lovím nahoře ve větvích, nečekám, až spadnou!"

Vít'a se usmál. To je asi lov - na jitrnice!

"Mimochodem - jak spadnou, hned začnou sládnout," pokračoval Alík. "Některá zdejší zvířata je tak mají radši, ale my šelmy sladké maso nežereme."

To my šelmy znělo velice hrdě. Až se Vít'a usmál.

"Poslyš, když jsi tak chytrý, nemohl bys mi říci, co mě tady čeká?" napadlo ho.

"To se dozvíš brzy, nejspíš ještě dneska," ujišťoval ho Alík.

"Já to chci vědět už teď!" řekl Vít'a.

"No, já to úplně přesně nevím," vytácel se psík. "Alexijev říkal, že jsi mimořádně chytřej kluk, ale že tě musel ze Země odnést protiprávně."

"Alexijev je ten doktor, co mě sem přinesl? To souhlasí," řekl Vít'a.

"A potom tě předal na starost Oldovi," pokračoval psík.

"Olda je ten kluk, že?" ubezpečoval se Vít'a.

"Kluk jako ty, až na to, že je tady nejchytřejší," dodal Alík. "Nejspíš ti nabídne, aby ses k nám přidal. Může tě naučit všemu co potřebuješ: telepatii, neviditelnosti, létání, zvládání ohně, ale především posílání léčivé energie. Mohl bys

potom s ostatními léčit lidi."

"Dobře - ale co když žádné lékařské schopnosti nemám?" zarazil se Vít'a.

"Když je nemáš - dostaneš je," odvětil Alík. "Spíš jde o to, jestli chceš."

"A kdybych nechtěl?" vyzvídal Vít'a. "Rozuměj, třeba mám úplně jiné zájmy!"

"Olda tě do ničeho nutit nebude," ujist'oval ho Alík. "Ale byl bys sám proti sobě, kdybys cokoliv od něho odmítl.

Tady se najde pro každého něco, určitě si vybereš."

Pokračovali zatím do lesa a po chvíli dorazili k jezírku, pokrytém spoustou velikých listů. Na některých seděly obrovské žáby, nadouvaly krky a skřehotaly.

"Tady se někteří koupou," informoval Alík Vít'u. "Já ale ne. Ne že bych se bál žab nebo vodních hadů - je jich tu hodně, ale jsou neškodní - jen se mi nechce do vody."

"Neumíš plavat?" nadhodil Vít'a.

"No dovol!" urazil se Alík. "Už jsi viděl psa, který by neuměl plavat? Jen znám stokrát lepší způsoby zábavy."

Ani Vít'u voda moc nelákala. Žáby neměl rád a hady tuplem. A že se jich tu hemžilo!

"Šel bych za Oldou," řekl psíkovi.

"Dobře," souhlasil psík. "Dovedu tě k němu, jistě se brzy skamarádíte, už se na tebe těší, je rád, že už jsi vstal."

"Jak to víš?" zajímalo Vít'u. "A jak on ví, že už jsem vstal?"

"Telepatie!" upozornil ho Alík. "Ve chvíli, kdy jsi projevil přání setkat se s ním, zeptal jsem se ho, jestli má na tebe čas. Ujistil mě, že se na tebe těší. Půjdemě teď do pavilónku, je to jen lesní přístřešek před deštěm, ale můžete si tam v klidu popovídat, nic vás nebude rušit."

Změnil směr na pěšinku doprava a za chvíli spatřili pavilónek. Byl to opravdu jen malý dřevěný přístřešek, až se Vít'a pousmál. Měl ale pevnou černou střechu, prosklené stěny a byly tam lavičky - ideální místo k vyprávění.

Shora proletěl hradbou lesních korun kluk, starý jako Vít'a. Vít'a zvážněl a podíval se na Alíka, ale ten nic. Kluk přistál před vchodem, zhoupal se v kolenou a pak se postavil rovně.

"Ahoj, Vít'o!" pozdravil.

Vít'a zvážněl ještě víc. Na Oldu se, pravda, těšil. Ale také se ho trošičku bál. Měl pro to dobré důvody - především pro jeho podivné čáry.

Že by ho něco z toho naučil?

Uvidíme, řekl si v duchu Vít'a.

Alík se jejich rozhovoru nezúčastnil. Předal Vít'u Oldovi a odletěl. Krátce předtím přijel mikrobusem s novými pacienty a bylo tam zapotřebí všech. Olda si vymohl výjimečné předání veškeré energie hned na počátku, aby měl na Vít'u čas.

Alexijev mu s úsměvem vyhověl, Olda rozdal své denní porce a odletěl za Vít'ou do lesa.

Vrátili se spolu až na oběd a Olda se na dálku telepaticky radil s Alexijevem.

"Dám mu všechno sám," řekl mu. "Ale - co bys řekl na jeho nápad? Chce se na Útočišti věnovat technice. Prý ho biologie ani léčení nebaví."

"Možná to bude proto, že o těch oborech nic neví," zhodnotil to Alexijev.

"Tím to nebude," namítal Olda. "Vít'a je výjimečně chytrý kluk, nejspíš chytřejší, než jsem byl já před Bisiájou. Všechno chápe tak nějak snadněji."

"To mi o něm tvrdili už ti, kdo mě na něho upozornili," souhlasil Alexijev. "Měl to být napůl Einstein. Zřejmě měli pravdu. Dobře - o co jde? Co se tím změní?"

"Dal bych mu víc technických znalostí a nechal bych ho dělat, co se mu zlíbí," navrhl Olda. "U mě technické znalosti zahálají. Když už jsme je od Bisiáji dostali, ať jsou k něčemu. Třeba bude dobré, když se tomu někdo věnuje soustavněji."

"Nevím," zamýšlel se Alexijev. "S takovým zaměřením zůstane osamocený a to by jistě nebylo dobré. Pak by stálo za úvahu vzít sem podobně postižených chytrých kluků víc, aby se dali dohromady."

"Nemuseli by být ani postižení," dodal rychle Olda. "Mohli by sem klidně docházet jako Jarča nebo Máňa. Na techniku bych sem možná nalákal i Michala z naší třídy."

"Dobře, podíváme se po nějakých," slíbil Alexijev. "Tento týden sem chci vzít pár mých známých doktorů, aby se tu porozhlédli. Možná některé přesvědčíme."

"Řekl bych, že je tady skutečných doktorů až trestuhodně málo," usmál se Olda. "Kde jsou ty slibované zástupy?"

"Kolegové jsou opatrnější než jsem doufal," posteskl si Alexijev. "Nedůvěřuji mi. Podle našich výsledků by měli, ale jsou nějak moc opatrní."

"Možná je to tím, že by museli měnit celé vzdělání," vysvětloval si to Olda. "Nebylo by lepší začínat už v našem věku? My jsme nebyli ničím zatížení."

"Ano - ale u svých spolužáků jsi taky většinou neuspěl," připomněl mu Alexijev.

"Já vím," připustil Olda. "Čas utíká a kdyby nás ďablové nezdrželi, už nás mohlo být víc než stovka. A kdyby Vít'ovy rodiče přivezli po havárii k nám, nemusel by si Vít'a prožít menší pekličko v děčáku."

"Dobře, dobře," zastavil Oldu Alexijev. "Kdyby - chyby. Implantuješ mu všechno sám? Pro mě za mě - ale chtěl bych ti asistovat, rozumíš?"

"Jasně," přikývl Olda.

Vít'a brzy zjistil, že s pacienty nemá smysl zapřádat rozhovory. Nikdo o zdejší svět nevěděl nic bližšího. Ti, kdo sem přijížděli, neznali vůbec nic. Kdo se chystali domů, stačili mezitím něco pochytit, ale většinu z toho znal brzy Vít'a lépe než oni.

Vědomosti mohl získat pouze od místních obyvatel. Nebylo to ale tak snadné, jak si to maloval. Zdravotní sestřičky na něho neměly čas a navíc ho považovaly za kloučka. Ne že by ho to vyvedlo z míry, nakonec si přiznal, že je proti nim opravdu malý klouček, ale moc se od nich nedozvěděl. Manželé Alexijevovi, jediní skuteční lékaři, byli příliš vytiženi, než aby na něho měli čas. Prakticky měl na výběr jen mezi Oldou, Máňou a Jarčou. Brzy ale pochopil, že se mu výběr zúžil jen na Oldu.

Jarča i Máňa měly proti němu omračující znalosti v oborech lékařství a biologie, ale o technice, která Víťu jediné zajímala, nevěděly skoro nic. Snažily se mu dokázat, že technika není všechno a biologickou cestou se dá dosáhnout víc, ale na technickém poli jim argumenty snadno unikaly. Měly znalosti na úrovni maturantů a byly na tom lépe než většina Víťových dosavadních kamarádů, ale Víťu tím neomráčily.

U Oldy ale se znalostmi narazil na víc než rovnocenného protivníka.

Znal toho víc než Víťa očekával. Nejenže byl dobrý v biologii, kde na něho nestačil, ani se o to nesnažil, ale znal toho víc i v technice. Tvrdil sice, že to jsou staré zaostalé mechanické vědomosti, ale když se mu pokusil přiblížit teorii antigravitace, Víťa jen lapal po dechu. Nikdy nic takového neslyšel - a Olda znal zjevně do detailů i konstrukci měničů, jaké na Zemi ještě nikdy nikdo nepostavil.

"Poslyš - proč se tím nezabýváš víc?" zeptal se nakonec Oldy přímo.

"Je to dávno překonané," odvětil Olda. "A když nemůžeme stihnout všechno, musíme se omezit na to nejdůležitější. To je podle mě biologie. Technika má navíc obrovskou nevýhodu. Vždycky a všude ji v našem světě nejdříve zneužijí vojáci. Ne že by se biologie nedala zneužít taky, tajné armádní laboratoře se tím jistě zabývají, jako vším, čím se dá zabýjet, ale války se vedou především technikou."

"Proč si myslíš, že se biologie nezneužívá?" chtěl vědět Víťa. "Biologické zbraně jsou přece stejně obávané jako atomové."

"Ano, ale vojáci biologii považují za příliš pomalou, než aby se dala použít na bojišti. Potřebují něco, co zabijí okamžitě, ne až za týden. Biologické zbraně by proto nepoužili proti vojákům, ale proti civilistům. Podle mě je to jen neznalost věci. Biologie, alespoň ta, kterou jsme nedávno dostali, může být taky pěkně agresivní. Náš úkol je zabránit, aby se dostala do rukou těm, kdo by ji zneužili."

"Prosím tě!" opáčil Víťa. "Jak bys chtěl zneužít toho, že umíš létat? Nebo že umíš léčit? To se snad zneužít ani nedá!" Olda se jen usmál. Vzpomněl si, jak mu to kdysi připadalo také tak jednoduché.

"Jak by se dalo zneužít létání? Jednoduše - barbaři například své oběti vynášeli do výšky a házeli dolů. Nebo naopak do výšky vynášeli balvany a házeli je na hlavy svých nepřátel - vyjde to skoro nastejno. Chytřejší přišli na to, že je jednodušší udělat někomu oheň přímo v hlavě - je to rychlejší než mechanické poškození a lidé okolo si to často spletou s přirozenou smrtí, i když náhlou. Nevysvětlitelná smrt má i větší psychologický účinek. Kdo protivníka zabije kamenem, musí počítat s odplatou příbuzných, ale náhlé úmrtí, zejména když k němu dojde uprostřed vlastních lidí, se dá svést na něco jiného - od mrtvice po trest boží. Tam už zkrátka není vidět jasná příčinná souvislost s vrahem."

Víťa se trochu zarazil.

"Máš asi pravdu," přiznal. "Kdybych o tom uvažoval... ohně by se asi dalo zneužít víc než jen k opékání špekáčků."

"Vidíš!" řekl potěšeně Olda. "Aspoň vidíš, jakou důvěru dostaneš. Potkal jsem spoustu lidí, kterým nesmíme věřit."

Pitomečkům to dát nemůžeme, u těch nevíme, kdy a jak jim lupne v bedně. Ti inteligentní se mohou zase dát na špatnou stranu a zneužít to úplně programově."

"Kdy že to dostanu?" zajímal se Víťa.

"Až mi to tady naroste," rozhalil si Olda trochu košili a ukázal mu bouličku pod klíční kostí i s jejím obsahem.

"Proč to děláš ty a ne třeba Alexijev?" zajímalo Víťu.

"Protože Alexijev ti nedá technické vědomosti," řekl Olda. "Ty mám jen já, budeš první, kdo je bude potřebovat. Bísíája mi jich dala spoustu, ale... zkrátka nedávám každému všechno, vybírám jen to, co kdo bude potřebovat."

"Není to trochu - lakomé?" nadhodil Víťa. "Sám máš přece všechno..."

"Není to lakomé, jen pohodlné," řekl Olda. "I tak strávím nad výběrem vědomostí pro tebe několik večerů. Nemá přece cenu, abych ti dával, co nebudeš potřebovat, včetně mých soukromých vzpomínek."

"Ty sám jsi toho ale dostal víc než dáváš, že?"

"Ano," připustil Olda. "Ani nevím, jak dlouho to pro mě vybírala Bísíája. Ale ani ona mi nedala všechno. Tvrdila, že spoustu vědomostí barbarům dát nesmí."

"No jo - my jsme pro ně barbaři," zamračil se Víťa.

"A nejsme?" podíval se na něho Olda. "Uvědom si to - dovedeš si představit inteligenci průměrného člověka na Zemi? A inteligence většiny obyvatel Země je ještě pod touto úrovní. Jsou to - nechci říci hlupáci, ale přinejmenším méně chytří. Ta většina o všem rozhoduje. Buď předá ve volbách nekriticky vládu těm všeho schopným chytrým, nebo zvolí stejné pitomečky podle hesla vrána k vráně sedá. Vzpomeň si, jak ses měl mezi pitomečky v děčáku?"

"Nebyli tam jen samí pitomečci," zamračil se Víťa.

"Jistě," souhlasil Olda. "Kolik bylo těch chytrých? Dvacet procent je světový průměr, neříkej, že to tam bylo jiné! A neovládali tu bandu pitomeců právě ti inteligentnější?"

"Možná," zahušel Víťa neochotně.

"Uvědom si, většina lidstva je schopná zneužít čehokoliv. Darebáci se ale naplno projeví jen někde. Například v tom děčáku, někdy v internátech, skoro vždycky na vojně... někdy se projevují šikanováním a nedej pámbu, aby dostali do rukou zbraně. Pak se jim říká zdívočená soldateska. Všude ve světě najdeš případy, že se z nich zvedá žaludek, nejvyvinutější státy na Zemi nejsou žádnou výjimkou. Spíš naopak."

"Možná," připustil to Víťa.

"Tak vidíš. Tohle jsem si nevymyslel, na to přišli jiní," usmál se Olda. "Mám teď pro tebe návrh. Seznam se podrobně s

tímto světem, budeš to potřebovat. Až dostaneš, co potřebuješ, pochopíš všechno rychleji než teď. Přidavná paměť zvyšuje inteligenci, takže i psi tady hovoří, mechanické vědomosti dostaneš přebírané, jen je využít. Trochu tě budu muset zacvičit v ovládání nových orgánů - pak teprve uvidíš. Litovat rozhodně nebudeš. Doufám, že nic z toho nezneužiješ, ale věřím, že tě Alexijev vybral dobře."

"Budu se snažit," slíbil Vít'a.

Nečekaný zvrat

Vít'a se krátce po příchodu do Útočiště proslavil stavbou silnice.

Oldův nápad dopravy pacientů k Mělníku, kde mikrobuse přejel do sousedního vesmíru, měl bohužel velkou vadu. Ani pancéřové auto nevykloučilo nebezpečí přepadení. První případ dopadl dobře pro pacienty, hůř pro gangstery, ale ti by mohli příště vymyslet něco horšího.

Jednodušší bylo převést do Útočiště celou pozemskou část trasy. Nová koncepce měla jedinou vadu, v paralelním světě nevedly silnice. Vít'a se ale toho problému iniciativně ujal, jakmile se trochu rozkoukal a dostal od Oldy telepatii. Začal se dohadovat se zdejšími roboty, kteří pod jeho vedením silnici nakonec postavili.

Pacienti teď nastupovali do mikrobuse v nové neveliké hale s jediným přístupem přes cestovní kancelář. Aby se nemuseli bát teroristů, stačilo hlídat jediný vchod. Jakmile pacienti nastoupili do mikrobuse, otevřela se přímo v hale brána do sousedního vesmíru a zbytek cesty jeli všichni v bezpečí po nové silnici v Útočišti. Pro pacienty se cesta stala ještě atraktivnější.

Navzdory svému technickému zaměření se Vít'a spolu s ostatními věnoval také léčení pomocí volné energie.

"Poslyš, Vít'o," řekl mu Alexijev, když ho zařazoval do rozpisu. "Tady léčí každý, kdo může, dokonce i psi. Ale nemysli si, že to budeš dělat jen pro pacienty. Ta energie jde přitom přes tebe a bude tě posilovat."

Vít'a to uznal. Vzhled manželů Alexijevových byl více než výmluvný, na nich se to totiž projevilo nejvíc. Bezpochyby mládli a když za nimi do Útočiště přijely jejich dcery, vypadaly vedle Alexijevové málem jako její sestry.

To se změnilo, když Alexijev vlastní dcery i jejich manžele přesvědčil, aby sem nejeli na krátkodobou návštěvu, ale natrvalo se přidali ke kolonistům. Byly to další dvě lékařské rodiny, počet lékařů v Útočišti prudce stoupl a mohli si dovolit zdvojnásobit počet pacientů.

Také podzemní palác se začal měnit.

Většina nápadů pocházela od Vít'i. Když se naučil poroučet zdejšími robotům, zalíbilo se mu to tak, že začal vymýšlet všelijaká zlepšení i tam, kde je jiní nehledali.

"Naše byty měnit nebudu, my jsme si už zvykli," zdůvodňoval před ostatními své plány. "Ale pacienti nemají čas si zvyknout. Přizpůsobil bych jejich prostředí co nejvíc pozemským zvyklostem, aby se nemuseli zbytečně nervovat." Začal výměnou dveří za obyčejné dveře s klikami a zámky. Naučil se přeměňovat podle potřeby stěny místností - podzemní palác byl tak uzpůsobený už odedávna, jen to nevěděli a neuměli toho využít. Pro Vít'u nebyl problém změnit pokoje v hotelová apartmá s obvyklým pozemským příslušenstvím, vlastní koupelnou a i když byly některé pokoje hluboko pod zemí, všechny měly okna s výhledem na jezero. Pacienti dostávali při příjezdu pozemsky vyhlížející mobilní telefony a Vít'a zavedl kromě společné jídelny donášku na pokoje, na pláž jezírka a do lesního pavilónku. Telefony částečně nahrazovaly telepatii, měly jen jednu drobnou vadu. Lidé bez telepatie si nemohli objednávat podle svých vlastních představ, takže byli odkázáni na seznam. Ten ale Vít'a stále rozšiřoval.

Na Zemi mezitím skončil další školní rok a projevilo se to i v Útočišti.

Ještě před Vít'ou přivezl Alexijev plný mikrobuse mladých lékařů, právě promováných na věhlasné Karlově univerzitě.

Klony pro ně pěstoval Olda i všichni dospělí, kdo mohl. Alexijev s Oldou se specializovali na orgány telepatie a přidavné paměti s vědomostmi. Idarchony a slýriby na sobě pěstovaly Alexijevová s dcerami, zeťové i zdravotní sestry. Naprázdno opět vyšly jen Máňa, Jarča a později i Vít'a. Jarča sice brblala, že je to diskriminace, ale nebylo jí dopřáno sluchu s tím, že má na to ještě dost času.

"Naděláte s tím, jako kdyby to byl porod!" vrčela potají na Alexijeva.

"Na porod máte času ještě víc!" zaslechl to Alexijev a odpálil ji.

Po nesmírně nabitém týdnu byli všichni vyčerpaní, ale nadšení, protože to zvládli. Další týden byl ve znamení učení nováčků, ale pak se Alexijev s Oldou odhodlali svolat všeobecnou poradou o výhledech do budoucna.

"Napadlo mě založit další pobočku," navrhl Alexijev. "Můžeme využít podobný palác nedaleko od Pardubic. Ano, myslím ten s pyramidou a zlatým teletem."

"Postavím tam silnici," nabízel se hned Vít'a.

"Ne," odmítl Alexijev. "Silnice povede jen do Pardubic. Založíme další kancelář přímo ve městě."

"Máš už zaměstnance?" zeptal se ho Olda. "Pokud vím, zaměstnanci cestovky jsou na Zemi příliš na ráně, kdyby se tam něco semlelo, budou na tom ze všech nejhůř."

"Vím," usmál se trochu smutně Alexijev. "Na druhé straně jsou z nás nejlépe placení."

To byl samozřejmě vtip, kterému se všichni zasmáli.

Ano, zaměstnanci cestovní kanceláře dostávali bez diskuse největší plat. Bylo to ovšem tím, že na Útočišti nedostávali zaměstnanci plat žádný. Alexijev jim platy pečlivě ukládal, ale kdo tu bydlel, peníze nepotřeboval, roboti všechny obsluhovali zdarma. V současné době sem dojížděly ze Země zdravotní sestřičky, Máňa a Jarča. Dostávaly kapesné na různé drobnosti, ale po pravdě řečeno, i na Zemi málo utrácely.

"Zaměstnance seženu," ujišťoval všechny Alexijev. "Jde o to, rozdělit se tak, aby obě pobočky měly vlastní léčitele."

Půjdu příkladem a přestěhuji se s Irenou do Pardubic. Doufám, že to tady půjde i bez nás."

"To tam chcete být sami?" otřásla se Máňa.

"Proč sami?" usmál se Alexijev. "Někteří tam docela rádi půjdou s námi."

"Kdo?" chtěl vědět Olda.

"Například já," přihlásil se jeden z nových. "Rodiče mám v Hradci Králové, budu k nim mít blíž než z Prahy. V Čechách bych měl nebetyčné problémy se sháněním bytu, s nájmem, hypotékou, složenkami a podobnými zábavami. V Útočišti je bytů dost. Není tu sice žádná kultura, ale ta nebývá ani na většině sídlišť. Do divadla nebo do kina bych musel tak jako tak cestovat. Proč ne?"

"My tam se Zdenkou půjdeme taky," řekl další. "Kája Rousek je Hradečák, ale já rovnou Pardubičák. Vážně jsem upřímně zajásal, když jsem se o té možnosti dozvěděl."

"Už jsme se rozhodli," přidala se mladá lékařka. "Pepík je Pardubičák, já sice ne, ale budeme bydlet i pracovat spolu a na Zem se občas taky vypravíme."

"V Čechách bývá častým problémem mladých lidí nedostupný byt," uvažoval Alexijev. "Tady dostanou mladí doktoři byty přepychové - i když v jiném světě. Budou mít blízko do práce a konec konců, na Zem to taky není daleko."

"My tam ale nepůjdeme," řekla Máňa rozhodně, ale opatrně sledovala Jarču a Oldu.

"Vás ani nikdo nepřemlouvá," ujistil ji Alexijev. "Bydlíte u rodičů v Praze a máte před sebou lékařskou fakultu. Nepůjde tam ani Olda, nebylo by dobré vaši partu trhat. Naopak vám přibyl Vít'a, koukejte ho rychle doučit, co mu chybí do maturity - ačkoliv, jak jsem slyšel, on ani na lékařskou fakultu nechce."

Řekl to ale takovým tónem, že se Olda musel Vít'i zastat.

"Nech ho, Ivo," řekl. "Vít'a by šel raději na techniku."

"Možná," připustil to Alexijev. "Na lékařské fakultě jsme to už trochu připravili, ale na technice to bude mít těžší, nemám tam žádné známé."

"Děláte, jako by to bez protekce nešlo," zavrčel nesouhlasně Vít'a.

"Dost možná to bez protekce nepůjde," přikývl vážně Alexijev. "Nevyžadujeme pro vás odpuštění znalostí, taková protekce by byla zavrženíhodná. Chceme spravedlnost, nic víc. Bohužel to není všude tak samozřejmé, jak si myslíš."

"Velký problém byl už s maturitou," přidal se Olda.

"Zejména s tou babou z ministerstva, s tou... Mráčkovou!" přidala se Máňa.

"Kdyby bylo samozřejmé, že všude rozhodují jen vědomosti, bylo by to lehčí, ale takhle to bylo zajímavější," brala to s humorem Jarča.

"A potřebujeme vůbec tu vysokou školu?" ušklíbl se Vít'a. "S vědomostmi od Oldy si troufnu postavit i letadlo. Co mi dá škola, kde vyučují úroveň techniky sto let za opicemi?"

"Upřímně řečeno - nevím," řekl Olda. "Nějaké základy potřebovat budeš. Sám se divím, co mi toho Bisiája přibalila, ačkoliv to považovala za mrtvé vědomosti. Díky paměťovým píhám se dají přenášet snadno, ale nechápu, proč je andělé už dávno nezrušili."

"To bych naopak chápala," zamyslela se Irena Alexijevová. "Neměli bychom ani naše pozemské vědomosti zavrhnout. Kdybychom se spoléhali na léčení pomocí andělské energie, byli bychom na tom hůř. U gravidních pacientek jsme museli spojit znalosti od andělů s léky od chobotnic. Třeba časem uplatníme i naše pozemské metody."

"Naopak bychom měli z pozemských vědomostí zachovat co nejvíc," pokračoval ve stejném duchu Alexijev. "Dnes se spousta vědomostí zahazuje jako překonané. Nikdo netuší, kolik je v nich moudrosti. Uvažuji už o tom, zaznamenat staré vědomosti lidstva. Paměťovými píhami se dá přenést neskutečné množství mechanických znalostí, jak jim Bisiája říkala, ale jistě by stálo za námahu soustředit i naše pozemské moudrosti. Není všechno stará veteš!"

"Andělé to naštěstí jako veteš nevyhodili," řekl Vít'a. "Je to ale vysoce nad pozemskou úroveň a nám se to teď bude hodit."

"Dobře," ukončil to Alexijev. "Dáme se do těch Pardubic a mohli bychom se ohlížet po dalších vhodných lokalitách. Vypůjčíme si Vít'u, aby nám upravil byty a další prostory - může nás to naučit, ale teď to umí nejlépe on."

Vít'a se až vytáhl hrдостí.

"A abych nezapomněl," vytáhl Alexijev z tašky notebook a položil opatrně na podlahu. "Tady máte parametry většiny družic obíhajících na nízkých oběžných drahách, které by nás mohly zajímat. Předpokládám, že se na to vrhnou Olda s Vít'ou, jistě tomu budou z nás všech rozumět nejlépe. Mám to od jednoho kamaráda - fyzika."

Protože už bylo o Pardubicích rozhodnuto a porada tím skončila, kluci se vrhli na počítač. Ostatní je nechali a postupně se vytratili.

Vít'a do akce s družicemi zapojil i zdejší roboty.

"Podle mě je to otázka analýzy," tvrdil Oldovi. "Když nějakou družici přeneseme sem do Útočiště, můžeme ji zkoumat místními roboty. Věřím, že to zvládnou ve velice krátké době. Když jim nařídíme zrušit veškeré projevy satelitu na povrch, neuškodí ti."

"Jak to chceš dělat?" zajímal se Olda.

"Předně si vezmu na Zem nějaké pořádnější dalekohledy," uvažoval Vít'a. "Je jich tu dost, stačí o ně požádat."

Zachytím-li nějaký satelit, prohodím ho bránou sem. Zdejší roboti ho prozkoumají a já ho vrátím zpátky. Podle mě by to mělo trvat jen pár vteřin. Za každou vteřinu uletí satelit osm kilometrů, to se dá stihnout, než mi zmizí z viditelného dosahu. Na Zemi si toho nikdo ani nevšimne."

Olda neměl proti tomu plánu výhrady. Doplnil to o nutnost spojení pomocí štěňat, aby byli navzájem v neustálém kontaktu.

"Zaměstnáme tím i holky," řekl Vít'a.

"Těm to asi nic neřekne," namítal Olda.

"Musíme počítat s nejhorší možnou situací," trval na svém Vít'a. "A to je, že by tě ta družice stačila vyřídít dřív než ji

prohodíme zpátky. Holky ti v nouzi pomohou."

"Myslíš, že tomu roboti nedokáží zabránit?"

"Zkusím jim vysvětlit, že tu bestii nesmí za žádnou cenu pustit k akci, ale znáš to - co se může pokazit, to se pokazí a to přesně tak, aby škody byly co největší."

"A co se pokazit nemůže, stejně se pokazí," doplnil už se smíchem Olda.

Ačkoliv akci připravovali pečlivě, nevěděli, do čeho jdou. Rozhodnutí zapojit do toho i obě dívky ve funkci léčitelů bylo jistě správné.

"Kluci, neblbněte!" zděsila se ale Máňa, když ji seznámili se svým plánem. "Proč to chcete dělat tady? Proč s tím nejedete do nějakého jiného světa?"

"Protože tady máme roboty schopné něco analyzovat," vysvětlil jí Vít'a.

"Ale ta družice může ublížit Oldovi!" protestovala. "Neměl by po dobu takových pokusů někam vypadnout? Třeba k chobotnicím, nebo do Zahrádky, hlavně aby nebyl ani tady, ani na Zemi!"

"To nepůjde," trval na svém Vít'a. "Jde nám přece o zjištění interakce satelitů s Oldou, přesněji s jeho utajeným čipem - či co to je. Olda musí být tady, nikde jinde. Já budu na Zemi a nikoho jiného už nemáme. Vy dvě budete zdravotní služba. Nebudete nic zkoumat, hlavně abyste dokázaly pomoci, kdyby nás nějaká ta bestie převezla."

"To snad ano - ale jste barbaři!" odsekla Máňa. "Oba!" dodala ještě.

"Neboj se, snad ještě něco vydržím," utěšoval ji Olda.

Jen po něm loupala očima, ale neřekla nic. Čekal, že mu aspoň soukromě něco telepatuje, ale Máňa mlčela i v telepatii. Že s tím nesouhlasí, to už přece věděl.

Hoši tedy začali.

Vít'a vybral podle údajů v notebooku nejbližší družici, která měla letět nad Mělníkem. Vyzbrojen mimozemským elektronickým dalekohledem, který by mu mohl závidět celý svět, přešel s fenkou Lailou na Zem na dohled od Mělníka a nastavil dalekohled do přibližného směru, odkud se měl objevit satelit.

Pak to šlo všechno ráz na ráz.

Od okamžiku, kdy objevil tu nepatrnou letící skvrnku, uplynuly čtyři vteřiny. Satelit na obloze chyběl pouhých třicet kilometrů své oběžné dráhy a opět se objevil. V další vteřině už se Vít'a s Lailou vraceli do Útočiště.

Jarča s Máňou právě křísily Oldu. Ležel mezi nimi bez vědomí - Vít'ův předpoklad, že ho zdejší roboti ochrání, zřejmě nevyšel.

"Ty vrahu!" obrátila se Máňa nepřátelsky na Vít'u a otočila se k němu zády.

Vít'a se odplížil jako spráskaný pes, ale za několik minut se vrátil.

Olda se už probral, ale byl, jako po všech dosavadních úderech, úplně bílý, bezvládný a neschopný jiné než telepatické komunikace.

"Nějak nám to nevyšlo!" usmál se omluvně na Vít'u.

"Naopak," odmítl to Vít'a. "Vyšlo všechno, co jsme chtěli!"

"Neřekl bych," usmál se omluvně Olda. "Praštilo mě to pořádně."

"Nepraštilo," řekl Vít'a. "To je jen iluze."

"Iluze?" vyjela si na něho Jarča. "On tady málem vypustil duši a ty budeš tvrdit, že se mu to jen zdálo?"

"Nezdálo se mu to," řekl Vít'a vítězně. "Ale nebyla to žádná rána. I kdybyste ho obě chránily svými těly, vám by to nic neudělalo - jen jemu."

"Jak to víš?" vybuchla Máňa.

"Mám výsledky analýzy!" řekl optimisticky. "Je to složitější, než jsem si myslel, ale na druhou stranu - je to nadějně."

"Co je nadějněho na tom, že ho to málem zabilo?" vybuchla Máňa.

"Například víme, která družice mi to udělala," pokusil se o úsměv Olda. "Dokonce hned ta první - tomu se dá říkat klika!"

"Nejen to," pokračoval Vít'a. "Víme i jak to udělala, to je důležitější!"

"Co to bylo za družici?" mračila se na něho i Jarča.

"Nic moc," ušklíbl se Vít'a. "Takových kolem Země krouží mraky. Patřila do systému GPS, ale to vám asi nic neřekne..."

"Něco snad ano, nepodceňuj nás," opáčil mdle Olda. "GPS je americký systém určování polohy podle družic, ne?"

"To je jeho oficiální zaměření," řekl důležitě Vít'a. "Má zřejmě další neveřejné funkce. Například nabudit takové malé vysílačky..."

"Máňa i Alexijev je ale dlouho a marně hledali!" vzdychl si Olda.

"Zřejmě jim to uniklo," pokrčil rameny Vít'a. "Hledat něco takového, když to není aktivní, bude asi těžké. Ale když to nabudíme..."

Olda se vzepřel rukama a pokusil se posadit. Máňa mu pomohla očima, takže se mu to podařilo skoro bez námahy.

"Jarčo, zavolej Alexijeva!" poručil Olda. "Jsem nějak moc rozhozený, než abych se na něho naladil."

"Co mu chceš?"

"Ať spěchá do operačního sálu," odvětil Olda. "Pod reflektory. Musíme to najít! Dokud je to nabuzené!"

"Nemusíš spěchat," řekl Vít'a. "Teď už nám nic neuteče. Roboti dokáží naprosto přesně napodobit, co ta družice vysílala."

"To jako - že ho taky tak praští?" blýskla Máňa na Vít'u zle očima.

"Jistě že ne!" zamačkal se nad její nechápavostí. "Viš, jak to probíhá?"

"Nevím," odsekla pořád ještě rozzlobeně.

"Tak především - z družice přijde klíčový signál," začal všem vysvětlovat Vít'a. "Bez toho se nic neděje, proto jste nic nenašli. Klíčový signál nabudí vysílačku, co má Olda nejspíš v hlavě. Ta vyšle krátkou odpověď... podobnou zubům

dozického zámku, podle toho družice zjistí nejen jeho polohu, ale také o koho jde. A když zjistí, že je to Olda, na kterého mají její pánové vztek, přijde z družice tentýž signál, jenže asi tisíckrát silnější, navíc plus minus metr přesně nasměrovaný. Když dopadne na zapnutý mobilní telefon, okamžitě spálí jeho obvodu. Ve vysílačce se pravděpodobně detekuje jako silný elektrický impuls. Rána jako pěsti - jenže uvnitř hlavy, rozumíš?"

"Rozumím," zavrčel Olda. "Jak to, že ještě nejsme na operačním sále?"

Máňa ho popadla za ruku a bez dalších řečí se s ním vznesla. Zamířila nejkratší chodbou do míst, kde měli operační sál. "Alexijev už je na cestě," hlásila všem Jarča, která se s ním telepaticky spojila.

"Nač ten spěch?" opakoval Vít'a. "Kdykoliv zařídím, aby roboti tu klíčovou sekvenci zopakovali. A byl by v tom čert, abychom tu nabuzenou součástku neobjevili!"

Do operačního sálu dorazili až po Alexijevovi, měl sem z oddělení pro pacienty blíž. Ačkoliv mu Jarča vše vysvětlila, nechal si to ještě potvrdit od Oldy a zejména od Víti.

"Takže pro jistotu," shrnul nakonec. "Přikážeš robotům vyslat signál, který nabudí Oldovu vysílačku a přiměje ji vyslat odpověď. A protože se bude projevovat, my ji v té chvíli zkusíme najít. Samozřejmě vynecháš útočnou fázi, abys Oldovi neškodil. Chápu to správně?"

"Naprosto," řekl Vít'a.

"To vypadá nadějně," přikývl Alexijev. "Tak začneme, ne? Olda si lehne pod reflektory, my si připravíme částečné zneviditelnění - a uvidíme."

Olda se sice sotva pohyboval, ale s Máňinou pomocí si lehl na operační stůl, takže měli jeho hlavu přímo pod reflektory. Zapnuli je - a Vít'a začal.

Vít'a komunikoval s roboty telepaticky, takže se viditelně nic neprojevovalo, ale podle jeho rozzářeného úsměvu viděli, že se mu to daří a sklonili se nad Oldou.

"Počkejte s tím hledáním!" vykřikl najednou Vít'a všesměrovou telepatii. "Roboti už tu potvoru našli a označí nám ji!"

Na Oldově hlavě se objevil červený nitkový kříž ze dvou kmitajících světélek a ze strany se objevil další podobný kříž, upřesňující hloubku. Najít podle nich nevtaného vetřelce bylo snadné a Alexijev rychle zprůhlednil jeho okolí.

"Takže - v uchu?" vydechla Máňa.

"Střední ucho je složitý orgán, tam se to dalo dobře schovat," přikývl Alexijev.

"Takový máček?" divila se Jarča. "To přece nemohlo vysílat!"

"To malé pitomé nic právě vysílá!" ujistil ji Vít'a. "Pravda, využívá k tomu jako antény ty oblouky kolem, ale vychází to z toho malého nic."

"Ty oblouky se jmenují hlemýžď a je v nich ústrojí rovnováhy," řekl Alexijev. "To byste měli vědět - ačkoliv Vít'a možná ne."

"Vít'a to ví taky," protestoval Olda. "Znalosti anatomie jsem mu dával."

"Jo, vím to," souhlasil Vít'a. "Ale ty vědomosti jsou pro mě asi tak důležité jako pro vás znalost antigravitace. Znam to - ale je to až na okraji mého zájmu."

"Nevděčníku!" rýpla si Jarča.

"Nech ho," zastal se ho Alexijev. "Má pravdu! Lidé se odjakživa specializují, kdo zná jeden obor, může mít o jiných jen povšechné znalosti. Důležité je, že našel, co jsme společně tak dlouho a marně hledali!"

Připravil si nástroje a Olda spolkl lžičku anestetické šťávy od chobotnic. Operace měla být poměrně jednoduchá pro chirurga, který si podle potřeby dokáže zneviditelnit vrstvy tkání, zakrývající operovaný orgán. Máňa a Jarča při operaci asistovaly, jen Vít'a chodil kolem jako páv. Měl ale důvod k uspokojení. Jeho milovaná technika poprvé slavila převahu nad biologií. Aspoň v něčem.

Když Alexijev skončil, Vít'a výsledek prověřil tím, že nařídil robotům vyslat na Oldu nabuzující sekvenci. Samozřejmě už bez odezvy - zničený orgán nepracoval.

"A je to!" komentoval to Vít'a.

"Myslíš, že se může Olda bezpečně objevit na Zemi?" chtěla ujištění Máňa.

"Bezpečně?" usmál se Vít'a. "To záleží na tom, aby se tam nepotkal s Johanem. Ten pro něho představuje trvalé nebezpečí. Ale satelity už ho ohrožovat nebudou."

"Jestli je to tak!" vyhrkla Máňa. "Budeš náš génius!"

A dala Vít'ovi velkou pusou na tvář.

Schůzka s ďáblem

Olda se vzpamatovával rychle. Ať už to bylo zásluhou robotů, kteří podle Vít'ova tvrzení ničivý impuls nezeslabili, ale aspoň zkrátili, nebo díky pohotovému zákroku Jarči s Máňou, které Oldu ihned ošetřily, necítil se tak těžce postižený jako jindy.

Znovu se musel vzpamatovávat, ale tentokrát byl plný optimismu. Důležité bylo, že se mohl vrátit na Zem bez nebezpečí, o jehož vážnosti již nikdo nepochyboval. Impuls, schopný spálit obvodu mobilního telefonu, může uvnitř mozku působit jako - malé elektrické křeslo.

Alexijev se chystal stěhovat a předával mělnickou kliniku. Za nástupce si vybral Libora Černého, jednoho z nových. Jarča se tomu docela divila.

"Libor?" zděsila se upřímně, když uslyšela, komu chce dát Alexijev důvěru.

"Proč by ne?" pokrčil rameny Vít'a.

"Libor do Alexijeva od začátku rejpal, že mu rovno nebylo!" vysvětlovala své podivení Jarča. "Kde jste sebrali peníze na založení kliniky... zneužíváte děti... proč chcete za zdraví jako za luxusní dovolenou u moře... je to nemravné, lidi si

platí zdravotní pojištění a tady platí navíc nekřesťanské peníze... choval se jako inkvizitor!"

"To je pravda," přidala se k ní Máňa. "Taky jsem to slyšela."

"Rejpal," souhlasil Olda. "Dal mu tím ale hned na počátku příležitost vyvrátit nejhorší pochybnosti. Není lepší upřímnost, než pokrytectví?"

"Měla jsem úplně jiné dojmy," mračila se Jarča. "Jakoby ho chtěl zkoupat, aby se mu všichni vyhýbali!"

"Mně přitom napadlo, že ho chce jen zkoušet. Cokoliv Ivo vysvětlil, do toho už přestal rýpat. Rozhodně netrval na svém. Tak by se asi inkvizitor nechoval."

"Nevím, ale říkej si co chceš, našli by se i jiní," trvala na svém Jarča. "Já osobně nemám pocit, že by byl Libor nejvhodnější. A vůbec - nezdá se vám, že tady nějak moc rozhodují lidi, které nikdo ne zvolil?"

"To je dobře," ušklíbl se Olda.

"No dovol?" vybuchla Jarča. "To potom není žádná demokracie!"

"To je dobře!" ušklíbl se opět Olda.

"Dobře?" zvýšila hlas Jarča. "Podle tebe je dobře, že tu není demokracie?"

"Jo," přikývl Olda. "To máš tak - už Platón tvrdil, že demokracie je velice špatný způsob vládnutí. Ti, kdo by si věděli rady, obvykle o vládnutí nestojí. Takže vládnou ti, kdo to sice neumí, ale dokáží demokraticky svěřenou vládu dobře využít - pro sebe. To se na Zemi ví už pěkných pár tisíc let. Potíž je v tom, že ostatní způsoby vlády bývají ještě horší. Kde není demokracie, je obvykle tyranie, ne-li něco horšího."

"No právě!" zazářila vítězně Jarča.

"No právě," přikývl bez jejího nadšení Olda. "Je tady horší vládnutí než jinde?"

"Není to demokratické!" trvala na svém Jarča.

"Není," souhlasil Olda. "Vysvětlí mi ale, co ti vadí na Alexijevově rozhodování? Umí to nejlépe a ví si rady. Chceš to dělat místo něho? Můžeme to vyzkoušet, zvolíme si tě a uvidíme, jak ti to půjde!"

"No - proč zrovna já?" ustoupila trochu Jarča. "Já bych to asi neuměla."

"A o to jde!" opáčil Olda. "Rozhoduje, kdo si ví rady. Když si ví rady Vít'a, budeme ho poslouchat. Když přijde s dobrým nápadem Máňa, nikdo jí nebrání. Ostatní to jen kontrolují."

"My se tady shodneme, když je nás pár," přerušila ho Máňa. "Ale co budeš dělat, až nás bude plno a někdo začne rozhodovat špatně?"

"Postavíme se proti němu," pokrčil rameny Olda. "Máme výhodu, že je nás málo. Jsme posádka jedné lodi, ale Alexijev není naším kapitánem. Jen lodivodem na cestě k dalšímu cíli. Zatím to s ním jde."

"No právě!" řekla Jarča. "Zatím. Co bude, až to přestane vyhovovat?"

"Nevím," pokrčil rameny Olda. "Ale nevzrušoval bych se tím. Až to nastane, budeme to muset řešit. Teď nás to nebolí."

"Tys nám ale nadrobil!" potřásla hlavou Jarča. "Nebýt tebe..."

"Nebýt mě, potkala by Bisiája někoho jiného," řekl Olda. "Nemůžeš dávat nikomu vinu ani zásluhu na tom, že nás navštívila malá holka ze vzdálené civilizace a cosi nám věnovala. Co s těmi dary uděláme, záleží jen na nás, ale podle mě bychom se měli snažit, aby sloužily k prospěchu lidí a ne k jejich škodě."

"Snažili jsme se přece," řekla Jarča odevzdaně. "Není naše vina, jak to dopadlo."

"Já vím," souhlasil Olda. "Kromě Bisiáji jsou tu ďáblové. Na rozdíl od ní jsou tu pořád a jsou tu dobře zabydlení."

Nemají nás rádi, zřejmě jim kazíme jejich plány. Co teď? Můžeme ustoupit - vlastně jsme to už udělali. Ale to ustoupení bylo jako podle Japonců - jestli znáš něco z jejich bojových technik. Ustoupit tak, aby úder protivníka vyšel do prázdna. A pak následuje protiakce."

"Myslíš?" malomyslněla Máňa. "Že jsme ustoupili, to je jasné. Jenom ta protiakce se mi nezdá moc reálná."

"Až Alexijev nastrádá peníze, založí zdravotní pojišťovnu. Pak uvidíš, jak se všechno rázem změní," ujistňoval ji Olda.

"Opravdu ale věříš, že to tak bude?" zpochybnula to Máňa. "Že nám to zase někdo nečekaně nezkazí? Obdivuji tvoji jistotu, ale neukvapovala bych se tak."

"Jistotu nemám, ale věřím, že nám to nikdo nezkazí," řekl Olda. "Pro jistotu jsme se tu opevnili a můžeme podnikat na Zem spanilé jízdy. Ani to není špatné."

"Za předpokladu, že nás nenapadnou přímo tady," vzdychla si Máňa. "Nechápu tvůj optimismus, že se sem nedostanou..."

"Optimismus?" rozesmál se Olda. "Jistotu nemáme, ale - uvědomte si všichni, co proti nám naši protivníci používají! Techniku o jaké se nám nezdá, satelity, právníky, přístroje na ovlivňování soudců - a především peníze, spoustu peněz! K podplácení policie i na lnaření lékařů. A co dokázali? Zničili nám kliniku pomocí bandy najatých vandalů, proti kterým policie nehnula prstem - ale my jedeme dál! A líp než na Zemi!"

"Schovávejte se jako sysli!" odrazila jeho chválu i Jarča.

"Ale rozrůstáme se!" usmál se Olda.

"Ano, ale - jen tady!" nedala se Jarča. "Je to od nás jen taková hra na schovku."

"To není hra na schovku!" zvázněl trochu Olda. "Na nějaké skutečné střetnutí nemáme sílu - ani podlost. Oni mají výhodu ďábelských metod, které my používat nemůžeme."

"Proč ne?" začala pěsti Jarča. "Jen proto, že by se to Bisiáje nelíbilo?"

"Třeba!" pokrčil rameny Olda. "Uvažuj trochu! Andělé se jednoho dne vrátí. Jaké jim asi připravíme přivítání? Budeme mít čisté svědomí, nebo zbarbarštíme jako ti, kdo se přidali k ďáblům? V prvním případě získáme andělské uznání a třeba i pomoc, v druhém případě je znechutíme a pokazíme to úplně."

"Kde ale máš ty anděly?" vybuchla Jarča. "Proč už tu nejsou? Proč nás v tom nechávají smažit samotné?"

"Jak to mám vědět?" rozhodil rukama. "Copak jsem vševědoucí? Mohlo je něco zdržet. Třeba se na ďábly chystají

pořádně - víš přece, že z nich mají respekt. Nemohou sem vletět jako vichřice a spolu s ďábly zničit i nás, lidi."

"Lidi by to tak nejspíš udělali," podotkla Máňa.

"Kdo vede války - lidi nebo ďáblové? Kdo může mít zájem na zabíjení?" podotkl Olda. "No řekni, kdo z lidí se hrne do válek? Vždycky jen ti, kdo tam sami nejdou."

"Nesváděj všechno na ďábly," povzdychla si Jarča. "Lidi jsou taky prevíti. I kdyby sami války nezačínali, chovají se v nich jako zvíř. O andělech se mi zdá, že se na nás vykašlali."

"Kdyby bylo zle, můžeme je zavolat!" řekl Olda. "Je tak zle, aby šlo o život?"

"Mluvíš jako Čert!" upozornila ho Jarča. "Proč se asi říká: jaký pán, takovej pes? Co když je to naopak?"

"Hele - nech Čerta na pokoji," zvažněl Olda. "Čert je náramně inteligentní pes."

"Inteligentnější než třetina lidstva," přidala se k Oldovi Máňa. "Raději si z něho nedělej šprt'ouchlata, to budeme muset ještě řešit. Podle mě není spravedlivé vodit tak chytré psy na vodítku."

"Nakonec nám tady do toho bude mluvit - pardon, štekat!" ušklíbala se Jarča.

"A proč ne?" řekla Máňa. "Když bude v něčem chytřejší než my?"

"Nesrovnávej proboha psy s lidmi!" vybuchla Jarča.

"Ale proč?" narovнала se Máňa. "Ve starověkém Římě se nikdo nepokoušel srovnávat otroky s občany. A to byli lidé, jedni jako druhí! Uvědom si, ti psi už nejsou nemyslicí zvířata! Jestli to tak půjde dál a ta mutace se s nimi potáhne, vytvoří si vlastní společenství - a možná i vlastní civilizaci. Budeme se muset naučit vycházet s nimi jako rovný s rovným, protože - ať chceš nebo ne, jsou už teď chytřejší než třetina lidstva. Chobotnice ve světě Xijtra jsou také inteligentnější než my. Chceš, aby nás uznávaly, ale sama bys nechtěla uznávat psy?"

"Hele, já je uznávám!" opáčila Jarča. "Ale do našich věcí nám mluvit nebudou!"

"A proč by neměli?" vybuchla i Máňa. "Uvědom si, psi nebudou svou civilizaci vytvářet na nějakém pustém světě! Řekla bych, že bude propojená a propletená s naší a nikdo je už od sebe neoddělí. Budeme mluvit do jejich záležitostí, oni do našich a spoustu problémů budeme mít společných. To znamená, že s nimi musíme vycházet od začátku. Čert ještě považuje Oldu za svého pána, ale všimněte si, jak jsou už jeho štěňata samostatnější. Spolupracují s námi jen proto, že s námi souhlasí."

"Vždyť toho těmi svými tlapičkami moc nesvedou!" mračila se Jarča.

"Čert zvládl jíst i přiborem," připomněl jí Olda.

"A kromě toho, nemusí mít všechno stejné jako my," uvažovala Máňa. "Jejich civilizace nemusí být nutně technického typu jako pozemská. Andělé přešli od technické k biologické - bylo to snad k horšímu? Psi mohou fází technické civilizace přeskóčit úplně. Jejich packy nesnesou srovnání s našimi rukama, ale kdyby jim Bisiája darovala chirurgický orgán, který nedala ani Oldovi, kdoví?"

"To se máme ještě na co těšit!" věštila chmurně Jarča.

"Těšíš se na spolupráci, nebo se obáváš konfliktů?" zeptala se Máňa. "Spolupráce může být pro obě strany užitečná, konflikty naopak. Záleží na nás, co si vybereme. Myslím si ale, že to musí začínat oboustranným uznáním."

"To je pěkné!" řekla Jarča kysele. "Abychom nakonec uznali i civilizaci ďáblů, protože s nimi budeme muset chtít nechtě vycházet."

"Když budou uznávat oni nás, proč ne?" pokrčil rameny Olda. "Podle našich mýtů se kdysi odtrhli od andělů a s námi jsou taky nějak podezřele geneticky kompatibilní. Třeba jsme i my nějaká odnož ďáblů - někteří lidé se tak občas chovají."

"Musíme ale uznávat civilizaci, která se nás pokouší zničit?" namítala Jarča.

"Uznávat bychom ji měli," mínil Olda. "Nemusíme s ní ale souhlasit. Nemusíme být ve všem důsledně proti, ale - máme zkrátka právo na jiný názor."

"Teď jde o to, jestli nám to právo uznají i oni," rýpla si Jarča.

"Měli by," mínil Olda.

"Ale co budeš dělat, když neuznají?" zeptala se ho vyčkávavě. "Jestli se nepletu, nemají k tomu moc chuti."

"Pak si to právo na nich vynutíme," řekl Olda. "Nic jiného nám nezbývá."

"Myslíš?" pochybovala Jarča.

"Jinou cestu nemáme," řekl Olda.

Olda se postavil na nohy druhý den po posledním úderu. Zřejmě měl pravdu Vít'a. Roboti to nezeslabili, protože je nechal očekávat něco úplně jiného, ale aspoň to zkrátili.

A Olda se hned rozhodl, že to vyzkouší na Zemi a navštíví tam Čerta.

Máňa, Jarča a Vít'a ho samozřejmě samotného nepustili a vymínili si, že ho budou aspoň na první návštěvě Země doprovázet. A také se tam hned po ránu vypravili.

Olda se podvědomě připravil na další ránu, ale ta opravdu nepřišla. Spadl mu obrovský kámen ze srdce. Znamenalo to, že bude moci bez obav navštěvovat fakultu, na kterou se tak těšil. Z radosti chtěl zavolat mamince a přeptat se jí konečně na tátu. Měl na to od Hedviky půjčený její druhý mobilní telefon, ale tentokrát doufal, že mu žádná družice přístroj nezničí.

Vytáhl číslo a napjatě čekal.

Telefon vyzváněl dlouho, ale pak se ozvalo klapnutí a Olda uslyšel hlas maminky. Až mu vhrkly slzy do očí! Přece jen mu už dlouho chyběla!

"Kdo je to?" zeptala se ho odměřeně.

"Tady Olda!" odpověděl jí rychle a vesele.

"Na blbý vtípy nemám náladu!" zavrčela - a zavěsila.

Olda se zarazil. Tohle opravdu nečekal. Co znamená ten upjatý hlas? Co se to s ní stalo? Proč s ním nechce ani mluvit? Nechal telefon vytočit číslo podruhé.

Obsazeno.

Zkusil to potřetí.

Opět obsazeno. Zřejmě právě telefonuje.

Co teď? Kdo jí mohl zrovna teď volat? Nebo volala ona? Ale komu? Do nadšení, že s ní bude zase mluvit, se Oldovi postupně přikapával plyněk pochyb. Komu jinému mohla volat, než - Johanovi? To by bylo to nejhorší, co se mohlo stát. S Johanem se setkat nechtěl. Byl to nepřítel andělů a dokázal ho udeřit bez pomoci implantátu a družice. Olda mu snad mohl ránu oplatit stejnou, ne-li větší mincí, ale to by asi nebylo správné. Schválila by mu to Bísíája jako nutnou sebeobranu, nebo by se nad tím pohoršila? Když se to tak vezme, Johan měl být jeho příbuzným, byť nevlastním. Co na tom, že se k Oldovi nechoval vstřícně, ba právě naopak!

Co teď?

Rozhlédl se po ostatních. Zbytek čtyřlístku visel očima napjatě jenom na něm.

"Tak jsem se dovolal," oznámil všem smutně. "Ale nechce se mnou mluvit."

"Jak to?" zamračila se Máňa. "To nepochopím. Byla to vůbec tvoje máti?"

"Podle hlasu byla," potvrdil Olda. "Řekla mi ale, že na blbý vtipy nemá náladu. Buď mě nepoznala, nebo je na mě nazlobená. No - co se dá dělat, když už jsme na Zemi, půjdeme se podívat po Čertovi."

Čerta ale dlouho nehledal, ozval se mu okamžitě. Byl sice několik kilometrů od nich, ale byl zjevně rád, že je o něho zájem.

"Mám letět za vámi?" navrhl hned.

"Nevolám, že bych tě nutně potřeboval," odušil Olda. "Já jen jak se ti vede."

"No... na jednu stranu... se mi vede dobře," řekl Čert.

"Jak - na jednu stranu?" zachytil tón pochybnosti Olda.

"No... mám se tak, jak bych si nikdy neodvážil přát," řekl pes. "Ale... upřímně štěknuto, už toho mám skoro plný zuby..."

"Jak to?" podivil se Olda. "Myslel jsem si, že se máš jako prase v žitě..."

"To ano!" odvětil psík. "Žádná fenka neodolá, když za ní přijdu s kyticí... Štěkáte to tak nějak, ne? Teda - rozuměj, já chodím většinou s kyticí jitnic..."

"No a? To je snad dobře? O co ti ještě jde?"

"Bejvaly doby, kdy mi to stačilo," pokračoval Čert. "Sporádát s fešnou fenkou v klidu na balkóně pár mastných jitnic, nenechat se od nikoho komandovat, který pes by si přál víc?"

"No a? Co si ještě přeješ víc?" opakoval po něm Olda.

"No jo - ale když s nima není žádná řeč!"

"Jak to - není řeč?"

"Přesně jak to štěkám!" odfrkl si v duchu. "Poslyš, Oldo, nemohl bys nějaké fence dodat telepatii? Já jim vůbec nerozumím. Jediná fenka, se kterou si můžu poklábosit, je Laila - ale to je teprve štěně."

"A navíc je to tvoje... dcera, ne?"

"No - my psi na to tak přísně nekoukáme," připustil Čert. "Ale jak ti štěknou, velká řeč s nimi není. Jitnici rozumí každá, ale - nic víc."

"Vidiš! Každý začátek je těžký," politoval ho Olda. "Až bude telepatických psů plno, třeba se ti bude stýskat po dnešních dnech."

"To je možný!" posteskl si Čert. "Ale přece jen - není to všechno. Víš, asi mi bylo nejlíp s tebou, zvlášť když už jsme oba uměli telepatii. Nemohli bychom si třeba vzít do Útočiště pár fenek z psiho útulku? Tedy - pokud jim dopomůžeš k telepatii, jinak to nemá smysl!"

"Budeme o tom uvažovat," zamyslel se Olda. "To ale hodně záleží na tom, jak dopadne experiment se štěňaty."

"To se uvidí," odštěkl Čert. "Já jsem optimista."

"Odkdy může být pes optimista?" usmál se Olda.

"Od roku Nula," prohlásil Čert. "Tedy přesněji od léta, kdy potkal Bísíāju."

"Tou jsme snad potkali oba společně," řekl Olda.

"Jistě," souhlasil Čert. "Ale pro každého to znamenalo něco jiného. Pro mě to byl rok Nula. Začátek psiho letopočtu. No řekni - odkdy mohou psi počítat letopočet?"

"To máš asi pravdu," řekl Olda.

Čtyřlístek občasných mimozemšťanů se nakonec shodl na procházce Prahou.

"Abychom neztratili kontakt s realitou," definovala to Máňa.

Jarču napadlo navštívit Evidenci obyvatel a vypátrat Oldovi tátu. To se všem zalíbilo, jen nevěděli, kde začít.

Telefonem, nebo někam na informacích? Přihrnuli se jako velká voda do několika úřadů, ale ze všech brzy zklamaně odcházeli. Mnohde to vypadalo nadějně, ale pak se ukázalo, že ochota neznamená nic, když nejsou u skutečného zdroje informací.

Trpělivost ale nakonec přinesla úspěch. Dozvěděli se, že se Oldův táta odstěhoval někam za Kladno.

"Kde je na Kladně městský úřad?" zajímalo Jarču.

"Zjistíme to na místě," navrhl Vířa.

"Vezmeme to přes Útočiště, tam můžeme letět beze svědků," navrhla Máňa.

Nebyl to špatný nápad, všichni souhlasili. Za chvíli se již vznášeli horkým tropickým vzduchem směrem na Kladno.

"Víte, já bych se ale raději podíval jinam..." napadlo najednou Vít'u. "Nevím ale, jestli by vás to zajímalo. Co kdybychom se teď na pár hodin rozpustili a vypustili?"

"Tebe Oldův táta nezajímá?" podívala se na něho podezřívavě Jarča.

"No - abych se přiznal, měl bych jiné a pro mě přednější zájmy," přiznal se Vít'a. "Je tak nutné, abych chodil všude s vámi?"

"Úplně nutné to není," řekla Jarča. "Ačkoliv trhat partu není zrovna kamarádské."

"Kamarádské..." povzdychl si Vít'a. "Obávám se, že co zajímá mě, nezajímá ostatní. Nechci nikoho nutit, aby sledoval moje zájmy, když sám nechce. Pro mě to ale význam má, možná větší než myslíte. Ale jak říkám - jenom pro mě."

"Hele, nikdo tě nenutí," zastal se ho Olda. "Dejme tomu, že máš pravdu. Máš vlastní zájmy a nechceš nás tím obtěžovat. Pak by ses měl zdvořile omluvit, že s námi nepůjdeš, my ti popřejeme, aby se ti dařilo - a až budeš volný, vzpomeň si, že telepatie funguje i do Austrálie."

"A co když nás tvoje zájmy zajímají?" zvěděla Jarča. "Třeba bychom šli s tebou rádi!"

"Těžko!" vzdychl si Vít'a. "Nerad bych vás do toho tahal, to jsou moje čistě soukromé problémy. Když to chcete vědět, chci navštívit příbuzné. Nejprve strýce. Asi to myslel dobře, ale chtěl bych mu sdělit, že dát mě do dětského domova nebyl od něho nejlepší skutek. Pak tetu - a jestli mi zbude čas, ještě někoho. Vy ty lidi neznáte, těžko vám to něco řekne."

"No dobře," souhlasil Olda. "Do soukromých návštěv tvých příbuzných nám nic není. Až budeš volný, ozvi se." Vít'a tedy změnil směr k severu a brzy se jim ztratil nad hustými lesy. Letěli dál tři, ale při jejich rychlosti byli brzy na místě. Opatrně otevřeli vesmírné okno a prolétli jím zpátky do studenějšího a zakouřeného pozemského vzduchu. Na místním úřadě se jich ujala usměvavá mladá úřednice a k jejich nebetyčnému údivu jim zakrátko našla, na které ubytovně Oldův táta bydlí.

"Vy jste naše záchrana!" děkoval jí Olda.

"Ale jděte!" usmála se. "To je přece moje práce. Ale - smím se zeptat, co máte za divné oblečení? Vypadá docela zajímavě. Kde jste to sehnali?"

Mánina kombinéza se vzorkem leopardího kožichu i Jarčin vzorek pobřežních kamínků s mořskými mušličkami byly opravdu trochu nezvyklé.

"Je mi vážně líto, že vám také neporadíme," zrozpačitelá Máňa. "Naše oblečení není ze Země. Je to mimozemská práce."

"Tohle dělají - chobotnice?" zajímala se úřednice.

"Není to od chobotnic," zavrtěla hlavou Jarča. "Máme je od andělů."

"Od andělů?"

Obličej mladé úřednice byl najednou plný nedůvěry.

"Vážně!" ujistňovala ji Máňa. A aby to potvrdila, přebarvila se vzorkem labutí peří.

"No tohle! Vy jste - andělé?" zalapala po vzduchu úřednice.

"Nejsme," zavrtěla hlavou Máňa a pozvolna si na kombinézu vrátila vzorek leopard.

"Jen jejich učedníci," usmála se i Jarča.

"Poslyšte - a neumíte taky léčit?" vyhrkla úřednice.

"Umíme," odvětila Máňa. "Máte v rodině někoho nemocného?"

"Mám babičku," odvětila rychle úřednice. "Zaplatili jsme pro ni na konec příštího týdne zájezd Cest za zdravím, ale... nevíme, jestli se ho dočká, je na tom špatně..."

"Nemohli jste dřív?" zvažněla Máňa.

"Jsou tam strašné fronty," vzdychla si úřednice. "Zájezdy jsou drahé, přesto jsou na půl roku dopředu vyprodané!"

"To je něco jiného," zamračil se Olda. "Co kdybychom se na babičku podívali hned? Ukážete nám cestu?"

Úřednice vyskočila od přepážky, odběhla dozadu a za chvíli se místo ní objevila jiná, jen si všechny zvědavě prohlížela. První za okamžik vyšla z bočních dveří.

"Dovedu vás tam," řekla chvatně. "Máte tím směrem cestu tak jako tak, ubytovna toho pána, co jste se na něho ptali, je jen o ulici vedle."

Rychle cupitala, ale nedalo jim práci držet se kolem ní. Za chvíli došli ke staršímu činžáku a vstoupili oprýskanými dveřmi.

"Mamííí!" zavolala úřednice ode dveří. "Vedu návštěvu!"

Z kuchyně vyšla starší paní a zvědavě si podivný trojlístek prohlížela.

"Kde máte babičku?" chtěl vědět Olda.

"Babička je nemocná, leží," ujistila je vážně paní. "Ale asi s vámi mluvit nebude, už skoro nikoho nevnímá."

"Nepřišli jsme si s ní povídat," usmála se Máňa. "Jen se podíváme, jestli bychom ji nemohli uzdravit."

"To jsou totiž, mamí, ti andílci, co uzdravují v sousedním vesmíru!" vysvětlovala rychle úřednice své matce.

"Vážně?" rozšířily se jí oči. "Tak malí?"

"Na tom snad nesejde," opáčil Olda. "Ukažte nám radši babičku!"

Paní je zavedla do pokoje se starou paní. Byla opravdu stará, vychrtlá, ani příchod dětí ji nevytrhl z apatie. Nejspíš je už ani nevnímala.

"Hele - nech to na nás, jsi teď slabší!" odstrčila Jarča Oldu a postavila se s Máňou do kříže k posteli staré paní.

Obě přihlízející ženy, mladá i starší, s úžasem pozorovaly proceduru, pro náš trojlístek už zcela rutinní. Trojlístek se pak otočil jako na pětíku a začal se loučit.

"Počkejte - snad nechcete odejít?" zděsila se starší paní. "To bylo všechno?"

"Ano, paní," přikývla Máňa. "Ale babičku na ten zájezd stejně pošlete, i když už to asi nebude potřebovat. Ať si aspoň trochu užije!"

"Napišu vám lístek pro doktory v cestovce," napadlo Oldu. "Mohli by ji vyřadit, protože bude zdravá. Moje písmo poznají, poslední dobou jsem s nimi všechno vyřizoval písemně."

Vypůjčil si papír a pero a napsal na malý lístek vzkaz pro lékaře z cestovní kanceláře.

"Slyšela jsem, že takhle léčíte, ale... trochu mě překvapilo, že je to opravdu tak," řekla starší paní. "Víte, už jste udělali hodně dobrého, ale přece jen... měli byste zkusit žít tady, mezi námi, abyste byli lidem blíž..."

"My jsme nějakou dobu žili na Zemi, paní," řekla Máňa. "Ale museli jsme utéci. Lidi se do nás zle pustili. Chtěli po nás, abychom za všechno drazé platili, ale léčili zadarmo. Soudili se s námi a nakonec nám nějakí vandalové zničili kliniku. Nemůžeme nikoho léčit, když na to nemáme klid. Teď to máte dražší, ale nedávejte vinu nám."

Všichni tři se trochu naježili, když slyšeli tu - možná dobře míněnou - radu. Byla by jistě správná - kdyby nevěděli své o těch, kdo jim tak dlouho škodili.

Ale na druhou stranu, ta rada byla správná. Měli by být tady, blíž lidem. Nejdřív si ale budou muset vydupat aspoň jednu pojišťovnu, která je uzná.

Snad to Alexijevovi vyjde!

Mladá úřednice je vyprovodila až k ubytovně, kde měl Olda najít svého tátu. Tam se s nimi rozloučila.

Olda se na setkání s tátou těšil, ale taky se ho obával.

"Nejvíce se bojím, aby nebyl jako máma," svěřil se kamarádkám.

"To snad ani není možné," usuzovala Máňa. "Přece není normální, aby rodiče zavrhlí vlastní dítě. Naši by mě nikdy takhle nezklamali! A oba - to už by nebylo samo sebou!"

"Nezapomínej, že se do toho vložil ďábel!" připomněl Olda. "Nesmíš se divit ničemu, oni už jsou takoví!"

"Po tom, co ti udělal, se mi nějak nechce říkat, že je to pitomost," připustila Máňa. "Ale je to příliš hnusné, než aby to bylo normální."

Ubytovna měla vrátnici, kde je zastavil starý vrátný.

"Kampak, kampak!" spustil na ně nevlídně. "Tady není žádný holubník!"

Pokusili se vysvětlit mu, proč přišli, ale dědula se začal tvářit důležitě a místo aby jim vyhověl, začal jim sáhodlouze vysvětlovat, proč je dál pustit nemůže.

"Poslyšte, pane," ztratil Olda trpělivost. "Copak je to lidské, abych si nesměl promluvit s vlastním tátou? Chováte se, jako kdyby tady nebyla ubytovna, ale vězení s ostrahou."

"Pořádek musí bejt, mladej!" vyštěkl děda vrátný.

"Pořádek se nesmí přehánět," oponoval mu Olda. "Aby to místo pořádku nebyla šikana."

"Helečte - když jste tak drzí, mazejte ven a už se nevracejte!" rozzlobil se vrátný.

"Pane, překračujete hranice svých pravomocí," řekla Máňa - a zneviditelnila se.

"Máte lidem pomáhat - a ne je buzerovat!" dodala Jarča - a taky se vypařila.

"Moje babička říkala: běda, když pánbůh daruje úřad volovi! Vůl s ouřadem je přímo korunovanej!" dodal Olda a také se mu rozplynul před očima.

"C...c.co to?" zajekal zubama vrátný a zděšeně civěl před sebe. "K..k.kde jste?"

Odpověď už nedostal.

Zděšeně zapadl do své kukaně, vytáhl placatou láhev a rychle se napil, aby setřásl hrůzu, která se ho zmocnila.

Byli to snad - duchové?

Trojlístek se zhmotnil až v prvním patře. Neviditelnost je dost unavovala. Nepoužívali ji často a proto na ni nebyli zvyklí.

"Teď jde o to, kde začneme," uvažoval Olda při pohledu na chodbu plnou dveří.

"Já bych se někoho zeptala," pokrčila Jarča rameny. "Bydlí tu snad lidi, i když je hlídá ouřada."

Měli štěstí, protože se jedny dveře otevřely a na chodbu vyšel chlap.

"Prosím, pane," začala Jarča, "nevíte náhodou, kde tady bydlí..."

"Nevím," opáčil nerudně chlap a otočil se, aby zamkl dveře. "A dejte mi pokoj! Nemám na vás náladu! Jen tak se s vámi bavit nebudu!"

"Nehledáme nakonec vás?" řekl přísně Olda.

Chlap se na něho chtěl utrhout, ale strnul a odpověď mu zamrzla v hrdle. Máňa a Jarča málem vyprskly smíchy. Olda se zneviditelnil jen částečně. Oblek mu zůstal, ale z límce trčela holá lebka a z rukávů kosti rukou. Hotová smrtka!

"My tu nejsme jen tak, rozumíte?" pokračoval Olda hrobovým hlasem. "My se jen tak vrátit nesmíme a jen tak nás neodbudete. Věčný pokoj vám ale zařídíme snadno, pro nás je to maličkost. Stačí říct!"

"Mě nehleďte!" vyjekl zděšeně chlap. "Ten správný je na čtyřiatřicetce!"

Podánilo se mu otevřít dveře a hadovitým pohybem se dostat za ně.

"Děkujeme!" stihl za ním zavolat Olda, než to prásklo, jak za sebou dveře zabouchl.

"To jsme měli udělat už na toho dědka dole!" řekla Jarča.

"Raději ne," zavrtěla hlavou Máňa. "Ještě by z toho dostal infarkt."

"To by nebylo tak zlé," mínil Olda a změnil se v normálního kluka. "Byli bychom hned po ruce. Některým hulvátům právě takový šok chybí do správného vychování!"

Podle číslování dveří museli vyšlapat schody až nahoru, ale přesné určení pokoje jim ušetřilo spoustu hledání.

Konečně Olda obřadně zaklepal na označené dveře.

"Dále!" ozvalo se zevnitř a Olda se jen zatetelil blahem, když uslyšel tátův hlas.

Všichni tři vrazili dovnitř jako velká voda, ale tam se zarazili.

Pokoj ubytovny byl strohý. Byly tu dvě postele, dvě skříně, stůlek a dvě židle. Na nich seděli dva muži. Oldův táta byl oblečený v ošuntělém svetru a kalhotách, na nohou staré boty. Druhý muž měl na sobě bezvadný společenský oděv a drahé boty, ale Oldovi připadalo, že vidí jedovatého plaza.

"Johane!" vykřikl Olda. "Co tady děláte?"

"Cože? Ty žiješ?" vyskočil Johan.

"Žiju," řekl Olda sveřepě. "Ale co vy tady?"

"Nestarej se!" odsekl Johan a zase se klidně posadil. "Mám tu jakési... malé obchodní jednání. Ale můžeš si klidně vyřídit co potřebuješ - já počkám!"

"To se načekáš!" řekl Olda. "Tati - ten chlap je ďábel. Pokoušel se mě zabít, proto se tak diví, že jsem ještě naživu."

"Poslyš - ty hádáš, co to o mě žvaníš?" vybuchl výhružně Johan. "Tobě to nestačilo?"

"Pozor, Johane!" řekl Olda. "Rozmysli si to dobře, jsme na tebe tři!"

Máňa a Jarča už věděly, koho mají před sebou. Vzpamatovaly se a poslechly Oldu, když je telepaticky navedl, aby se kolem Johana rozestoupily do vějíře a připravily se na okamžitý ústup do Útočiště. Navíc obě natáhly prsty k Johanovi, jako by se proti němu chystaly použít něco neznámého.

Johan okamžitě pochopil, že ty dvě divenky nejsou obyčejné. Rychle zvažoval šance.

Oldu by jistě zkrušil jako minule, ale ti tři byli tak výhodně rozmístění, že by na ně jedna rána nestačila... I kdyby omráčil dva, třetí ho udeří. Jak? Čím? To nevěděl, ale mohlo to být hodně tvrdé. I malý andílek zvedne očima lokomotivu a především, vydrží víc než člověk. Má smysl riskovat?

"Můžeme tě prohodit do Pekla dříve než mrkneš!" varoval ho Olda.

Johan se opatrně rozhlížel. Ano, jsou to jen tři děti. Tři dvanáctileté děti. Ty dvě holky přitom vypadají pozemsky.

Nejspíš to nebudou andělky. Ale něco umět mohou, je vidět, že se na něho chystají. Ani slovem se na něho nedomlouvaly, ale mohou to mít nacvičené. Tím hůř!

"Peklo by mi tolik nevadilo!" ušklíbl se s dobře hranou převahou.

"Nevadilo?" opáčil Olda. "Vím, že by ses dokázal vrátit, to vy umíte. Ale jistě také víš, že bychom ti mohli cestu zpátky zablokovat. Jde to a víme jak! Stačí udržet otevřenou malou štěrbinku! Jen na pár hodin, než tě tam radioaktivita důkladně zpracuje."

Oldovy znalosti Johana ihned zatlačily do obrany. Ten kluk o tom věděl příliš mnoho! Se zablokováním únikové cesty měl pravdu, hodina v radioaktivitě by nebyla zdravá ani pro ďábla. To přece nejsou lidské znalosti! Oldova matka tvrdila, že to zná od andělů, Johan sám na vlastní oči viděl, jak mu zmizel branou do cizího světa, ale od té chvíle ještě nikdo nepřišel na to, kde mají andělé konvertory, ačkoliv po nich po celém světě usilovně pátrají stovky ďáblů a tisíce lidí! Zřejmě je mají velice dobře ukryté. Sami se moc neukazují - používají na to lidi. To ďáblové dělají také, je to přece výhodné, ale andělé dávají lidem neslýchanou volnost a příliš silné prostředky. Tím jsou jejich lidé nebezpečnější...

"Co po mně chcete?" naježil se.

"Zmiz, kam patříš!" řekl Olda ledově.

Pořád to byla hra va bank, všechno nebo nic, ale byli na něho tři, to mohlo částečně vyrovnat nepoměr sil.

"Ty mi nebudeš poroučet!" odsekl Johan příkře.

"Nepodceňuj nás!" usmál se trochu Olda. "Ani vy přece nejste nesmrtelní! Víš už, jak dopadl pan Holloway?"

"Holloway, říkáš?" nahrbil se trochu Johan a znatelně zbledl. "Ten se přece vloni zabil nešťastnou náhodou v autě! Je to sice nepravděpodobné..."

"Nepravděpodobné? To je slabé slovo!" přerušil ho Olda. "Chtěl jsi říci nemožné, když ho chránilo vaše nedostižné ochranné pole, ne? Asi nevíš, že se to pole dá vypnout na dálku i bez vypínače. Pak přestane chránit před úrazy i před ohněm... Lidem Holloway snadno unikl, ale nečekal, že ho někdo i s autem přehodí přes svodidla a vypne mu ochranu..."

"Neříkej, že ty...!" zarazil se Johan a zbledl ještě víc.

"Já ne," zavrtěl hlavou Olda. "Jen jsem tomu přihlížel. Ale umím to už taky. Jedna vaše služka mě nazvala malou šedou myškou. Měla pravdu - ale i ona se osudově spletla. I ta malá šedá myška může být šavlozubá...!"

"Tebe už jsem jednou vyřídil!" odsekl pohrdavě Johan.

"No - skoro!" připustil Olda. "Psychoúderý ovládáš skvěle, co? Ale teď jsme na tebe tři. Nejspíš čekáš, kdy se nad námi objeví nějaký satelit, aby ti ode mě pomohl, nebo se pletu?"

"Jaký satelit?" opáčil Johan zamračeně.

"Divíš se přece, že ještě žiju, ne?" ušklíbl se Olda. "Teď se jistě těšíš, že mě něco shora elegantně vyřídí, ale nedočkáš se. Leda dalšího nepříjemného překvapení. Nemusíme tě posílat do Gehenny, jsou i jiné světy. Od některých ještě nemáte klíče, je to tak? Nedostupný, úplně pustý svět by byl nakonec lepší než vězení... Nezabije tě, ale sám se odtud nevrátíš... To by nám ani nedělalo výčitky svědomí..."

"Ty bestie!" vyskočil Johan.

Náhle se objevila vesmírná brána, ale úplně jiná, než vytvářená slýriby. Byla ohraničená studeným fialovým jiskřícím světlem a nebyla svislá, ale vodorovná. Objevila se přímo pod Johanem, jako podivný magický kruh, ale nezůstala nehybná, prudce poskočila vzhůru. Pokud to Olda postřehl, svět za ní byl kamenitý a pustý. Nebyla to Gehenna, ale vlídně nevypadal. Kruh hvězdné brány prohodil Johana do neznámého světa ve zlomku vteřiny, dříve než mohli proti němu cokoliv podniknout. V místnosti zůstal jen ostrý pach hořící síry ze světa, kam jím Johan zmizel. Bylo to tak rychlé, že dívky sotva stačily mrknout a kdyby Olda neměl od Bisiáji speciální úpravu očí, také by nic nepostřehl. Svět, kam jím Johan zmizel, Olda neznal. Odhadoval to na nějaký marsický svět. Vida, kde ještě nebyli, tam by se měli podívat! Zápach hořící síry... i v tom měly starodávné mýty pravdu. Když ďábel zmizí, pach síry po něm zůstane... Nicméně - vzduch tam byl dýchatelný a nebyla tam radioaktivita, jinak by se tam Johan jistě neodvážil.

"Ovládače mají nenápadně umístěné v hodinkách!" řekl spokojeně Olda. "Někdy se nám to může hodit. A to použití brány mají také jiné. My ji vytvoříme a vletíme tam, oni se nechají bránou obkroužit. Je to přinejmenším stokrát rychlejší."

"Cože?" vytřeštila oči Máňa. "Jaké ovládače v hodinkách?"

"Tušil jsem to," řekl Olda. "Všiml jsem si, jak nenápadně manipuluje hodinkami, ale obával jsem se, že je má k něčemu jinému. Nevadí! Aspoň se potvrdilo, že ďáblové ovládají brány do jiných vesmírů. Ale nedělají to jako my, nemají to přímo v sobě. Možná na to mají nějaké stroje a řídí je pomocí hodinek."

"Kde by ty stroje měli mít?" vyzvídala Máňa.

"Co já vím?" pokrčil rameny Olda.

"Pak by nás ale mohli napadnout přímo v Útočišti," zděsila se Máňa.

"Ještě tam nejsou," pokrčil rameny Olda.

"Možná neznají venušské světy," dodal rychle telepaticky, aby to vnímaly jen obě dívky, Máňa s Jarčou. "Přítel tvrdil, že jsou obtížněji dostupné a nebezpečné."

"Ale je dobře, že před námi utekl!" oddychla si Máňa.

Útěk ďábla před trojlístkem malých dětí opravdu nikdo nečekal. Ale stalo se to, i když Olda tušil, že Johan nemá respekt z něho, ale z andělů.

"Oldo, ty kluku!" vzpamatoval se jeho táta. "Vážně jsi vyrostl, co jsem tě neviděl!"

Objali se medvědími objetím, jak po tom Olda už dlouho toužil.

"Hele, budeš mi asi muset něco vysvětlit," podíval se potom táta Oldovi do očí.

"Myslíš - Johana?" zamračil se trochu Olda.

"Taky," souhlasil táta. "Ale co tyhle dívky? Máňu Hadrbolecovou znám, ale co je to za dívčí ta druhá? Není to nakonec - nějaká nová Bisiája?"

"Jarča je spolužačka ze školy," ujistil ho Olda. "Tyhle dvě se daly přemluvit, abych jim pomohl k darům od Bisiáji. Dnes umíme všichni to samé."

"Slyšel jsem o vás," pokýval hlavou. "Skoro mě mrzelo, že nemohu být s vámi."

"Nemůžeš?" řekl Olda. "Poslyš, tati - přišel jsem tě právě přemluvit, aby ses k nám dal. Nebudeš první, už je tam s námi spousta lidí."

"A máš rozmyšleno, co bych u vás dělal?" nadhodil táta. "Na léčení nemám ani vzdělání ani talent."

"Léčit dokáže i náš pes," ujistil ho Olda. "Nemusíš o tom rozhodovat, to ponech lékařům s diplomem. Leda by ses přihlásil na lékařskou fakultu - letos už asi nestihneš přijímačky, ale určitě bys stihl začátek příštího školního roku."

"Myslíš, že se dá lékařská fakulta dělat při zaměstnání?" znejistěl táta.

"Proč při zaměstnání?" usmál se Olda. "Tady dáš výpověď, nastěhuješ se k nám a budeš studovat na dálku, zato intenzivně."

"No - výpověď dávat nemusím, protože jsem ji včera dostal," ošival se táta. "Ale nejsem si jistý, že něco takového zvládnou."

"V tom případě mám pro tebe dobrou zprávu," řekl Olda. "Andělské úpravy mimo jiné zvyšují inteligenci. Jestli se na to dnes necítíš, po úpravách uvidíš."

"Dobře - ale co mi můžeš říci o Johanovi? Kromě toho, co už vím. Kam vlastně zmizel? Viděl jsem najednou takovou díru... ale smrděla tam síra, nebo ne?"

"Johan je ďábel, tati," zamračil se Olda. "Žádné velké podrobnosti o nich neznám, jen to, že i oni umí cestovat na jiné světy, ale jsou zlí. Žijí převážně na Zemi a škodí lidem - to už jsi jistě poznal na vlastní kůži. Mě už se taky pokusil zabít."

"Vážně?" ztvrdly mu trochu rysy v obličeji.

"Vážně, tati!" ujistil ho Olda. "Chtěl mě zabít, nepochybuji o tom. Přežil jsem od něho jeden přímý útok na život a čtyři další pomocí zbraní, které na mě zaměřil."

"Pak asi nebylo dobré nechat ho jen tak utéci," mračil se táta.

"Nemáme dost prostředků, abychom mohli chytit ďábla," odvětil vážně Olda. "Jsou moc silní, ani netušíš, co všechno dokáží. Útěkem do cizího vesmíru nám nezpůsobil žádné zlo, ale kdyby se nám postavil na odpor, nemuselo by to dopadnout dobře."

"Myslíš, že by vám ublížil?" otázal se vyčkávavě.

"Je to ďábel, tati," řekl vážně Olda. "Má ďábelské prostředky, není to žádná legrace! Asi jsme ho zaskočili, že jsme byli tři - my taky ledacos zmůžeme. Ale kdybych byl proti němu sám, byl bych rád, kdyby se mi podařilo zmizet mu aspoň tak hladce, jako utekl on nám."

"Jestli je to ale opravdu ďábel - nebojíš se, že bude škodit dál, třeba i jiným?"

"Nikdo nemá sílu mu v tom zabránit!" mračil se Olda. "Mimochodem - odkud ho znáš a co ti tady chtěl?"

"Znám ho, když jednou přišel k nám," zamračil se. "Nebylo to příjemné jednání. Dodnes nevím, proč jsem vlastně přistoupil na návrh nedělat mámě problémy a nebránit jí v rozvodu. Pak jsem toho mockrát litoval, ale - to víš, slovo dělá chlapa..."

"Nejspíš proti tobě použil nějaký psychoaktivní trik," řekl Olda. "Používají proti lidem různé prostředky, od primitivního zastrašování po ultrazvukové generátory. Pod jejich vlivem se z lidí stávají loutky. A jestli tě zlomil ultrazvukem, pak i ta dohoda má do džentlmenské dohody hodně daleko."

"Myslíš?" podíval se nedůvěřivě.

"Byl jsem na soudu, který vedla Johanova firma proti Alexijevovi," řekl Olda. "Johan tam byl také. Pokoušel se ovlivňovat soudce ultrazvukem a já jsem mu pokaždé jeho přístroj hned po zapnutí spálil, dříve než se pořádně projevil."

Johan ten soud prohrál, ale kdybych tam nebyl, dopadlo by to naopak a soudci by byli přesvědčeni, že soudili spravedlivě. Jestli takhle ovlivňují i jiné soudy, nevím, ale je to pravděpodobné a pak lituji jejich nevinné oběti!"

"To by byla ale velice závažná věc, nemyslíš?"

"To je opravdu závažná věc," řekl Olda. "Ale já nemohu být všude a není v mých silách těm nehoráznostem všude zabránit."

"Tak jste aspoň měli varovat veřejnost, ne?"

"Jak?" pokrčil Olda rameny. "Jak chceš varovat veřejnost, když mají ďáblové média pod kontrolou? Noviny, rozhlas i televize naši kliniku ignorovaly. Rozkradli nám ji vandalové, ale policie proti nim nehnula ani prstem."

"To snad byla hodně hrubá chyba policie, nemyslíš?"

"To nebyla chyba," zamračil se Olda. "To byl úmysl. Nemůžeme to ale policii dokázat. Proto jsme se stáhli do světa, kde nám ďáblové dávají pokoj. Ne že by se dali na pokání, spíš tam za námi nemohou. Ale vraťme se k tobě. Dohodu s ďáblem, vynucenou podprahovým působením, nemůžeš chápat jako dohodu. Stejně bývají od začátku neplatné dohody vynucené silou. A že jich je i mezi státy víc než dost!"

"Když - já ani nevím, jestli se to dá dokázat! Nemůžu tvrdit, že na mě uplatnil nějaké nečestné jednání."

"Zpětně se to těžko dokazuje a oni to vědí," souhlasil Olda. "Dobrá, svou část dohody jsi dodržel - nedělal jsi mámě problémy. Jaké ti za to nabídl výhody?"

"Nabídl mi zařídít pobyt a práci v Americe, abych zmizel co nejdál, ale já jsem odmítl. Řekl, že mi to tedy vnucovat nebude. Dnes mi tu nabídku zopakoval, že je to pro mě jedinečná šance a získat něco takového prý je nespílitelným snem milionů lidí."

"Chtěl, abych se k tobě už nikdy nedostal, že?" komentoval to Olda.

"Možná - jenže už jsme se nedohodli, protože jste přišli."

"Tak víš co, tati?" řekl Olda. "Říkáš, že jsi dostal výpověď?"

"Dostal, zrovna včera. Možná je za tím taky Johan, až dosud si mě chválili jako pracanta a je mi divné, proč se tady objevil hned druhý den po té výpovědi - ale na tom teď nesejde. Musím přiznat, Johan za mnou přišel v nejhorším. Teď musím do týdne opustit podnikovou ubytovnu... už bych mu přikývl i na tu Ameriku, ačkoliv se mi tam moc nechtělo."

"Tam by tě měl v hrsti tuplem," vzdychl si Olda. "Tady jsi byl aspoň mezi známými. Dobrá - co řekneš na jinou nabídku? Odstěhuj se k nám do Útočiště. Máme tam docela dobrou partu, na Zem se můžeš vracet, kdykoliv se ti zlobí. Nemůžeš si ani stěžovat, že máš dosavadní práci rád, když žádnou nemáš. Tak co?"

"Přišel jsi skoro jako Johan," vzdychl si. "V takové situaci se to špatně vzdoruje."

"Mé nabídky snad vzdorovat ani nechceš, nebo se pletu?"

"Viš," ošival se trochu otec, "Nechtěl bych ti viset na krku jako balvan."

"Jak můžeš říct něco takového!" vzdychl si i Olda. "Jaký balvan? Já tam potřebuji morální oporu - a ty hned o balvanu..."

"Morální oporu?" ožil táta.

"Jo," řekl Olda. "Zkoušel jsem dnes volat mámě - a vyhodila mě. Až mi z toho bylo taky špatně. Jak se mohla tak změnit?"

"Já ti nevím..." vrtěl hlavou táta. "Tak dlouho nám to klapalo..."

"Viš, tati - nechci moc sýčkovat, ale Johan mohl nějaké podprahové ovlivňování použít i na ni. Dokonce se mi zdá, že je ještě víc ovlivněná než ty. Jak by sis vysvětlil, že Johanovi pomáhala, když mě chtěl zabít?"

"Ona mu ještě pomáhala - proti tobě?"

"Ano - ale myslela si, že to dělá pro moje dobro," řekl Olda. "Nejraději bych ji od toho zloducha dostal co nejdál."

"Já taky. Jen se obávám, že to nepůjde, když bude sama proti."

"Nepomohl bys mi s tím, tati?" zeptal se vyčkávavě Olda.

"Jak?" nechápal trochu.

"Uneseme ji do Útočiště," navrhl Olda.

"To je ale trestné!" namítl.

"Já vím," řekl Olda. "Nebudeme ji tam držet proti její vůli, jen si s ní popovídáme mimo dosah Johana. Jestli nás opravdu nechce, vrátíme ji na Zem. Přemluvit bys ji ale měl nejlépe ty, nemyslíš?"

"Jsem pro," řekl Oldův táta.

"To jsem chtěl slyšet," pochvaloval si Olda. "Sbal si věci, půjdeme."

"Mám sbaleno," řekl táta a usmál se omluvně. "Nemám totiž vůbec nic..."

"Ty jsi od nás odešel jen tak?" zpozorněl Olda.

"Ano," přikývl. "Byla to část dohody, že nechám mámě všechno. Johan tvrdil, že musím mít ještě někde ulitých prachů jako šlupku, když jsem jen tak levou rukou zaplatil pojišťovně tu škodu z Václaváku... Nedokázal jsem ho přesvědčit, že jsi to platil ty..."

"Sýčák!" ulevil si Olda. "Má miliony a ještě okrade koho může! Zajímalo by mě, odkud ví o té pojišťovně, když ta dohoda byla oboustranně tajná? Nevadí, půjdeme. Jestli nic nemáš, nevadí. Tam nic potřebovat nebudeš."

Zvedli se a Olda vytvořil okno do Útočiště. Vzal otce za ruku a vznesli se. V Útočišti byli stejně vysoko nad zemí jako na Zemi, tam ale nebyla žádná budova, aby stáli na pevném. Olda beztak zamířil šikmo vzhůru a Jarča s Máňou je sledovaly jako stíhačky doprovázející poškozený bombardér, vracející se z náletu.

"Kam vlastně letíme?" zeptal se Oldův táta.

"Asi jako z Kladna do Mělníka," řekl Olda. "Neboj se, lítáme naprosto běžně až do Pardubic, tohle je kousek."

Brzy dosáhli výšky tisíce metrů a dál letěli vodorovně.

"Ty, Oldo..." pokusila se Máňa směřovat to pouze na Oldu a současně na Jarču, což se jí k jejímu vlastnímu údivu

poprvé podařilo. "Jak jsi to myslel s tou morální podporou? My dvě už ti nestačíme? Kdo tě nejvíc podržel, když ti bylo špatně?"

"Díky za to, že to směřuješ," usmál se smutně Olda, ale směřoval to také pečlivě jen na obě dívky. "Hele, holky, to přece musíte chápat, neříkejte, že ne! Morální podporu potřebuje nejvíc táta. A dostane ji nejlépe tím, že bude někomu užitečný. Nekazte mi to!"

"Aha..." sklapla Máňa. "Někdy jsem vážně husa, že mi to nedošlo. Promiň!"

"Z toho si nic nedělej, Mančí," ozvala se Jarča. Také to směřovala, aby to vnímali jen Olda s Máňou. "Jestli si myslíš, že jsem to pochopila dřív než ty, jsi na velikém omylu. Ale napadnout nás to mělo."

Oldův tatínek měl ovšem dojem naprostého ticha. Zvědavě se rozhlížel kolem. Vznášeli se vlahým vzduchem ve výšce tisíc metrů, v uších jim hvízdal vítr, pod nimi se střídaly lesy a jezera, stranou kdesi na místě Litoměřic a Lovosic začínalo moře. O živé diskusi, vedené kolem něho, neměl ani tušení.

Asi to tak bylo lepší.

Únosci

Dětský trojlístek Oldu, Máňu a Jarču přivítali i s přírůstkem všichni telepaté. Pacientů se to netýkalo a ani netušili, kdo to právě přiletěl - ani že jeden z těch andělů létat neumí...

Tím bouřlivější přivítání jim připravily sestřičky, které to uvítaly jako příležitost změny v zaběhaném režimu.

Vítá už tu na ně také čekal a když mu Jarča s Máňou nadšeně vyprávěly, jak se spolu s Oldou utkali se skutečným ďáblem, jen litoval, že nebyl u toho.

Olda ale neztrácel čas a rychle se radil s Alexijevem. Ten mu schválil, aby svěřil otci andělské dary, nebyl ani proti Oldovu nápadu připravit ho na studium. Jen Oldu varoval, že to nemusí být jednoduché.

"Jestli chceš opravdu unést matku do Útočiště, měl by sis pospíšet. Johan si ji teď bude jistě hlídat!" vyjádřil své obavy. "Jestli se ti podaří vymanit matku z jeho vlivu, nemusí to být ani únos. Nejsem si jistý ani u Máni a Jarči. Možná by nebylo marné vzít sem i jejich rodiče a sourozence, snížili bychom tím nebezpečí vydírání ze strany ďáblů. Takhle by nás mohli parádně zaskočit."

Jarča s Máňou ale byly rozhodně proti.

"Nikdo o nás přece neví," tvrdila Máňa.

"Obávám se, že se pleteš!" namítl Olda. "Pomáhaly jste mi proti Johanovi. Určitě bude vzteky bez sebe, až mu vezmeme mámu. A bude koukat, jak nám co nejvíc škodit. Kdyby měl fotografickou paměť, najde si vás. Co kdyby ti, Máňo, podřízl obě sestry?"

Jarča trvala na tom, že rodiče nepřesvědčí, aby s nimi šli. Máňa to zvažovala opatrněji a raději ustoupila. Rozhodli se zaletět si tam ve čtyřech. Máňa si ale všimla, že se Olda sotva drží na nohou.

"Poslyšte, neměli bychom to odložit?" navrhla. "Olda toho má právě dost, je to na něm vidět. Uvažte, je po nedávném úderu ze satelitu, párkrát použil neviditelnost, přinesl si domů tátu - neodložíme to raději na zítřek?"

Olda se sice kasal, že se cítí fit, ale tři ho přehlasovali.

"Tak tam leťte aspoň vy," ustoupil nakonec. "Jen nevím, jestli je poberete. Když počítáš rodiče i sestry, budou čtyři."

"Vezmeme si na to mikrobus," navrhla Jarča.

"Prima!" ušklíbl se Olda. "Kdo bude řídit? Už vidím titulky v černé kronice: Tři nezletilí chyceni při pirátské jízdě Prahou!"

"Mikrobus samozřejmě pojede jen po Útočišti," zaťukala si Jarča na čelo. "Zajede na místo, kde je na Zemi sídliště a tam na nás počká. Na Zemi se ani neukáže. Sedět v něm bude pan Bulis a ten nás taky v pořádku přiveze sem."

"No dobře," couvnul Olda. "To už vypadá rozumněji."

Rozhodl se aspoň provést tátu po Útočišti. Vzali s sebou dvě štěňata a Františka. Ten se tady už vyznal, ale chtěl poznat Oldova tatínka. Vydali se nejprve do lesa, kde jim ochotná štěňata zakrátko přinesla z korun stromů šišku chlebovníku a salám, na chvíli se posadili v lesním altánku a diskutovali. Jak jinak než o Oldově mámě.

"Taky bych řekl, že ji nějaký zloduch očaroval," řekl František. "Není normální, aby máma někomu pomáhala zabít vlastní dítě."

"Nezdá se mi to jednoduché," řekl zdrženlivě Oldův táta. "Sice tomu úplně nerozumím, ale to snad ani nemohla být ona. Připadá mi, jako by ji nahradila nějaká loutka bez vlastního vědomí. Nikdy by mě nenapadlo, že se tak změní!"

"A napadlo tě někdy, že bys ji v tom nechal?" řekl Olda. "To snad taky ne."

"To je přece něco jiného," bránil se. "Nenechal jsem ji ze své vůle. To ona mě požádala, abych odešel."

"Požádala tě o to sama - nebo s Johanem?" zajímal se Olda.

"S Johanem," svěsil hlavu. "Měl přitom nějaké řeči o džentlmenských dohodách mezi chlapy, já ho ani moc neposlouchal, byl jsem z toho dost mimo."

"Mimo - to je to správné slovo," řekl Olda. "Byli jste nejspíš pod vlivem ďábelských sil. Poslyš tati, až ji sem přivedeme, bude možná ještě chvíli pod tím vlivem - nevíme, jak dlouho to působí. V každém případě ji tu chvíli musíme přidržet. Vezmi si ji na starost a huč do ní..."

"Nech to na mně, Olí," přerušil ho otec. "Snad to nezkazím. Kdy pro ni chceš jít?"

"Jen co se vrátí Máňa s rodiči a sestrami," řekl Olda. "Napřed musíme mít jistotu, že jsou v pořádku."

"Na mámě ti nezáleží?" řekl František, ale podívali se na něho udiveně oba.

"Až sem vezmeme mámu, Johana to rozvzteklí," vysvětloval rychle Olda. "Mohl by si dát práci vyhledat každého kdo s tím má něco společného a mstít se na nevinných. Když sem dostaneme nejprve ty ostatní, utře nos."

Prošli se ještě po lese a vrátili se do paláce.

"Jak vlastně otvíráš ty dveře?" vyzvídal na Oldovi táta.

"Telepaticky," odušil Olda. "To tě naučím, až dostaneš telepatii. Už ti ji pěstuji."

Když ale tátovi ukázal, jak klonuje nové orgány na sobě, táta zvažněl.

"Poslyš - ani tě to nebolí?"

"Dá se to vydržet," mávl rukou Olda. "Tím se nezabývej, to není tvoje starost."

"Není to oběť - dát někomu kus sebe sama?"

"Oběť by to byla, kdybych ti dal něco, co mi pak bude chybět," nesouhlasil Olda. "Třeba když dříve dal někdo příbuznému ledvinu. Ode mě to ale oběť není, vždyť o nic nepříjdu."

"Je to ale trochu nezvyklé," trval na svém táta.

"Na to si zvykneš," ujistil ho syn. "Andělé to umí lépe, my aspoň takhle."

"Neměli bychom se aspoň zamyslet, proč nám to Bísíája nedala?"

"Ať nad tím uvažuješ jak chceš, převáží skutečnost, že nám to Přítel andělů přece jen daroval - i když nepřímo, přes Čerta. Určitě věděl co dělá."

"No dobře - uvidíme," vzdal se táta. "Takže - na všechno si musím ještě chvilku počkat, je to tak?"

"Ano - ale dočkáš se," uklidňoval ho Olda. "František už to zná a může ti o tom ledacos povědět."

"Proč ne ty sám?"

"Samozřejmě můžeš chodit i za mnou," usmál se Olda. "Ale - jednak ti František bude věkově blíže, ale taky - mám tu plno práce, zejména když přivezou pacienty. No a taky počítej s tím, že se začínáme připravovat na studium - a jestli to chceme dělat pečlivě - a to musíme, když jsme první takový případ - budeme mít těžké starosti."

Stěhování Hadrbolcových i Koutových do Útočiště proběhlo hladce, až se tomu divili nejen přihlízející, ale i ti, kdo to spískali.

Jarča zkrátka postavila rodiče před hotovou věc: stěhují se do cizího světa, jinak špatně dopadnou. Její rodiče sice lamentovali nad tím, že se jejich jediná dcera dostala do konfliktu s nefalšovanými silami Pekla, ale Jarča je brzy přesvědčila.

"Co tam budeme dělat?" zajímal se pan Kouta.

"Léčit jako my," řekla Jarča s klidem Angličana. "Zdá se ti to málo, tati?"

"Vždyť to neumíme!" odporoval jí.

"To se rychle naučíš," mávla rukou Jarča. "Diagnózy budou dělat doktoři, vy budete mít funkci sestřiček. Vzdělání na to dostanete a bude to rozhodně víc než co děláte tady. Kdybyste mě poslechli dřív, mohla jsem mít s sebou i Dana."

Jarčin pes vběhl minulý měsíc pod auto a rodiče ho nechali kvůli beznadějnému stavu utratit. Jarča se to dozvěděla příliš pozdě - Dan byl už pryč.

Hadrbolcovi váhali ještě víc. Máňa by je sama nepřesvědčila, ale hodně jí pomohli Jarča a zejména Vít'a. Život rodiny Hadrbolcových se dramaticky změnil už když Máňa souhlasila stát se Oldovou první učednicí. Jestliže to zpočátku Hadrbolcovi považovali za nějakou novou dětskou hru, pak po úspěšném složení maturity už měli jistotu, že se s jejich dcerou stalo něco mimořádného. Varování, že by se mohli stát obětí skutečných pekelných sil, bylo nevíтанé, ale nezpochybnované. Máňa se už dřív doma zmiňovala o mnohých problémech, takže teď šlo jen o míru nebezpečí - a právě Vít'a udělal na rodiče Hadrbolcových nejvěrohodnější dojem.

Mikrobus se musel na několikrát otočit, než všechno odvezl. Hadrbolcovi si ze Země přivezli všechno. Nechali tam vyklizený byt, který pan Hadrbolec řádně vypověděl, stejně jako oba podali řádnou výpověď v zaměstnání.

"Pořádek musí být!" tvrdil, když ho Máňa s Jarčou doprovázely, aby v případě nouze zajistily ústupovou cestu do Útočiště.

Nutno přiznat, že k žádnému ústupu nedošlo. Nepatrné komplikace nastaly s bytem. Na sídlištích nebývá zvykem vracet byt jen tak, bez nějakých podmínek, takže se tomu všichni úředníci, se kterými pan Hadrbolec jednal, upřímně divili.

Vzhledem k nenadálému přesunu si Máňa vymínila, že pro rodiče i sestřičky vypěstuje příslušné klony sama a Oldu i Alexijeva si při operaci vezme za asistenty.

"My ti je upravíme!" nabízel se ochotně Olda.

"Hele - máš svého tátu," odmítla pomoc Máňa. "Já se to taky musím naučit, nemyslíš?"

Olda na ni tedy dál nenaléhal a připravil se na zítřejší ráno, kdy si zamýšlel dojít pro maminku. Máňa, Jarča i Vít'a samozřejmě trvali na svém doprovodu - kdyby tam byl Johan, čtyři by měli jistě větší váhu než minule tři. Akci připravovali pečlivě, jako by šlo o událost světového významu. Pro Oldu to ale takový význam mělo a ostatní s ním cítili.

Připravili se proto brzy na ráno. A Olda měl srdce až v krku, jak se cítil napnutý. Málo platné - mělo se přece jen rozhodnout o jeho mamince, která mu, navzdory zradě, které se dopustila, byla přece jen pořád drahá.

Ráno se komando únosců ještě naposledy sešlo k poradě.

Olda bude dbát na to, aby se jeho mamince nic nestalo a aby ji v pořádku dopravil přes bránu do Útočiště.

Máňa, Jarča a Vít'a měli coby zbytek komanda krýt jeho ústup. Olda pro jistotu uvažoval i případ, že by tam našli Johana. Pak se měli nejprve pokusit o jeho zastrášení, ale kdyby to nestačilo, krátce s nimi probral účinné prostředky použitelné proti ďáblu. Od přimražení přes vypnutí elektřiny až po zoufalý úder přímo do mozku. Ten by jistě zabil slona i nosorožce, ale jak říkala Bísíája, nemusel by stačit proti ďáblu.

A pak vyrazili - letem nad lesíky venušského světa až do míst, kde vlaječky pořád ještě označovaly paneláky, kde dříve bydleli Hadrbolcovi - i Oldův bývalý domov.

"Jak říkám - neztrácej ani vteřinu! Popadneme ji a letíme!" opakoval všem Olda, když zvonil na zvonek u dveří, které tak dobře znal.

Ozvalo se odemýkání. Oldovi to bylo divné - maminka se přece nezamykala. Ale když ji spatřil, oddychl si. Byla to ona. "Panebože - Olda!" vydechla údivem, když ho spatřila.

Pak se ale - ke všeobecnému zděšení - pomalu bez sebe složila na zem, jen ji Olda na poslední chvíli zachytil očima.

"Co jí je?" vyhrkla zaraženě Máňa. S touhle eventualitou zjevně nepočítali.

"Nevím - ale nikdo jiný tu není - letíme!" vzpomínal se Olda.

Popadl maminku za bezvládnou ruku, aby ji mohl lépe nadnášet, otevřel si přímo na chodbě bránu a následován v těsném závěsu svými kamarády, vznesl se do výšky. Ať se stalo cokoli, teď pro ně byla jediná možná cesta - do Útočiště.

"Ivo, pojď mi pomoci!" volal už během letu telepaticky Alexijeva.

"Co je?" zneklidněl Alexijev. "Co se děje?"

Olda mu rychle vysvětlil, že maminka omdlela a on neví proč.

"Nemůžeme ji křísit energii, je gravidní!" vysvětloval rychle Alexijevovi.

"Aha!" pochopil primář. "Dobře - letíme tam raději oba."

Bylo ale jasné, že jim to bude z Pardubic trvat déle. Olda v čele komanda únosců letěl tak rychle, jak to šlo, takže byli zakrátko u paláce.

Sestřičky, zbucované Máňou, Jarčou a Vít'ou, je už čekaly, ale Oldova maminka se už probírala i bez jejich pomoci.

"Oldo..." vzlykla, když viděla kolem sebe všechny, ale nejbliž svého kluka.

"Mami..." přitulil se k ní Olda.

"Co je s tebou?" ptala se ho bezradně.

"Přišel jsem si pro tebe," řekl Olda.

"To už jsme v nebi?" zeptala se ho ještě zmateně.

"Do nebe to má hodně daleko," usmál se trochu. "Ale částečně máš pravdu, na Zemi už nejsme. Žijeme teď na jiném světě."

"Ty nejsi... mrtvý?" zeptala se ho. Až teď si všimla, že ji drží za ruku a stiskla mu ji co nejpevněji, asi aby se přesvědčila, že je skutečný.

"Kdo ti tvrdil, že jsem mrtvý?" zamračil se Olda. "Johan, co? Ten udělal všechno, abych byl... jenže mu to nevyšlo, syčákovi!"

"Johan ti přece pomáhal!" zastala se ho maminka.

"Leda do hrobu!" ušklíbl se kysele Olda. "Ten darebák mě chtěl zabít a asi pětkrát měl k tomu blízko. Jsem tak rád, že tě máme konečně tady! Ani nevíš, jak jsem se o tebe bál!"

Trochu se nadzvedla a rozhlédla po přihlížejících. Poznala Oldovu spolužačku Máňu Hadrbolecovou, pak svého bývalého muže, ale ostatní viděla poprvé.

"Ty ses dal dohromady s tátou?" zakabonila se trochu.

"Táty se chtěl Johan zbavit taky!" řekl Olda. "Naštěstí jsme mu to překazili. Utekl nám, jen trochu smradu po síře po něm zůstalo."

"Po síře?" nechápala - a nevěřila mu.

"No ovšem - co chceš po pekelníkovi?" řekl Olda. "Nejsou všechny světy stejné, některé z našeho pohledu nevoní. Například Xijtra páchne po zkažených vajíčkách, pro její obyvatele je to normální. My máme štěstí, tenhle svět je pro nás příjemný a dalo by se říci, že trochu voní po jasmínu. Na to si ale zvykneš a pak ti to ani nepříjde. Svět, který používají ďáblové, smrdí po síře, ale to se přece ví už hodně dlouho."

"Oni vážně žijí v takovém... smradu?"

"Nejspíš ne," řekl Olda. "Ten svět mají jen jako ústupovou cestu. Bude to asi některý sopečně aktivní marsický svět. Bydlí ale na Zemi, žijí už tisíce let mezi námi a dokáží se nám dokonale přizpůsobit. Proto je málokdo rozezná od obyčejných lidí. Jen když chtějí hodně nakvap odejít, vezmou to přes svět, kde smrdí síra."

"Johan na to ale nevypadal!" tvrdila pevně.

"To je právě ono!" opáčil Olda. "Nevypadal na to! Byl to přece tak příjemný pán, že? Připadal ti jistě jako vzor elegance a vypadal tak důvěryhodně, až bys mu snad sama pomáhala zabít mě."

"To snad ne!" odvětila prudce.

"Ale ano, maminko," trval na svém Olda. "Pamatuješ se, jak jsem tě prosil, abys mě rozvázala, když mě chtěl Johan zabít? Odmítla jsi - a kdyby mě zabil, myslela by sis, že udělal všechno, aby mě zachránil - jen se mu to zkrátka nepovedlo..."

"On tě přece ošetřoval..."

"Ošetřoval - po úderu, který mi dal na uvítanou," mračil se Olda. "Naočkoval mi přitom nenápadně biočip, kterým mě chtěl ovládat a mohl by mě zabít, kdybych se mu vzepřel. Ani by sis nevšimla, jak snadno. Tebe ostatně musíme také vyšetřit, jestli si tě neoznačil víc než si myslíš. Naštěstí až sem jeho moc nesahá a my už se postaráme, aby ti neškodil ani na Zemi."

"On mi snad nechtěl škodit," bránila ho.

"Uvidíme," řekl Olda. "Vít'o, můžeš ji prověřit, jestli nemá v sobě podobný biočip, jako jsem měl já?"

Vít'a byl maličko drobnější kluk než Olda, ale tady platil za odborníka na místní roboty. Netrvalo dlouho a měl výsledek.

"Samozřejmě je označená," řekl spokojeně. "Má to v levém uchu, ty jsi to měl v pravém. To není jediný rozdíl, jen se potvrzuje, co jsem dosud tušil. Úvodní sekvence ze satelitu má zřejmě nabudit biočip, aby vyslal svou identifikaci. Tvoje máma vysílá jinou než ty, takže by se podle ní dala bezpečně odlišit. Když to souhlasí až sem, bude souhlasit i to

další. Kdyby se jim zprotivila nebo znelíbila, mohli by ji snadno zabít. Možná s jedním rozdílem. Ten zásah do mozku bude hodně drastický a podle mě nezávisí na fyzické síle člověka. Na profesionálního zápasníka stačí stejný impuls jako na mimino. Jiné je to u lidí, kteří mají od hlavonožců orgán tacuky - jako jsme my. Tacuky zvyšuje odolnost a zkracuje regeneraci. Řekl bych, že díky tomu jsi ještě naživu. I tak ses pokaždé vzpamatoval neúměrně dlouho. Člověk bez tacuky by to ale nevydržel vůbec."

"Podobalo by se to těžké mrtvici," přidala se Máňa. "Náhlá, ale jinak přirozená smrt bez cizího zavinění. Nikam se před ní neschováš. Dostihne tě i na opačné straně světa, něco jako pověstná kouzla woo-doo... Opravdu d'ábelská metoda, jak držet na uzdě lidi, ať už se k nim dali sami, nebo jim jen náhodou padli do ruky. Co chcete - mrtvice!"

"Takže je to jasné," řekl spokojeně Olda. "Dokud bys měla pro něho cenu, nechal by tě žít. Ale běda, kdyby ses mu vzepřela! Zabil by tě bez slitování."

"To je strašné!" vzdychla si. "Je to vůbec pravda?"

"Mohli bychom ti to dokázat," zamračil se trochu Olda. "Máme tu dobré analyzátoři, dokázaly by vyslat napodobeninu toho zničujícího impulsu. Raději to ale zkuset nebudeme - i ta napodobenina by mohla být nebezpečná. Cítila by ses po ní jako po ráně velkým kladivem do hlavy. Můžeš mi to věřit, přežil jsem už čtyři. Díky tomu příjemnému krasavci Johanovi - a tobě, protože jsi mu v tom pomáhala."

"Ale o tom jsem nevěděla!" rozbřela se.

"Vždyť to víme!" řekl Olda smířlivě. "Nakukal ti, že je to pro moje dobro a tys mu na to skočila. On si tě možná předtím trochu podprahově zpracoval, abys mu to lépe zbaštila. Ale to už je zase jiná písnička."

"Hele, Oldo, netrap ji už," zastala se jí i Máňa. "Nevíš, co všechno zažila. Mně stačil jediný pohled na Johana, aby se mi chtělo zvracet."

"Obával jsem se, že to bude horší," uznal Olda. "Po tom, co mě odmrštila do telefonu..."

"Tak jsi to byl přece ty?" nadzvedla se. "Johan mi tvrdil, že jsi chodil s partou nějakých feťáků a pak ses oběsil v nemocnici na psychiatrii. Ani mě tam nepustil a důrazně mě varoval, že se mi ti grázlivci budou v telefonu představovat tvým jménem. Snad uznáš, že by to byla hodně krutá legrace."

"Byla by, kdyby to byla pravda," řekl Olda. "To tě ani nenapadlo, že bys mi měla jít aspoň na pohřeb? Nebylo ti divné, že se žádný nekonal?"

"Já nevím," začala vzlykat. "O tom nepadlo ani slovo. Teď je mi to taky divný, ale do dneška mi to ani nepřišlo..."

"Musel tě hodně tvrdě ovlivnit," řekl Olda. "Vypadly ti úplně samozřejmé věci..."

"Už ji netrap," řekla Máňa. "Vidíš, že brečí. Ani za to nemůže, jestli byla, jak sám říkáš, psychicky ovlivněná."

"Nechci ji trápit," řekl Olda. "Ale musí si vyjasnit, co byla pravda a co lež. Musí si to uspořádat a sama na to nestačí. Má to promíchané, neví co se stalo a co ne, sama to neodliší, musí jí s tím někdo pomoci, pokud možno někdo, komu může věřit."

"Ty a tvůj táta v tomhle nejste nezaujatí," řekla Máňa.

"Jistě," přikývl Olda. "Těžko najdeš někoho nezaujatého. Proti Johanovi jsme zaujatí všichni - ale máme proč, ne?"

"No dobře," mávla rukou Máňa. "Tak ji aspoň nech, aby se vzpamatovala."

"Pravda ji snad nezabije," nesouhlasil Olda. "Buď se hned teď dozví celou pravdu, nebo si sama - už bez d'ábelského ovlivňování - afixuje jeho lži. Jestli ji necháme být, začne nám nakonec zatvrzele opakovat, že Johan byl vlastně docela hodný. To je, oč tu běží!"

"Olda má pravdu," přidala se k němu Jarča. "Jen by to nemusel vlastní mámě podávat jako palici do hlavy."

"To je ale to, co říkám!" řekla Máňa. "Mně je jí líto! Nechtěl bys to, Oldo, raději nechat na nás? Já jí to vysvětlím šetrněji. Když se teď nebudu muset po večerech vracet na Zem, budu mít na to víc času."

"Ty přece neznáš všechno," zpěchoval se Olda.

"Dobře - můžeme to udělat tak, že si uděláme pár večerních dýchánek u táboráku, kde to společně probereme," navrhla Máňa. "Nebude to promarněný čas."

"Dobře, to by šlo," ustoupil trochu Olda. "Ale jedno si neodpustím. Teď hned a na tomto místě musí vědět, že Johan je d'ábel a že bylo přinejmenším hloupé vyměnit ho za tátu. Musí vědět, že ji neočaroval šarmem, ale zákeřnými technickými prostředky, což bylo podle mě to největší darebáctví. Nechci jí vyčítat, že tomu podlehl, asi to bylo silnější, než si myslíme, ale teď by se měla vrátit k tátovi, aby to spolu napravili."

"Myslíš, že je to ještě možné?" vzdychla si.

"Za sebe bych řekl, že určitě," řekl Olda. "Za tátu mluvit nechci, ať si to s tebou vyřídí sám, ale moc by mě zklamal, kdyby byl proti. Nemáte si ani co odpouštět, ani co vyčítat, oba jste byli oběti stejného darebáka."

"Počkej - chceš tím říci..." začal Oldův táta.

"Ano, tati!" přerušil ho syn. "Použil na vás podprahové psychické ovlivňování. Skoro jako kdyby vás opil nebo zdrogoval. Podlehli jste tomu a chovali se, jak on chtěl. Ale právě proto, že používal podlosti, nemůžete si vzájemně nic vyčítat. Tomu by podlehl skoro každý."

"Skoro každý? Ty ne?" sondoval syna opatrně táta.

"Ne," řekl stroze Olda. "Přiznejte mi tuhle výjimku. Mám od Bísíjí dar, který neumím nikomu na světě předat - odolnost proti podprahovým útokům. Na mě nepůsobí - aspoň ne tak, jako na jiné lidi. Ale umím si představit, jak to působilo na vás, proto vám navrhuji smířit se. Nejlépe teď hned."

"I když se stalo... víc než je zdravo?" očekával napjatě otec synovu odpověď.

"Máš na mysli tu graviditu...?" zeptal se ho Olda bez obalu.

"No - to byste snad neměli řešit před děvčaty," odtáhla se trochu Oldova máma.

"Prosím tě mami!" vzdychl si Olda. "Nevykládej si to jako cynismus mladistvých, ale kdo chce jít na podzim na lékařskou fakultu, musí mít o čápech jakési vědomosti, nemyslíš? Máňa a Jarča už toho vědí dost, lékaři to musí brát

věcně. Chceme přece dělat nějaké zkoušky s předstihem. Graviditu musíme umět rozeznávat už teď, jinak bychom některým pacientkám víc uškodili než pomohli."

"Tady snad nejde o to... jako o okolnosti..." řekl otec.

"Dobře, jde o okolnosti," souhlasil Olda. "To podlehnutí ďáblu bylo horší a bude mít následky. Jde o to, jak se s tím vyrovnáte. Přimlouval bych se, abyste brášku prostě přijali jako vlastního a nemluvili o tom."

"To nepůjde jen tak," namítl otec. "Vím o tom příliš mnoho lidí."

"Kdo o tom ví, jistě to pochopí," opáčil Olda. "Kdo o tom neví, tomu to bude putna. Tak o co jde? Opakuji, Johan používal podprahové prostředky. Pod jejich vlivem se to dá chápat spíš jako znásilnění, než jako selhání."

"Ty to vážně tak cítíš?" podívala se na Oldu přece jen trochu udiveně Máňa.

"No jistě," opáčil Olda. "Právě teď by měl táta stát při mamě nejvíc, ne?"

"Ale to dítě - bude přece..." zarazila se Máňa.

"Bude to můj bráška," zarazil ji stroze Olda. "Za druhé mě skoro těší představa, jak bude Johan zuřit, až budeme jeho dítě vychovávat jako - učedníka andělů..."

Bylo to možná trochu zlomyslné.

Ale Oldovi to nikdo nevyčítal.

Mezitím přiletěl Alexijev. Zrádnou ďábelskou vysílačku s Vítou brzy zaměřili a hladce odstranili, aby při případné návštěvě Země nepředstavovala nebezpečí.

Olda se operace účastnil jako asistent, přenechal to Alexijevovi. Pomáhal ještě maminku odvézt, ale svěřil ji do opatrování tátovi. Sám se vrátil na sál.

"Poslyš, Ivo," řekl Alexijevovi. "O prázdninách jsem na vesnici potkal pomocníky ďáblů. Dělali potíže, ale pak se jimi zabýval Přítel andělů a tvrdil, že se jich nemusíme obávat, protože jim trochu přemazal paměť, aby na službu ďáblům zapomněli."

"To by snad znamenalo, že se jich už nemusíš obávat," přikývl Alexijev.

"Jak se to vezme," pokrčil rameny Olda. "Napadlo mě, že bychom měli zakročit i u nich. Mohli by být ohrožení, jako kdyby se vzbouřili, nemyslíš? Smazaná paměť asi sama o sobě nestačí dostat člověka z moci ďáblů."

"Člověče, to bys mohl mít pravdu," zvažněl Alexijev.

Olda si tedy telepaticky přivolal jedno ze štěňat, Broka. Požádal ho, aby se spojil se štěnětem, které má právě službu v cestovní kanceláři na Zemi a když ho Brok ujistil, že Alík je připravený, pověřil Olda Alíka, aby se spojil s Cilku. Přes tento řetězec se pak zeptal Cilky, jestli by se mu nemohla podívat, co právě dělají Prskavcovi, především ti z Ameriky, otec a syn Johnny a Ingrid.

"Ty to nevíš?" podívala se Cilka. "Před měsícem se všichni tři zabili v autě."

"Jak to?" zarazil se Olda.

"To nikdo neví," odvětila Cilka. "Jeli prý moc rychle a najednou z ničeho nic vjeli do protisměru, přímo pod kamion. Všichni na místě mrtví. Tady se o tom dlouho mluvilo, někteří jim to přáli, ale většina říkala, že se poslední dobou změnili k lepšímu a že je jich škoda."

"Aha," polkl zklamáním Olda. "Takže mě to napadlo dobře, ale pozdě."

"Co tě napadlo?" zajímalo Cilku.

"Napadlo mě, že jim může hrozit nebezpečí," vysvětloval jí Olda. "Měl jsem pravdu, ale napadlo mě to pozdě."

"Co tě vlastně napadlo?" chtěla vědět Cilka.

"Něco důležitého," řekl Olda. "Ale to bychom si měli říci mezi sebou. Když tě nevidím, není to ono."

"Jen povídej, jindy ti telepatie nevadila," řekla trochu kousavě.

"Nevadila," řekl Olda. "Ale nejsem na Zemi a telepatím s tebou přes dvě štěňata, to je hodně velká oklika."

"Přes dvě - štěňata?" zarazila se.

"Ano," ujistil ji. "Jsem právě mimo dosah pozemské telepatie a ta štěňata, kterých jste šest zbytečně utopili, nám teď zajišťují spojení se Zemí."

Myslel si to hodně jízlivě, ale ta jízlivost nejspíš přes štěňata neprošla. Škoda.

"Hele - a nemohl bys mi aspoň říci, co to bylo za nebezpečí?" chtěla vědět Cilka.

"Prskavcovi sloužili ďáblům," začal Olda. "Pak se opravdu polepšili, ale ďáblové na ně nezapomněli. Zřejmě není snadné odtrhnout se od nich."

"Hele - neříkal jsi naposledy, že budeme před nimi bezpeční?" sondovala opatrně Cilka.

"Myslel jsem si to," přiznal Olda. "Ale neříkal jsem, že to tak bude navěky."

"A ty si vážně myslíš, že by mohli..." uvažovala Cilka.

"Podívej, Cilko," přerušil ji Olda. "Narazili jsme na Zemi na skutečné ďábly, není to žádná legrace. My teď nežijeme na Zemi, přestěhovali jsme se do světa, kam se snad za námi nedostanou. Kdybych si ale opravdu myslel, že ti něco hrozí, navrhl bych ti taky se k nám i s rodiči přestěhovat."

"To by naši určitě nechtěli," odvětila rychle.

"Rodiče Máni Hadrbovcové a Jarči Koutové už tu jsou," řekl Olda. "Holky se účastnily přímého konfliktu s ďáblem a ten si je mohl zapamatovat. Mohl by se jim mstít na rodičích i na sourozencích. Raději jsme je přesvědčili, aby se sem přestěhovali. Nemusíš se bát, tady se všichni uживíme."

"A co ty?" chtěla vědět Cilka.

"Bydlím tu také, a také s rodiči," řekl Olda.

"No jo, to máš těžký," zachmuřila se Cilka. "Naším se nebude chtít."

"Ani Hadrbovcům, ani Koutům se nechtělo," ujistil ji Olda.

"A co by tam dělali?" dodala Cilka. "Táta je přece sedlák, na doktora se nehodí."

"Upřímně řečeno, sedláky nepotřebujeme," řekl Olda. "Ale kdyby se přeškolil na sadaře, těch by tu bylo potřeba hodně."

"Sadař má k sedlákovi blízko," uvažovala Cilka. "Táta má na Zemi velikou zahradu, asi by mu nevadilo mít ji jinde. Jenže on je pyšný na to, že tady žili už naši prapra..."

"Pamatuješ se na salámovníky, co jsme všichni spolu sázeli?" připomněl jí Olda.

"Jak by ne," usmála se. "Budeš se divit, ale rostou. Už jsme sklídili pár malých salámků, dohromady asi pět kilo. Rozdělili jsme je poctivě, nakrájeli na chleba a měli jsme z nich pár docela dobrých svačin."

"Tady bychom je potřebovali šlechtit," řekl Olda. "Od hlavonožců máme salámy, máslo, chlebovníky, melouny a špekovníky - nediv se, vycházíme s nimi v dobrém. Na zdejším světě zase rostly jitřnicovníky, masohrušky a mléčné stromy. Ale my doktoři tady máme plno práce, děláme to jen jako hobby a podle toho to vypadá. Někdo by se tomu měl věnovat soustavně."

"Vy - doktoři?" chytila se toho.

"No - diplom ještě nemám," přiznal Olda. "Ale to je jen otázka zkoušek."

"A bylo by možné, aby si tam táta přivezl traktor, nářadí, ale hlavně krávy a pár prasat?"

"Traktor... na sadaření?" zapochyboval Olda. "No, palivo by nebyl problém, můžeme na to vyzkoušet naftovníky... ale na krávy, koně a prasata raději zapomeň. Zvířata ze Země by tu jen překážela."

"To pak tátu těžko přemluví," zakabonila se Cilka. "On říká, že brambory má nejraději propasírované přes prase a na šunku nedá dopustit."

"A co když požádáme chobotnice z Xijtry, aby pro nás vyvinuly šunkovníky?" napadlo Oldu. "V genetických úpravách mají tisíciletou praxi, tohle jistě zvládnou."

"Geneticky upravované potraviny? Fuuuj!" otfřela se.

"Ale salámy ti chutnaly, co?" rýpl si Olda. "Jen počkej, až ochutnáš jitřnice! Mají chuť po majoránce, ačkoliv majoránku ani maso neviděly ani z rychlíku!"

"No jo - ale nevíš, co za průšvih z toho časem může být..."

"Cilko - znáš poselství Alfréda Nobela?"

"Toho od Nobelovy ceny?"

"Jo, přesně toho," potvrdil Olda. "Proslavil se zejména dynamitem pro usnadnění prací v kamenolomech a dolech... zkontroloval tím nebezpečný nitroglycerin, používaný předtím. Spoustě lidí zachránil život - a za kdejaké zneužití už rozhodně nemůže."

"To vím, to se učí ve škole," přerušila ho Cilka.

"No a co možná nevíš: Nobel si v závěti kromě udělování cen vymínil, aby mu na výročí jeho smrti zapalovali na hrobě - nitroglycerín."

"Ten - bouchavej?" nedůvěřovala mu.

"Jo, ten. Když ho opatrně zapálíš, shoří rychleji než benzín, ale klidně, nebouchá. Dělají to už dlouho, Nobelův hrob toho dost pamatuje - ale ještě se nestalo žádné neštěstí."

"No dobře - asi si dávají pozor... ale o co jde?"

"To je totiž Nobelovo poselství lidstvu: Nebezpečné věci svěřujte jedině odborníkům! A neplatí to jen o nitroglycerinu..."

"No - dobrý," uznala mu to. "A co to má společného s námi?"

"Podívej, Cilko, když nás andělé naučili léčit, byla by podle mě chyba nevyužívat toho. Ale pravdu máš i ty, nemůže být každý lékařem, někdo musí být i sedlákem. Co kdybychom tobě a tvým rodičům umožnili kontakt s chobotnicemi, vyznají se v zemědělství lépe než lidé. Když se to od nich naučíte, můžete se na Zemi stát nejlepšími sedláky na světě. Co ty na to?"

Odpověď dlouho nepřicházela. Cilka zřejmě přemýšlela.

"No - vypadá to lákavě," odvětila po chvíli.

"Chobotnice mají jiné zemědělství, než my lidé, ale výsledky mají lepší. Tady to zatím nepotřebujeme, ale až se budeme vracet na Zem, bude se to jistě hodit. Když už chce mít z tebe tatínek sedláka, tak aspoň trochu inteligentního, nemyslíš?"

"Táta si to vůbec představuje hrozně," řekla. "Nejdřív mi zakázal mluvit s tebou, teď mě zase přemlouvá, abych se kamarádila s Jirkou Rovným... Jirka je tak jako tak můj kamarád, ale nesnesu, aby mi někdo nařizoval, s kým se kamarádit smím a s kým ne. Ani vlastní táta!"

"Dobře děláš!" opáčil Olda. "Do toho si nenech mluvit. Třeba se to vyřeší jinak. Ještě by tě nahnali do něčeho, čeho bys litovala. Jako když se pan Prskavec starší snažil dát dohromady nás dva. To bylo tak nepřírozené, že to nemělo šanci, i když věřím, že to asi myslel dobře..."

"Poslyš, Oldo... Zlobíš se ještě, že jsem ti dala košem?" pomyslela si.

"Nezlobím," odtušil Olda klidně. "Ani bych nechtěl holku, která si mě neváží."

"Já jsem tě uznávala!" namítla.

"Ale jdi!" usmál se. "Vždyť jsi mi to sama řekla na rovinu. Byl jsem pro tebe mrňousek, nevzala by sis mě, ani kdybych byl jediný na světě."

"Protože mě pan Prskavec našel," opáčila rychle. "No uznej, rozhodovat beze mě něco tak závažného, to si dovolil moc!"

"Však jsem mu taky hned předpovídal neúspěch," souhlasil Olda. "Hele, pusť to z hlavy, je to pryč... Dopadlo to lépe než jsme si oba přáli, ne?"

"Nevím," vzdychla si. "Ty sis tam našel hned dvě, zato já tady..."
"Ale copak? Vždyť tam máš docela dobrou partu!" podivil se.
"Parta je dobrá, ale..." zarazila se najednou.
Olda už se chtěl zeptat, co jí vadí, když se zase ozvala.
"No - víš, to bych ti opravdu raději řekla soukromě, aby to nešlo přes štěňata. Nemohli bychom se sejít? Tedy - asi někde na Zemi, nevím, jak bych se do toho vašeho světa dostala."
"Chceš, abych za tebou dneska přiletěl?"
"Dneska?" rychle uvažovala. "Dneska už raději ne. Co takhle zítra večer?"
"Přiletím tedy zítra večer," souhlasil. "Pro mě je to maličkost."
"Budu tě vyhlížet," slíbila mu.

Vývrhel

Od chvíle, kdy se do Útočiště přistěhovali Hadrbolcovi, se dětskému čtyřlístku kontakt se Zemí ztenčil. Kromě lékařů, dojíždějících do opevněné cestovní kanceláře, se na Zemi pohybovala už jen Jarča, ale ani ona se tam netoulala zbytečně, jako dřív. Také ji začínala více zaměstnávat příprava na školu. Přilétala teď z domova brzy ráno, občas se dokonce nechala svézt autobusem, ale když po rozmístění pacientů všichni rozdali své dávky energie, uklidili se někam stranou a společně se až do večera učili.

Toho rána to přitom začalo docela obyčejně...

Jako vždy po příjezdu pravidelného autobusu se u vchodu do paláce shromáždili všichni zaměstnanci, včetně dvou štěňat. Doprovázející lékař Libor Černý předal Vendule Brožové složku s diagnózami a začal pomáhat pacientům vystupovat.

Nepohyblivých pacientů bylo tentokrát méně. Jen dva museli z autobusu vynést, uložit na lůžka a odvézt, ostatní vystoupili sami. Někteří se nadšeně protahovali, ačkoliv cesta nebyla dlouhá, jiní se procházeli a přitom si dupali na půdu tohoto světa, jako by tomu ještě nemohli uvěřit, jen dva využili nabízených křesílek a posadili se.

"Mohl bych si - čistě soukromě - promluvit s doktorem Alexijevem?" zeptal se Libora Černého jeden z těch pohyblivějších. Zdál se mladší než byl věkový průměr pacientů, měl na sobě bezvadný černý oblek a ani nevypadal jako pacient, spíš jako zdravý. Což byl klamný dojem, sem přece zdraví lidé nejezdili.

"Momentíček, prosím, teď na to není čas," omluvil se mu doktor.

"Chcete ten rozhovor zprostředkovat?" nabídla se naopak ochotně Marie. "Zavolám ho a mohla bych vám to tlumočit."

"Nechci," odmítl ji pacient. "Chtěl bych s ním mluvit sám, mezi čtyřma očima."

"To asi nepůjde," ujistila ho Máňa. "Doktor Alexijev je sto kilometrů odtud a má tam plno práce. Nemůže se jen tak uvolnit."

"To je nemilé," zamračil se pacient. "Já s ním ale opravdu potřebuji hovořit a jeho to jistě bude zajímat. Říkali mi, že tu určitě bude, je tu snad ještě šéfem, nebo ne?"

"Trochu jsme se reorganizovali," opáčil Olda. "Alexijev teď řídí pardubickou pobočku. Tady šéfuje doktor Černý, ale budete muset počkat, až dokončí příjem."

"Času mám dost," zamračil se pacient. "Vy jste také pacienti?"

"Ne, my tu léčíme," odtušila Máňa všesměrově telepaticky. Tuhle otázku už tady slyšeli přinejmenším stokrát, stokrát na ni odpověděli, ale málokdo jim věřil, když na něho promluvili normálně. Telepatie jim ale dodala takové věrohodnosti, že už obvykle nikdo nepochyboval.

Pacientem to trhlo - jako s každým, kdo se poprvé setkal s telepatii. Z překvapení se ale velice rychle vzpamatoval.

"Taky dobře," opáčil. "Je tu někde poblíž nějaký kluk Olda? Jestli opravdu léčíte, měli byste ho znát."

"To jsem já," řekl Olda nahlas, ale ani se nepohnul. Pacient se mu nějak nelíbil. Z příliš sebejistých lidí se obvykle vyklubali notoričtí kverulanti, kterým nebylo nic dost dobrého. A tenhle vypadal přímo ukázkově.

"Mohl bych si tedy promluvit aspoň s tebou?" obrátil se pacient na něho.

"Beze všeho," přikývl Olda. "Ale můžete klidně mluvit před všemi. Mezi námi telepaty nemají soukromé hovory smysl, stejně všichni víme všechno."

"Mezi vámi telepaty?" opakoval trochu udiveně.

"Telepatii užíváme všichni mimo pacientů," řekl Olda. "Výjimky spočítáte na prstech."

Narážel tím na řidiče Bulise a jeho ženu, kteří pořád telepatii odmítali.

"S tím jsem ovšem nepočítal," zamračil se pacient.

Ještě jednou přelétl očima mlčící čtyřlístek, ale děti vypadaly neústupně.

"Dobrá," rozhodl se pacient náhle. "Dovolte mi tedy představit se. Na seznamu pacientů jsem jako Isidor Kohák, ale mé skutečné jméno je Ariel Sarimachiel a jsem - ďábel."

Oldovi se úžasem rozšířily oči. Pravda, pacient se mu nezdál, ale přímé přiznání, že jde o jejich největšího nepřítele, bylo pro všechny trochu silné. Máňa, Jarča i Vít'a se rychle vzpamatovali a bez dalšího domlouvání utvořili kolem vetřelce vějíř, ale čekali, co udělá Olda.

"Nepřišel jsem vám škodit, ale vyjednávat," dodal Sarimachiel rychle, když viděl, jak se všechny čtyři děti okamžitě připravily - na co? Na obranu, nebo na útok?

Nikdo mu neodpověděl.

"Podívejte se - chci jednat na rovinu," pokračoval, když viděl ty svěřepé pohledy.

"K vyjednávání musí být alespoň minimální důvěra," řekl konečně Olda zamračeně. "Nedivte se, máme s vámi velice

špatné zkušenosti," dodal.

Usoudil, že bude lépe neznámého zaměstnat vyjednáváním, než přiletí Alexijev, kterého zatím Máňa telepaticky přivolávala.

"Vím to," přikývl ďábel. "Ale tady jsme na vaší půdě. Vydávám se vám naprosto do rukou, nemám ani možnost vrátit se vlastní silou. Očekávám, že se s vámi dohodnu po dobrém - jinak bych to ani neriskoval."

"To tedy očekáváte hodně," naježil se Olda. "My vám nevěříme ani pozdrav."

"Ale uvěřili jste mi - přinejmenším mé jméno a původ," usmál se trochu kysele ďábel.

"To ještě ano," přikývl Olda. "Vaše psychoúderý už známe, takže se nedivte, když jsme ostražití. Jsme sice na vás čtyři, ale nečekejte, že se k vám kdokoliv z nás obrátí zády."

"Buďte tedy ostražití," souhlasil ďábel. "Tím tolik neriskujete. Já riskuji víc."

"Možná," připustil Olda. "Proč jste vlastně přišel?"

"Aby bylo mezi námi jasno," pokračoval ďábel. "Nejsem oficiální vyjednávač, pouze soukromá osoba. Přišel jsem za vámi tajně, nikdo o tom neví. Vám to ovšem prozradit musím - nemám zkrátka jinou možnost."

"Dobře - tak nám tedy soukromě vyklopte, proč jste tady," mračil se Olda.

"Jsi pro mě nejzajímavější člověk nejen tady, ale i na Zemi," řekl ďábel. "To není žádná lichotka, ty nemám ve zvyku, to je skutečnost. Jeden z nás, asi si ho pamatuješ pod jménem Johan, ti vpálil náš cejch. Nejspíš už víte, že je to spolehlivý biočip ke sledování vybraných objektů, to vám asi neřeknu nic nového. Nedávno ale Johan přišel s neuvěřitelnou zprávou, že tě na vlastní oči viděl na Zemi - ale nic tě tam neprozradilo. Informoval jsem se o tom pro jistotu důkladněji. S tím biočipem jsi byl na Zemi čtyřikrát, vždycky jen krátce, pod jednu vteřinu. Nevím, jak jsi přežil čtyři popravy ze satelitů, ale pak jsi tam najednou byl bez něho a kdyby tě Johan na vlastní oči neviděl, nikdo by o tobě nevěděl."

"Ty biočipy, jak jim říkáte, jsou pěkné svinstvo!" vybuchl Olda. "Nepoužíváte je jen ke sledování - vy jimi lidi rovnou vraždíte!"

"Hodnocení si můžeme oba nechat od cesty," řekl klidně ďábel. "Nepřišel jsem se dát o něčem přesvědčovat a už vůbec ne, když s tebou souhlasím. Důležité je jen jedno. Umíte ten biočip najít a odstranit, že?"

"Odstraníme to každému, koho si vezmeme pod ochranu," mračil se Olda. "Tyhle podlé prostředky už vám nepomohou."

"Jak komu," podotkl bez mrknutí oka ďábel. "Proto jsem tady. Potřeboval bych od vás službu. Abyste jeden takový biočip našli a zničili. Nechci to zadarmo."

"Chcete snad vědět, jak to děláme?" opáčil Olda. "Z toho se moc nedozvíte. Nanejvýš se přesvědčíte, že ten biočip najdeme, ať je schovaný kdekoliv."

"Nezajímá mě, jak to děláte," řekl ďábel. "Zajímá mě výsledek. Chci zkrátka ten biočip zničit. Aby beze stopy zmizel - jako ten tvůj."

"Vy to sami nedovedete?" nedůvěřoval mu Olda.

"Dovedeme," přikývl ďábel. "Kdo někoho očipuje, obvykle dobře ví, kam to do objektu vložil a teoreticky to může i odstranit, i když se to obvykle nedělá. Jiná možnost je lokalizace pomocí bioradaru. Ten je ale na Zemi jen jeden, je příliš dobře hlídáný a oprávnění k němu má jen rada knížat. Já do ní nepatřím, takže tu možnost nemám. Proto jdu za vámi."

"Poslyšte - nechcete nakonec odstranit ten biočip - sám u sebe?" napadlo Oldu.

"Proto jsem tady!" zdvihl prst ďábel. "To dá rozum, kdybych to chtěl pro někoho jiného, nechodil bych sem osobně, ne?"

"Proč to ale chcete?" nedůvěřoval mu Olda.

"To je velice primitivní otázka i odpověď," ušklíbl se ďábel. "Nač to potřebuji? Asi aby o mě nikdo nevěděl, ne? Myslíš, že jen tobě bylo nepříjemné vědět, že tě stále někdo - nebo dokonce něco - sleduje?"

"Proti mně jste to ale použili jako vražednou zbraň!" vybuchl Olda.

"Jak vidím, neúspěšně," odvětil ďábel. "Mít na hlavě klobouk, smekl bych, málokdo to přežije. Skoro si myslím, že jsi první, kdo zůstal naživu - i když takové případy se jistě budou utajovat, jak to půjde... Nejspíš tě zachránilo, že ses vždycky na poslední chvíli spasil útekem. My jsme odolnější, ale upřímně - snad si nemyslíš, že se tyhle biočipy dají používat jen proti lidem? Hodně bys mě zklamal, mám jinak o tvé inteligenci dost vysoké mínění."

"Takže se chcete dostat mimo dohled vašich... šéfů, je to tak?" nadhodil Olda.

"Přihořívá!" přikývl ďábel. "A nejen to. Nezbyvá mi ale než vsadit na upřímnost, i když to ode mě vypadá jako kapitulace. Johan vyzpovídal ve tvém okolí kdekoho, takže víme, že na Zem dorazili naši dávní nepřátelé. Ano, ti, kterým vy lidé říkáte andělé. Naše knížata právě rozvažují všechny možné strategie, ale upřímně řečeno, podle mě přicházejí v úvahu jen dvě. Zoufalá obrana do posledního bojovníka - nebo útek. Třetí variantu, totiž včasnou likvidaci andělského předvoje, jsme již zřejmě prošvihli. Víme, že tady byla jen jedna malá andělka, tu bychom snad dokázali zamést beze stop, kdybychom si ji včas všimli. Vyklouzla nám ale - a teď už to nenapravíme."

"To je jen dobře," řekl Olda. "Bísíája tvrdila, že musí přivést své krajany, sama by na vás nestačila. Víme, že se v pořádku vrátila, takže je otázkou času, kdy se tu andělé objeví."

"To samozřejmě vím i bez tebe," ušklíbl se ďábel. "Naše smůla je v tom, že je nás málo. Jediná dívčinka by nás neohrozila, ale podle všeho jich tu bylo víc. Na ty ostatní jsme přišli nepřímou, až podle bilance škod, byl to ale jen předvoj, dalo by se říci, že nás jen pošádli. Krajně nebezpečné na tom bylo, že jsme si jich nevšimli. Jejich říše je větší a mohou na nás přitáhnout takovou sílu, že boj do posledního bojovníka bude podle mého soudu velice krátký. Knížata logicky uvažují i o ústupu, ale ústup má jinou podstatnou chybu. Nedokážeme včas postavit potřebné konvertory, takže se nedostaneme mimo jejich dosah. Zpovídal jsem i tvé bývalé kamarády na vesnici. Tvrdili, že jsi z jednoho světa na druhý procházel velice snadno. Takže - buď mají andělé všude konvertory, o kterých nevíme, což je

podle mě nesmysl, anebo se obejdou bez nich - i když to je už jen spekulace. Útěk pak očividně nemá smysl. Dostihnou nás a donutí k předem prohranému boji na místě, kde nebudeme doma. Tam už vůbec nemáme proti jejich síle nejmenší naději."

"Vy si vážně myslíte, že nic jiného než válka nepřipadá v úvahu?" řekl Olda.

"No - možností je jistě plno," usklíbl se ďábel. "Například vzdát se bez boje. Zkus to ale navrhnout knížatům! Pomalé upečení v oleji není zrovna příjemná smrt."

"A vy se chcete vymanit z evidence vašich kníží, nebo jak jim říkáte..." uvažoval Olda. "Co chcete dělat potom?"

"Víš - každá upřímnost má své meze," odpověděl Ariel. "Co chci udělat, to neprozradím ani tobě, ani nikomu jinému. To má smysl jen když to zůstane mým soukromým tajemstvím."

"Jak chceš ale počítat s naší ochotou pomoci ti?" namítl Olda.

"Prozradím ti tedy jedno - nebudu vám škodit. Neznamená to, že musíme být ode dneška přátelé, ale může to znamenat věčný mír, přijatelný pro obě strany."

"Věčný mír - a tomu máme věřit?" pochyboval Olda.

"Poslyš, hochu! Kdybys žil jako já padesát tisíc let a většinu toho času bys zabíjel, asi by ti došlo, že i elitní ďábel může mít vraždění po krk," řekl Ariel - a ani to nevypadalo falešně. "Nejsem pitomec, abych věčný mír navrhl jako řešení našim knížatům, to by byla poukázka na popravu. Co ale nemůže udělat komunita jako celek, může jedinec. Proto chci tu nezávislost."

"Vy se chcete - schovat mezi lidi?" zkusil to Olda.

"Něco takového," řekl neurčitě Ariel. "Mohl bych samozřejmě využít zmatku při ústupu, převést se do hibernace, kdy ani biočipy nepracují, nechat se probudit, až ostatní zmizí, ale to by nestačilo. Andělé by si mě našli. Proto jsem přišel za vámi."

"Když nebudete lidem škodit, nemusel byste se bát ani andělů," řekl Olda.

"Vážně si to myslíš?" podíval se na něho ďábel tak ostře, až měl Olda dojem, že ho jeho oči propalují skrz naskrz. Žádné zvuky ani podezřelé podprahové pohyby ale nevnímal, zdálo se, že ďábel nic takového nepoužívá.

"Nemám důvod si to nemyslet," odpověděl pevně. "Andělé jsou spravedliví."

"No právě!" řekl Ariel. "Jsou spravedliví... to je výhoda pro toho, kdo je bez hříchů. Kdo nic špatného neprovedl, bát se nemusí. Ale když má někdo jako já na krku miliony mrtvol, pak mu spravedlnost nedává zrovna jásavé vyhlídky, nemyslíš?"

"Vy jste... zabíjel po milionech?" zamračil se Olda.

"Jistě," přikývl Ariel. "Od elitního pilota nemůžeš očekávat, že by neublížil kuřeti. Ve svém životě jsem odpálil desítky atomových střel. Některé vykryly štíty, ale pár jich důkladně zdevastovalo cíle - jak už to atomové střely dovedou."

"Co to mohlo být za štíty - proti atomovým střelám?" napadlo Oldu.

"To vy lidé zatím neznáte," mávl rukou Ariel. "Tady jsem taky žádnou atomovou střelu neodpaloval. Vystačili jsme si zatím bez nich, ale - žijeme u vás teprve šest tisíc let, předtím vás tu navštívilo jen pár výzkumných výprav. Zato sousední svět je radiací prosáklý tak, že je nebezpečné tam jenom nahlédnout."

"Krátko jsem se tam díval," souhlasil Olda. "Bísíája mě ale před tím varovala."

"Není oč stát," řekl ďábel. "Kdysi dávno to býval náš svět. Spanilá Gehenna, svět jitřní svěžesti... jó, tohle z ní udělala atomová válka."

"Vy jste odtud utekli k nám?" vyhrkl Olda.

"Utekli? Dá se to tak říci," přiznal ďábel. "I když - ne všichni. Někteří tam zůstali. My jsme ale pochopili, že už to nemá smysl."

"A ti co tam zůstali, zahynuli?" nadhodil Olda.

"Dost jich zahynulo," řekl ďábel. "Ale ne všichni. Někdo tam zřejmě žije dodnes i v tom radioaktivním pekle. Ti co tam zůstali, žijí v podzemních krytech, ale čas od času po sobě házejí další a další atomové střely, protože radiace občas prudce stoupne. Bez přizívání by už dávno poklesla. My je ale jen monitorujeme."

"Ono jim to nestačilo?" vzdychl si Olda.

"Pekelná knížata jsou známá tvrdohlavostí," řekl ďábel. "Dokud tam budou nepřátelské strany, budou se zabíjet. Počítám, že jich tam už víc než dvě nebude. Poslední uprchlíky jsme na Zemi přivítali před dvěma tisíci lety, to už tam byli jen Árvové, Baalové a Asbeelové, ale Asbeelové byli na tom špatně a dnes už nejspíš ani nežijí."

"A vy jste od nich utekli?" zajímal se Olda.

"Ovšem, další boje neměly smysl," zavrtěl hlavou Ariel.

"Ano, ale utekli jste k nám na Zem. Proč se tam skrýváte?"

"Protože s vámi nikdo nechce jednat. Vaše lidské státy jsou jen ubohé bandy. S kým máme jednat, když se za sto let v jejich vedení vystřídá až dvacet gaunerů? Už za padesát let neuznáváte smlouvy - to vážně nemá cenu. Zavedli jsme si mezi vámi svůj pořádek a sami ho dodržujeme, víc od nás nechtějte. Nejhorší je, že ani u vás na Zemi nejsme úplně v bezpečí. Dohodli jsme si příměří jen mezi sebou."

"Takže - mezi vámi a lidmi Země žádné příměří neplatí?"

"Vás vůbec nepovažujeme za protivníky," přiznal ďábel. "Nemůžete nás ohrozit, jste pro nás - jak bych to řekl - pořád ještě podlidé..."

"Zajímavé je, že jste za těmi podlidmi přišel s prosíkem!" zamračil se Olda.

"To je něco jiného," řekl ďábel. "Máte cosi od andělů, víte tisíckrát víc než jiní, jednat s vámi už má smysl."

"Aha," spolkl to Olda. "Takže příměří je jen mezi vámi a Gehennou."

"Tak jsem to neřekl," opáčil ďábel. "Příměří panuje jen mezi námi, co žijeme na Zemi. Je to jen mezikmenové příměří. Na Gehenně o nás nevědí a to je dobře, škodili by nám. Dva tisíce let už na Zemi vyčkáváme, až se na Gehenně navzájem

vybijí. Čekáme, až tam zůstane poslední vítězný kmen - a s tím si to rozdáme. To měla být ta poslední a rozhodující bitva - armageddon - to slovo jste už jistě slyšeli. Je nás málo, ale jsme dobře vyzbrojeni a víme jak na ně. Vyhubíme je, aby nám už nemohli škodit."

"Nejste moc vlídní ani sami k sobě," podotkl Olda.

"Prach z těch vlídných je už dávno rozváty po mnoha světech," ušklíbl se ďábel. "Přežijí jen nejsilnější - a nejchytřejší. Kdyby to šlo podle našich plánů, zůstali bychom naživu jen my, co jsme na Zemi. Plány ale občas nevycházejí. Objevili se tu andělé - a ti nám mohou šeredně zamíchat kartami. Místo vítězného armageddonu to spíš vypadá na potupný ústup."

"Po tomhle si ani nejsem jistý, jestli vám máme pomáhat," mračil se Olda.

"Proč ne?" opáčil klidně Ariel. "Podívejte se - nabízím vám věčný mír, to není tak málo. Ubude vám jeden protivník. Patřím k letecké elitě, mohl bych vám nadělat vrásky, kdybychom se někdy utkali v bitvě. Mám ale vraždění, bitev a ničení dost, chci se od ostatních odtrhnout a doufám, že mi k tomu pomůžete. Je to určitě i ve vašem zájmu."

"Tak jak to říkáte, by to mohlo být i pravda," řekl Olda. "Jde o to, jestli se tomu dá věřit a co máte za lubem nekalého, kdybychom vám přece jen pomohli."

"Nevěřte mi," pokrčil rameny. "Ale počítejte, jestli to pro vás nebude výhodné. Uvažte - když na naší straně zmizí jeden bojovník, nebude to ani moc znát. Se mnou ale zmizí vimaan, bombardér o jakém vy lidé nemáte tušení, s pětadvaceti atomovými hlavicemi a s palebnou silou dalších zbraní. Vy neznáte rodzoty - ale uvěřte mi, že bych snadno zametl s několika letadlovými loděmi lidských armád? To už je jiný počet, ne?"

"To máte na Zemi tolik atomových hlavic?" zarazil se Olda.

"Dost," řekl Ariel. "Chci si jich vzít maximální počet, co se ještě vejde do vimaanu, ale nemusíte se jich bát, nechci je použít proti vám a neberu je kvůli ničení. Naše atomové bomby mohou být výhodným dlouhodobým zdrojem energie. S tím vydržím i pěkných pár tisíc let."

"Takže - plánujete jejich mírové využití," ušklíbl se Olda.

"Dá se to tak nazvat," souhlasil ďábel. "Nožem můžeš někoho zabít, nebo si jen ukrojit chleba, záleží na úmyslu. Chcete mi něco vyčítat? Vaše atomové bomby jsou primitivnější, ale také pěkně silné, ale hlavně, dají se využít jen a jen k zabíjení."

"Tady nemáme žádné atomové bomby," řekl suše Olda.

"Vy asi ne," připustil ďábel. "Já je ale také nehodlám použít k ničení."

"To vám věřit můžeme, ale nemusíme," řekl Olda. "Můžete být soukromá osoba, ale taky špión. Třeba vám jde o získání informací o tomhle světě."

"Pár našich skutečných špiónů už jste tu měli, něco o vás víme," řekl klidně Ariel. "Mě to ale nezajímá. Podívejte se - nejbližší sousedy Země znám. Mám jistotu, že váš svět nepatří do lunárních a marsických, mohu vyloučit i měsíce Jupitera a Saturna. Tam všude už máme konvertory, ale žádný z těch světů to není. Cesta sem vede přes jedinou bránu, takže zbývají vazby na poslední tělesa téhle soustavy. Venuše, Jupiter, Saturn nebo Uran."

"Jste si tím tak jistý?" ušklíbl se Olda.

"Nemůžete popřít, že tenhle svět je bezprostředním sousedem Země. Může to být jediné venušský, jupiterský, saturnský svět či svět ledových planet a teoreticky i sluneční. Na žádném z těchto těles se nám nepodařilo postavit konvertor. Zkoušeli jsme to kdysi na Venuši, ale ve žhavé kyselině sírové jsme nemohli opustit ochranné silové pole, to se pak těžko něco staví. Na Jupiteru jsme dokonce přišli o pár vimaanů, nemělo to zkrátka smysl. Velké planety jsou i pro nás hodně drsné. Hodně byste mě překvapili, kdybyste měli konvertor na slunci."

"Sluneční vazby opravdu nepoužíváme," řekl Olda. "Máte ale pravdu, jsme na takovém světě. Jen skutečnou vazbu po mně nechtějte vědět, i my chceme mít svá tajemství. Tajemství našeho světa nás chrání před napadením z vaší strany."

"Mějte si je - zřejmě máte k dispozici andělské konvertory," pokrčil rameny. "Ale to už jsem tady říkal, někdy je lépe nic nevědět. Nezajímá mě, kde jsem právě teď, stačí mi vědět, že to není na Zemi a musím vás teď přesvědčit, že bude i pro vás výhodné, když mi vyhovíte a vrátíte mě zpátky."

"A co kdybychom vás tam nevrátili?" promluvila konečně i Jarča.

"Na Zemi bude o jednoho bojovníka méně, ale zůstane tam bombardér s více jadernými hlavicemi, než je třeba ke smetení Evropy," opáčil klidně Ariel. "Pilotů máme dost. Můžete tím přispět k větší zkáze vás lidí, až budou naši bojovat s anděly."

"Malujete to hezky," uznal Olda. "Jen aby to nebyly straky na vrbě! Raději vás předáme Alexijevovi - právě přiletěl."

Alexijev skutečně právě přilétal.

Příchodem dospělého se zdánlivě nic nezměnilo. Čtyři děti dál zaujímaly obranný vějíř kolem vetřelce, Alexijev se zařadil mezi ně. Ozbrojené příměří nadále trvalo, ostražitost snížit nemohli. Ďábel to viděl, ale dělal, že se ho to netýká. Alexijev ocenil pochvalou, jak děti vyjednávaly. Jarča mu totiž celou cestu dělala přenos z jednání, takže se nemusel na nic vyptávat, jako kdyby tu celou dobu byl.

"Co jste, pane, řekl dětem, jako byste řekl i mně," řekl vážně Arielovi. "My telepaté už jsme zkrátka taková..."

"To mi řekl už tady Olda," přikývl netečně Ariel. "Takže víte všechno. Tím lépe, aspoň to nemusím zbytečně opakovat. Jak tedy vidíte mou žádost?"

"Stejně jako ty děti," opáčil Alexijev. "My už jsme taková..."

"To není odpověď - ani ano, ani ne," opáčil klidně ďábel.

"Víte, jste pro nás tak trochu překvapení," řekl Alexijev. "Ďábel, který slíbí neškodit lidem! To je protimluv, třeba jako - suchá voda!"

"Ale pojem suchý led znáte, ne?"

"Suchý led není voda," pokrčil rameny Alexijev.

"Nebudeme se snad hádat o slovíčka," řekl Ariel. "Požádal jsem vás o službu výhodnou pro obě strany - i když uznávám, že pro mě víc. Nabízím za to mír a můžeme se dohodnout i na něčem dalším. Už jsem řekl, zadarmo to nechci. Byl by to pro vás dobrý obchod?"

"Obchod?" pokrčil rameny Alexijev. "Můžete nám snad zaručit, že nás na Zemi vaši krajané nechají na pokoji, až se tam vrátíme?"

"To vám zaručit nemohu," odpověděl ďábel klidně. "Jistě chápete, že mohu jednat pouze za sebe, ne za ostatní. I když s nimi nesouhlasím a chystám se to ještě více zpečetit."

"Pak nemluvte o obchodech," řekl Alexijev. "Nám nejde o kšefty, jde nám spíš o pomoc lidem v nouzi."

"To se dá chápat i na mě," řekl Ariel. "Kdybych nebyl v nouzi, nebyl bych tu."

"Tak jste měl přijít hned," řekl Alexijev. "Na pomoc v nouzi slyšíme víc než na peníze."

"Idealisti!" řekl Ariel. "Uvidíme, jak se budete chovat za deset let! Málo idealistů to vydrží déle. A když ano, lidé je sami vygumují."

"Lidé občas bývají dobytek," přikývl Alexijev. "Zvláště ti pod vašim vlivem."

"Nemusíte nás vidět za kdekým darebáctvím," odmítl ďábel. "Lidé si i sami na sebe ochotně vymýšlejí všelijaké krutosti. Je sice pravda, že je k tomu často vedeme, že využíváme lidské služebníky k různým - řekli byste špinavostem - ale spousta vašich lidí k tomu žádný návod nepotřebuje. Atomové zbraně jste si na sebe vyvinuli sami. Naše atomovky jsou horší, ale ty vám nikdy nedáme."

"Neříkejte, že je vám líto obětí, které to odnesou!" opáčil Alexijev.

"To jistě ne," souhlasil ďábel. "Máme pravidlo - nedávat podlidem do rukou příliš silné prostředky, mohli by je obrátit proti nám. Musíme mít nad vámi zajištěnou převahu. Kdyby se zdálo, že se příliš vyvíjíte - je to sice málo pravděpodobné, nicméně to nikdo nemůže vyloučit - museli bychom vás trochu srazit."

"Srazit?" pozvedl obočí Alexijev.

"Jistě," přikývl ďábel. "Už jsme to udělali několikrát. Určitě jste slyšeli o potopě světa nebo o Sodomě a Gomoře. Jednoduše smeteme civilizační středisko, kde se lidé rozvinuli. Dokážeme vyvolat i globální katastrofu. Co dnes víte o Atlantidě? Zbyla jen trocha pověstí."

"Chcete říci, že dokážete potopit celý kontinent?" zamračil se Alexijev. "Při tom by ale mohla vzniknout ničivá vlna a smést zbytek civilizace..."

"Potopu světa jsme udělali jinak," zavrtěl hlavou ďábel. "Vaše staré pověsti o ní nelžou. Byly to opravdu pořádné deště - není jednoduché natahat do stratosféry třetinu podchlazené oceánské vody, ale měli jste to vidět, když se uvolnila - zametlo to doslova celý svět a z celé lidské civilizace zůstalo pár trosečníků, kteří museli začínat úplně od nuly. Pět tisíc let jsme pak s vámi neměli nejmenší problémy."

"Koukám, že jste se s námi zrovna nemazlili," vzdychl si Alexijev.

"My se nemazlíme ani sami se sebou," souhlasil ďábel. "Při našich válkách bývají ztráty způsobené nepřítelem v rovnováze s popravami zbabělců. Také by mě označili za zbabělce, kdyby se provalilo, o čem s vámi jednám, já to ale vidím jinak. Zbabělost ať mi nikdo nevyčítá - prošel jsem se ctí tolika bitvami, že se to nedá spočítat, tělo mám regenerované po tisíci zraněních, ať si to někdo vyzkouší! Konec konců mi nemůžete upřít ani odvalu, když jsem přišel za vámi. Můžete mě zabít tisícovkou smrtí - a kdyby má nabídka nebyla výhodná i pro vás, jistě byste neodolali a udělali to."

"Tím si nemusíte být jistý," namítl Alexijev. "Nepomáhali bychom vám, abyste nám mohl tím víc škodit, ale nemůžete tvrdit, že bychom toužili po vaší smrti."

"Neříkejte!" ušklíbl se ďábel. "Někteří z vás snad znají i soucit, ale na takové city se nevyplácí spoléhat. U nás už vůbec ne a u vás je to také bělovranost."

"Co bude pro nás tak výhodné, když budete na Zemi nezjistitelný?"

"Vy byste mě nezjistili tak jako tak," ušklíbl se Ariel. "To se bude týkat našich. A jak se budu chovat, to už jsem vám snad řekl. Nemusíte se spoléhat na mé city, beztak žádné nemám, ale může vám stačit, že chci žít v skrytu. Jakékoliv škodění by vás dříve či později přivedlo ke mně, takže vám nebudu škodit z vlastních zjištěných důvodů - to mi snad uznáte, ne?"

"Je to logické," přiznal Alexijev. "I když s vašimi motivy nesouhlasíme, bylo by to lepší než současný stav."

"No vidíte, že se dohodneme!" usmál se Ariel - snad poprvé upřímněji.

Oldovi už ale cosi vrtalo hlavou.

"Poslyšte - a nebojíte se problémů, když vašim kolegům takhle znenadání zmizíte ze světa?" zeptal se ďábla.

"Hezky tě to napadlo, chlapče," usmál se trochu ďábel. "Já ale nezmizím. Napadlo mě to dřív než jsem se rozhodl. Je to čistě technická záležitost. Nebyl problém vyvinout si malou, nenápadnou náušnici, simulátor biočipu. Předává svoji polohu skenerům místo biočipu. Teď ji nosí můj homunkulus - je to sice jen člověk, ale slouží věrně. Skenery nerozliší dva signály tak přesně, takže to vypadá, jako když jsme právě spolu - i když já jsem tady a měl bych správně zmizet ze světa, což by asi vyvolalo poplach. Nevyvolá. Bez základního zajištění bych nemohl riskovat. Až se vrátím, budu simulátor nosit dál a nikdo už to neodlíší. Má to jen dva, zato podstatné rozdíly. Simulátor mě nepopraví, jak by to mohl udělat biočip - a v kritické chvíli ho rozšlápnu a - adié!"

"Nerozšlápnete přitom - jen tak mimochodem - i toho svého... homunkula?" zeptala se ho trochu ostřeji i Máňa.

"Poslyš, holčičko! Jsí nějak moc chytrá, ale do toho ti nic není!" ztvrdl ďáblův obličej. "Bude mi ho asi líto. Ne ze soucitu, ale budu se muset obejít bez něho a sloužil mi věrně, jak říkám... Ale co s ním? Ví o mně příliš mnoho a vytáhli by to z něho. Nakonec - rychlá smrt bude pro něho milosrdnější, než co by ho jinak čekalo."

"A co takhle vzít ho s sebou do ilegality?" navrhl Máňa.

"Aby mě prozradil svým biočipem?" pokrčil d'ábel rameny. "Věřím, že byste mu to taky dokázali odstranit, ale tím by pro mě tak jako tak ztratil cenu. Nemohu riskovat, aby se mu zachtělo osamostatnit se."

"Soucit opravdu není vaše silná stránka," řekla jízlivě Máňa.

"To jistě není," souhlasil mrazivě d'ábel. "Ale tím se netrap. Z vašeho hlediska je to vrah a lump. Zabil tolik lidí, že by se nevešli ani do velkého dálkového autobusu. Vaše soudy by mu spravedlivě napařily aspoň pět set let vězení - a to ještě jen tam, kde neuznávají trest smrti. Děvčátek, jako jsi ty, zabil - tuším šest. Nelituj ho! Věř mi, není to vhodný objekt soucitu."

"Takového vrahouna máte za služebníka?" vybuchla Máňa. "To jste se ujal pěkné zrůdy! A nejspíš to všechno spáchal ve vašich službách, co?"

"Ba ne, jen něco z toho," řekl d'ábel. "Ta děvčátka byla jeho soukromá věc, ještě než jsem se ho ujal. Jako služebník je výkonný. Ví, že mi vděčí za život, nedělá si iluze, jak by dopadl, nebýt pod mou ochranou - a vzepít se? To už teprve ne! Plní mé rozkazy a nedovolí si nikomu soukromě zkrivit ani vlas, pokud mu to přímo nenařídím. Je to snaživý homunkulus - každý máme takové. Zrůdy jsou nejvěrnější a nejspolehlivější, vybíráme si je tak všichni. Jen ty nám dávají jistotu, že budou mlčet jako hrob. A když vědí, kdo jim poroučí, nepokoušejí se ani podvádět."

"Počkejte..." zarazila ho Máňa. "Když toho tolik provedl, než jste se ho ujal, pak jste mu ale pomáhal uniknout spravedlnosti! To je to tak jednoduché?"

"Je velice snadné svést policii na stopu, která neomylně vede k jinému," pokrčil rameny d'ábel. "Obětní beránek to odskáče, homunkulus je vděčný, ale ví, že my to taky víme."

"My to ale chápeme jako další zločin," řekla Máňa.

"Vy toho hodně chápete jinak než my," souhlasil s ní d'ábel. "Podívejte se, podle našich zákonů o nic nejde a podle vašich je všechno dávno promlčené, takže v této chvíli opět - o nic nejde. Věřím, že s tím nesouhlasíte, ale to je asi jediné, co můžete dělat."

"Můžeme nesouhlasit až tak, že pro vás teď nehne prstem," řekl Alexijev.

"Což neuděláte, protože i vy budete jednat pragmaticky," opáčil d'ábel. "Jak jsem řekl - chcete-li d'áblům odebrat plně vyzbrojený bombardér, musíte něco skousnout."

"Je otázka, co je větší zlo," uvažoval nahlas Alexijev. "Pomoci jednomu d'áblu, aby se mohl na Zemi dokonale ukrýt, nebo nechat d'áblům o jedno letadlo víc?"

Všech pět už chápalo, že to bude složitý oříšek. Pomoci - nebo nepomoci...?

"Já bych mu pomohl," navrhl telepaticky Vít'a, ale vnímali to jen Olda a Alexijev. "Je to zrůda, ale s tím letadlem má pravdu. Komu pomůžeme, když ho donutíme zoufale bojovat spolu s ostatními? Spíš to někdo nevinný pořádně odnese!"

"Nevinní to odnesou v každém případě," namítl Olda k Vít'ovi a Alexijevovi.

"Mně se to zdá jako další d'ábelská past," řekla Máňa nahlas.

Jistě tušila, že se o podivném návštěvníkovi vedou skryté telepatické debaty, ale zřejmě se rozhodla nic neskrývat.

"Je to pro nás otázka volby menšího zla, ale zlo zvolíme tak jako tak," uvažovala. "Po příchodu na Zem se andělé budou muset s touhle elitou vyrovnat, ale oni se s nimi jistě po dobrém nevykšeftují, na to by se tihle museli příliš změnit - a to se mi nezdá. Budou je ale mít aspoň pohromadě. Když jednomu umožníme zmizet, budeme ho mít v zádech my i andělé - a to i když je před ním včas varujeme. Vyhodila bych ho zpátky na Zem."

"Ty bys tomu dala!" odvětila také nahlas Jarča. "Necháš jim nejen bombardér, ale navíc pořádně rozzuřeného d'ábla, odhodlanému ke všemu? To myslíš vážně?"

"Držela bych se zásady, že s nimi nemáme nic mít," dodala Máňa.

"Pomohla bych mu," obrátila se Jarča směrovaně na Alexijeva. "Můžeme mu přece dát nějaké podmínky navíc, ne? Beztak sliboval, že to nechce zadarmo!"

"Dobrý nápad!" pochválil ji Alexijev nahlas, ačkoliv to vypadalo jako schválení Mariina názoru a Ariel byl okamžitě ve střehu.

"Který nápad myslíš?" obrátil se na Alexijeva Olda.

"Vít'ův - a Jarčin," odtušil Alexijev.

Na tváři d'ábla teď četli údiv. Jarča odmítla Mariino zásadové řešení, ale Vít'a neřekl nahlas ani slovo. Ariel to ale pochopil správně. Dohadovali se o něm skrytě, část názorů, ne-li většinu, zřejmě neslyšel. Měli tedy výhodu skryté domluvy, ale - nic to na výsledku neměnilo, jen že o jejich rozhodnutí nebude předem vědět.

"Rozmyslete si to dobře, času mám dost," řekl už zase klidně.

"Náš protivník samozřejmě neví, o čem mluvím," řekl Alexijev. "Řeknu mu to raději sám a pořádně. Padlo zde několik návrhů, zamítavých i kladných. Nejvíce se mi líbil ten s další podmínkou, kterou bychom si měli dát - když už to nemá být zadarmo."

"S jakou podmínkou?" zamračil se d'ábel. "Přiznám se, když to nechci zadarmo, mám tím samozřejmě na mysli peníze, co jiného? I kdybyste odmítli dolary, mohu platit v jakémkoliv jiné měně - nebo ve zlatě, jak chcete!"

"Peníze i zlato si nechte," opáčil Alexijev. "Nestojíme o dolary ani o jinou měnu. Máme na mysli podmínku, abyste nám opravdu nemohl škodit. Možná to vaše původní plány změní, ale - musíme se proti porušení dohod důkladněji zajistit. Zlobte se nebo ne, věřit vám jen tak nemůžeme, na to máme s vámi příliš špatné zkušenosti."

"Chápu," mračil se Ariel. "Nedůvěra je ve vašem postavení velice rozumná, nedivím se vám. Dobrá, jakou máte podmínku?"

"Dáte ten bombardér nám," řekl Alexijev. "S veškerým vybavením, včetně atomových hlavic. Přesněji - dopravíte ho, kam vám určíme a otevřeme vám tam bránu."

"Nebude vám k ničemu, když s ním neumíte létat," mračil se d'ábel ještě víc.

"Nepotřebujeme s ním létat," řekl Alexijev. "Postačí nám, když bude neškodný, ale tak, abyste ho nemohl použít ani vy. Ta podmínka možná vypadá drsně, ale - to už si rozvažte."

"To mi příliš ztížíte pozici," namítal ďábel. "Vimaan nepotřebuji jen k létání, ale hlavně k vlastní ochraně a jako zdroj energie. Podle mého původního plánu by mi stačilo pohybovat se poblíž svého vimaanu - což je moje povinnost, tím bych nebyl podezřelý. Dát ale vimaan vám, to už nebude jednoduché. Zmizení vimaanu se nedá utajit. Pak by mi nezbylo než zmizet předčasně ze Země bez možnosti návratu."

"Rozmyslete si to dobře, času máme dost," řekl už zase klidně Alexijev.

Vrátil ďáblu jeho vlastní slova, ale znělo to hodně kousavě.

"To jste mě zaskočili," odfrkl si ďábel. "Proč to nepřiznat, nabourali jste mi plány. Budu si to muset promyslet. Učíte se ale dobře, když vám pouhé slovo nestačí."

"Učíme se dobře," opakoval po něm spokojeně Alexijev.

"No dobrá," opět se uklidnil ďábel. "Tohle ještě vyřeším. Asi mi to urychlí rozhodování, ale ať! Jak se tedy dohodneme?"

"Předpokládám, že si dáme schůzku na Zemi," řekl Alexijev. "Spojíte se s námi, my připravíme bránu a vy skrz ni proletíte do našeho světa. Odstraníme vám biočip - je to otázka malé chvilky - a vrátíme vás na Zem. Bude vám to vyhovovat?"

"Skoro," řekl ďábel. "Měl bych jen malou změnu - také podmínku. Tu si zase musíte uvážít vy."

"Prosím," pobídl ho Alexijev.

"Nepřiletím k vám s jedním letadlem, ale hned se dvěma. Vy mi odstraníte ten zatracený biočip a s jedním letadlem mě buď vrátíte na Zem, nebo - což by možná bylo pro obě strany lepší - dopravíte mě rovnou na svět, který vám určím. Předpokládám, že vaše ovládání bran je jednodušší, takže mi ulehčíte cestu bez velkých obtíží a rádi. Budete mít nakonec větší jistotu, že dodržím slovo."

"O tom by se dalo jednat," přikývl Alexijev. "Můžete nám ale předem sdělit, kam chcete dopravit? Rozumějte - hrozí tu kolize s našimi zájmy. Některé světy máme prozkoumané i my a neradi bychom se tam s vámi někdy setkali."

"Já bych se tam také nerad setkal s vámi," odsekl Ariel. "Přesněji - s vašimi známými. Neočekávám, že byste to obratem vyzradili někomu z našich, spíš byste to mohli sdělit těm kdo přijdou... jmenovat je snad nemusím, už při tom jméně se mi otevírá kudla v kapse... Potíž je v tom, že tolik rozměrů, kolik jich vesmír má, se špatně zobrazuje."

"Ale kdepak," usmál se Alexijev. "To je naopak směšně jednoduché. Nemusíme se bavit na bázi vícerozměrném prostoru, postačí jednoduché schéma. Z každého světa vede více cest. Dvě se váží ke světu samotnému, po dvou ke každé planetě. Dají se snadno rozlišit - jedním směrem to jde trochu lépe a tomu my říkáme dolů. Dolů od Země je například Gehenna."

"Také tomu tak říkáme... a je to vlastně logické..." přistoupil na to Ariel. "Pro nás jdou výhodnější směry dolů."

Konvertory jsou menší, lépe se ukryjí. Dobrá - dopravíte mě cestou: Mars dolů, Země dvakrát dolů, Mars dolů. To už je dost daleko a poslední konvertor nikdo nezná. Kdysi jsem si tu ústupovou cestu připravoval s celou partou, ale nedokončili jsme to, přišla válka, z naší skupiny prakticky všichni padli, zbyl jsem sám. Pak už jsem v tom nemohl pokračovat, ale ta cesta zůstala mým tajemstvím."

"To není tak daleko," zamračil se Olda.

"Dál budu cestovat už bez vás," řekl Ariel. "I tak budete znát skoro pětinu cesty, ale dál se to větví víc, než abyste mě tam vyhmátli."

"Nevím," usmál se Alexijev. "Přecházíme mezi světy opravdu snadno, dostaneme se tam i bez vašich konvertorů."

"Zdá se mi, že jste tam ještě nebyli," ušklíbl se ďábel. "Až se tam dostaneme, podívejte se na oblohu. Kromě známých planet - Venuše, Marsu a Jupitera - tam najdete mezi Marsem a Jupiterem další planetu, jaká u Země ani u Gehenny není. Jupiter tam nemá čtyři dostatečně velké měsíce, ale šest, u Saturnu dva... Je to ta největší vesmírná křižovatka, jakou znám. Tam mě dopravte - a já už budu vědět, jak zamést stopy... Nemusíte se mě bát, zakotvím daleko od Země a tady bude brzy nezdavě přeandělováno, vracet se sem rozhodně nemíním..."

"Nevím..." vzdychl si Alexijev. "Nevydržel bych dlouho sám ve vesmíru."

"My jsme silnější a tvrdší," usmál se trochu ďábel. "Ve vesmírech se pro našince místo vždycky najde..."

"Jak myslíte," pokrčil rameny Alexijev. "Na tom bychom se shodnout mohli."

"To jsem rád," konstatoval ďábel. "V tom případě vás teď požádám, vraťte mě do vaší pozemské pobočky, cestovní kanceláře, či jak tomu říkáte."

"Na Zem vás můžeme vrátit kamkoliv," nabídl mu Alexijev.

"Kdyby vám to nevadilo, raději bych tam," trval na svém Ariel. "Poblíž mě čeká můj homunkulus s náušnicí. Když se objevím dost blízko u něho, skenery nic nepoznají."

"Jak libo," souhlasil Alexijev. "Vidím, že mikrobus je už volný, můžeme jet třeba hned. Nač to zbytečně zdržovat!"

"Oldo, Víťo, polet'te za námi - budete mě jistit," telepatoval současně nenápadně oběma chlapcům.

Pak si odvedl ďábla k mikrobusu a vyjel s ním po prázdné silnici na Prahu.

Olda s Víťou je sledovali ze vzduchu. Když konečně mikrobus zmizel za bránou, oba se také konvertovali na Zem, aby Alexijeva pohlídali i tam.

Zdálo se ale, že to proběhne dobře. Ďáblu nebylo dobré věřit, ale potřeboval asi více on je než oni jeho.

Ariel vyšel z hlavního vchodu cestovní kanceláře a zamířil ke stanici podzemní dráhy, kam ho Olda a Víťa nenásledovali. Cestou se k němu připojil rozložitý chlap v černé kožené bundě, vyměnili si několik krátkých vět a dál šli spolu.

Olda se otrásl, když si uvědomil, kdo to je. Ďáblův homunkulus - mnohanásobný vrah, věrně sloužící svému pánovi. K

čemu ale? K dobrému jistě ne. Šest zabitých děvčátek!

Jako neviditelní by je mohli spolu s Víťou sledovat dál, dokonce i v podzemní dráze, ale Olda se spokojil s tím, co viděli. Zdálo se, že ďábel zatím drží slovo.

Přistáli raději před vchodem do cestovní kanceláře a vstoupili dovnitř. Alexijev už vzadu hovořil s lékaři i s ostatními.

"Tak co?" zeptal se chlapců, když prošli bezpečnostními dveřmi. Sekretářka Věra je samozřejmě poznala a vpustila.

"Odjeli metrem," referoval Olda. "Lidi, viděli jste toho chlapa v černém?"

"Právě nám o něm Ivo říká," usmála se na ně trochu smutně Věra. "Zajímavé je, že bych klidně přísahala, že tudy nikdy neprošel. Nějak se k vám ale dostat musel, když se vrátil, že?"

"Prošel přes vás," pokýval hlavou vážně Olda. "Libor ho přivezl, nasednout musel tady, jiná možnost není."

"Že si ho ale nikdo nepamätujeme?" divila se Věra.

"Kdoví, co na vás použil," řekl Olda. "Třeba vás všechny zhypnotizoval."

"Co proti němu můžeme dělat, kdyby to byl opravdu ďábel?" ztišila hlas Věra. "Klidně bych došla i pro svícenou vodu, jen mám dojem, že by to nepomohlo."

"To není dojem, to je nejspíš skutečnost," povzdychl si Alexijev. "Znamená to, že tudy mohou projít kdykoliv se jim zachce. Budeme s tím muset počítat."

"Co s tím ale budeme dělat?" opakovala Věra otázku nervózně. "Není to příjemný pocit, že si s námi může někdo dělat, co ho napadne - zvlášť když všichni tušíme, že ho nenapadne nic dobrého! Když k vám pošleme někoho takového... fuji!"

"Tady je asi dobrá rada drahá," pokrčil Alexijev rameny. "I když ďábla nezjistíte, zlobit se na vás nemůžeme, neděláte to úmyslně."

"Myslíte, že zrušíme prohlídky pacientů?" nadhodil Igor Novotný, jeden z lékařů, kteří tu měli právě službu.

"To jistě ne," řekl Alexijev. "Necháme to při starém. Ostražitost je nutná i nadále proti pozemšťanům. Uvažujte - ďábel k nám nepůjde škodit, když ví, že ho tam můžeme zadržet a bude záležet jen na nás, jestli se vrátí. Ďáblové nejsou kamikadze, na to přece mají lidi. Těch se ale jako možných teroristů obávat musíme."

"Vždyť ani takové nerozeznáme," vzdychla si Věra. "Před chvílí tu byl ten druhý, vypadal trochu jako boxer, ale jinak - docela milý chlap, choval se naprosto normálně. Kdo by do něho řekl, že je to vrah malých holčiček?"

"Snažte se aspoň jako dosud," řekl Alexijev. "Budeme počítat s tím, že se k nám občas nahrne divná chasa. Snad postačí, když eliminujete aspoň ty lidské teroristy."

"Je to příšerné," vzdychla si Věra. "Kam se svět žene? My se snažíme lidem pomáhat, proč má někdo zájem škodit nám?"

"Protože se snažíme lidem pomáhat," řekl Alexijev. "Někomu to zřejmě vadí."

"Já to zkrátka nechápu," řekla Věra. "A je mi z toho smutno."

"To je asi nám všem," posteskl si také Olda.

"Smutno nám je - ale vzdát to nesmíme," dodal Alexijev.

"O tom snad nikdo nemluví," opáčil Olda. "Jen si říkám, jak by byl svět krásný bez těch darebáků? Vždyť nám z toho dělají to své peklo!"

"Jen to nezjednodušuj!" napomenul ho Alexijev. "Nesmíš soudit ukvapeně, není to tak černobílé. Spousta lidí se ďáblům v necitelnosti vyrovná. A naopak - ďábel Ariel Sarimachiel má už války a zabíjení dost a kouká, jak z toho vycouvat."

"Nezdál se mi zrovna andělský!" namítl Olda.

"To bys po něm chtěl trochu moc, nemyslíš?" usmál se Alexijev. "Pravda, móresy má ďábelské, soucit zná leda ze slovníku, lumpáren se jistě navyváděl víc než dost, ale podstatné na něm je, že už ani zabíjet nechce."

"Na to bych se nespolehal," řekl Olda. "Máňa má asi pravdu - teď ještě zardousí svého homunkula - ne že by mi ho bylo líto - ale vražda to bude taky. I polepšený ďábel je pořád horší než plný autobus menších darebáků!"

"Tenhle chce skončit," vzdychl si Alexijev. "Aspoň že tak! Jestli opravdu připraví ďábly o dvě letadla, udělá dobře. Až zmizí ze světa, nikdo pro něho truchlit nebude."

"Nám ale tady zmizí," pokýval hlavou Olda. "Jenže se úplně nevypaří. Představ si, že se nakvartýruje někam jinam, do jiného obydleného světa. Jeho obyvatelé nám za něho určitě nepoděkují."

"Možná máš pravdu," zvažněl Alexijev. "Ale přece jen - jedinec nebude tak nebezpečný jako celá rozvětvená organizace. Mafie bývají horší než osamělý Jack Rozparovač, i když ani ten nemusí být jehňátko."

"Nechte si ty úvahy!" mračila se Věra. "Ty nám nic neusnadní."

"Jde o to, co ještě můžeme dělat," vzdychl si Olda. "Měl bych takový nápad, byl by to docela zajímavý úkol tady pro Víťu. Zkusit s pomocí robotů vyvinout na Útočišti něco, co ďábly odhalí. Nějaký přístroj, vysílající signály k aktivaci ďábelských biočipů. A měli bychom je - když už ne rovnou v hrsti, pak alespoň pod kontrolou. Pro jistotu bychom měli zařídit podobné prověřování všech přicházejících pacientů. Ariel tvrdil, že u nás bylo několik jejich špiónů, důvod by jistě byl. Dalo by se to snad udělat tak, aby si toho ostatní ani nevšimli. Co ty na to, Víťo?"

"Že nás to mělo napadnout dřív," zabručel Víťa. "Mrzí mě, že to nenapadlo mě. Víte co? Vracím se na Útočiště. Tohle se nedá odkládat."

"Hele - koho by to napadlo? Jsme snad vševědoucí?" obrátil se na něho smířlivě Olda. "Do dneška jsme přece o těch biočipech nic pořádného nevěděli."

"Máme aspoň co dělat!" rozjasnil se Víťa. "Pojď domů! Já už se nemůžu dočkat!"

"Domů - do cizího světa?" vzdychla si Věra.

"Viš, Věrko, když se někomu jeden domov zhroutí, může vzít zavděk i takovým, jaký by jiným lidem jako domov ani nepřipadal," filosofoval Olda.

"Jednou stejně oba poznáte, kde je váš pravý domov," zamyslela se. "I kdybyste si jej museli sami vytvořit. A nebude to nikde jinde než na naší staré dobré kuličce Zemi!"

"Uvidíme!" podotkl Olda suše.

Do večera se Vít'a pochlubil výsledkem své spolupráce se zdejšími roboty. Přinesl malý přístroj v podobě šperku, určený k zavěšování jako ozdoba na krk.

"Co to umí?" ptala se zvědavě Jarča.

"Vysílá aktivací signál," odvětil Vít'a. "Když nějaký biočip odpoví, reaguje. Buď červeným světélkem nebo ještě lépe telepaticky. Zdejší roboti přece telepatii ovládají."

"Jak to reaguje telepaticky?" zajímala se Jarča. "Ono to mluví?"

"Ne," vysvětloval rychle Vít'a. "Když je detektor naladěný na majitele, nereaguje světélkem, ale červeně ti obarví celého člověka s biočipem."

"Jak - obarví?" zaškaredila se Jarča. "Nebude to moc nápadné?"

"Ale kdepak!" chlubil se nadšeně Vít'a. "Zobrazení vzniká jen v hlavě majitele, ostatní kolem nic nezpozorují. Bude to naprosto nenápadné."

"A jak se to naladí?" chtěla vědět Máňa.

"Jednoduše," usmál se Vít'a. "Když to zapneš telepaticky místo knoflíkem, naladí se to na tebe a pak už to reaguje jen na tebe, dokud to zase telepaticky nevypneš. Ostatním je to pak jeví jen jako ozdoba."

Rozdal všem přístroje a každému hned ukázal, jak se zapíná a vypíná.

"Půjdu teď na Zem," řekl. "Jeden dám Věrce a druhý Evě do Pardubic. Uvidíme!"

"Nebudou to vysílání zaměřovat satelity?" napadla Oldu oprávněná obava.

"Nebudou," řekl vítězně Vít'a. "Když detektor zachytí signály satelitů, nemusí vysílat vlastní a tedy sám nevysílá."

"To by bylo dobré," pochvaloval si Olda. "Konečně něco! Jsi pašák, Vít'o!"

"A já už mám prvního špiona!" řekla Máňa - skoro spokojeně.

"Kde?" vyskočili všichni tři zbývající členové party.

"Támhle!" ukazovala jim.

Podívali se označeným směrem. Stranou od koupajících se pacientů stála červeně orámovaná postava člověka, kterého všichni dobře znali. I když věděli, že barva vzniká jen v jejich vědomí, skoro se polekali, že ten člověk hoří.

Nejhorší na tom bylo, že ho všichni znali.

Byl to Alexijevův oblíbený řidič - Bulis.

Alexijev tentokrát dorazil velice rychle. Byl někde u Kolína, ale když se dozvěděl, co se děje, otočil se a rozletěl se naplno zpátky.

Vít'a zatím rozdával další detektory. Současný Alexijevův zástupce doktor Libor Černý jen spráskl rukama a podobně reagovali další. Bulise si úmyslně nevšímal, aby ho nepoplašili, ale všichni byli nesmírně překvapení.

Konečně přiletěl Alexijev. Olda se nabídl přivést Bulise stranou, aby ho vyzpovídali. Libor ho chtěl vyslechnout ve své pracovně, ale Vít'a byl proti.

"Nevíte, co ten člověk může provést!" varoval ostatní. "Na volném prostranství ho lépe uhlídáme. Spíš bych byl pro to rozestavit se, aby nemohl použít žádnou zbraň."

"Myslíš, že nějakou má? Ale jdi! To se mi nezdá!" nevěřil mu Libor.

"Když nemá, tím lépe, ale mohl by mít," souhlasil s Vít'ou Alexijev.

Olda došel pro Bulise. Zblízka bylo označení ještě jasnější, vypadalo jako červené plamínky, ale když si uvědomil, že to vzniká jen v jeho hlavě, byl docela klidný. Jen tak na zkoušku detektor telepaticky vypnul. Ohnivá aura zmizela, ale když přístroj zapnul, objevila se znovu v plné kráse. Oldu napadlo, že stejně by byl ještě nedávno označený i on sám. Vlastně - na to nepomysleli, Bulis může být také jen oběť!

"Můžete, prosím, hned přijít za Alexijevem?" požádal zamračeného řidiče. Přitom se podíval i na jeho ženu. Usmívala se na něho - a neměla ďábelské označení.

Bulis neřekl nic, ale obrátil se s Oldou ke hloučku rokujících lékařů na kraji lesa.

"Brejden!" pozdravil, když k nim s Oldou došli.

"Dobrý den!" odpověděl mu Alexijev. "Poslyš, Franto - odkdy se znáš s ďábly?"

Otázka nemluvného řidiče parádně zaskočila. Zůstal stát, překvapením ztuhlý.

"Mohl by být stejnou obětí jako já," nadhodil Olda telepaticky pro Alexijeva. "Nemusel jim sloužit vědomě!"

"Taky mě to napadlo, neboj se," odvětil jen pro něho Alexijev. "Beru to v úvahu jako jednu z možností. Ale nerozptyluj se a sleduj ho, co kdyby se potvrdilo to, co horší?"

"Žádného ďábla neznám!" vyhrkl Bulis po chvílce, když se vzpamatoval.

"Nejméně jednoho jsi musel v životě potkat," vrtěl hlavou Alexijev. "Zajímalo by nás, o čem jste spolu jednali?"

"Žádného ďábla neznám!" trval na svém Bulis.

"Proč nám to raději neřekneš?" domlouval mu Alexijev mírně. "Třeba bychom ti od něho pomohli - kdybys chtěl!"

"Žádného ďábla neznám!" opakoval Bulis jako zaseklá gramodeska.

"Vytáčky ti nebudou nic platné," ujistil ho Alexijev. "Dnes jsme získali prostředek k odhalování ďáblů i jejich služebníků. Málo platné, jsi od nich poznačený. Jak nám to chceš vysvětlit?"

Bulis mlčel.

"Podívej, Franto," pokračoval nahlas Alexijev. "Mysleli jsme si, že ses k nám dal kvůli Květě, ne že bys nám šel škodit. Vždyť by to byl od tebe podraz a černý nevědek."

"Vy nic nevíte..." zavrčel Bulis.

"Něco přece víme," opáčil Alexijev. "Ten pán v černém, co tu byl ráno, byl ďábel. Ano, pravý, jeden z nich. Jednali jsme s ním - nediv se, je to možné. Nevíme o tobě od něho, byl tu v jiné záležitosti, ale - co vlastně chtěli od tebe?"

"Nic," řekl Bulis.

"Že by o tobě nevěděli?" smutně se usmál Alexijev. "Těžko. Oldu si také poznačili, ale protože pro ně odmítl pracovat, znepřijemnil mu každý pokus o návrat na Zem, málem ho zabili. Ty se tam vracíš každý den - a nic. Proč tě nechávají na pokoji? Kdybys nebyl jejich člověk, už dávno by tě ztýrali jako Oldu."

"Oldu aspoň nezabili," řekl Bulis tiše. "Mě by zabili..."

"Bojíš se ďábelského cejchu?" začal Alexijev. "Víme už, co to je, umíme to najít a snad už víš, že to umíme odstranit.

Kdyby ses chtěl od jejich vlivu odtrhnout, stačí říct, pomůžeme ti - jako Oldovi."

"Pro mě už je pozdě," řekl Bulis - a vytáhl pistoli.

Snažil se ji natáhnout, ale i kdyby ji měl nataženou, nemohl být rychlejší než připravený Olda. Pistole nemluvnému řidiči náhle vypadla z bezvládné ruky, majitel se zhroutil, tak-tak ho Alexijev stačil zachytit.

"Chtěl střílet! Neříkal jsem to?" vykřikl Vít'a.

"Měl jsi pravdu," souhlasil s ním Alexijev, ale netvářil se nadšeně.

"Co teď s ním?" rozhodil rukama Libor Černý.

"Oživit ho," pokrčil rameny Alexijev. "Jen se trochu podívám, aby toho u sebe neměl víc, teď už věřím všemu."

Bezvládného Bulise lehce prošacoval, ale žádnou další zbraň nenašel.

"Mám ještě energii," řekl Olda. "Nechte to na mně, jedna dávka mu postačí."

"Už jsi někoho přimrazil, vid'?" usmál se trochu smutně Alexijev.

"Jo," přiznal suše Olda. "I tohle už znám nejen teoreticky."

Pak se postavil nad řidičem a poslal na něho svou energii.

Řidič nejprve zamžikal očima, pak se pomalu nadzvedl, ale jen se trochu rozhlédl, zase klesl zpátky.

"Ani mi nedovolíte zastřelit se?" řekl malátně s nádechem výčitky.

"Nedovolíme!" přikývl Olda. "To je totiž ta největší pitomost, jakou byste mohl udělat. Ještě jste nic neprovedl, proč se chcete střílet?"

"Poslyš, Franto," přidal se k Oldovi Alexijev. "Takové zklamání jsi nám připravit nemusel. Nabízeli jsme ti pomocnou ruku a pořád nabízíme. Proč se jí nechytneš?"

"Teď už ani nemůžu Květě na oči..." vzdychl si Bulis.

"Jak jsi starej, tak jsi blbej," řekl Alexijev. "Dnes prošel přes cestovní kancelář pravý ďábel, aniž si ho všimli. A co myslíš? Upozornil jsem je na to, ale zlobit se na ně nemohu. Ďáblové jsou zkrátka silnější než my, dovedou se přetvařovat, zlomí člověka jako nic - mají na to sílu. Oldova vlastní matka pomáhala ďáblu proti svému vlastnímu dítěti! Vytrhli jsme ji z jeho vlivu a přivítali ji tady."

"Přece byste nevyhodili Oldovu máti!" namítal Bulis.

"Přitom by to byla zrada nejčernější, pomáhat zabít vlastní dítě!" trval na svém Alexijev. "Uznali jsme, že to bylo pod vlivem ďábla. Nic mi nevykládej, taky tě museli zlomit! Nabízím ti osvobození od ďáblů jako já. Řekni, že to nebereš - a nebudu věřit vlastním očím."

"Když - vy nic nevíte!" vybuchl Bulis. "Jste důvěřiví - jako ty děti!"

"A ty něco víš?" opáčil Alexijev. "Proč se proti nám pořád stavíš?"

"Protože - já už jsem... ztracený..." řekl temnějším tónem.

"Jdi s tím někam!" mávl rukou Alexijev. "Jak jsi starej, tak jsi blbej! Kdo přizná chybu a chce ji napravit, toho uvítáme jako ztraceného syna. Dělat darebáctví je pod vlivem ďáblů normální, málokdo jim odolá. Víme to, proto nikoho neztracujeme, pamatuj si to! Podáváme ti ruku - chyt' se jí a my tě z té žumpy vytáhneme!"

"To už snad ani nejde!"

"Prosím tě, co ti to nakukali?" rozzlobil se vážně Alexijev. "Všechno jde, pamatuj si to! Zabil jsi snad někoho?"

"Jo," přikývl. "Vidíš, není to jen tak!"

Tohle zaskočilo všechny, i Alexijeva.

"A bylo to z tvé vlastní hlavy, nebo až pod nimi?" vzpomatoval se po chvílce, když si to trochu v hlavě prošel.

"No - až potom," přikývl Bulis neochotně.

"Tak se to nepočítá!" mávl rukou Alexijev. "Byl jsi jejich nástroj, přičteme to jim, oni za to mohou."

"Kdyby to šlo tak jednoduše!"

"Jde to tak jednoduše," řekl Alexijev. "Pozemská spravedlnost by považovala zločiny, spáchané pod vedením ďáblů, za tvoje vlastní, ale ona vůbec nepočítá s ďábly. My to musíme brát jinak. Tyhle lumpárny přičteme těm, kdo za nimi skutečně stojí. Předtím jsi nevráždil?"

"Ne," řekl ztrápeně.

"Tak koukej vstát a podej mi ruku," napřáhl k němu svou. "Útočiště není Země, tady neplatí nedokonalé pozemské zákony."

A pomohl řidiči vstát.

"Poslyš," oslovil ho telepaticky, ale zaraženě Libor Černý. "To myslíš vážně, že tady neplatí pozemské zákony?"

"Ano, myslím to vážně," řekl Alexijev nahlas a pro všechny. "Pozemské zákony vůbec neuvažují existenci ďáblů. Je hezké, že vyžadují, aby každý zodpovídal sám za sebe, ale je to nemravné, když to není vina dotyčného člověka, ale někoho jiného."

"Na navádění by se mohl vymlouvat každý!" namítl také nahlas Libor.

"Mohl," řekl Alexijev. "Musíme ale uvažovat, nakolik to může ovlivnit. Když někdo jedná pod vlivem, který nedokáže

překonat, ať nese odpovědnost ten, kdo ten vliv uplatňuje. Ve světě se přece často děje, že velitelé nařídí vojákům nějakou zhovadilost a když to praskne, exemplárně je za to odsoudí. Takový soud nechá viníky bez trestu a je tedy ještě nemravnější."

"Jak to chceš ale odlišit?"

"Jednoduše," usmál se Alexijev. "Právě ďábelským cejchem, kterým si sami ďáblové své pomocníky značkují. Kdo to má, jedná pod vlivem ďáblů. Ariel přece říkal, že ani jeho vrahoun si nedovolí někomu zkrivit vlas, dokud to nedostane nařízeno."

"A jak to tedy míníš dělat?"

"Navrhují amnestii pro ty, u kterých to zjistíme a odstraníme," řekl Alexijev. "Ale jen na dobu, kdy byli označení."

Předtím ani potom se už nikdo nesmí vymlouvat. Nemám pravdu?"

Nikdo z přítomných na to nic neřekl, nikdo neprotestoval.

"A teď vážně - co jsi měl provést?" obrátil se na Bulise Alexijev.

"Ani nevím," řekl trochu stísněně Bulis. "Mám sem dopravit nějaký kufík. Dostal bych ho v bance, až tam povežeme peníze. Měl bych ho předat tomu, kdo se o něj tady přihlásí."

"Nic víc?" díval se na něho zkoumavě Alexijev a s ním všichni okolo. "Ty bys nevěděl, co je v tom kufíku?"

"Vážně, nic víc," ujišťoval je Bulis. "Ten kufík měl být zamčený."

"To bude nějaký podraz," uvažoval Alexijev. "Kufík až pro toho, kdo se přihlásí! Tam může být zrovna tak dobře časovaná bomba!"

"Měli bychom si ji ještě na Zemi pořádně prohlédnout," navrhl Vít'a. "Můžeme přece použít částečnou průhlednost!"

"Víte, jak bych zabránil prohlížení takové věci, být pořádná svině?" odfrkl si Libor. "Dal bych dovnitř fotodiodu s rozbuškou. Kdo by to otevřel, letěl by do povětří."

"To bys musel být hodně velká svině!" souhlasil Alexijev.

"Ale má pravdu," opáčil Vít'a. "Kdo chce tvrdit, že ďáblové nejsou?"

"Ať je to, jak chce," mračil se i Olda. "Já bych to ani nezkoumal a rovnou bych to hodil malinkatou bránou do Gehenny. Tam to nikomu neublíží."

"I kdyby to byla bomba?" pokrčil rameny Vít'a.

"I kdyby to byla bomba přímo atomová," souhlasil Olda. "Ariel říkal, že ti, co tam ještě žijí, jsou v podzemních krytech, chráněných nějakým silovým polem... Prostě bych jim to tam šoupl, beztak to z pekla vzešlo, ať se to tam hezky vrátí!"

"Ostražitost bude jistě rozumná," souhlasil Alexijev. "Uděláme to tak. Být to, jak říkáte, byl by to podraz i na Frantu."

Poslechne je, vezme sem bombu a vyhodí do vzduchu všechny - ale i sám sebe a Květu."

"Myslíš?" zhroutil se Bulis.

"Ty nevíš, komu sloužíš?" opáčil Olda znechuceně.

"Nech ho, Oldo!" zastal se Bulise mírně Alexijev. "Už jim neslouží. Půjďme mu vyndat cejch a uděláme za tím tlustou čáru, ne?"

"Ještě bych s tím počkal," řekl Olda. "Až se mu budeš hrabat v hlavě, dej mu tam taky tacuky a telepatii. Maličko se tím zvýší odolnost proti podprahovým ďábelským vlivům. Není to sto procentní, ale aspoň něco. A dej to i Květě, ať se tady oba necítí jako cizinci. Uvidíš, že jim to prospěje. Můžeš to rovnou začít klonovat."

"Nedáváme to nikomu proti jeho vůli," připomněl mu Alexijev.

"To sice ne, ale až se Květa dozví, co kvůli tomu hrozilo, bude souhlasit," opáčil Olda. "Jen ji řekněte, co mohlo nastat, uvidíte, že to pochopí."

"Ona o ničem nevěděla!" ujišťoval všechny Bulis skoro zoufale. "Věřte mi!"

"My to už víme," řekl Olda.

Výměnný obchod

Ďábel Ariel Sarimachiel se ohlásil až za dvanáct dní.

Necestoval inkognito do Útočiště, ale normálně se přihlásil v pražské pobočce cestovní kanceláře Za zdravím. Věra ho zjistila dříve než vstoupil a ihned zalarmovala nejen pobočku, ale prostřednictvím Alíka i Útočiště.

Alexijev se ihned rozletěl k pobočce, aby se s neobvyklým návštěvníkem setkal osobně. Ariela zatím usadili do křesla pro klienty a nabídli mu kávu a zákusky, které s díky odmítl. Jen Alík se držel vzadu a temně vrčel.

"Co tomu psisku je?" všiml si toho Ariel.

"Nemá vás rád," řekla Věra. "To víte - zvířata..."

"Minule takhle nevyváděl!" opáčil Ariel.

"Minule to byl přece jiný pes," ujistila ho Věra. "Maskotů máme víc, střídají se. Jsou ale z jednoho vrhu, takže jsou si podobní."

"Ach tak," spokojil se s tím. "Pravda, ten minule neměl psí známku."

Věra to už dál nekomentovala, ale mírně ji zamrazilo, do jakých detailů si to ten černý pamatuje. Předtím psi nenosili obojky, až teď. V psí známce byl ukrytý Vít'ův detektor, aby i oni věděli, s kým mají tu čest. Psi byli přímější a neuměli se tak přetvařovat, Alík se neudržel a vrčel. Věra ho raději poslala do zadní místnosti. Odkrácel se vztyčeným ocáskem a ještě ve dveřích si neodpustil poslední výhružné štěknutí.

Za chvíli dorazil Alexijev, letmo se s Arielem zdvořile přivítal a šel hned k věci.

"Přiletím přes marsický svět," navrhl mu ďábel. "Nerad bych, aby se oba vimaany zdržovaly na Zemi. Nejlépe aby se nezdržely ani vterinu, snad to dokážete."

"Je to i v našem zájmu," přikývl Alexijev.

"V jednom vimaanu bude můj homunkulus," pokračoval Ariel. "Umí s tím létat."
"Prosím," souhlasil Alexijev. "Nešlo nám o to, abyste neměl letadlo, ale o to, aby je neměli vaši krajané."
"Chápu," souhlasil Ariel. "Vy naopak musíte pochopit, že se musím také trochu zajistit. Bude to snad džentlmenské, ne?"
"Na džentlmena si nehrajte," zachmuřil se trochu Alexijev. "To slovo má poněkud jiný význam. Ale nebudeme si navzájem škodit, v tom je smysl dohody, nic víc."
"Dobrá," přikývl ďábel. "Teď k technické stránce. Na kterém místě Země byste si přáli přechod uskutečnit?"
"Někde, kde není tolik lidí," navrhl Alexijev. "Na druhé straně - nemůže to být daleko, nemáme letadla. Nejvýhodnější se mi zdá nějaká vrchovina. Co třeba Orlické hory nebo Jeseníky?"
"Souhlasím," kývl rychle ďábel. "Jsou ty světy synchronní, nebo se posouvají?"
"Světy, které mám na mysli, jsou synchronní, neposunou se ani o metr."
Ďábel měl u sebe mapy, takže si snadno dohodli místo, čas i další podrobnosti chystané akce. Alexijev potom odletěl do Útočiště připravit všechno ostatní. Tvrdil, že by bylo výhodné dopravit tam operační stůl, aby to měli po ruce.
"Maličkost!" přihlásil se Vít'a. "Necháme tam vyrobit jiný. Zdejší roboti udělají přímo na místě cokoliv a rychle, největší problém je sdělit jim, jak by to mělo vypadat."
"Ty by sis na to troufl?" obrátil se na něho Alexijev - asi doufal, že Vít'a couvne a nebude už mít další připomínky. K jeho údivu Vít'a přikývl a odešel bavit se s roboty. Ostatní probírali další podrobnosti.
"Mám to!" přišel po půlhodině Vít'a.
Doktoři Alexijev, Černý a všichni kdo mohl se šli na Vít'ův zázrak podívat.
Vít'a je zavedl do sálu, kde vedle sebe stály dva operační stoly.
"Původní poznáte jen podle otlučenosti," řekl Vít'a pyšně.
Alexijev údivem jen hvízdal.
"Jak jsi to dokázal?" podíval se obdivně na Vít'u.
"Není to těžký problém," řekl skromně Vít'a. "S programováním pozemských počítačů se zdejší roboti nedají srovnávat. Myslím, že jsem se stačil trochu zaučit."
"Dobrá," rozhodl Alexijev. "Poletíš s námi na místo a pomůžeš nám s vybavením. Ale od ďábla byste se měli všichni držet stranou a nechat to na nás."
"Půjdeme napřed," řekl Vít'a. "Zařídíme tam operační sál a pak se stáhneme."
Alexijev s tím souhlasil a Vít'a se zbytkem party odletěli napřed.
"To je prima!" rozplýval se Vít'a nadšením. "Ještě nikdy jsem neviděl ďábelské letadlo! A teď budeme mezi prvními, kdo to uvidí."
"Neříkal Alexijev, že se máme držet stranou?" namítla Jarča, ale také se těšila.
"Budeme se držet stranou," souhlasil Vít'a. "Nebudeme se míchat do jednání, budeme se hezky tiše jako myšičky držet stranou, ale přitom to uvidíme z první ruky. To se přece až tak nevylučuje. Vsaďte se, že nás Alexijev nevyhodí!"
"Jen aby," pochybovala Máňa.
Ale letěla samozřejmě dál.

Alexijev sice ďáblovi tvrdil, že jeho letadlo uschová na pustém světě, ale celý minulý týden se dospělí dohadovali, který svět k tomu využijí. Nakonec se dohodli uschovat ďáblovo letadlo v Útočišti, ale vydávat ten svět za pustý. Na dohodnutém místě byly na Zemi Jeseníky, v Útočišti nižší kopečky. Přímou na místě byla pyramida, podobná té v Pardubicích. Byla nižší, ale měla rovněž na vrcholu zlatou sochu telete. Irena Alexijeová se pod dojmem svého úspěchu s objasněním smrti zdejších obyvatel robotů několikrát zeptala, jaký má ta socha smysl, ale pokaždé dostala stejnou odpověď - je to zkrátka socha, nic víc.
Zatímco Alexijev odletěl na Zem, aby ďáblovi vytvořil potřebnou propust, parta doletěla na místo. Vít'a připravil operační sál a objednal od robotů dalekohledy. Napoprvé mu nabídli trojoké, ale pro Vít'u nebyl problém požádat je o dvojoké varianty pro všechny členy party.
Dětský čtyřlístek se pak stáhl do místnosti vedle operačního sálu. Jedna její stěna byla zevnitř průhledná, ale zvenku je nikdo neviděl. Vít'a zařídil, aby se k nim přenášely i zvuky, mohli tedy sledovat jednání Alexijeva s Arielem a přitom se držet zpátky.
"Hele - už je tady!" vykřikl náhle Olda, pozorně sledující okolí.
Na jižní straně se vylouppl veliký létající talíř. A hned za ním druhý! Ďábel zřejmě držel slovo. Oba talíře zamířily k pyramidě a dosedly na nedaleké plošině.
"Dobrý!" hvízdal si Olda. "Budeme mít opravdové UFO!"
"Neumíme s tím zacházet," odvětil skepticky Vít'a.
"To neva," mávl rukou Olda. "Ani by mě to nebavilo. Uvnitř bude jistě smrdět síra. Ale nemůžete popřít, že je to zvláštnost."
Z jednoho talíře vystoupil chlap v černém, druhý zřejmě čekal ve druhém. Vzápětí vystoupili z další brány doktor Alexijev s Liborem Černým.
"Neříkal jste, že to bude pustý svět?" zamračil se Ariel.
Slyšeli ho trochu zastřeně, ale zřetelně.
"Tohle tu zbylo, ani nevíme po kom," ukázal klidně a trochu nedbale na nedalekou pyramidu se zlatou sochou telete Alexijev. "Jinak je ten svět pustý, zdá se, že tu už dlouho nikdo nebydlí. Původní obyvatele jsme hledali dlouho, ale neúspěšně."
"Nesetkali jste se s nimi?" zajímal se ďábel zvědavě.

"Ne," pokrčil rameny Alexijev.

"To máte štěstí," podotkl ďábel. "My jsme se s touhle civilizací kdysi popadli za pačesy. Byli silnější než my, ale neměli vůli vyhrát. Dobyli na nás dva světy, pak se stáhli a nechali nás dobýt si je zpátky. Přesněji - obsadit, stáhli se totiž bez boje."

"Nebyli náhodou i na Zemi?" nadhodil Alexijev a ukázal na pyramidu, tyčící se nad nimi. "Tyhle symboly jsou nám nějak povědomé, ale neumíme si je vysvětlit."

"Radši si je ani nevysvětľujte," ušklíbl se ďábel. "Dalo nám hodně práce, než jsme je z lidí na Zemi vymlátili. Máte pravdu, příslušníci civilizace zlatého telete pobývali kdysi i na Zemi. Postavili pár ukázkových staveb, obdarovali domorodce, pak ale všeho nechali a odešli. Vaši předkové na ně dlouho vzpomínali, oslavovali je a nesmyslně se stavěli na odpor. Marň, nakonec jsme jim natloukli do hlav, že zlaté tele je symbol zla a jeho uctívání zvrhlost."

"Tím spíš by nás ta civilizace zajímala," řekl Alexijev.

"Jak se tak dívám, už vám nepomůže," ušklíbl se ďábel. "Pro nás by bylo dobré, že jsou pryč, kdyby ti druzí nebyli ještě horší."

"Horší - pro vás, že?" ujišťoval se Alexijev.

"Všichni posuzujeme dobro a zlo podle toho, co nám pomáhá a co nám škodí," ušklíbl se ďábel. "Andělé vás jistě ledacos naučili, darovali vám technologii, jakou byste sami vyvíjeli tisíce let, byli pro vás užiteční a berete je jako ztělesněné dobro. Až se vám budou nepřipustně míchat do vašich zájmů, až vás začnou nestydatě omezovat, budete je taky chápat jinak."

"Nezdá se nám, že by nás nějak omezovali," řekl Alexijev.

"To ještě poznáte," věstil Ariel. "Jen počkejte, jak rychle vám přistříhnou křídla, až se trochu porozhlédnete kolem a zkusíte zabrat a obsadit další světy!"

"Zatím nám nikdo nepřekážel," nesouhlasil s ním Alexijev. "Na tenhle volný svět nás dokonce sami upozornili. Nebude to spíš tím, že jsme se ještě nepokoušeli zabírat žádný svět, obydlený někým jiným?"

"A k čemu vám bude pustý svět?" odsekl ďábel. "Dobrá, může být dobrý jako základna, místo, kam můžete takticky couvnout, když narazíte na někoho silnějšího, což nakonec právě teď využíváte - no budiž! Ale co jinak s pustým světem?"

"Můžeme takový svět obydlet," navrhl doktor Černý. "Na Zemi nám začíná být těsno, dáme lidem další prostor k osídlování."

"Ale jděte!" ušklíbl se ďábel. "Vy nevíte, co s přebytkem obyvatel? Ještě jste se od nás málo poučili? Malthusiel vám to přece vysvětlil srozumitelně a jasně - jako pro pitomce! Ani nemohl jinak, když vás za ně považoval."

"Myslíte snad Thomase Malthuse a jeho jediný přirozený způsob regulace počtu lidí na Zemi - válkou?"

"A koho jiného?" opáčil ďábel. "Spousta vašich si přece vzala jeho rady k srdci, radost pohledět! Regulujete se skoro nepřetržitě!"

"Za takové rady vám pěkně děkujeme!" otrásl se Alexijev. "Nechme toho, na tom se neshodneme. Máme jiné zájmy. Abychom to nezdržovali, přivezli jsme si potřebné vybavení sem, do jedné místnosti téhle stavby. Pojdme!"

"Říkali jste, že to netrvá dlouho!" připomněl jim rychle Ariel.

"Netrvá," přikývl Alexijev. "Ale potřebujeme k tomu osvětlení a nástroje."

"Nemusím vám snad připomínat, co se stane, když se do večera nevrátím?" podotkl pro jistotu Ariel. "Můj homunkulus neumí jen létat, umí také odpalovat střely!"

"Na tomhle pustém světě by nám vaše střely ani nevadily," řekl Alexijev. "My ale slovo dodržíme. Spíš jsem zvědavý, jak dodržíte vy svoje!"

"Jen klid," opáčil ďábel. "Budu vás ještě potřebovat. To je snad dost seriózní záruka."

Nechali to bez odpovědi...

Alexijev s Černým odvedli Ariela na operační sál a parta dětí se začala přít, co bude dál. Než se ale dohodli, Máňa jim správně připomněla, že už není o čem.

"Nechte toho," napomenula je. "Počkáme tady, operace už beztak končí."

Měla pravdu. Krátce poté vyšla dvojice lékařů s ďáblem ven. Ariel Sarimachiel jim zdvořile pokynul a se zavázanou hlavou zamířil ke druhému stroji. Jakmile se druhý talíř zvedl nad plošinu, náraz zmizel. Současně zmizel Alexijev, aby splnil další část dohody, doprovodit oba nebezpečné návštěvníky na dohodnutý svět.

Jen druhý létající talíř, prázdný a nehybně stojící poblíž, svědčil o tom, co se stalo.

Parta dětí rozjařeně vylétla z pyramidy, ale doktor Černý už stál pod létajícím talířem a ještě ve vzduchu všechny zarazil.

"Nechte to na pokoji!" mračil se na děti. "Je to příliš nebezpečná hračka. Neumíte s tím zacházet a je tam dvacet atomových střel. Chcete některou omylem odpálit?"

"Co s tím budeme dělat?" zeptal se ho nadšeně Olda.

"Zatím nic," řekl doktor. "Ariel tvrdí, že by každá střela spálila půlku Evropy."

"Jen si to zblízka prohlédneme..." umlouvala ho Jarča.

"To známe!" usmál se Libor Černý. "Jen dva prstíčky tam strčíme..."

"Nejsme jeskyňky!" zamračil se Vít'a.

"To jistě nejste," usmíval se Libor. "Ale teď vážně! Budeme muset vymyslet, kam těch dvacet atomových bomb uklidíme, aby nedošlo k neštěstí. A opravdu se tam neometejte, kdo ví, co je tam za podraz!"

"Tak tam pojděte s námi!" navrhl bezelstně Olda. "Ať na nás vidíte! Obejdeme to jen zvenku, dovnitř nepolezeme."

Doktor Černý se na okamžik zamyslel, ale pak kývl. Všichni přeletěli skoro až k letadlu, aby si je důkladně prohlédli. Do

otevřeného vchodu se ale neodvažovali, jen kradmo nahlíželi do kabiny."

"Lidi - to nám nebude nikdo věřit!" vzdychla obdivně Jarča. "Právě UFO přímo nad námi. Sáhnout si na ně můžeme!"

"O věření nejde," řekl Olda. "Když si představím, kolik zla tahle letadla vyvedla... skoro bych uvažoval o tom, jak aspoň tohle nějak nenápadně zlikvidovat."

"Letadlo je taky jen nástroj," řekl Libor. "Záleží na tom, jak je kdo použije."

"Právě!" řekl Olda. "Takový nic moc disk - na fotbalové hřiště by se vešly dva, jen se divím, že to ty tenké nožičky unesou. Přitom - kdo ví, jestli už nezabil tisíce lidí."

"Pokud to byli lidé," podotkla Jarča.

"A koho jiného?" opáčil Olda.

"Pokud vím, oni se tím vraždili i navzájem," vysvětlovala Jarča.

"I ďáblové jsou nejspíš lidi jako my," řekl Olda.

"Olda má pravdu," zastala se ho Máňa. "Jen jsou trochu krutější. Ačkoliv - ani my lidé nejsme svatí!"

"Doufejme, že aspoň tenhle stroj na zabíjení už dolétal," souhlasil doktor Černý.

V té chvíli se vrátil doktor Alexijev. Když u létajícího talíře spatřil partu dětí, lekl se a okamžitě k nim zamířil, ale když mezi nimi viděl doktora Černého, zase zvolnil.

"Dopravil jsi Ariela, kam chtěl?" přivítal ho Olda zvědavou otázkou.

"Dopravil," potvrdil Alexijev. "To šlo rychle. On tam určitě nezůstane, bude pokračovat dál, ale neřekl kam. Já jen doufám, že už se nevrátí."

"Měli jsme se ho ještě na něco zeptat," mrzel se na sebe Vít'a. "Třeba by nám řekl něco důležitého, když už mu na jeho krajanech přestalo záležet."

"Tím si nejsem vůbec jistý," zavrtěl hlavou Alexijev. "Když nás potřeboval, přišel za námi, ale byla by neskutečná naivita očekávat od něho vděčnost. Zejména když jsme pro něho pořád podlidé. Uvědom si, je to strašně namyšlený nacist."

"Až na to, že naši nacisté jsou proti němu možná ještě andílci," dodala Jarča.

"Mohl by se ještě polepšit," zkusila to Máňa.

"Viš, děvenko, můžeme být rádi, že to dopadlo aspoň tak," vzdychl si Alexijev. "Vám mláďatům opravdu chybí životní zkušenosti. Řekl bych, že jsme od něho získali maximum, co bylo v této chvíli možné. Přiznávám se, obával jsem se ho. Tady by si nic netroufl, mohli bychom ho snadno zablokovat i s letadlem, ale když jsme se loučili na tom jeho světě, mohl se klidně odvděčit nějakým podrazem."

"Naštěstí se to nestalo," přikývl doktor Černý.

"Nestalo - ale jsem rád, že jsem zase tady," přiznal Alexijev. "Věřte ďáblu! Co kdyby ho napadlo zbavit se mě? Už proto, že jsem věděl, kam ho doprovázím?"

"To přece vědělo víc lidí," mínil doktor Černý. "Tím by si nepomohl. Naopak si myslím, že není v jeho zájmu něco proti nám podnikat. Kdyby na nás šel boudu, obrátila by se proti němu. Co by získal porušením dohod? Nic! Pro něho bude výhodnější držet slovo a nedat nám nejmenší důvod k nespokojenosti. Budeme mu pak sami krýt záda. Kdyby nás podrazil, mohli bychom překonat nechuť k jeho krajanům a poslat je za ním, vzpomeňte si, co říkal o jejich popravách ve vlastních řadách? Kdepak, takovou hloupost neudělá, má to dobře spočítané!"

"Vážně bude na nějakém světě sám?" otřásla se Máňa. "Skoro bych ho litovala!"

"Jen ho nelituj!" obořil se na ni Vít'a. "I mezi lidmi najdeš hnusnou chásku, ale tihle jsou tisíckrát horší."

"Byl jediný, kdo by nešel proti nám," trvala na svém Máňa.

"Ani tím bych si nebyl jistý," nesouhlasil s ní Alexijev. "Poslyšte, vrátíme se, ne? Už jsme si tuhle obludu prohlédli dost."

"Vrátíme se," souhlasil Vít'a. "Dáme se zase do učení."

Vznesli se a ve skupině zamířili domů.

Květa Bulisová přivítala svého manžela po operaci pláčem.

"Ty... ty vrahu!" vykřikla - ale vrhla se mu do náruče.

Operace hlavy patřily díky implantovanému orgánu tacuky k lehčím, operování mohli krátce po probuzení odejít.

Bulisová si ale muže odváděla, jako by právě vstal z mrtvých.

"Aby z toho nebyl rozvod!" strachovala se Máňa.

"Nebude!" tvrdil Olda. "Spíš je to dá dohromady. Horší je, že mi až teď došlo, jakou jsme udělali pitomost."

"Jakou?" podívali se na něho všichni.

"Zapomněli jsme přemýšlet," úpěl Olda. "Bulis měl v bance dostat kufřík, ale vzali jsme mu poznávací znamení a nikdo mu nic nedá! Naopak, půjdou po něm jako po odpadlíkovi a zrádci."

"To první by mě nebolelo," pokrčil rameny Vít'a. "Ať mu nic nedají... beztak by to byla nějaká kulišárna, není o co stát. Ale jestli po něm půjdou, mohli by ho zabít."

"Hele, Vít'o, nedokázali by zdejší roboti udělat... náušnici jako měl Ariel, aby ji mohl Bulis nosit místo biočipu? Odpadne možnost týrání, ale Bulis nebude nápadný."

"S tím přece bude nápadný dokonce až z družic!" namítla Jarča.

"Jak se to vezme," řekl Olda. "Bulise znají a mají blahý dojem, že ho mají v hrsti. Když se objeví bez biočipu, bude jim okamžitě nápadný. Jen ať mají dál tu svoji iluzi!"

"Máš pravdu," ožil Vít'a. "Bulis bude paradoxně nenápadnější, když bude nápadný až z družic! A s tím kufříkem mám nápad. Souhlasím, aby ho Bulis okamžitě vhodil do Gehenny, hned jak jej převezme; jistota je jistota. A my tam za ním pošleme robota, aby ho prozkoumal. Různá mechanická monstra nejsou jen mánie Japonců, zdejší nejsou výjimkou."

"Dobrý nápad!" řekl Olda. "Ale nejdřív tu náušnici. Nemusí být tak malá, postačí, když se vejde do kapsy."
"Nech to na mně!" mávl rukou Vít'a. "Ve zdejších robotech se vyznám nejlíp!"
Pak odešel - prý aby ho nerozptylovali.

Vít'a se opravdu vytáhl.

Seděli u velkého kulatého jídelního stolu a večeřeli. Pacienti tomu stolu říkali doktorský a nechávali jej volný. Teď tu byla jen dvě volná místa, sestřičky Hedvika a Marcelka se ještě věnovaly pacientům. Společné slavnostní večeře byl Vít'ův nápad. Nedávno je navrhl zavést a hned také ve velké hale umístil jídelní stůl ve stylu kulatého stolu krále Artuše. O jídlo se starali zdejší roboti, zdejší kuchyni si jen občas zpestřovali pozemskými pochoutkami. Stůl byl jako vždy pokrytý mísami, ze kterých si všichni brali na talíře.

Vít'a jako mimochodem položil před sebe masivní zlatý prsten s rudým kamenem.

"Kdes' to sebral?" natáhla se po prstenu Jarča a zvědavě si šperk prohlížela.

"Využil jsem zdejších robotů," odvětil Vít'a. "Nebyl to pro ně problém. Simuluje to všechny funkce ďáblského cejchu s výjimkou těch škodlivých."

"Dobrý!" ocenil to Olda. "Je vidět, že jim rozumíš. To přece nikdy předtím nedělali."

"Objevil jsem něco, co se nám může hodit ještě víc," pokračoval Vít'a, když si prsten všichni důkladně prohlédli.

"Něco zajímavého?" zpozorněl Olda.

"Jo," přikývl lakonicky Vít'a.

"Tak povídej!" vybídl ho Olda.

"Až po večeři," odmítl tajnůstkářsky Vít'a.

Večeře se tím značně zkrátila, protože byli všichni na Vít'ův objev zvědaví.

Vít'a je ale nezklamal. Když na něho po večeři začali naléhat, aby se pochlubil se svým objevem, vstal a beze slova všechny vedl před vchod do podzemního paláce. Stál tam podivný autobus bez kol, dlouhý nejméně dvacet metrů, široký tři a vysoký asi jako pověstné patrové londýnské autobusy. Střechu měl průhlednou, z jednoho kusu.

"Tohle používali zdejší obyvatelé před deseti tisíci lety," řekl Vít'a na vysvětlenou.

"Nevypadá to tak staře," podotkla Jarča nedůvěřivě.

"Je to úplně nová replika," zpražil ji pohledem Vít'a. "Originály se nezachovaly, roboti tady uklízejí odpadky strukturální přeměnou hmoty. Roboti si to jen deset tisíc let pamatují."

"Dobře - ale k čemu to máš?" chtěla vědět Jarča.

"Nahradí to mikrobuse," odvětil stručně Vít'a. "Na rozdíl od mikrobuse to nepotřebuje silnice, nemusíme si znešvařovat krajinu."

"Na co? Vždyť létáme!" odvětila Jarča.

"My létáme," přikývl klidně Vít'a. "Tohle bude pro pacienty. Můžeme je vozit ze Země, můžeme jim i tady dopřát různé výlety, třeba do Rakovnických pramenů, do zdejšího skalního města u Turnova nebo k pyramidám s telaty."

"Dobrý!" chytil se toho Olda. "Rakovnické prameny jsou léčivé, mohla by to být součást léčivého pobytu."

"Nechci ale vidět ten poprask, až se tohle objeví na Zemi," sýčkovala Máňa. "Vždyť to neprojde pod žádným mostem! A do nástupní haly se to taky nevejde."

"Halu můžeme rozšířit," pokrčil rameny Vít'a. "Tohle ale pobere pohodlně přes dvě stě lidí, s autobusem se to nedá srovnávat. Tady to nebude mít konkurenci."

"Jak se to řídí?" vyzvídal rychle Olda.

"Telepaticky," odušil Vít'a. "Už jsem to zkoušel, je to jednodušší než řízení auta. Tohle monstrum má vlastní inteligenci, stačí tomu zadat, kam má doletět. Samo se vyhne překážkám a zaparkuje na určeném místě."

"Tímhle létali místní obyvatelé?" ujíšťovala se Máňa.

"Kdysi dávno," přikývl Vít'a. "Pak hromadnou dopravu zrušili a zavedli místo ní malé jednomístné stroje. Mohli bychom je také používat, ale zatím to není nutné."

"To je pravda," souhlasila Máňa. "Vždyť létat je tak snadné!"

"Bylo by," opravil ji Olda. "Kdybychom měli kokony jako Bísíája. Takhle si musíme k létání vybírat slunečné počasí, létat v dešti není moc příjemné."

"Dva tyhle autobusy dodáme i do Pardubic," plánoval Vít'a. "Jediný problém může být s rozměry odjezdových hal - ale to je řešitelné. Už jsem o tom telepatil s Alexijevem."

"A co on?" zajímalo Oldu.

"Byl pro - jak jinak?" usmál se sebevědomě Vít'a. "Prohlásil mě za hlavního dodavatele techniky pro Útočiště a nejbližší kosmické okolí."

"Doufám jen, že se nebudeš moc nafukovat!" zamračil se trochu Olda.

"Ty jsi měl taky jednu dobu monopol na andělské možnosti," opáčil Vít'a. "Taky by ses mohl chovat monopolně, sobecky a nafoukaně."

"Může se uředník andělů chovat sobecky?" zavrtěla hlavou Máňa. "To je přece očividný protimluv!"

"Není," zamračil se Olda. "Všichni jsme jen lidé."

"Dobře - ale pomáháme druhým," opáčila Máňa. "Tady nemá sobectví místo!"

"Nemáš tak docela pravdu," řekl zamračeně Olda.

"Kdo z nás se tak nechová?" vybuchla Máňa.

"Cilka," usadil ji Olda.

Máňa zalapala po dechu, ale zmlkla. Na Cilku zřejmě zapomněla. Cilka byla přece také uředník andělů. Jenže nepomáhala lidem. Až na výjimky, jako po výbuchu v Parlamentu.

Naštěstí - i pro ni.

Po večeři se Olda dočkal ve své vlastní ložnici další nečekané návštěvy.

Čekal tam na něho - Čert. Hned na uvítanou skočil Oldovi do náruče a olízl mu obličej, ale sotva se Olda otřel, olízl ho Čert znovu.

"Že jsem ti chyběl?" dožadoval se kladné odpovědi.

"Trochu," řekl Olda.

"Jen trochu?" opáčil Čert podezřívavě, až skoro uraženě.

"Hodně trochu," upřesnil Olda. "A co ty? Jak ses měl na Zemi?"

"Jako paša," přiznal Čert. "Nebo jak to vlastně šteknete... Mám zprávy dobré i špatné. Které chceš slyšet dřív?"

"Vzal bych je nejlépe podle důležitosti," řekl Olda.

"Podle důležitosti - ale pro koho?" opáčil Čert. "Varuji tě, seřadil bych je jinak než ty, my psi na to máme jiné koukání."

"Stejně mi je řekneš, ne?" usmál se Olda. "Ale abys neřekl, seřaď si je podle sebe."

"Takže - pro mě je nejdůležitější moje žádost, doufám, že jí vyhovíš. Chci, abys dal Apině telepatii, idarchon a slýrib, jako mám já."

"Které Apině?" zarazil se trochu vyjeveně Olda.

"Apino! Pojď se ukázat!" telepatoval Čert všesměrově.

Ze stěny se vynořila - jak už Olda skoro najisto očekával - psi slečna.

No nazdar, pomyslel si ale, když ji spatřil. Apina byla rozježená tmavohnědá fenka, velká asi jako Čert a stejně neurčitě rasy. Měla maličko kratší nohy, takže Olda hádal, že v ní bude něco z jezevčíka. Neodvažoval se ani hádat, co by v ní mohlo být ještě.

"Kdes ji sebral?" obrátil se raději na psa.

"Zachránil," opáčil Čert hrdě. "Byla chudák v jednom vězení, psím útulku, či jak tomu štekáte. Zkrátka, nikdo ji nechtěl vysvobodit, pokud nepočítám ošklivého smradlavého chlapa s velkou taškou... ten by o ni zájem měl, ale lidská samice, co tam hlídala, mu řekla, že podle záznamů dostal už čtyři psy a další na guláš nedostane - vsadím se, že ji chtěl sníst k večeři, psožrout! Naštěstí mu Apinu nedala, i když jí pak hrozně sprostě nadával. Ale co kdyby přišel jiný takový?"

Raději jsem udělal Apině z klece bránu do Útočiště a vzal si ji sem."

"Ty jsi těm lidem rozuměl bez telepatie?" nezdálo se Oldovi.

"Máš mě za hlupáčka?" opáčil Čert. "Na mluvení mi chybí v krku ty... hlasivky, ale to neznamená, že vám nerozumím!"

"No dobře," souhlasil Olda. "Když nebude Apina lovit zvířata, může tu být. Přidáme jí telepatii a s ní trochu intelligence - proč ne?"

"Jak dlouho ti bude trvat ta operace?" žádal Čert samozřejmě.

"Pár minut," odtušil Olda. "Připočti k tomu ale týden, tolik trvá pěstování klonů. Dám jí samozřejmě starší typ telepatie.

Ten novější, co máš ty, pro ni klonovat nemůžu, sám nic takového nemám."

"A nemohl bych to pro ni udělat já?" zajímal se Čert. "Rozuměj, já bych to pro ni udělal rád! Apina je fajn fenka, stojí mi za to. Jak se vlastně dělá to klonování?"

"Rozumím ti," řekl Olda. "Ale ty nemáš tacuky od hlavonožců, nemůžeš nic klonovat. Kdybych ti dal nejprve tacuky, trvalo by to přinejmenším čtrnáct dní."

"Hele - a rychleji by to nešlo?" smlouval Čert dychtivě.

"Nešlo," řekl Olda. "Nestačilo by vám domlouvat se přes celou zeměkouli?"

"Bude to jistě omezení," namítal Čert.

"Asi jako mezi námi dvěma," pokrčil rameny Olda.

"Hele - a co kdybys jí dal teď tvoji telepatii, mně to... to od chobotnic... a pak, až se to naučím dělat, bys jí předělal starší na novější..."

"Poslyš," podíval se Olda na psa ostře. "Nechceš toho moc? Telepatie je složitý orgán, prorůstá do okolního mozku. Umím to voperovat, ale odstranění bude složitější, třeba to ani nepůjde. Mohlo by se přitom poškodit okolí - to snad nechceš!"

"No tak dobře," svolil pes bez velkého nadšení. "Tak to uděláme podle tebe."

"Máme i druhou možnost - nechceš raději počkat?" sondoval Olda.

"Nechci," opáčil Čert. "Apina taky ne. Uděláš to pro nás, vid'? Oldo, prosím, prosím, smutně koukám, kňučet umím ještě smutněji..."

"Já s tím tedy začnu, abys viděl, že jsme kamarádi," řekl smířlivě Olda. "A teď mi řekni další novinky!"

"Nechci moc hádat," obrátil Čert, "ale budou další štěňata, možná i víc najednou. Mohla by ale s nimi být i starost.

Asta a Pegina mají hodně divné páničky, musíme je včas přemluvit, aby ty malé drobečky nechtěli utopit!"

"Neboj se, postaráme se o ně," sliboval Olda. "To by byla dobrá zpráva! Nejen pro štěňata, ale pro nás pro všechny."

"Poslední zpráva je zase špatná," referoval Čert. "Objevil jsem na Zemi nepříjemné lidi, co používají ty ošklivé zstrašovací zvuky, jaké jsme zažili u tetičky."

"My jsme tu také něco objevili," sdělil Olda psovi zdejší novinku. "Dostaneš přístrojek, abys je poznal už na dálku a mohl se jim vyhnout."

"Já se jim vyhnou i tak," mínil Čert. "Nač přístrojek?"

"Je lepší," ut'al diskusi Olda.

"A proč přístrojek? Jak to mám držet? Nebyla by lepší... nějaká nová játra?"

"Nebyla," řekl Olda. "Nové orgány nedokážeme vymyslet. Na něco je asi přece jen vhodnější technika."

"Vidíš - a já myslel, že to andělé dovedou nejlépe ze všech."

"Andělé to nejspíš dovedou," souhlasil Olda. "My ne. My jsme od nich dostali jen pár drobností. Asi jako když někdo do Afriky doveze pár technických zázraků a místní lidé se je naučí používat. To pořád neznamená, že by je dokázali sami vyrobit. Kolik je na africkém kontinentě automobilek a továren na elektroniku?"

"No dovol!" ohradil se Čert. "Jak to mám vědět? To je čistě vaše záležitost, to snad ani nepatří do vzdělání!"

"Maličko se sice mylíš, zeměpis do vzdělání patří, ale uznávám, pro psy není důležitý," ustoupil trochu Olda. "Někdy na tom nesejde, co kde dokáží udělat. Většina elektroniky dnes beztak pochází z Tchajwanu, to je malý ostrůvek u Číny, srovnatelný s Čechami... ale ty nejspíš nemáš představu ani o tom, jak jsou veliké Čechy, že?"

"Mě vaše dělení světa nezajímá," přiznal Čert.

"Máš pravdu, pro psy to není důležité," svolil Olda. "Vraťme se k tomu přístrojku. Budeš to mít na obojku, nic nebudeš muset držet."

"Na obojku???" vyletěl Čert. "Obojek ne!!!"

"Tak to chceš držet packou?" opáčil Olda. "My lidé míváme všelijaké kapsy, ale oblek by tě omezoval ještě víc.

Ostatně, podívej se, i my nosíme některé věci na krku!"

Ukázal mu svůj šperk, ukrývající Vítův přístroj.

"Uznej, že obojek je šikovnější než řetízek," pokračoval. "Tobě by řetízek všelijak plandal a překázel by ti."

"Když... obojek - to je vodítko...! Zvykl jsem si už na větší svobodu!"

"Víš dobře, že jsme to s vodítkem nepřeháněli," připomněl mu Olda. "Měl jsi vodítko jen když muselo být. Někdy si ale nevybereš, vodítko je někdy předepsané."

"To jsou ty vaše rasistické lidské předpisy!" vyštěkl Čert.

"Neříkám že ne!" opáčil Olda. "Já jsem je nevymyslel."

"Když jste si, vy lidé, svět zařídili jenom pro sebe..." zesmutněl Čert.

"To máš pravdu," souhlasil Olda. "Ale pro psy se v něm taky najde místo."

"Na vodítku!?" dodal Čert vyčítavě.

"Podívej se na to jinak," chlácholil ho Olda. "Když psi nemají rozum, musí být na vodítku nebo uvázaní. Vběhli by pod auto, pokousali lidi i zvířata - to přece nejde."

"Lidi na vodítku nejsou a pod auto jich vběhne víc než psů!" opáčil Čert. "A to ani neštěknu, že někteří lidé jsou za volantem nebezpečnější než vlčí smečka! Těm by vodítko prospělo víc než nám! Co se týče kousání, možná nemáte tak špičaté zuby, ale doháníte to střelením a semtexem. Kdo je nebezpečnější? Lidi nebo psi?"

"Lidi!" souhlasil mrzutě Olda. "Ale můžeš jim to vysvětlit a když neposlechnou, je to jejich chyba. Psům se to vysvětluje špatně."

"S telepatii to přece jde," odsekl Čert.

"Ale jak poznáš, jestli ti pes opravdu správně rozumí?" opáčil Olda. "Jó, když má pes taky telepatii, jako ty, tam se můžeme domlouvat. Buď mi rozumíš, nebo se hned sám zeptáš. Pes bez telepatie může jen vrtět ocáskem a štěkat! Kdo má z toho poznat, že mu nerozuměl?"

"To už vím taky," mávl odevzdaně packou Čert. "Ale přece jen... s Apinou si rozumím lépe než s jinými fenkami - a to ještě nemá telepatii!"

"Asi bych tě měl raději varovat!" usmál se Olda. "Až Apina získá inteligenci, nevím, nevím... Nevíš, do čeho jdeš!"

"Hele - nech to na mně!" odsekl Čert.

Nechal si ale vysvětlit zacházení s Vítovým přístrojkem - zejména když mu Olda tvrdil, že to všechna štěňata nosí hrdě jako projev další důvěry lidí.

"A teď bys měl Apině ukázat tenhle svět," navrhl Čertovi. "Vezmi ji do lesa, jistě vám tam přijde k chuti nějaká jitrnice. Ale - nehoňte zvířata!"

"Nevrčel jsem náhodou, že to beztoho není žádná zábava, když neutíkají?" opáčil pes. "Lovím jen jitrnice. Ty sice taky neutíkají, ale přece - létat za nimi do korun stromů je podle mě sportovnější než sbírat je na zemi."

"Já ti to připomínám jen pro jistotu," řekl Olda. "Na míru nám tady hodně záleží."

"Bez obav," zavrčel Čert.

Na konci prázdnin se vrátili Alexijevovi. Po vzájemné dohodě se vyměnili s doktorem Černým a doktorkou Brožovou. Těm to nedělalo problémy - ve středisku u Pardubic získali stejný byt jako u Prahy, práce tam byla stejná. Výměnu vyvolal Alexijev, aby byl dostupný, kdyby čtyřlístek dětí potřeboval pomoc na fakultě. Jak se zdálo, přece jen jim úplně nevěřil.

"My to zvládneme!" holedbal se Olda, ale neprotestoval proti Alexijevovým seminářům, zaměřeným na získání praktických znalostí. Naopak!

"Musíme zavést pevný režim, abychom všechno stihli," tvrdil Alexijev. "Ráno budu na Zem létat pro pacienty, vy si zatím trochu přispíte. Až přijedu, věnujeme se jim spolu - naučíte se stanovovat diagnózy, dokud jsou nemocní. Příznaky se pak rychle ztratí."

Na Zem už Alexijev nejezdil pancéřovaným mikrobusem. Mělnické středisko teď mělo tři obrovské autobusy bez kol. Kupodivu nebylo nutné ani upravovat odjezdové haly na Zemi - ta obrovská monstra byla nečekaně obratná a vešla se všude, jen v Praze museli o dva metry přemístit dveře. Dalo jim to práci, stěna haly byla železobetonová, aby něco vydržela.

"Musíme mít při vítání pacientů všichni bílé kombinézy?" usmála se Máňa. "Vypadáme v nich opravdu jako sbor andělů."

"Není to přece povinné," oplatil jí úsměv Alexijev. "Ani nevím, jak to vlastně vzniklo. Pacientům se to ale líbí a je dobré začínat jejich pobyt trochu slavnostněji."

"Náhodou - jako andílek vypadáš věrohodně," dodal Olda. "Ačkoliv - ani jako jaguáří mládě nevypadáš špatně. Kočka se zkrátka nezapře!"

"Nech si toho!" pohrozila mu a naznačila rukou plácnutí.

Olda úhybný manévř také jen naznačil - oba to brali jako pouhé pošťuchování.

"Až rozdáme všechny denní dávky," pokračoval Alexijev, "budete mít do oběda volno. Rozmíst'ování pacientů na pokoje nebude vaše starost, od toho tu jsme my. Máte přece nárok na nějaké volno a nebudu vám do toho mluvit. Můžete se třeba lézat koupat do Rakovnických pramenů, to záleží na vás."

Do Rakovnických pramenů vozili pacienty autobusy, ale děti tam nejraději létaly volně.

Kolem osmé hodiny se Alexijev vracel s autobusem pacientů. U vchodu do podzemního paláce je všichni čekali, oblečení do andělských kombinéz přebarvených na bílo. Opravdu tak působili jako sbor andělů. Do deseti hodin se věnovali svým pacientům - Alexijev rozdělával úkoly, nezapomínal na sebe, ale jasné případy dával na starost dětem, aby měly do odpoledne volno na cokoli je napadne - od vlastního učení, po koupání v horkých pramenech.

Po obědě jim Alexijev na vybraných pacientech předváděl ukázky pozemské medicíny. Mimozemské znalosti měl sám od Oldy, soustředil se na praxi.

V šest večer učení přerušili a do osmi bylo volno. Po večeri Alexijev přednášel dál, už bez pacientů - ti měli přece také nárok na odpočinek. Přednášky trvaly, dokud Alexijev viděl u svých žáků zájem. Jakmile zpozoroval známky únavy, případně i nechtěné zívnutí, končil a popřál všem dobrou noc.

Bylo to poměrně intenzivní učení, přitom měli ještě dost volna. V Útočišti nebyla kina - nepočítáme-li video, zásobené hlavně lékařskými snímky, dováženými Alexijevem ze Země.

"Potřebujete lékařskou fakultu, když máte Alexijeva?" sondoval kamarády Vít'a.

Ochotně přispíval dávkami síly k léčení pacientů, ale lékařských seminářů se neúčastnil. Všichni nad ním dávno odevzdane mávli rukou, než aby z něho chtěli udělat lékaře.

"Já se neflákám," tvrdil na každou kritiku. "Možná studuji stejně intenzivně jako vy, jen jsem si vybral jiný obor."

Dosavadní úspěchy se zdejšími roboty byly dobrým důvodem získat od nich co nejvíc informací. Brzy se na něho všichni obraceli, kdykoliv něco potřebovali. Místo seminářů se ale toulal po Zemi a když se ho zeptali, co tam dělá, nic jim neprozradil.

"Kochám se," tvrdil s tajemným úsměvem.

"Neměl bys tam aspoň chodit sám!" varoval ho starostlivě Olda.

"Naopak," usmíval se sebejistě. "Žádný z ďáblů mě nezná a nemá důvod dělat mi potíže. Tebe znají víc než je ti milé a spolu bychom byli ještě nápadnější. Sám se tam pohybuji jistě."

"Ještě jsi nenarazil na nějaké - řekněme, darebáky?"

"Párkrát," přikývl s klidem Angličana. "Zatím mi na ně stačil tvůj nápad - kostěná ruka a hlava. Neboj se, nikdy to neopakují na stejném místě dvakrát."

"Jak by byl svět krásný, nebýt darebáků!" opakoval nešťastně Olda.

"Myslíš ďábly?" zeptal se ho Vít'a. "I mezi lidmi je darebáků víc než dost!"

"Myslím všechny!" opáčil Olda.

"To bude těžké," pokrčil rameny Vít'a. "Nás je jen pár, to prostě nezměníme."

"Můžeme to lidem jen ulehčovat," vzdychla si Máňa.

"I to je dobré, nemyslíš?" řekl Vít'a.

Olda, Máňa a Jarču společné učení sblížovalo, Vít'a se jim vzdaloval. Zatím se zdálo, že mu to nevadí.

Ďábelský úder

V poledne se Vít'a vrátil ze Země, ale nebyl sám. Přiletěl nakvap, za ruku si držel skoro stejně starého kluka a hned se s ním obrátil na Alexijeva.

"Tohle je Pepík Horáků," představil svého chráněnce.

Pepík byl malý, zděšený a rozježený kluk. Poplašeně se rozhlížel, nepromluvil ani slovo a nedal se přimět k řeči. Jen očima hledal, kudy by utekl.

"To není jen tak, Vít'o," vytkl mu Alexijev mírně. "Nemůžeš sem přece vzít kdekoho, koho sebereš někde na ulici!"

"Vy jste mě sem vzal taky tak!" opáčil zatvrzele Vít'a.

"Měl jsem k tobě vztah," vysvětloval mu Alexijev. "Jsi přece kluk mého kamaráda, není na tom nic špatného, že jsem se tě ujal. Zvláště když o tebe neměl zájem nikdo z celého tvého příbuzenstva."

"Pepík je zase můj dávný kamarád!" obhajoval se Vít'a. "Je sirotek jako já a taky o něho nemá nikdo zájem. A nenašel jsem ho na ulici, ale v děčáku, co jsem byl sám!"

"Nemá rodiče?" zpytoval Vít'u Alexijev. "Ani příbuzné?"

"Nikoho nemá!" vybuchl Vít'a. "V děčáku si na něho zasedli. Neumíte si ani představit, co tam měl za peklo!"

"Představit si to dovedu," zamračil se Alexijev. "Tobě tam taky nekvety růže."

"No právě!" řekl Vít'a. "Když jsem odešel, byl tam nejslabší Pepík. Víte vy vůbec, co to znamená?"

"Šikanovali tě?" obrátil se Alexijev na chlapce.

Pepík se místo odpovědi stáhl dozadu. Odtáhl se i když ho chtěl vzít za ruku Vít'a. Nevěřil zřejmě nikomu.

"No dobře," ustoupil zamračene Alexijev. "Necháme ho tady. Proved' ho zatím po Útočišti, seznam ho s ostatními."

Naklonuji mu co bude potřebovat, ale potrvá to týden, celou tu dobu bude bez telepatie a ty se o něho budeš starat, jasné?"

"Jasně!" postavil se Vít'a do pozoru.

"A nešaškuj!" napomenul do Alexijev. "Nejsme na vojně."
"Rozkaz!" neodpustil si Vít'a.

Nový přírůstek se stal středem pozornosti, ale Pepíka to zřejmě netěšilo. Držel se co nejdál od ostatních, na žádné otázky neodpovídal. Jako vyplašené ptáčátko, vypadl z hnízda.

Olda to zkusil telepatii, ale to si dal! Jakmile Pepík zjistil, že děti kolem něho mají další záhadné vlastnosti, uzavřel se do sebe jako do ulity a nedostali z něho ani slovo.

"Je to s ním těžký!" povzdychl si Olda.

Protože měly začít odpolední semináře, Olda, Máňa a Jarča se omluvili a odešli na sál za Alexijevem. Pepík osaměl s Vít'ou.

"Mě se neboj!" nařídil mu Vít'a. "Mě přece znáš!"

"Ty taky umíš mluvit... rovnou v hlavě?" sondoval ho Pepík.

"To se naučíš," ujišťoval ho Vít'a. "Létání taky. Je to užitečné, bát se toho nemusíš."

"Kde to vlastně jsme?" couval před ním Pepík.

"Na onom světě," ujistil ho Vít'a. "U andělů."

"To jsme už zemřeli?" rozevřel Pepík oči hrůzou.

"Ne, neboj se," ujistil ho Vít'a. "Jsme oba živí. Andělé jsou jiní, než jsi na Zemi slyšel. Jsou to lidi jako my, jen mají nějaké možnosti navíc. Něco z toho se naučíš i ty."

"Ty ale - ty nejsi anděl, že?" zeptal se ho opatrně Pepík.

"Nejsem," ujistil ho Vít'a trochu zamračeně.

"Myslel jsem si to," vzdychl si Pepík. "Anděl by Kráječi nerozbil hlavu o stěnu. Ale - přál jsem mu to, grázlovi, ani nevíš jak!"

"To se nemělo stát," zamračil se Vít'a. "Ne abys to někomu vykládal! Opravdoví andělé mají plamenný meč a dokážou trestat!"

"Já jsem přece nic neudělal!" vyjekl vystrašeně Pepík.

"Ty ne!" přikývl Vít'a. "Ale já ano - a nechceš mě snad shodit?"

"Nechci!" rychle mu sliboval Pepík.

"Tak mlč!" řekl Vít'a. "Nebo nás vrátí do děcáku! Chtěl bys tam znovu potkat Kráječe? Nechtěl, že? Jestli to nevíš, andělé dokáží oživit i mrtvé. Už jsem to tu viděl dvakrát."

"Budu zticha jako myška," sliboval Pepík.

"V jednom máme kliku," oddychl si Vít'a. "Andělé nejsou vševědoucí."

Netušil, jak hluboce se mýlí...

Odpoledne toho dne, kdy si Vít'a do Útočiště přivedl Pepíka, zavolal Alexijeva ze Země Bulis. Volal jako všichni přes štěňata, ale i štěňata si všimla v jeho volání zvláštní naléhavosti. Volal z banky, kde byl vybrat další peníze.

"Chtějí mi dát ten kufřík navíc!" sděloval Alexijevovi. "Ten chlap je celý červený, určitě je to někdo od nich!"

"Klid, Franto!" vzkazoval mu lékař. "Převezmi zásilku jako by o nic nešlo, nech si ještě jednou podrobně vysvětlit, co s ní máš dělat, ale na chodbě si otevři malou bránu do Gehenny a strč to tam. My už se na to podíváme."

"Je to hrozně těžké," hlásil Bulis. "Jako kdyby v tom bylo olovo či co!"

"Toho si nevšímej!" radil mu Alexijev. "Hlavně nenechávej Gehennu dlouho otevřenou, je tam radioaktivita, ať se ti něco nestane!"

"A co když se ten kufřík rozbije?" napadlo Bulise.

"Co by se tam mohlo rozbít?" opáčil Alexijev. "Český křišťál tam jistě nebude, to bych se hodně divil!"

Bulis se zachoval podle jeho rady. Před nepřístupně se tvářícím úředníkem, který mu kufřík donesl, hrál nechápavého, ale pečlivého posla. Dostal od něho další podrobné instrukce, co s tím dělat a zejména komu má kufřík předat. Pokýval hlavou, že rozumí, i když se trochu třásl vzrušením. Po vypnutí Vít'ova přístroje se ten chlap od ostatních neodlišoval, ale sotva Bulis přístroj telepaticky zapnul, chlap okamžitě zrudl drobnými plamínky. Ano - byl to buď sám ďábel, nebo jeho pomocník.

Na chodbě se Bulis rozhlédl a když nikoho neviděl, otevřel si nevelikou bránu a rychle do ní kufřík vhodil. Sotva ale za kufříkem bránu zavřel, otřásla se celá budova, až všechna skla zadrnčela.

"A sakra!" zarazil se Bulis. "Co to bylo? Zemětřesení?"

"Nech to na nás a vrať se rychle do Útočiště!" vzkázal mu rychle Alexijev.

To už ale na chodbu vyběhal úředník a zarazil se, když viděl Bulise bez kufříku.

"Kde máte zásilku, člověče?" vyštěkl na něho.

"Strčil jsem ji tam napřed!" hájil se řidič. "Byla příšerně těžká! Přistavím si auták trochu blíž, tam mi v tom neprekáží žádné zdi!"

"Pitomče!" vyštěkl úředník.

"Položil jsem to tam opatrně!" hájil se Bulis. "Nemohlo se tomu nic stát!"

"Troubo! Ačkoliv - metr sem, metr tam, je to vlastně jedno," uklidnil se chlap.

"Tak se tu mějte - vracím se," loučil se s ním rychle Bulis.

"Vrať se - máš-li ještě kam!" opáčil úředník jízlivě.

Bulis na víc nečekal a otevřel si malou bránu do tropické krajiny Útočiště. Zaznamenal ještě úředníkův udivený pohled, ale to už se brána zavírala.

Alexijev už tam čekal s nesmírně vážnou tváří.

"Pojď se na něco podívat!" vybídl řidiče.

Chvilí trvalo, než dostal obrázek z digitálního fotoaparátu na obrazovku svého počítače. Sledovalo ho několik dychtivých párů očí - kromě Bulise tu byla jeho žena, dvě zdravotní sestry, František a nezbytný čtyřlístek dětí, které tu pochopitelně nemohly chybět. Přišoural se po chvilce i Pepík, který ještě ničemu pořádně nerozuměl.

Gehenna vypadala jinak než jak ji znali ti, kdo se tam již podívali. Musela tam právě zuřit nějaká bouře. Všude létaly kotouče prachu, nebylo vidět na pár kroků.

"To udělal ten kufřík!" ukázal tam Alexijev. "Byla v něm bomba, vybuchla v okamžiku, kdy jsi zavřel bránu a podle toho, jak se otřásla i sousední Země, Byla v tom nejspíš atomová nálož. Možná ji před výbuchem zadržovalo něco tady na Zemi - rádiové nebo jiné signály. Představ si ale, že bys ji vzal do Útočiště!"

"Myslíš, že by to dosáhlo až k Mělníku?" zeptal se ho Olda. Musel telepaticky, protože v krku měl najednou nějaký chumel či co.

"Stejný obrázek pořídil Libor Černý v Pardubicích," ujistil ho Alexijev. "Dosáhlo to až tam. Mimochodem - i tam dost ničivě."

"Tak proto mi ten chlap říkal - Vrať se, máš-li ještě kam!" vzpomněl si Bulis.

"Kdybys to vzal do autobusu, smetlo by nás to všechny," přikývl Alexijev. "Ještě že nás napadlo odložit to do Gehenny!"

"To napadlo Oldu," řekla všesměrově telepaticky Máňa. "Myslela jsem si, že přehání. Promiň, Oldo."

"To už je od ďáblů vysloveně vyhlášení války!" řekla ohromeně Květa Bulisová.

"To je něco horšího!" ušklíbl se Alexijev. "To je válka bez vyhlášení války."

"Příští kufřík nám může nevědomky přivést některý z pacientů," uvědomila si s obavami sestřička Hedvika.

"Měl bych nápad," přihlásil se nesměle Vít'a. "Máme přece schovaný ďábelský létající talíř s dvaceti atomovými střelami."

"Nač by ti byly?" podíval se na něho Alexijev.

"Mohli bychom se do nich podívat," navrhoval Vít'a. "Vykoumat, jak by se daly na dálku a bez rozebrání zjišťovat. Třeba něco vyznačují... když se do toho dám..."

"Kdyby ti to bouchlo pod rukama, smete nás to všechny," zarazil ho Alexijev.

"Nesmete," hájil se Vít'a. "Ten létající talíř můžeme přestěhovat na nějaký úplně pustý svět, kde ho budou zkoumat mobilní roboti. To bych jim snad vysvětlil."

"Bylo by to na tebe příliš mnoho odpovědnosti," mračil se Alexijev.

"Já to zvládnou!" sliboval Vít'a.

"Myslíš to asi hezky, ale - tohle chce přísnější opatření," uvažoval Alexijev. "Mohlo by to odnést příliš mnoho lidí."

"Měl bych úplně jiný nápad," navrhl Olda. "Obsadíme ještě jeden svět - hodila by se třeba Zahrádka. Sousedí se Zemí přes Měsíc, ďablové by se tam mohli dostat, ale nedopraví nám bombu do Útočiště. Nebudeme tam mít pohodlí jako tady, ale snad to vydržíme. Oni jistě brzy zjistí, že jejich současná akce selhala - pokud už to nevědí. Ať tedy vědí, že máme světů víc a že všechny naráz nezlikvidují."

"Myslíš - něco jako karanténu?" vzdychl si Alexijev. "Atomová bomba by tam nejspíš nezlikvidovala všechny, ale plný autobus lidí - i to by byla krutá tragédie. Ba ne, musíme tomu zabránit důkladněji. Vít'ův nápad vypadá lépe. Citlivý detektor záření by bombu odhalil ještě na Zemi a stačili bychom ji zneškodnit odhozením do Gehenny."

"Měli byste především žádat spravedlnost," vrčel zamračeně nejmladší účastník porady, Pepík Horák.

"Jak to myslíš?" vzhledl k němu udiveně doktor Alexijev.

"Bulis by se měl vrátit a toho ďáblovu člověka unést do Útočiště," řekl Pepík nevražlivě. "Postavit ho před soud a odsoudit pro pokus o masovou vraždu. Chtěl nás všechny zabít, nebo ne? Bez trestu to příště zopakuje."

"Na takovou spravedlnost nejsme vůbec připraveni," namítal Alexijev. "Dejme tomu, že ho sem dopravíme. Jak chceš ale někoho odsoudit bez soudu?"

"Když to zůstane bez trestu, bude to nespravedlnost!" trval na svém Pepík. "Vám všem není jasné, že to měla být vražda - a ke všemu hromadná?"

"To je snad jasné každému," řekl Alexijev. "Co chceš ale proti tomu dělat? Dejme tomu, že sem někoho přitáhneme. Co s ním tady budeme dělat? Nemáme soudce!"

"Můžeme sem přitáhnout i soudce - třeba na jeden jediný soud," navrhl Pepík.

"Dobře, přitáhneme sem soudce," souhlasil s ním Alexijev. "Dejme tomu, že soud toho darebáka shledá vinným. Co s ním ale potom?"

"Zavřít ho!" řekl Pepík urputně. "Až zčerná!"

"Kam?" opáčil Alexijev. "Vždyť tady nemáme žádné vězení. Upřímně řečeno jsem rád, že nemáme ani zločince."

"Zasloužil by smrt!" řekl Pepík sverepě.

"Ty bys byl i pro smrt?" podíval se na něho Alexijev přísně.

"Zneškodnit ho musíme a bude to spravedlivé," trval na svém Pepík. "Jinak se o to bude pokoušet dál, až se mu to podaří."

"Zneškodníme..." vzdychl si Alexijev. "Ještě že to bereš aspoň tak. Zneškodnit bychom ho měli. Nebude ale zneškodněný už tím, že se sem nedostane?"

"Nebude!" trval na svém Pepík. "Může to příště dát někomu do kufru."

"Má pravdu!" zastal se ho i Vít'a. "Tihle týpkové mají na Zemi všechno co chtějí. Když potřebují atomovou bombu, mají ji. Vsadím se, že ta bomba nebude nikomu na Zemi chybět. Nechat je bez trestu, koledujeme si o repete!"

"To se lehko řekne," pokýval hlavou František. "Kdo má takové lidi hlídat?"

"Věděl bych, jak některé grázličky zneškodnit bez vězení," řekl zamračeně Olda. "Stačilo by dopravit je na pustý svět, jako kdysi Anglie posílala své darebáky do Austrálie. Nikdo by je tam ani nemusel hlídat! Bez slýribu se zpátky nedostanou, leda by některý z nich znal principy hvězdných bran. Ani pak není jisté, že ji postaví!"

"Pozor - někteří je nejspíš znají!" upozornil na to Oldu Vít'a. "Nepodceňuj je!"

"No dobře," přikývl Olda. "To by se týkalo ďábelských pomocníků - lidí. Možná by jim paradoxně pomohlo dostat je z vlivu ďáblů. Na pravé ďábly by to ale nestačilo. Ani bych si netroufal některého sem unést, mohl by nás přemoci i tady. Mají děsivou sílu - už jsem zažil pár úderů od Johana."

"Ani když jim sebereme strojky na ovládání lidí?" nadhodila nesměla Máňa.

"Něco dělají pomocí svých strojků, ty bychom jim zkusili sebrat," souhlasil Olda. "Ale nejsem si jistý, že něco nedokážu jako my - pomocí orgánů podobných andělským. Co víme o jejich možnostech? A pořád je hlídat - to taky nevidím dobře."

"Ty přece taky dokážeš někoho - přimrazit, ne?" nadhodil Alexijev.

"Ano - ale musí to být člověk," řekl Olda. "Tebe bych přimrazil nedokázal, idarchon by tě před tím ochránil. Proti ďáblu jsem to ještě nezkoušel, ale může mít něco podobného, co takový útok odvrátí."

"Už mě napadlo, co bychom dělali, kdybychom dali andělské možnosti omylem někomu kdo je zneužije," vzdychl si Alexijev.

"To by byla katastrofa," odušil Olda. "Kdyby se nám nepodařilo přesvědčit ho, aby se zneužíváním přestal, viděl bych to černě. Umíme ty orgány přidat, ale už ne odebrat."

Olda se díval na Alexijeva a ostatní na Oldu. Nemohli si tedy všimnout, jak se na sebe po straně významně podívali Vít'a s Pepíkem..

"No právě!" zatvářil se starostlivě Alexijev.

"Pak by nám nezbylo, než se obrátit na štěňata," dodal Olda.

"Proč na štěňata?" nechápal František. Ostatní ale nevypadali o nic moudřejší.

"Protože mohou přivolat Přitele," dodal rychle Olda. "A ten by si jistě věděl rady. Mělo by to jen jednu vadu."

"Jakou?" zeptal se ho rychle Vít'a.

"Přiznali bychom neschopnost vyřešit si to sami mezi sebou," řekl Olda. "Toho se bojím víc. Mohli bychom o všechno přijít i my."

Černí andělé

Všem bylo jasné, že o neúspěchu atomové bomby se ďáblové brzy dozvědí. Bulis tvrdil, že si toho všiml už atentátník, který mu předával kufřík. Ale i kdyby to přehlédl, nejspíše při návratu další skupiny uzdravených pacientů a odletu dalších si museli dát dohromady jedna a jedna a muselo jim dojít, že cestovní kanceláře z jejich atentátu vyvázly. Pražská i pardubická cestovní kancelář Za zdravím ráno vyhlásily změnu podmínek zájezdů. Zavedly z důvodů zvýšení přepravní kapacity omezení zavazadel na jednu příruční tašku na osobu s tím, že každý dostane jako kompenzaci bez zvýšení ceny zájezdu přímo na místě zapůjčeno, co bude potřebovat. Připojily poměrně dlouhý seznam půjčovaných věcí.

"Bojím se jen jednoho," řekl Alexijev. "Za tohle nám může protimonopolní úřad skočit po krku a prohlásit to za dumping."

"Ať nám ouřady vlezou na záda," mávl rukou Olda. "Naše cestovky nejsou ledajaké, my přece lidi léčíme a rekreace je tam jen jaksi navíc."

"No - máš sice pravdu, ale vysvětluj to ouředníkům!" vzdychl si Alexijev.

"Když ohlásíme zvýšení přepravních kapacit, měli bychom předělat autobusy," podotkl Vít'a. "Naštěstí to bude jednoduché, zmenšíme zavazadlový prostor a přiděláme pár sedadel. To zvládnou rychle."

"Věřím ti," odušil Alexijev. "Ale autobusy bude předělávat Franta Bulis. Měl bys mu pomoci, kdyby si nevěděl rady, ale ty sis na sebe vymyslel těžší úkol. Přemístíme ti někde na jiný svět ďábelský vimaan a ty se pokusíš naučit roboty zjišťovat atomové bomby. Naprosto nutná bezpečnostní podmínka bude, abys u toho nebyl osobně."

"Jak může Bulis předělávat autobusy, když neumí zacházet s roboty?" namítal Vít'a.

"Tak ho to naučíš," mávl rukou Alexijev. "To bude pro tebe maličkost. A teď si dáme rozchod. Dneska toho bylo moc, ale ještě nás čekají operace."

"A budu pak létat?" ožil Pepík, protože měl být jedním z operovaných.

"To nejde tak hrrr," usmál se té dychtivosti Olda. "Až se probudíš, budeš umět telepatii, ostatní musí nejprve vyrůst. Ale létat bys mohl už příští týden!"

"Už se na to těším!" vyskočil radostí Pepík.

Nadšeně pak odešel s Oldou a Alexijevem do operačního sálu.

Dospěli se k operacím tak nehrnuli. Mívali je ještě ze Země podvědomě spojené s bolestí od říznutí, s dlouhým léčením a dalšími nepříjemnostmi. Dnes to už bylo jiné. Začala to Máňa, která po první unikátní operaci hlavy vstala a odešla jako nic domů, stejně jako všichni další. Jen Olda a Čert si ještě mlhavě pamatovali, jak je bolely Oldovy první operace, při kterých si vyměňovali odlišné dary andělů - idarchon a slýrib. Olda tomu - jistě právem - říkal barbarské období. Tenkrát to asi jinak nešlo, ale dnešní pacienti už tak netrpěli.

Učedníci se zkrátka něco naučili.

Vít'a během tří hodin naučil Bulise komunikovat s roboty. Bulisovi se to zalíbilo, bylo to snadnější než výroba v pozemských továrnách.

"To je krása!" pochvaloval si, když si vytvořil křeslo na míru. "Za pár okamžiků celý autobus předělám a druhý pak trvá jen mžik. Tohle by všude na Zemi dělali aspoň týden, ne-li déle. Proč tomu vlastně říkám autobus, když je to letadlo bez křídel? Proč se nevykašleme na léčení a neprodáváme na Zemi tohle? Vyřešili bychom tam i problémy se silnicemi."

"Tahle letadla ale nejsou nejlepší co tady měli," namítl zamyšleně Vít'a.

"Jak to?" nechápal Bulis.

"Zdejší lidé používali letadla dávno před námi," odpověděl Vít'a. "Pak se jich během krátké doby zbavili. Přišli na lepší způsob dopravy."

"Ty jsi zjistil něco nového?" podíval se na Vít'u Bulis opatrně.

"Jo," přikývl Vít'a. "Dávno. Jejich letadla byla lepší než naše auta, lodě i vlaky. Byly doby, kdy jich byla plná obloha. Ale co je to platné, cestovní kabinky jsou lepší!"

"Jaké kabinky?" zpozorněl Bulis.

"Takové... nejsou moc velké," krčil rameny Vít'a. "Vypadají jako malé kamrlíky, kam by se vešla běžná rodinka, kdyby tu nějaké měli... Dopraví tě kam chceš, je jich všude plno, jenže kolem nich chodíme a nevšímáme si jich. Poznáš je podle blesku v kroužku na dveřích. Musíš se samozřejmě zneviditelnit, abys to viděl."

"Ty s nimi umíš zacházet?" podíval se na něho Bulis podezřívavě.

"Skoro," přikývl Vít'a. "Zdejší roboti mají jednu výhodu: kdo něco nezná, tomu to sami pěkně podrobně vysvětlí. Stačí se zeptat. Celý problém kabinek je znát jména míst, kam se chceš dopravit."

"Mohl bys mi to ukázat?" požádal ho Bulis.

"Beze všeho!" usmál se Vít'a, kterému trochu zalichotilo, že může někomu ukázat, co dosud věděl jen on sám.

Nechali autobus autobusem a zamiřili do paláce. Vít'a zamiřil rovnou k nejbližší kabině o které věděl, měl na dveřích značku blesku barvou viditelnou pro lidské oči.

"Kam by sis přál?" zeptal se Bulise, když se dveře nevelké kabinky za nimi tiše zavřely. "Chtěl bys třeba do Pardubic?"

"Ono to může až... na Zem?" zeptal se ho opatrně Bulis.

"Ne," zavrtěl Vít'a hlavou. "To bys chtěl trochu moc. Možná časem... Když říkám do Pardubic - myslím tím do naší druhé základny."

"Tam se mi teď ani nechce... nešlo by to jinam?" otrásl se Bulis.

"Jistěže šlo," řekl Vít'a. "Už jsem si našel pár šikovných adres v Americe. Chtěl by ses podívat do New Yorku, do Los Angeles, nebo do Chicaga?"

"Myslíš samozřejmě jen osady, které jsou na těch místech ve zdejším světě, že?" ubezpečoval se opatrně Bulis.

"Jistě," přikývl Vít'a. "Ale pro nás není problém přejít tam z jednoho světa do jiného. Tady se dopravíme do blízkosti Londýna a za chvíli už můžeme bloumat po Hyde Parku nebo krmít holuby na Trafalgarském náměstí."

"Zajímavé!" usmál se Bulis. "Na co všechno už jsi nepřišel?"

"Ale není to tak jednoduché," podotkl Vít'a. "Na místě některých zdejších budov je na Zemi Atlantik, jiné jsou v poušti. Od Rakouska se tady rozkládá oceán přes celou Francii a Itálii, ve Španělsku jakbysmet. Tam pochopitelně nejsou žádné kabinky a na Zem se tak snadno nedostaneš. Naštěstí zbývá spousta míst, kam se podívat můžeme."

"A ty se touláš... po Americe?"

"Jen jsem se tam porozhlédl," ujišťoval ho Vít'a. "Olda prý už navštívil spousty cizích světů, proč bych se nemohl naopak podívat po Zemi? Kdo si všimne kluka navíc? Takových je všude plno! Ačkoliv - pravda, v Číně a v Japonsku po mně koukali divně."

"No - tohle za mých mladých let nebývalo," vzdychl si Bulis. "Ale přeju ti to."

Vít'a mezitím otevřel dveře a vyvedl Bulise na chodbu. Kdyby stěny neměly jinou barvu, asi by se ho starý řidič zeptal, kdy někam poletí. Takhle mu ale veškeré otázky zamrzly v krku a nepochyboval už o tom, že jsou jinde než předtím.

"Venku to tady vypadá skoro jako u nás," vysvětloval Vít'a Bulisovi. "Je tam ale víc stromů - prakticky všude kolem je prales. My ale ven nepůjdeme. Nejlepší místo pro přechod na Zem je kousek odtud. Namaloval jsem si tam červeným sprejem značku."

"To aby ses vždycky střelil?" hádal Bulis.

"Samozřejmě," opáčil Vít'a. "Z druhé strany je to jednodušší."

Došli na místo, kde se na zemi skvěl poněkud šišatý kruh, který do zdejšího světa už podle jeho neumělosti jistě původně nepatřil.

"Postav se sem ke mně," požádal Vít'a Bulise. "Na Zemi je tady trochu těsno, ať se tam vejdem!"

"Kde vylezeme?" zeptal se Bulis zvědavě.

"V takovém zapadlém průchodu..." odtušil neurčitě Vít'a.

Ten průchod vzápětí spatřili. Nevypadal vábně, byl tmavý a povalovaly se tu spousty krámů a odpadků. Vít'a tam vkročil jako první, Bulis ho chtěl nechtě následovat, aby nezustal sám. Průchod končil na jedné straně na špinavém dvorku, na druhé straně byla zavřená vrata.

"Kudy teď?" zeptal se Bulis Vít'i polohlasně.

"Na dvorek - a nahoru!" usmál se Vít'a. "Těmi vraty neprojdeme, nemáme klíče. Umíme ale oba létat, ne?"

"Ještě jsem si na létání nezvykl," brblal Bulis. "A kde vlastně jsme? Myslím - ve kterém městě a tak..."

"Tohle je New York," odtušil lakonicky Vít'a. "Nejsme zrovna v nějaké luxusní čtvrti, kolem nás je spíš horší část města, ale odsud se můžeme dostat kam chceme."

"Luxusně to tu opravdu nevypadá," souhlasil Bulis a jen tak si kopl do pomačkané plechovky od Coca-Coly, ležící na dosah, až to zazvonilo.

"Hele - nechci provokovat," podíval se Vít'a na Bulise, "ale tady stát nemůžeme. Chodí sem občas pěkná cháska, už mi tady vyhrožovali nožem a chtěli po mně peníze."

"A co ty?" chtěl vědět řidič. "Utekl jsi jim?"

"Vidíš tamhle na stěně ty šmouhy?" ukázal mu Vít'a stranou nahoru.

"Co to má být?" podíval se řidič na světlejší šmouhy na stěně těsně pod stropem.

"Tam jsem jedním bacil o stěnu, když byl moc drzý," řekl Vít'a. "Ujišťuju tě, že jsem to nejdřív zkoušel po dobrém, ale nakonec to dopadlo takhle."

"A nebylo by lepší ustoupit?" pokáral Vít'u řidič.

"Nevím," pokrčil Vít'a rameny. "Olda vykládal, jak mu andělka o prázdninách kladla na srdce, aby si nezačínal s ďábly. Sama jim ale neustupovala, protože zlu se podle ní ustupovat nemá. Tihle frackové nejsou ďablové, couvat před nimi nebudu."

Bulis se ještě jednou podíval na stěnu. Šmouhy na ní připomínaly obrysy lidského těla. Byly světlejší než okolní zaprášená zeď, jako kdyby tam dopadl hadrový panák a trochu ji učistil, ale bylo tam i pár tmavších skvrn.

"Hele - není tam nakonec... krev?" zajímal se zvědavě.

"Asi je," odušil ledabyle Vít'a. "Ten grázlík se přitom trochu odřel, ta zeď vypadá jako struhadlo. Ale nemusíš ho litovat, nic jsem mu ani nezlomil, utíkal odsud pěkně po svých a ječel jako hysterka."

"Ani se mu nedivím," podotkl Bulis. "Když narazil až pod stropem, musel to být strašný náraz! Poslyš, Alexijev říkal, že můžeme zvedat i železniční vagóny, ale na lidi máme dávat pozor, ať jim neublížíme."

"Já dávám pozor!" opáčil Vít'a. "Nehodil jsem ho tam jedním nárazem, to by bylo kruté, hodil jsem ho tam pozvolna. A ještě jsem se staral, aby si do sebe nevrazil vlastní kudlu."

Vznesli se mezitím do výše, stoupali podél špinavých zdí až nad střechy.

"Podívej se!" ukázal Vít'a Bulisovi. "Vidíš ty mrakodrapy v dálce? To je Manhattan!"

"Jsou ještě dost daleko!" podotkl Bulis. "Poletíme tam?"

"Ani já jsem tam ještě nebyl," přiznal Vít'a. "To by byl výlet na pár dnů a tak moc času přece nemáme. Budeme se muset ještě dnes vrátit."

"Vidíš!" řekl Bulis. "Můžeš se podívat do Ameriky - kdy se ti zachce. To taky za mých mladých let nebývalo!"

Přeletěli několik střech a snášeli se do parku. Byly tu sice stromy, ale kromě nich také spousta plotů. Chvilí letěli vodorovně nad uzavřenými ohradami.

"Přistaneme nejlépe tady v ulici," ukázal Vít'a. "Musíme se na chvíli zneviditelnit, aby si nás při tom nikdo nevšiml."

V ulici pod nimi byla odhadem stovka spěchajících lidí, ale nikoho ani nenapadlo zvednout hlavu vzhůru. Všichni si hleděli svého. Postačilo zneviditelnit se na pár posledních metrů klesání a přistát do trošku volnějšího místa.

"Zajímavé!" řekl Bulis, když se opět objevili.

Stál s Vít'ou na ulici a kolem nich nevšimavě procházely davy lidí. V okamžiku, když se objevili, se pár nejbližších chodců znepokojeně rozhlédlo. Zřejmě jenom okrajovým viděním zahlédli nějakou nepatřičnost, ale hned se zase přestali znepokojovat.

"Tak co?" usmíval se Vít'a. "Už mi věříš?"

"No jo, jsi šikovnej kluk," uznal to řidič. "Kdy by mě napadlo, že se jednou podívám do Ameriky! Jen škoda, že neumím anglicky a nikomu nerozumím."

"Ani nemusíš," uklidňoval ho Vít'a. "Anglicky trochu umím a lidem rozumím, ale do řeči se s nikým nedávám. Spíš mě baví bloumat jen tak městem."

Společně se teď proplétali davem, Vít'a se snažil udržovat od lidí vzdálenost, ale ne tak, aby se jim musel přilížit vyhýbat.

"Sem tedy chodíš, zatímco se ostatní učí?"

"Tady v New Yorku jsem byl párkrát," řekl ledabyle Vít'a. "Zrovna tady toho moc na koukání není. Za rohem nějaké obchody, ale nic moc... Londýn se mi líbí víc."

Obchody tu opravdu byly, ale nic neobyčejného. Ze známějších jmen brzy narazili na McDonalda, ostatní byly menší. Turisté tu nebyli a město nevypadalo honosně.

"Tady je totiž chudá čtvrt'," vysvětloval Vít'a Bulisovi. "Ačkoliv, nám je to jedno, dolary nemáme a nakupovat nepotřebujeme. Docela rád bych se posadil na lavičku jako v Londýně a pozoroval lidi, ale - tady není kam."

"Měl sis najít jinou kabinku!" poradil mu Bulis. "Jistě tu bude někde lepší místo."

"Zkusím to, snad tu bude lepšíh míst víc," souhlasil Vít'a. "Ale ne dneska, musíme se už vrátit."

Obešli nevelké náměstíčko a vraceli se k parku. Místo aby se vznesli, šli pomalou chůzí po zemi podél dlouhých plotů z drátěného pletiva.

Z boční uličky najednou proti nim vyskočili tři mladíci s velkými noži v rukou.

"Freeze! Give us money! All you have!" poručili jim.

"No vidíš!" obrátil se klidně česky Vít'a na Bulise. "A jsou tady zase!"

"Nerozumím jim," přiznal zaraženě Bulis. "Nechtělí snad peníze?"

"Jo, přesně tak! Všechno co máme! To se ale spletli! Už minule jsem s nimi zametl, ale pořád si nedají říct!" udrtil Vít'a - a přebarvil si bleskurychle kombinézu na antracitovou čerň.

Výrostci se zarazili. Náhlá přeměna je nejspíš vyvedla z míry.

"Takhle si mě snad ještě pamatují!" pokračoval Vít'a česky. Pak se otočil ke třem loupežníkům a spustil na ně všesměrově telepaticky:

"Vám to minule nestačilo?"

"Black angel!" zaječel mladík. Nůž napřáhl ještě víc, ale couvl o krok zpátky.

Z límce Vít'ovy černé kombinézy najednou místo normální klukovské hlavy trčela holá kostěná lebka a ruce se změnilly v natažené kostěné pařáty. Působilo to tak hrůzně, až se Bulis otrásl, ačkoliv o tomhle triku od dětí ledacos slyšel.

Nikdy to ale neviděl a za plného denního světla to bylo působivé i pro něho - natož pro ty tři. Ti se ovšem roztřáslí ještě víc. Pokoušeli se couvnout, ale brzy narazili zády na zeď.

"Černý anděl?" opakoval kostlivec po mladíkovi. "Jak libo! Ale my už se přece známe! Co jsem vám minule říkal? Že byste neměli přepadávat lidi! Andělsky vám to asi nestačilo, vážně to chcete slyšet d'ábelsky? Dobře - kdo z vás se mnou půjde jako první?"

Ukázal zvolna na jednoho, pak na druhého a třetího, jakoby je rozpočítával.

Na víc už z povedené loupežnické trojice nikdo nečekal. Mladíci se vzpamatovali a za zoufalého ječení se dali na útěk. Daleko ale nedoběhli. Znenadání ztratili půdu pod nohama a za bezmocného mávání rukama i nohama se vznesli do výšky v marné snaze něčeho se chytit. Z jejich řevu teď vyzařovala čirá hrůza. Skončilo to zapraskáním větví, jak zapadli do koruny nedalekého vysokého stromu.

"Příště to bude horší!" přidal jim k tomu Vít'a telepatickou výstrahu a změnil se zase v kluka. "Měli byste toho radši nechat!"

Kolem nich bylo náhle pusto. Stovky lidí se krčily ve všech možných skrýších. Někteří opatrně vykukovali z různých dveří, jiní se schovávali za popelnicemi a kde se dalo.

"Darebáci jsou snad všude," povzdychl si Vít'a.

"Dal jsi jim to pěkně," odušil Bulis. "Až na to, že jsme teď středem pozornosti."

"Nevinní se bát nemusí!" poznamenal na to Vít'a všesměrovou telepatii. Nikdo na to ale nereagoval, všichni se krčili dál. Někteří mohli být mimo dosah všesměrové telepatie, ale ti nejbližší Vít'u jistě vnímali, jen mu nevěřili. Raději se obrátil zpátky na Bulise.

"Zneviditelníme se a poletíme domů," navrhl mu směrovaně.

Když mizeli těm stovkám lidí s očí, ozval se ještě jeden všeobecný povzdech, ale pak už nikdo nic neviděl a dříve než Vít'a s Bulisem vystoupali nad střechy, začali dole na ulici první odvážlivci opouštět své úkryty.

"Jen abys příště nenarazil na horší ptáčky!" syčkoval Bulis, když letěli nad plochými střechami. "Co kdyby měli místo nožů pistole a zastřelili tě?"

"Kdyby měli pistole, přimrazil bych je," souhlasil Vít'a. "Je to rychlejší než zmačknout spoušť a kdyby na mě nešli zezadu, nemohli by mě ohrozit. Pak bych je ale nechal pořádně přidusit, než bych je oživil, aby si to pamatovali!"

"A myslíš si, že je napravíš?" pochyboval Bulis.

"Nevím," povzdychl si Vít'a. "Sám bych se tomu divil. Tihle tři mohli a už minule měli pochopit, že by nemuseli dopadnout dobře."

"A proč ti říkali Černý Anděl?"

"Ani nevím, co je to napadlo," řekl Vít'a. "Když mě přepadli poprvé, měl jsem na sobě bílou kombinézu a přebarvení na černo mělo být pro ně varování. Už minule jim to nestačilo, proto jsem s nimi trochu zametl ulici. Když pak utíkali, řvali Černý anděl! Možná jsem jim v bílém připomínal andílka, ale o andělech jsem jim nic neříkal a nezdá se mi, že by nás úplně prokoukli."

"Mohlo to být i jinak," usmál se Bulis. "Četl jsem, že tady kdysi existovala - nebo snad ještě existuje - organizace Černí andělé. Pomáhala přepadeným lidem, hlavně v podzemní dráze. Její příslušníci nosili černé čepice ověšené cinglárky, aby je všichni poznali. Měli speciální výcvik, ale na rozdíl od policie žádné pravomoci. Násilníky nemohli zatýkat, místo toho je pokaždé na místě důkladně zmlátili. Dělalí to s rizikem, že je postižení zažalují, ale žaloby byly výjimečné, soudy je prý tolerovaly a lidé jim nepokrytě fandili. Stačilo, aby ve vagónu cestoval jediný Černý anděl, a nikdo se neodvážil spolecestující obtěžovat. Byla to vlastně slabší obdoba lynčování, ale překvapivě účinná - na rozdíl od úplného selhání policie v těchto případech. Nemohli tě tihle výtečníci považovat za součást takové organizace?"

"Byly v té organizaci děti?" pokrčil rameny Vít'a.

"Co jsem o tom četl - ne," přiznal Bulis. "Měli to být zdatní karatisté, specialisté na boj beze zbraně, měli ovládat bojová umění - o dětech v tom článku nic nebylo."

"Nemyslím, že si mě spletli," vrtěl hlavou Vít'a. "Říkáš, že tamní Černí andělé byli školení rváči, schválně hodně nápadní. Vypadám snad na to?"

"Nevypadáš," souhlasil Bulis. "Až na to přebarvení - to rozhodně není obvyklé."

"Snažím se vypadat nenápadně," pokračoval Vít'a. "Podle oblečení mě od jiných kluků nerozeznáš. Co jsem zač, to všichni pochopí, až když jim vyvedu něco hodně nepřijemného."

"Horší bude, až si tě vyčíhají a odstřelí zezadu!" syčkoval řidič.

Přistáli mezitím na správném dvorku - Bulis si tím zprvu nebyl jistý, ale Vít'a sem asi neletěl poprvé a skutečně brzy stáli ve známém průchodu.

"Sám sem už lítat nebudu," přikývl Vít'a. "Od zítřka začnu cvičit v létání Pepíka. Budeme na to dva."

"Dva kluci - to taky není moc," nestačilo to Bulisovi.

"Přibereme k tomu i ostatní," nedal se vyvést z míry Vít'a. "Každá škola jednou skončí, přece se nebudou učit věčně."

Pepík se brzy přidal k Vít'ovi mimo jiné i tím, že se odmítl dát na lékařskou dráhu.

"Vám to jde skoro samo," vymlouval se. "Mně by víc bavila technika."

"Andělé dosáhli víc biologií!" přesvědčoval ho Olda trochu zamračeně.

"Vít'a říkal, že technika nejsou jen auta a letadla," namítal Pepík. "Na Útočišti se máme čemu učit! Tady byla hodně vyspělá technická civilizace."

"...která bohužel skončila dost neslavně," podotknul Olda.

"Co to znamená? Nedělat stejné chyby," zastal se Pepíka Vít'a. "Zdejší lidé toho hodně dokázali, než se jim to vymklo z ruky."

"Proč se to nevymklo z ruky andělům?" namítal Olda. "Dokázali toho víc a přitom ani za statisíce let neustrnuli."

"Asi měli větší pole působnosti," hádal Vít'a. "Zajímali se více o okolní světy, pomáhali sousedním civilizacím a právě to jim pomohlo. Zdejší se nedostali ani přes práh vesmíru."

"Ba ne," řekl Olda. "Tak to nebude. Myslím si, že andělům se především podařilo změnit sami sebe. Zlepšili si vlastní inteligenci, odstranili mechanické učení, ale jak mi říkala Bisiája, nahradili to učením jiných oborů, o jakých se nám ani nezdá."

"To už jsi nám říkal aspoň stokrát," ohrnul nos Vít'a. "Prosím tě, co je zajímavého na oborech, jako je jásání?"

"Nevím," pokrčil rameny Olda. "Oni to ale považují za důležité a my podle nich ani pořádně jásat neumíme."

"To bych neřekl!" protestoval Pepík. "Je vidět, že nechodíš na fotbal!"

"Nechodím," přiznal Olda. "Nemám na to čas. Ale vážně si myslíš, že na fotbalu umíme jásat? Jaké je to jásání, když se někteří chovají jako utržení ze řetězu? Kolik už zdemolovali stadionů?"

"To dělá vždycky jen menší část nejtvrďších fanatiků," namítal Pepík.

"A větší část je nechává řídit," útrpně se usmál Olda. "Ale nejde o fanoušky. Proč mají na Zemi úspěch stejně připitoměle televizní pořady, jaké měli bývalí obyvatelé Útočiště těsně před tím neslavným koncem? Neženeme se do stejné propasti? Kolik je na Zemi opravdu tvůrčích lidí? Směšně malé procento! Nemluvím o vědcích, ale o všech lidech. Většina lidí považuje práci za nutné zlo, kouká ji odbýt, případně si snaží pomoci jinak."

"Dobře - ale co my tady?" opáčil Vít'a. "Co je na tom tvůrčího napravovat rozbité lidské tělesné schránky? Je to jistě záslužné, taky dávám energii starým babkám, proč ne? Ale že bych v tom viděl vrchol tvůrčí činnosti?."

"Tvůrčí na tom může být i to, čemu se přitom naučíme," řekl Olda.

"Mně se to nezdá," řekl Vít'a. "Vyléčíme kdejakou nemoc, napravujeme lidem bolístky, křičení mrtvých je velice efektní... ale co dál? Museli jsme se odstěhovat do Útočiště, protože nás ze Země vyhnali. Lidi nebo ďáblové, to je skoro jedno. Přitom ani tady nejsme bezpeční, je jen otázkou času, kdy nám tu bouchne další atomový kufřík a pošle nás ke všem čertům."

"To není naše chyba," namítl Olda pevně. "Smůla je, že máme proti sobě ďábly, bytosti velice silné a nepochybně zlé."

"Jistě," souhlasil Vít'a. "A my jim jen ustupujeme. Podstrčili nám upravenou atomovou bombu, aby u nás vybuchla. Smetla by nás i s tisícovkou nevinných pacientů. A my proti těm darebákům nehme prstem. Dáváme jim příležitost podnikat proti nám další a další akce - až se jim to jednou podaří!"

"Co chceš proti nim dělat?" mračil se Olda. "Nechci se chlubit, ale mám s ďábly největší zkušenosti a věř mi, setkání s opravdovým ďáblem není žádná selanka! Věk tady nerozhoduje. Alexijev a ostatní dospělí jejich podprahovým útokům neodolají. Jsem proti nim nejodolnější, mám od Bisiája nejlepší vybavení, ale na Johana jsem ani jednou nestačil. Za svůj největší úspěch považuji, že jsem se z posledních sil dovlékl do Útočiště. Otevřeně se tedy proti nim postavit nemůžeme."

"Proč ses proti Johanovi stavěl sám?" opáčil Vít'a. "Jeden vlk medvěda neudolá, ale před celou smečkou i medvěd vyleze na strom nebo zaleze do doupěte. Náhodou jste jednou padli na Johana tři - a utekl před vámi on! A to byly s tebou jen dvě holky!"

"Možná máš pravdu," pokrčil rameny Olda. "Kdybychom chodili aspoň ve trojici, byli bychom - snad - silnější než jednotlivý ďábel... Ale co až potkáme ďáblů pětici? Myslíš, že oni neprijdou na totéž? Nepodceňuj je! Nevíme kolik jich je, ale obávám se, že víc než nás. Přítel andělů tvrdil, že přemazal paměť několika tisícovkám lidí, ale ani zdaleka se nedopátral jádra ďábelské organizace."

"Máme proti nim výhodu," trval na svém Vít'a. "Do Útočiště za námi nemohou. Máme kam se stáhnout, kdykoliv jsme v nevýhodě."

"Co chceš ale proti nim dělat?" nedůvěřoval mu Olda.

"Nevím," odvětil Vít'a. "Něco vymyslet musíme. Nechce se mi stát se založenýma rukama, když do nás někdo buší. Máme před nimi menší výhodu. Poznáme je na dálku, zatímco oni nás ne."

"Chceš jim vyhlásit válku?" zarazil se Olda.

"Tu přece vyhlásili oni nám," řekl Vít'a. "Nebo máme jejich bombu považovat za mírové poselství? Za nabídku spolupráce?"

"My musíme nejprve vyrůst," trval na svém Olda.

"Jestli nic proti nim neuděláme, zabijí nás dříve než vyrosteme," odsekl Vít'a. "Nezlob se, ale nechce se mi trpně čekat, až se jim to podaří. Měli bychom se jim postavit! I když sílu na otevřené přímé střetnutí nemáme."

V tmavém, páchnoucím průchodu se objevil bílý ovál a z něho vystoupili dva malí kluci v bílých kombinézách.

María hekla strachem a vtiskla se do stínu za popelnici plnou odpadků.

Andělé! uvědomila si.

Bílý ovál zmizel, kluci v bílém ne. Najednou se začali měnit. Jednomu pomalu zešedly kalhoty a zmodrala košile, druhý teď měl na sobě džíny a potištěnou, křiklavě barevnou košili.

Maríi neoklamali, věděla co jsou zač. Nevšimavě prošli kolem ní. Pravda, držela se ve stínu na opačné straně popelnice, aby ji nemohli vidět. Pak se ale odrazili a přímo před jejíma nevěřícíma očima se vznesli jako odlétající balóny. Za malou chvíli vystoupali nad střechu domu, přehoupali se přes ni - a zmizeli jí s očí.

Andělé! vířilo jí hlavou.

Takže Dave, Mike ani Paul nelhali! Opravdu potkali anděly - ale co ještě říkali? Že na ně byli zlí? To snad ne, andělé přece nemohou být zlí!

María rychle vyběhla průchodem na ulici, aby ještě uviděla ty dva. Jestli přeletěli dům, měli by tam být. A opravdu! Spatřila je, jak se pomalu snášejí dolů. Nikoho ani nenapadlo podívat se vzhůru, všichni se dívali jen do výšky svých

očí - a zatím se nad nimi jako na padácích snaželi dva andělé - jenže nad nimi nebylo nic, vůbec nic. Ani padák, ani lano.

Pak najednou oba zprůhledněli.

Byl to další důkaz jejich nepozemské příslušnosti, další odlišnost od obyčejných lidí. Marii až zatrnulo. Ale najednou - opravdu, jsou to oni! Objeví se v parku na rohu ulice. Před okamžikem tam ještě bylo volno - teď tam stojí. Navenek dva obyčejní kluci, jakých je všude plno. Nikoho by ani nenapadlo, že to - nejsou lidé.

Nejsou?

Vypadali jako tisíce jiných kluků ve čtvrti. Kráčeli ulicí, zřejmě se spolu o něčem bavili, nic nenasvědčovalo, že by se něčím lišili. Teď se jeden rozmáchl nohou a nakopl prázdnou plechovku od piva, či co to tam leželo. Plechovka opsala parabolu přímo do odpadkového koše - skvělá trefa, ale spíš náhoda...

Náhoda?

Druhý z té podivné dvojice si vyhlédl další prázdnou plechovku - válelo se jich po zemi všude plno - a nakopl ji, až roztočená vylétla do výšky, aby... ne, tohle už nemůže být náhoda! Také druhá plechovka zamířila neomylně do koše... Třetí plechovka - a další přesný zásah! Ne, to není samo sebou!

Ti dva se tím zřejmě dobře bavili. Pátá trefa! Šestá! Sedmá! Ani jedna mimo!

Maria se snažila přiblížit se jim co nejvíc, ale nenápadně, aby si jí nevšimli. Další plechovka neomylně zamířila přímo do koše, ačkoliv letěla velikým obloukem dobrých padesát metrů... Marii se zdálo, že původně letěla mimo, ale až ve vzduchu se stočila do správného směru. Což lidé nevidí, co se to přímo před jejich očima děje? Dobrá, nic moc, dva kluci kopou do plechovek, ale - s jakým výsledkem?

Najednou Maria ztuhla.

Dave, Mike a Paul!

Vynořili se z úkrytu a zamířili k těm dvěma. Pravda, tady byl jejich rajón a ti dva andělé vypadali jako normální kluci, podle neotřhaného oblečení se dalo čekat, že patří k vyšší střední třídě a budou mít tedy u sebe slušné kapesné, ale... což předtím Paul nenařikal, že se příště na takové snadné týpký nevykašlou?

Maria věděla, že všichni tři potřebují peníze na heroin. Litovala je, že spadli do té pasti, chápala je a omlouvala, ale pomoci jim nemohla. Mít nějaké, uvažovala, všechny bych jim je dala. Jen škoda, že neměla o nic víc než oni.

Teď ale tušila, že bude zle. Přepadávat anděly není správné. Což je opravdu nepoznali? Asi by neměli loupit vůbec, ale - jak jinak by sehnali tolik peněz? Heroin je strašně drahý i pro zámožnější. Paul se už minule dušoval, že mrňavé kluky nechají na pokoji, i kdyby jim před očima mávali stodolarovkami, ale zřejmě zase jen sliboval...

Tři výrostci zastoupili cestu dvěma andělům!

Přepadení strnuli jako každý mrňous, na kterého kluci vytáhnou opravdové vystřelovací nože. Byla to i jejich chyba, co mají co děti z vyšší střední třídy pohledávat v téhle čtvrti? Vždyť si o přepadení koledují, sem se přece bojí i trénování a ozbrojení policajti! Maria ale věděla, že ti dva nebudou tak snadnou kořistí, jak se zdálo.

Andělé nehodlali vytáhnout peníze a poslušně je odevzdat. Místo toho náhle zčernali. Ne v obličejích, ale znenadání měli na sobě oba úplně černé kombinézy, jako policejní agenti. Tak proto jim Paul říkal Černí andělé!

"Kluci, utečte!" chtěla Maria vykřiknout, ale nemohla. Stejně bylo pozdě...

Místo ní začali křičet hrůzou Dave, Mike i Paul. Měli ale proč. Začali se vznášet vzhůru, jen bezmocně mávali rukama nohama, ale nebylo jim to nic platné. Lidé v ulici na ně jen ohromeně zírali, někteří si začali hledat nejbližší úkryt, zatímco ti tři stoupali vysoko nad pouliční lucerny.

A pak - začali padat.

Z té výšky pád netrval dlouho, ale musel být strašný. Jako kdyby Maria slyšela praštění lámaných kostí, když všichni tvrdě dopadli na asfalt. Řev hrůzy se změnil v bolestné sténání.

Teď už se do bezpečí klidili všichni. Málokdo věděl, jak to začalo a co se vlastně stalo, ale nikdo nechtěl dopadnout jako ti tři.

Jediná Maria naopak vyrazila sprintem k místu jejich dopadu. Paul byl přece její bráška, i kdyby byl vrahem! Ale než tam doběhla, vzpomněla si na anděly.

Ještě tam stáli a divně se ušklebovali, ani je nenapadlo zmizet. Na první pohled by se mohlo zdát, že prostě leknutím strnuli, ale Maria věděla, že ti jediní strach nemají. Už zase vypadali normálně - černých kombinéz se mezitím zbavili."

"Co jste to provedli?" vyjela si na ně. "Vy vrahové!"

Byla to odvaha z nerozumu, ale Maria byla spravedlivě rozhořčená. Paul měl pravdu, ti andělé byli zlí! A přitom vypadali tak nevinně! Maria pocítila chuť skočit na ně a zpracovat je pěstmi a škrábáním, ale na to si přece netroufala, dodala by jim jen záminku, aby s ní naložili stejně, ale musela jim aspoň říci, co si o nich myslí.

"Podívejte se, co jste provedli!" ukázala jim ta tři sténající, rozbitá těla, bezvládně ležící na asfaltu.

"Asi jste to neviděla od začátku, slečno," pokusil se jí odpálit jeden z těch dvou. "Začali si oni! Napadli nás a tohle je jen spravedlivý trest."

"Jakýpak spravedlivý trest?" vmetla jim do tváře zle. "Nic by vám neudělali! Proč jste jim nedali šanci?"

"Dostali ji už třikrát," odvětil anděl zamračeně. "Komu tři šance nestačí, čtvrtou si ani nezasluhuje. A nezastávejte se jich, patří jim to."

Pořád mluvil jen jeden, zatímco druhý byl němý - či co.

"To není pravda!" ječela na ně. "Jste vrahové, vrahové!"

"Nejsme!" opáčil zamračeně andělek. Kalužinka krve, která se právě objevila pod těly jejich obětí, začala ale jeho slova vyvracet.

"Kdo je zabil - když ne vy? Viděla jsem vás, když jste se zjevili v průchodu! Vy přece nejste lidi!" udeřila na ně se svým svědectvím.

Trochu je tím zaskočila. Celá ulice ani nedýchala, jen ti tři zranění nahlas sténali.
"To jim nikdo nepomůže?" vzpomatovala se Marí a rozkřikla se na lidi kolem.
Slyšeli ji jistě všichni, ale nikdo se nenabízel s pomocí.
"Dobře, dostanou ještě jednu šanci!" rozmyslel si to anděl.
Neznělo to příliš dobrosrdečně, ale oba andělé vykročili ke svým obětem.
"Vy na ně nesahejte, vy vrazi!" postavila se jim Marí do cesty.
"Chceš pro ně pomoc, nebo ne?" vnímala jejich zamračenou odpověď.
Náhle pocítila, jak i jí mizí asfalt pod nohama. Začala zděšeně křičet, ale nebylo jí to nic platné, zvedla se a odsunula vzduchem dva metry stranou. Tam pozvolna dosedla, nohy pod ní podklesly, tak-tak vyrovnala rovnováhu, aby neupadla. Vlastně se jí nic nestalo, přestala tedy ječet a jen bezmocně sledovala anděly, co budou dělat dál.
Andělé se sklonili nad zraněnými. Jeden se jim pokoušel narovnat zpřerážené ruce a nohy, druhý jen tiše přihlížel. Bolest při rovnání kostí musela být ale strašná. Ranění ztráceli vědomí a přestávali křičet, ale andělek na to nehleděl, postupoval bezohledně, jako kdyby před sebou neměl lidi, ale nějaký neživý materiál.
Pak se oba andělci postavili stranou a třikrát po sobě cosi neznámého provedli.
Co to bylo, Marí nedokázala posoudit. Třikrát od nich zavanulo podivné teplo, dobře znatelné i v horku nad rozpáleným asfaltem. Nic víc. Ale oba najednou vypadali jako po vyčerpávajícím běhu, námahou sotva dýchali.
Tři těla, ležící před nimi na asfaltu v krvi, se ale zdála být úplně mrtvá.
"Poslouchejte, slečno!" obrátil se k Marí ten aktivnější. "Vaši přítelíčkové budou žít. Možná ještě dlouho, ale jen když zanechají svého lupičského řemesla. Díky vám teď dostali tu úplně poslední šanci, rozumíte?"
"Jakou šanci?" opáčila nenávistně. "Vždyť jste je zabil!"
"Nejsou mrtví," zavrtěl hlavou andělek. "A i kdyby byli, umíme to napravit. Neumíme ale napravit jejich loupežnické manýry. Mají svobodnou vůli, sami se musí rozhodnout. Teď dostali čtvrtou šanci, ale příště poletí neodvolatelně rovnou do pekla."
"Oni za to nemůžou!" pokoušela se je obhajovat.
"Každý může za své činy, slečno!" opravil ji zamračeně andělek. "Proč se jich pořád tak urputně zastáváte?"
"Paul je můj bratr!" vyhrkla rychle. "Oni nutně potřebují peníze... na helio!"
Bylo to hrozné přiznání, ale - jak jinak jim to měla zdůvodnit, aby to pochopili? Vždyť je to pravda! Hlad není tak zlý, aby člověk musel loupit, heroin je horší pán!
"Co je to - helio?" zarazil se andělek.
"Vy to neznáte?" podivila se. "Helio, jako heroin..."
"Aha!" pochopil konečně andělek. "Chcete nám naznačit, že nemohou přestat, i kdyby sami sebevíc chtěli, je to tak?"
"Ano!" trochu se usmála z radosti, že ji pochopili.
Andělci chvíli přemýšleli. Marí pochopitelně netušila, že se kvůli ní ti dva právě hádají. To probíhalo jen mezi nimi, navenek oba mlčeli.
"Chtěla byste jim pomoci?" zeptal se jí po chvílce ten aktivnější.
"Jistě!" odvětila. Málem ji urazilo, že o tom vůbec mohli pochybovat.
"Neublízí vám, když s nimi odejdete na nějakou dobu... jinam?"
"Ne," odvětila po krátkém zaváhání. "Stejně zrovna nemám pořádnou práci!"
"Dobře," řekl andělek. "Jestli jim chcete pomoci, pojdte s námi."
Bílá plocha, která se za nimi objevila, způsobila hromadný povzdech všech lidí na tomto konci ulice, i když byla větší, než aby vypadala jako křídla.
Tři zkrvavená těla se zvolna zvedla a vplula do té bílé plochy. Po nich tam vkročil málomluvnější andělek a pak ten druhý pokynul napřed Marí.
Trochu pod ní podklesla kolena, ale vkročila tam srdnatě.
Dave, Mike i Paul leželi na zemi uprostřed velké jeskyně, neútné až běda. Bylo tu přišelí a kromě nich tu nebylo nic, vůbec nic.
"Tady s nimi počkáte," řekl andělek, když vstoupil za ní.
Bílá plocha zmizela, jako kdyby tu nikdy nebyla. Jeskyně vypadala ještě temněji.
"Tady?" rozhlížela se zklamaně kolem. "Kde to vlastně jsme?"
"Jestli hádáte, že nejsme na Zemi, pak hádáte správně," ujistil ji andělek.
"Co tady budeme dělat?" zeptala se rychle.
"Nic," řekl andělek. "Počkáte tu s nimi, až se uzdraví."
"To přece může trvat dlouho..." pokoušela se protestovat.
"Může," přikývl andělek. Teď už na sobě měli oba bílé kombinézy.
"Co budeme jíst?" namítala Marí.
"Pojďte za mnou," požádal ji - a vkročil přímo do skály. Jeho nemluvnější kolega ho následoval a Marí se otřásla hrozným pomyslením.
Neuměla přece procházet skálou!
Zůstala tu sama - se třemi mrtvými!
Cítila, jak se jí pomalu zmocňuje panika. Naštěstí dříve než začala ječet hrůzou, vynořila se ze skály hlava andělka.
"Bojíte se projít stěnou?" zeptala se Marí s pochopením.
"Neumím to," přiznala. Byla ráda, že se tu objevil někdo živý, ale zropančila, když viděla jen hlavu trčící ze skály.
"To nic není," ujistila ji andělská hlava. "Jestli vám to psychicky vadí, zkuste zavřít oči a projděte dveřmi po hmatu."
Pak zase zaplula do skály, ale Marí se trochu vzchopila. Podle rady zavřela oči a začala skálu ohmatávat. Brzy přišla na

otvor, kterým pomalu postupovala dál.

"Už jste venku, otevřete oči!" poradil jí andílek.

Poslechla ho. Stála u šedivé skály na pokraji hustého pralesa. Kdyby nevěděla, že je v jiném světě, nepochopila by, kde se v New Yorku vzala taková džungle. Vzduch byl horký, vlhký a plný podivných vůní.

"Hlad zaženete ovocem z keřů," ukázal jí andílek. "Budeš jim je nosit. Jako znamení vám tady ponecháme lavičku, ale nechodte daleko do lesa, ať nezabloudíte - starat se o vás nemůžeme. A neublížíte zvířatům. Mohla by být inteligentnější než vy."

Lavička, která v té chvíli vystala jako z mlhy, byla opřená o skálu a průhledná jako ze skla. Marie se zachvěla, když ji spatřila. Nic, co tu viděla, nepatřilo na Zemi.

"Kde vlastně jsme?" chtěla přece jen vědět.

"V jiném světě," odvětil jakoby nic andílek. "Nějakou dobu jsme mu říkali Eden, teď tomu tady říkáme New York.

Nazývej si ho jak chceš."

"Eden?" zpozorněla. "Tam, co se nesmělo trhat jedno ovoce?"

"To byl jiný Eden," usmál se andílek. "Vy máte jiný zákaz - neublížovat zvířatům. Až se vrátíme, zeptáme se jich, jak jste se k nim chovali."

Pak ale Marie vytřeštila oči ještě víc.

Oba andílci zmizeli, jako kdyby se vypařili.

Pepík

"To nám tedy moc nevyšlo," povzdychl si Vít'a, když s Pepíkem vystupovali z kabinky teleportu v Mělnickém paláci.

"Ukecala nás," přiznal Pepík mrzutě. "Teda - spíš tebe, já ji nerozuměl ani slovo."

"Ale měla pravdu," dodal Vít'a. "Musíme si na trestání vyhlédnout někoho jiného. Tihle byli moc malé ryby."

"Co takhle počítat si na toho, kdo jim ten heroin prodával?" napadlo Pepíka. "To by byl jistě větší darebák!"

"Hlavně aby neměl taky tak výřečnou sestru!" vzdychl si Vít'a.

"Poslyš, co nám je do nějakých sester?" zavrčel Pepík. "Měla být pro nás vzduch. Měli jsme ztrestat lupiče, ne se vybavovat s příbuznými. Každý mafián může mít nevinnou sestru a tím pádem nebude koho trestat."

"Jestli se tamti kluci dostanou ze závislosti na heroinu, mohou se vrátit mezi lidi," ujistil Pepíka Vít'a. "Loupili přece pro heroin. To už jsou jen loutky své závislosti."

"Takže vinen nebude nikdo - a přitom rukama takových nevinných zemře spousta ještě nevinnějších," odfrkl si Pepík.

"Co s tím chceš dělat?"

"Lépe se rozhlížet," řekl Vít'a.

"Já bych radši začal tam, kde máme jistotu," řekl Pepík. "Například u chlápka, co dal Bulisovi ten atomový kufřík. A taky bych se ještě na skok vrátil do děčáku."

"Co tam?" otřásl se Vít'a.

"Podívat se, jak to dopadlo," navrhl Pepík. "Kráječovi jsi rozbil hlavu, ale na smrt to nebylo a vsad' se, že už zase někoho terorizuje."

"Tam nejdu!" řekl Vít'a. "Ještě bych někoho přizabil... nestojí to za to. Smážme to, zapomeňme na to, nechme to být."

"No dobře," zavrčel Pepík. "Tys tam byl beztoho jen krátce."

"Jestli se ti to zdá krátce, pro mě to bylo dlouho," znovu se otřásl Vít'a. "Hele, šel bych radši za Alexijevem, jestli už někam přesunuli ten vimaan. Čoveče, kdyby mi na Zemi někdo sliboval, že se vlastníma rukama dotknu litačního talíře - ale kdyby jen to! Tebe opravdové UFO - a pěkně zevnitř - nezajímá?"

"Mě to nějak nebaví," přiznal Pepík. "Víc mě štvě zdejší nespravedlnost. Nikoho tu nic nepálí, nikdo nic nehasí..."

"Šel bych do té banky," ustoupil trochu Vít'a. "Ale - nevíme, jestli je ten chlápek člověk, nebo sám ďábel. V tom případě jsme na něho jen dva a víc, co říkal Olda!"

"Olda má velký voči a je z ďáblů posranej až za ušima..." odfrkl si Pepík.

"Ty vole!" zamračil se Vít'a. "Omlouvá tě, že jsi tady moc krátce. Kdyby byl Olda až za ušima, pak ti ručím za to, že bys dopadl hůř. U Oldy to není strach! S Čertem má za sebou průzkum více světů než my všichni ostatní dohromady.

Zeptej se Jitky a Máni, ty dvě viděly výsledek, jak se z jednoho vrátili! Narazili tam na něco, co na nich v jediné vteřině rozpustilo vlasy, obočí, nehty, chlupy i drápy. Pokud vím, na ďábla šel i sám - betonově věděl, že to není legrace, ale nechtěl do toho nikoho tahat."

"Ustoupit snad dokážeme taky!" řekl Pepík.

"Tím bych si nebyl jistý!" zavrčel Vít'a. "Neslyšel jsi, že Olda má proti nám něco navíc? Mohlo by se stát, že nám ďábel sebere vůli - pak by si s námi mohl dělat, co by ho napadlo. Olda mu v takové chvíli odolal."

"Slyšel jsem, že Johan s Oldou zametl na dvě doby!" odfrkl si Pepík.

"Zametl!" souhlasil Vít'a. "Když zjistil, že mu vůli nesebere, použil na něho sílu. O tom, co by udělala s námi, si nedělám iluze. Ďábel nikoho jiného tak neudeřil, protože mu vždycky stačilo sebrat lidem vůli."

"A přece před Oldou, Mánou a Jarčou utekl!"

"Možná ty dvě považoval za rovnocenné s Oldou," oddychl si Vít'a. "Naštěstí ani on není vševědoucí!"

"Proč nám Olda nedá i to, co má sám navíc?" naježil se Pepík.

"Dal nám všechno, co dokáže dát," hájil ho Vít'a. "Nezapomeň, že nikdo - ani Olda, ani Alexijev - neumí to co andělé. Kdyby to uměli, určitě by nám to dali. Můžeme být rádi, že se jim podařilo přenést aspoň něco."

"Takže oni jen... sbírají drobečky z andělského koláče?" odfrkl si Pepík.

"Tak nějak!" usmál se Vít'a. "Díky těm drobečkům jsme tady, umíme létat, léčíme nemoci, které doktoři na Zemi

vzdávají... to ti nestačí?"

"Proč jsme se zaměřili na léčení?" popichoval ho Pepík. "Bulis má pravdu, měli bychom dodávat na Zem letadla... Nevím, jestli je léčení lidí to pravé, co lidé na Zemi potřebují."

"Andělka Bísíája učila Oldu léčit lidi," pokrčil rameny Vít'a. "Dřív ho taky přitahovala technika, ale ona mu prý řekla, že to tak bude lepší. Proto se na to zaměřil. Nemám důvod mu to nevěřit a ty bys to měl taky pochopit."

"Upřímně se přiznám, ta andělka mě rozčiluje," vzdoroval Pepík. "Proč nám dala tak málo vědomostí o letadlech? Nebo o energii? Tu přece Země potřebuje víc!"

"Tím bych si tak jistý nebyl," zavrtěl hlavou Vít'a.

"Cože?" vyskočil Pepík. "Zemi hrozí energetická krize, letecká doprava je drahá, auta zdaleka nestačí a navíc potřebují víc a víc silnic... a my léčíme staré báby?"

"Ba ne," řekl Vít'a. "Já Oldu chápu. Andělčiny znalosti mohou odvrátit energetickou krizi, ale taky vyvolat šílené zbrojení. Energie má dvě strany - jako mince. Na jedné atomové elektrárny, na druhé bomby. Mohli bychom lidem dodávat letadla zdejších obyvatel. Když si ale představím, že by nosily jako vimaany d'áblů atomové střely, přejde mě na to chuť."

"Tomu stejně nezabráníme!" upozornil ho Pepík. "D'áblové na Zemi vimaany už dávno mají - i s těmi bombami!"

"Možná," souhlasil Vít'a. "Asi je to další důvod, proč proti nim nemáme nic dělat. Bísíája řekla Oldovi jasně - d'áblů nezvládnete, přenechte je nám, andělům. Dala mu jen to, čím můžeme lidem pomáhat. Proto léčíme."

"To za nás mají všechno vyřešit nějakí andělé?" zaškaredil se Pepík.

"D'áblů nezvládneme," vrtěl hlavou Vít'a. "Necháme je tedy silnějšími."

"Dobře," ustoupil Pepík. "Ale naše, lidské darebáky, snad můžeme trestat sami."

"Můžeme," řekl Vít'a. "Teď jde o to, jak je od d'áblů odlišit..."

"A co tvůj přístrojek?" nadhodil Pepík.

"Ten přece neodliší d'ábla od lidských darebáků," pokrčil rameny Vít'a. "Odliší jen lidi poznamenané od nepoznamenaných. A to je rozdíl."

"Ti poznamenaní jsou buď d'áblové, nebo jejich sluhové," řekl Pepík. "Těm se máme vyhýbat. Nepoznamenaný dělá lumpárny sám za sebe. Takové můžeme trestat, aniž bychom narazili na d'áblů."

"Jo, přesně tak," vzdychl si Vít'a. "Jenže ti neoznačení jsou jen menší ryby."

"Mně docela stačí," řekl Pepík.

Alexijev předal Vít'ovi vimaan.

Přenesli ho s Liborem Černým na marsický svět, kde by se podle nich nic nestalo, ani kdyby všech dvacet bomb současně vyletělo do povětří. Alexijev Vít'ovi připomněl podmínku - zkoumat nebezpečný stroj na dálku, ne osobně. Marsický svět, přístupný z venušského, byl naštěstí dostatečně oddělený od všech světů přístupných ze Země. Byl to nevrlý svět, mrazivý až běda. Vít'a mu začal říkat Sibérie pro jeho podobu se Sibiří. Kde bylo na Zemi mírné pásmo a na venušském Útočišti subtropy, byla v Sibíři ledová tundra. Vít'ovi to tak nevadilo, posílal tam přece roboty. Prolézal d'ábelským vimaanem, nahlížel všude svými kamerami a zkoušeli objevit těch dvacet atomových střel, které tam podle Ariela Sarimachiela měly být.

"Atomové střely se projevují slabým zářením," snažil se Vít'ovi napovědět Alexijev.

"To bylo první, co mě napadlo," odpověděl mu nervózně Vít'a. "Pozemské se tak možná projevují, tyhle ne. Všechno je negativní, žádné stopy po gama záření."

"Nemusí to být jen gama záření!" nadhodil Alexijev.

"Ostatní složky se dají odstínit tak snadno, že nemá smysl po nich pátrat," odvětil Vít'a. "Alfa a beta neprojdou ani papírem, natož pláštěm bomby. Kromě toho - roboti mají detektory všech druhů záření, co mě jen napadlo."

"Měl by ses zaměřit na zdroj pohonu," připomněl Vít'ovi Alexijev. "Ten vimaan přiletěl vlastní silou a klasické letecké palivo d'áblové zřejmě nepoužívají."

"Nechte mě být, já na to přijdu!" požádal ho nevrle Vít'a.

Alexijev to pochopil jako výzvu k nevyrušování a odešel po své práci. Vít'ovi nepomohl, ale Vít'a jeho pomoc nepotřeboval. Měl od Oldy andělské znalosti z fyziky a navíc stihl cosi zjistit z knih, dovezených Alexijevem ze Země. Ve zdejší populaci byl expertem číslo jedna.

Večer Vít'a přišel na večeri mezi ostatní včas, ale mračil se jako kakabus.

"Nic si z toho, Vít'o, nedělej," utěšovala ho Jarča. "Ty na to přijdeš!"

"Nic jiného mi nezbyvá!" odvrčel Vít'a.

"Jsi náš nejchytřejší technik!" přidala se pochlebovačně i Máňa.

"Jo - mezi slepými jednooký králem!" odmrštil ji Vít'a.

"Měli bychom se pořádně podívat na Čerta a štěňata," zkoušel odvést pozornost Olda. "Telepatii má Čert ještě od Bísíají, slýrib od Přítele. Měl by být novější než mají andělé, ale my máme stejný. Tak mi vysvětlete, proč Čert se štěňaty telepaticky hovoří přes deset vesmírů a my nic?"

Kupodivu se mu ostatní zaujmout nepodařilo.

"Hele, to nás teď nebolí," ohlédl se po něm na půl oka Máňa.

Olda se urazil, ale nikdo si toho, jak se zdálo, nevšímal. Středem pozornosti byl Vít'a. Obě dívky se marně snažily vytáhnout z něho nějaké podrobnosti.

"Příští týden máme v Praze seminář!" připomněl děvčatům Olda. "Měli bychom se na to připravit."

"Co ještě chceš?" odbyla ho Jarča. "Umíme toho dost, neboj se pořádku!"

"To ne - já jen, že budeme zase na Zemi," pokrčil rameny. "Když tam budeme chodit v houfu, budeme moc na ráně."
"Ty zase vidíš čerty na každé zdi!" ušklíbl se Pepík. "Nevykládej, že jsi chodil po cizích světech jako po Václaváku!
Vsadím se, že jsi tam chodil přískoky a plazením!"

Večere skončila roztržkou, rozešli se málem nepřátelsky. Pepík s Vít'ou nechodili dávat před spaním dobrou noc rodičům, zato bydleli spolu, takže se nemuseli loučit.

"To jsi přehnal," řekl Vít'a Pepkovi. "Povídám ti, dokud nepřineseš z Dinosaurie jako Olda hlavu tyrannosaura, nenavážeš se do něho."

"Co s ní?" ošklíbl se Pepík. "Jen strašně smrdí. Ani se nedivím, že ho s ní v jeho škole na Zemi vyhodili! Proč jim to tam vůbec cpal?"

"Protože jim to slíbil," odpálil ho Vít'a. "Sliby se mají plnit. Není jeho chyba, že si to rozmysleli."

"Sem ji tahat nemusel!" řekl Pepík.

"Ale neříkej! Kdo ji nejvíc obdivoval?" připomněl mu Vít'a.

"Všechno se okouká," vrčel Pepík. "Zvlášť když vydává takový puch!"

"Ty něco cítíš? Vždyť je třicet kilometrů odsud po větru! Alexijev s tím taky souhlasil. Dal nad ní postavit stříšku, aby na ni nepršelo a aby vyschla. Chce ji časem nabídnout někde v muzeu a možná budeme jednou hrdí, když to bude v Praze."

"No jo - aby ses ho nezastával!" vrčel Pepík.

Proti Vít'ovi ale moc nevystupoval, takže nakonec oba usnuli v pohodě.

Ani dalšího dne se Vít'ovi nedařilo. Trojlístek Olda - Máňa - Jarča odcestoval na Zem a u večere probíral čerstvé dojmy z university. Zpočátku je doprovázel Alexijev, ale pak se někde zapovídal a přidal se k nim až když se měli vracet. Až do Prahy s nimi byl ještě František, ale pak se od nich také oddělil - šel sice na lékařskou fakultu, ale teprve si vyřizoval přijetí na další školní rok.

Seminář byl povinný, pak si vyjednali konzultace se dvěma profesory - chystali se totiž předčasně složit některé zkoušky. Jeden z profesorů je chtěl vyhodit, že na fakultě nemají děti co dělat, ale pak si vzpomněl, choval se k nim naopak velmi srdečně a na oplátku vyzvídal jejich zkušenosti s léčením kosmickou energií. Zajímala ho, věděl o ní, ale jen mlhavě.

"Dejte se k nám a naučíme vás to!" navrhl mu bezelstně Olda.

"Myslíte?" usmál se na ně šelmovsky.

"Samozřejmě!" ujistňoval ho Olda. "My už to děláme docela běžně. Třikrát denně, každé ráno místo rozcvičky."

Domluvili se na termínu zkoušky a všichni tři nadšeně odešli. Na nikoho ďábelského nenarazili, všechno prošlo v pohodě. S Alexijevem se pak prošli po Praze, aby se tu necítili jako cizinci. Do Útočiště dorazili až večer a u večere to znovu všechno probírali.

"Nejvíce mě vytočili zvědavci!" tvrdila Jarča. "Chodili nás okukovat v procesí. Copak jsme nějaká exotická zvířata?"

"Znamená to ale, že o vás vědí," usmál se Alexijev. "To je dobře."

"Jak se to vezme," vzdychl si smutně František, který právě přišel zvenku. "Tohle je zase mnohem horší."

A položil před Alexijeva čerstvé noviny.

"Co tam je, stojí to vůbec za to?" nechtěl se jimi Alexijev zprvu ani zabývat.

"Přečti si tohle, to bys měl určitě vědět!" ukázal mu František na kratičký článek.

Alexijev přelétl očima těch pár řádek. Pak vstal od stolu a obrátil se stranou.

"Ježíši - to snad ne! Kdo to byl?" zahřměl a nepřírozeně zbledl tak, jak ho neznali.

Máňa i Jarča se na něho zadívaly vyjeveně, nikdy ho neviděly takhle vybuchnout. V jidelně bylo najednou ticho, že by bylo slyšet upadnout špendlík.

"Promiň, Oldo!" obrátil se Alexijev na Oldu a zamával ve vzduchu novinami. "Nevěřil jsem ti, že by něco takového bylo možné. A přesně toho ses kdysi bál!"

"Co se stalo?" nechápal ani Olda. A jak se zdálo, nechápal to nikdo.

"Vy tři jste byli poslední dobou pod mým dohledem," uvažoval Alexijev zamračeně. "Takže jste to udělat nemohli. Vaše štěstí! Musel to být jeden z těch dvou. Vít'a nebo Pepík. Kluci, kdo z vás to byl? Přiznejte se!"

"Co je?" dělal nechápavého Vít'a.

"Na to jsme vám idarchon nedali!" zahřměl Alexijev. "Ujali jsme se vás, abyste lidem přinášeli dobro, rozumíte? Ne aby někdo idarchonem - vraždil!"

Zvedl noviny k očím a přečetl všem článek telepaticky.

"V dětském domově... došlo k záhadné tragické události. Pracovníky ústavu vyburcoval večer neobvyklý křik v jedné z ložnic. Tři chovanci chyběli a ostatní zmateně tvrdili, že si pro ně přišla smrt v podobě zpřímá chodící (!) kostry.

Chybějící chovance našli v koupelně mrtvé, i když bez nejmenších stop cizího zavinění. Policie nařídila pitvu, ale příčina smrti se nenašla. Soudní patolog tuto záhadu odmítl komentovat. Nic také nevysvětluje záhadu zpřímá chodící kostry.

Ředitel ústavu byl do vyřešení případu odvolán..."

Alexijev se podíval zle na Vít'u i Pepíka, až se oba příkrčili.

"Zpřímá chodící kostra - to je klukovina," řekl. "Ale ukazuje to na vás - nikdo jiný to nedokáže. Ti tři chovanci - to je přece vražda. Kdo z vás dvou to byl?"

Vít'a se zděšeně podíval na Pepíka.

"Tys tam byl?" vybuchl. "Proč jsi tam chodil?"

"Proč?" opáčil Pepík. "A to se ptáš ty? Jediný, kdo by to měl pochopit? Tys to na vlastní kůži nezažil? Říkal jsem, že jsi tam byl příliš krátce - ale mě tam týrali dva roky! Ty bys to možná nechal být, ale já... já ne!"

Všichni byli najednou nepřírodně bledí. Olda, Jarča i Máňa se na Pepíka dívali se špatně skrývanou hrůzou, dospělí s podivným smutkem.

"Proč ses tam vůbec vracel?" naléhal na Pepíka Vít'a. "Říkal jsem ti přece, že se tam už nikdy nevrátím, abych nemusel někoho zabít! A to jsem měl méně důvodů - tím spíš ses tam neměl vracet ty!"

"Tys tam byl jen pár měsíců!" odsekl Pepík. "Ale já... já to snášel dva roky! Dva roky promyšleného pekla! I ty ses tam přece vrátil! Nikdy ti nezapomenu, že sis na mě vzpomněl, věděl jsi, koho budou šikanovat, když jsi zmizel. Mně zase došlo, koho si najdou teď. Myslíš, že bych si tady mohl klidně žít a vědět, že tam sadista Kráječ se svou partou tyranizuje další? Tys tam nebyl, když se Marián na záchodě oběsil, když to nemohl vydržet! Viš aspoň, kdo byl teď na řadě? Nevíš, ale jistě si to domyslíš, vždycky přece týrali nejslabšího - sám jsi to prožil taky, škoda že jen dva měsíce!"

"Škoda?" vybuchl Vít'a. "Ty říkáš - škoda?"

"Jo, škoda!" odvětil pevně Pepík. "Kdyby tě pronásledovali aspoň rok, jako mě, taky by ses každou noc modlil za co nejkrutější smrt celé Kráječovy bandy!"

"Takže jsi to byl ty!" podtrhl to Alexijev. Najednou vypadal rezignovaně, jako by ho opustil elán, kterého měl do této chvíle na rozdávání.

"Jo, byl jsem to já!" řekl Pepík zatvrzele. "A na rozdíl od vás všech si myslím, že to bylo správné. Marián kvůli nim zemřel a i když ho nikdo z nich vlastnoručně nevěšel, jako by se to stalo. Zabili ho, dostali jen co si zasloužili."

"Nikdo nemá právo vzít druhému život!" odpověděl na to tiše František.

"Nikdo nemá právo!" vybuchl Pepík. "Nikdo nemá právo? Co je to za právo? Jedněm dovoluje týrat jiné a trestá ty, kdo takové týrání překazí? Alexijev taky neměl právo zachránit nás z toho pekla, co? Zato byl v právu ředitel Hroch, když nás nechtěl vydat! Jděte už konečně k čertu i s takovým právem!"

"Alexijev vás sem přivedl, ale nikomu nezkřivil vlásku!" namítl František.

"Nezkřivil, ale to byla chyba!" postavil se mu Pepík. "Alexijev sem vzal Vít'u, protože to byl synáček jeho dávných přátel! Mě by tam nechal shnit zaživa a ty další taky! O týrání přece musel vědět, ale nechal to být! Až já jsem to zastavil!"

"No jo - ale jak!" vykřikl i František se smutkem v hlase. "Tři kluky jsi zbytečně zabil."

"Tři jsem zabil," opakoval po něm Pepík. "Ano, vycucl jsem z nich všechnu životní sílu, ale jen díky tomu může dvacet jiných žít! To vůbec nepřeháním! Kráječ dělal slabším klukům z děčáku peklo celé roky, ale určitě by to neskončilo, až by ho pustili ven! Co by dělal venku? Vsadím se o co chcete, že by v tom pokračoval jinde a jinak. Kolika lidem by přinesl to peklo, než by skončil ve vězení jako vrah? V děčáku mu prošlo všechno! Mariána zpopelnili a prý si za to mohl sám! Sebevražda! Vyšetřování šlo do ztracena, nic se nikomu nestalo - vsadte se, že i teď to nějak šikovně skoulej! Kráječ si už v děčáku vychoval nástupce, Freda a Montyho, ti by v tom pokračovali. Až já jsem to přetrhl! Ani Alexijev, ani Vít'a! Bylo to tvrdé, ale nešlo to jinak! Kdo jste bez viny, abyste směli hodit kamenem?"

"Věřím, že jsi měl důvod nenávidět," řekl František. "Ale proč jsi nám to neřekl? Dalo by se to vyřešit jinak."

"Jak?" podíval se na něho Pepík. "Tam to jinak řešit ani nešlo! Myslíte, že by to vyřešil ředitel Hroch? Tomu na nikom nezáleželo! Kdo jiný? Všichni na to kašlali, všem to bylo fuk! Alexijev naštěstí zachránil Vít'u a Vít'a mě, ale nejvíc kluků jsem zachránil já! Rozumíte?"

"Nemůžeme brát spravedlnost do svých rukou, od toho jsou přece na světě soudy!" řekl František vážně.

"Soudy!" vyprskl přezíravě Pepík. "Soud by Kráječi jen pohrozil: Ty, ty, ty, darebáčku! Potrestat by ho nemohl, protože je nezletilý! Do děčáku by ho poslat nemohl, tam už přece byl. A třeba by ho pak ještě odškodnil za psychickou újmu, že ho nazval darebákem, to přece soudy s vrahy dělají, ne? Zajímá mě, jak mě potrestáte! Soud by mě musel osvobodit, ještě mi není dvanáct! Mohli byste mě, stejně jako soud, poslat do děčáku, ale toho se nebojím. Co jste mi dali, to mi už nevezmete!"

"Přesně toho se Bisiája obávala," řekl pomalu, zamračeně Olda. "Říkala, že není správné dávat barbarům idarchon, aby mohli vraždit! Dala mi ho pod podmínkou, že toho nezneužiju ani já, ani ti, komu to svěřím. Z toho by určitě radost neměla! Viš, Pepíku, zklamal jsi. Jak tak koukám, nejen mě, ale všechny."

"Ta tvoje andělka taky vraždila!" odsekl Pepík. "Jakéhosi pana Hollowaye, nebo jsem to slyšel špatně?"

"Slyšel jsi to špatně," řekl Olda. "Nezavraždila ho. Toho chlapa honila policie pro různé zločiny, mimo jiné pro pokus o vraždu. Pan Holloway byl vrah a navíc ďábel. Když na něho policie nestačila a hrozilo, že unikne spravedlnosti, zabila ho. Tím mu jen zabránila uniknout a páchat další vraždy. Kdyby ho zastřelili policajti, bylo by to totéž."

"A nebyl Kráječ taky takový padouch jako Holloway?" opáčil Pepík.

"Nebyl," řekl Olda. "Kráječ nebyl ďábel a šlo to vyřešit jinak, to jsou přece zásadní rozdíly! Kráječ si určitě zasloužil trest - ale ne smrt!"

"Kdyby tě terorizoval aspoň rok, nebyl by sis tak jistý, že to není ďábel," opáčil jedovatě Pepík. "Možná byl bys taky ochotný upřít mu lidský původ."

"Když jsi ho zabil tak snadno, ďábel to určitě nebyl," řekl Olda. "Nedostal jsi od nás tak silné prostředky, aby ses vytahoval na slabší. Čím se liší tvůj teror od Kráječova?"

"Já jsem je aspoň tak netrápil," řekl Pepík. "Neříkám, že si před smrtí neprožili chvíli strachu, ale to nebylo nic proti tomu, jaký vzbuzovali celé roky oni. Smrt měli rychlou, bez bolesti - kdoví, jestli se stačili leknout. Nezabíjel jsem je, abych se pásl na jejich utrpení! Jen aby přestali týrat druhé. A teď mě docela zajímá, jak budete zabíjet vy mě!"

"Nesud' nás podle sebe!" mračil se Olda. "My tě přece nechceme zabíjet!"

"Ale budete muset!" popichoval ho Pepík. "Jinou možnost nemáte! Zavřete mě snad do vězení? Cha chá - uteču vám sousedním vesměrem a chyťte si mě! Pozvěte si na mě Přitele andělů? Ten jediný dokáže odebrat dary, které vy sami odebrat neumíte. Ale on vám je nejspíš vezme všem! Tak do toho!"

Olda se na Pepíka podíval znechuceně.

"Hele - neprovokuj!" okřikl ho, ale vzhledem k situaci ještě mírně. "Jsi hnusný, abys věděl! A kdyby to nešlo jinak, zavřeli bychom tě, až bys zčernal! Nedávno jsem si uvědomil, že nikomu nedokážeme zabránit ve zneužívání andělských darů. Trápilo mě to, až jsem kvůli tomu nemohl spát, byla by to částečně i moje vina, ale pak mě naštěstí napadlo, jak z toho ven. Jen bych nerad, abys byl první zavřený zrovna ty!"

"Kam mě chceš zavřít?" provokoval Pepík. "Stačí okamžik a jsem v úplně jiném světě! Chytej si mě tam!"

"Jen se neteš, šlo by to!" řekl Olda. "Mohli bychom postavit vězení hluboko pod ledem Antarktidy. Měl bys tam jen kavalec, stůl, židli - nic víc. Přístup by tam byl jedině upravenou teleport-kabinkou, ale tu bychom ti zablokovali, o tom nepochybuj. Mohl by sis tam po libosti otevírat brány do sousedních světů - ale kam by ses dostal? Zase jen do Antarktidy. Paralelní světy se liší, někde je na jižním pólu moře, jinde pevnina, ale i tady ve zdejších tropech je v Antarktidě sto až dvě stě metrů silná vrstva věčného ledu. Představ si to - všechny brány máš zazděné ledem a sousední světy absolutně nepřístupné. Hraběti Monte Christovi bys mohl jen tiše závidět. Ten měl v cele aspoň malé okénko a pevnou víru, že se jednou prohrabe ven."

Pepík - pokud to mohli posoudit - zbledl ještě víc. Jeho iluze vlastní beztrestnosti dostala právě pořádnou trhlinu.

"Poslyš - a ty bys tam skutečně kamaráda zavřel?" zeptal se Oldy Alexijev. "Jak nám to líčíš, takové vězení by bylo dost příšerné!"

"Můžeme za kamaráda považovat vraždící stvůru?" obrátil se k němu Olda. "Těžko. Tím ještě nemyslím Pepka, uznávám jeho důvody a věřím, že chtěl zabránit stůj co stůj hnusné šikaně, ačkoliv to podle mě přehnal. Uvažuji ale, kdyby se někdo nedejpámbu zbláznil a začal ohrožovat lidi. Asi bychom ho museli zneškodnit ještě před voláním Přítele."

"Kéž bychom to nepotřebovali!" vzdychl si Alexijev. "Ale co budeme dělat s Pepíkem? Příznám se, naprosto mě to zaskočilo."

"Co budeme dělat s Pepíkem, to v této chvíli nevím," řekl Olda. "Nejspíš nic. Soudit ho můžeme jen morálně, když tady soud nemáme. Vydat ho na Zem policii? Nesmysl - nikdo ho tam neuhlídá! Kdysi jsi tvrdil, že tady nesmí platit špatné pozemské zákony. Nejsm proti. Ale trojnásobná vražda nemůže zůstat bez trestu, to je trochu moc. Chtě nechtě budeme muset nějaké zákony pro nás a pro tento svět zavést."

"Čekal jsem to - ale ne tak brzy," vzdychl si Alexijev. "Málo platné, Pepík nám dokázal, že to bez nich nepůjde."

Uznávám jeho důvody a věřím, že chtěl zabránit něčemu ošklivému. Dokonce tomu nejspíš zabránil. Uznávám i jeho obvinění, že jsem tomu nezabránil sám. Má pravdu, ale necítím se povolán ani oprávněn napravovat nespravedlnosti světa. Spravedlnost ale nesmí záviset na Zorro mstitelích. Bez jasných pravidel ji nebudeme mít nikdy."

"Ano - ale vy vůbec nic neřešíte!" připomněla jim Máňa. "Ať chcete nebo ne, jsou to tři vraždy a to přece nejde nechat jen tak."

"Vyřešíme je asi tím, že začneme pracovat na zákonech," odpověděl jí Alexijev. "To je jediné, co můžeme udělat. Přitom musíme respektovat i některá obecně uznávaná pravidla. Například, že zákony nelze uplatňovat zpětně a každý přestupek i zločin může být trestný, jen když je spáchán po vydání příslušného zákona. Tím ale Pepík z našich zákonů vyklouzne."

"Takže mu ty vraždy projdou?" mračila se Jarča.

"U nás asi ano," řekl Alexijev. "Na Zemi ne, ale - i to je otázka."

"Myslíš, že u nás nemůžeme zákony uplatnit zpětně, a na Zemi, protože je mu teprve jedenáct let?" ubezpečoval se Olda. "Četl jsem, že v některých zemích řadí mladí gangsteři beztrestně a nikdo na ně nemůže, protože policie ani soudy nezletilé nestíhají. To není dobré, to musíme vymyslet lépe."

"Policie už ten případ jako nevysvětlitelnou záhadu uzavřela," odvětil Alexijev. "Trestní stíhání se tedy nekoná. Kde není žalobce, není soudce. S nezletilostí to nemá nic společného."

"Jak to ale bude s beztrestností nezletilých tady?" chtěla vědět Máňa. "Budeme to muset vymyslet lépe než na Zemi! My přece víme jak to bylo, žádná záhada!"

"Co třeba neposuzovat zodpovědnost podle věku, ale podle toho, zda pachatel byl nebo nebyl schopen posoudit trestnost svého jednání?" navrhl Alexijev.

"Proč ne správnost?" přihlásil se rychle Pepík.

"Protože správnost může chápat každý jinak," usadil ho Alexijev. "Trestnost ukazuje nepřípustnost takového jednání lépe. Trestání darebáků se může zdát správné, ale když nebude respektovat pravidla, musí být trestné."

"Ach jo!" vzdychl si Pepík.

"Moc nevzdychej!" řekla Máňa. "Nebo s tebou zatočíme! Dokud pravidla neplatí, bylo by to pro nás beztrestné!"

"A dost!" zarazil to Alexijev. "Legrace stranou! Tohle je příliš vážné!"

"Není nějaký zákon, podle kterého je trestné neoznámit něco takového?" zeptal se zamračeně František. "Pak bychom to museli oznámit policii, jinak jsme spoluviníci."

"Ano, takový zákon existuje," odvětil Alexijev. "S výjimkou, že nic nemusí oznamovat, kdo by tím oznámením těžce uškodil sobě nebo někomu z blízkých."

"Je Pepík naším blízkým?" optala se rychle Máňa. "Není, že? Takže se nás ta výjimka vůbec netýká."

"Můžeme si uškodit všichni," řekl Alexijev zamyšleně. "Kdybychom policii řekli, jakým způsobem se vraždy staly, bylo by pro ďáblы hračkou rozpoutat kampaň pro zavedení zákonů speciálně zaměřených proti nám. Navíc by měli další důvod získat tyto prostředky pro sebe, třeba i tím, že někoho z nás chytí a rozpitvají. Znamenalo by to neúnosné zvýšení nebezpečí, pokud ne úplnou izolaci od Země."

"Vidíš!" obrátila se Máňa na Pepíka. "Měl by sis uvědomit, že bys nás mohl na Zemi poškodit. Dodávat ďáblům takové záminky není sice trestné, ale není to rozhodně správné."

"Takže - co budeme dělat s tím trestáním?" staral se Vít'a.

"Měli bychom o tom uvažovat," řekl Alexijev. "Nejprve musíme vymyslet pravidla. Kdo má na to čas? Olda se

spolužačkami se učí, ty zkoumáš ďábelské letadlo, právníka tu žádného nemáme - ani bych na to právníky nechtěl, mohli by vymyslet leda právní džungli jako na Zemi, jak jsou ovlivnění současným stavem a - poslyš, Pepíku, co kdybychom dali za úkol vymýšlet zákony pro tento svět - tobě?"

Tentokrát strnuli všichni.

"Mně?" zděsil se Pepík.

"Není to tak trochu - kozel zahradníkem?" vzpamatovala se první Máňa.

"Možná," přikývl Alexijev. "Také se říká: pytlák nejlepší hajný. Neboj se, nezůstane to jen na něm. My jeho výmysly zkontrolujeme a posoudíme. Parlament na vymýšlení zákonů nemáme, ale posoudit to můžeme všichni."

"Tomu se říká přímá demokracie," řekl Vít'a. "No - tady by to snad mohlo nějakou dobu fungovat, dokud nás nebude příliš mnoho."

"Proč myslíš, že by to nefungovalo trvale?" usmál se na něho Alexijev.

"Čím víc lidí, tím méně shody," pokrčil rameny Vít'a. "Teď to snad jde, ale až nás budou miliony? Uvidíme!"

"Takže bychom to měli ukončit," řekl František. "Pepík začne za trest sepisovat zákony, my mu je potom zkritizujeme."

"Tak to nemusí být," namítl Alexijev. "Jestli máš čas, můžeš se k Pepíkovi přidat a pomoci mu s tím."

"Jen ho nech, ať to má za trest!" řekla pomstychtivě Máňa. "Místo aby tisíckrát napsal: Nemám zabíjet spolužáky!

Chápu, že ti tři byli grázlové. Ale místo abys je zkusil napravit, zabil jsi je. Nezlobte se, to by podle mě zasluhovalo trest už teď."

"Myslíš?" zamračil se na ni Pepík.

"Samozřejmě!" odsekla Máňa. "Třeba tím, že na něho nikdo aspoň týden nepromluvíme. A nekoukej na mě jako vrah!

Vlastně - ty můžeš, ty přece vrah jsi..."

"Nech ho, Marie!" napomenul ji mírně Alexijev. "Také cítím část viny na tom, co se stalo, ale taky nevím, co jsem zkazil. Nemůžeme napravovat všechny křivdy, které se na Zemi staly a ještě stanou, nemáme na to. Pepík to vzal příliš rázně. Asi se shodneme, že to tak nejde, ale z jeho pohledu byla nečinnost ještě horší. Možná má také pravdu. Na Zemi je o trestech napsaná spousta knih, ale celá naše civilizace není zajedno v otázce, co je přípustné a co už není. Proto to aspoň zpočátku necháme na něm. Nebude to pro něho trest, ale pokus o nápravu. Pravidla potřebujeme víc než hurá akce, ale především se při tom bude muset zamyslet nad úměrností trestů."

"Mně vadí jen jedno," nedala se Máňa tak snadno přesvědčit. "Vysvětlete mi, jak může učedník andělů, který by měl být mírný jako beránek, spáchat takovou trojnásobnou hrůznost! Netvrdím, že zabil nevinné, ale - byli to přece taky lidi!"

"Sto kilometrů kolem nenajdeš horší sadisty!" hájil se Pepík. "Rafinovaně terorizovali slabší! Co s nimi?"

"Proč jsi je nevyhodil třeba do Oldovy Zahrádky?" opáčila. "Tam by neměli koho terorizovat, byl by to pro ně taky trest, ale - byli by naživu!"

"Napravilo by je to?" opáčil Pepík. "Vsad se, že ne!"

"Nejde o nápravu!" zavrčela Máňa. "Líto mi jich není, ale nechápu, jak jsi je mohl tak chladnokrevně zabít! Proboha, co se ti přitom honilo v hlavě? Prostě si to neumím představit."

"Asi jsem ty grázly nepovažoval za lidi!" odsekl Pepík.

"Tak vidíte!" posteskla si trpce Marie. "Nepovažoval jsi je za lidi! Jak to můžeš tak klidně říct? Kdo tedy byli? Zvířata? Nebo dokonce - podlíde? Obávám, že právě to je pro nás větší nebezpečí, než ďáblové! Chceme najít spravedlivý vztah k inteligentním psům. Jsou to myslící bytosti, měli bychom se k nim chovat jako k lidem - a někdo tady začne považovat za dobytek i lidi? Vzpamatuj se, Pepku! To už tu bylo - a mockrát! Vrcholem byla Osvětim, ale na Zemi nejsou jen Himaláje, každý kopec hlouposti je pro nás překážkou!"

"Kdyby tě taky tak týrali, uvažovala bys jinak!" odsekl Pepík.

"Neuvažovala!" řekla Máňa. "Nezapřu, že bych je nenáviděla. Určitě by mi nevadilo vymyslet pro ně pořádný trest. Ale stačilo by mi zneškodnit je."

"To říkáš teď!" namítl Pepík. "Ale co kdyby ti zabili někoho blízkého! Máš přece dvě malé sestry! Co bys dělala, kdyby ti je utýrali před očima?"

"Ale jo, možná bych dokázala i zabít toho, kdo by se mi chystal zabít přímo před očima sestřičku," řekla Marie. "Nebo kdyby šel na mě - ale pochop rozdíl mezi obranou a vraždou. To tvoje nebyla obrana, tu chápu jinak."

"A chápeš ji asi dobře," souhlasil zamýšleně Alexijev.

"Bísíája mohla toho chlapa taky někam prohodit a ne ho zabíjet!" trval na svém Pepík.

"Bísíája musela," zastal se jí Olda. "Neměla jinou možnost. Prohozením na Zahrádku zneškodníš člověka, ale ďábel by se vrátil."

"Tak víte co?" řekla Máňa. "Pro tentokrát se přidržíme zásady, že zákony nesmějí platit zpětně. Ale kdo spáchá neomluvitelnou vraždu, toho budeme muset zneškodnit i podle našich zákonů. Třeba i tou ledovou pevností, jak ji navrhoval Olda. Nemůžeme si říkat učedníci andělů a přitom vraždit stejně krutě, jako ta nejhorší lidská zvíř."

"Vidíš - i ty považuješ lidi za zvíř!" vyčetl jí Pepík prudce.

"Omyl, Pepku!" řekla Máňa. "Lidská zvíř jsou u mě pořád lidi, i když se chovají jako zvíř. Nejsem proti jejich zneškodňování, ale - dokud je můžeš zneškodnit, nesmíš je vraždit. Při našich možnostech to prostě nepřipadá v úvahu."

"Ale co ďáblové?" nadhodila Jarča.

"Tam to bude jiné," zamračila se Máňa. "Dokud nevíme, jak na ně, budeme se jim bránit všemi způsoby a prostředky, ale kdyby chtěli vyjednávat, jako Ariel Sarimachiel, měli by to být pro nás lidé jako jiní. Jsou nebezpečnější, nedávají nám velký výběr, ale my musíme zůstat lidmi, v tom prostě nesmíme slevit."

"I když to bude někdy těžké," pokýval hlavou František.

"Máňa má pravdu," přidal se Alexijev. "Doufám, že to byl první a poslední případ toho druhu. Jinak by nám nezbylo než začít stavět vězení pod Antarktickým ledem."

"Dnešní svět taky není růžový!" vzdychl si František. "Takových případů jsou tam plné noviny. Tady třeba stojí, že Němci, zachráněni z Hitlerovy Čtvrté říše - to byli ti u hlavonožců - opustili na protest proti nelidskému zacházení Spojené státy a vrátili se do světa hlavonožců, ačkoliv je tam chápou jako nepřátele. Proboha, co se jim tam dělo, že jim válka s hlavonožci připadá jako menší zlo?"

"Bohužel o tom nic nevíme," vzdychl si Alexijev. "Můžeme se zeptat hlavonožců, co si o tom myslí, ale pochybuji, že by věděli víc. Podívejte se - my to nezměníme."

"Měli bychom ale změnit, co můžeme," shrnul to František. "Nejvíc sebe. Málo platné, Pepík nám ukázal nejen potřebu zákonů, ale dal nám i varování. Ani andělské možnosti nás neudělají lepšími. Nemůžeme se považovat za něco víc jen proto, že máme něco navíc."

"Největší tragédie vyvolených národů bývá, že se považují za vyvolené," usmál se smutně Alexijev. "Vyvolené národy zkrátka neexistují. A vyvolení jedinci teprve ne."

"Ach jo, vy uličníci!" přišla k nim až teď paní Irena Alexijevová. "Myslela jsem si, jak vás potěším - a vy tady probíráte takové věci. Skoro se mi to ani nechce říkat."

"Máš něco potěšujícího?" usmál se na ni Alexijev.

"Za normálních okolností by vás to jistě těšilo!"

"Tak sem s tím, toho ošklivého jsme si právě užili až až!"

"Přivezla jsem ze Země tři štěňátka!" usmála Irena. "Mají je v péči Čert s Apinou, konec konců jsou to Čertovy děti a Apina je hned adoptovala. Měli byste vidět, jak se o ně příkladně starají!"

"Jak se ti jednalo s majiteli?" zajímal se Olda.

"Byli rádi, že je vezmeme všechny," zamračila se trochu Irena. "Přesněji - zbavili jsme je starostí s jejich utopením. No - aspoň jsme je dostali zadarmo."

"Aspoň že tak!" roztál Olda. "Nikdo na Zemi ještě nepochopil, jak jsou zvláštní."

"Vzniká nám tady nové psí plemeno - Vořechus Sapiens!" zažertoval Vít'a.

"Nech si ty legrácky!" okřikla ho Máňa. "Možná to vypadá legračně, ale my už tu psí mutaci nedokážeme vrátit zpátky, takže nové plemeno - Canis Sapiens - už vzniklo! A hodně nahlas všem připomínám to slůvko Sapiens - to by měl být i konec nadřazenosti lidí. Rozumíš mi, Oldo?"

"Nevím, jestli sis toho všimla," vzdychl si Olda. "Ale my jsme s Čertem kamarádi už dlouho. Doufám, že nám pomohou psí instinkty. Psi nás považují za svou smečku a jestli ten vztah udržíme, bude to dobré."

"Ano - ale nebude stačit udržet ty vztahy tady, na Zemi to bude horší," starala se Máňa. "Už vidím, jak jdeš někam s Čertem a první policajt bude na vás vyžadovat psí známku, košík a vodítko. Pokud vím, Čert to už teď nemá rád."

"O Čerta se nebojím!" zasmál se Olda. "Čert policajta telepaticky osloví a já mu ochotně potvrdím: Ano, jistě, pane, je to mimozemšťan, jenom vypadá jako pes, to víte, musíte si na to zvykat..."

"Dobře - napoprvé by to jistě pomohlo. Ale co až se to okouká a nezabere?"

"Vypaří se mu před očima," usmál se Olda. "Nebo vzlétne! Ten pes má víc možností, jak si nenechat vnutit vodítko, než devadesát procent lidí!"

"No dobře," spokojila se Máňa. "Vrátila bych se k Pepkovi a zákonům. Co kdyby každý sepsal pár bodů, které by tam podle něho nesměly chybět?"

"Klidně," přikývl Olda. "Dobročinnosti se meze nekladou."

"Mám dojem, že na dnešek jen tak nezapomeneme," vzdychl si František. "Tohle jsem vážně nečekal!"

"To asi nikdo," souhlasil Alexijev.

Cilka

Ačkoliv Olda slíbil Cilce návštěvu, události s ďáblem Sarimachielem mu ji překazily - a pak se na něho přivalila škola a Olda na Cilku - zapomněl.

Nezapomněla ale Cilka. Přihlásila se mu přes štěňata, vynadala mu, jak na ni mohl zapomenout, a hned se vytasila se svými podmínkami.

"Budeš se asi strašně divit, ale ukecala jsem tátě!" hlásila mu. "Zlomily ho salámovníky, ale couvl. Zejména když jsem mu slíbila i špekovníky a jitrnicovníky. Šel by to k vám zkusit, ale má to několik háčků - no, spíš háků."

"Jakých?" chtěl vědět Olda.

"Předně - ten traktor..." začala Cilka. "Tátovi jde hlavně o palivo a o údržbu. Máte tam něco jako naftu?"

"Palivo považuj za vyřízené, to bude," potěšil ji Olda. "S údržbou to bude horší, je tu málo techniků. V nouzi mu dopravíme traktor do nějaké opravy na Zemi."

"Druhá věc - dá se tam postavit dům? Rozuměj - venkovský, se stodolou..."

"Mám protiotázku - vadilo by vám bydlet v paláci?" usmál se Olda.

"Nevím, ale asi vadilo," trvala na svém Cilka. "Znáš tátu - mezek! Tradice jsou pro něj svatý a stodola musí být větší než barák na bydlení!"

"No dobrá," ustoupil Olda. "Libovolné stavby tu nejsou problém."

"Třetí podmínka: vadilo by, kdybyste tam místo jedné rodiny - naší - vzali rovnou dvě? Táta to totiž nad jedním mimozemským salámem a slivovici projednal s panem Rovným a tak ho nažhavlil, že by do toho šli spolu."

"Když vás bude víc, založíme vám tam vesnici," souhlasil Olda.

Cilka chvilku mlčela.

"Poslyš..." řekla přes štěně po chvíli. "Tobě by nevadilo, kdyby tam s námi přišel taky Jirka Rovný? A dal bys mu něco z toho, co máme navíc?"

"Na to bych měl ale taky podmínku!" odtušil Olda. "Jestli se ještě pamatuješ, před úpravami na tobě chtěla Bisiája slib, že nezneužiješ nic z toho co dostaneš."

"To jsem přece splnila!" odvětila rychle Cilka. "Beztak toho používám málo."

"Věřím ti," nedal se zastavit Olda. "Moje podmínka je stejná, ale slíbit musí Jirka. Věřil bych, že za něho dáš ruku do ohně Pravdy - jestli se neočekávaně nezměnil."

"Viš přece, jak si Jirka zakládá na spravedlnosti!" potvrdila Cilka. "Ta podmínka pro něho určitě nebude těžká."

"Vím, ale i když to vypadá jako formalita, musím na tom trvat," řekl Olda. "Co máš ještě na srdci?"

"Mám poslední otázku," řekla. "Tvrdil jsi, že tě do sousedních vesmírů bere Čert, ale štěňata tady na Zemi mi tvrdila, že to není pravda, chodíte si z vesmíru do vesmíru sami jak chcete. Jak to děláte? Bisiája mi tvrdila, že na tom budeme naprosto stejně, ale mně to nejde. Že máte proti mně něco navíc? Můžeš mi to nějak přijatelně vysvětlit?"

"Vysvětlím ti to snadno - nemám dary jen od Bisiáji, ale i další. Některé dokonce od hlavonožců ze sousedního vesmíru. Můžeš ale dostat všechno, co umím dát jiným."

"Ty taky něco neumíš?" ošklíbla se.

"Jistě," přikývl. "Například neumím dát prostředky proti podprahovému působení. To mě Bisiája nenaučila. To tady mám jenom já a jsou s tím občas problémy."

Cilka chvíli mlčela.

"Já neumím nic," posteskla si. "Ale prostředky proti podprahovému působení - myslíš ty úpravy očí a uší? Ty mám od Bisiáji taky. Ale nezdá se mi, že by to byl nějaký přínos. Ani se kvůli nim nemůžu koukat na televizi - každou chvíli na mě z obrazovky vyskočí nějaká trapná pitomost, kterou máma ani táta nevidí."

"Toho daru si važ," zvažněl Olda. "Ty pitomosti, co ti tak vadí, vyskakují totiž na všechny, jenže kdo je nevidí, ten jim začne věřit - a to je horší."

"Jak je to vlastně u vás s televizí?" zajímala se Cilka. "Podle mě byste tam neměli mít žádný signál!"

"Taky že nemáme," řekl Olda. "Máme tu jen malé vlastní automatické studio. Zpočátku to šlo bez televize, pak to začalo některým pacientům vadit, samozřejmě až po vyléčení - těm opravdu vážně nemocným může být televize ukradená. Vyřešili jsme to - pořídili jsme tři videa, napojili je na směšovač a pouštíme je do naší malé televizní sítě."

"No - mě televize ani moc neoslovuje," přiznala Cilka. "A u vás to vůbec nechápu. Lidi za vámi cestují do cizího světa a místo aby si to tam pořádně prohlédli, čumí na televizi! Já bych se tam jinak rozhlížela!"

"Hele - tebe by zajímalo objevovat nové světy?" nadhodil Olda. "Neříkej! Kdo to tenkrát neměl zájem o výlety do Dinosaurie?"

"Ještě dneska bych si za to vrazila pár facek!" posteskla si Cilka upřímně. "Parta o tom bájila hotové hrdinné ságy a já je jen trapně poslouchala! Těšila jsem se aspoň, že se něco vylihně z toho dinosauřího vejce. Škoda, že to bylo pukavec!"

"Můžeme si přivést jiné," navrhl Olda. "Ale víš... přinést na Zem dinosaura nebyl asi nejlepší nápad. Zkusili jsme to přece, ale když si představím, jaké z toho vznikly problémy, jsem nakonec rád, že se nic nevylihně. Tady by to bylo zajímavější. Ačkoliv - zdejší zvířata jsou mírumilovná, dokonce i psi se tady stali vegetariány... Přinést sem nějakého dravce by ale určitě nebylo dobré."

"A co býložraví dinosauři?" opáčila Cilka. "Nejsou tam menší, řekněme do velikosti kočky? Něco, co by se dalo vodit na vodítku?"

"V zemi, kde běhají raptori, nemají mrňousci dlouhý život," povzdychl si Olda. "Aby přežili, musí se umět dobře skrývat nebo rychle běžet. Ty první nenajdeme, druhé nechytíme."

"No dobře - vzal to d'as! Tak se aspoň podívám k vám! Máma se bojí, že nás tam něco jedovatého kousne, ale řekli ano a zpátky už to nevezmou!"

Chvilku mlčeli.

"Hele," začal Olda opatrně. "Nechtěla by ses podívat do nějakých cizích světů se mnou? Už dlouho se na to chystám."

"To víš, že jo!" řekla bez rozmyšlení. "Už tam byla celá parta - a já nic!"

"Počkej!" zarazil ji. "Do Dinosaurie tě klidně vezmu taky, ale... co bys řekla na úplně neznámé světy? Takové, kam se nedostala lidská noha od vzniku vesmírů?"

Tím ji trochu zaskočil. Před odpovědí raději chvíli uvažovala.

"Hele, vážně chceš objevovat nějaké nové světy?" zeptala se ho. "A není to trochu - nebezpečné?"

"Trochu je," přiznal. "Ale snažím se rizika minimalizovat. Nejspíš se mi podařilo vyřešit to nejhorší, totiž agresivní bakterie. Zbývají nebezpečná zvířata, ale těm už se dá nějak čelit."

"A ty bys chtěl, abych tam šla s tebou?"

"Uvítal bych to. Jde o to, jestli by se ti chtělo..."

"Chtělo by se mi, ale - je mi to divný," přiznala. "To tam nikoho nemáš?"

"Neboj se, sám tam rozhodně nepůjdu," řekl Olda. "V každém případě mám Čerta. Na takové výlety je to nejlepší kamarád - má odvahu a instinkty, jaké mu můžeme leda závidět. Ale dva jsou přece jen málo, ve třech by nám bylo líp."

"To tam víc hazardérů nemáte?"

"Jsme tu jen tři kluci a čtyři holky, ostatní jsou dospělí. Pepek, Jiřka a Terka jsou ještě malí. Víťa je náš nejlepší technik, ale stejně jako Jarča s Máňou nemají o cizí světy zájem," vypočítal jí.

"To by znamenalo, že mám ještě možnost přihlásit se na výzkumné výpravy?"

"Jistě. A poradil bych ti - ber to, dokud je ruka Páně otevřená!"

"No - chybami se člověk učí - už jsem jednu takovou příležitost prošvihla a jen hlupák udělá stejnou chybu dvakrát. Zkus teda se mnou počítat."

"Budu ti k tomu muset něco dodat," upozornil ji. "Ale teď už to umím, nemusíš se ničeho bát."

"Neměj obavy!" řekla. "Od Bisiáji to taky nebylo příjemné, ale když to vydržely ostatní holky, vydržím to taky, nejsem z marcipánu."

"Tak jsme domluvení," řekl Olda spokojeně. "Informuj pány rodiče a ozvi se, až budete připravení."

"Poslyš, Oldo," ještě chtěla něco dodat. "Když upraviš Jirku Rovného, vezmeš ho do party taky?"

Olda se na ni podíval pátravě.

"Když bude chtít..." řekl neutrálně.

"Jirka bude pro všema deseti!" opáčila rychle Cilka.

Olda jen mlčky přikývl.

U večere, když byli všichni pohromadě, sdělil Olda všem obsah dohody s Cilkou.

"To je ta dívčina, co nám pomáhala, když bouchl plyn v Parlamentu?" ujišťoval se pro jistotu Alexijev. "Byla docela šikovná!"

"Jo, to je ona," přitakal Olda. "Lákal jsem ji k nám už dávno, ale ozvala se mi až teď. Má problémy s rodiči. Chtěli by u nás sedlačit, ale to zvládneme."

"Proč sedlačit?" namítal Alexijev. "Tady je to přece zbytečné."

"Možná," pokrčil Olda rameny. "Zaručeně nebudou zbytečné zdejší zkušenosti, až se vrátí na Zem jako experti přes zdejší plodiny. Skamarádil bych je i s chobotnicemi, aby je naučily něco z jejich vědy."

"Dobře, jak myslíš," přikývl Alexijev. "Ale nedělej to sám, ať ti to nepřeroste přes hlavu! Budete mít teď na Zemi plno učení."

"To vím!" opáčil Olda. "Tohle ale zařídit můžeme a proto musíme."

"Řekni si někomu, ať ti s tím pomůže!" navrhl mu Alexijev. "Já to nebudu, mám dost jiné práce. Zkus tím zaměstnat Frantu Bulise."

"Bulis se chobotnic bojí," řekl Olda. "Cilka to zvládne sama, já ji tam jen uvedu. Možná na to budou dva - přijde sem s Jirkou Rovným. To je docela fajn kluk, má smysl pro čest a spravedlnost."

Marie se na Oldu podívala tázavě, ale nic neřekla.

"Jak myslíš," řekl Alexijev...

Ještě než se Macounovi rozhodli pro stěhování, zavolala Cilka Oldu, aby je vzal do nového světa na ukázkou.

Olda přiletěl vzduchem jakoby od tetičky, přistál na dvoře u Macounů a rutinně otevřel vesmírnou bránu do venušského světa. Na dvůr ihned vletělo modrobílé auto bez kol, dosedlo a vyrolováním otevřelo dveře. Uvnitř seděl Bulis a Oldovi jen zvedl palec. Let podivného stroje doprovázel nevýrazný sykot a pod břichem stroje to jemně jiskřilo, jinak to byl let jako v pohádce. Když letoun dosedl, sykot ustal.

"Nasedat!" pobídl Olda Macounovy.

"To máte od andělů?" zaraženě se Oldy ptala Cilka, zatímco její rodiče opatrně usedali na sedadla. "To snad ne!"

"Ne, to opravdu nemáme od andělů," usmál se Olda. "Je to od jiných mimozemšťanů."

"S kolika mimozemšťany se vlastně kamarádíš?" vyzvídala Cilka.

"S anděly a s chobotnicemi," odušil Olda.

"Tohle je tedy od chobotnic?" upřesňovala si Cilka a usazovala se na sedadlo.

"Ne, to je od těch třetích," ujišťoval ji Olda a rychle zaplul vedle ní.

"To nechápu!" rezignovala Cilka.

"Nemusíš," usmál se Olda.

Letoun proletěl jiskřící bránou, která se za ním zavřela. Bulis nabral asi kilometr výšky a zamířil na jih. Neletěli dlouho, když se dole objevily červené střechy dvou typicky českých zemědělských usedlostí - sestávaly z obytných budov a větších stodol. Červené taškové střechy svítily do dáli a bílé stěny výsledný dojem jen podtrhovaly.

"Páni!" komentovala to užasle Cilka. "Jak jste to stihli postavit? Neříkej mi, že to tady stálo už předtím!"

"Nestálo," usmál se Olda. "Zázraky děláme ihned, nemožné do tří dnů!"

Letoun dosedl na dvoře prvního statku. Z obytné budovy vyšel kluk vysoký jako Olda a zamával přichozím.

"Vítáme nové osadníky!" uklonil se trochu přehnaně obřadně.

"Čau, Vít'o!" vyskočil vesele z letadla Olda. "Vít'a je náš vrchní stavitel!" obrátil se na Macounovy s vysvětlením. Byli z toho natolik vyvedení z míry, že to ponechali bez komentáře. Cilka pomáhala matce vystoupit, pan Macoun vystoupil sám.

"Poslyš - tohle by mělo být - naše?" obrátil se nedůvěřivě na Oldu.

"Pokud si nebudete přát něco jiného!" souhlasil Olda.

"Ale tohle je přesně to, co jsme chtěli! Kolik za to chcete?"

"Výjimečně nic," usmál se Olda. "Tím lépe, ne?"

"Já nechci nic zadarmo!" urazil se pan Macoun.

"To nebude zadarmo!" opáčil rychle Olda. "Vy byste měli být našimi experty přes zemědělství. Dostanete to proto za pouhou symbolickou jednu korunu pod podmínkou, že zvládnete pěstování mimozemských rostlin. Jinak byste tady byli zbyteční a i pro vás by bylo lepší vrátit se na Zem."

"No - uvidíme!" bručel pan Macoun. "Jenže - tady vidím i stáje. Co jste to tvrdili, že se tady nedají chovat zvířata?"

"Venkovská usedlost je přesně podle pozemského vzoru," odvětil Olda. "Stáje se snad dají adaptovat na něco jiného."

"A co když si sem vezmeme nějakou tu krávu?" sondoval pan Macoun. "Já si to bez mléka neumím ani představit!"
"Já ano," řekl Olda. "Máslu tady roste na poli a když budete mít nějaký nápad, co by se ještě dalo pěstovat, zkusíme se domluvit s Xijtrany - to jsou ty chobotnice. Třeba to s vámi vyřeší jinak!"
"Já to nechci řešit jinak!" zavrčel pan Macoun. "Když už jsou tu stáje, dovezeme sem naše krávy. Jen chci vědět, jak. Tím autíčkem to asi nepůjde, co?"
"Na stěhování dostanete nákladák," slíbil Olda.
"A kde jsou ty vaše sady?" mávl rukou netrpělivě pan Macoun.
"Trochu stranou," odvětil Olda. "Chcete se tam podívat? Beztak budou vaše."
Pan Macoun byl pro a vyšli proto ze dvora.
"Není tu žádná cesta!" všiml si.
"Cesty si tu budete muset projezdít traktorem," navrhl mu Olda. "Až zjistíte, kudy by měly vést, vyasfaltujeme vám je - nebo nějak podobně upravíme."
"Nechci to vidět, kdyby zapršelo," vrčel pan Macoun.
Sad naštěstí nebyl daleko. Z dálky se podobal lesíčku, ale zblízka byly vidět větve stromů obsypané nevidanými plody.
"Co je tohle modré?" ukazoval pan Macoun Oldovi na trsy plodů, tvarem nejvíce podobných banánům, ale švestkově modré barvy.
"Masohrušky," vysvětloval mu Olda. "Ty plody chutnají jako šunka."
"Fuj!" řekl pan Macoun. "A tenhle strom s těmi boulemi?"
"To jsou mléčné stromy," řekl Olda. "V těch boulech je mléko. Stačí naříznout je nad konví a je to. V tom mléce jsou ještě semínka, takže se to musí přecedit."
"Dojit stromy kudlou?" oťásl se pan Macoun. "To se mi tedy nelíbí."
"Když je neskldíte, ty boule přezrají a prasknou!" vysvětloval mu rychle Olda. "Tady to sklízí ještě takoví velcí komáři. Před nimi si to budete muset chránit."
"Velcí komáři?" zarazila se paní Macounová.
"Říkáme jim tak," pokrčil rameny Olda. "Trochu se podobají našim pozemským, až na to, že jsou velcí asi jako vrabec. Naštěstí nesají krev, ale jen mléko."
"Potvory!" oťásl se paní Macounová. "Poslyš, Oldo - na rovinu! Cilka se pořád dušuje, že neví o žádném jedovatém tvorovi - ale ona neví nic. Co je tady jedovatého a co může být lidem nebezpečného?"
"Já taky o ničem takovém nevím," řekl Olda. "Ještě jsme tady nenarazili na tvora, který by byl lidem aspoň nepříjemný, natož nebezpečný. Komáři nesají krev, ale mléko, všichni zdejší tvorové jsou vegetariáni, až na červy, kteří se starají o mršiny. Ti jsou oškliví, mají fialovou barvu a páchnou, ale bez nich by tu asi víc páchlo něco jiného."
"To tu nejsou šelmy? A co psi?"
"Psy jsme si přivezli ze Země," ujistil ji Olda. "Mimo fenky Apiny tu máme Čerta a jeho štěňata. Všichni jsou vegetariáni, ačkoliv si to ani neuvědomují."
"To je přece nepřírozené!" namítla.
"Možná - na Zemi!" pokrčil Olda rameny. "Tady je jiný svět."
"Svět bez masožravců? Podivný svět!" přidal se pan Macoun. "Není to tak trochu týrání zvířat, předělávat na vegetariány i šelmy psovité?"
"Není," opáčil Olda. "Jitnice, masohrušky, salámy i špekovníky mají chuť masa, takže i psi mají pocit, že žerou maso! Jenže vyrostlo na stromě. Psi říkají trhání masitého ovoce přímo z větví lov, na rozdíl od sbírání stejných plodů na zemi."
"Maso na stromech! Není tu v létě moc velký puch?"
"Ani ne," řekl Olda. "Copak něco cítíte?"
"No - necítíme," připustila paní Macounová. "Ale ještě to není zralé, ne? Co až to všechno dozraje a spadne na zem?"
"Právě teď všechno dozrává," řekl Olda. "Co spadne na zem, uklidí místní zvířata. Proto je tu tak uklizeno."
"No," rozhlédl se kolem ještě pan Macoun. "Dalo by se o tom uvažovat. Ale pro začátek bych sem vzal i krávy a kozy. Prasata snad oželím, ale tomu stromovému mléku nevěřím."
"Vezměte si sem co chcete," usmál se Olda. "Sami přijdete na to, že je stromové mléko lepší než od krav."
Vrátili se raději do usedlosti. Pan Macoun si všechno prohlížel. Ťukal i do dveří, které vypadaly jako z pravého dřeva.
"Chcete si sem odstěhovat svůj nábytek, nebo byste raději brali zdejší?" zeptal se paní Macounové Vít'a.
"Jistěže svůj!" opáčil pan Macoun. "V žádném jiném by nám tak dobře nebylo!"
"V tom případě se můžete stěhovat už dnes!" navrhl mu bezelstně Vít'a.
"No - s tím raději počkáme," zarazila se paní Macounová. "Cilka ještě nemá ukončenou školu a vůbec..."
"Ba ne!" rozhodl rázně Macoun. "Když stěhovat, tak stěhovat. Dobytek prodám a Cilka školu dodělá, i kdybych ji měl vozit každý den na Zem. Kde máte ten nákladák?"
Macounová jen po straně sepnula ruce, ale nebylo jí to nic platné.
Macoun byl zřejmě ze staré patriarchální školy. Když se rozhodl, nesnesl odpor. Cilka byla jistě po něm.

Odpoledne přijeli Macounovi s Oldou a Bulisem s nákladákem plným starodávného dřevěného nábytku a večer Macounová vyzkoušela nový sporák s pečící troubou, který před týdnem koupila na Zemi. Vít'a musel zajistit elektrický přívod, ale pro něho to byla maličkost, stejně jako jim musel zapojit starodávnou stahovací lampu nad stolem. Za to dostali oba, Olda i Vít'a, pozvání na večeři.
"Já vím, jistě se tu máte dobře," řekl starý Macoun. "Ale naše mamka tak báječně vaří, že se to nedá se zdejšími blafy

srovnávat. Jistě si časem poradí i se zdejšími poživatinami, ale teď ještě vaří z poctivých českých zdrojů!"

Olda s Vítou pozvání přijali, Alexijev to vzal telepaticky na vědomí, Máňa a Jarča jim na dálku popřály dobré chuti. Na stole se objevila velická mísa plná jahodových knedlíků. A Olda musel uznat, že paní Macounová vařit umí. Ani on, ani Vítka nešetřili chválou.

"Zítřka se přistěhují Rovnejch," řekla při večeři po straně Cilka Oldovi. "Kdy nás začneš upravovat?"

"Za týden," opáčil Olda. "Klony musí vyrůst a uzrát. Já je budu na sobě pěstovat pro tebe a Jirku, Alexijev pro tvoje rodiče a Libor Černý pro Jirkovy rodiče."

"A do té doby?" podívala se na něho tázavě.

"Co máš od Bísíáji, to už máš," řekl Olda. "Týden vám budeme pomáhat, bez nás se nedostanete ani sem, ani odsud. Pak už to jistě zvládnete sami."

"Hele - a tobě nevadí, že budeš upravovat i Jirku Rovného?" vyzvíдалa.

"Co by mi mělo vadit?" opáčil. "Jirka je přece fajn kamarád. Navíc jsi mi ho sama doporučila, nebo ne?"

"No - třeba to, jak mi ho táta pořád vnucuje..." nadhodila.

"Zrovna v tomhle směru se o tebe nebojím!" usmál se. "Ty si přece žádný obojek vnutit nenecháš!"

"Hele - nech si to!" urazila se. "I mistr tesař se utne! A víš, že jsi zatím trochu vyrostl? Že už nejsi takový - mrňousek?"

"To je možné," usmál se neutrálně. "Jenže já neměřím lidi na běžné metry. Tady Vítka je menší než já, ale chytřejší. Uznáváme ho všichni. Mimochodem - tenhle barák vám postavil on. A řekl bych, že dobře. Abych viděl tvýho tatů tak spokojenýho, to už asi něco znamená!"

"Jak to - postavil on?" nechápala. "Nevykládej mi, že dokázal tahat cihly, trámy a tašky na střechu? To je přece nesmysl!"

"Rukama to samozřejmě netahal!" usmál se Olda při té představě. "Vítka váš barák naprogramoval. Tady se staví jinak než na Zemi."

"No jo - já zapomněla!" praštila se pěstí do čela. "Já husa!"

"Nic si z toho nedělej," utěšoval ji Olda. "Až se tu trochu zabydlíte, vezmu vás za chobotnicemi Xijtra. To si teprve popovídáte s mimozemšťany!"

"Když si představím, že jsme ve vesmíru!" zasnila se Cilka. "Dnes máme spát v úplně cizím světě... Já dnes asi neusnu!"

"Ale usneš!" věstil jí Olda. "Zítřka se tu pořádně rozhlédni a až se vynadíváš, přileť za námi do Mělníka - tam teprve uvidíš věci!"

"Poslyš, Oldo," zvažněla trochu. "Kolik jste už sem dostali lidí? Nemyslím vaše klienty, co tu byli na týden, myslím natrvalo! Není jich na tak velký svět trochu málo? Co s tím budete dělat?"

"Máš pravdu," trochu se zamračil. "Je nás tu málo."

"A co s tím chcete dělat?" naléhala Cilka.

"Zatím nic," řekl Olda. "Vítka - seženeš teď hned jeden indikátor d'áblů? Ať se s ním Cilka naučí zacházet."

"Beze všeho!" pokrčil rameny Vítka a natáhl ruku nad stolem.

Na poctivé dubové desce stolu se objevil šperk na řetízku.

"Nosí se to na krku," řekl Vítka Cilce. "Kdybys spatřila kolem někoho takové zvláštní ohnivé orámování, dej si na něho pozor. Buď je to ďábel sám, nebo někdo z jejich slouhů. V takovém případě se koukej rychle vzdát, sama na něho nemáš."

"Ani kdyby nás byla přesila?" zamračila se Cilka.

"Při poměru tři na jednoho už jakousi šanci máme," odpověděl jí Olda. "Ale sama jim vyklid' pole, není tvým úkolem d'ábly porazit. Máš proti nim výhodu, poznáš je na dálku. Oni tě od ostatních lidí neodliší, ale radši se ani na to nespolehej."

"To jsou i tady?" zamračila se.

"Tady ne," odvětil Olda. "Pár špiónů sem přišlo jako pacienti, ale už dlouho jsme žádného dalšího neviděli. To ti říkám dopředu, pro jistotu, abys je včas poznala, až se budeš občas vracet na Zem."

"Díky," řekla. "Říkáš - do týdne? To už je chvilka."

"Teď už je to chvilka," přikývl.

Protitah

Rodina Rovných se přestěhovala do Útočiště hned následujícího dne. Ve vesnici zbyly dvě opuštěné usedlosti, zatímco novopečení sedláci se zabydlovali v novém světě. Olda se s Jirkou Rovným přivítal srdečně, ale Jirka musel pomáhat rodičům a Oldovu nabídku pomoci hrdě odmítl.

Pan Macoun ráno poprvé na zkoušku vyjel s traktorem. Připráhl valník a zkoušel v sadu sklízet salámy. Vrátil se s plným valníkem, úrodu skoro neměl kam dát. Hned se sháněl po Cilce, aby mu zavolala Oldu nebo Alexijeva.

"Komu to tady budu prodávat?" chtěl vědět. "Plný valník nádherných salámů, to by se rychle zkazilo!"

"Je to ovoce, vydrží déle než maso," uklidňoval ho Alexijev, ale raději se vypravil na Zem jednat, aby ukázal dobrou vůli. Navštívil dva hypermarkety, ale urychleně je opustil, když na místech šéfků našel lidi s červenou aurou - d'áblové pomocníky. Do poledne takových lidí zjistil šest a vrátil se otřesený.

"Neměl jsem tušení, kolik darebáků tam je," stěžoval si Macounovi. "Sjednal jsem vám odbyty, bohužel jen u malých obchodníků. Největší obchody nemají zájem."

Ve velké sednici u Macounů bylo živo. Byli tu Macounovi s Cilkou, ale i sousedi Rovných se synem Jirkou. S Alexijevem jich bylo sedm.

"Nabízel jste to za cenu, co jsem řekl?" mračil se Macoun.

"Jistě," souhlasil Alexijev. "Pro malé obchodníky je ta nabídka zřejmě lukrativní, větší ale couvli."

"Jak to?" nechápal to Macoun. "Zdá se jim to drahé? Nechtějí nás jen přitlačit ke zdi, abychom zlevnili?"

"To snad ani ne," řekl Alexijev. "Vždyť jste mi sám navrhl nabízet je za poloviční cenu ve srovnání s originálními masovými salámy. Vymlouvají se na smlouvy, nebo že je to pro ně příliš nezvyklé, prostě - nemají zájem."

"Co vlastně chtějí?" uvažoval Macoun.

"Nevím, třeba naopak něco nechtějí," uvažoval Alexijev. "Vážně jsem se zhrozil, jak jsou ďábloví pomocníci na Zemi rozšíření. Může to být i tím, že jsme je dřív neuměli odlišit, takže se nám až teď zdá, že je jich nějak moc. Bude s nimi těžká práce. Vypadají normálně, ale mohou mít jiné uvažování a jiná kritéria. Normální obchodník nabízí zákazníkům to, co potřebují. Tihle lidem pomocí agresivní reklamy vnucují, co nikdo nepotřebuje. Možná je nezajímají příliš levné potraviny, na kterých by nevydělali. Taky by se to mohlo dotknout jejich dosavadních dodavatelů."

"Ti že by brali ohled na dodavatele?" vybuchl Macoun. "Až dosud každého tlačili ke zdi, aby šel dolů s cenami. Že by jim najednou nízká dodavatelská cena vadila? To slyším poprvé v životě!"

"Budeme muset dodávat jen těm drobným," navrhl Alexijev. "Těm to připadalo jako velice seriózní."

"Má to jednu nevýhodu," odplivl si Macoun. "Kdybychom dodávali těm velkým, stačilo by nám na odvoz jedno nákladní auto. Takhle bychom jich potřebovali aspoň deset, včetně šoférů a závozníků, které nemáme. To nezvládneme."

"S auty by problémy nebyly," uvažoval Alexijev. "Problémy budou s lidmi. Nezdá se mi to. K odmítnutí takové nabídky musí mít obchodník hodně pádný důvod. Opravdu bych rád věděl, co je k tomu vedlo!"

"Jestli to není tohle!" podal mu pan Rovný včerejší noviny, obrácené naruby tak, aby si mohl přečíst jeden článek zevnitř.

Alexijev si článek pozorně přečetl, ale vrátil noviny s vrtáním hlavy.

"To jsou nesmysly!" řekl.

"Myslíte?" pokoušel se ho zviklat pan Rovný.

"Co to znamená?" pozvedl ramena Alexijev. "Ať si Američané na svém území zakazují co chtějí. Třeba i pěstování mimozemských plodin pro podezření ze škodlivých vedlejších účinků. Je to nesmysl, ale je to jejich věc! V Evropě to nemá váhu."

"Ale přece - podezření tu je!" povzdychl si pan Rovný. "Je to v novinách, spousta lidí tomu věří. Takhle neprodáme ani šišku salámu."

"Pro pouhé podezření?" vrtěl hlavou Alexijev. "Nedávno jsem se o těch plodech bavil s hlavonožci. Ručí za jejich neškodnost a naopak tvrdili, že tam jsou stimulatory, prodlužující lidskou svěžest. Německá populace se tím v jejich světě živila přes padesát let. Nejenže beze škod, ale oni i pomaleji stárnou. Století Němci vypadají jako mladíci, devadesátileté Němky zvládnou bez problémů i graviditu. Nebýt války, dařilo by se jim tam nádherně. Jejich největší smůla byla, že se tam v čele s führerem dostala ta nejhorší lůza. Ale podezření na škodlivé účinky? Nesmysl!"

"Noviny tvrdí, že tam něco škodlivého je," odvětil pan Rovný. "Proč by to jinak Američané zakazovali, ne?"

"Dobře - půjdu se do těch novin podívat," slíbil Alexijev. "Tohle by nás opravdu mohlo poškodit. Měli by uveřejňovat jen ověřené zprávy."

"Ta zpráva nejspíš ověřená je," upozornil ho pan Rovný. "Včera to bylo v televizi. Američané mimozemské plodiny skutečně zakázali. Ostatně, ten článek neříká vůbec nic o tom, že by někdo něco prokázal. Je tam jen, že to Američané zakázali."

"Ten zákaz je postavený na lži," řekl Alexijev. "To se přece nedá udržet věčně."

"Věčně jistě ne," souhlasil pan Rovný. "Ale dost dlouho na to, abychom mezitím zkrachovali. Nemůžeme se přece postavit proti autoritě Spojených států!"

"Krach vám tady nehrozí," odmítl to prudce Alexijev. "V nejhorším to budeme od vás odebírat my, než se to na Zemi dá do pořádku."

"Začínám poprvé litovat, že sem nedosáhne televize," vrčel Macoun. "Přece jen tu jsme bez zpráv a takovéhle zprávy mohou být důležité."

"Televizi tady nemáme," vzdychl si i Alexijev. "Už jsem uvažoval, že si budeme muset na Zemi zřídit informační středisko. Zaměstnáme pár lidí, aby nám natáčeli aspoň televizní zprávy. Případně bychom mohli odebírat pár novin." Zvedl se a prohodil, že se ještě zastaví na Zemi. Po jeho odchodu se ale na sebe oba sedláci významně podívali.

"Ševče, drž se svého kopyta!" řekl pan Rovný. "Neměli jsme raději zůstat doma?"

"Ba ne!" namítl pan Macoun. "Když jsme se dali na vojnu, budeme bojovat!"

"Zkusíme to," řekl pan Rovný. "Ale já dům na Zemi neprodám. Nechám si to tam jako zadní vrátka."

V novinách Alexijev neuspěl. A co horšího, narazil tam na ďáblové pomocníky, pro jeho oči ověřené - pro jiné lidi neviditelnou - červenou auru, kterou naštěstí včas spatřil.

V první chvíli ho to tak rozladilo, že chtěl odejít, ale když se ho jeden z nich suše zeptal, co si přeje, rozmyslel si to. Ví, co jsou zač - zato oni o něm nevědí nic, řekl si v duchu.

Byli ale dva a sotva jim přednesl svou stížnost na uveřejněný článek, pustili se do něho zarputile, jako kdyby přímo před jejich očima spáchal hned několik trestných činů. K solidní diskusi se nedostal, naopak mu ukázali článek připravený do zítřejšího vydání, doplněný posudkem z mikrobiologického ústavu, kde stálo pěkně černé na bílém, že mimozemské potraviny, které se záhadnou cestou objevily už i v Čechách, obsahují neznámé bakterie, jaké se nikde na Zemi nevyskytují.

"To je samozřejmé!" usmál se s převahou Alexijev. "Pocházejí z jiného světa, tam jsou všechny formy života odlišné od

pozemských. Důležité je, že nejsou pozemskému životu nebezpečné. Rozhodně jsou nevinnější než pozemská salmonela."

"Chcete snad zpochybňovat posudek renomovaného vědeckého ústavu?" vyštěkl na Alexijeva nepřátelsky šéfredaktor.

"Nic nepochybňuji," zavrtěl hlavou Alexijev. "Ten posudek neříká vůbec nic, jen to, co je zřejmé každému - ty vzorky pocházejí z jiného světa. Nic víc."

"Můžete odhadnout, kolik tisíc lidí by to zaplatilo životem, kdyby se prokázala jejich nebezpečnost?" útočil dál šéfredaktor. "Vzal byste si na svědomí?"

"Jejich závadnost se neprokázala," trval na svém Alexijev. "A prokázat se ani nemůže, jsou neškodné. Kdo ty potraviny zkonzumovali, ti už jistě vědí, že se není čeho bát. Pravda, jsou v tom jiné bakterie. Zabraňují plesnivění, nedovolí zamoření našimi, třeba salmonelou, ale lidem jsou nebezpečné asi stejně jako bakterie v jogurtu."

"To je ovšem pouhé vaše tvrzení proti odbornému vědeckému posudku!"

"Moje tvrzení nestojí proti žádnému posudku," bránil se Alexijev. "Ten posudek přece nic neříká o nebezpečí. Netvrdí se v něm nic víc, než že jsou tam mimozemské bakterie. S tím souhlasím, jen dodávám, že nejsou nebezpečné, nemohou nikomu škodit a nikdo se jimi nemusí cítit ohrožený."

"To tam ale není!" vykřikl vítězně šéfredaktor. "To už tvrdíte navíc!"

"To opravdu tvrdím navíc," přikývl Alexijev. "To tam totiž chybí. Ale bez toho se jedná o polopravdu, rozumíte mi snad?"

"To byste musel nejprve prokázat!" vyštěkl šéfredaktor.

"Poslyšte," zamračil se Alexijev. "S těmi potravinami je to jinak než si myslíte. Jsou prověřené víc než dostatečně. Němci se jimi živili půl století. Kdyby byly závadné, už dávno by se na to přišlo."

"To byste musel ještě dokázat seriózními vědeckými rozborů, pane!" nakohoutil se šéfredaktor. "Takové jistě nemáte!"

"Neřekl bych," opáčil Alexijev. "Ale uveřejnili jste článek, kde pod záminkou jednoho nepodloženého podezření napadáte kvalitu těchto potravin, takže nebezpečnost budete muset prokazovat vy."

"To podezření vedlo k zákazu jakékoliv manipulace ve Spojených státech, pane!" opáčil s převahou v hlase šéfredaktor. "Zřejmě je to setsakra vážné podezření!"

"Nicméně jde pouze o podezření," usmál se opět Alexijev. "Musím vám tedy říci, že mám s těmi potravinami dost mimozemských zkušeností, abych vás teď mohl žalovat za šíření poplašných zpráv. Dosavadní rozborů škodlivost nepotvrzují. Váš papír je jako důkaz škodlivosti bezcenný. Až ten zákaz ve Spojených státech odvolají, což budou muset, budu po vašem deníku požadovat odpovídající náhradu za poškozování dobrého jména mimozemského zemědělství. Může to činit až milion korun denně."

Šéfredaktor na okamžik znachověl.

"A ven!" zařval. "Tady nemáte co dělat! Vyděrači!"

"To není vydírání," usmál se Alexijev. "To je předběžné varování. Chcete-li nám škodit takovým způsobem, že výše škod může dosáhnout miliard, musíte počítat i s tím, že všechno zaplatíte. Vy totiž tu pomluvu neprokázete. Není pravdivá."

"Není pravdivá?" mával šéfredaktor lejtrem s razítky mikrobiologického ústavu. "Na nás si nepřijďte! My ten důležitý důkaz máme!"

"To není důkaz o nebezpečí!" opáčil Alexijev. "Aby bylo mezi námi jasno - když se ve vašem plátku objeví pouhý náznak tvrzení o nebezpečí z mimozemských potravin, máte na krku žalobu. Kterou prohrajete - počítejte s tím!"

"Toho se nebojíme!" řekl šéfredaktor pyšně. "Máme takové krytí, o jakém se vám zřejmě ani nezdá!"

"Poslyšte - já přece vím, komu vy dva sloužíte," řekl Alexijev. "Nemusíte mi o tom nic vykládat. Jenže patřím tak říkajíc ke konkurenci. Nebudu si vás všímat, ale když nepřestanete provokovat, měli byste vědět, že spory na vyšší úrovni nedopadnou pro ty dole nikdy dobře."

Očička obou redaktorů se rázem stáhla do úzké šterbiny.

"Víte co?" zasyčel šéfredaktor. "Stěžujte si svému šéfovi, jen ať to žene výš. My budeme na oplátku informovat naši stranu. Nemá cenu vířit ten spor tady, mezi námi."

"To jistě nemá," přikývl Alexijev. "Nepochybují, že máte své instrukce. Jde mi o to, co děláte sami, iniciativně a nad jejich rámec. Rozmyslete si to dobře, nevíte, proti komu jdete."

"My si nic rozmyšlet nemusíme!" vyštěkl šéfredaktor.

"Jste mezi námi nejspíš noví," podotkl klidně, ale významně druhý redaktor. "Asi byste měli vědět, že se nemůžete navázat do médií, když v nich nepracujete. Máme proti vám odedávna prioritu."

"Mohli byste o ni přijít," odsekl Alexijev suše.

"To by se musel svět otočit vzhůru nohama!" odvětil sebejistě redaktor.

"Svět se otáčí vzhůru nohama," řekl Alexijev. "Ještě to nepozorujete, ale zastavit to nedokázete. Radím vám dobře - omezte své soukromé iniciativy, dělejte jen co vám shora přímo nařídí, abyste se později necítili jako zrnko obilí mezi mlýnskými kameny."

"Dám vám také jednu dobrou radu!" odvětil na to šéfredaktor. "Když chcete něco od nás, nemůžete chodit za námi. To je předem prohrané. Jedinou cestou je protlačit to shora. Tam se všechno rozhoduje, ne tady."

"Děkuji za dobrou radu," řekl Alexijev. "Zařídíme se podle toho."

A rozplynul se novinářům přímo před očima.

Šéfredaktor zůstal stát s vytřeštěnýma očima. Rychle vtáhl nosem vzduch, ale ani to mu nic neřeklo - neucítil žádný podezřelý zápach.

"Týýý, poslyš..." obrátil se na kolegu. "Byl ten chlap vůbec od nás?"

"To je snad jedno," pokrčil rameny jeho kolega. "Ohlásíme to nahoru a ať se tím někdo zabývá. Nás to bolet nebude." "Tím bych si vůbec nebyl jistý. Mohlo by to rozšířit paletu našich úkolů. Ten chlap má zřejmě něco, co jsme my nikdy nedostali. Mohl by to být jeden ze šéfů - s tím nebudou žerty!"

"No a?" zněla odpověď. "Aspoň se bude něco dít. Máme své úkoly, ostatní nech jiným. Ten chlap k šéfům nepatří. Vypadá příliš mladě, nebude mu víc než sto let a řekl bych, že s takovou drzostí ani dlouho nevydrží. My děláme svou práci, to musí uznat i konkurence - pokud tady nějakou máme. Jen ať si to vyřídí mezi sebou ti nahoře!"

"Ti si to mezi sebou vyřídí, o tom nepochybuj!" chmuřil se šéfredaktor. "Jde o to, kdo to odnese. Ti nahoře to zaručeně nebudou!"

"Dokud děláš přesně, co máš přikázané, máš naději, že vyvázneš," pokrčil rameny jeho kolega. "Věř mým zkušenostem."

"Jistotu nemáme žádnou!" vrčel nesouhlasně.

"Myslet si to můžeš, ale snaž se, aby si na tebe šéf zvykl. Nesmí mít důvod shánět za tebe náhradu. Spokojený šéf - dobrý šéf. Věř mi, mám čtyři sta let zkušeností."

"Jak myslíš..."

Alexijev se vrátil do Útočiště navenek v dobré náladě, ale účinkem si nebyl jistý. Všem ostatním trvalým obyvatelům Útočiště popsal svůj pokus o zastrašení ďábelských pomocníků až u večere. Přes den se vídali málokdy, ale společně večere ve velké jídelně u Artušovského stolu je držely pohromadě, proto je nevynechával ani nemluva Bulis - Květa ho tam přitáhla vždycky mezi prvními, když pomáhala při úklidu.

"No - aspoň jsem to zkusil," doprovodil to Alexijev úsměvem. "Co vy na to?"

Chvilí bylo ticho. Všichni přemýšleli.

"To nebude mít úspěch!" vyhrkl jako první Pepík.

"Možná," přikývl Alexijev. "Teoreticky to může být jejich soukromá akce. Pak by mohli couvnout. Jestli to mají nařízené shora, jak říkali, pak to s nimi nehne."

"Nejde o to, proč by to dělali, ale proč by to měli nařízené dělat," uvažoval Olda.

"Mimozemské potraviny zřejmě někomu vadí," souhlasil Alexijev. "Něco tu ale nehraje. Americký zákaz vyšel dříve, než jsme ty potraviny dopravili na Zem. Podle mě nesouvisí s tím, co děláme v Čechách. To by museli reagovat hrozně rychle."

"Nebo to souvisí," podotkl skepticky Franta Bulis. "Vyloučit to nemůžeš. Dneska je možné všechno. I to, že náš parlament urychleně přijme podobný zákon."

"Tím by nám udělali pořádný škrt přes naše plány," mračil se Alexijev. "Doufám, věřím, přeji si, aby to nesouviselo. Uvažte! Kdyby Američanům vadily mimozemské potraviny v Čechách, nezdržovali by se s urychleným přijímáním zákazu v Americe, ale intervenovali by přímo u nás, ne?"

"Třeba se nějaké dostaly na Zem v souvislosti s válkou Němců s chobotnicemi," zkusila uvažovat Máňa.

"To by mohlo být ono!" chytil se toho Alexijev. "Ve světě Xijtra jsou dnes kromě Němců tisíce Američanů, je tam velký pohyb lidí i materiálu, lodě jezdí sem a tam! Proč by někoho nenapadlo dovézt mimozemské plodiny na Zem a vydělat na nich? Zajímalo by mě, kdo to brzdí. Podle mě se pokrok zastavit nedá, ale zpomalit ano. Jen ještě vědět - proč?"

"Na to je jednoduchá odpověď," opáčil Bulis. "Tři plodiny - salámovník, chlebovník a xijtra-máslo by dokázaly rozvrátit celou síť McDonalds! Komu mohou ty nové plodiny vadit víc, než výrobcům současných potravin?"

"Myslíte, že by dokázali ovlivnit ten zákaz?" zeptala se nesměle Máňa.

"Aby ne!" řekl Bulis. "To jsou přece obrovské společnosti!"

"Mohly by přece těch plodin využívat i samy, ne?" navrhla Jarča.

"Mohly, ale - kdyby se rozšířily, byly by nepoměrně levnější. Současné potraviny jsou výrobně velice komplikované. Chlebovník můžeme po utržení ze stromu jen krájet, odpadá komplikovaná manipulace s obilím, mlýny a pekárny i problémy s přísadami. Naše salámy a máslo jsou náročné produkty živočišné výroby. Na kilogram masa nebo mléka spotřebujete větší množství krmení než při čistě rostlinné stravě. Proto jsme přece našim zemědělcům nedoporučili chovat skot ani vepře. Když to sečtete, měly by být potraviny levnější - řekněme polovinu až desetinu současně ceny."

"To je snad dobře, ne?" opáčil Vít'a.

"Jak pro koho!" usmál se Alexijev. "Pro zákazníky jistě. Kdo by nechtěl chleba, maso a máslo po pětikoruně za kilo? Problém by to byl pro obchodníky, na tak levném zboží by málo vydělali. A úplná katastrofa by to byla pro masokombináty, mlékárny, pekárny a ostatní potravinářský průmysl. Ti mají v současné době práci po celém světě, ale jistě pochopili, co se na ně s mimozemskými potravinami valí. V Americe stačili reagovat zákazem pod smyšlenou záminkou - jistě mají dost peněz i k uplacení vědců."

"Tím to zastaví jen v Americe," mínil Olda.

"Nezastaví to, jen to zdrží," namítal Alexijev. "Ale možná i v Evropě, tady mají zřejmě také dost velký vliv."

"Mám nápad!" řekl Pepík. "Musíme podniknout protitah, dříve než to ďáblové zablokují po celém světě."

"Jak si to představuješ?" zadíval se na něho Alexijev.

"Jednoduše," řekl Pepík. "Máme tady v Útočišti možnost cestovat po celém světě skoro bez omezení. Využijme ji k rozšíření mimozemských potravin."

"Myslíš - po světě v místech, kde ďáblové nemají dost vlivu?" došlo Alexijevovi.

"Samo!" přikývl Pepík. "Když je rozšíříme po Číně, v Africe a po jižní Americe, nikdo už to nezastaví! Kde mají lidi opravdu hlad, budou na nějaké pitomé zákazy prostě kašlat."

Alexijev se zamyslel.

"Na něco takového je nás trochu málo," namítl opatrně.

"Ale kdež!" nedal se Pepík. "Co potřebujeme? Vynořit se někde, donést lidem pár šišek chlebovníku a salámu, nabídnout jim k ochutnání - a pak je naučit sázet semínka a pěstovat stromečky. Naše zkušenost je jasná. V mírném pásmu budou mít sklizeň za půl roku, v tropech ještě dřív. Další semínka už budou lidi sázet sami. Přidáme jim další - mléko, máslo."

"Umíš tolik jazyků, aby ses domluvil v Africe a v Číně?" zkusil ho zarazit Olda.

"Nač?" poťukal si Pepík neuctivě na čelo. "Rozumět jim nemusíme, stačí, když nám porozumí oni a tady nevidím žádnou překážku, telepatii chápou i zvířata. Vynoříme se z brány jako andělé, předáme jim dary, doplníme návodem k použití - a sbohem! Uvidíte, že nás chtě nechtě budou brát vážně."

"Nebo to všichni v hrůze zahodí a utečou!" uvedla jinou možnost Máňa.

"Takovými se nebudeme zdržovat!" opáčil Pepík. "Kdo nás neposlechne ani po ukázce, nezaslouží si to a půjdeme jinam. Rozhodíme-li sítě na tisícovce míst, aspoň na pětině musíme mít úspěch. Odtud už se to bude šířit samo. Jako lavina."

Tedž už nad tím přemýšleli vážně všichni. Pepkův návrh stál za úvahu.

"Je nás málo," zkusila nesměle namítnout Jarča. "Kromě toho máme plno práce. My se navíc připravujeme ke zkouškám."

Olda a Máňa jen souhlasně kývali.

"Vy tři to beztak nevytrhnete!" usadil je Pepík. "Ani já s Vít'ou, ačkoliv si to nenecháme ujít. Je tu ale přece spousta dospělých! Možná by kvůli tomu mohli omezit všechno ostatní - snad kromě léčení."

"Tobě se nechce zabývat se zákoníkem, přiznej se!" zašklebil se na Pepka Vít'a.

"K čertu se zákony!" mávl rukou Pepík. "Vrátím se k nim až bude po všem! Tohle má podle mě přednost!"

Alexijev zřejmě uvažoval podobně.

"Pepík má pravdu!" řekl. "Měli bychom s tím začít co nejdřív. Je vidět, že to je důležité a jistě to má význam. Už proto, jak to vadí ďáblům."

"K čertu s ďábly!" řekl Pepík. "Neděláme to proto, aby to někomu vadilo!"

"To sice ne," opáčil Alexijev. "Ale dalo nám to signál, že to je důležité! Neměli bychom to rozšiřovat i v Čechách? Třeba společně s místními lidmi i ve Spojených státech? Americký zákaz přece nezakazuje pěstování mimozemských plodin pro vlastní potřebu, jen jejich prodej. A my je nebudeme prodávat, jen šířit."

"To se nebude líbit Macounům ani Rovným," připomněl Olda.

"Nebudou jen prodávat, co kde vyrostlo," řekl Alexijev. "Raději jim umožníme schůzky s chobotnicemi, aby se naučili víc než jen sázet a sklízet. Všechny plodiny pro Němce přece vymyslely chobotnice. Ať se to naši zemědělci naučí také!"

Rozdělili si tedy úkoly na zítra. Vít'a s Pepíkem se toho měli účastnit také, kdežto Olda, Máňa a Jarča se měli dál připravovat na zkoušky.

"Zase škola!" protáhla obličej Jarča.

Jak Olda správně předpovídal, Macounovým ani Rovným se nelíbilo rozšiřovat na Zemi mimozemské plodiny. Kdo by také ochotně podporoval budoucí konkurenci? Alexijev ale oba tvrdohlavé sedláky přemluvil, že je to právě teď nejdůležitější úkol.

"Musíme na Zemi dosáhnout zrušení nesmyslných zákazů!" tvrdil.

"Ztratíme náskok!" namítal zamračeně Macoun.

"Jinak tam ale nic neprodáme!" varoval ho Alexijev.

"Koukám, že se vyskytly nečekané potíže už na začátku!" durdil se Macoun. "To jste nám měli říct dřív!"

Alexijevovy důvody ale nemohl vyvrátit a nakonec se i on dal přesvědčit. Měl jen jednu připomínku:

"Začal bych s tím nejdůležitějším, s chlebovníky. Možná bych k tomu přidal salámy, ale rozhodně ne celý zdejší sortiment."

"Proč?" zarazilo Alexijeva.

"Půjde to rychleji a za druhé se tam budeme snadněji vracet, až budeme nabízet další."

"To nebude stačit," přihlásil se pan Rovný. "Rozšířil bych to o naftovníky. Ať si Olda co chce vykládá o úpadku automobilů, lepší dopravu na Zemi nezavede. Obdělávání půdy chce také sílu. Jsem pro nezávislost na dodávkách paliv. Bez tak je nafta na Zemi v rukou ďáblů!"

"Má to logiku," souhlasil Alexijev. "Naftovníky od hlavonožců potřebují jednoduché technické zázemí. Určitě dokážeme vymyslet mobilní zařízení na destilaci benzinu, které bude konkurovat dovozu. Státy, kde budou pěstovat naftovníky, nebudou tak snadno ovladatelné přiškrcením kohoutků."

"Tak jo," odfrkl si pan Macoun. "Jsem pro. Půjdeme na to, ne?"

Překotná partyzánština by ale nebyla efektivní, proto se rozhodli vypracovat na to aspoň rámcový plán.

Vít'a, jako největší znalec tohoto světa, dostal za úkol opatřit podrobné mapy, ze kterých by bylo vidět umístění a adresy použitelných transportních kabin. Byla by to nadlidská práce, kdyby nešlo pouze o úkol vysvětlit zdejším robotům, co od nich požaduje. Vít'a to zvládl za dopoledne. Dvouvrstevné mapy obsahovaly také pozemské údaje, i když pozemská část byla méně podrobná. Důležité bylo, že zdejší transportní kabiny umožňovaly velice rychlé přesuny v rámci tohoto světa, odkud bylo pro lidi vybavené slýbím snadné přenést se na Zem.

Ještě před obědem se všichni vrhli na nový, poměrně jednoduchý úkol. Nezůstali stranou ani studenti, jak ostatní říkali trojlístku Olda, Máňa a Jarča. Úkol byl nabrat si ve dvojici plný batoh, koš nebo aspoň tašku plodin, vynořit se na

Zemi poblíž vhodné zemědělské usedlosti, telepaticky oslovit prvního člověka, kterého potkají a požádat ho, aby přijal dary nebes.

Oslovení většinou padali hrůzou k zemi, ale po překonání prvního úžasu přistupovali na návrhy nebešťanů ochotně - vždyť šlo o dary, spojené jen s nepatrnou vyžadovanou námahou. Kde nebešťané narazili na vzdělanější protějšky, říkali si přichozí z jiného světa, ale nabídku dávali shodnou a dál už se to nelišilo.

Rozmluvy byly trochu jednostranné, neboť nebešťané místním lidem nerozuměli, ale většinou to nevadilo. Během odpoledne převzali obdarovaní několik tun potravin se stručným návodem, někde i s praktickými ukázkami. Každá dvojice po svém návratu vyznačila na mapě, kde své dary zanechala. Nejvíce označení se táhlo jako dlouhé pruhy v centrální a jižní Africe, v Číně, Indii a jižní Americe, ale dostalo se i na Evropu.

"To bude, panečku, pro Američany překvapení!" liboval si Vít'a. "Mysleli si, že to tím zákazem zastaví! Tůdle!"

"O ně snad nejde," opáčil Olda klidně. "Měl bys vidět, jak svítila očička Číňanům! Nebo zemědělcům v Indii! No - jeden mě chtěl po ochutnání zabít, že je vegetarián a já mu vnucuji maso, ale když jsem mu vysvětlil, že je to rostlinné, upokojil se."

"Tys mu rozuměl?" podivila se Jarča, na kterou losem vyšel Vít'a.

"Uměl anglicky," vysvětlila jí rychle Máňa, která chodila s Oldou.

Do večera byli všichni, děti i dospělí, utaháni jako koťata. Ale očesaný háj u Mělníka poskytl své plody tisícovce lidí - a ti to jistě začnou brzy šířit dál.

Vít'a se po prvních dvou návštěvách Země od Jarči oddělil a vrhl se do vynalézání. V andělském poslání ho nahradil Pepek. U večere se Vít'a pochlubil malou destilační kolonou, namontovanou na ručním vozíku. Byla nezávislá na přívodu energie, brala si totiž pro svou spotřebu část destilovaného paliva. Nahoře byla násypka na modré, rajčatům podobné olejnaté plody naftovníků, dole vypouštěcí kohout nádrže na benzín. Ovládání destilačního procesu ani nemohlo být jednodušší - spouštěl se jediným vypínačem, samočinně se vypínal naplněním nádrže nebo vyčerpáním plodů v násypce.

"Co s tím ale budou dělat, když se jim to rozbije?" staral se Olda.

"Komu se to rozbije, bude mít smůlu, ale není to moc pravděpodobné," dušoval se Vít'a. "Může to pracovat i bez dozoru a mělo by to být spolehlivé. Roboti mi na to trochu upravili jeden jejich prastarý agregát z muzea dat."

"Výborně!" řekl Alexijev. "To je přesně to, co potřebujeme. Od zítřka můžeme po světě roznášet i naftovníky. V Čechách máme naštěstí výhodu. Zákaz mimozemských potravin dnes neprošel Parlamentem."

"My dokonce víme proč!" prořekla se Máňa.

"Co o tom víte?" zachytil to Alexijev.

"Byli jsme se podívat na zasedání Parlamentu, na galerii," přiznala Máňa, ačkoliv se na ni Olda mračil. Bylo ale pozdě něco tajit, zvláště když se neměli za co stydět.

"No a? Jak to probíhalo?" zajímal se Alexijev.

"Oni by to nejspíš schválili," řekla Máňa. "Povídej, Oldo!"

"No - část poslanců se nám podle Vít'ova medailónku projevila jako služebníci d'áblů," řekl zamračeně Olda. "Nebyla jich většina, ale bylo jich moc. Kromě toho vedle nás na galerii sedělo pár chlápů, ti také svítili jako vánoční stromečky. Nebyli to d'áblové, jen pomocníci. Ti praví by si nejspíš věděli rady, když jsem jim postupně vyřazoval všechny jejich stroječky na podprahové ovlivňování lidí."

"Ti syčáci je chtěli použít - na poslance?" zamračil se Alexijev.

"Už s tím dokonce začali!" řekl Olda. "Měli jste je vidět, jak začali zmatkovat, když zjistili, že jim to nefunguje!"

"Tys jim je vyřazoval?" ubezpečoval se Alexijev, zda to správně pochopil. "Co kdyby byl s nimi nějaký skutečný d'ábel? Mohl by tě objevit! Zase se spoléháš na svou kliku?"

"Nemohli mě zjistit," řekl Olda. "Už to umím líp než dřív, teď už se z těch strojků ani nezakouří, když jdou do háje! Měli jsme tam prima místo v koutku za jednou starší paní, širší než delší. Navíc mě kryla Máňa, tu ještě nikdo nezná."

"Máňu neznají, ale tebe určitě!" káral ho Alexijev. "Proč na sebe pořád upozorňuješ? Zbytečně vystavuješ nebezpečí sebe i Máňu!"

"Mám největší možnosti i zkušenosti," ohradil se Olda. "Nikdo jiný nemůže proti jejich pot'ouchlostem nic dělat! Vždyť si ani nevšimnete, že něco takového dělají! Toho si všimneme jen já a Cilka. Dopadlo to dobře, zákon neprošel. Ale nelíbilo se mi, kolik zaprodanců d'áblům v Parlamentu máme."

"I kdyby ten zákon přijali, budou to muset beztak brzy odvolat."

"Ale Ivo!" mávl rukou Olda. "Víš přece, jak to chodí! Kdejakou pitomost bleskurychle schválí, ale náprava jim dá strááášnou práci - pokud je k tomu vůbec někdo dotlačí. Buďme rádi, že bude chvilku klid."

"Nevyjadřuješ se uctivě o našem nejvyšším zákonodárném sboru!" usmál se Alexijev. "Nemysli si, není to tak jednoduché! Uvidíme, jak si Pepík poradí se svým návrhem! Řekl bych, že se na to nakonec budeme muset vrhnout všichni a ještě si budeme libovat, když ze stávajících právních řádů převezmeme něco hotového."

"Dobře - myslí si to!" pokrčil Olda rameny. "Já si budu myslet svoje..."

Podle souhlasných pohledů s ním tentokrát byli skoro všichni. Ostatně - také Alexijev se trochu usmíval.

"Hele - kdes' byl ty?" zkusil otočit hovor jinam Vít'a a obrátil se na Alexijeva.

"Byl jsem ještě jednou v redakci toho plátku," vzdychl si dotázaný. "Ale neuspěl jsem. Šéfové tam nebyli a ti menší se odmítli se mnou bavit, prý to není v jejich kompetenci."

"Oni ten článek nevydají," řekl Pepík.

"Naopak!" řekl Alexijev. "Už ho vydali. Mají teď z ostudy kabát, otiskli totiž, že ten zákon Sněmovna schválila. Je vidět, že to byla koordinovaná akce, byli si tím nějak moc jistí. Uvidíme, co bude dál. Odhadl bych, že budou ve sveřepé kampani proti mimozemským potravinám pokračovat."

"Nebudou!" pokrčil rameny Pepek. "Po takové ostudě..."

"Tak zrovna tímhle bych si jistý nebyl!" vrtěl hlavou Alexijev. "Uvědom si, komu slouží! A ti se nebudou ohlížet na nějakou ostudu! Mínění lidí je jim lhostejné. Neřídí se jím, naopak! Oni si je vytvářejí!"

"Trochu jsme jim pozměnili plány," řekl spokojeně Olda. "S Máňou jsme zařídili ještě něco. V Útočišti jsme už očesali všechno, takže bychom zítra skončili, ale ve světě chobotnic Xijtra je salámovníků i chlebovníků víc než tady. Napadlo mě podívat se tam. S chobotnicemi jsme se dohodovali hladce. Aiwuy mě ujistila, že válka s Němci skončila a bát se nemusíme. Svět Xijtra se proti Zemi i Útočišti zvolna otáčí, právě teď je proti Čechům natočená oblast Nového Saska. Nový Berlín, kde jsou Němci soustředění, je vzdálený přes tři tisíce kilometrů. Nebude nás tedy nikdo rušit a můžeme si tam sklídit co chceme. Jen nesmíme zbytečně ničit stromy, ale to jsem s klidným svědomím slíbil."

"Oni sami tyhle plodiny nevyužívají?" zajímalo Alexijeva. "Neříkali nám... měl jsem takový dojem, že je pro Němce jen trochu chuťově upravovali!"

"Využívají je," řekl Olda. "Ale teď jsou soustředění na konec války a když jsem jim vysvětlil, nač to potřebujeme, nabídli mi sami víc, než jsem po nich původně chtěl."

"Dobrá, tuhle pomoc využijeme," souhlasil Alexijev.

"Aiwuy si pochvalovala, že s námi naštěstí nemají problémy. Ale s Němci - hanba mluvit! Už se ani nesnaží spočítat, kolikrát porušili dohody. Teď to vypadá lépe, když Němce vede nějaký Čech. Aiwuy říkala, že ten se aspoň snaží držet slovo. Nejspíš máme kliku, že jsme taky Češi."

"S tím chlapíkem bych se někdy rád setkal!" usmál se Alexijev. "Řekl bych, že to také nemá lehké!"

"Důležité je, že můžeme pokračovat," pyšnil se Olda. "Co vy na to?"

"Dobře jste to zařídili!" usmál se na oba Alexijev. "Až teď bude náš protitah skutečně účinný. Byl by i podle původního plánu, ale takhle bude jistější."

"Neměli bychom zůstat u toho," mýnil Vít'a. "V Útočišti děláte záslužnou práci, ale je to jako když plivnete do rybníka. Chtělo by to víc. Kdyby bylo po mém..."

"Co bys navrhoval zlepšit?" zbystřil pozornost Alexijev.

"Vzal bych sem víc lidí," řekl Vít'a. "Nejen lékaře. Máte pořád problémy se studiem Oldy, Máni a Jarči na Zemi. Proč nepozvete pár lékařských kapacit sem a nezaložíte lékařskou fakultu tady v Útočišti? Máte tu zajištěné ubytování, jídla je tu dost, mohli byste přijmout víc studentů, než všechny české lékařské fakulty dohromady! A taky bych řekl, že by se naučili víc! Když si představím, co dokáže jediná paměťová piha!"

"Mělo by to jednu nevýhodu," namítl suše Alexijev. "Diplom ze zdejší univerzity by na Zemi nemuseli uznávat."

"Ale houby!" vybuchl Vít'a. "Tak to není!"

"Jak je to tedy?" zamračil se trochu Alexijev. "S uznáváním diplomů jsou přece ve světě problémy. Jen málo diplomů platí všeobecně."

"Každá lékařská fakulta si musí uznání zasloužit!" nedal se přesvědčit Vít'a. "Kvalita studentů přece nezáleží na starobylosti budov, ale na vědomostech a hlavně na výsledcích! Ty na Zemi uznávají už teď - podívejte se, kolik lidí sem jezdí, a nejen z Čech, máme tu už aspoň pátý autobus z Německa! Proč se toho pořád bojíte?"

"Proč se toho bojíte?" opakoval zamyšleně Alexijev. "No - možná máš pravdu. Založit tady fakultu... možná by to bylo taky řešení."

"Udělejte to!" přidal se i Pepek.

"Proč ale zrovna vy dva?" podíval se na ně Alexijev. "Odmítli jste přece studovat! Proč se teď zasazujete - o jiné?"

"To je přece jasné," řekl Vít'a. "Neodmítli jsme studovat, odmítli jsme obor! Nechceme být lékaři! Ne že by to nebylo záslužné, ale nás baví něco jiného, jsme spíš na techniku!"

"Andělé ale..." začal Olda.

"Ano, andělé šli biologickou cestou!" dokončil za něho chvatně Vít'a. "Ale trvalo jim to dvě stě tisíc let. Vy to možná trochu zkrátíte, či spíš andělé, až to tu vezmou do rukou - ale i jim může trvat tisíc let, než od základů změní naši technickou civilizaci na jiný typ. Technika tu bude mít místo ještě dlouho!"

"Je hezké, že se staráte o techniku," přikývl Alexijev. "Tebe, Vít'o, tady uznáváme jako nejschopnějšího. Nikdo z nás neví o zdejší zaniklé civilizaci víc než ty. Vyznáš se ve zdejších robotech, umíš používat teleporty. Vyvinout v tak krátké době použitelný stroj na destilaci naftovníků byl husarský kousek, inženýrům na Zemi by to jistě trvalo déle. Nakonec i úpravy zdejších letadel na naše podmínky - smekám. Ale myslím, že biologie se nakonec prosadí víc. Máme pro to dostatečně přesvědčivý příklad."

"Ani andělé se bez techniky neobejdou," trval na svém Vít'a. "Vezměte si třeba takový Oldův hiblag. Je to biologie - nebo technika? To se ví, že technika! Duplikuje hmotu podobně jako zdejší syntezátory - až na to, že zdejší stvoří jen to, co jim někdo pracně naprogramuje, kdežto hiblag může analyzovat a syntetizovat cokoliv."

"Dobře," ustoupil trochu Alexijev. "Necháváme vás přece, ať si to nastavujete, výsledky už nějaké máte, takže to není samoučelné. Ale přece jen, my se chceme vrátit na Zem. Chceme tam sloužit lidem. K tomu si musíme zachovat jakousi vstřícnost vůči pozemské vědě - i když víme, že v mnoha případech nestačí a že naše metody jsou na vyšší úrovni."

"Chcete se vrátit?" zatvářil se kysele Vít'a. "Tady je vám zle?"

"Není," řekl Alexijev. "Ale na Zemi jsme doma!"

"Tam? Víte přece, že našemu světu vládnou ďáblové! A ti vás nenechají na pokoji, dejte si říct! První atomový úder jsme přečkali ve zdraví, i když se štěstím. Ale už druhý se jim může podařit. Atomové kufříky jsou trochu silné kafe!"

"To máš těžké!" vzdychl si Alexijev. "Co bys navrhoval? Zůstat tady, vykašlat se na Zemi i na lidi? To přece nemůžeš navrhnout s vážnou tváří."

"Počkal bych," odfrkl si Vít'a. "Až přiletí andělé, dají to jistě do pořádku."

"Ty bys vydržel čekat na pomoc s rukama v klíně?"

"To jistě ne," řekl Víťa. "Ale nehrnul bych se jim na Zemi do drápů. A když už bych tam musel být, neseděl bych s těma rukama v klíně, zatímco oni na nás útočí."

"Víš přece, že jsou ďáblové silnější!" připomněl mu Alexijev.

"Čím?" opáčil Víťa. "Mají víc technických hraček? Možná by se daly trumfnout! Proč nějakého ďábla nezajmeme? Proč se jim nepodíváme na zoubky?"

"Zajmout ďábla?" pozvedl Alexijev obočí. "To si tedy troufáš!"

"Nic jiného nám beztak nezbyvá," řekl Víťa. "Když to neuděláme, budeme pořád tou slabší stranou. Možná jim nechcete oplácet stejnou mincí. Ale zkuste něco vymyslet, abyste všechny nevystavovali zbytečnému nebezpečí. Pravidelné cestování na Zemi je problém, víte to snad všichni. Ďáblové to mohou vystihnout. Mě a Pepka napadla fakulta přímo tady. Co napadne vás?"

"Kdyby nás nenapadlo nic lepšího, budeme o tvém návrhu založit fakultu tady uvažovat. Třeba to nebude tak špatný nápad."

"No konečně!" neodpustil si Víťa.

"Možná by to bylo bezpečnější," přidala se k tomuto názoru Máňa. "Ale ať je to jak chce, jdu se teď učit."

"Nevím, jak ty, ale já jdu rovnou do postele, mám toho dneska dost!" zívla Olda. "Dneska byl hrozný den!"

"Taky už toho mám dost," opáčila Máňa. "Proto se jdu učit do postele, ať to můžu sklapnout a odložit, až to dál nepůjde."

"Takže - žádné společné šprtání?" podívala se na ni Jarča.

"Dneska ne," odbyla ji Máňa a zvedla se k odchodu.

"Tak dobrou!" popřála jí Jarča.

"Sladké sny!" přidal se Olda.

Bráška

Alexijev se vypravil na Zemi, aby se poradil s několika svými známými profesory. Chtěl je zlákat do chystané fakulty v Útočišti, ale musel přitom objet hned několika fakult.

Ostatní pokračovali v rozšiřování mimozemských potravin na Zemi. Mapa se utěšeně plnila místy, kde se podařilo za pomoci místních lidí zasázet semínka. Zůstávala jen místa, kam neměli přístup pomocí teleportů. Protože se ale zaměřili spíš na hladovějící rozvojové země, kam se všude dostali, nijak moc jim to nevadilo.

Každý večer se teď scházeli v jídelně u kulatého lékařského stolu, aby se pochlubili, kde všude byli. Za těch několik dní stihli na světě navštívit neuvěřitelné množství míst. Někde se domluvili, jinde méně, ale všude jim rozuměli, a jak se zdálo, všude jim byli vděční.

Toho večera chyběli všichni lékaři Alexijevova klanu. Bylo to tím podivnější, že ten den nepřišel žádný autobus s pacienty. Když se Olda po Alexijevovi sháněl, doktor Černý mu jen tak mezi řečí sdělil, že mají nějakou operaci a nikdo je nemá rušit. Parta tedy debatovala dál.

Jarča v Indonésii narazila na muslimy, kteří jí anglicky - a tedy srozumitelně - spílali pro její odhalený obličej. Nikdo z nich nepatřil k ďábelskému klanu, takže si z toho nic nedělala a pokračovala ve výkladu, i když se rolník, se kterým jednala, všelijak ošíval. Uklidňovala ho, aby si z výhrůžek nic nedělal, ona že všechno dělá na příkaz samotného Alláha, ale nebylo to moc platné, ten chlap měl ze svých sousedů očividně strach.

Ti brzy nezůstali u nadávek a když je Jarča nadále ignorovala, sáhli po kamenech. Tím ale vyčerpali její trpělivost, předvedla jim proto pár zázraků. Nejprve letící kameny zastavila a podržela ve vzduchu, až jich před ní visel celý hrozen. Muslimům to nedošlo, naopak svou snahu zdvojnásobili a pokračovali v kamenování, ačkoliv museli vidět, že to nemá smysl.

Jarča skončila instruktáž, obrátila se a bez ohledu na další létající kameny, které jen jako mimochodem srážela k zemi, došla k nim. Pak se ale nestačili divit! Jarča se náhle proměnila v smrtku a telepaticky jim vynadala, co se do nich vešlo. Co si to vlastně dovolují, stavět se proti Alláhovu dílu, ona přece není žena, ale anděl! A to nejobávanější - anděl smrti! A jestli nepřestanou provokovat, znemožní jim navěky vstup do ráje a spolknou je Gehenna.

Pak už se nezmohli na odpor, zůstali ležet a hlavou před ní tloukli do země.

"Děláme to blbě," řekla Máňa. "Měli bychom o náboženstvích víc vědět. Narazila jsem dnes na křesťany a bylo to v pohodě, i když jsem jim nerozuměla ani slovo. Jestli to není tím, že je lépe chápeme."

"Nevím, jestli máme čas a náladu studovat náboženství světa," namítal Olda. "Já lidem říkám pravdu a myslím si, že je to nejlepší."

"Mně by dneska za pravdu rozbili hlavu," povzdychla si Jarča.

V té chvíli se do jídelny přihnala doktorka Taťána Chlumská, Alexijevova dcera.

"Oldo - máš jít hned k vašim," obrátila se na něho. "Jsou na pokoji sto osmáct."

"Proč tam? Proč nejsou doma?" podivil se Olda.

"Nemáme ti to říkat, dokud to sám neuvidíš!" řekla mu.

"Šmarjá!" vyhrkl Olda. "Já na to zapomněl! Jako na smrt! Máma měla dneska termín!"

Vyskočil od stolu a ačkoliv všichni v místnostech zásadně chodili, vznesl se a zamířil rovnou ke dveřím.

"Počkej na nás!" snažila se ho marně přibrzdit Máňa.

Proletěl chodbou jako vítr a za okamžik už otevíral dveře pooperačního pokoje číslo sto osmáct, zatímco Máňa, Jarča, Víťa a Pepík teprve vybíhali z jídelny na chodbu.

"Kde máte brášku?" křičel směrovaně, aby to vnímala jen máma a táta.

Táta mu pyšně ukázal na mimino, které máma držela. Bylo zabalené, spalo a koukal mu jen světlý obličejíček. Vypadalo

docela lidsky - ale Olda se zachvěl, když si uvědomil, čím je.

Byl to přece človíček jen napůl. Napůl to byl - malý ďáblík.

Mrně to ale netušilo. Jen se trochu zavrňelo, ale spalo dál. Olda si uvědomil, že zřejmě nezáleží na tom, čím je to potomek.

Nakonec - byl to jeho bráška. Když ho správně vychovají a dostane andělskou výbavu, bude jako oni. Konec konců, ďáblové mají být beztak padlími anděly, proč by se jeden z nich nemohl vrátit k původní podstatě? Zejména když nebude tušit, kdo je jeho pravý táta! Důležité bylo, jak ho rodiče přijali a jak ho vychovají. Když se s tím vyrovnal táta, proč ne on, Olda?

"Tak tě k nám vítám!" sklonil se slavnostně nad mrnětem. "Jak se vlastně jmenuje?"

"Boženka," řekl pyšně táta.

"Co?" obrátil se na něho nechápavě. "To má být jméno pro kluka?"

"Není to kluk," souhlasila maminka. "Máš sestřičku."

"Jak to?" nechápal. "Vy jste to nevěděli?"

"Ne. Nechali jsme se překvapit," usmála se maminka.

"Panebóže!" zaúpěl Olda. "To snad není pravda! Každý doktor tady dokáže do pacientů koukat i bez rentgenu - a vy se necháte překvapit? Ty jsi nechodila na prohlídky?"

"Chodila," usmívala se. "Ale tohle nebylo důležité, ani jsme to nechtěli vědět."

"Já tomu nevěřím!" řekl Olda.

"Věř nebo nevěř, máš sestřičku," usmívala se pořád maminka. "Jmenuje se Boženka. Je to nejbližší české jméno podobné Bisiáje. Pochovej si ji, ale neupust' ji."

"To je snad jenom zlej sen!" lamentoval Olda, ale převzal od ní ten raneček opatrně, aby sestřičku nevzbudil. "Co teď budu dělat se šesti modrými dupačkami pro brášku?"

"Ty máš pro brášku dupačky?" usmál se i tatínek.

"Jo," řekl Olda. "Šest kusů - a všechny klukovsky modré. To jste mi udělali naschvál!"

Mimino spalo a bylo mu jedno, jakou nesnáž právě Oldovi způsobilo. Rodiče se na sebe podívali - a rozesmáli se.

"Můžeme dál?" pocítili v té chvíli telepatický dotaz. Byl všesměrový, takže to vnímali všichni, ale musel být blízko - nejspíš za dveřmi.

"Jen pojd'te!" odpověděl také telepaticky tatínek.

Dveře se otevřely a dovnitř opatrně vstoupili Oldovi kamarádi.

"Chceme taky vidět mimino!" telepatila za všechny Jarča.

"No - takhle malé mimčo by nemělo být zblízka okukované," trochu zvažněl tatínek. "To není žádná hračka!"

"Jen pojd'te!" zval všechny Olda. "Pojd'te taky přivítat na svět Boženku! Ty bys už, tati, měl vědět, že okukování mimin se zakazovalo kvůli nebezpečí infekce, která na tomhle světě nehrozí. Všichni máme tacuky a navíc andělskou sílu.

Boženka ještě tacuky nemá, ale tady nedostane ani rýmu a kdyby, vyléčíme ji do deseti vteřin."

"Má asi pravdu," uklidňovala tátu maminka. "Jen ať se podívají."

Boženku opatrně od Oldy převzala Máňa, chvíli ji chovala, ale to už se hlásila Jarča, aby si taky mimina užila.

"Ty už máš doma ségry dvě," vyčítala Máně. "Já chci taky chovat!"

Mezitím vyšlo najevo, že Olda přivezl ze Země dupačky nesprávné barvy.

"No - kupoval jsem jen jedny, pak jsem si je rozmnožil, ale - co s nimi?" naříkal na oko, ale tvářil se na sestřičku pyšně.

"To nic," uklidňovala ho Máňa. "Boženka je beztak nebude potřebovat. Andělské šaty se jí přizpůsobí, u nich velikost ani barva nehraje žádnou roli."

"To by musela ovládat telepatii," zarazil se Olda.

"Jak dlouho s tím chcete čekat?" namítla Máňa. "Andělské děti mají rychlejší počáteční vývin, pak se to naopak zpomalí."

"Odkud to víš?" podíval se na ni Olda podezřívavě.

"Všechno co vím o andělech, vím od tebe," odvětila. "Sám jsi mi to přece dal. Jak se tak koukám, ty ani nevíš, co všechno víš!"

"Já to vím," bránil se Olda. "Jen nemám přehled o tom, jaké vědomosti jsem pro koho vybíral, když jsem rozdával rozum."

"Nó, to jsi teda řekl krásně!" zaštětila se Jarča. "Rozdával rozum!"

"Kdyby to tak opravdu nebylo, vypadalo by to směšně!" uchichtla se i Máňa.

Boženka šla zatím z náruče do náruče. Tatínek jen ostražitě sledoval, jak ji bere Pepík, nejmenší ze všech. Olda se jen usmál. Že by ji Pepík upustil? I kdyby byl takový nešika, sedm párů očí by ji určitě zachytilo dřív, než by dopadla.

"Koukám, že Boženka bude dítě ulice," řekla maminka, ale nemyslela to zle, když se při tom usmívala. "Tak už ji nechte, ještě si ji užijete."

Pochopili, že návštěva skončila. Ani ne kvůli Božence, jako kvůli mamince. I když jistě dostala dávku energie kvůli regeneraci. Raději se obrátili k odchodu.

"Zítřka je taky den," řekl Olda. "Jdeme to vedle oslavit. Vy si to užijte spolu!"

Otočili se a v mžiku byli za dveřmi.

"Vážně jdeme slavit?" zeptala se pro jistotu Máňa.

"To se přece musí!" řekl Olda.

"Ještě že se po mimozemském vínu neopijeme!" dodala významně Jarča.

"Vino pijeme, abychom se povznegli, ne abychom padli pod stůl!" okřikl ji Olda.

"To jsi řekl krásně!" souhlasil Pepík.

"To říkali už staří Římané, víš?" ujistil ho Olda.

"Povznést se ale můžeme," řekla Máňa. "Jdeme ven na flašky!"

Vyletěli nejbližším oknem a zamířili k osamělé skupině stromů, důvěrně nazývaných tu flaškovníky, jindy vinohrad. Do jídelny se vrátili každý se dvěma, ale nechali si jen tři, ostatní dali do ledničky - nikdy nevíte, kdo z pacientů bude slavit narozeniny či svátek.

Postavili flašky do stojánků, protože neměly rovné dno a samy by nestály. Olda každé odřízl zúžený konec a Jarča s Máňou lily krvavě červenou tekutinu do skleněných pohárů.

"Tak - na děti našich rodičů, Boženkou - pro dnešek - konče!" zvedl pohár Olda.

"Pro dnešek?" usmála se Jarča. "Děláš, jako by to Boženkou nemělo skončit! Hadrbolců už je fůra i tak - ledaže by se do toho dali naši..."

Olda to velkoryse nechal bez odpovědi, protože do jídelny právě dorazili Cilka s Jirkou. Někdo je telepaticky přivolal, ale nikdo se k tomu nehlásil. Olda věděl jen to, že on to nebyl. Venkované ale nikomu nepřekáželi, naopak, kde se slavilo, bylo rozšíření společnosti vždycky vítané. Vína z flaškovníků měli přece dost. Nebylo sice alkoholické, ale v horku začínaly na stromech některé plody částečně kvasit, takže v nich menší množství alkoholu bylo. Naštěstí ne tolik, aby to vadilo - Alexijev to srovnal s nealkoholickým pivem a rodičům benevolentně doporučil tolerovat to.

"Tak na Boženku!" zvedla podaný pohár Cilka. "Zapomněli jste na nás, ale v tom fofru... nevádí, podíváme se na ni zítra. Mimochodem, budu mít zaručeně brášku. Už je to jisté. Máma mi to sice nechtěla ukázat, ale naše hodně zajímalo, aby to byl kluk."

"A bude?" zeptala se Máňa.

"Jo, je to jistý," řekla Cilka. "Už nebudu jedináček. A víte, že se na to těším? Když vím, jak našim zářily oči..."

"Tys to věděla!" obrátila se Máňa s podezřením na Oldu.

"Vždyť jsme to kdysi Cilce nabízel!" připomněl jí Olda. "Pak jsme na to zapomněli, ale Macounovi na to přistoupili.

Přece jen - když víte, jak pan Macoun chtěl syna..."

"Náš kovář Soukal chtěl taky syna," usmála se Cilka. "Tvrdil, co by to bylo za kováře... Teď už ho mají, ale nejdřív si podle vlastních slov zaneřádl rodinu šesti dcerami! Kovářka to asi oslavila víc než on - a to je co říct, Soukal hostil celou vesnici!"

"Věř tomu, že je krásný mít sourozence!" ujistila ji Máňa.

"Jo, už to taky začínám chápat," přikývla šibalsky Cilka. "Tak - na ty děti našich rodičů, co tu jsou, i co tu zatím nejsou!"

Oslavu protáhli, ale nikdo je za to nekáral. Kdo by také mohl? Rodiče měli svých radostí dost a Alexijev se do oslav zásadně nemíchal, pokud nebyl přímo pozván. Mezi dětmi na Andělském světě panovalo liberální ovzduší. Oslav ostatně mnoho nebývalo. Neměli na ně pro samou práci a studium čas. Alexijev jim toleroval i přetažení večerního klidu - věděl, že není tak časté, aby jim vadilo ve studiu.

"Máme partu malou, ale dobrou," hodnotila to Cilka. "Měli bychom se scházet častěji."

"Jsme pohromadě skoro pořád," připomněl jí Olda.

"Vy ano, ale nás s Jirkou z toho vynecháváte," nesouhlasila Cilka.

"Vaše smůla," odrazil jí Olda. "Ale neboj se, nudit se nebudete. Na příští týden máte vyjednanou návštěvu Xijtry. Aiwuy se už na vás těší."

"Mám z toho už teď trému," přiznala se Cilka. "Za prvé - nejsou to lidi. Za druhé se mi nezdá, že by nás měli něco učit. Ještě že tam budeme všichni, naši i Rovných."

"Na chobotnice si zvykneš," chlácholil ji Olda. "Vysvětlují docela srozumitelně. Nechal jsem se od nich vyškolit a kdo to může posoudit, tvrdí, že dobře."

"No jo - ty!" mávla rukou.

"Věř si taky trochu, nejsi pitomá!" napomenul ji. "Umiš tady řídit všechno od traktoru po letadlo, to každý neumí. Genetiku zvládneš taky!"

"Jen aby," vzdychla si. "Mám takové obavy, abych tam nebyla nejpitomější."

"To budete zpočátku všichni," usmál se. "Já byl taky natvrdlý jako poleno. Než jsem si uvědomil, čím se jejich věda liší od naší a andělské. Pak už to šlo líp."

"Čím dýl o tom přemýšlím," řekla Cilka, "tím víc mi vychází, že jsem se tě měla držet. Měla jsem pochopit, že nám s Bísíájou začíná nový věk."

"No - tak jsi to nepochopila a nedržela ses mě," pokrčil rameny Olda. "Čím víc nad tím přemýšlím, tím líp mi to vychází. Jen si to představ! Dva bychom toho moc nesvedli, pořád bys mi vyčítala, jak ses se mnou zahodila - neříkej, že ne, bylo by to tak. Není to lepší takhle?"

"Asi je," přikývla. "To je zkrátka osud! Pitomci jako mně nepomůže ani anděl."

"Jdi do háje!" zamračil se na ni Olda. "Copak je všemu konec? Je něco rozhodnuté? Jak říkala moje babička - škoda, že se nedožila dneška - než kočička vejce snese, všechno se může pětkrát otočit. Zlobím se snad na tebe? Nedostala jsi slýřib jako ostatní? Nedělej ukřivděnou, nesluší ti to."

"No dobře - jak myslíš," stáhla se Cilka. "Ještě se napijeme na Boženku a jdeme."

Rozloučili se s Cilkou a s Jirkou, měli to domů nejdál. Ale už se jim ani nechtělo slavit, ten den toho měli všichni dost. Zvedli se a v houfu vyšli z jídelny. Vzali to kolem Koutových, kde se od nich odpojila Jarča, pak se otočili k Hadrbolcům, aby vyprovodili Máňu.

"Kluci - nechali byste nás chvilku o samotě?" obrátila se najednou Máňa telepaticky, ale směřovaně jen na Víťu a Pepíka.

Oba se na ni udiveně podívali - proč ty tajnosti? - ale oba současně přikývli.

"Jdeme spát!" ozval se všesměrově Vířa. "Budeš Máně jako doprovod stačit?"

Bylo to míněno na Oldu. Ten jen přikývl a kluci se ztratili jako pára. Olda měl ale plnou hlavu Boženky. Takže sestřička, ne bráška. Ačkoliv - není to jedno?

Ani si nevšiml, že mezitím došli s Máňou k Hadrbolecům.

"Hele, Oldo, neprošel by ses ještě se mnou?" podívala se na něho prosebně. "Ještě se mi domů nechce."

"Mně taky ne," přikývl. "Dneska budu beztak doma sám, naši chtějí být spolu."

"To je dobře," řekla Máňa.

Šli tedy spolu dál. Olda byl duchem mimo, směr určovala Máňa. Vybírala krátké boční chodby, kterými nikdo nechodil.

Tímto klikatým způsobem brzy opustili známá místa paláce.

"Oldo, všiml sis dneska něčeho?" zeptala se ho Máňa po dlouhém mlčení.

"Čeho?" odpověděl jí otázkou.

"Všiml sis, jak se na tebe Cilka koukala?" upřesnila to raději Máňa.

"Nevšiml," přiznal Olda. "Víš - Boženka..."

"Ještě že máš plnou hlavu sestřičky!" oddychla si. "To je dobře, ale přece jen mi to nedá. Víš, Cilka by se k tobě možná ráda vrátila..."

"Myslíš?" usmál se trochu Olda. "Taky se mi to zdálo. Tím lépe, vezmeme ji do party!"

"Tak jsem to nemyslela," zakabonila se trochu Máňa. "Nejde o léčení."

"A o co jde?" nechápal Olda.

"Už pro ni nejseš mrňousek!" sdělovala mu trochu oklikou.

"Nesmysl, pořád je o půl hlavy větší," pokrčil Olda rameny. "Kromě toho se mi zdá, že bude vyšší už napořád. Její máma je taky pěkná čára a Cilka asi bude po ní..."

"Ty to pořád nechápeš!" zlobila se Máňa. "Nejde ani o léčení, ani o výšku!"

"A o co tedy?" zamračil se Olda.

"Jde o to, co předtím odmítla," podívala se na něho. "O nápady starého Prskavce."

Zastavila se a otočila se proti němu, takže mu nezbylo než také zastavit.

"Myslíš?" podíval se na ni nevěřicně. "To snad ne!"

"Jo," přikývla a dívala se mu do očí. "Chtěla by s tebou chodit."

"Vždyť jsem jí říkal, že to nebudu spojovat," vrtěl hlavou Olda.

"Nechápu, jak může bejt někdo tak natvrdej!" zlobila se. "Ty to snad jen hraješ!"

"Nehraju!" bránil se. "Chceš mi tvrdit, že by se mnou Cilka chtěla - chodit? Ne v partě, ale jako holka s klukem?"

"Jo!" přikývla Máňa. "Máš vážně dlouhý vedení, trvalo ti to!"

"Neblázní, na to přece máme dost času..." drmolil zaraženě. "Ve třinácti obvykle kluci s holkama nechodí."

"Cilce už je čtrnáct, jestli sis toho nevšiml," řekla významně.

"No a?" opáčil. "Nám je teprve třináct. A vlastně - proč mi to vůbec říkáš?"

"Protože..." trochu se zarazila, ale pak vyhrkla: "Protože ji chci předběhnout."

"Coo?" nemohl si to nějak srovnat v hlavě. "Ty bys chtěla..."

"Jo, chtěla!" řekla odhodlaně. "Chodit s tebou. Teda - já vím, že je to ve třinácti brzo, ale když si tě včas nezamluvím, udělá to Cilka."

"To by ale musela hodně otočit!" vyhrkl Olda. "Jednak jsem pro ni mrňousek - a to ještě dlouho budu, jestli ne napořád. Za druhý, Cilka má Jirku Rovnýho, proč by ho jinak chtěla upravit? Za třetí..."

"Jirka je fajn kluk," nenechala ho domluvit. "Ale má u ní nevýhodu. Jednu jedinou, zato kardinální. Pan Macoun mu moc okatě nadržuje. Jako zeťák by mu asi vyhovoval nejvíc. Jirka je sedlák ze vsi, bude mít určitě úspěch, až se to naučí s mimozemskými rostlinami... Ale co by vyhovovalo tatkově, může u Cilky působit přesně naopak. Jistě si pamatuješ, jak Cilka nesnáší sňatky z rozumu!"

"No právě!" řekl Olda. "Bytostně! To jí přeci na mně vadilo nejvíc!"

"Jenže ten důvod už u tebe pomínil," řekla Máňa. "Cilka bude mít brášku, její táta syna, přestane ji nutit, co sama nechce a Cilka si bude moci vybrat jak sama chce. No a když se tady rozhlédneš, kluků tu zrovna moc na výběr není..."

"Co Jirka Rovný?" nadhodil Olda. "Je větší než já, o rok starší a znají se od malička... co by jí na něm vadilo, když jí ho táta přestane dohazovat? Je to přece fajn kluk."

"To je," přikývla Máňa. "Ale - vážně sis nevšiml, jak po tobě šla? Najednou mi došlo, že mi tě přebere, když neseberu všechnu odvalu a nepospíším si. Já to viděla úplně jasně."

"Jestli se ti to jen nezdálo," zapochyboval Olda.

"Kdyby se mi to jen zdálo, brala bych to," vzdychla si. "Ale nemysli si, už si na tebe myslím dlouho, Cilka to jen uspíšila! Nebýt Cilky, počkala bych si. Máš pravdu, máme na to oba dost času, ale takhle..."

"Cilka... Cilka..." hučel maličko zaskočený Olda. "A co Jarča, ta ti nevadí? Kdo se to nedávno sázel o první pusku ode mě?"

"Jarča tu sázku nemyslela doopravdy!" zrudla Máňa. "Jen mě chtěla pozlobit. Uznávám, povedlo se jí to, ale pak toho našťěstí nechala. Ta mi nevadí."

"Jsi si tím tak jistá?" popichoval ji.

"Hele, Olí - holky si občas řeknou věci, až by ses divil!" poučovala ho. "Jarče se zrovna teď líbí nejvíc Vířa. Ale ne abys mu to vyslepičil, on je stejný... zkrátka, taky o ničem neví. Jarča ale tím pádem nestojí o tebe a to je dobře. Nebýt Cilky..."

"Nebýt Cilky, taky bych nic nevěděl, co?" usmál se trochu Olda. "To je snad normální, ne? Máme přece oba zkoušku z pediatrie, víme o tom dost, ačkoliv ne z vlastní zkušenosti. Na tu ale máme ještě čas. Přiznám se, ještě mě to nebolí."

"Hele, Oli..." přešla do prosíku. "Já vím, že máme dost času, ale přece... nenutím tě se mnou chodit, klidně si na tebe počkám, jen..."

"Jen mě nechceš přenechat Cilce?" dokončil to naplno.

"Nechci," zčervenala. "Divíš se? Hele, kdo ti od začátku věřil? Ze všech nejvíc? Kdo by s tebou šel do kdejakého pekla? Kromě Čerta jenom já! A nebyla to pokaždé legrace, jen si vzpomeň třeba na ty mrtvolky v Útočišti!"

"Já vím," řekl vážně. "Byla jsi taky moje první pacientka na operaci hlavy. Já vím, byla to důvěra jako řemen a ta operace rozhodla. A znáš mě skrz naskrz z toho hledání ďábelského cejchu - to se taky nezapomíná. Být nám osmnáct... Jenže je nám jen třináct, pamatuj na to!"

"Já vím, je nám teprve třináct," sklopila trochu oči. "Hele, Oldo, počkáš si na mě? Slib mi to! Já na tebe počkám taky, věř mi!"

Dívala se mu najednou do očí - a nějak nemohl uhnout pohledem.

"Nevím," řekl neurčitě. "Mohl bych ti slíbit ledacos, ale tohle... nevím."

"Nelíbím se ti?" vyhrkla zklamaně.

"Ale to jo," řekl. "Jsi přece hezká holka. Ale i naše minimální životní zkušenosti říkají, že jsme ve válce s ďáblý. Co když ti do těch osmnácti nevydržím naživu?"

"Hele - případy vis major nechej laskavě stranou!" trochu se rozjasnila. "Co nemůžeš ovlivnit, nepočítej. Uvažuj jen to, co záleží na tobě. Já ti taky neslíbím nic víc, než že se ani nepodívám na jiné kluky. Stejnak se ti tady žádný nevyrovná."

"To si jen myslíš," řekl. "Vít'a je určitě chytřejší. Tomu říkali génius už před operací, já jsem byl předtím úplně tuctovej kluk. To přece víš."

"Byl," přikývla. "Před tvým setkáním s Bisiájou jsi mě vůbec nezaujal. Ve třídě jsme měli kluků dost a ty jsi nebyl nic moc. Snad se nezlobíš, když ti to říkám. Ale pak - trochu ses změnil, to snad nepopřeš."

"Díky za upřímnost," usmál se. "Taky ti neřeknu nic nového, že ses hodně změnila. Ale odložil bych to, až to bude zajímavější. Kdysi jsem to tak řekl Alexijevovým - nejsi ani moje otrokyně, ani nevěsta. Kdyby ses chtěla osamostatnit, nebudu ti v tom bránit a dostaneš aspoň Čertovo štěně - ale to mi šlo čistě o léčení, chápeš?"

"Jo," přikývla rychle. "Hele - já vím, že nemůžeš chodit kolem holek s odvrácenou tváří. Jako náš nejlepší chirurg budeš jistě upravovat další a další, ale tohle jsou - jak bych to řekla? Služební záležitosti. Ty bych prostě oddělila a nevšímala si jich, pokud je dokážeš oddělit i ty. A právě o to - ale jen o to - tě chci poprosit, víš?"

Chvilí se na ni díval, ale neuhýbala očima.

"Hele, Máni..." začal trochu rozvážněji než čekala. "Ne že bys mě nepřitahovala. Ale teď je na to vážně moc brzy. Když se budeme vodit za ruku před ostatními, rodiče to ohodnotí spravedlivým výpraskem. Necháme to trochu uzrát, souhlasíš? Slíbím ti jen to, že se nebudu koukat po ostatních. Jestli tě to uklidní, Cilka mě ani nepřitahuje. A jestli ti časem nepřeběhne přes cestu někdo jiný, můžeš se mnou počítat."

"Víš, Oli," rozzářila se. "Když už jsi mě, původně pitomou nánu, dotáhl a dokopal až na lékařskou fakultu, budu se snažit, abych ti stačila. Nejen ve škole, ačkoli - i tam."

"Taky se budu snažit, abys nelitovala," řekl šibalsky. "Jsi vážně hezká holka a přitom chytrá a hodná. Jsem rád, že ti to můžu říct."

"Lichotky nech taky stranou," zčervenala trochu.

"Jak chceš," přistoupil na to. "Nečekej teď ode mě všechno, ale něco ti chci říct hned. Nebudeme počítat pusy maminkiny, andělské a ze sázek, ale první pusa, kterou ode mě nějaká holka dostane, bude tahle."

Vzal její hlavu oběma dlaněmi a přitáhl si ji k sobě.

Nebránila se. Spíš se jí zdálo, že to bylo až moc krátké. Přece jen - pusa od kluka je jiná než maminkina i tatínkova.

"Tak - a jestli sis mohla do dneška říkat děvče nepolíbené, teď už rozhodně ne!"

"Nápodobně v klučičím provedení!" zasmála se také.

"U kluků se to, co já vím, nepočítá," připomněl jí. "Ale neboj se, nezapomíná se na to."

"Při tvé paměti ti to věřím," usmála se také.

Čertovo svědectví

Dalšího večera byli po rušném dni všichni utahaní. Máňa s rodiči oslavovala narozeniny sestry Terezky, takže Olda šel hned po večeri spát. Po pravdě řečeno, po včerejšku se trochu strachoval, jak se má k Marii chovat, ale zřejmě to pochopila podobně - až na jednu pusu se nic nestalo - jen si přestala dělat starosti s Cilkou. Která se dnes ani neukázala. Kdoví, jestli si Máňa sama nemalovala čerty na zed'

Buď jak buď, zatím jim oběma nevznikly žádné závazky. Oba se tvářili jakoby nic, ani u večere se na sebe moc nedívali.

Máňa nakonec vstala, že ji doma volají na ty narozeniny, letmo se rozloučila a hned byla pryč.

V Oldově pokojíčku ale na něho čekal někdo, koho rozhodně nečekal: jeho pejsek Čert.

"Ahoj, Oldo! Jak se máš?" přivítal ho a hned se mu pokusil olíznout tvář.

"Utahaně - ale dobře! A co ty? Kde máš Apinu?" odvětil Olda.

Od chvíle, kdy Olda svému čtyřnohému kamarádovi osobně upravil jeho vyvolenou psí slečnu, žil Čert v malé místnosti u Alexijevova operačního sálu. Každé ráno disciplinovaně předávali obvyklé porce energie pacientům, ale pak se ztráceli s Čertovými štěňaty v blízkém lesíku, kde je nikdo nesháněl. Olda je ani nechtěl rušit, vždyť pořád chodili léčit.

"Apina na mě čeká venku," řekl Čert. "Tohle musí zůstat jen mezi námi dvěma."

"Copak? Tajemství?" usmál se Olda.

"Nevím," odušil Čert. "Podle mě bys o tom měl vědět. Apina je stejného názoru. Je to něco vážného."

"Tak povídej!" vybídl psíka Olda.

"Jak jistě víš, máme teď plno starostí s dětmi," začal Čert rozvážně. "Štěňata se musí naučit, co musí umět každý správný pes, navíc i to, co budou potřebovat u lidské smečky. Trénujeme je ve všech směrech. Od plížení za kořisti - já vím, tady nelovíme, ale na Zemi to budou muset umět - až po zhášení ohně na dálku, jak jsi mě naučil ty. Taký se s nimi touláme po okolních světech. Neměj starosti, jen po těch známých, dál se nepouštíme."

"A jak jim to jde?" zajímal se Olda.

"Dobře," odvětil vážně Čert. "Abys mi rozuměl, Apina chtěla, abych něco z toho vynechal, že by ses na mě mohl zlobit, ale tvrdil jsem, že všechno pochopíš - a jsem rád, žeš' mě nezklamal!"

"My jsme přece kamarádi, ne?" usmál se na psíka Olda.

"No, není to ani rok, co jsem musel chodit na vodítku!" připomněl mu Čert. "Asi to bylo nutné, uznávám. Ale opravdu se kamarádíme až teď. Správné kamarádství vyžaduje rovnost. Když ne úplnou, tak aspoň v něčem."

"Hele, odkdy ses dal na filosofii?" popíchl ho Olda.

"Proč by pes nemohl přemýšlet, když má čím?" odvětil důstojně Čert. "Když jsi navrhl Bísíáje, aby mi dala telepatii, bylo to od tebe velice kamarádké."

Olda se při té vzpomínce trochu zastyděl. Nebylo to tak kamarádké, jak si to pamatoval Čert. Použil ho přece jako pokusného zvířete. Ale na druhou stranu, ten pes tím opravdu hodně získal, utěšoval teď sám sebe.

"Ale radši se vrátím k věci," pokračoval Čert. "V jednom sousedním světě jsme něco našli. A podle nás byste to měli vědět."

"Něco zajímavého?" zpozorněl Olda.

"Jistě," přikývl psík. "Našli jsme tam lidi."

"Lidi - myslíš nějakou rozumnou rasu podobnou nám lidem?" vyskočil Olda.

"Ne," vrtěl hlavou Čert. "Lidi ze Země. A navíc ty nejhorší, které si představíš."

"Lidi ze Země?" zarazil se Olda. "Kde to bylo? Jak by se tam dostali?"

"Úplně všechno nevím," omlouval se Čert. "My jsme před nimi utekli."

"Proč?" nechápal Olda.

"Protože tohle!" poťukal si Čert na medailónek na obojku. "Varoval jsi nás, abychom se jim vyhýbali. Dvojnásob, když máme s sebou štěňata."

"Dáblové? Kde to bylo?" zvažněl Olda.

"Nejbližší marsický svět dolů," řekl Čert. "Ale není to tady. Je to až u Londýna."

"Marsický svět..." uvažoval Olda. "No, není to nejlepší svět, ale přežít se na něm dá. Jak jste se ale dostali do Londýna?"

"My? Jednoduše," řekl Čert. "Dopravit se teleportem do Londýna není podle Vít'ových map těžké. Teprve na místě skáče do dalších světů. Máme tak klid, nikoho tam nemůžeme potkat - tedy, to jsme si mysleli, než jsme tam potkali ty zlé... To jsem ti podle Apiny neměl ani říkat."

"Proč?" usmál se trochu nervózně Olda. "Co je na tom špatného? Nehuboval bych vás, že se touláte po cizích světech - nanejvýš bych se hněval, že tam chodíte beze mě."

"No právě!" opáčil Čert.

"Co to teda bylo za lidi?" vyzvídal Olda.

"Nevím. Já je neznám, nikdy jsem je nečichal. Tam jsme měli plné packy práce sehnat štěňata do houfu a zpět. Ani nevím, jestli se k nám hnali, aby nás ulovili, ale vypadalo to tak. Raději jsme spořádaně ustoupili."

"Jak aspoň vypadali?"

"Hladově, to ti povím," ujišťoval ho Čert. "Dva byli trochu roztrhaní, dva ne. Myslím tím oblečení, ne kůži. Křičeli na nás něco, ale bez telepatie jsem jim nerozuměl ani štek. Hele, zajímá tě to?"

"To se ví!" odušil vážně Olda. Nevypadal sice soustředěně, ale bylo to tím, že se právě telepaticky dohadoval s Alexijevem. "Dáblové v sousedním marsickém světě, kde si mohou bez problémů postavit bránu přímo k nám, to je velice závažná zpráva. Dobře, že jsi nám to řekl. Budeme muset zjistit, co jsou zač."

"Je to tedy důležité?" podíval se Čert na Oldu tázavě.

"Moc důležité!" řekl Olda. "Tak důležité, že teď půjdeme za Alexijevem, chce se na to osobně podívat."

"Ale bez Apiny a štěňat," požádal zdvořile Čert. "Když na tom budeš trvat, půjdu tam ze starého kamarádství s tebou, ale Apina ani štěňata s tím nemají nic společného."

"Vynecháme je z toho," přikývl Olda. "Štěňata ještě nemají dost zkušeností, nevědí, kdy je nutné utíkat a mohlo by se jim něco stát. Apina by měla být s nimi, ale ty bys tam se mnou jít měl. Kamarádství má něco do sebe. Víš dobře, že bys s mnou čumák neměnil a já tě taky nenechám bez pomoci, kdyby ses dostal do maléru."

"To vím," přikývl vážně psík. "Půjdu tam s tebou, Apina s tím taky souhlasí."

"Dobře, pojď!" obrátil se Olda ke dveřím. "V Londýně je už večer, ale je tam víc světla než tady, do setmění to ještě stihneme."

"Už dneska?" couvl trochu Čert.

"Jistě!"

"No dobře, nač to odkládat, když je to důležité," svolil po krátkém váhání pes.

I když se mu to zřejmě nelíbilo.

Alexijev se na tu výpravu ale vůbec nedíval bezstarostně.

"Co je to za lidi?" ptal se Čerta vyšetřovatelským tónem. "Jak se tam, proboha, dostali? A jsi si jistý, že patří k

děblům?"

"Mají ďábelský cejch," ujišťoval ho Čert a ukazoval si packou na obojek, kde měl místo psí známky Vítův indikátor děblů.

"Není to jen nějaká shoda okolností?" namítal Alexijev. "Falešný poplach?"

"To je skoro vyloučené," zastal se Čerta Olda. "Vítův detektor musí dostat dost složitou odpověď. Falešný poplach je velice nepravděpodobný."

"Ďáblové ve světě, odkud nás mají na dosah!" chystal se za hlavu Alexijev.

"Nezdá se, že by nás měli na dosah," podotkl Čert neutrálním tónem. "Vypadali dost sklesle, nezdálo se, že by nám poroučeli. Ani bychom je neposlechli, nemají nám co nařizovat, ale podle tónu to spíš vypadalo, že nás prosí."

"Prosí?" podivil se Olda.

"Jo," přikývl Čert. "Připadali mi, jako kdyby zabloudili a nevědí jak zpátky."

"Dobře, půjdeme se na ně podívat," rozhodl Alexijev. "Ale musí nás být víc."

"Nemůžeme tam jít všichni," připomněl mu Olda.

"Neboj se, půjdou tam jen chlapi," rozhodl Alexijev. "Tady v Mělnice jsou jen tvůj táta, František, Kouta, Hadrbolec, Bulis a Novotný, ale Libor Černý z Pardubické pobočky si bere všechny chlapy co tam má a přijde za námi. Sejdeme se za chvíli v Londýně."

Díky telepatii to vyřídil v okamžiku.

"Ty zůstaneš doma!" zarazil ale Oldu, když ho chtěl následovat k teleportu.

"Nezůstanu!" odtušil Olda pevně. "Půjdu tam taky. Kdyby ti ďáblové měli podprahové ovlivňovače, budu možná jediný, kdo jim odolá."

Alexijev si ho změřil přísným pohledem, ale pak to vzdal.

"Dobře," řekl. "Budeš naše záloha. Ale jako správná záloha se budeš držet vzadu, abys zůstal schopný akce, kdyby se něco nečekaného stalo, rozumíš?"

"Provedu!" srazil Olda paty.

"Ale bez šaškování!" napomenul ho Alexijev vážně. "Nemusí to být taková legrace."

Vstoupili do kabiny teleportu a vzápětí vystoupili v úzké, tmavé chodbě, stejně strohé jako všude v Útočišti.

"Světlo!" poručil Alexijev. Chodba vzplála světlem, ale na vlídnosti jí to moc nepřidalo. Vypadala jako jeskyně ve skále, na její umělý původ ukazovala jen její pravoúhlost.

Kabinka za nimi jen zavřela dveře a hned je otevřela. Na chodbu vyšli rychlými kroky doktor Libor Černý s doktorkou Vendulou Brožovou.

"Neříkal jsem, že je to akce pro chlapy?" zavrčel na Libora Alexijev.

"Promiň," pokrčil rameny doktor Černý. "Nádvořík s Bělíkem mají dovolenou, odjeli na Zem a víc chlapů nemám.

Vendula se ale nebojí, i kdyby to byli praví ďáblové."

V té chvíli ze dveří teleportu vyšli Bulis, František, Oldův táta, Hadrbolec a pan Kouta.

"Chybí nám už jen Igor!" řekl Alexijev. "Kde vězí?"

"Nechybím!" ozvalo se v té chvíli stranou.

Doktor Igor Novotný právě přibíhal z boční chodby.

"Spletl jsem si stanici, naštěstí jsem se nedostal moc daleko."

"Poslyš, Ivo," hlásil se o slovo doktor Černý. "Je to jen pro chlapy, o Vendulu se bojíš, ale co tahle vyžlata?"

Ukázal přitom na Oldu a Čerta.

Olda se na doktora Černého podíval pohledem, který neměl daleko do vraždy, ale Alexijev ho předešel.

"Za prvé - pes ty lidi objevil a za druhé má lepší čich než my všichni dohromady," řekl.

"No dobře, ale co Olda?"

"Olda je naše pojistka proti podprahovému působení ďáblů. Nejenže je odolnější, ale asi jako jediný pozná, kdyby se to pokusili použít."

"Odolnější?" zvedl doktor Černý významně obočí. "Nekřísili jsme ho nějak moc často po jeho setkáních s Johanem?"

"Až přejížeš otevřený konflikt s ďáblem, posuzuj jiné," zavrčel na něho Alexijev. "Ti dva se budou držet v pozadí, aby se jim nic nestalo, ale kdyby se ukázalo, že ti grázláci proti nám něco nasadili, Olda zasáhne."

Pak ještě přelétl očima po výsadku, než otevřel marsické okno.

"Brrr!" otřásl se Čert. "Tam je dneska zima!"

"Hlavně ať tě nikdo nepřekvapí!" nabádal ho Olda.

"Nikdo není v dočechu!" ujišťoval všechny Čert, když proskočil do studeného světa a zavětril. "Můžete sem všichni!"

Prošli tedy bránou a rozhlíželi se zvědavě kolem. Krajina kolem byla posypaná sněhem, ale pod ním byla hustá zelená tráva, do níž se hluboko bořili za hlasitého křupání povrchové zledovatělé vrstvy.

"Pozor," varoval Alexijev všechny telepaticky. "Jsme na cizím světě, může tu na nás kromě ďáblů a jejich pomocníků číhat i nějaká ta místní přírodní nástraha. Pozor na všechno, co se hýbe!"

"V téhle ledové pustině se nic neschová!" odvětil doktor Černý. "Vidíme do daleka, dokonce i skrz těch pár keříčků."

V té chvíli před ním nečekaně vyrazil z úkrytu v nízkém keři dvoumetrový zelený had, tlustý jako lidská ruka. Dal se ale na ústup, měl z nich zřejmě větší strach než oni z něho, takže nepředstavoval žádné nebezpečí.

"Nic se tu neschová, až na hady," doplnil Černého sarkasticky Alexijev.

"Had v takové zimě?" divila se doktorka Brožová. "Hadi by snad měli být dávno někde zalezlí, ne?"

"Nejsme na Zemi!" pokrčil rameny doktor Černý. "Tady se mohou zvířata chovat jinak. Ostatně - kam by zalézali, vždyť je tu konec léta - jako u nás! Zdejší živočichové jsou na zimu jistě zvyklí a musí využít celého léta."

"Potěš pámbu, jak to tu asi vypadá v zimě?" vzdychla si telepaticky Brožová.
"Kde to bylo, Čerte?" obrátil se mezitím Alexijev na nejmenšího člena výpravy.
"Určitě tady," přikývl psík. "Poznávám tamten vršek, vypadá jako číhající liška. Navíc tu jsou naše včerejší stopy."
"Kde jaké vidíš?" divil se doktor Černý.
"Nevidím," odušil psík. "Ale jsou správně uleželé, čichám je i zpod sněhu!"
"Kde mohou být ti lidé?" staral se Alexijev.
"Předtím na nás vyběhli tam z lesíka," ukázal jim Čert packou. "Teď vím jen že nejsou proti větru, tam je hledat nemusíme. Mohou být ale ve všech ostatních směrech."
"Budou jistě v tom lesíku!" řekl s jistotou doktor Černý. "Vidíte ten kouř? Dělají si nejspíš ohýnek pro zahřátí."
"Přiletíme k nim shora!" navrhl Alexijev. "Nechte mě s nimi jednat, dávejte pozor na ostatní a taky na okolí, ať nás nikdo nezaskočí. Kdo chce, může se zneviditelnit, ať nás není opticky tolik, ale to si každý rozhodněte podle vlastního uvážení."
Vznesli se a rozdělili do vějíře. Brožová, Bulis, Hadrbolec, Kouta, Olda i Čert byli neviditelní, ostatní bedlivě pozorovali lesík, odkud se vinul dým.
"Něco si tam pečou!" ozval se slabě Olda.
"Opatrně, nevyplaš je!" napomenul ho František.
"Na tuhle vzdálenost ještě všesměrovou telepatii nevnímají," uklidňoval ho Olda.
Pak už to šlo ráz naráz.
V lesíčku plápolal oheň a nad ním se skutečně peklo nějaké zvíře, alespoň podle stažené podélně pruhované kůže, visící stranou na větvi stromu. Nebylo jasné, co to opravdu je. Podle velikosti to mohl být králík, sele, kočka nebo malý pes, ale v cizím světě to mohlo být stejně tak dobře i něco úplně jiného.
Kolem ohně se hráli čtyři chlapi. Čert je popsal dobře. Dva měli obleky potřhané, zřejmě se prodírali houštím. Druzí dva měli na sobě běžná saka - do zdejší zimy nepříliš vhodná. Kdo měl zapnuté Vítovy indikátory, nemohl přehlédnout červené linky kolem všech čtyř chlapů. Všichni byli, když ne ďáblové, pak aspoň jejich pomocníci. Vypadali ale spíš jako trosečníci, než jako dobyvatelé, jenže tento dojem nemusel být pravdivý.
Alexijev se rozhodl překvapit je. Zneviditelnil se, snesl se až k nim, pak se náhle objevil přímo před nimi. Vznášel se přitom metr nad zemí.
"Hej, vy čtyři! Kdo jste?" oslovil je telepaticky v dobré víře, že tomu porozumí, ať jsou odkudkoliv. Telepatii přece rozumí i zvířata, tím spíš lidé.
Ti čtyři vyskočili, jako kdyby před nimi vybuchla mina.
"Haló, pane!" vykřikl jeden z nich. "Nemůžete nám povědět, kde vlastně jsme?"
Ačkoliv nepoužili telepatii, rozuměli jim kupodivu všichni.
Mluvili totiž - česky.

Alexijev pozvolna přistál a zhoupal se v kolenou.
"Opravdu by nás hodně zajímalo, jak jste se sem dostali," opakoval klidně otázku, aniž dal najevo překvapení. "Tohle přece není váš svět!"
Ti čtyři se na sebe rychle podívali.
"Já to hned říkal!" vyhrkl chlap nejkulatější postavy. "Nejsme na Zemi! Peklo to ale taky není, musíme být někde jinde."
"Peklo to opravdu není," zamračil se Alexijev. "Odpovíte mi ale, jak jste se sem dostali? Nebo vás máme považovat za vetřelce? Neradil bych vám to!"
Ruka jednoho chlapa svižně zajela do kapsy, ale i když stačil pistoli natáhnout, vypadla mu z ruky a zapadla do sněhu. Zděšeně a nevěřícně si své ruce prohlížel. Od zápěstí mu visely bezvládně dolů, nemohl pohnout ani prstem.
"Chcete nás ohrožovat vašimi primitivními zbraněmi?" okřikl ho znechuceně Alexijev. "To nemůžete myslet vážně!"
"To ne, pane mimozemšťane!" honem se ohradil tlustýoch. "Nech tu pistoli ležet, Bene! Musíme s nimi po dobrém! Jenže - my opravdu nevíme, jak jsme se sem dostali. Ani nevíme, kde jsme! Mě už napadlo, že to není Země, ale do této chvíle jsme jistotu neměli!"
"Po dobrém - to vypadá lépe!" řekl Alexijev mírněji.
Do Benových rukou se začal vracet život. Ben si chvilku procvičoval prsty, ale už ho ani nenapadlo pomýšlet na zbraně.
Zajímavé, uvažoval neviditelný Olda. Nikdo se nediví, že si rozumíme. Telepatie je sice univerzální, ale copak se po celém vesmíru mluví česky? Se mnou měla Bisiája víc problémů! Jak to, že to nikoho netrkne?
Nikdo jiný se nad tím ale nepozastavil a Alexijev tomu vzápětí nasadil korunu, neboť také přešel na obyčejnou řeč - a češtinu.
"Nejsem mimozemšťan, pane redaktore!" zamračil se. "Dobře, že jste přestal psát vaše pamflety proti mimozemským potravinám."
"Ježíši Kriste!" vytřeštil oči tlustý redaktor, očividně zděšený tím, že ho mimozemšťan zná. Na neznámém světě mohla vykonat své i čeština, pokud si jí kromě Oldy někdo všiml.
Olda ale také strnul. To, že Alexijev toho chlapa zná, mohlo znamenat jen jedno. Byl to šéfredaktor novin, které tak brojily proti mimozemským potravinám. Ale co dělá tady?
Redaktor chvíli horečnatě uvažoval. Pak si nejspíš Alexijeva představil v normálním pozemském obleku - a pochopil, o koho jde.
"To je ale náhodička!" rozzářil se trochu. "Vy jste byl tudle u nás, že? Co ale děláte tady? Tady přece žádné

mimozemské blafy nerostou!"

"Moc hezky působí, když se odvoláváte na Ježíše," ušklíbl se Alexijev. "Zejména když oba dobře víme, pro koho pracujete. Proč raději nevzýváte vašeho pána?"

"Já jsem to tak nemyslel!" omlouval se redaktor. "U nás na Zemi je to přece obvyklé zaklení... nemusíte to brát doslova!"

"Klíť ve jménu Krista je dost nezvyklé," odvětil jedovatě Alexijev. "Chápu, že jste to tak nemyslel... ale nakonec - co bych čekal, že? Uvědomujete si ale, že jste v naší zájmové zóně? Tady nemáte ani přednost, ani ochranu!"

"My jsme sem nepřišli schválně!" bránil se tlustý redaktor. "Něco neznámého nás sem dostalo, ani nevíme jak! Nevíme ani kde jsme, natož abychom věděli o nějaké tajné zóně! To se ale jistě vysvětlí!"

"Vysvětlí? Jak to chcete vysvětlovat?" udeřil na něho zamračeně Alexijev.

"No - nejlépe bude nechat to na našich nadřízených," navrhoval úlisně redaktor.

"Kdo je váš nadřízený?" zeptal se ho zpříma Alexijev.

"Ale pane..." udělal redaktor nešťastný obličej. "Jestli to má být test oddanosti, budiž, ale víte přece stejně jako já, že vám naše nadřízené prozradit nemůžeme! Takové informace se nepodávají, to musíme odmítnout! Nedělejte, že to nevíte!"

"Jak to chcete nechat na nadřízených, když je neprozradíte?"

"Ale pane!" zamračil se redaktor. "To je přece elementární věc! Jistě máte spojení na ty své! Zavolejte jim, že jste nás objevili ve vaší zóně - a nechte to na nich! Oni si to už mezi sebou vyjednávají, nebude to poprvé!"

"Tady nejsme na Zemi," řekl Alexijev chmurně. "Odsud spojení nemáme."

"No bůže, tak holt budeme muset pár dní počkat!" zachmuřil se redaktor. "Nemáme ani zájem vědět víc než je třeba. Máte jistě svá tajemství, nám nezbyvá než je respektovat."

"To tedy máme!" řekl Alexijev. "My ale musíme zjistit, jak jste se sem dostali. To je zase náš zájem!"

"Rádi bychom vám v tom pomohli," podbízel se redaktor. "Ale my to vážně nevíme. Já jsem jen koutkem oka zahlédl něco, co se podobalo malé smrtce. Pak jsem se probral až tady. Sám a sám v nevlídné pustině - nebylo to příjemné probuzení! Nebýt tady kolegů, bylo by to ještě horší! Přece jen - sám v neznámu, to je kruté!"

"A oni?" obrátil se k nim Alexijev.

"To samé," zabručel chlap, co na ně prve vytáhl pistoli. "Taky jsem tu malou smrtku zahlédl - pro změnu až tady. Jak jsem se sem ale dostal, nevím. Nevím, co má vaše zájmová zóna znamenat, ani proč ji máte tady, ale upřímně řečeno, nezávidím vám ji. Mám na Zemi rozhodně teplejší flek!"

"No - s tím se asi jen tak neseškátíte!" věstil mu chmurně Alexijev. "Dejme tomu, že vám uvěříme. Malá smrtka... to mi už něco říká. Ale nemáme žádnou jistotu. Radši tady počítejte s delším pobytem."

"Vy nás - nechcete vrátit na Zem?" zděsil se třetí chlap v roztrhaném tmavomodrém obleku, který snad ještě nedávno býval společenský. "A co dohody?"

"Technicky vás vrátit můžeme," kývl hlavou Alexijev. "Ale prakticky... víte toho příliš mnoho, pánové, rozumíte?"

Nemůžeme si dovolit pustit vás jen tak zpátky, dokud to někdo jiný nerozhodne. Což může trvat trochu déle, uznejte!"

"Co se dá dělat!" vzdychl si redaktor. "Šéf musí uznat, není to naše vina. Ale poslyšte, nemohli byste nám to usnadnit? V téhle zimě není snadné přežít. Náboje nám už docházejí, zdejší králíci - nebo jaksetybestiejmenují - jsou čím dál ostražitější..."

"Máte štěstí, že jsme si vás všimli," souhlasil Alexijev. "Nějaké potraviny vám dodáme. Kaviár a vodku ale nečekejte, dodáme vám přesně ty, proti kterým jste zaníceně až jedovatě psal, pane redaktore."

"Já jsem si to nevymýšlel," opáčil s klidem redaktor. "Já přece vím, že nejsou jedovaté ani škodlivé. Dostal jsem za úkol zdiskreditovat je - a snažil jsem se, to snad pochopíte. Jestli jsme byli v kolizi s vámi, je to jen věc šéfů, ne naše."

"To jistě pochopím," sliboval mu Alexijev. Ani to neznělo moc zlověstně.

"No vidíte!" opáčil už skoro spokojeně redaktor. "Když se domluvíme my, byl by v tom rohatý, aby se nedomluvili ti nahoře."

"Domluvíme se... to snad," řekl Alexijev. "Ale nečekejte, že vám padneme kolem krku. Nezapomínejte - jsme od konkurence."

"Konkurence?" zašklebil se redaktor. "Pořád lepší být ve spárech konkurence jako homunkul, než jako obyčejný jeliman!"

"Jeliman?" pozastavil se nad tím Alexijev.

"No ovšem!" zašklebil se redaktor. "Vy byste mě ale rozesmáli! Slovo jeliman vám nic neříká? Proč byste se k nám jinak dávali?"

"Nedali jsme se k vám," opáčil Alexijev. "Dali jsme se ke konkurenci!"

"To není žádná konkurence!" odfrkl si redaktor. "Pravá konkurence je drsná až to řeže, nikoho nešetří! Pravá konkurence zabíjí - ale my? Homunkula si dovolí zabít leda jelimani a to ještě z neznalosti - obvykle to pro výstrahu odnesou, že si o tom ještě dlouho povídají."

"Nemáme vás oficiálně na starosti," přerušil ho netrpělivě Alexijev. "Budete to muset nějak vydržet, až se vrátíme ke své práci."

Nadskočil - a vztlétl vzhůru. Ve vzduchu se rozplynul - stejně jako ostatní.

Zdeptaná parta zůstala v cizím světě sama.

Kdyby ti pánové tušili, jak je to doopravdy s tou konkurencí, určitě by se tak spokojeně netvářili...

Alexijev s ostatními se zviditelnili až v Útočišti, poblíž transportní kabinky.

"Přetrhnu ho jako hada!" lálel nahlas.

"Koho?" nechápal Bulis.

"Toho, kdo je tam unesl!" vybuchl Alexijev. "Tu malou smrtku! Vám to nedošlo? Jestli to byl Pepek, má to u mě schované!"

"Ty myslíš..."

"Jistě!" odušil nahněvaně Alexijev. "Někdo z naší milé andělské mládeže si zase hraje na spravedlnost. A vůbec, kde je Olda?"

Olda chyběl i s Čertem, ale sotva se po nich začali shánět, vynořili se oba z brány.

"Kde jste byli vy dva?" obořil se na Oldu nevrle Alexijev.

"Jen jsem si poslechl, co budou říkat, až se budou cítit zase sami," odpověděl klidně Olda. "Zdá se, že dva z nich patří do jedné party, dva do druhé."

"To jsi nemusel zjišťovat u nich," přerušil ho netrpělivě Alexijev. "Zeptáme se na to pachatele, ten to bude jistě vědět přesněji."

"Pachatele?" zamračil se Olda. "Koho?"

"Konkrétně ho ještě neznáme," pokrčil rameny Alexijev. "Na tom nesejde, to je vedlejší. Můžeme to shrnout do dvou zpráv, dobré a špatné. Nejprve dobrou: ďáblovi pomocníci nás neohrožují. Nejsou tam dobrovolně, chybí jim konvertor prostorů, jsou tam vlastně v zajetí. Jsou na nás závislí a asi bychom jim tam měli dodat nějaké potraviny, aby to přežili."

"A ta špatná zpráva?" přerušil ho netrpělivě doktor Černý.

"Musíme proplesknout viníka, tu malou smrtku," řekl Alexijev. "Hádal bych, že to bude Pepek, ale musíme to zjistit určitě. Nejsi to, doufám, ty, Oldo? To bys mě opravdu zklamal!"

"Já o tom nevím," zavrtěl hlavou Olda. "Snad bych vás na to nevolal - a ještě s takovou výpravou! Dozvěděl jsem se to až od Čerta."

"Opravdu?" podíval se na něho přísně Alexijev.

"Vážně!" tvrdil Olda. "Uznávám, mám občas partyzánské sklony, ale tohle přece není můj styl. Kdybych to udělal, dávno byste to věděli. Nemám důvod dělat s tím takové tajnosti. Navíc bych dopředu věděl, že jsou neškodní a nenechal bych tě sestavit takovou výpravu."

"Viš aspoň, proč se tak zlobím?" zeptal se ho Alexijev o poznání mírněji.

"Nevím," přiznal Olda. "Jestli tam někdo unesl darebáky, co nám úmyslně škodí, nebylo to snad špatné, ne? Jistě si to zasloužili."

"Bylo to špatné, Oldo," řekl Alexijev mírně. "Každá akce proti pomocníkům ďáblů, byť sebe spravedlivější, rozčertí jejich pány. Pak tam půjdu vyjednávat a místo pomocníků mám na krku samotné ďábly - chápeš ten rozdíl?"

Olda jen leknutím polkl. Alexijev měl pravdu. Věděli přece, že proti nim ďáblové cosi chystají, ale dosud proti nim otevřeně nevystoupili. Nenechali si od nich diktovat, ale tohle by byla opravdu otevřeně nepřátelská akce. Jako odvěta za atomový kufřík by to nebylo nic moc, ale přece jen by tím píchli do vosího hnízda. Kdo tohle udělal, měl ostatní aspoň varovat!

"Zeptáme se Pepíka," zamračil se Olda.

Doktor Černý s doktorkou Brožovou se vraceli do Pardubic, ostatní do Mělníka.

"Co jsi slyšel od těch hochů?" zeptal se Alexijev v transportní kabině, sotva se za nimi zavřely dveře.

"Nic moc," odušil Olda. "Vypadá to, že si nás spletli s jinými pomocníky ďáblů. Franc, co jsi mu říkal redaktor, ostatní ujišťoval, že bossové asi podnikají tajný výpad do cizích světů a vy jste nějaká úplně nová skupina. Jen si pochvaloval, že má své teplé místočko a nebude se muset někde plahočit s námi, my teď odskáčeme všechny problémy... Jen se podívoval, jak málo toho známe."

"To se tedy spletl," řekl Alexijev suše. "Ne že toho málo známe o ďáblech, to souhlasí. Ale to teplé místočko jen tak neuvidí!"

"My je zpátky na Zem nevrátíme?" zajímal se pan Hadrbolec.

"Ne," odušil Alexijev. "Uvažujte trochu, prosím. Ďáblové sice mohou hádat, proč jejich lidé nepochopitelně zmizeli ze světa, ale nevědí nic konkrétního. Kdybychom je vrátili, ihned by se dověděli, že byli zajati v nějakém cizím světě, že jsme otevřeně proti jejich pomocníkům vystoupili a naznačilo by jim, že máme světů víc. Takhle máme jakousi slabou naději, že se budou držet zpátky."

"Jak dlouho je tam chceš zadržovat?" zajímal se pan Hadrbolec.

"Nevím," opáčil nerozhodně Alexijev. "Je to protiprávní omezování osobní svobody, na druhou stranu je to směšná prkotina proti jejich atomovému kufříku, oni se do nás pustili hůř. V každém případě musíme zjistit, kdo od nás za tím vězí, aby už to nedělal."

"Teď budou viníci nejspíš spát," připomněl jim Bulis. "Vyříkáte si to s nimi pěkně ráno u snídaně, až budeme všichni pohromadě."

Alexijev u snídaně neztrácel čas a tvrdě udeřil na Pepíka.

"Poslyš, Pepku, tohle už přestává každá legrace!"

"Co zase?" vzpouzel se Pepík.

"Vysvětlili jsme si snad jasně, že nemůžeš brát spravedlnost do svých rukou!" hřměl na chlapce lékař. "To přece nejde! Navíc to vůbec není spravedlivé!"

"Nejdřív se posaďte a najezte!" uklidňovala muže Irena. Spolu s Květou rozdávaly talíře a nalévaly přichozím polévku.

"Co není spravedlivé?" bránil se uraženě Pepík.

"Připomenu ti to!" vybafl na něho Alexijev, sotva spolkl lžíci horké polévky. "Co měla znamenat tvoje soukromá akce v

Americe?"

"To jsem už napravil!" vybuchl Pepík.

"Napravil?" zvedl Alexijev oči ke stropu nad tou troufalostí. "Co jsi napravil? Nic jsi nenapravil!"

"Napravil jsem to spolu s Víťou!" trval na svém Pepík. "Vyléčili jsme je a vrátili jsme je domů! Navíc jsme jim pomohli od heroinu! Co by ještě chtěli?"

"Od heroinu?"

Ted' už se Alexijev zarazil úplně. Ale nedal se snadno zaskočit.

"Tak se zdá, že jste se právě rozhodli přiznat jednu nepravost, netušíce, že na vás praskla úplně jiná!" řekl sarkasticky.

"O co jde?" zarazil se i Pepík. "Myslíte přece ty tři lupiče v New Yorku, nebo ne?"

"Nemyslíme," opáčil Alexijev. "Ale když už jsme je nakousli, povídejte! Snad se taky něco dozvíme. Ted' už to nezatlučete!"

Pepík s Víťou tedy, ač neradi, vykládali o konfliktu s mladými loupežníky na předměstí New Yorku, zatímco Alexijev se až přehnaně věnoval polévce.

"Ale oni nás napadli!" hájil se Víťa. "Jen jsme se bránili. Přenesli jsme je do Útočiště, ale tam jsme se o ně opravdu poctivě starali, vyléčili jsme je a nejspíš jsme je zbavili abstůku po heroinu! Mohli by nám být ještě vděční!"

"Kde jsou teď?" zeptal se stroze Alexijev.

"Vrátili jsme je koncem minulého týdne," dušoval se Pepík. "A možná už se živí poctivě - jestli se nevrátili k heroinu a k loupění. Akorát nám znechutili New York!"

"Takže jste je vyléčili a vrátili," opakoval spokojeně Alexijev a odsunul prázdný talíř. "Dobrá, to vám uznáme, to by snad bylo správné. Ale co ostatní únosy? Co ti chlapi v oblasti Londýna, na dalším, marsickém světě, nota bene ne moc vhodném k životu!"

"O těch nic nevíme!" bránil se Pepík zaraženě.

"K tomu se nehlásíte, co?" pozměnil to Alexijev. "To jste ale přehnali! To už není žádná klukovina, to už se dá nazvat darebáctví!"

"Jaké darebáctví?" urazil se Pepek. "Nic takového jsme neudělali!"

"To vykládejte někomu jinému!" mračil se Alexijev. "Aspoň kdybyste to dokázali jako chlapi přiznat!"

"Nemají co by přiznávali!" zastala se znenadání Pepika dosud mlčící Máňa.

"Chceš tvrdit, že to neudělali?" zarazil se Alexijev.

"Neudělali. Udělala jsem to já."

U stolu se na okamžik rozhostilo hrobové ticho. Ticho bylo i v telepatii. Nikdo se tak rychle nestačil vzpamatovat.

"Ty?" vyhrkl Olda a díval se na Máňu udiveně. "Jak's to stihla? A proč jsi to dělala?"

"Stihla jsem to předeveděním, než jsme šli spát," přiznala klidně Máňa.

"Tvrdila jsi přece, že se ti lépe učí v posteli!" vyčetl jí Olda, i když byl rád, že nevytáhla na světlo jejich včerejší rozhovor.

"Trochu jsem ošidila studium," přiznala klidně. "Ale když už jste na to přišli, obhájím si to. Nebylo to žádné darebáctví, na tom si trvám."

"Vždyť je to únos, omezování osobní svobody, možná i ohrožení života!" zachmuřeně vrtěl hlavou Alexijev. "To je opravdu hodně, děvče! Jak to chceš obhájit?"

"Nebojte se!" opáčila Máňa. "Tak předně - zajímalo vás, co mají vaši ďábloví chráněnci na triku? Jestli si takové vyhnanství nezasluhují?"

"Nejsi soudce, abys je mohla soudit!" připomněl jí Alexijev.

"Nejsem!" souhlasila Máňa. "Ale vezměte si pana doktora práv Isidora Sumka, to je ten solidní pán v modrém obleku. Tady pan Bulis by si ho měl pamatovat celý zbytek života!"

"Ježišmarjá!" chytil se za hlavu řidič. "Ten v modrém - to by vážně mohl být ten mizera, co mi předával atomový kufřík - a podívoval se, kam se chci ještě vrátet!"

"Jinými slovy: věděl, co v něm je!" dodala vítězně Máňa. "To bych se na to podívala, aby si chlap s podílem viny na atomovém teroristickém útoku nezasloužil vyhnanství, i kdyby mělo být doživotně na Sibiři! Vy byste ho klidně nechali na jeho teplém místěčku v bance? Styďte se!"

"Počkej - jsi si tím opravdu jistá?" vyskočil Alexijev.

"Velice jistá!" řekla Máňa tvrdě. "Snad uznáte, že nechat takového darebáka dělat další podrazy by bylo nejen nespravedlivé, ale z naší strany i nebetyčně hloupé."

"No - kdybys mohla dokázat, že to byl on..." váhal Mánin tatínek, pan Hadrbolec.

"Dokážu to," ujistila ho. "Tak dál. Pan Benjamin Dulas, ten v kabátu."

"Nikdo z těch čtyř nebyl v kabátu!" opravil ji Alexijev.

"Dobře - kabát mohl mezitím ztratit nebo zahodit," připustila Máňa. "Měl pod ním ale džíny, jako jediný."

"Jeden s džínami tam byl," potvrdil dceři pan Hadrbolec.

"Měl u sebe plný kufřík strojků na ovlivňování lidí," pokračovala Máňa. "A taky pistoli. Když jsem ho oživovala, chtěl mě zastřelit!"

"Na Alexijeva vytáhl pistoli taky," potvrdil Olda. "Alexijev ho včas parciálně ochromil, takže si ani neškrtl."

"Proč jsi ho tam brala?" zeptal se jí suše otec. "Jeden kufřík je dost slabý důvod."

"Ne pro ten kufřík ovlivňovacích strojků," odvětila Máňa. "Ale právě ten pán donesl do banky ten atomový kufřík. Škoda, že jsem nezjistila víc, stopa končí na letišti. Můžete se ho na to zeptat, ale pochybuji, že by něco přiznal. Vzala jsem je proto oba hned po sobě."

"Poslyš - nebylo to trochu nebezpečné, pouštět se do nich sama?" zeptal se jí zamračeně Alexijev.

"Nebezpečné bylo proti takovým grázlům nic nedělat!" odvětila Máňa. "Někdo to udělat musel a když tu nejsou opravdoví chlapi..."

"Chlapi by tady byli!" vybuchl Olda uraženě. "Nevadí ti, že nás ta partyzánština může všechny poškodit?"

"Nemyslím si, že by to někoho poškodilo!" odsekla Máňa jedovatě. "Naopak bych řekla, že by někoho mohlo víc poškodit, že nic neděláme."

Olda jí tedy několika větami za mlčenlivého kývání Alexijeva vysvětlil, že měla ostatní aspoň varovat. Mohlo by se stát, že ďáblové po útoku na jejich lidi zbystří pozornost a mohli by Alexijevovi nebo jiným připravit nějakou past.

"Navíc by to mohli odsákát i úplně nevinní lidé v našich pobočkách," skončil.

"No," zarazila se Máňa. "To mě nenapadlo. Dobře, že jste na to přišli, promiňte. Trvám ale na tom, že jsem to udělala - možná maličko nedomyšleně, zato spravedlivě."

"Až podle toho, jaký jsi měla důvod u těch redaktorů," řekl Alexijev. "Nezdá se mi adekvátní omezovat je na svobodě za pouhý pomlouvačný novinový článek."

"Když jsem se tam objevila - samozřejmě neviditelná - předávali si ti dva pánové nějaké ampulky," řekla Máňa. "Mluvili přitom nějakým divným jazykem - nebyla to ani čeština, ani angličtina, ale mluvili hodně naléhavě. Napadlo mě chvilku je sledovat, byla to docela zábava. Jeden zůstal v redakci, druhý se vypravil kamsi autem. Už byla tma, chystala jsem se to vzdát, ale on zastavil v tmavé ulici a pěšky došel až k obchodu pana Zatloukala - co jsme mu dali na prodej mimozemské potraviny. Když přelézal plot, došlo mi, že zamýšlí nějakou lumpárnu. Sledovala jsem ho proto dovnitř, naštěstí mi díky Vítovu indikátoru svítil před očima. Vybalil z aktovky tlusté gumové rukavice, navlékl si je a opatrně vytáhl krabici s těmi skleněnými ampulemi. Řekla jsem si, že to bude určitě velká kulišárna - a přimrazila jsem ho. Rozsvítila jsem si, ale když jsem si přečetla, co to bylo za ampulky, přetáhla jsem ho k nám do teleportu a přihodila k těm dvěma atomovým expertům. Pak jsem se ještě vrátila a přidala k nim i pana redaktora. Když mu ty ampule předával, jistě dobře věděl, co jsou zač."

"A co to bylo?" zajímal se Alexijev.

"Pěkná kulišárna, přečtete si to, pane doktore!" podala Máňa Alexijevovi nepříliš velkou skleněnou zatavenou ampuli, jaké se používají k injekcím.

Alexijev si rychle přečetl text na ampulce.

"A sakra!" hvízdal si. "Holka nešťastná! Tohle nosíš jen tak u sebe? Vždyť je to horší než klubko zmrzliny!"

"Doufám, že je to neškodné," opáčila Máňa. "Vystavila jsem to našemu modrému ohni xeri, jiskřilo to i uvnitř. No - ale raději bych to neotvírala."

"Doufejme, že to xeri spálilo," řekl Alexijev. "Ale nosit něco takového u sebe... Dobře, uznávám, obhájila jsi to. Ale měla's nám to říct, na tom trvám zase já."

"Chystala jsem se k tomu až po roznášení semínek," trochu sklopila hlavu. "Měla jsem s tím asi přijít hned, ale - nechtěla jsem nikoho rušit."

"Co to bylo?" natahoval se Olda k Alexijevovi. "Jaká kulišárna?"

"Podle nápisů to měla být kultura pravého tyfu," vrčel Alexijev. "Máňa ji pomocí xeri sterilizovala, to udělala dobře. V každém případě bych to likvidoval hodně opatrně."

Olda se podíval na Máňu skoro obdivně.

"Proč by to dělali?" ptal se nevěřicně Pepek. "To by nám přece neublížilo! Tyfus léčíme snadno a nás samotných se vůbec nechytne!"

"Proč?" podíval se na něho Alexijev. "Třeba tím chtěli prosadit zákaz mimozemských potravin. Epidemie tyfu se zdrojem přímo v prodejně, kde se prodávaly, by jistě udělala své. Těch ampulí měli víc, nejspíš by to dali do více prodejen."

"A určitě by si vybírali jen některé!" dodala Máňa. "To taky není pouhá domněnka, tady mám jejich seznam."

Podala Alexijevovi zmačkaný a zřejmě opět rukou rovnaný papír.

"To se ti ale povedlo, Marie," pokýval Alexijev hlavou, jen seznam letmo přelétl očima. "Zmařila jsi druhý zákeřný útok ďáblů proti nám."

Olda teprve teď zachytil její pohled, ale kromě stopy vítězství v něm nic nebylo. Musel jí uznat, že to byla parádní partyzánská akce.

"Vždyť to nebylo namířené proti nám!" namítal Pepík. "Jak by nás to mohlo ohrozit?"

"Bylo to namířené proti nám jen nepřímo, zato důkladně," opáčil Alexijev. "Epidemii by vyšetřovali jako všeobecné ohrožení. Pan Zatloukal by musel přiznat mimozemské potraviny, tím by podpořil argumenty pro jejich zákaz, sám by byl stíhán, ale stíhání by se rozšířilo i na nás. My bychom pak byli hlavní původci."

"Darebáci!" ulevil si Pepík. "Jsem jednoznačně s Máňou!"

"Tohle už je hodně silné kafe!" řekl Alexijev. "Nezbývá nám než přiznat Marii jistou oprávněnost její partyzánštiny."

"Ať žije Marie!" vyskočil Pepík nadšeně. Také Olda se na ni díval s obdivem. A když se podíval na Jarču a Vítu, viděl, že jsou stejného mínění.

"Ale pro příště - kdo narazí na něco podobného, musí informovat ostatní, dříve než sám začne něco podnikat," ukončil jásání Alexijev. "Co jsi to prve říkala? Kdo tě chtěl zastřelit?"

"Pan Benjamin Dulas," řekla Marie. "Je to zřejmě vášnivý střelec, ale dávala jsem si na něho dobrý pozor, nepovedlo se mu to. Pistolník nemá proti přimražení šanci."

"Nepodařilo se mu to - ale bohužel úmysly jistě měl," podotkl Alexijev. "Takže pro příště - a to platí pro všechny - nesmíte to dělat pokoutně! Když něco závažného objevíte, než začnete podnikat nějakou protiakci, zavolejte. Jedno telepatické zavolání vás nezabije, ale budeme o tom aspoň vědět. Ale ještě lepší by bylo nechat si v takové chvíli

poradit, případně si vyžádat pomoc. Tohle není nic pro třináctileté kluky, tím méně pro dívky."

Byla to dobře míněná rada, ovšem - hraběcí.

Celé partě bylo totiž jasné, že se jí budou řídit až kdyby nic jiného nezbývalo.

"Dobře - ale co uděláme s těmi darebáky?" mračil se pan Hadrbolec. "Před chvílí se mi zdálo, že pobyt v tomto světě je krutý trest a zlobil jsem se na dceru, že ty lidi nešetřila. Teď se mi naopak zdá, že to pro ty darebáky kruté nebylo a že bychom je neměli jen tak pustit."

"Zřejmě je nepustíme," řekl Alexijev. "Ale zadržovat je bez obvinění a bez soudu se mi taky nelíbí. Budeme si muset sehnat nějakého právníka a pustit se pořádně do toho zákoníku. Pepík sám na to nestačí."

"To říkám už dlouho!" neudržela se Jarča.

"Nech si toho!" naježil se Pepík. "Náhodou, už jsem na tom začal dělat... ale zatím toho moc nemám."

"To nemůže být na jednom člověku!" řekl Alexijev. "Naštěstí mám známé!"

"Dobrá," řekl Olda. "Měl bych ale ještě jeden návrh."

"Je to k věci - nebo o něčem jiném?" zeptal se ho Alexijev.

"K věci," ujistil ho Olda. "Měli bychom se více starat, co proti nám ty bestie chystají. Náhoda je vrtkává. Už druhý útok jsme zachytili čistě náhodou. Díky Bulisovi žijeme, díky Máně žijí jiní - nechtěl bych vidět, kolik lidí by tu epidemií odneslo. Tady se tomu můžeme smát, ale na Zemi... Měli bychom se d'áblům věnovat víc."

Všichni se nad tím zamysleli.

"Máš asi pravdu," přiznal nakonec Alexijev. "Budeme se tím zabývat. Něco zlého hrozí nejen nám, ale spolu s námi i jiným. Nemůžeme to pořád podceňovat, šeredně by se nám to mohlo vymstít."

Posily

Do mělnického paláce se nastěhovalo několik dalších obyvatel.

Přilákal je sem, jak jinak, Alexijev. Některé Olda s Máňou poznali. Například sestřička Alenka pomáhala Oldovi ještě dříve, než se seznámil s Alexijevem, takže se tu s ním radostně setkala. Paní Gertruda Steinová vařila v Alexijevově klinice, takže sem nastoupila jako stará známá. Mezi nováčky byly ale i úplně neznámé tváře.

Alexijev je na společné večeři všem obřadně představil. Ve velké jídelně byli i speciálně pozvaní členové Pardubické pobočky.

"Prosím, zapamatujte si dobře naše nové osadníky!" zjednával si ticho zvoněním lžičky o skleničku. "Pepku, nech toho pošťuchování, budeš mít nového spolupracovníka!"

Pepka zvědavost okamžitě uklidnila. Usadil se, ani nedutal.

"Nejprve přivítáme docenta Vlastimila Broula," zahájil představování nováčků.

Vedle něho nakrátko povstal starší pán s úctyhodnými šedinami.

"Vlastu jsem přemluvil do odpovědné funkce - zvolíme ho prvním rektorem naší nové mimozemské univerzity," pokračoval Alexijev.

"Moment!" vyskočil Vít'a. "Nějak předbíháš události! Jak můžeš dopředu slibovat, že ho zvolíme? Co když ho teď naschvál nezvolíme?"

"Ale zvolíme," usmál se Alexijev. "Vhodnějšího kandidáta prostě nemáme."

"Máme tomu rozumět, že se na to místo nikdo nehrne, nebo je tak dobrej?" přidala se k Vít'ovi Jarča.

"Tak dobrej!" ujistil ji Alexijev a usmál se. Také docentu Broulovi letmo přelétl přes tvář úsměv.

"Já budu ale hlasovat pro tebe!" trucoval trochu Olda.

"Nebudeš," usmál se na něho Alexijev. "Já totiž nebudu kandidovat."

"To zase dostane demokracie na frak!" vzdychl si Pepík odevzdaně.

"Výjimečně nedostane," odpálil ho Alexijev. "Tímto otevírám konkurs na rektora naší nově zakládané univerzity.

Univerzita bude jistě významně zasahovat do našeho zdejšího života, proto jsme tu všichni, bude se to týkat všech.

Takže zvedněte ruku, kdo se na to místo hlásíte... Vlasto, přihlaš se... kdo ještě? Nikdo? Dobrá, můžeme začít hlasovat...! Kdo je pro docenta Broula?"

Ruce zvedli všichni doktoři a doktorky, váhavěji se přidaly sestřičky.

"Jsem taky pro!" zvedl ruku František. "Vy tady, neslyšeli jste? Hlasují všichni!"

Oldovi rodiče, manželé Hadrbolecovi, Koutovi a po nich i Bulisovi zvedli ruce.

Vít'a odevzdaně pohlédl ke stropu, ale ruku nezvedl.

Olda, Pepík i obě dívky následovali jeho příkladu. Statečně ignorovali udivené pohledy dospělých a všichni zvedli ruku až na Alexijevův dotaz, kdo je proti.

Vzhledem k nedostatku dalších kandidátů bylo rozhodnuto.

"Tak ti, Vlasto, gratuluji!" obrátil se na nového rektora Alexijev. "Jak vidíš, naše mládež se postavila jako jeden muž proti tobě, ale přehlasovali jsme ji. Podotýkám pro všechny, že tato funkce je, stejně jako další, dočasně neplacená!"

"Jak dlouho - dočasně?" zeptal se našťavaně Pepík.

"Tak dlouho, dokud to půjde," odvětil Alexijev. "Teď jsme zkrátka na jedné lodi, takže peníze nepotřebujeme, ale kdybychom je časem zaváděli, budeme o tom muset nejprve všichni společně jednat."

"No dobře!" souhlasil smířlivěji Pepík. "Jak se zdá, korupce v tom nebude!"

"Neřekl jsi mi, že tu jsou taková mláďata!" obrátil se nově zvolený rektor na Alexijeva. "Co je to za mládež? Či jsou to děti? A jak to, že také hlasují? Myslí si, že plně chápou, co se tady děje?"

"Či jsou, to se hned dozvíš," ujišťoval ho Alexijev. "Hlasují, protože mají vlastní názor. Zdejší univerzita je i jejich záležitostí. Ostatně, až budeme rozhodovat o něčem všeobecně důležitém, budeme muset brát ohled i na mínění našich

psů. Universita je nezajímala, proto tu ani nejsou. I když - na seznámení by přijít mohli!"

"Tady hlasují i - psi?" vytřeštil oči Broul.

Alexijev mu musel říci o Čertovi a o psi odrůdě s hlasovacím právem - canis sapiens. Broul jen vrtěl hlavou, ale tuto informaci strávil. Jen pokrčil rameny a Alexijev pokračoval:

"Přejdeme k dalším nováčkům. Další významnou podporou bude doktor Emil Větrný, doktor práv. Bude s ním spolupracovat Pepík Horák, jako externisté se k nim přidají - pokud si to nerozmyslí natrvalo - doktoři práv Igor Koudelka a Patrik Badavý. Pánové, ukažte se všem, prosím... děkuji."

Poslední dva doktoři byli mladší, zřejmě nedávno opustili právnickou fakultu, ale doktor Větrný byl jurista na první pohled - vážný, suchý až upjatý.

"Další posílou bude pan Jan Vašátko," představoval Alexijev zvědavě se tvářícího muže. "Bude bydlet na Zemi, dostane speciální úkoly, sem se přišel jen podívat - a taky by ho měl Olda trochu upravit a vyškolit."

"V čem?" chtěl vědět Olda.

"Ve všem, co bude potřebovat," usmál se Alexijev.

"Moment!" vyskočil pan Vašátko. "Snad mě nemá školit tenhle kluk?"

"Bude to asi překvapení pro všechny nováčky," řekl Alexijev. "Olda je náš nejstarší a dá se říci i nejdůležitější osadník. Ne věkem, ale - on náš svět se svým psem objevil."

Seznámil pak všechny nováčky s Oldou, Máňou, Jarčou a Vítou.

"Olda bude pomáhat doktoru Větrnému sestavovat zdejší právní řád."

"Myslíte, pane doktore, že ten kluk zná naše pozemské právo?" zeptal se opatrně doktor práv Emil Větrný. "Obávám se, že to je nemožné!"

"Obáváte se správně," souhlasil Alexijev. "Olda pozemské právo nezná. To není chyba. Kdyby se mu věnoval, nejspíš by se v něm za půl roku vyznal, ale to není naším cílem. Olda zná základy kosmického práva. Od našeho se liší, ale podle všeho je dokonalejší. Málo platné, setkali jsme se s civilizací o nějakých dvě stě tisíc let starší než naše. Jak jsem vám řekl již na Zemi, chceme po vás přiblížit pozemské právo ke kosmickému. K tomu budete mít ale jediné vodítko - Oldu."

"Říkal jste to trochu jinak, pane doktore," znejistěl doktor Větrný.

"Ano - říkal jsem, že budete mít příležitost sestavit vzorové právo," připustil Alexijev. "Mělo by být lepší než dosavadní pozemské právní systémy, nebudete proto vázání žádným z nich. Ani římské právo, ani Chammurapiho zákoník nejsou dost staré a žádný systém nemá za sebou statisíce let prověřování. Pomůckou pro vás bude Olda. Když budete na pochybách, nebo si nebudete vědět rady, nestyďte se ho zeptat, jak by se na to asi dívali mimozemšťané. A nedivte se, když je nazve anděly. Tak si je totiž do historie zaznamenali naši předkové."

"Nebylo by jednodušší převzít kosmické právo tak, jak stojí a leží?" zeptal se zamračeně Větrný. "Proč vymýšlet vlastní, když existuje lepší?"

"Vymýšlení nás nemine," řekl Olda. "Mimozemšťané mají právo zjednodušené. Jenže oni s tím vystačí, nemají úmyslné trestné činy, ale na Zemi to stačit nebude. To se už vícekrát prokázalo. Nestačilo ani zjednodušené Desatero, ani ještě jednodušší Kristovo Miluj svého bližního jako sebe sama. Andělům to stačí, lidé budou potřebovat podrobnější předpisy."

"Takže nakonec vymyslíme něco podobného dnešním zákonům," řekl pan Větrný.

"To bych neřekl," opáčil Olda. "Co řeknete paragrafu, že je každý člověk povinen v mezích svých možností zabránit, aby jinému člověku vznikla škoda?"

"Citujete mi tu ze současného zákona, že?" usmál se na něho pan Větrný. "Ten je snad naprosto v pořádku, ne?"

"Dobře, ale co dodáte k výkladu, že je tedy povinností policie nerušit zloděje při jejich řemesle, aby zloději neutrpěli škodu?" (Skutečný výklad českého právníka (!) v r.2004!)

"To je ovšem právnícký nesmysl!" opáčil dotčeně právník.

"Právnícký nesmysl?" usmál se Olda. "Bohužel podpořený autoritou českého právníka! Chybí už jen jedno - soudce, který takový výklad uzná."

"Takového soudce našťestí neznám!" mračil se pan Větrný.

"Potíž je, že i takový výklad je možný," řekl Olda. "Naš současný právní řád chrání více darebáky než poctivé lidi.

Soudci nejsou výjimkami. I kdyby soudili křivě jako turecká šavle, jsou podle našich zákonů doživotně neodvolatelní. Mohou být jen pokáráni - jen malá náplast na škody, které stihnou napáchat. Ještě jste neslyšel, že by soudce porušil zákon? Otevřete si první noviny - těch případů je plno! Každou chvíli konstatuje odvolací soud porušení zákona jiným soudem. Ještě jsem ale neslyšel, že by to mělo nějaký vliv na zlepšení jejich práce."

"Z toho vidíte, že je to složitější problematika, než se zdá!"

"Z toho vidíte, jak je současný právní řád špatný!" nedal se Olda. "Andělé měli pravidlo: když odvolací soud zjistí porušení zákonů nižším soudem, potrestá tyto soudce dvojnásobkem neoprávněně vyneseného trestu."

"To je ale nesmysl!" namítl pan Větrný. "To by nikdo nemohl soudit!"

"Nemohl by nikdo soudit nespravedlivě!" změnil to Olda. "Soudy by se musely snažit, aby jejich rozsudky nebyly napadnutelné."

"Předpokládáte ovšem, že ten vyšší soud je nestranný a neomylný!" vytáhl Větrný další argument.

"Proč?" usmál se Olda. "Vyšší soudce musí soudit ještě pečlivěji, jinak by mu při dalším odvolání hrozil dvojnásobný trest oproti nižšímu soudci!"

"Někde to ale musí mít konec, ne?" usmál se pan Větrný. "Nejvyšší soud byl beztrestný? Co vy na to?"

"Proti tomu měli andělé pojistku," usmál se Olda. "Když výše hrozícího trestu přesáhla jistou hranici, stala se ta causa věcí celosvětové diskuse a někdy až referenda. Párkrát to tak dokonce skončilo - naposledy asi před dvěma sty tisíci

lety."

"To bych se divil," opáčil pan Větrný. "Co by každému odsouzenému bránilo vést svůj spor výš a výš až do té celosvětové diskuse?"

"Odvolání byla dvojsečná zbraň," opáčil Olda. "V případě neoprávněného, neuznaného odvolání hrozilo odsouzenému také zdvojnásobení trestu. Vinici raději přijali nižší trest. Jen když se někdo cítil naprosto neviný, mohl jít až na tu celosvětovou diskusi. Ale ono se to pak už ani nestávalo... Možná párkrát ze začátku..."

"Podrobnosti si nechte na pracovní schůzku!" přerušil je Alexijev. "Řekl bych, že Olda bude tvrdší oříšek i pro právníka."

"Zdá se, že se spolu nudit nebudeme," řekl pan Větrný. "Pokud nebude moc rejt - беру to. Diskuse se mi líbí víc než přikyvování."

"Dobrá," souhlasil Alexijev. "Na závěr jsem si nechal známé tváře. Zejména vítám naši starou známou kuchařku Gertrudu Steinovou, která se konečně dala přemluvit, aby se k nám odstěhovala."

"Jen jste měl, pane doktore, po pravdě dodat, že mi nic jiného nezbylo," podotkla stará Gerta. "Od té doby, co mě vyhodili z bytu, jsem bezdomovec."

"Jak to, že vás vyhodili z bytu?" zajímal se pan Větrný.

"Jednoduše," odvětila Gertruda. "Zvedli mi nájem nad výši mého důchodu a potom mě jako neplatičku vystěhovali na ulici."

"To přece nejde jen tak!" kohoutil se právník.

"Vy jste nikdy nežil v Čechách?" podívala se na něho útrpně Gertruda.

"Můžete si její případ prostudovat," navrhl mu Alexijev. "Budete mít lepší podklady pro svou práci. Nemyslím si, že je náš právní systém tak spravedlivý, aby se tohle stávat nemohlo. Jenže Gertrudě bude lépe vyhovovat ubytování u nás, než aby se na Zemi hádala o svá práva. Má toho až po krk, vid', Gerti?"

"Svatá pravda!" otřásla se Gertruda. "Když nájemné přesáhne výši důchodu, je to vážně nekřesťanské. Z čeho má člověk žít?"

"Tady se to zjednoduší," ujistil ji Olda. "Na peníze si ani nevzpomenete! Tady to jde bez nich lépe než na Zemi."

"Jo, už jsem slyšela!" vyskočila Gertruda. "Jen si budu muset každý měsíc chodit pro důchod až na Zem. Alexijev říkal, ať se na důchod vykašlu, ale já těm krkounům nenechám ani korunu! Ty peníze radši hodím do kanálu! Celej život poctivě platím daně jako mourovatá - a na stará kolena mě ti darebáci vyhodí na ulici, protože důchod nestačí ani na nájem? Dyť je to nespravedlnost! Kde má člověk sehnat zastání?"

Olda začal Gertrudu uklidňovat směrovaně telepaticky. Podívala se na něho vděčně, ale pak se zase posadila.

"A nakonec tu máme dvě zdravotní sestry, Alenku a Jolanu," představil Alexijev dva poslední přírůstky. "Obě měly ve svém původním místě kvůli Oldovi problémy, aspoň jim to Olda vynahradí."

"Říkal jste ale, pane doktore, že nás naučí ty své zázraky!" připomněla mu Alena.

"Jistě," přikývl Alexijev. "Umí to všechny sestry a pomůže vám to nejen tím, že budete s námi léčit, ale i v soukromém životě. Každý vám z vlastní zkušenosti potvrdí, že létání je snadnější než chůze a stěhování nábytku je maličkost, když očima uzvednete lokomotivu."

"To vážně jde, pane doktore?" podívala se na něho udiveně Jolana.

"Jo, jde," ujistil ji Alexijev. "Jen si představte, že jen tak očima zvednete metrákového bezvládného pacienta. Pohoda, co?"

"To by teda byla paráda!" vzdychla si nadšeně Jolana.

"Zajděte si za kolegyněmi a nechte si to předvést," poradil oběma Alexijev. "Od příštího týdne to začnete zkoušet také a do čtrnácti dnů uvidíte!"

Oběma sestrám se samozřejmě rozzářily oči.

"Poslyš, Ivo - nemohl bys mi něco takového zařídít v kuchyni?" zeptala se ho nesměle Gertruda. "Já vím, s pacienty je těžší práce, ale těžké hrnce..."

"Už jsi to přece odmítla!" usmál se na ni Olda. "Nepamatuješ se? Nabízeli jsem ti to, když mě odřekl kámoš. Nakonec to vzala tady Hedvika."

"No jo - ale to měly být zázraky!" zarazila se Gertruda.

"Tak se tomu říká pořád!" usmál se Olda. "Až na to, že to používá spousta lidí, nemusíš se toho tolik bát. Už jsi to mohla mít dávno! Ale neboj se, dostaneš to taky."

Po představování následovala slavnostní večeře a pak se všichni rozešli. Sestřičky si odvedly nové kolegyně, Gertruda zamířila do zdejší kuchyně, kde začala ustaraně vzdychat nad nezvyklým vybavením. Pardubičtí odešli teleportem, Alexijev odešel ubytovat právníky a na Oldu zbyl pan Vašátko, o kterém Olda nevěděl skoro nic.

"Tak - a všichni jsou v luftě!" konstatoval, když se rozhlédl a zjistil, že zůstal s panem Vašátkem sám. "Poslyšte, vy máte bydlet na Zemi. Proč nechcete být tady?"

"Protože bych měl sledovat, co se děje tam."

"Tam nic zajímavého není!" mávl rukou Olda. "Zato tady, tady se dějí věci!"

"Neřekl bych!" usmál se shovívavě pan Vašátko. "Něco jsem o tom už slyšel od doktora Alexijeva. Na Zemi máte problémy s ďábly a Alexijev mě požádal, abych se na ně zaměřil."

"A sakra!" zarazil se Olda. "To že chtěl?"

"Něco takového!" přikývl pan Vašátko. "Měl bych je trochu sledovat, případně proti nim zakročit, kdybych zjistil, že chystají něco nepatřičného."

"Ten Ivo je vážně cvok!" vybuhl Olda. "Člověče nešťastnej - viděl jste někdy živýho opravdovýho ďábla?"

"Ne," přiznal klidně Vašátko. "Prý tu máte něco, co je umožňuje rozeznat. Docela by mě to zajímalo."

"Jo, máme!" vzdychl si Olda. "Je to náš největší objev poslední doby. Vážně Ivo chtěl, abyste je sledoval?"

"Vážně," usmál se pan Vašátko. "Je to tak říkajíc můj obor!"

"Vy jste lovec d'áblů? Když jste ještě žádného ani neviděl!?" vybuchl Olda.

"Lovec d'áblů je přehnané označení," usmál se skromně Vašátko. "Ale donedávna jsem něco podobného dělal."

"Koho jste lovil? Nebo aspoň sledoval?" lomil rukama Olda.

Vašátko se jen usmíval.

"Poslyšte," napadlo v té chvíli Oldu. "Jakou máte hodnost?"

"Major," uznale kývl Vašátko. "Major od kriminálky. Tedy - bývalý. Udivuješ mě ale, chlapče. Jak tě to tak rychle napadlo?"

"No - aspoň že tak," řekl Olda, ale nevypadalo to ulehčeně. "Takže pane majore, Ivo po mně chce, abych vás něco naučil. Předem vám říkám, že to nebude jen tak. Můžete mít bohaté zkušenosti s pozemskými darebáky, ale d'ábel je darebák úplně jiného druhu. Co byste dělal, kdybyste ho měl zatknout?"

"Opatřil bych si na to asi zatykač a pouta," usmál se pan Vašátko.

"Zkuste mě tedy zatknout - pokud mě chytíte!" řekl Olda - a vypařil se.

Pan Vašátko se udiveně rozhlédl, ale byl najednou v jidelně sám.

"Jsem pořád vedle vás," lákal ho Olda telepaticky, aby se kriminalista nemohl orientovat podle zvuku.. "Chyťte si mě!"

Pan Vašátko kolem sebe máchl oběma rukama, ale - pocítil jen vzduch.

"Nebude to tak snadné, co?" řekl Olda klidně. "Dobře, tohle byl jen malý pokus. Teď se vám objevím, abyste viděl, že jsem celou dobu jen půl metru od vás."

Pan Vašátko ho opět spatřil - ale udiveně zjistil, že chlapec nehybně visí ve vzduchu na dosah od něho - ale vzhůru nohama, hlavou dolů. Jeho hlavu měl přímo proti svému obličejí, ale aby Oldu chytil, musel by rukama mávnout výš - na to by ale musel vědět, kde neviditelný chlapec visí.

"Tohle že d'áblové dovedou?" zeptal se trochu zaraženě.

"Nevím," opáčil Olda. "Tohle dovedeme my. D'ábel by se asi neschovával. Kdyby měl pocit, že po něm jdete, poručil by vám, abyste mu podržel dveře a hrdě by odešel."

"To jsou tak drzí?"

"Je to ještě horší!" ujistil ho Olda. Zvolna se přitom otočil a přistál nohama na podlahu. "Úslužně byste mu ty dveře přidržel a ještě byste se mu uklonil až k zemi."

"Považuješ mě za tak devótního?" usmál se detektiv.

"Je to ještě horší!" opakoval chlapec. "Kdyby vám poručil, na místě byste se zastřelil vlastní služební pistolí."

"Upíráš mi snad i pud sebezáchovy?" zvažněl trochu Vašátko.

"Upírám," řekl Olda. "Ovlivní vás tak, že nebudete vědět co děláte. Budete loutka v jeho rukou, bezvládný hadr. Anebo ještě hůř, udělá z vás svého oddaného služebníka. Budete sice nadále vědět, co děláte, ale budete uvažovat jako voják, stroj na zabíjení, neschopný pochopit, že dělá zlo. A budete hrdý na to, že mu pomáháte."

"Strašíš mě opravdu hodně!" nadhodil Vašátko.

"To není strašení," řekl Olda. "To je, bohužel, skutečné nebezpečí. Takových případů je spousta, současný svět je toho víc než plný."

"Slyšel jsem ale, že jsi něčemu takovému odolal," zeptal se zvědavě detektiv. "Co to bylo - a proč právě ty?"

"Mám od andělky Bisiáji něco navíc," přiznal Olda. "Na účinnou aktivní obranu proti d'áblům to nestačí, ale přece jen - rozpoznám aspoň pokus o jejich ovlivňování dřív, než se ze mě stane loutka."

"Víš aspoň, co máš navíc?"

"Vím," přikývl Olda. "Má to ještě Cilka Macounová, ale - neumíme to dát všem. Je to nad hranici našich možností. Teď mě ale napadlo - Máňa jim včera ukořistila kufřík přístrojů na ovlivňování lidí..."

Olda jako kdyby se zasnul.

"Co s nimi?" zeptal se ho pan Vašátko.

"Moment!" zarazil ho Olda. "Máňa mi právě slíbila, že ty přístrojky předá Vítovi. Vít a se na ně podívá a pokusí se zjistit všechny jejich funkce. Pak zkusí vymyslet, jak jejich účinky detekovat, případně nějakou protiakci."

"Máňa ti teď... právě... přislíbila...?"

"Tomu se nedivte, to je telepatie," mávl rukou Olda. "Když musím někomu z nás něco naléhavě sdělit, řeknu mu to na dálku, i kdyby byl na opačné straně světa. Jen když se chcete domlouvat s někým v jiném světě, odsud třeba na Zemi, musíte se s ním bavit přes štěňata."

A protože Vašátko - jako každý jiný při této zprávě - nevypadal zrovna moudře, musel mu Olda vysvětlit úlohu štěňat v mezivesmírné komunikaci.

"Koukám, že mě Alexijev stačil seznámit se slabým odvarem překvapení, která se tady dozvím," usmál se opět trochu.

"Možná," přikývl Olda. "Jako kriminalistu vás budou jistě zajímat naše možnosti. Máňa, moje spolužačka, sledovala nedávno jednoho darebáka. Nejprve se vznášela nad jeho autem - neměl šanci jí ujet. Pak se vloupal do jedné prodejny potravin - slétla níž a neviditelná vlétla za ním. Načapala ho při činu a když měla dostatečné důkazy, prostě ho přimrazila. Nestačil použít zbraň ani zamést stopy. Mít její možnosti, to by se vám objasňovaly trestné činy!"

"To tedy zírám!" přiznal policista. "Ale dovedu si to představit. Být neviditelný, přitom umět létat - to by bylo ke sledování podezřelých ideální. A co jsi to říkal o tom přimražení?"

"To je jedna z našich možností," řekl Olda. "Přimrazit můžete někoho buď úplně, nebo jen částečně, například na rukou. S mrazem to nemá nic společného, jen tomu tak říkáme. Ve skutečnosti to v malé oblasti znemožní přenos nervových impulsů. Člověka s přimraženým mozkiem musíte do půl hodiny oživit, nebo zemře, částečně přimražený se po nějaké době vzpomene sám. Nebolí to, ale už jen ten pocit bezmocnosti postiženého pořádně vezme."

"Jak se to projevuje?" zajímalo pana Vašátka.

"Minulý týden přimrazil Alexijev v sousedním světě chlapa," popisoval Olda nedávnou příhodu. "Pistole mu znenadání vypadla z ruky a neudržel by v ní ani párátka, jen mu takhle bezvládně visely ruce."

"Řekl bych, že to ve srovnání s jinými způsoby zneškodňování zločinců není drastické," zkusil to odhadnout Vašátko. "Natrvalo to snad nikoho nepoškodí?"

"Kdepak!" souhlasil s ním Olda. "Je to - asi jako když si ruku příšerně přeležete. Nemáte v ní cit a nemůžete s ní hýbat, navíc to nastane náhle a zdánlivě bez příčiny. Nepříjemné to asi je, ale brzy se to samo spraví. Běžní zločinci by proti nám neměli naději. Dáblovi pomocníci jsou na tom líp. Viděli mě, i když jsem byl neviditelný. Sice jen trochu, ale stačilo jim to, aby mohli po mně střílet - naštěstí mimo. Dáblové mají naopak výhody i proti nám. Klidně bych se popral s deseti jejich pomocníky, ale proti opravdovému dáblu jsem neuspěl."

"Prý ti ten opravdový něco provedl?" zeptal se ho vážně Vašátko. "Co to bylo?"

"Vlastně ani nevím," přiznal Olda. "Pamatuji si jen strašnou ránu. Když jsem se probral, byl jsem svázaný jako balík a ještě přivázaný k posteli. Mám dojem, že se mě chystal pitvat za živa, naštěstí mě podcenil, dokázal jsem mu uletět i s postelí. To nic nemění na tom, že mě měl nějakou dobu v drápech a nevím ani, co všechno se mnou dělal. Víckrát to nechci zažít."

"To vypadá dost nebezpečně," podotkl pan Vašátko.

"Však se taky Alexijevovi divím, co blázní?" souhlasil Olda. "Posílat proti tisíciletým dáblům někoho bez odolnosti proti podprahovým sugescím!"

"Tisíciletým? Jsou snad dáblové nesmrtelní?" napadlo pana Vašátka. "Říká se to o nich, ale považoval bych to za pohádky," dodal omluvně.

"Nepovažujte," odvětil Olda. "Dáblové žijí tisíce let. Proti lidem jsou velice dlouhověcí, ačkoliv - nejsou úplně nesmrtelní, viděl jsem jednoho zemřít. Andělka mě před ním chránila a zabila ho. Když odletěla, našel se jiný. Nesmrtelní nejsou, ale určitě není snadné zabít je. My lidé na to nestačíme."

"To jsou mi ale věci!" vzdychl si Vašátko.

"Podívejte - andělé i dáblové jsou mimozemšťané, dáblové ale žijí mezi námi, zatímco andělé tu byli naposledy hodně dávno, když nepočítám andělku Bisiáju. Měl jsem štěstí, že jsem ji potkal. Naučila mě spoustu užitečných věcí, upravila si mě, abych byl odolnější - a to snad jsem. Andělé dáblů znají a nebojí se jich, ale když jsme o nich mluvili, dala mi jedinou radu: když zjistím někde poblíž dábla, mám se mu klidit z dosahu, víc podle ní dělat nemohu. Kdybych se s ním přece jen dostal do konfliktu a přežil první úder, smím se ho pokusit zabít. Její prostředek spolehlivě zabije slona, tygra nebo nosorožce, ale jak říkala, dábla jen trochu zdrží, abych stačil utéci. Ta přitom určitě věděla, co říká! Zato o Alexijevovi pochybuji. Co ho to napadlo? Poslat někoho proti dáblům! Ještě bych pochopil, kdyby to mělo být proti jejich pomocníkům, ale ani to nemá smysl. Tím jenom přivoláme ty pravé a proti nim nemá šanci nikdo. Ani když vám dáme naše možnosti."

"Jak to tedy Alexijev myslel?"

"Nevím," pokrčil rameny Olda. "Snad by mělo smysl hledat jejich lidské pomocníky, abychom se stihli včas stáhnout, kdyby se někde objevili. Rozhodně nemáme na to, abychom jim vyhlásili válku."

"Alexijev mi ani netvrdil, že bych měl jít přímo proti dáblům," přiznal Vašátko. "Jen říkal, že s nimi máte problémy a že bych vám s tím mohl pomoci."

"Už bych se ho na to zeptal, kdyby zrovna neměl nějaké jednání," řekl Olda. "Až bude volný, podebatujeme o tom. My lidé máme nevýhodu, nedokážeme se soustředit na dva problémy současně."

"Dobrá - co tedy budeme dělat?"

"Jak to navrhoval Alexijev," pokrčil rameny Olda. "Abych vás mohl něco naučit, budu vám muset nejprve něco věnovat. Normálně to trvá týden, ale protože jsme čekali, že Alexijev někoho přivede, začali jsme se připravovat včas. Zítra se vás zeptám, jestli se odhodláte podstoupit nezbytnou operaci mozku. Nemusíte se jí bát, zatím se všechny zdařily a vydrželi to všichni. Tím zvládnete telepatii a do týdne všechno ostatní."

"Tu operaci - bude dělat Alexijev?"

"Spíš já," řekl Olda. "Kdybyste mi nedůvěřoval, udělá ji za mě on, ale je to zbytečné, on to beztak umí ode mě."

"Od tebe?" nevěřil Vašátko.

"A já ji umím od Xijtranů," podotkl jako nic Olda. "To jsou ty inteligentní chobotnice ve světě nahoru od Země. Máme od nich spoustu důležitých znalostí. Tady nerozhoduje, co kdo dělá, ale jak to dělá. Já operuji mozek - neměl jsem zatím nejmenší komplikace. Víť a stavi letadla - je mladší než já, ale letadla mu létají. První vzkříšení mrtvé ženy jsme si vyzkoušeli už na Zemi. Musí na to být čtyři, ale kromě Alexijeva jsme na to byli tři děti."

"No nazdar!" vzdychl si pan Vašátko. "To mám co dělat, abych s vámi držel krok!"

"Každý může v něčem vyniknout," sliboval mu Olda. "Kdo se snaží dělat poctivě co má, může v tom být lepší než druzí. Máňa vám fušovala do řemesla, ale ona nejspíš vynikne jako lékařka, v detektivním oboru bude vřadycky amatér, ačkoliv už zneškodnila čtyři teroristy."

"Ona je taky - přimrazila?"

"Taky," přikývl Olda. "To už byl jen závěr. Především je vypátrala a zajistila si o nich potřebné důkazy."

"Nebylo to jen náhodou?" vyzvídal pan Vašátko.

"Možná," připustil Olda. "Ale náhoda přeje připraveným. Nemusela se o ně zajímat a nikdo by ji nic nevytkl."

"Dobře, to už pak není náhoda," přiznal detektiv.

"Není," usmál se Olda. "Však jsme taky na Máňu pyšní. Ale teď mě omluvte, Alexijev má nějaké problémy a chce mě."

"Omluvím - jistě. Ale - nemohl bych jít s tebou? Bez tak tu nemám co na práci!"

Olda se na něho podíval.

"Dobře, pojďme!" usmál se. "Půjdeme pěšky, není to daleko."
Ukázal ke dveřím a oba spolu vykročili.

Kazatelé

Alexijev předal Oldovi skupinku tří pacientů.

"Chtějí mluvit s tebou," řekl mu směrovaně telepaticky, aby to nikdo jiný neslyšel.

"Co je to za lidi?" zajímal se rychle, ale také neslyšně Olda.

"Nějací fanatici," sdělil mu Alexijev. "Chtěli by tady obracet lidi na víru. Já už se s nimi bavit nemíním, mám toho dost."

"Tady máte našeho Oldu," řekl ale nahlas. "To je náš duchovní vůdce."

"To ti teda děkuji," usmál se Olda kysele. Samozřejmě jen v telepatii, navenek se trochu nesměle usmál.

Vzhledem k tomu, že při jejich příchodu vstali, podali si na uvítanou ruce. Alexijev pak odešel. Olda představil pana Vašátka, i když jen jménem. Pacienti se poté představovali sami.

"Šimon Stadický," uklonil se obřadně vysoký a štíhlý pán s bohatými šedinami, zřejmě z této trojice nejstarší.

"Marcela Brdlíková," pokrčila trochu kolena slečna - či mladá paní. Měla šedivé šaty, brýle a na hlavě veliký drdol černých vlasů.

"Isidor Horác," řekl hlubokým basem třetí, pro změnu nejširší. Měl na sobě kromě sepraných džín tričko potištěné čímsi bílým, ale po několikerém průchodu pračkou bylo těžké rozeznat, co to původně mělo být. Oldu maně napadlo, že se podobají trojici Dlouhý, Široký a Bystrozraký, ale tuto nevhodnou myšlenku se mu podařilo včas utlumit a tím i utajit.

"Dobře, posadte se zase," navrhl všem.

Posadili se všichni k jednomu stolečku. Alexijev je zřejmě zásobil zákusky, ovocem i mléčnými koktaily, takže to měl Olda jednodušší - stačilo pokynout beze slov rukou. Pacienti ale neměli hlad, takže si vzali jen Olda s Vašátkem.

"Prosím, co máte na srdci?" vybídl hosty Olda a zakousl se do modré broskve.

"Chtěli bychom si s vámi promluvit," začal Šimon Stadický.

"Máte slovo!" pobídl je Olda nesměrovanou telepatii - což byl jediný způsob, jak mluvit s plnými ústy. Trojici to viditelně trhlo.

"Víte, máme zájem pohovořit s vámi o velice důležitých věcech," pokračoval pan Šimon nesměle. "Jistě vám záleží na tom, abyste žili zdravě a spořádaně."

"O to se přece usilovně snažíme," ujistil ho Olda opět telepaticky

"Zdravý a spořádaný život ale sám o sobě nestačí, když nedbáte o duchovní stránky," pokračoval pan Šimon. "A právě o tom bychom s vámi chtěli mluvit."

"Prosím, mluve!" vybídl ho Olda stručně.

"Zamysleli jste se někdy nad tím, jaké poselství nám přináší Bible?" pokračovala jako štafetový běžec slečna Marcela.

"Myslíte jestli jsem ji četl?" usmál se trochu Olda. "Ano, četl jsem ji. Vyzkoušejte si mě, mohu vám ji očitovat celou z paměti."

"Vy jste se zajímal o Bibli?" trochu se tomu podivil pan Šimon.

"Něco jsem tam hledal," řekl Olda neurčitě. "Hledal jsem to poctivě, přečetl jsem ji proto celou. A co si pečlivě přečtu, to si také pamatuji."

"Výborně!" kývl uznale pan Šimon, očividně už se vzpamatoval.

"Bible je vlastně dopis lidem od Boha," pokračoval s jakýmsi nadhledem. "Měli bychom jej znát, číst si v něm a hledat v něm oporu. Když jste ji četl, jistě znáte pasáže o falešných prorocích, kterých se mají lidé vyvarovat. Právě na takové falešné proroky bychom vás chtěli upozornit, abyste to měli snadnější, až se s nimi setkáte. Co o tom soudíte vy, pane Vašátko?"

"Mě si nevšímejte," řekl Vašátko. "Jsem tady jen jako pozorovatel, do diskuse se míchat nebudu. Nemám dost znalostí, abych mohl něco soudit."

"Setkal jsem se s různými jevy," řekl tedy Olda. "Dokonce i s pravými ďábly. Už jste na vlastní oči viděli pravého ďábla?"

"To přece nemůžete s jistotou tvrdit," opáčil pan Šimon nesouhlasně. "Žádný smrtelník ďábla od lidí nerozezná."

"Donedávna to byla pravda," souhlasil Olda. "Asi před čtvrt rokem jsme přišli na to, jak ďábly i jejich lidské pomocníky rozeznat. Není to snadné, ale je to možné. Jak jistě víte, jsme v jiném světě než na Zemi. Na ďábly ani jejich pomocníky tady nenarazíte. Jediná přístupová cesta je přes naši cestovní kancelář. Tam také dokáží rozeznat ďábly i jejich pomocníky. Buď je sem nepustí, nebo nám s nimi včas pošlou varování. V současné době mohu potvrdit, že tu žádní ďáblové nejsou."

"V Bibli je psáno, že ďáblové na sebe mohou vzít libovolnou podobu, i těch falešných proroků," tvrdila se zaujetím slečna Marcela. "Nemáte čím je od lidí odlišit, proto mohou mít takové úspěchy ve svádění lidí!"

"To ano, ďáblové vypadají jako ostatní lidé," souhlasil s ní Olda. "Hodně dlouho byl problém odlišit je. Ale i oni dělají chyby a díky tomu je dnes rozeznáme."

"Můžete nám říci, jak?" zajímalo pana Šimona.

"Nemohu," řekl Olda. "Je to náš trumf a žádný hráč neukazuje na požádání trumfy všem okolo sebe. Řekl bych vám to, kdyby to bylo pro vás životně důležité."

"Jak chcete, abychom vám to uvěřili?" vyhrkla trochu dotčeně slečna Marcela. "Tvrzení bez důkazů nemá žádnou hodnotu!"

"Já vás přece nenutím věřit tomu," opáčil Olda. "Věřte nebo nevěřte, v této chvíli to není důležité. Jak si ale myslíte, že poznáte falešného proroka vy?"

"Zásadně po jeho ovoci," odvětila s přesvědčením slečna Marcela. "Neboť - jak praví Lukáš, není strom dobrý, který nese ovoce zlé, aniž strom zlý, který nese ovoce dobré."

"Máte sice pravdu," řekl Olda, "ale čekání na ovoce od ďáblů může být nebezpečné. Než se to projeví, může být i pozdě."

"Jinak to ale nerozpoznáte," tvrdila mu rychle a s přehledem.

"Naštěstí je to jinak," usmál se Olda. "Poznali jsme včas, když nám ďáblové podstrčili bombu. Kdybychom čekali, co to udělá, smetla by nás všechny."

"Bombu?" usmál se povzneseně pan Šimon. "I kdybyste tu nějakou zneškodnili, docela jistě by byla od lidí a ne od ďáblů. Ti nepotřebují používat primitivní materiální prostředky."

"Myslíte?" usmál se Olda. "Ďáblové jsou chytřejší, než si myslíte, použijí cokoli, co by jim pomohlo. Nepodceňujte je, neříkejte, že něco nemohou. Každá lumpárna jim je dobrá! Ta bomba by přece vypadala jako normální lidská špinavost!"

"No - to asi tady nerozsoudíme," couvl trochu pan Šimon. "Vypadá to logicky, ale těžko uhodneme, co ďáblové skutečně chtějí."

"Vraťme se raději k těm falešným prorokům," navrhl Olda.

"Ano, to bude nejlepší," souhlasila slečna Marcela. "Musíme mít na paměti, že se nás falešní prorokové snaží odvrátit od pravé cesty. Někdy to činí i pod pláštěm dobra. Zdánlivě tedy konají dobro, ale jen proto, aby nás svedli."

"Potom asi bude těžké poznat je po ovoci," podotkl pobaveně Olda.

"Samozřejmě," chopila se toho ochotně Marcelka. "Zpočátku se vám zdá, že jde o ovoce zdravé, takže včas nepostřehnete červa, jímž je prolezlé."

"Už jste se někdy s takovým ovocem setkali?" nahlál ji Olda trochu na směch.

"Kvůli tomu jsme přece tady," opáčila slečna Marcela. "Zamysleli jste se někdy, jakým způsobem v tomto neskutečném světě léčíte?"

"Jistě," řekl Olda. "Kdo by to měl mít lépe promyšlené, než my?"

"Slyšeli jsme ale, že se pokoušíte křisit i mrtvé!" řekla rychle Marcela.

"O to se nejen pokoušíme, ale za jistých podmínek to i děláme," odušil Olda. "Nejde to vždycky, ale u několika případů se nám to podařilo."

"Tak praví svatý Marek: »Povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a budou činiti divy a zázraky k svedení, by možné bylo, také i vyvolených«" odříkala Marcelka.

"To říká i Matouš," odvětil klidně Olda. "»A mnozí falešní proroci povstanou, a svedou mnohé...« Co to asi znamená? Zřejmě se objeví falešní proroci, aby sváděli lidi. Tomu se dá těžko zabránit. No a co?"

"A nepřipadáte si sami jako ti falešní proroci?" zaryla si Marcelka.

"Ani ne," usmál se Olda. "Nepokoušíme se nikoho svádět, neprohlášíme se za proroky a už vůbec ne za Krista, nikomu nic nekážeme. Jen léčíme. Léčíme dobře, nikdo nás nemůže hanět. To je naše ovoce."

"Ale v tom ovoci červa lidem podáváte!" vložil se poprvé do diskuse svým basem Isidor Horác. "Nezdůrazňujete, že všechno jediné od Pána našeho pochází?"

"To není třeba zdůrazňovat," řekl Olda. "V Bibli stojí: »Kdo zná Boha, poslouchá nás; kdo ne, neposlouchá.« Kde v tom vidíte červa? Lidé od nás odcházejí uzdraveni. Křesťany to utvrdí ve víře, ostatní se aspoň zamyslí. Každá těžká nemoc donutí člověka trochu přehodnotit svůj dosavadní život. To je snad dobře."

"To je málo!" trval na svém pan Isidor. "Jedině důsledné kázání může včas napravit, co falešní proroci a modloslužebníci pokazí."

"Kde tady máte jaké modloslužebníky?" zamračil se trochu Olda.

"Vy sám tady lidem říkáte, že vaše schopnosti pocházejí od jakýchsi podivných bytostí!" zaútočil už otevřeně pan Isidor.

"To přece není lež, to je pravda," zamračil se i Olda. "Ty divné bytosti jsou popisované i v Bibli, říká se jim tam andělé. A nejsou to bytosti záporné, naopak!"

"Pokud nejsou falešné!" dodala rychle slečna Marcelka. "Je přece i spousta andělů svržených. »I svržen jest drak ten veliký, had starý, kterýž slove ďábel a satanáš, svodící všecken okrksek světa; svržen jest na zem, i andělé jeho s ním svrženi jsou ...«"

Zнала svou roli dobře a přednášela ji s velkým patosem a zanícením.

"Jistě," přerušil ji Olda. "Těm svrženým říkáme ďáblové. Máme s nimi velké problémy, kazí naše dílo. Už to snad hovoří samo za sebe."

"Jak můžete tvrdit, že rozeznáte špatné anděly od těch dobrých?" zabasoval pan Horác.

"Tvrdit to můžeme," řekl Olda netrpělivě. "Nemusíte vědět, jak je rozpoznáváme, je to trochu složitější. Kdybyste vy tři byli ďáblové nebo jejich pomocníci, věděli bychom to od samého počátku a ani bychom se s vámi nebavili. Vy ale ďáblové nejste."

"Vidíte!" vykřikla vítězně Marcelka. "To ale znamená, že stojíme pevně..."

"To nic neznamená!" přerušil ji Olda suše. "Nepatříte k ďáblům, to je vše. Neříká to nic o tom, že byste byli proti nim. Nanejvýš slovy."

"Slovo ale bývá mocné!" snažil se o klidnější tón pan Šimon.

"Vaše slovo nezvedne do výšky ani pírkó," řekl Olda.

Současně před nimi zvedl očima z misky modravý banán a nechal jej chvíli nepohnutě viset ve vzduchu, než si jej podal do ruky a klidně se do něj zakousl. Zdejší banány nebylo nutné loupat, měly kůžičku tenkou jako jablko.

Pan Vašátko se zvědavě naklonil, aby to lépe viděl, ti tři se naopak trochu odtáhli.

"Nemůžete popřít, že lidem pomáháme," řekl Olda telepaticky, protože měl plnou pusou. "Nikoho nesvádíme, aby se klaněl cizím bohům. Máme sice problémy s ďáblý, ale nelekáme se jich - to by také mělo něco znamenat. Když vám řeknu, že naše léčení pochází od pravých andělů, se kterými jsem se osobně setkal, co proti tomu můžete postavit?" "Že to museli být ďáblové!" řekla Marcelka.

"Jak to můžete jen tak tvrdit?" vypálil Olda. "Ďábla rozeznat neumíte, anděla jste nikdy v životě neviděla, nic o nich nevíte - jak můžete mít tu drzost soudit je? Nerouhejte se tolik!"

"No - podle ovoce..." zarazila se Marcelka, zaskočená Oldovou naléhavostí.

"Ovoce přinesli dobré," nenechal ji domluvit. "Naučili nás léčit, pár lidí jsme dokonce vzkřísili z mrtvých. Vracíme slepým zrak, hluchým sluch, stavíme na nohy chromé. Co je na tom, proboha, špatného?"

"Nechválíte dost Pána našeho!" zabasoval pan Isidor Horác.

"Chválí ho za nás naši pacienti," pokrčil rameny Olda. "To má jistě větší váhu než celý týden nějakého papouškování. Nepřesvědčujeme lidi slovy, ale činy!"

"Ano, ale..." zarazil se pan Isidor.

"Pomocí prostředků od andělské civilizace uzdravujeme nemoci, na které špičkoví lékaři nestačí," pokračoval Olda. "Co ještě chcete? Kázání? To samo nikoho neuzdraví."

Oldu opravdu naštvalo, že tihle tři hani jeho dílo a díval se proto na ně nevráživě, možná jim odpovídal až příliš ostře. Ti tři zase nečekali tak silný odpor od takového kluka. Olda se jim postavil tak prudce, že si chvíli očividně nevěděli rady.

"Vraťme se raději k Bibli," přerušil ticho pan Šimon. "Z ní můžeme vyjít, když už jsme se shodli, že je to dopis od Boha, který bychom měli číst a vracet se k němu."

"Ani na tom jsme se neshodli," odpálil ho Olda. "To tvrdíte vy. Uvědomte si, Bible byla dlouho majetkem národa, proslulého svou prohaností. Ani se to nepopírá. Ten vyvolený národ lhal, podváděl, kradl, loupil a vraždil. Jeho dějiny, popisované v Bibli, jsou série období, kdy se svému Hospodinu zpronevřoval a byl za to krutě trestán, střídaných dobami, kdy se údajně choval správně a za to dostával volnou ruku k vraždění sousedů. Ani jedno, ani druhé se podle mě neslučuje s Boží dobrotou a se spravedlností. Řekl bych, že Bible Bohu i andělům strašně křivdí. Boha nikdo nikdy neviděl, ale podle toho, co vím o andělech, má to být bytost laskavá a spravedlivá. Tohle berme jako východisko k další diskusi, na tom se snad ještě shodneme!"

Trochu jim vzal dech, dívali se teď na něho jako na jedovatou kobra.

"Človče - uvědomujete si vůbec, co si to dovolujete?" vyhrkl po chvíli pan Šimon uraženým tónem. "Jak se opovažujete takhle soudit Bibli i našeho Pána?"

"Pána nechte stranou, toho se naopak zastávám!" odsekl Olda. "Zkuste se na Bibli dívat jako na historický dokument jednoho z mnoha národů Země. Národa, který sám sebe pasoval za vyvoleného, ačkoliv byl barbarský stejně jako jeho sousedé, ne-li víc."

"A je to tady!" zvedl prst pan Šimon. "Falešný prorok se snaží nás, věrné ovečky, svést na cestu zla!"

"Kdepak, vážení!" opět promluvil normálním hlasem Olda, když spolkl poslední sousto modrého banánu. "Přestaňte pomlouvat bytosti, které si to nezaslouží! Jinak mě přesvědčíte, že pracujete pro ďáblý! Co kdybychom opravdu vyšli z toho, že Pán je laskavý a spravedlivý? Na tom bychom se shodnout měli, jinak další diskuse nemá smysl. Nepochybujte příliš ani o andělech, myslí to s námi velice dobře!"

"Ale to je přece v Bibli psáno na mnoha místech!" opáčil pan Šimon.

"Na hodnocení Bible se zřejmě také neshodneme," odsekl Olda. "Považuji ji za výtvar lidí, vy za dopis přímo od Boha. Jaké máte argumenty pro vaše tvrzení?"

"Jsou tam části přímo zjevené," začal opatrně pan Šimon. "Lidé si některé pasáže neumí ani vysvětlit, natož aby je byli schopní napsat."

"To jsou vaše argumenty," přikývl Olda. "Jsou to axiomy, nemá smysl je vyvracet ani dokazovat, to už z definice nejde. Můžeme je buď přijmout nebo ne. Nechme je být a obraťme pozornost na výroky, které se dokazovat dají. Tvrdím, že je tam spousta věcí, které nasvědčují spíš tomu, že je aspoň část Bible podvržená. Buď od lidí, nebo od ďáblů, to už je jedno."

"Poslyšte, to je příliš silné tvrzení!" mračil se pan Isidor Horác. "Takové rouhání přece nemůžete v žádném případě dokázat!"

"Vyjděme z toho, že Bůh je bytost spravedlivá," nedal se ovlivnit Olda. "Taková bytost asi nebude páchat totální genocidu lidstva potopou. Není to ani laskavé, ani spravedlivé."

"Ani když je lidstvo tak dokonale zkažené, že jeho náprava je nemožná?" vyhrkl pan Isidor opatrně.

"Spravedlivá bytost nebude vraždit nevinné," trval na svém Olda. "Přinejmenším by měla chránit malé, dosud nezkažené děti. Potopa světa spíš připomíná dílo ďáblů. Ti by s chutí vraždili vinné i nevinné a ještě by to rádi svedli na někoho jiného! Obávám se, že to bylo jejich dílo a v tomhle místě je Bible silně zkreslená."

"To nemůže být pravda," namítal vášnivě pan Šimon. "Bible obsahuje spousty prvků, které jakákoliv zkreslení prostě vylučují!"

"Vylučují jen neúmyslná zkreslení," opravil ho Olda. "Ochranné prvky, které tam jsou, odhalí vynechání nebo přidání slova omylem. Proti úmyslnému zfalšování jsou ale bezmocné. Kdo správně upraví ochranné prvky, může si text měnit podle potřeby. To se ovšem dělo od starověku dodnes. Egypťané své texty měnili při každém střídání bohů a Izraelité tam žili dost dlouho, aby se to naučili falšovat. Pravda, dnes už to u Bible nejde, je tak rozšířená, že lidé s největší pravděpodobností nepřipustí změnu u části výtisků, ale uvědomte si, jak dlouho měl Bibli v majetku jeden jediný prohaný národ!"

"Bůh by nedovolil, aby někdo překroutil jeho dopis lidstvu!" namítl pan Isidor vášnivě, jako spravedlivě rozhořčený kazatel.

"Tady se zase neshodneme," řekl Olda klidně. "Proč by to měl být dopis? Být to pouhá historická kniha o dějinách jednoho národa, změny ani zkreslení by mu nevadily. Vysvětluje to i vyložené pomluvy, které jsou tam o něm napsané."

"Jaké pomluvy?" vyskočil rozhořčeně pan Isidor.

"Je tam snad málo případů nespravedlností a krutostí, které se mu připisují?" optal se ho klidně Olda. "Tam jich je! Od nespravedlností proti Izraelcům po krutosti, kterých se naopak dopouštěli oni! Nejen ty trpěné, ale některé údajně konané na přímé Boží příkazy! Co jiného je vybízení napadnout sousedy, vyvraždit je do posledního muže, ženy a dítěte, rozvrátit stavby a posekat i stromy, aby města zmizela úplně? Podle dnešních měřítek je to genocida. »A bude zlořečený ten, kdož zdržuje meč svůj od krve« - vždyť to doslova zakazuje jakýkoliv soucit! Tak mluví laskavý a spravedlivý otec? Nejsou takové příkazy spíš ďábelské? Kristova láska je přece pravým opakem!"

"Taková byla tenkrát doba - kdyby se tak nechovali, sami by zhynuli," snažil se důstojně namítat pan Šimon.

"Spíš se zdá, že tyhle pasáže pocházejí od ďáblů," vrtěl hlavou Olda. "Nebo aspoň od lidí bez srdce. Pána to jen uráží a anděly s ním."

"To nemůžete posuzovat!" vybuchl opět pan Isidor. "Co se z našeho pohledu jeví jako nespravedlnost, může být jen záměr, který zkrátka ještě nechápeme!"

"Nespravedlnost zůstane nespravedlností," řekl Olda. "Největší krutosti dělali vždy lidé pod heslem Účel světi prostředky. Tohle heslo docela určitě pochází od ďábla."

"Jak to můžete tvrdit?" zaduněl pan Isidor. "Byl jste u toho, když vznikalo?"

"Po ovoci!" odvětil klidně Olda. "Ovocem toho hesla bylo utrpení, krev a slzy, to jistě nepopřete. A teď vám řeknu, co jsem v Bibli hledal. Hledal jsem zmínky o andělech, znám je lépe než vy. Hledal jsem zmínky o ďáblech, což mají být padlí andělé, jak je tam psáno, ale především zmínky o bytosti, která si sama říká Přítel andělů. Je tam popisovaná nejasně, ale i to znamená, že kdysi pobývala na Zemi, takže si ji naši předkové poznamenali."

"Jaký přítel andělů?" vyštlkl na Oldu pan Isidor Horác. "Co to mělo být? Toho neznám! Kde jste to v Bibli našel?"

"Přítel andělů, bytost která jim pomáhá," odtušil Olda. "Je trochu zvláštní, protože může vypadat, jak ji samotnou napadne. Jako člověk, jako zvíře, ale také jako plamen, například jako hořící keř. Vlastní tvar ale nemá a nedá se tedy žádným obrazem vypočítat."

"Hořící keř byla pouhá známka Boží přítomnosti!" řekl s jistotou pan Šimon. "Tak se přece Pán zjevil..."

"To není pouhá známka, ale skutečná bytost," nesouhlasil Olda. "I když nepochopitelná. Hovořil jsem s ní a pomáhala mi - úmyslně i neúmyslně. Měla větší schopnost dělat zázraky než andělé."

"To musel být jistě nějaký dobře maskovaný ďábel," vrtěl hlavou pan Šimon.

"Nebyl," opáčil Olda. "Přítel andělů mi naopak proti ďáblům pomáhal. Pozval nás i na tento svět, kam se žádný ďábel sám dostat nemůže."

"To všechno mohly být ďábelské léčky!" namítal i pan Isidor. "Nezkušený jim snadno naletí. Když se ale obrátíte k Bibli a budete jí důvěřovat, prohlédnete!"

"A jsme zase tam, kde se neshodneme!" řekl Olda. "Já Bibli věřím, ale jen jako dějinám jednoho národa. Licoměrné lichotky o jeho výjimečnosti považuji za později připsané. Setkal jsem se s anděly a srovnával jsem to s tím, co tam o nich stojí. Podle mě je tam málo pravdy."

"Jak tohle můžete tvrdit?" mračil se pan Isidor.

"Například jsem si jistý, že by andělé netáhli v čele vojsk barbarů pro nic za nic zabíjet jiné barbary," řekl Olda. "I kdyby ti druzí barbari byli služebníky ďáblů, andělé by nezabíjeli nevinné děti. Vezměte si situaci, kdy »Poslal Bůh anděla na Jeruzalém, aby hubil jej. A když hubil, popatřil Hospodin, a zželelo mu se toho zlého. I řekl andělu, který hubil: Dost, zadrž ruku svou!« Hubení Jeruzaléma uznává jako zlo i sám Hospodin. Kde vidíte spravedlnost? Kde laskavost? Když je hubení lidí zlo, nesměl by s tím nikdy ani začít! Anděl je tam vyličený jako nemyslicí kat, ale oni nejsou tupí vojáci, kteří na rozkaz zabíjejí, cokoliv se jim připlete do cesty! Takové darebáky hledejte spíš mezi lidmi!"

"Andělé přece někdy musí bojovat, třeba s ďábly!" přidala se slečna Marcela.

"Ale nejsou krutější!" namítl Olda. "Dívejte se na Bibli z hlediska spravedlnosti! Kde se tam zabíjejí nevinné děti, je to podle mě dílo ďáblů. Může být potopa světa či zkáza Sodomy spravedlivý trest, když se tam vraždily děti? Těžko! Nespojujte zločiny s anděly, ale s ďábly!"

"Nikdo z nás nespojuje zločiny s anděly!" odvětil uražený pan Šimon. "Ale každý musí uznat, že Bible je přece pravda sama!"

"Ani v tom se neshodneme," pokrčil rameny Olda. "Měli byste si ji důkladněji přečíst se zřetelem na možné dodatečné změny. Bible se příliš věnuje výlučnosti Izraelců. Když mají správnou víru, povolují se jim i zločiny proti lidskosti. Dívejte se na to očima spravedlnosti, ať poznáte, co je pravda a co ne. Pamatujte si - vyvolené národy neexistují. Ty, které to o sobě rozhlášují, vědomě lžou, stejně jako když jiné prohlašují za zavržené."

"Vy si myslíte, že mají ke spasení všichni lidé stejně blízko?" naježila se Marcela.

"To ne," usmál se Olda. "Nejsme všichni stejní, každý má svědomí jinak zatížené. Ale podle mě nesejde na tom, ze kterého národa kdo pochází. Všude jsou lidé dobří i zlí, i tam, kde někteří převažují. Národ fanatiků obvykle napáchá více zla."

"Ano - ale pak záleží především na správné víře!" dodal rychle pan Isidor.

"Ani to ne," mínil Olda. "Říká se přece, že nejzbožnější křesťané jsou mafiáni, ačkoliv jim na lidském životě příliš nezáleží. A pokud správnou vírou myslíte příslušnost ke správné církvi nebo sektě, je to stejný omyl jako příslušnost k vyvolenému národu."

"Ale přece jen - jistě uznáte, že kdo žije ve víře, má větší naději na spasení, než kdo víru nemá vůbec," vemlouvala se slečna Marcela.

"Ale co je to správný přístup k víře?" zeptal se jí Olda. "Je to třeba modlitba: Otče náš nebeský, dej, ať sousedovi prostředím hlavu dříve než si mě všimne?"

"To jistě ne!" opáčila uraženě slečna Marcela. "Pána přece nikdo nemůže žádat o pomoc při nepravostech, které jsou mu nemilé! Každý člověk by měl dělat jen to, co najde před tváří Hospodina dobré ocenění," přidala si.

"A neděláme to?" usmál se Olda. "Co můžeme dělat lepšího než léčit lidi?"

"Léčíte lidi - ale pomoci d'ábla!" zabasoval do toho opět pan Isidor.

"Ale to přece není pravda!" zamračil se Olda. "Podle čeho tak soudíte?"

"Nemáte správnou víru!" trval na svém dunivě pan Isidor. "Dokud nebudete mít víru, můžete dělat cokoliv a nic nemůže najít dobré ocenění před tváří Páně!"

"No - a jsme u toho!" řekl Olda. "Správná příslušnost ke skupině vyvolených je podle vás víc než skutky? Je snad správnější chválit Pána při dělení kořisti z vraždy?"

"To jistě ne," rychle opáčila slečna Marcela. "Snad by vaše skutky byly správné, ale chybí vám víra a potřebujete obojí! My vám víru nabízíme. Pomůžeme vám najít pohled na Pána! Je to jen věc důvěry!"

"Je to jen věc důvěry!" opakoval po ní zamyšleně Olda. "Zajímavé. Dostal jsem přímo od andělů spousty poučení a zákazů. Nejvíc je zajímavé, jestli jejich dary nezneužijeme. Ale otázku víry nechávali stranou. Nepochyboval jsem o nich a zřejmě jim to stačilo."

"Je ovšem otázka, zda to byli praví andělé, nebo ti svržení!" podotkl basem pan Isidor.

"Když je budete posuzovat podle ovoce, které nám přinesli, nemohli být špatní. Je přece psáno: není strom zlý, kterýž nese ovoce dobré," pokrčil rameny Olda.

"Nemůže být dobré ovoce, které nechválí Pána," namítal pan Isidor. "Ovoce musí být dobré po všech stránkách a červ může zkazit ovoce všelikého druhu."

"To je zajímavá myšlenka!" chytil se jí Olda. "Znamená to, že stačí doplnit naše léčení o odpovídající chválu Páně a bylo by snad už konečně dobré?"

"Jistě!" rozzářila se slečna Marcela. "A my vám s tím rádi pomůžeme!"

"Vy umíte správně chválit Pána?" zeptal se jí pro jistotu Olda.

"Snažíme se o to - a podle mínění všech máme ty nejlepší misijní výsledky," přikývla skromně slečna Marcela.

"Aha!" kývl hlavou Olda. "Takže - když si vás trochu upravíme a naučíme teorii, měli byste mít nejlepší výsledky i mezi námi. O tom by se dalo uvažovat."

Všichni čtyři - včetně pana Vašátka se na Oldu podívali trochu překvapeně.

"Moment - jak to myslíte?" zarazila se slečna Marcela.

"Tak jak to říkám," souhlasil Olda. "Vezmeme vás mezi sebe. Budete s námi léčit lidi a přitom chválit Pána. To dobré z obou stran se přitom spojí."

"Já ale - neumím léčit!" zarazila se trochu Marcelka.

"To vás naučíme," ujišťoval ji ledabyle Olda.

"Mně ale nikdy učení nešlo, ani nebavilo!" upozornila ho opatrně.

"Andělé vám pomohou," ujistil ji Olda. "Naučili nás doplňovat lidem do hlav orgány, zlepšující paměť i schopnost učení a umožňující i telepatické schopnosti. Oni to dovedou lépe, nepotřebují lidem kvůli tomu navrtávat hlavu, ale my už jsme také leccos zvládli a výsledky máme dobré. Tady léčí i psi, vy budete jistě lepší."

"Vy kvůli tomu - navrtáváte lidem hlavy?" zděsila se slečna Marcela.

"Obětovat se pro lidi je přece záslužné," řekl Olda. "Tohle přitom není tak velká oběť, výsledky za to rozhodně stojí!"

"Ale bez té díry do hlavy - to nejde?" zkusila to usmlouvat.

"My to bez té díry neumíme, jsme jen učedníci," omlouval se Olda. "Andělé to dovedou i bez vrtání kostí, ale na ně nemůžeme čekat, nikdo neví, kdy se zase objeví. Může to být dnes večer, ale taky až za sto let! Tolik času nemáme."

"Ale... co když se nám to zrovna nehodí?" přemýšlela usilovně slečna Marcelka.

"Jak se vám to může nehodit?" nechápal schválně Olda. "Nabízíte nám spolupráci, my ji přijímáme. Přijali jsme takhle už více lidí, nikdo ještě nic proti našim úpravám nenamítal. Vás vezmeme s otevřenou náručí, protože máte víc než jiní. Nebo jste si to rozmysleli?"

"To ne," zbledl pan Šimon. "My jsme ale samozřejmě měli na mysli tu... řekl bych čistě duchovní spolupráci!"

"To se snad rozumí!" odvětil Olda. "Budete nás učit po duchovní stránce, my vás za to naučíme léčit lidi a dohromady bude ovoce naší spolupráce bez nejmenší chyby!"

"Počkejte!" zarazil ho raději pan Šimon. "Nějak jsme si nerozuměli! Chceme pomáhat, ale jediné po té duchovní stránce! Bez té materiální!"

"V pořádku!" souhlasil Olda. "Sami rychle zjistíte, že léčení lidí je více duchovní, než materiální záležitost. A to jste nebyli u vzkříšení mrtvých! To je tak povznášející, jak se vám ani ve snu nezdá! Jistě se vám o tom bude lépe kázat - vždyť si to bez vlastní zkušenosti neumíte ani představit!"

"Poslyšte, pořád si nerozumíme!" přidal se i pan Isidor. "Domníval jsem se, že budeme kázat, ne ztrácet drahocenný čas léčením!"

"Vlastní léčení je velice krátké!" ujišťoval ho Olda. "Trvá jen pár vteřin, obvykle když přiletí autobusy s čerstvými, neošetřenými pacienty. Zbytek dne budete mít volno na kázání. Záleží jen na vás, jak s vaším časem naložíte."

"No dobře - ale tak jednoduché to nebude. Nemůžeme tu zůstat natrvalo, musíme se vrátit na Zem," řekl pan Šimon.

"Máme tam... ehm, jiné povinnosti."

"Moment!" zvažněl najednou Olda. "Jak to? Přijdete k nám, abyste zvýšili úroveň našeho léčení. Myslel jsem si tedy logicky, že tu zůstanete a povznesete naši duchovní úroveň přímo na místě. Jak to, že teď najednou nemůžete?"

"Měli jsme za úkol přivést vás po duchovní stránce mezi naše bratry a sestry," pomalu mu vysvětloval pan Šimon.

"Měli jsme vám poskytnout první zasvěcení, další už by bylo na vás, rozumíte? Jednou za měsíc za námi na Zem přijedete pro nejnovější propagační materiály, zaplatíte příspěvky - a tady se budete kromě léčení starat, aby se slovo Páně šířilo mezi lidi."

"Ano, tak si to přece představuji!" souhlasil Olda. "Vaši duchovní posilu vřele vítáme. Pomůžete nám léčit a postaráte se, aby kázání měla náležitou úroveň. Andělská metoda trochu vyčerpává, ale zabere denně jen pár vteřin a zbytek dne se zabýváme jinou prací nebo studiem. Vy nebudete mít na práci nic jiného než léčení a kázání. Tady léčí kdekdo - od primáře až po naše inteligentní psy."

"Mysleli jsme si, že to je trochu jinak," couvala i slečna Marcelka. "Proč léčíte jen pár vteřin denně, proč ne víc?"

"Člověk nemůže vydávat více duchovní energie naráz," řekl vážně Olda. "Když vydáte pět dávek volné energie za den, cítíte se jako po výstupu na velehoru. Po šesté dávce se někdy i dospělý člověk složí. Proto jsme každému stanovili, kolikrát denně smí léčit. Když svůj limit využije, má pro ten den skončeno."

"Není to nakonec... nebezpečné?" starala se slečna Marcelka.

"Snad ne," pokrčil rameny Olda. "A i kdyby bylo, už jsme tolika lidem zachránili život nebo vrátili zdraví, že to kladně jasně převažuje. Uvidíte, jak vás to bude blažit! Spojit léčení s duchovní stránkou - tomu říkám šťastné rozhodnutí!"

"My to budeme muset nejprve konzultovat s našimi nadřízenými," rozhodl rychle pan Šimon. "Zřejmě očekáváte, že úplně zanecháme současné misijní činnosti a dáme se k vám, ale to nezávisí jen na nás."

"To ovšem nemohu ovlivnit," zesmutněl Olda. "Mohli byste nám významně pomoci, jistě byste pozvedli naši duchovní úroveň, ale jestli nemůžete, nedá se s tím nic dělat. Naše činnost je i bez toho poměrně atraktivní. Lidé tomu říkají zázraky, průměrně jednou za čtvrt roku vzkřísíme i mrtvého, když někteří pacienti nestihnou přijet včas - to hovoří samo za sebe. Vaši pomoc uvítáme - ale to už nezáleží na nás, budete si to muset rozhodnout sami."

"Mohli bychom k vám - třeba jednou týdně - na kázání dojíždět," navrhl pan Šimon.

"Podívejte se - bylo by to lákavé, ale ovoce vaší činnosti by mělo být dokonalé po všech stránkách," vrátil mu Olda jeho vlastní argument. "Ideální může být jedině spojení duchovní i léčitelské stránky. Vašemu kázání chybí zázraky a ty se naučíte jedině u nás. Bohužel mám další, pádnější důvody, proč musím trvat na zdejším trvalém pobytu. Podívejte se blíže na naše pobočky. Jsou to pevnosti, schopné krátkodobě odolat i značné vojenské síle. Zaměstnanci bydlí uvnitř, ven vycházejí jen výjimečně a navíc nepravidelně, aby se nemohli stát terčem útoku d'áblů. Vy byste nám chtěli zavést pravidelné dojíždění několika stejných lidí? To byste si opravdu koledovali, aby vám někdo na cestu přibalil bombu. Tady budete před d'ábly v bezpečí, sem se nedostanou. I proto vám to nabízím. Ale na Zem se budete vracet jen málo a nepravidelně. To je daň za to, že děláme něco, co se d'áblům nelíbí."

"Takže to stavíte kategoricky: buď - anebo?" mračil se pan Isidor.

"Když si to pořádně zvážíte, nic jiného ani chtít nemůžeme," řekl Olda. "Naši lidé jsou d'áblům trnem v oku. Je to asi potvrzení, že je naše věc opravdu dobrá, ale není to bezpečné. Chcete-li se přidat k našemu dílu - a neskrývám, že vás uvítáme, lidí máme málo - budete se muset kvůli bezpečí podrobit naší řeholi."

"To musíme projednat na Zemi," řekl nervózně pan Šimon. "Máme tam i jiné závazky, není to jen tak. Doufám, že na naše rozhodnutí nespěcháte už dnes?"

"Samozřejmě ne!" uklidňoval trojici misionářů Olda. "Raději si to v klidu rozmyslete. Já to pochopím. Je to vážné a zodpovědné rozhodnutí a hlavně - není cesta zpátky. Předem vám říkám, že provedené úpravy neumíme vracet zpět - naštěstí to ještě nikoho nenapadlo, má to nesporné výhody. A když se necháte upravit, byl by zločin nevyužívat toho. Léčit amatérsky není to pravé, věřte mým zkušenostem. Nevypadáš na to, ale mám jich víc, než si myslíte. Uvidíte, že se vám to také brzy zalíbí!"

Olda vstal, aby všem třem podal ruku, ale pak už se s nimi rozloučil a nechal je ve velké jídelně samotné.

S panem Vašátkem pak odešli.

V nejbližší prázdné místnosti požádal Olda místní roboty o vytvoření pohodlných křesel, postavených proti sobě. Jedno nabídl panu Vašátkovi, do druhého si sedl sám.

"Pořád si nemohu zvyknout, jak se tady věci objevují a mizí," přiznal se detektiv trochu mrzutě. "Naštěstí tu nebudu dlouho a snad se nestačím zhýčkat."

"Máte pravdu, mně to naopak začíná na Zemi chybět," usmál se Olda, ale hned zvažněl. "Mohl bych se vás teď na něco zeptat?"

"Beze všeho!" potvrdil mu detektiv.

"Co si myslíte o těch třech?" zajímalo Oldu. "Víte, je mi teprve třináct let. A jak správně uvedla jedna zasloužilá pedagožka, v tomhle věku nemá nikdo dost životních zkušeností. Ale ti tři mě zajímají. I když bych hádal, že je už neuvídíme."

"Proč si to myslíš?" zeptal se ho naopak detektiv.

"Zdá se mi, že jejich nadšení prudce ochladlo, když jsem formálně jejich nabídku přijal, ale současně se dozvěděli, že budeme naopak něco vyžadovat my od nich."

"Měl jsem podobný dojem," usmál se detektiv. "Nejspíš jim šlo o odbyt propagačních materiálů a placení příspěvků, možná o reklamu pro jejich církev či sektu. Čekal jsem hned od počátku, že je odmítneš. Bylo by to logické, parazitů na vašem úspěchu by se brzy našlo víc. Otevřené odmítnutí by je ale urazilo a mohli by vám pak škodit, třeba tím, že svým ovečkám zakáží vaše léčení. Takových případů je na Zemi plno. Upřímně řečeno, zíral jsem, jak ses jim postavil. Teď to zřejmě odmítnou oni, ale dal jsi jim možnost čestného ústupu a zůstalo to od tebe otevřené. Na těch třináct let to byl opravdu výkon. Mít na hlavě klobouk, smeknu."

Olda se při těch slovech trochu začervenal.

"Už nám nabídlo spolupráci více lidí, několik nabídek jsme dokonce přijali," řekl raději rychle. "Všichni ale přišli s

nadšením, zajímalo je, jak to děláme a bylo vidět, že nám chtějí pomoci. Tihle byli první nespokojení. První, kdo se nám odvážili tvrdit, že to děláme špatně."

"To není nic divného," řekl detektiv. "Lidé už jsou takoví. Každý má jiný pohled na svět a co se jednomu zdá důležité, druhý neuznává. Léčení se obecně přijímá jako záslužné, zvlášť když máte výsledky, ale sám vidíš, některým to nestačí. Zejména když je v tom náboženství."

"Náboženství bych nechal stranou. Očekával jsem buď obrovské nadšení, nebo úplnou nedůvěru, ale ne takové pozvolné vycouvání."

"To byla naopak přirozená reakce," usmál se detektiv. "Kdyby projeвили nadšení, museli by přijmout tvé podmínky. Tvrdý odpor by na ně prozradil, že jim jde jen o placení příspěvků. Bylo od nich velice taktické odložit rozhodnutí a ponechat je na někom jiném. Nic ti neslibili, ale neztratili tvář. Dobře, že jsi jim to umožnil."

"Taky si myslíte, že už je tu neuvidíme?" usmál se i Olda.

"Pět ku dvěma že ne," tipnul si Vašátko. "Úplně to nevylučuji, může to mít význam i pro ně. Řekl jsi správně - jejich kázání chybí zázraky a ty by mohli získat jediné tady. Ale poslyš, opravdu tu máš hlavní slovo, jak říkal Alexijev?"

"To se ví, že ne," mávl rukou Olda. "Hlavní slovo má on, i když o důležitých věcech hlasujeme všichni. Tady se nápady posuzují podle přínosu, ne podle toho, kdo s nimi přijde. Pár věcí jsem prosadil, ale dobrý nápad měl skoro každý. Když vás napadne něco šikovného, neváhejte to navrhnout! Skoro si říkám, čím to je, že se lidé na Zemi taky tak nedohodnou?"

"Protože mají často protichůdné zájmy," řekl detektiv. "Tady je to jiné. Jste něco jako posádka jedné lodi a jde vám o společný cíl, proto si vyhovíte."

"Proč se tak nechovají lékaři v nemocnicích na Zemi?" zeptal se Olda. "Přece jsou také na jedné lodi, proč to někteří druhým schválně kazí? Než jsem potkal Alexijeva, chodil jsem jen tak amatérsky léčit po nemocnicích. Měl jsem udivující výsledky, ale ze všech nemocnic mě nakonec vyhodili, i když to pokaždé odnesli chudáci pacienti."

"Dnešní nemocnice nejsou charita, ale byznys," vzdychl si pan Vašátko. "Točí se tam obrovské peníze, kříží se různé zájmy. Uzdravený pacient není jejich cílem, ideální by pro ně byl trvale nemocný pacient."

"To už jsem pochopil," připustil Olda. "Alexijev založil vlastní kliniku, zaměřenou na pacienty. Když to ekonomicky sečetl, vyšlo mu, že to půjde. Také pro zdravotní pojišťovny by to bylo výhodné. Proč se najednou proti nám postavily? Proč za léčení odmítaly platit, když jiným nemocnicím za horší výkony ochotně platily dvojnásobek?"

"Nevíš nic o tom, jak jsou pojišťovny provázané!" pokrčil rameny detektiv. "Léčíte bez léků, umíš si představit tu ránu pro farmaceutický průmysl? A co když se pojišťovny podílejí na jejich zisku? V tom kotli se vaří obrovské peníze, úplatky jsou skoro samozřejmostí. A vy jim to chcete rozvrátit!"

"Úplatky? Neměla by to být starost policie?" vybuchl Olda. "Proti nám se policie stavěla vždycky tvrdě, zatímco stíhání bavorské firmy pro podvod brzy potichoučku zastavila."

"Úplatky nejsou snadná záležitost," vzdychl si Vašátko. "Policie jen výjimečně načapá viníky. Velké ryby nikdo nechytí - jen dileťanti se nechají chytit s kufříkem bankovek. I za ojedinělými úspěchy je často udání někoho, kdo se v tom angažuje na opačné straně. Mafiáni říkají, že při úplatku nikdy nerozhoduje čest, jediné výše sumy."

"Pak jsou ale jako ochrana před úplatky nesmyslné i libovolně vysoké platy soudců," dodal rychle Olda.

"Máš pravdu. Ty jejich nestrannost nezajistí, jen trochu ztíží uplácení pro méně majetné darebáky. Úplně je nevyloučí. Nemůžeme se divit, jak některé soudy rozhodují. Navíc mohou postižení snadněji uplatit méně placenou policii a k soudu se to ani nedostane."

"To říkáte vy?" podíval se Olda na detektiva tázvavě. "Už jste se u policie setkal s něčím takovým?"

"Ano," přikývl Vašátko. "Taky patřím k bláznům, co se pyšní výsledky své práce, místo jejich finančním ohodnocením. Proto jsem se přidal k vám. Když vyřešíš případ, aby ho tvůrčí šéf založil, protože se mu - jaksi - nehodí do krámu s ohledem na kamarády, budeš asi skřípat zuby. Když se ti to stane po desáté, přestane tě to bavit."

"A co takhle usvědčit toho šéfa?" napadlo Oldu.

"Policejní hierarchie to vylučuje," odvětil Vašátko. "Podřízený proti nadřízenému nezmůže prakticky nic. Musel by využít nějakého vyššího papaláše, ale ten by na tom musel mít vlastní zájem a nejspíš by se - podle úsluví o mouřenínovi - postaral, jak se nespolehlivého podřízeného rychle zbavit."

"Spolehlivost se posuzuje podle toho, jak kdo drží hubu a krok?" řekl Olda.

"Takový už je svět!" vzdychl si detektiv.

"A vy doufáte, že to tady bude jiné?" podíval se na něho Olda vyčítavě.

"Zatím to jiné je," přikývl Vašátko. "Všichni táhnete za jeden provaz a nekoukáte na peníze. Proč sem ale nevezmete víc lidí?"

"Protože tahle planeta už jednou za záhadných okolností vyhnula," zamračil se Olda. "Vysvětlení zdejších robotů je příšerné - zdejší obyvatelé zahynuli na televizní nudu. To by ale většině přistěhovalců ze Země hrozilo také. Doufám, že zaujetí léčením nás před tím aspoň trochu chrání. Ještě že máme pořád co dělat! Televizi tady máme jen pro pacienty, sami ji ani nesledujeme, beztak se tam točí pořád dokola pár obehnaných filmů. Někteří pacienti si to ale bez ní nedovedou představit. Kdyby tak věděli, na co vyhnuli původní zdejší obyvatelé!"

Musel pak panu Vašátkovi vysvětlit, jak k tomu vlastně došlo.

"Zajímavá historie!" zamyslel se detektiv. "Oni si v honbě za pohodlím připravili sami na sebe hroznou past. Když si ale představím naše televizní spoluobčany, začínám vaše obavy chápat. Jedna věc je nastěhovat sem lidi - to by ještě šlo. Druhá věc je dát jim náplň života. Kdo má za životní cíl hromadění majetku, bude tu nešťastný. Možná není dobré, když jde všechno příliš snadno."

"Tak nějak to říká i Alexijev," přikývl Olda. "Já sice nemám životní zkušenosti, zato si to umím velice živě představit. Vychází mi přesně stejná katastrofa, jaká tu kdysi byla. Není mi ale jasné, co s tím uděláme."

"Asi to budeme muset odložit," pokrčil rameny pan Vašátko. "Uvidíme! Je to zřejmě složitější, než jsem si myslel. Těžko to vyřešíme hned. Raději abys mi předvedl něco z toho, co bych mohl na Zemi používat a co mám čekat od opozice. První varování jsi mi už ušetřil, snad to nějak zvládnou..."

"Dobrá," řekl Olda. "Dáme se do toho..."

Zajatci

Marie přišla po ránu za Oldou celá ustaraná.

"Zapomněli jsme... ty víš na koho," naznačila Oldovi.

"Nevím," odvětil bezelstně. Opravdu netušil, koho má Máňa na mysli.

"Na chlapy, co jsem unesla na marsický svět!" připomněla mu. "Jestli jim došla munice nebo zajíci, pak už tři dni nejedli."

"Nemyslím, že by je to ohrožovalo na životě," opáčil Olda. "Na to, co nám chystali, by si zasluhovali i horší zacházení."

"Dobře, ale - i se zajatci se má zacházet lidsky," připomněla mu.

"Jsem zvědavý, jak by se chovali oni k nám, kdyby se to otočilo," brblal trochu Olda, ale neprotestoval. Požádal roboty o velký batoh na záda, ze skladiště pozemských věcí vzali čtyři spací pytle a vyrazili s Máňou do lesíka, kde batoh naplnili masohruškami, mléčnými koullemi, chleby a salámy. Olda si batoh hodil na záda, teleportovali se s Máňou do Londýna a až tam proletěli bránou do mrazivého marsického světa.

"Kde mohou být?" zeptal se Olda, když vyletěli do dvoustetmetrové výšky, aby získali rozhled. V té chvíli sám spatřil kouř z ohničku v nedalekém lese.

"Á - táhleh!" řekl spokojeně.

Přibližovali se pozvolna. Očekávali, že zajatci nebudou mít nic na práci, takže je spatří už z dálky, ale ani se moc neskryvali.

Tři chlapi samozřejmě vyběhli z lesa a zuřivě na ně mávali. Olda ani Máňa jim zatím neodpovídali. Na všesměrovou telepatii byli ještě daleko a jak Olda mýnil, směrované telepatie byla pro ně škoda.

"Haló!" křičel na děti tlustý redaktor. "Vy jste snad na nás zapomněli!"

"Skoro," přikývl Olda. Snegli se s Máňou níž, až se před nimi postavili na zem.

"Ale ne úplně," dodala Máňa. "Neseme vám něco, abyste neumřeli hladu."

"Poslyšte - vy k nim taky patříte?" zeptal se trochu zaraženě druhý redaktor.

"Jo, patříme," odtušil lakonicky Olda.

Předal redaktorovi batoh a ostatním dali každému dva spací pytle.

"Oni mezi sebe berou i takové - děti?" nevěřičně vrtěl hlavou redaktor.

"A co je na tom špatného?" opáčil Olda.

"Zřejmě nevíte, že tu máme pistoli! Co kdybysme z vás udělali nevinná rukojmí?"

"Moc kecáš!" zasyčel na kolegu poslední zamračený chlap a vrazil mu nenápadně štulec do žeber, až se redaktor zkroutil bolestí.

Máňa směrované telepaticky upozornila Oldu, že právě ten dal Bulisovi atomový kufřík. Olda ji stejně skrytě ujistil, že ví, kdo je kdo. Navenek neřekli nic, jen se neutrálně usmívali.

"To už beztak vědí!" bránil se dotčeně redaktor. "Naopak by nám mohli donést nějakou municí, jinak máme po lovu."

"To tam nemáte nikoho dospělého?" zeptal se rozzlobeně Oldy třetí chlap, jako by ani neslyšel kolegovy námitky.

"Dospělí na vás nemají čas," opáčil klidně Olda.

"Tak k nám aspoň jednoho pošlete!" rozkázal mu chlap. "Chceme si stěžovat, přes vás to nevyřídíme."

"Na co si chcete stěžovat?" opáčil Olda.

"Na nedůstojné zacházení," opáčil chlap. "Měli jste nás pustit, tohle je proti dohodám."

"Vy nevíte, že jsme od konkurence?" opáčil pobaveně Olda.

Ukazoval přitom dál redaktorovi v batohu balíček zápalek, sůl a další drobnosti, které by jim mohly usnadnit život.

"To nerozhoduje!" odvětil namyšleně zamračený chlap. "My máme proti všem obecně uznané priority!"

"Možná nějaké máte," připustil Olda. "Ale ne proti nám."

"To bychom o vás museli vědět!" čepejřil se chlap. "Co kdybychom chytili my vás? Jak chcete, abychom uznávali vaši prioritu, když o vás vůbec nevíme?"

"Jednoduše," opáčil Olda. "Priority jsou dané tím, že jste tady a ne naopak."

"Je to bordel!" zavrčel třetí chlap. "Homunkulové si nemají dovolovat takovou anarchii! Podívejte se, my už tady máme dokonce nemocného. Má horečku a my proti ní nic nemáme. Budeme si na vás stěžovat výš, takhle to přece nejde."

"Nemocného?" zbystřil pozornost Olda. "Kde?"

"V jeskyni," řekl třetí chlap.

"Mohli bychom se na něho podívat?" mrkl Olda na Máňu.

"Nevěříte nám?" naježil se třetí chlap.

"To není otázka důvěryhodnosti!" řekl Olda. "Chceme ho jen vidět."

"Dobře, podívejte se, ať to sami vidíte!" zněla odpověď podobná zavrčení.

Olda s Máňou už se chtěli vrátit, ale nemohli odejít a ani se nepodívat na nemocného. Následovali proto dáblovy pomocníky do lesíka, kde po padesáti metrech narazili na jeskyni - či spíš na převislou skálu, nebo jen větší skalní výklenek.

"Tak tady bydlíte!" usmál se pochvalně Olda.

Nebyl tam sníh a ležela tam čtyři lůžka ze suché trávy a listí. Před výklenkem se ještě kouřilo z popela ohniště - zřejmě

se tu všichni ohřivali.

"Vylepšete si to zatím spacáky," navrhla chlapům dobromyslně Máňa. "Na nemocného se hned s Oldou podíváme." Nepotřebovali se ani domlouvat. Chlap měl už na první pohled horečku, nemohli o ní pochybovat, přímo sáhal. Nejspíš byl bez sebe, ale podle Oldy to ještě nebylo zlé, do Útočiště vozili pacienty na poslední chvíli a předtím v nemocnici se už také setkávali s horšími případy. Místo aby se podle očekávání chlapů zabývali nemocným zblízka, postavili se oba do kříže a použili na něho volnou energii, až se od ní v tmavém výklenku trochu rozsvítilo.

"U čerta!" zařval v té chvíli třetí chlap. "Tohle nejsou homunkulové! To jsou přece - ti zasraní andělé!"

Vytáhl pistolí a namířil ji na Marii, ale v té chvíli mu zbraň vypadla z ruky a zazvonila o skálu. Olda byl o fous rychlejší.

"Zabijte ty mrchy andělský!" řval chlap, ale sám nemohl nic dělat, jen si bezmocně držel bezvládnou ruku.

Ostatní se vzpamatovali a protože zbraně neměli, začali se shýbat aspoň pro kameny; bylo jich tu kolem dost. Olda s Máňou ale na nic nečekali a zmizeli v bráně. Vynořili se poblíž londýnského paláce a hned zamířili k teleportu.

"Máni - že oni si nás až doteďka pletli se svými ďábelskými kolegy?" sděloval jí Olda, osvěcený náhlým poznáním.

"Vypadá to tak!" udiveně kroutila hlavou.

"Vlastně - Alexijev jim tvrdil jen to, že jsme od konkurence - to je pravda," dodal Olda. "Myslel to ale jinak než oni!"

"To je ale průšvih!" řekla Máňa. "Viděl jsi, jak se změnili, když jim to došlo? Teď už tam mezi ně nemůžeme. Koledovali bychom si o výstřel ze zálohy."

"Měli jsme jim tu pistolku sebrat," napadlo Oldu, ale napadlo ho to pozdě.

"To už je nejspíš jedno," utěšovala ho Máňa. "Kdyby neměli zbraň, bacili by nás zezadu kamenem."

Z teleportu vyšli v mělnickém paláci. Dobrodružství tentokrát skončilo dobře, ale oba o tom pořád přemýšleli.

"Musíme to říci Alexijevovi," vzdychl si Olda. "Je to změna k horšímu, někoho by to mohlo nepříjemně překvapit."

K Alexijevově kanceláři to naštěstí neměli daleko a za chvíli už seděli proti němu.

"Nechal jsem je při jejich," podotkl Alexijev s nejasným úsměvem. "Ale nedalo se čekat, že v omylu setrvávají věčně."

Jednou jim to dojit muselo."

"Ale jak je budeme zásobovat?" ptala se Máňa. "Mohli by si na nás počíhat, vypadali dost vztekli!"

"Poslyš, Oldo, neměl bys v zásobě nějaký svět, kam bychom je mohli uklidit?" napadlo Alexijeva. "Nějaký vhodnější k životu, kde by jim nehrozilo zmrznutí, jako v Sibiři. Léto už tam končí jako na Zemi, až nastane zima, bude tam k nevydržení."

"Měl bych takových víc," zachmuřil se Olda. "Ale mají společnou nevýhodu, jsou v dosahu ďáblů. Mohli by je najít a vysvobodit. Když říkáš, že by ďáblové neměli tušit, jak je to s jejich zmizením, pak jsou nám tyhle světy na nic."

"A jinde?" zeptal se Alexijev.

"Mohl bych pár světů prozkoumat," navrhl Olda. "Aby se tam nedostali ďáblové, musel bych pokračovat do neznáma. Podle toho, co mi Bisiája ukazovala, bude nejspíše hrozen světů s Útočištěm oddělený od našeho pozemského venušskými vazbami. To by znamenalo, dokud některou nepoužijeme a nevrátíme se do naší oblasti, ďáblové se na nás nedostanou. Problém je s bakteriemi. Podle zkušeností andělů mívají venušské světy nebezpečné, agresivní bakterie. Ale měl bych nápad, co s tím."

"Povídej!" vybídl ho Alexijev.

"Upravíme si velkou kovovou nádrž, odolnou proti bakteriím," přednesl mu Olda svou vizi. "Musí mít nepropustné stěny bez oken a dveří. Dovnitř dáme pár zdejších telepaticky řízených kamer - hodí se k tomu nejlépe. Můžeme tam umístit i nějaké vzorky, ať vidíme, jak to na ně působí. Uvnitř nakrátko otevřeme bránu do dalšího světa. Buď tam žádné nebezpečné bakterie nebudou a můžeme tam jít. Nebo budou tamější mikroby žravé, pak tam nepůjdeme a spálíme je pomocí xeri. Už dřív jsem si zjistil, že xeri není elektřina, takže prožáhne i skrz ocel, ani na to nemusím vidět. Kdyby to nestačilo, můžeme nádrž sterilizovat rozežhavením. Žádné bakterie nevydrží pět set stupňů Celsia, to si ještě pamatují od Bisiáji."

"Bisiája měřila teplotu ve stupních Celsia?" pochybovala Máňa.

"Tak tedy tisíc laifělů," dodal rychle Olda. "Andělé mají jiné jednotky, já už ti je rovnou přepočítávám. Copak to nevíš?"

"To vypadá rozumně," přemýšlel Alexijev. "První podmínkou je, že nesmíme dovolit cizímu agresivnímu životu proniknout na naše světy, ale proč bychom se měli vzdávat dalších výzkumů? Problém ale vidím jinde. Dejme tomu, že zkouška dopadne dobře. Půjdeš tam, ale na místě zjistíš, že se ty nejhorší bakterie zdržují někde pohromadě a napadnou tě, až když se jim dostaneš na dosah."

"Když jsou někde opravdu nebezpečné bakterie, že na ně ani xeri nestačí, pak jsou pryč všude," uklidňoval ho Olda.

"Samozřejmě bychom se měli nějak pojistit."

Dohodli se tedy, že se spojí s Víťou a ten jim udělá bezpečný keson na zkoumání cizích světů. Zjistit, kde se Víťa nachází, bylo věcí okamžiku. Víťa neuměl směřovaně telepatovat se dvěma najednou, takže se vypravili za ním.

"Měli bychom si vzít skafandry," navrhl Víťa. "Zdejší lidé je kdysi k výzkumu vesmíru používali - než zlenivěli a vykašlali se na to."

"Skafandry mají nevýhody," namítal Olda. "Jednak nechrání proti nejhorším bakteriím - ty si s gumou snadno poradí. Ale dejme tomu, že by vydržely. Skafandr se ti ale v cizím světě z vnější strany zamoří a jak to ze všech záhybů dostaneš?"

"Horkem!" navrhl Víťa. "Předpokládám, že nejhorší bakterie zjistíme brzy. Pak je prostě spálíme v kesonu a s daným vesmírem skončíme. Ve skafandru se vypravíme jen do světů se slabšími bakteriemi. Ty zase nepřežijí tři sta Celsia. To skafandr vydrží."

"Jak to víš?" nedůvěřoval mu Olda.

"Je to můj obor, patří to do techniky," řekl Vít'a.

"Dobře, jak dlouho ti to bude trvat, než to ze zdejších robotů vymámíš?"

"Pět minut," řekl Vít'a. "Skafoandry můžeme mít ihned, ty si pamatují. Keson bude tak jednoduchý, že jej naprogramuji, než se otočíš."

"Můžeš tedy začít," řekl Olda. "Aby bylo jasno - nejprve výzkum pomocí kesonu, pak skafoandry a nakonec bez nich, zato s Čertem. Ten je na průzkum cizích světů nepřekonatelný."

"Myslíš?" odfrkl si Vít'a.

"Mám to vyzkoušené," řekl Olda klidně. "Psi čich a instinkty jsou k nezaplacení. Přičti si jeho inteligenci - a nemáš lepšího průzkumníka!"

Vít'a už nic neříkal, ale za čtvrt hodiny stála v malém údolí dva kilometry od mělnického paláce třímetrová kovová krychle, vybavená jak Olda žádal: telepatickými kamerami, miskami na vzorky a velikými, dosud studenými žárovými tělesy.

"Kolik dáme udělat skafoandrů?" zeptal se Vít'a Oldy, když se chlubil výsledkem.

"Nejprve vyzkoušíme keson," řekl Olda. "Skafoandr nám stačí jeden, nebudeme radši moc riskovat."

"Dobře, ale půjdu tam já," řekl Vít'a.

"Nepůjdeš," opáčil klidně Olda. "Půjdu tam já, ty nemáš xeri."

"To je co?" zarazil se Vít'a.

"To je zase pro změnu něco biologického," řekl Olda. "Dokáže to na tobě spálit všechny bakterie. K léčení to ale není nutné, takže to všichni nemají."

"Já to ale mám, že?" přihlásila se Máňa.

"Ty to máš," souhlasil Olda. "Ale pokud vím, kdysi jsi mi tvrdila, že s tebou nemám počítat na průzkumy cizích světů."

"To tě tam máme pustit samotného?" naježila se. "To nemyslíš vážně! Co kdyby se ti tam něco stalo?"

"Jisté riziko tu bude vždycky," odpověděl Olda.

"Zmenšíme to riziko tím, že tam půjdeme všichni tři," řekla Máňa odhodlaně. "Vít'a chce jít také a jistě tam nebude jen překážet."

"Nemá xeri," připomněl jí Olda.

"A proč vlastně nemá xeri?" vyjela si na něho. "Proč jsi to nedal všem?"

"To ti povím někdy jindy!" zarazil ji směrovanou telepatii.

"Proč?" odpověděla mu stejně tak skrytě.

"Nech mi aspoň nějaké tajemství!" požádal ji velice naléhavě a směrovaně.

"Pro léčení to nebylo nutné!" opakoval normálním hlasem, aby to slyšel i Vít'a.

Máňa pochopila, že si o tom nepřeje mluvit, ale nechtěla to vzdát.

"Můžeme ho snad pomocí xeri zbavit bakterií my dva," řekla.

"Teoreticky ano, můžeme," souhlasil. "My dva ho snad vzkřísíme."

"Chceš tím říci, že by mu to mohlo ublížit?" podívala se na něho.

"Ano. A už se na to neptej!" požádal ji.

"No dobře," zastavil jejich hádku Vít'a. "Když je to tak, budu se držet stranou. Aspoň do doby, než se to vyřeší s tím.. s tím xeri."

Mezitím se postavili k velikému televizoru, který sem od místních robotů vyžádal Vít'a. Obraz ukazoval vnitřek kovové, slabě osvětlené krychle.

"Můžeš začít!" obrátil se Vít'a na Oldu.

V krychli se objevil oválný otvor do sousedního světa. Ale současně se tudy do krychle vevalilo jakési řídké bahno a rychle se plazilo po kovových stěnách vzhůru.

"Hele - ono je to živé!" vzdychl si Vít'a. "Ale nějak moc rychlé!"

V té chvíli obraz cosi překrylo a televizor zhasl.

"Zruš bránu!" navrhl Vít'a zklamaně Oldovi. "Budeme to muset sterilizovat."

Olda zrušil bránu a pokusil se prosvítit vnitřek krychle modravými plameny xeri. Občas přitom přesáhly ven, podobaly se Eliášovu ohni. Vít'a s Máňou to pozorovali mlčky, občas mrkli na obraz televizoru.

"Málo platné, nestačí to!" řekl po chvíli Vít'a. "Pomůže jen žár."

"Spíš se mi zdá, že xeri zničilo kameru," řekl Olda, ale svolil, aby Vít'a zasáhl tím nejjednodušším způsobem. Jistota byla přednější.

Za deset minut se obrovská kovová krychle rozžhavila do červena, další hodinu potom chladla. Celou tu dobu byli jako na trní. Konečně Vít'a robotům nařídil prořezat do kovové krychle otvor, kterým by se dalo nahlédnout, případně i vlézt dovnitř. Olda se těšil, že nějakého zdejšího robota konečně uvidí, ale nedočkal se. Po kovovém plášti krychle zakroužila oslnivě bílá tečka a vzápětí veliký kruh vpadl na zem, kde plácl do měkké hlíny.

"Počkej - může tam být jedovatý plyn!" zadržel Olda Vít'u. Máňa se držela zpátky pro jistotu sama.

Chvilí čekali, ale pak se postupně přiblížili až ke krychli. Vít'a si nenechal přebrat prvenství a opatrně si dovnitř posvítíl baterkou.

"Je tam všechno jako pokryté uhlím," popisoval co spatřil.

Pak se vsoukal dovnitř, aby přinesl kameru.

"Křupe to pod nohama," hlásil zevnitř. Jeho hlas zněl jako ze sudu, ostatně to bylo blízko pravdě. "Kamera je tím taky pokrytá. Zkusím to z ní olámat, dívejte se, jestli se neobjeví obraz."

"Kdepak, ani zdání!" odpověděla mu Máňa od televizoru.

Vít'a vystrčil ruku s kamerou ven a Olda ji převzal. Kamera ale byla zničená. Buď nepřežila modravý oheň xeri, nebo ji

spálil žár.

"Kameru můžeme vyměnit," utěšoval Oldu Vít'a.

"To sice ano, ale nedozvěděli jsme se, jestli to zachránilo xeri nebo žár," odtušil nahněvaně Olda. "S ohněm to trvá déle."

"No a co?" odsekla Máňa. "Do cizích světů nechodíme každý den. Hodina čekání nás nezabije. Nakonec - když Vít'a takových zkušebních krychlí udělá víc, můžeme se motat kolem dalších, zatímco první budou chladnout."

"Ba ne," řekl zamyšleně Olda. "Celé je to špatné. Řekl bych, že se vyplatí předem se nad tím trochu zamyslet."

"Jak to myslíš?" zpozorněla Máňa.

"Andělé tvrdí, že venušské světy jsou obecně nebezpečné," uvažoval Olda. Zase to říkal všesměrově telepaticky, aby mu rozuměl Vít'a, montující v krychli nové kamery a osvětlení.

"Proč tu tedy jsme?" nadhodil Vít'a.

"Naše Útočiště je výjimka, bílá vrána mezi venušskými světy," pokračoval Olda. "Další už asi takovou výjimkou nebudou, všechny budou nebezpečné. Leda bychom měli kliku jako hrom na druhou bílou vránu, ale nespolehal bych se na to. Marsické světy budou k životu vhodnější, ale příliš studené. Raději bych rovnou zkusil další vazby."

"Těch moc nebude," namítal z krychle Vít'a. "Tahle sluneční soustava má jen Venuši, Zemi, Mars a jednu nepříliš velkou planetu za Marsem, ale Jupiter to není ani podle velikosti, ani podle oběžné dráhy. Začal jsem ji říkat Faeton. Tak kdysi nazývali pozemští hvězdáři hypotetickou planetu mezi Marsem a Jupiterem, podle dávných teorií rozpadlou na asteroidy. Tady chybí Jupiter, ale zato je tu Faeton."

"Ty ses tady zabýval hvězdářstvím?" zeptala se ho nedůvěřivě Máňa.

"Ne," odpověděl Vít'a. "Jen jsem se zeptal zdejších robotů."

"Ty pozemské teorie o Faetonu jsou příliš staré a překonané," opáčil Olda. "Ale budiž, Faeton. Co takhle zkusit jeho vazby?"

"Neříkal jsi něco o nebezpečných Jupiterských světech?" starala se Máňa.

"Faeton není Jupiter," řekl Olda. "Slyšela jsi, že je mnohem menší. Ostatně - budeme to beztak zkoušet pomocí krychle!"

"No dobře," ustoupila nabručeně Máňa. "Prašť jako uhod'!"

Zatímco čekali na Vít'u, připravili Olda s Máňou další sadu vzorků. Držáky plné misek pak podali do krychle Vít'ovi. Jakmile vylezl ven, dal uzavřít otvor - roboti to opět udělali aniž by se objevili.

"Jak to vlastně dělají?" zajímala se Máňa, když se kovový kruh vznesl, zapadl do otvoru a jiskra jej přivařila, takže ani nebylo znát, kde se před chvilkou nacházel.

"Jako my," pokrčil rameny Vít'a. "Ovládají docela slušně antigravitaci."

Olda se zaměřil na Faeton. Tato vzdálená planeta byla kdesi pod obzorem, ale idarchon ji podle energie vycítil a dovolil se na ni zaměřit slýribem. Pak Olda nakrátko otevřel bránu a všichni tři se shlukli kolem obrazovky.

"Je tam nějaká džungle," konstatoval Vít'a.

"Ano, ale divná," dodala trochu zaraženě Máňa. "Všechny rostliny jsou tam nějak moc do červena."

"To by nevdalo," řekl Olda. "Kanárkov je žlutý a docela to tam ujde, Ultramarín je zase do modra a rostou tam dobré sladké spirálky... Uvidíme, co na to vzorky."

"Zatím se s nimi nic neděje," řekla Máňa rozmrzle.

"To by bylo naopak dobré," povzbuzoval ji Olda. "Měli bychom to nechat chvíli působit a začít se bát, jen kdyby se vzorky zkazily moc rychle."

"Jakou chvíli máš na mysli?" zeptal se věčně Vít'a. "Pět minut - hodinu - den?"

"Řekněme čtvrt hodiny," plácl naslepo Olda. "Bísíája otestovala za noc dva světy. A to se tam vždycky stačila pořádně porozhlédnout, aby zjistila co se dá."

"Nemáme její možnosti," připomněl Vít'a. "Ale ta čtvrt hodina se mi zamlouvá, vypadá přijatelně a logicky."

Čekali tedy ještě chvilku.

"Mám objednat skafandry?" nadhodil Vít'a.

"Ani ne," prohlížel si Olda pozorně obraz zevnitř krychle. "Nenapadlo to ani agar, zřejmě vystačíme s xeri. Půjdeme tam všichni i s Čertem."

"Zavolej ho tedy," souhlasil Vít'a.

"Už se stalo," vzdychl si Olda. "Vždycky mi připomeneš něco, co tak jako tak dělám."

"Promiň, ale nejsem vševědoucí a nezachytávám tvoji směrovanou telepatii s Čertem. Když něco vyjednáš směrovaně, měl by ses ještě obtěžovat a uvědomit o tom své kamarády, když se jich to týká, nemyslíš?"

"Za chvíli bude tady," ujišťoval tedy všechny Olda. "Vrací se s Apinou a štěňaty z výletu do Brazílie."

"Hezká dálka!" podotkla Máňa.

"Jak se to vezme," usmál se Olda. "Vrátí se tak rychle, jak to stihne k nejbližšímu teleportu. Vida ho, už je tu!"

Nad údolíčkem se objevil letící pes a bez nejmenšího zdržování a kroužení zamířil přímo k nim. Přistál a zaujal předepsaný psí postoj Sedni.

"Kam půjdeme?" zeptal se všesměrově. "A to půjdeme všichni?"

"Všichni," přikývl Olda. "Vyčihli jsme si nejbližší svět, chceme vidět, jaké to tam je."

"Nejbližší?" sklonil Čert hlavu na stranu. "Nejbližší je přece Země! Když nepočítám ty sousední venušské, ale těm bych raději nevěřil."

"A máš pravdu, jenže jeden docela slušný jsme našli vedle marsického, kde jsou tamti ďábloví poskoci."

"Marsické světy bývají moc studené," zavětil psík. "Často jsou tam zemětřesení a smrdí tam síra, to není pro psy nic zdravého. Víš, jak nemám rád silvestrovské rachejtle! Sousední svět je asi jediná klidnější výjimka."

"Až to uvidíš, posuzuj!" usadil ho Olda. "Docela nás bude tvé mínění zajímat. Už jsme tam byli, ale vezmeme tě jako znalce."

"Jako znalce?" zajískřila psovi očička.

"Jo, znalce," opakovala to i Máňa. "Byl jsi na více světech než my tři dohromady, číchal jsi všelijaké věci, prostě ti věříme. Jsi náš expert na cizí světy."

"To se rozumí, že nezklamu!" vypjal se psík. "Můžeme jít!"

Olda se zaměřil na Faeton a otevřel bránu do červeně tónovaného světa.

"Expert půjde jako první!" štěkl Čert a proskočil branou. Nedopadl ale na červený mech, či co to bylo, vznášel se půl metru nad tím. Zatočil se jako káča, aby mohl číchat vzduch ze všech stran, chvílku větril a pak se ještě jednou rozhlédl.

"Jsou tu kolem nějaká zvířata," řekl. "Pojďte, ale opatrně a připravte se vzletět, kdyby se nechovala přátelsky. To se podle čichu poznat nedá."

Vletěli za ním postupně všichni tři. Olda zrušil bránu a vznesli se do výšky, aby se rozhlédli po okolí.

"Jak jsem štěkl, jsou tu zvířata s pěkně silnou kůží!" připomněl Čert své zásluhy, když nedaleko spatřili něco jako nosorožce bez rohů na nose.

"Vypadají mírně," soudil Olda. "Nezdá se, že by toužila po naší krvi."

"Dobrá, co teď?" zeptala se Máňa.

"Podíváme se, co tu kde roste," navrhl Olda.

Rozletěli se rovnou za nosem. Směr letu nerozhodoval, krajina vypadala do všech stran stejně. Na rozdíl od Čech tu bylo víc vody - pod nimi byla mozaika nevelikých ostrovů, ale moře mezi nimi bylo poměrně málo - průlivy nebyly příliš široké, ze všech ostrovů bylo vidět na sousední.

"Hele - v té vodě něco velkého plave!" upozorňovala ostatní Máňa.

"Drž se raději výš!" varoval ji Olda. "Jednou po mně takhle vyjela obrovská dravá velryba, měla tlamu jako můj pokojík na Zemi - tak tak jsem jí uletěl."

"Tak to nebyla velryba!" opravila ho Máňa. "Velryby tak velké tlamy nemají."

"Čoveče, holka!" vzdychl si Olda. "Kolikrát ti mám vykládat, že v cizích světech není nic úplně stejného s tím, co známe ze Země? Vždycky musíme použít jen nejbližší možný pojem, jinak se nikam nedostaneme. Pozemské velryby znám aspoň z učebnic, je mi jasný, že to není stejný, ale jaké jiné přirovnání použít na mořského tvora, velkého jako fotbalové hřiště? Ještě že jsou na Zemi velryby a můžeme je k tomu monstru aspoň trochu připodobnit!"

"Tak bys měl aspoň říkat »jako velryba«,“ navrhla Máňa trochu dotčeně.

"A slůvko »jako« se stane našim zaručeně nejčastějším pojmem," namítal Olda. "Není snad jednodušší ujasnit si jednu provzdu, že všechno, co existuje mimo Zemi, je pozemským pojmem jen podobné?"

"To je fakt," přidal se k němu Vít'a. "Nebudeme si to komplikovat. Nesmíš být taková puntičkářka, Mančo!"

"Jak myslíte!" urazila se Máňa.

Letěli pak chvílku potichu, ale dlouho to nevydrželi.

"Hele - těch žraloků!" ukázal nadšeně dolů Vít'a. "Je jich tam celé hejno!"

"A ještě větší hejno ryb před nimi prchá," dodal Olda také tak vzrušeně. "Koupání bych si tam ale hrozně rychle rozmyslel!"

"Já ne!" řekla Máňa. "Vidíte tu nádhernou lagunu uprostřed ostrova? Tam nejspíš žádné žraloky neuvidíte! Jak by se tam dostali?"

"Půjdeme si tam zaplavat?" navrhl Vít'a.

"Nevyšiluj!" zpražila ho Máňa. "Jsme tu poprvé, ještě jsme se nerozkoukali a ty chceš do vody? Co když jsou v té laguně - třeba něco jako piraňi? Shora všechno vidíš jako na dlani, ale ve vodě si jich všimneš až když tě začnou trhat na kusy!"

"Dobře - někdo může zůstat nahoře hlídat," navrhl bezelstně Vít'a.

"Ale kdo?" uvažoval Olda. "Ačkoliv, je to vlastně jasné. Máňa lagunu viděla jako první a kromě toho, nenecháme snad dámu hlídat, ne? A my dva si o to hlídání buďto stříhneme, nebo si hodíme korunou."

"Stříhat si nemusíte a kdoví, jestli vůbec máte korunu," odfrkla si Máňa. "Hlídání беру dobrovolně, beztak se mi do vody vůbec nechce!"

"No počkej!" zarazil se Olda. "To snad nemyslíš vážně! Hlídat musí někdo z nás! Přece nechceš, aby dáma hlídala a džentlmeni se rochnili ve vodě. To radši беру hlídání dobrovolně a vy dva můžete do vody."

"Můžeme hlídat spolu," trvala na svém. "Já se koupat nebudu!"

"Ale proč?" nechápal Vít'a. "Na hlídání stačí jeden a nechápu, proč by sis to odříkala, když se Olda sám nabízí?"

"Protože se mi do vody tak jako tak nechce!" tvrdohlavě opakovala Máňa. "Nutit mě nemůžete! Jestli Olda trvá na tom, že bude hlídat, prosím. Ale já se na to budu dívat shora."

"Takže koupání nebude!" řekl Vít'a. "To by byla zábava! Jako v márnici, kdybyste se na mě koukali svrchu! Koupat se můžeme pohodlněji a bez nebezpečí v Útočišti, je tam lidí jako maku a je to zábavnější!"

"Takže to tady vlastně nepotřebujeme," řekl zklamaně Olda. "A takový nádherný svět necháme darebákům!"

"Jenže budou ve vyhnanství," ušklíbl se Vít'a. "Měli bychom jim sem dodat aspoň pár mobilních buněk, aby nemuseli bydlet zase v nějaké jeskyni."

"Hele - ty bys je mohl vymyslet, ne?" navrhl Olda.

"Jó, celej žhavel!" odfrkl si Vít'a. "Snad abysme se radši podívali, co se tu dá najít k snědku! Jinak jim sem budeme muset denně dopravovat zásoby. To by byla výhra! Hledáme snad svět, kde by přežili i bez nás, ne?"

Olda ani Máňa na to neřekli nic. Mlčení je taky souhlas.

Přeletěli nepříliš široký průliv. Většina ostrovů byla plochá jako deska a rostly na nich jen palmy, ale další ostrov byl členitější, kopce byly na něm vyšší a zdálo se, že na něm rostou celé pralesy. Bylo tu i víc zeleně než na ostrovech, kde převládaly červené palmy.

"Podívejte se!" ukázala tam Máňa. "Ten vysoký ostrov vypadá jako jediný sopečný mezi korálovými. A vidíte ty palmy? Roste na nich určitě víc plodů než těch pár chlapů spotřebuje."

"Zdá se mi, že máme vystaráno," řekl Olda.

"Jo, ale - zapomínáš, že neumějí lítat!" vmetla mu hned výčitku.

"Můžeme jim to trochu usnadnit," přemýšlel Olda. "Opatříme jim na to stupačky, kdysi jsem je viděl, leze se v nich po sloupech docela dobře."

"Nechal bych jim tu raději vznášedlo," řekl Vít'a. "Na Útočišti je kdysi používali, nejsou veliká a lítají spolehlivě. Problém je, že potřebují dobíjet baterie. Když jim tam zasázíme políčko naftovníků a přidáme agregát na zpracování, mohlo by jim to stačit."

"Můžeme jim nechat oboje," řekla Máňa. "Kdyby si všechnu naftu vyplýtvali, ať na palmy lezou pomocí stupaček."

"Dobře, s tím bychom měli začít," souhlasil Olda. "Zpočátku je budeme muset tak jako tak kontrolovat, aby nechytili nějakou místní nemoc. Na nás si zdejší bakterie ani nevyrznou, ale na ně... měli přece nemocného už předtím."

"Tím je to vyřízeno!" řekl Vít'a. "Vracíme se, nebo to tu ještě trochu obletíme?"

"Nebudeme to odkládat," rozhodl Olda. "Ty, Vít'o, připravíš agregát, vznášedlo a raději i ty stupačky. Zvládneš to sám, nebo ti s tím máme pomoci? My vezmeme sazenice."

"Nech to na mě," mávl rukou Vít'a. "Takové drobnosti dělám s roboty na Útočišti levou rukou a ani se na to nemusím probudit."

Vrátili se do Útočiště, Olda s Máňou se od Vít'i oddělili a spěchali na políčka. Za chvíli měli veliký koš sazenic a s lopatkou se vrátili do načervenalého světa.

"Nazval bych to tady Ďábelské ostrovy," řekl Olda. "Na Zemi už jedny jsou, ale až tady budou mít tu správnou významovou náplň. Máme snad právo pojmenovat, co objevíme."

"Snad se to snad bude líbit i Vít'ovi," uvažovala Máňa. "Má do toho jistě taky co mluvit, když je taky objevitel."

Vypravili se na jeden z Ďábelských ostrovů, aby založili políčko a zasázeli sazenice naftovníků. Olda na vybraném místě vytrhal plané keře. Dělal to jen tak očima, bez nářadí, a i když byl na konci zadýchaný, pohled na rozsáhlé pole v něm vzbuzoval oprávněnou hrdost. Ani by se věřit nechtělo, že to dokázal takový kluk! Máňa začala od kraje pomocí nevelké lopatičky sázet, ale brzy se začala častěji narovnávat - její záda nebyla na takovou námahu zvyklá. Olda od ní převzal lopatičku a vyráběl jamky, Máňa sázela. Na závěr zaletěli s velikou konví pro vodu k jezírku, neboť Máňa tvrdila, že mořská voda není k zalévání vhodná.

U večere se sešli s Vít'ou a zeptali se ho, jak je daleko.

"Mám to," odvětil lakonicky. "Dům budoucnosti. Vpředu vchod, vzadu se sypou do násypky plody naftovníků."

Všechno je na elektřinu a přebytek se dá použít k nabíjení vznášedla. Necháme jim jedno pro všechny, nebo každému jeho vlastní?"

"Ty bys je rozmazloval!" okřikla ho Máňa. "Jedno jim postačí."

"Jak ten tvůj dům budoucnosti řeší vodu?" zeptal se věčně Olda.

"Nijak," odvětil Vít'a. "Potrubí ani čerpadlo není problém, jen studna chybí."

"Nebo dostanou pár kanystrů, ať si pro ni chodí k prameni!" řekla svesepě Máňa. "Uvědomte si, co ti chlapi chystali! Atomovou bombu do nemocnice, tyfus mezi lidmi... Má to být pro ně kriminál, nebo zasloužená dovolená?"

"No - spíš kriminál," souhlasil váhavě Olda. "Ačkoliv - ještě nebyli odsouzeni!"

"Moc se mi líbila jedna ruská knížka, kde byl vyšetřovací vazbě Kostěj Nesmrtelný," usmál se Vít'a. "Vyšetřování jeho nekonečných zločinů mělo být nekonečně dlouhé, takže ten darebák měl svůj nekonečný život strávit v nekonečném kriminále."

"Tohle my neřešíme!" opáčil Olda. "Jde nám o to, abychom je nemuseli pořád hlídat. Toužíš stát se bachařem? Já ne. Pustit ty chlapy na svobodu nemůžeme, byli by nebezpeční. Nemůžeme je ale ani nechat zemřít hladu. Prý je snadné překročit hranici mezi spravedlivým trestem a nelidským týráním. Co já vím, na pusté ostrovy vysazovali lidi piráti, nebude to asi legrace."

"Dáme si pozor," slíbila Máňa.

Ještě téhož dne přestěhovali Vít'ův výtvar na největší Ďábelský ostrov.

"Ďábelské ostrovy!" liboval si Vít'a. "Vždycky pro mě byly zlověstně tajemné. Četl jsem knížku Motýlek a držel jsem palce tomu Francouzi, co ho tam věznili a on jim utekl."

"Tihle neutečou," odvětil suše Olda. "Z ostrova by to ještě šlo, ale - nemají kam. Dostali by se z bláta do louže."

"Tohle bláto jim může být milejší než ty louže okolo," mínila Máňa. "Vzpomeňte si na ty spousty žraloků!"

Ustavili mezitím obytnou buňku a vypodložili ji kameny, aby se nekymácela.

"Nevezme ji nejbližší vichřice?" staral se Olda.

"Okolní stromy nevypadají, že by tu byly časté vichřice," soudil Vít'a. "Spíš mě zajímá, kde je tady nějaká voda?"

"Pramen čisté vody je asi kilometr odsud," řekla Máňa. "Z výšky je to dobře vidět, až do moře z něj teče potůček. Na vodu jim stačí veliká putna. Nošení vody nikoho nezabije, aspoň budou mít co dělat."

"Tady vzadu jsem jim udělal malou kůlničku," ukazoval kamarádům Vít'a. "Dal jsem jim sem rovnou metrák plodů naftovníků, aby měli do začátku, než sklídí první úrodu."

"Koukám, že tu jsou i nějaké motyky, lopaty a konev," pochválil ho Olda.

"Ještě jim tu nechám vodní čerpadlo, kotouč plastového potrubí se zalisovanými vodiči a návod, jak všechno uložit do země a zapojit," uvažoval Vít'a. "Mohou si ušetřit nošení vody v putně."
"To už není rozmazlování, když si to budou muset sami dokončit." hájil to před přísně se tvářící Marií i Olda. "Ostatně - kdyby jim došla nafta, nebudou mít ani elektřinu a budou muset beztak nosit vodu postaru."
"Dobře," ustoupila Máňa. "Když to bude záležet na jejich snaze... můžeme jim to i přát. Ale žádné další rozmazlování! Žádný televizor, ani kafičko až do postele!"
"Televize tu beztak žádná nevysílá a kafičko? Leda bys jim to sem chodila vařit, ale to je dost nepravděpodobné," zasmál se Olda.
Na nevelkém stole v buňce zanechali dopis, kde jim Olda napsal, aby si nedělali falešné naděje, že by je v brzké době někdo vysvobodil.
"Jak jste správně pochopili, patříme k úplně odlišné konkurenci, než od jiných ďáblů. Šéfovská dohoda asi nepřipadá v úvahu. Pro vás to bude znamenat nějaký čas nedobrovolného vyhnanství. Nemůžeme si dovolit pustit vás zpátky, dokud nezajistíme bezpečí pro naše lidi. Mohli byste je tam ohrožovat. Jak jsme si zjistili, tento svět je mimo dosah techniky vašich bossů. Je skoro vyloučeno, aby vás zachránili a ještě méně pravděpodobné je, že byste odešli vlastní silou. Nezbyvá vám nic jiného než se tu zařídit na dlouhodobější pobyt."
Na závěr jim pečlivě sepsali, jak mohou získávat potraviny a co si mají sami dokončit.
"Myslím, že jsme pro ně udělali víc než bylo nutné," usoudila Máňa. "Aspoň nebudou mít důvody ke stížnostem."
"Hlavně si nemají kde stěžovat," ušklíbl se Vít'a. "Není tu ani ta lampárna!"
Vrátili se tedy k Alexijevovi a seznámili ho s tím, co do této chvíle udělali.
Alexijev se na ně podíval uznale.
"Docela dobrý!" souhlasil. "Přestěhujeme je tam hned? Seženu pár chlapů..."
"Stačíme na ně sami," mávl rukou Vít'a. "Přibral bych na to ještě Pepka a Cílku s Jirkou, když budou mít zájem."
"Podívej, Vít'o," zvažněl Alexijev. "Nebude to legrace. Ti chlapi nejsou žádná jehňátka, už se vás přece pokoušeli zavraždit!"
"To víme," odvětil Olda. "Nemají ale žádné strojky na ovlivňování lidí, budeme muset uhlídat jen jednu pistoli. Když tam přiletíme neviditelní..."
"Říkal jsi jednou, že tě ďáblovi pomocníci viděli, ačkoliv jsi byl neviditelný!" připomněl mu Alexijev.
"Jo, ale infrapřístrojem," řekl Olda. "Ten jim ve dne není nic platný. Navíc si myslím, že tam ani žádný nemají."
"Dobře," přikývl Alexijev. "Ale poletím tam s vámi aspoň já. Docela mě zajímá, jak se vám to podaří dokončit. Nebudu se vám do toho míchat, leda kdyby vám něco nevyšlo. Umím být taky neviditelný a určitě jim nejprve seberu tu zbraň."
"Já bych jim tu pistoli ponechal," mínil Olda. "Jen trochu... odborně znehodnocenou. Necháš to na mě?"
"Když zaručíš, že jim nebude nic platná..." dal si podmínku Alexijev.
"Za to ručím hlavou!" dušoval se Olda.
Alexijev tedy nic nenamítal a Vít'a zavolal směrovaně Pepíka, Máňa Jarču a Olda Jirku Rovného s Cílkou. Nikdo z nich neodmítl, zakrátko se všichni čtyři přihnali vzduchem, jen aby nepřišli pozdě.
"A nás pozvete až když máte všechno skoro hotový?" zaškaredila se na Oldu Cílka.
"To máš těžký," ošíval se Olda. "Na vsi jsme chodili společně jako parta. Co dělal jeden, dělali všichni. Tady máme partu menší. Možná je to chyba, ale nutit nikoho nemůžeme, parta je buď dobrovolná, nebo nemá smysl! Měla by ses méně držet stranou, nemyslíš?"
Trochu jedovatě narážel na Cílčinu neochotu ke společným akcím, ve kterých by neměla hlavní slovo jako na vesnici.
"Proč jsi nám ale nic neřekl?" vyčetla mu Cílka.
"Nevypadalo to zpočátku důležité," ospravedlňoval se Olda. "Máňa si jen vzpomněla, že jsme tam ty darebáky ponechali osudu. Ostatní už se z toho vyvinulo."
"No dobře," vrčela Cílka. "Připisuju ti bodík, že jsi na nás nezapomněl úplně."
Bylo to od ní vyložene smířlivé.
Do Londýna doletěli všichni pohromadě teleportem. Konvertovali se na marsický svět a jako neviditelní pokračovali k jeskyni.
Záře z otevírané brány ďábelské slouhy vyburcovala, ale naštěstí trvala příliš krátce, než aby jim poskytla orientaci, kde a co se děje. Všichni čtyři vyběhli před jeskyni, ale venku nic neviděli. Chlap v ošuntělém modrém společenském obleku držel v ruce pistoli, ale nerozhodně jí mířil nalevo a napravo, pořád nikoho neviděl.
"Nechte mi ho!" pomyslel si slabě Alexijev.
Byli ještě mimo dosah všesměrové telepatie, ale chlapem to trhlo, přece jen mohl něco zachytit. Všesměrová telepatie mu ale neposkytla žádný směr.
Nerozhodně se obrátil nalevo, pak napravo.
Najednou zařval bolestí a vztekem. Pistole mu vylétla z ruky, opsala plochou parabolou a skončila na zemi před jeskyní. Chlap v modrém se tam vrhl, ale najednou se přímo před ním zhmotnila postava doktora Alexijeva s jeho vlastní pistolí v ruce.
"Jste naši zajatci!" oslovil zděšenou čtveřici.
V té chvíli se začaly kolem objevovat děti. Na první pohled příliš malé a slabé, než aby se mohly pustit do zápasu s urostlými chlapy, ale ten první pohled mohl být mylný. Všechny na ně totiž mlčky mířily rukama s roztaženými prsty. Vypadalo to jako tichá hrozba.
"Andělé!" vykřikl nenávisně chlap v modrém. "Co po nás chcete?"
"Přemístíme vás jinam!" řekl stručně Alexijev. "Tehle svět není vhodný k životu, říkáme mu právem Sibérie. Ted' je konec léta, to snad ještě jde, ale zimu byste tady nepřežili. Máme pro vás jiné ubytování."

"Pochybuji, že budeme souhlasit!" zavrčel chlap v modrém. "A co když odmítneme?"

"Nepochybuje o tom, že na vašem souhlasu nezáleží," opáčil klidně Alexijev. "My ten přesun uskutečníme, ať chcete nebo ne. Mládeži - jedeme!"

Všichni čtyři chlapi vykřikli překvapením - a také trochu leknutím.

Nebylo divu. Vznesli se do výšky a obklopeni létajícími dětmi proletěli modrou elipsou, pak druhou. Jarča, Máňa, Cilka a Jirka je nesli očima - každý svého chlapa. Olda jim otevíral brány, Alexijev jen přihlížel, ale byl připraven zasáhnout.

Pepík s Víťou zatím pobrali spací pytle a vše, co bylo v jeskyni. Dohnali ostatní právě když prolétali první vesmírnou bránou.

Pod vznášející se skupinkou bylo modré moře, ale vpředu bylo na obzoru vidět vzdálené souostroví, kam všichni mířili. Neletěli rychle, jen kolem sta kilometrů v hodině, to už jim ale vítr hvízdal v uších a bez telepatie by na sebe museli křičet.

"Kam nás to vlečete?" řval na ně chlap v modrém. Zdálo se, že byl v téhle partě hlavní osobou, ostatní ho aspoň nechávali jednat za všechny.

"Záleží na tom?" opáčil Alexijev. "Připravili jsme pro vás zajatecký tábor, přijatelnější než vaše dosavadní jeskyně."

"Zajatecký tábor?" opáčil jízlivě chlap v modrém. "To nás chcete hlídat za ostatními dráty a s kulomety?"

"Nebudeme vás tam hlídat," ujistil ho Alexijev. "Nepotřebujeme ani ostatní dráty, utíkat nemáte kam. A na co kulomety? Copak jsme jako vy?"

"Dodržujete aspoň Ženevské ko... konvence?" lapal po dechu šéfredaktor novin.

"Ne," zavrčel hlavou Alexijev. "Ty beztak nedodržuje nikdo. Nedodržovali byste je ani vy, kdyby se naše úlohy vyměnily. Nevím, jestli vás to potěší, ale budete tam mít snesitelné podmínky a bude záležet jen na vás, jestli se tam budete cítit mizerně nebo ne."

"Jak to myslíte?" vyštěkl chlap v modrém.

"Jednoduše," řekl Alexijev. "Děti vám tam zařídily menší domek - jistě pohodlnější než jeskyně i než vězeňské cely. Pro začátek vám naplnily spížirnu, dodaly zásoby nafty i nějaké nářadí - ale dál bude záležet jen na vás, jak se uживíte."

Letěli teď nad drobnými korálovými ostrovy. Pod nimi bylo víc moře než souše, ale to se postupně měnilo, souše přibývalo. Občas se mezi plochými korálovými ostrovy objevovaly vyšší a obvykle i rozsáhlejší sopečné. Alexijevova parta si vychutnávala let i krásný pohled dolů, ale d'ábelští měli hlavu plnou obav.

"Máme se žít - sami?" křičel chlap v modrém. "To je nepřipustné! Ženevské konvence zakazují používat zajatce k otrocké práci!"

"Proto říkám, že je nebudeme dodržovat," souhlasil Alexijev. "Otrocká práce to nebude, budete pracovat jen pro sebe, ani daně z toho nebudete platit."

"A když pracovat nebudeme?"

"Tak budete mít hlad," pokrčil rameny Alexijev. "Domek je sice elektrifikovaný, ale elektřinu budete muset získávat z plodů naftovníků, pěstovaných na poli. Kdyby přšelo, máte to bez práce, v suchém počasí postačí, když je jednou za týden zalijete. Když je ale necháte uschnout, budete bez nafty a tedy i bez elektřiny. Zasázíte si keře s jedlými plody, naftovníky - zkrátka, co si vypěstujete, to budete mít. Na ulehčení sklizně palmových plodů - podobají se kokosovým ořechům - dostanete vznášedlo. Jestli umíte řídit automobil, naučíte se je řídit brzy, ale bez elektřiny létat nebude. Doporučil bych vám zbytečně nelétat, dokud nebudete mít dost nafty."

"Vždyť to neumíme!" namítal redaktor.

"To je jednoduché, to zvládnete," utěšoval ho Alexijev. "Olda s Máňou vám připravili vzorové políčko naftovníků. Zralé bobule poznáte podle toho, že zmodrají. Někde najdete i za domkem v kůlně. Semínka si můžete zasadit a políčko rozšířit, nářadí máte. Ale pamatujte si - snažte se, děláte to pro sebe. Roste tady spousta užitečných plodin, hladý nezhynete. Nikdo vám ale nebude nic nosit až pod nos."

Mezitím doletěli na místo. Jirka s děvčaty postavili zajatce na pevnou zem, ale zajatci za tu chvilku příliš přivykli beztlížnému stavu, takže je v první chvíli neunesly nohy. Rychle ale vyskočili a obhlíželi neveliký domek, kde by měli podle všeho bydlet.

Víťa s Pepíkem mezitím před ně složili spací pytle a batoh z jejich jeskyně.

"Tady máte, co je vaše!" kopl nezdvůřile Pepík na zemi do spacích pytlů.

"Ještě tu pistoli!" natáhl nerudně ruku chlap v modrém. "Na lov zvířat!"

"Nebo spíš, abyste po nás stříleli?" ušklíbl se Alexijev. "Myslím, že jste to dokázali víc než dostatečně."

"Půjč mi ji!" připomněl mu Olda. "Já jim ji vrátím."

Alexijev mu zbraň opatrně podal, ale přitom ho telepaticky varoval:

"Opatrně, ať ji hned proti tobě nepoužijí!"

"Bez obav!" usmál se na něho Olda. "Řekl jsem, že jim nebude k ničemu!"

Oběma rukama zmačkal pistoli do kovové koule a hodil ji nejbližšímu zajatci k nohám. Jen na něho zděšeně vytřeštili oči - takovou sílu od něho rozhodně nečekali. O rezonančním efektu xeri neměli ani ponětí a nešlo jim proto do hlavy, jak to ten kluk dokázal.

"Zbraň nepotřebujete," ujistil je Olda klidně. "Zvířata lovit nemusíte. Beztak by vám za chvíli došla munice. V domku ve spíži máte pár salámů, na stole je dopis s návody, co s nimi můžete dělat. Ze semen se dají vypěstovat salámovníky. Chutnají jako pravý salám, ale jsou zdravější a rostou skoro tak rychle jako bambus. Už tento podzim byste mohli sklízet. Ve spíži najdete masohrušky, chutnají jako pečená kuřata. Není to sice maso v pravém slova smyslu, ale chutná to velice podobně. Na vašem místě bych nevyhodil ani jedno semínko."

"Ty andělskej smrade!" vybuchl chlap v modrém. "Vážně doufáš, že tady budeme sázet nějaká přiblblá semena?"

"Možností na výběr máte víc," řekl Olda. "Bránit vám v ničem nebudeme. Pro mě za mě tady můžete všechno zapálit,

najít si jeskyni a žít v ní jako dosud - až na to, že je tu příjemné zeměpisné pásmo a dá se tu vydržet. Radíme vám ale, využijte, co vám jednorázově nabízíme. Nebudeme vás hlídat, ale ani obskakovat. S tím nepočítejte."

"Vy smradi!" křičel chlap v modrém. "To si vypijete!"

Andělská eskorta se tomu zasmála a postupně zmizela v otevřené bráně.

"Vesmírná brána je pohledná účinněji než mříže, ostatní drát i strážní věž s kulomety," uvažoval Olda. "Ačkoliv mohou chodit, kam je napadne, mají pro sebe celý svět a jsou bez dozoru, nedostanou se odtud."

"Kdyby věděli, že jejich domek stojí na místě odbavovací haly letiště v Ruzyni!" zasmál se trochu Pepek.

"I kdyby to věděli, nebylo by jim to nic platné," řekl Olda.

"Doufám, že pro ně bude Praha nedosažitelná!" řekla Máňa.

"Musel by je odsud někdo dostat," řekl Olda. "Ale kdo? My si to rozmyslíme, ďáblové sem nemohou. Až k nám přiletí andělé, řekneme jim o nich."

"Až přiletí andělé...!" vzdychla si Máňa. "Víš aspoň, kdy to bude?"

"Nevím," zesmutněl Olda. "Může to být už zítra, ale také až za sto let."

"Tos' mě potěšil!" zavrčela Máňa.

Parta se s Alexijevem vrátila do Útočiště.

"Jdete právě včas k večeři!" přivítala je v jídelně stará kuchařka Gertruda Steinová.

Dostali poctivé porce večeře a zasedli ke stolu. Veliká jídelna byla plná pacientů, byl tu normální šum, ale nikdo si jich nevšímal a mohli si v klidu znovu probrat dnešní události.

Vítu zájímalo, jak Olda dokázal zmačkat holýma rukama pistoli do nevzhledné kovové hroudy, ale dozvěděl se jen to, že to dělá pomocí xeri, takže jeho dotaz vyzněl do ztracena.

"Kdy se na tamty... zase půjdeme podívat?" zájímala se Cilka.

"Nechal bych je být," řekl Olda. "Jednak by si připadali jako v zoologické zahradě, ale také by si mohli někoho z nás vyčíhat, kdybychom se jim příliš často ukazovali. Ozbrojení už nejsou, ale mohli by si udělat luk a šípy. Nechtěl bych ani dostat zezadu do hlavy pitomým šutrem. Podíval bych se na ně nejdřív za týden, jestli mají co jíst. A pak až za měsíc."

"A co když chytanou nějakou nemoc?" starala se Cilka.

"Možná bychom je měli zpočátku kontrolovat častěji," ustoupil trochu Olda.

Po večeři se Cilka s Jirkou vrátili domů do vsi - jak trochu honosně nazývali zemědělské usedlosti Macounů a Rovných. Jarča a Pepík se šli podívat na průzkumnický keson, Vít a jim slíbil odborný výklad, Alexijev odešel do své kanceláře.

"Věnoval bys mi - asi tak čtvrt hodinku?" obrátila se znenadání Máňa na Oldu.

Trošku ho to zarazilo. Napadlo ho, že třeba Máně jejich nedávná dohoda nestačí a chtěla by ji rozšířit. Nakonec - bylo by to přirozené. Na druhou stranu si neuměl představit, že by si ho nějaká holka zabrala jen pro sebe, i kdyby to byla Máňa. Jak to udělat, aby ji nezklamal?

"Jen na chvíli," doplnila rychle. "Neboj se, je to tak říkajíc služební záležitost. Ale chtěla bych, aby to bylo jen mezi čtyřma očima..."

Aha, řekl si v duchu. Tedy - něco jiného!

"Mezi čtyřma očima..." opakoval po ní. "To musíme zajít trochu dál do lesa, tady je plný pacientů."

Ačkoliv to věděla, raději se o tom mrknutím přesvědčila. Les byl skutečně plný pacientů - v této chvíli vlastně vyléčených rekreatantů. Seděli porůznu na lavičkách, nebo se procházeli po cestičkách.

"Pojď tedy trochu dál," souhlasila.

Chvilí šli mlčky. Dál od paláce byl les tišší, nikdo tu nechodil. I tady byly podél cesty po dvaceti metrech rozeseté lavičky, Vít a jich v prvotním nadšení postavil možná tisíce. Tady už byly prázdné, nikdo na nich neseděl.

Když neslyšeli hovor ani jiné zvuky z blízkosti, Máňa se u jedné zastavila a obkročmo se posadila na její dřevěně se tvářící sedačku.

"Smím se tě na něco vážného zeptat, Olí?" ukázala Oldovi naproti sobě.

"Samozřejmě," zvažněl Olda a posadil se stejným způsobem naproti ní.

Seděli naproti sobě, dotýkali se kolena, ale byli přitom od sebe dál, než kdyby seděli vedle sebe.

"Proč mám xeri jen já a ty?" podívala se mu do očí. "Nebo je nás víc?"

"Ještě Čert," připomněl ji Olda. "Od toho xeri máme. Čert je dostal od přítele andělů za věrné služby, aby se nemusel bát zvířat v cizích světech. Bisiája měla xeri také, ale netroufla si dát mi to. Xeri je totiž hodně zlá zbraň. Idarchonem se dá také zabíjet, ale naštěstí pro nás je důležitější jako nástroj k léčení, proto nám jej po dlouhém rozvažování nakonec dala. Oblast elektrolytické nevodivosti, naše známé přimrazení, člověka zabije až po chvíli a dá se snadno napravit. Navíc vůbec nepůsobí na nás, co máme idarchon. Vydržíme i oheň v hlavě, který by jiné také spolehlivě zabíjel. Xeri ale může ublížit i člověku s idarchonem a to tak důkladně, že by pomohla jen čtyřnásobná dávka - jinak řečeno, zabije. Tobě jsem to dal z nerozváženosti, ale taky tě snad trochu znám a věřím ti. Pak jsem se toho ale sám zalekl, zejména když nám Pepek předvedl přímo ukázkové zneužití idarchonu. Proto už ani nechci dávat xeri nikomu."

"Ani Alexijevovi?" dívala se mu pořád do očí.

"Tomu snad ano," přikývl Olda. "Někomu věřit musíme. Ale andělé se to vyloženě báli dávat barbarům. Proto to máme jen oklikou přes Čerta a musíme si uvědomit, není to hračka. Musíme se chovat opatrně a rozumně. I bez přímého zákazu, který Bisiája respektovala."

"A co kdybych to teď někomu vyklonovala ze sebe?" nadhodila.

"Možnosti máš stejné jako já," přikývl vážně. "Ale opakuju ti to ještě jednou - důkladně si to promysli, než něco

takového uděláš."

"Opravdu to nechceš dávat všem?" zeptala se ho přímo.

"Nechci," zavrtěl hlavou. "Pepík mě přesvědčil, že by to bylo nebezpečné."

"Ach jo," vzdychla si. "Ale co chceš dělat s tím, že to nejspíš mají i všechna štěňata?"

"Všechna ne," zavrtěl hlavou. "Jen ta poslední. Uvažuj trochu! Jestli jsou aspoň některé z andělských orgánů dědičné, mají xeri i dokonalejší telepatii jen štěňata, která si Čert pořídil až po návratu ze záchranné výpravy s Přitelem. Ta první, která utopil pan Macoun, mohla mít jen telepatii - navíc stejnou jako my. Alík, Laila, Brok, Rek mají idarchon až ode mě, protože idarchon dostal Čert až po návratu z cest. Teprve poslední štěňata mají opravdu všechno."

"Psi to mít mohou - a lidé ne?"

"Psy ani nenapadne, aby pomoci xeri zabíjeli," řekl Olda smutně. "Použijí to nanejvýš k sebeobraně a to ještě nejspíš k zastrašování. Ale lidi... příznám se, Pepík mě zaskočil. Něco takového jsem nečekal. Jak vůbec mohl... Já vím, šikanovali ho, týrali ho. A přece mi to přišlo necitelné. Pepík ode mě zkrátka nikdy xeri nedostane."

"Ode mě taky ne," řekla Máňa vážně. "Máš pravdu, přesvědčil jsi mě. Taky nechci, aby to někdo používal k zabíjení. Jen jsem se chtěla ujistit, že to tak opravdu myslíš."

Zvedla se a překročila sedátko na cestičku. Olda si oddechl, zřejmě měla opravdu na srdci jen tohle. Také vstal a obrátili se zpátky.

Bylo pozdě, na les začalo padat šero. Kdyby Olda a Máňa nebyli neobyčejné děti, jistě by o ně měli doma starost. Oba trochu na svou výjimečnost hřešili, proto zatím nespěchali.

Najednou Olda bez nejmenšího varování vrazil do kovové tyče. Až ho odrazila nazpět. Překvapením vytřeštil oči a držel si rukou čelo. Máňa šla krok za ním, stihla zabrzdit včas, ale překvapená byla stejně jako on.

Kovové tyče před nimi tvořily mříž, přehrazující lesní cestičku. Před chvílí tudy šli opačným směrem a to tu přece žádná nebyla!

Letným rozhlédnutím zjistili, že se mříže znenadání objevily kolem dokola. Nahoře byl ze stejných mříží i strop.

Byli - v kleci.

Ultimatum

Olda chvíli se zaujetím zkoumal mříž. Kov byl neuvěřitelně hladký a tyče bez nejmenší nepravidelnosti. Ale už jejich nečekané objevení svědčilo o jejich nepozemském původu.

"Co je to?" zeptala se ho nesměle Máňa. "Olí, nejsou tady nakonec - ďáblové?"

"Nevím," zavrčel. "To by byl vážně průšvih!"

Popadl dvě tyče a pokusil se je roztáhnout, aby tudy s Máňou prolezli. Měly v průměru aspoň tři centimetry, ale použil na ně xeri a rezonančně si je změkčil, takže je od sebe roztáhl.

"To se jen tak nevidí - jste vážně dobří!" ozvalo se mu najednou v hlavě.

Oldovi se zdálo, že se ten někdo docela dobře baví, ale jemu to tak vtipné nepřipadalo. Horečnatě rychle uvažoval.

Ďáblové telepatii neznají. Ten trik s mřížemi před rokem neuměli, to by to použili už na Zemi. Ani lidé to být nemohou.

Snad Vít a s Pepíkem by něco takového s pomocí zdejších robotů dokázali, ale ty by podle telepatie poznal. Andělé by zase tak hloupě nežertovali. Musí to být někdo, kdo nepatří k lidem, k andělům, ani k ďáblům.

Kdo to ale může být?

"Máni - někdo se mnou telepatii!" obrátil se rychle, ale raději směřovaně na kamarádku.

"Já to taky chytám," ujistila ho stejným způsobem. "Zřejmě to směřuje na nás na oba! Já jsem už na to upozornila Alexijeva. Říká, že v paláci ani v Pardubicích se nic mimořádného neděje, ale chce vědět, jestli nám má přijít na pomoc, nebo ten problém zvládneme."

"Nevím, jak by nám mohl pomoci," řekl jí rychle a pečlivě to směřoval. Ten neznámý by neměl znát všechno, včetně jejich pocitů. "Ať se zatím drží v pozadí!"

Rozdělili si mlčky úlohy. Olda měl jednat s neznámým, ale směřovat to i na Máňu, aby byla v obraze. Máňa souběžně informovala Alexijeva a jeho prostřednictvím i ostatní.

"Je tu někdo? Ukaž se!" odpověděl Olda telepatickému hlasu směřovaně.

Příjemce směřované telepatie mohl být samozřejmě až na druhé straně světa, ale tenhle by měl být poblíž, když viděl, co se tu děje!

"Kdo jsi?" přidal ještě jednu otázku, zatímco prolézal mříží.

Místo odpovědi se před Oldou objevila další, stejně pevná mříž ze stejného materiálu. Prostě se najednou objevila. Tak jako se naráz objevovalo všechno v tomto světě.

Olda ji opět popadl, roztáhl ji ještě prudčeji, ale v té chvíli se před ním objevila třetí.

"Chceš si jenom hrát, nebo nám chceš něco vážnějšího?" pomyslel si trochu rozzlobeně. Pořád to směřoval na neznámého.

Roztáhl třetí mříž, ale rázem se před ním objevila čtvrtá.

"To je ale blbá hra!" řekl a zacouval zpátky. "Na tohle nehraju!"

"To není hra!" ozvala se jim v hlavě odpověď. "To je varování, abyste si nemysleli, že můžete všechno!"

Telepatie nemá zvuky, tón telepatie je víceméně fiktivní pojem, ale dá se z ní rozpoznat ledacos - i nálada. Neznámý přešel do skutečně tvrdého tónu, už ne pobaveného, ale vyloženě nepřátelského. Ten dojem podpořily i nečekaně se objevující mříže. Neznámý jim chtěl zřejmě ukázat, že je má v moci. Olda sice věřil, že jim bránu do sousedního vesmíru nezablokuje, ale tuhle možnost úniku si schovával jako poslední.

"Varuješ nás možná hezky, ale úplně zbytečně!" odušil. "Ani zdaleka si nemyslíme, že můžeme všechno. Nemůžeš nám

jasněji sdělit, co doopravdy chceš?"

"Co vlastně děláte na tomhle světě?" zeptal se jich neznámý, aniž by Oldovi odpověděl.

"Schováváme se tu. Právě proto, že nemůžeme všechno," řekl Olda.

"Proč se tu schováváte? A před kým?" chtěl vědět neznámý.

"Záleží na tom?" položil mu Olda protiotázku.

"Možná ano, možná ne," zněla nic neříkající odpověď.

"Nerozhoduje, před kým se tady schováváme," odvětil Olda. "Nastěhovali jsme se sem, protože tenhle svět byl pustý. Máš něco proti tomu?"

"Tenhle svět je náš," odpověděl neznámý. "A vy se odsud vypakujete, rozumíš?"

"Váš?" nedal se Olda. "To by mohl říct každý. Byli jste tu snad dřív než my?"

"To bych prosil!" odvětil neznámý. "Jste tady sotva rok a děláte, jako byste se tu chtěli uhnízdit natrvalo, ale my jsme zdejší, jsme tady doma odedávna, rozumíš?"

"Vy jste - zdejší obyvatelé?" chytil se za hlavu Olda. "To je ale průšvih! Mysleli jsme, že jste všichni vyhnuli! Vždyť nám to tvrdili i zdejší roboti!"

"Copak, copak?" zeptal se ho jedovatě neznámý. "Moc tě mrzí, že jsme si dovolili zůstat naživu? Ale náš svět nebyl opuštěný ani na chvíli, takže tu nemáte co dělat. A naši roboti vám tvrdili jen to, co jsme jim přikázali. Zajímali jste nás. Nedostáváme často návštěvy z vesmíru. Kdyby vám šlo o výzkum cizích světů - prosím, zkoumejte si, co se vám zlíbí. Ale vy se u nás chcete usídlit a s tím už souhlasit nemůžeme. Tenhle svět je náš a náš také zůstane!"

"My vám ho nevezmeme," mračil se Olda. "Průšvih by byl, kdyby se nám to samé stalo i jinde... Museli jste se před námi tak dlouho schovávat? Nemohli jste se nám ukázat dřív?"

"Záleží na tom?" zeptal se ho neznámý.

"To se rozumí!" vybuchl Olda. "Vědět, že tu jste, nezařizovali bychom se tu! Teď už pro nás nebude tak jednoduché odejít!"

"Bude to naopak velice jednoduché!" odvětil neznámý štiplavě. "Seberete se a odtáhnete tak rychle, jak to umíte! Když neodejdete, vyženeme vás - nebo rovnou pobijeme! S vetřelci se mazlit nebudeme! Mříže jsou jen drobná ukázka, co všechno můžeme udělat, stejně tak vás můžeme roztrhat na kusy!"

To Oldovi došlo také. Kdyby se vedle nich znenadání objevila bomba načasovaná na půl vteřiny, nestačili by se ani polekat. Tím, že to neznámý neudělal, dal najevo, že má ještě zájem na vyjednávání. Ale to vyjednávání nebylo rozhodně v přátelském tónu.

"Neprovokuj ho, Oldo!" ozval se mu v hlavě Alexijev. "Radši ustoupíme."

"Nic jiného nám ani nezbyvá!" rychle odvětil Olda jen pro něho a Máňu. "Má nás v hrsti všechny, nejen nás dva. Ale mohl by nás nechat aspoň v klidu odejít."

"Pokus se to vyjednat, držíme ti palce!" ujistil ho Alexijev.

"To se ví, že odtáhneme!" řekl Olda neznámému. "O tom se hádat nebudeme. Když je to váš svět a přejete si, abychom odešli, odejdeme. Problém je, kam půjdeme a jak rychle se tam dokážeme přestěhovat. To stěhování nebude jednoduché, uznej!"

"To je ale váš problém, ne náš."

Pokus obměkčit neznámého poukazem na složitost situace zřejmě nevyšel, došlo Oldovi. Problémy pozemšťanů ho nedojímají.

"No jistě!" řekl naštvaně. "Je to náš problém. Ale vznikl částečně i vaší vinou."

"My že máme vinu na tom, že jste se pokusili ukrást náš svět?" zahromoval neznámý ve spravedlivém rozhořčení.

"Není to trochu drzé?"

"Není!" odsekl Olda. "My nekrademe! Vědět o vás, nebyli bychom tu. Domnívali jsme se, že je zdejší svět prázdný, takže se můžeme nastěhovat a nikomu nebudeme překážet. Vaši roboti nás v tom jen utvrzovali. Proč jste nás tak dlouho nechávali na omylu? Nechali jste nás natahat sem tolik lidí i věcí, že nebude snadné všechno uklidit. Pro vás je to jednoduché, jistě, není to váš problém. Uznávám to. Vy zase uznejte, že pro nás to problém bude - a veliký!"

"Poslyš - vás nenapadlo zůstat tady i proti naší vůli?" zeptal se trochu nejistě neznámý. "Vy o tenhle svět nechcete bojovat?"

"Copak jsme barbaři nebo dobyvatelé?" odmítl to Olda. "Jestli jste skutečně zdejší, není o čem diskutovat, tento svět je váš. Najdeme si jiný, opravdu prázdný. Známe nějaké, bohužel jsou daleko, takže stěhování bude problém. A veliký! Moc jste nás tím nepotěšili!"

"Nemáte obsazovat světy, kde už někdo je!" vyčetl jim neznámý nesmířitelně.

"Copak to děláme?" opáčil Olda. "Máme zájem jen o prázdné světy. Váš také vypadal jako prázdný, ale to je vaše vina - proč jste nás podváděli?"

"My že jsme vás podváděli?" vybuchl neznámý. "Jak můžeš tak drze lhát? Vždyť jsme s vámi ani jedním pojmem nejednali!"

"A právě tím jste nás podvedli!" řekl Olda. "Podvádět se dá i bez jediného slova! Třeba vyvoláním dojmu, že tu nikdo není. Podvedli nás vaši roboti - ale na váš příkaz. Takže se to dá chápat jako byste nás podvedli vy sami!"

"To není naše vina!" přešel neznámý do obrany. "Dlouho jsme o vás nevěděli, objevili jsme vás až nedávno."

"Neříkej! A kdo nařídil robotům lhát, že tu nikdo není?"

"Ten příkaz dostali roboti už před pěti sty lety," hájil se neznámý. "Nejste první, kdo se k nám dostal. Tehdy tu byli jiní. Přiletěli velkým hvězdným letadlem a také se rozhlíželi, kde by se usídlili. Když ale zjistili, že většina našich lidí vyhnula, usoudili, že v našem světě bude něco nebezpečného. My jsme je v tom ovšem nechali. Odletěli a už se nevrátili."

"My jsme také zjišťovali, jestli tu není něco nebezpečného," řekl Olda. "Vaši roboti nám ale sdělili, že to nic tak zlého nebylo."

"Vyhnutí skoro celé civilizace vám nepřipadalo zlé ani kruté?"

"Ani ne," pokrčil rameny Olda. "Spíš smutné a taky trochu nešťastné. Ale hlavně - bylo to pro příčinu zevnitř, ne zvenku. Nám by to nehrozilo."

"Jsi si tím tak jistý?" pokoušel se ho zviklat neznámý. "Po celou dobu, co vás sledujeme, se nám zdá, že spousta vašich žije dost prázdně na to, aby na něco podobného taky naletěla."

"Naletěla?" vyhrkla Máňa. "Poslyšte - to vyhnutí nebylo náhodné?"

"Ale ovšemže nebylo!" v telepatii neznámého se mihl dost neupřímný úsměv. "To se ví, informace jsme pro vás upravili, aby se to podobalo nešťastné náhodě. Jinak byste moc rychle pochopili, že jsme tu zůstali."

"Vy jste to udělali - schválně?" zděsil se Olda - a jak se zdálo, Máňa také.

"Dá se to tak definovat," souhlasil neznámý. "Vy se trápíte s léčením kdejaké bezcenné verbeže, zatímco my jsme naši prázdnotu zlikvidovali. Na tom bychom se stejně neshodli."

"To tedy ne," souhlasil Olda.

Do této chvíle byl celkem pochopitelně na neznámého rozzlobený pro jeho lhaní, ale jak se zdálo, bylo to ještě horší.

Jen vyvrhel se může chlubit vyvražděním většiny lidstva.

Alexijev, kterému to Máňa průběžně předávala, už rovněž pochopil, že se jim z mlhavé nevědomosti začíná vynořovat obrys něčeho obudného. Nechtěl to ale pokazit, jen tvrdil, že nemá cenu neznámému odporovat. Je to jejich svět a lidi tu nevtáží? Pak tu lidé nemají co dělat. Olda to zřejmě chápal podobně a zatím si při jednání nevedl špatně. Pokoušel se získat čas na spořádaný ústup a dozvědět se přitom o těchto bytostech co nejvíc.

"Poslyš - proč jste vlastně zlikvidovali tamty... to vám tak překáželi?" zeptal se Olda.

"Překáželi," souhlasil neznámý. "Ta většina bezejmenných povalečů spotřebovávala bez užitku zdroje naší civilizace. Každý chtěl mít nejen co nutně potřeboval k životu, ale i bydlení s výhledem na nějaké jezero, nejlépe každý den nově zařízené, a když se to nedalo zvládnout, na každém kroku si stěžoval. Ty tupé nuly neustále přetěžovaly síť teleportů, jen aby mohly pořádat mejdany co nejdál od vlastních doupat. Marně jsme je napomínali, že to tak nejde dál a jestli nepřestanou plýtvat, naši civilizaci zahltí. Až jsme je nakonec zlikvidovali - je od nich pokoj, konečně máme všechno a navíc klid."

"To by se snad dalo řešit jinak," mračil se Olda. "Když nestačí zdroje, každý to pochopí a spokojí se s menším komfortem."

"My jsme se rozhodli jinak," odvětil neznámý. "Radikálněji."

"Takže neplatí tvrzení vašich robotů, že to bylo skrz televizi?" zeptal se Olda. "Jakou část vaší civilizace jste vlastně vyhubili? A jak?"

"Bylo to prostřednictvím televize," ujistil ho klidně neznámý. "Většina bezcenných už beztak nežila pro nic než pro zábavu. Poslali jsme jim několik neviditelných příkazů, aby sami požádali roboty o smrt. Těch prázdných hlav nebyla žádná škoda. Zůstalo nás málo, zato těch nejlepších. Nám teď patří tenhle svět. Vám ho nenecháme - beztak byste sem natahali stejnou prázdnotu, jaké jsme se my už zbavili."

"No jo, vy jste ta elita!" zavrčel Olda. "Ale to je vaše věc. Uznáváme, že vám tenhle svět patří a odejdeme. Nadšení od nás jistě nečekáte, ale jak jsem řekl, rozhodnutí padlo v té chvíli, kdy jste se nám ukázali. Další vyhrůžky byly zbytečné. Zůstat tady proti vaší vůli se neslučuje s naším přesvědčením, nejsme dobyvatelé ani barbaři. Naše přesvědčení nám nedovoluje dělat vám problémy. Odstěhovat se ale není pro nás věc rozhodnutí, je to především značně složitý technický problém."

"Technický problém?" podivil se trochu neznámý. "Jaký problém?"

"Budeme potřebovat nějaký čas na přípravu na tom dalším světě," vysvětloval mu Olda. "Natahali jsme sem spoustu materiálu. Dohodneme se s vámi aspoň na nějaké rozumné době k odchodu? Nebo po nás chcete, abychom odešli všichni ještě dnes?"

"A co kdybychom vám takový požadavek dali?" zkusil to škodolibý neznámý.

"Odstěhovali bychom ještě dnes," řekl Olda vážně. "Ale pak bychom se sem museli pro zapomenutý materiál vracet."

"To my bychom ale mohli považovat za agresi a každou takovou nepovolenou návštěvu po zásluze ztrestat," nadhodil neznámý.

"Poslyšte," zamračil se Olda. "Co máte pořád s tím trestáním? Není k tomu důvod. Jestli chcete poznat skutečné nepřítelství, pošleme vám sem ty, před kým jsme se tady ukrývali. Ale měl bych vás varovat. Ti by váš svět zničili tak důkladně, že by se tu nedalo žít."

"Myslíte?" zlehčoval to neznámý. "Co je to za nepříjemné bytosti?"

"Nevím, jestli vám to něco řekne," pokrčil rameny Olda. "Říkají si tefirové. Ale musím vás ujistit, viděl jsem vlastníma očima svět zničený tefiry tak důkladně, že je nebezpečné se tam být jen podívat."

"Tefirové?" zarazil se neznámý a jeho sebevědomý tón okamžitě zvažněl. "To jméno už jsme kdysi slyšeli..."

"Oni už tady byli?" zachmuřil se i Olda.

Měl proč. Tefirové na venušském světě, to nebylo dobré znamení. Pak by je venušská vazba před nimi nemusela vůbec chránit.

"Tady sice žádní nebyli, ale - právě tefirů se tolik obávaly bytosti, které nás navštívily před vámi," vysvětloval pomalu Oldovi a Marii neznámý. "Říkaly, že jestli u nás byli tefirové, nezbyvá jim než zmizet, setkání s nimi je jistá smrt. Trochu se divily, že je tady tolik mrtvol, ale ještě by se tu dalo žít, tefirové podle nich ničí světy důkladněji - to by jen potvrdzovalo vaše slova. Musí to být hodně tvrdí válečníci!"

"Aspoň nám to uvěříte, když to víte i odjinud," přikývl Olda. "Tefirové jsou známí na stovkách světů a všude je

doprovází pověst nelítostných zabijáků."

"A vy se s nimi znáte tak dobře, že byste je na nás mohli poslat?" opáčil neznámý. "Není to nakonec přiznání, že s nimi spolupracujete víc, než chcete přiznat?"

"Není," řekl Olda. "Nevím, jak vám to mám říci. Na tomto světě jsme nenašli zvířecí dravce, ale na jiných světech můžete potkat zvířata, která loví a zabíjejí jiná zvířata."

"Kdysi dávno žili i u nás," souhlasil neznámý. "My jsme všechny dravce jako potravní konkurenci vyhubili, dříve než jsme se naučili získávat jídlo přímou syntézou. Teď by nám to už nevadilo - ale bez dravců se svět nezastavil."

"Barbaři!" podotkla Máňa, ale směřovala to pečlivě jen na Oldu.

"Počkej - nech mě!" požádal ji Olda. "Chci ho trochu zastrašit."

"Zkus to," špitla Máňa tiše telepaticky.

"Některá lovená zvířata používají zvláštní, ale účinnou taktiku, která často vede k jejich záchraně," pokračoval Olda.

"Úmyslně před svými pronásledovateli prchají k ještě horším dravcům a pro jistotu je hodně hrubě vyruší z klidu.

Šelmy se pak často pustí do sebe a kořist jim uteče, ale obvykle to odnese slabší šelma z těch dvou. Mohli bychom tutéž taktiku použít a v roli lovné zvěře na vás vylákat tefíry. Nepochybujte o tom, že byste byli tou slabší šelmou právě vy."

"Neznáte naše zbraně!" vypálil neznámý. "My také dokážeme zabít! Vám by přitom hrozila dvoji smrt, od tefírů i od nás!"

"Když zvíře zaženete do kouta, udělá pro svoji záchranu možné i nemožné," řekl Olda. "Zažňte nás do rohu - a dočkáte se třeba i návštěvy tefírů. Vaše zbraně neznáme, ale vodu ani vzduch zřejmě trvale neotravují. Tefírské zbraně jsou horší. I kdybyste je odrazili, ještě tisíce let by se tu nedalo žít. Radím vám - nedávejte nám nesplnitelné podmínky."

"Kdybychom chtěli, pobijeme vás všechny v jediném okamžiku!" holedbal se neznámý.

"To by tefírové dokázali také," usmál se trochu smutně Olda. "Ale nezlikvidujete nás na sousedních světech. Naše telepatie nesahá jen po tomto světě, ale i do okolních. I kdybyste nás v jediném okamžiku pobili všechny tady u vás, ostatní se to v tomž okamžiku dozvědí. A ti by vám tu návštěvu tefírů mohli zařídít."

"Ale - jak se to shodne s vašim přesvědčením?" zkusil to neznámý jinak. "Tvrdil jsi, že vám přesvědčení nedovoluje dělat nám potíže!"

"To platí jen v případě, že se rozumně dohodneme," ujistil ho Olda. "Kdybyste nás ale začali zabíjet, byl by to zločin. A trest za zločin je něco úplně jiného než křivda na nevinném! Proti spravedlivému trestu naše přesvědčení neprotestuje. Tefírové sice spravedliví nejsou, ale v tomto případě by jejich zbraně výjimečně nad vámi vykonaly spravedlnost."

"My vás přece nechceme vyhubit," ujistňoval Oldu rychle neznámý. "To bychom mohli udělat už dávno!"

"A neudělali byste dobře," zavrtěl hlavou Olda. "My vám také ubližovat nechceme. Váš svět vyklidíme - snad přijmete i naše vysvětlení, proč jsme se začali natrvalo zařizovat. S tím je konec, ale zkuste nám to nedělat zbytečně horší než to je. Co kdybychom se raději dohodli na oboustranně rozumné době pro klidný odchod?"

"A co když vám ustoupíme a vy pak na nás stejně pošlete tefíry?"

"Uvažujte trochu!" opáčil Olda. "Proč? Uznáváme vaše právo na tento svět, nechceme s vámi bojovat. Když nás nezaženete do kouta, nebudeme mít ani důvod riskovat další konflikt s tefíry, jsou nebezpeční i pro nás. Nemusíme být spojenci, stačí když nebudeme nepřátelé."

"To zní rozumně," souhlasil raději neznámý. "Nejsme proti dohodám. Můžete to ocenit, napadnout jsme vás mohli otevřeně a tvrdě už dávno, ale neudělali jsme to. Tohle je ale náš svět a my vás tu nechceme, to zase musíte pochopit vy."

"Chceš snad tvrdit, že to nechápeme?" řekl Olda. "Co jsme udělali, když jsme zjistili, že jste zdejší? Tvrdil jsem jen, že máme problém. Jen my, vy ne. Je naše povinnost nedělat vám problémy ve vašem vlastním světě. Jen nám to nedělejte horší, než to pro nás už je."

"Dobře - co považujete za rozumnou dobu k odchodu?" zeptal se suše neznámý.

"Tak - půl roku poté, co objevíme příhodný svět," uvažoval rychle Olda. "Momentálně žádný volný nemáme. Hledání nemůže trvat dlouho, odhaduji to na rok. Kdyby ale můj odhad nebyl správný, nemělo by to být důvodem k nedůvěře."

"Rok není nic proti věčnosti," souhlasil rychle neznámý. "Ale okamžitě sem přestanete dopravovat další své lidi i materiál!"

"To se rozumí samo sebou," přikývl Olda. "Jakmile jsme se o vás dozvěděli, naše plány na využití vašeho světa padly. Samozřejmě musíte pochopit, že někteří z nás budou odcházet jen dočasně a musí se sem vracet, dokud nebude všechno zařízené - jen sem nebudou přicházet další, kteří tu ještě nebyli. Naopak byste nám ale měli dovolit používat vaše zařízení, když sem nebudeme dovážet materiál. Vrátili bychom vám je na konci našeho pobytu, až je nebudeme potřebovat. Některé vaše prostředky mohou náš odchod významně urychlit."

"Používejte si, co chcete," ustoupil neznámý. "Můžete si to i odvézt do nového světa! Jen když budete pryč!"

"Díky," odvětil vážně Olda. "Rozumné dohody musíme uvítat. Jak říkám, nemusíme být spojenci, stačí když nebudeme nepřátelé."

"Tak jsme domluveni," rychle dodal neznámý. "My se dorozumíváme telepatii, takže to v této chvíli známe všichni a budeme to všichni dodržovat."

"Také se domlouváme telepatii," řekl Olda. "V této chvíli to známe nejen my na vašem světě, ale i všichni naši na okolních světech. Dodržování dohod je v našem i ve vašem zájmu. V této chvíli už začínáme pracovat na odchodu."

"Dobrá - jste volní!" řekl neznámý.

Mříže okamžitě zmizely. Lesní cestička byla volná.

"Poslyšte..." začal ještě Olda.

Hned si ale uvědomil, že nemá telepatický kontakt. Neznámý se stáhl. Byl někde poblíž? I kdyby to vypadalo divně, mohl je pozorovat nějakým skrytým kamerovým systémem a sám sedět někde daleko...

To už ale bylo jedno. Kontakt skončil a obě pozemské osady tohoto světa čekalo nucené stěhování.

Kam? Zatím do neznáma...

"To jsme zase dopadli!" přivítal Oldu s Máňou doktor Alexijev.

Řekl to rezignovaně, ale Oldu i Máňu objal, jako kdyby přišli odněkud zdaleka. Podobně je přivítali i ostatní stálí obyvatelé Útočiště. Pepík s Víťou trochu se závistí, že u toho nebyli, stará Gertruda, doktoři, sestřičky i Bulisovi s ulehčením, že se jim nic nestalo.

"A můžeme se začít pakovat!" postěžoval si Olda.

"Mohlo to dopadnout hůř!" dodala Máňa vážně. "Co budeme dělat?"

"Jak říkal Olda, spakujeme se a vypadneme!" pokrčil rameny Alexijev. "Není to náš svět a jsme tu nezvaní hosté. Když nás tu domorodci nechtějí, nemáme na výběr."

"A jsou vůbec odsud?" nadhodil Pepík. "Co když sem přišli až po nás? My jim zbytečně ustoupíme a oni přijdou zadarmo k hotovému!"

"Ti nejsou zdaleka," řekl zklamaně Víťa. "Jsou zdejší. Po celou dobu, co Olda s Máňou vyjednávali, nehnuli pro nás zdejší roboti prstem. Prostě nám je zablokovali. Zablokovat bych to ani neuměl, z toho je vidět, že se tu vyznají jako doma - a zřejmě tu doma jsou. Ještě že šly alespoň otevírat dveře, jinak by nás tu úplně zavřeli. Budeme si muset najít něco jiného."

"Ale co?" zeptala se nejistě sestra Hedvika. "Kam tak narychlo půjdeme?"

"Něco si najdeme," povzdychl si Olda. "V nouzi bychom se mohli přestěhovat i na svět, kam jsme poslali ty ďábelské hajzlíky. Ten přístupný přes Faeton."

"Tam ale nic není!" namítal zklamaně Pepík.

"Není - tak se tam zařídíme!" pokrčil rameny Olda. "Nebude to tam komfortní jako tady, ale podnebí je tam příznivé, roste tam spousta rostlin, další si jistě dovezeme a bude to pro nás taky brzy snesitelné."

"Budeme se tam muset tak jako tak dostávat přes zdejší svět!" připomněl všem Pepík. "Nešlo by raději vyjednat, aby nám tady nechali aspoň jednu malou oblast? Stačilo by nám pár kilometrů kolem Mělníka..."

"Já bych o to ani nestál!" zavrtěl hlavou Olda. "Vůbec se mi nelíbili. Jestli je to všechno pravda, pak povraždili většinu zdejších obyvatel, nelitují toho a o nás také smýšlejí pohrdavě. Kdo se zaručí za to, že jim jedné noci nelupne v bedně a nezkusí nás vyvraždit?"

"To jsi jim přece vymluvil!" připomněl mu Pepík.

"Jo, vymluvil," souhlasil Olda. "Řekl jsem, že jsou nás spousty na více světech a kdyby nás tady vyvraždili, ostatní jim to pořádně osladí."

"No vidíš!" chytil se toho Pepík. "To nebylo špatně vymyšlené!"

"Jenže to není pravda!" vzdychl si Olda. "Máme na Zemi jen pár příznivců, ale ti by se na žádnou podobnou akci nezmohli. A na ďábly nikdo z nás nevsadí ani halíř."

"To ale ti zdejší nevědí!" ujišťoval ho Pepík.

"Na lžích se nedá stavět," vrtěl hlavou Olda. "Vymyslel jsem to jako nouzovou válečnou lest. Možná by to účinkovalo, ale jen do chvíle, až by se dozvěděli pravdu. Pak by se na nás mohli nečekaně vrhnout - a zabíjet je pro ně přece tak snadné..."

"To je pravda," přidal se k němu Alexijev. "Bylo by to příliš nespolehlivé a nebezpečné. Určitě by nás špehovali a kdybychom jim pravdu neřekli my, prozradí jim to pacienti - a třeba i v dobré víře, že o nic nejde. Ba ne - my musíme odejít. Museli bychom odejít, i kdyby nebyli zdejší. Uvědomte si, ovládají roboty tak dokonale, že by nad námi měli příliš drtivou převahu. Vědí o nás všechno, my o nich nic. Válčit s nimi zkrátka nemůžeme. Tak krásný svět, blízko u Země a přitom nedostupný ďáblům, už asi nenajdeme, ale nebudeme mít v zádech takové - vrahy! Byla by to příliš velká nejistota."

"Olda by byl stejně proti násilí," podotkla Máňa. "A já se mu nedivím."

"Olda udělal všechno, co se udělat dalo," řekl Alexijev. "Rok odkladu - to opravdu není k zahazení. Stihneme se nejen přestěhovat, ale i zařídít. Dali nám svolení využívat ještě rok jejich robotů. Postavíme si skladiště se zásobami letadel, montovaných domků i potřebných agregátů. Využijeme-li všeho, začneme na novém světě s lepším základem, než jsme měli tady. Mám pro vás ještě jednu dobrou zprávu. Na sousední faetonský svět nemusíme cestovat přes zdejší. Jde to i jinudy."

"Kudy?" vyskočil Olda.

"Přišel jsem na to víceméně náhodou," usmál se Alexijev. "Prostě jsem se spletl. Mohl to být nepříjemný omyl, ale tentokrát to dobře dopadlo. Na faetonský svět vedou cesty dvě. Jedna vazbami Země-dolů-Venuše-dolů-Faeton, druhá Země-nahoru-Mars-dolů-Venuše. Při té druhé nemusíme procházet Útočištěm ani pokoušet osud s jejich nepříjemnými obyvateli."

"Ten přestupní marsický svět ale bude nevlídný," připomněl mu Olda. "My už jsme to přece viděli, když se nám tam ztratil ďábel Johan! Je tam plno sopek, létají sopečné pumy a smrdí síra. Navíc jej celá staletí využívají ďáblové, když se potřebují rychle ztratit ze Země! Zachovalo se to i v pozemských pověstech - odkud zmizí ďábel, tam ještě chvíli smrdí síra!"

"Nemyslím svět, co ty," řekl Alexijev. "Johan podle mě mizí vazbou Země-dolů-Mars. Marsické světy bývají nevlídné a ďábelské brány na nich dlouho nevydrží. Pro nás to může být naopak výhoda. Svět, o kterém mluvím, je přístupný ze Země marsickou vazbou nahoru. Ďáblové by museli mít stroje umístěné na Marsu buď na půl kilometru vysoké věži,

nebo na věži na vysoké hoře. Byla by ale nápadná a kosmické sondy by ji brzy objevily. Ďáblové to i na Zemi obcházejí tím, že postaví dočasnou věž a stroje pro vytváření brány umístí na dalším světě pod zem. Podzemní stroje pracují dolů snadněji a nejsou tak nápadné, ale na marsickém světě jim dlouho nevydrží, je tam pro ně příliš neklidná půda. Nám zemětřesení nevadí - aspoň ne tak jako jim."

"Dobře, to bude zajímavé později," přerušil ho netrpělivě Olda. "Co tam přestěhujeme, než se nastěhujeme?"

Nepotřebujeme tam paláce jako tady, ale budeme závislejší na místních potravinách. Tady nám je obstarávali roboti, tam budeme muset přemluvit nejen Macounovy a Rovných, ale možná i další zemědělce."

"Vít'a by měl vyvinout lepší montované domky, než vymyslel pro ďáblovu pomocníky," napadlo Alexijeve. "Měl by je udělat tak, aby se z nich daly sestavovat i větší celky. Tím by se na novém světě zjednodušily stavby."

"Měl bych lepší nápad," přihlásil se Vít'a. "Když mi někdo podrží otevřenou bránu do toho světa, zdejší roboti tam postaví třeba stejný palác jako máme tady."

"To bych nedělal," namítl Olda. "Neotevřeme bez nich ani dveře. K čemu vymoženosti, které bez robotů nebudou fungovat?"

"Nemyslím stavět totéž co tady," namítl rychle Vít'a. "Já jen, že můžeme jejich pomocí postavit prakticky cokoli. Co byste řekli solidní budově sanatoria na břehu moře, vybavené jako špičkový pozemský hotel? Nebyla by lepší než nějaké montované provizorium?"

"No - asi by to bylo lepší," uznal Alexijev. "Věříš si, že to svedeš?"

"No Jéžíš!" vypjal se hrdě Vít'a. "Jen si nejsem jistý, že zvládnu řídit roboty a přitom udržet otevřenou bránu."

"Já ti ji podržím!" nabídl se rychle Pepík.

"Beru tě za slovo!" odvětil rychle Vít'a. "A Alexijev musí aspoň zhruba načrtnout, jak by si to sanatorium představoval. Co tam má být, jak to má být rozmístěné - a tak..."

"To by nám asi vytrhlo trn z paty," přiznal po chvíli uvažování Alexijev. "Musíme sem vzít Broula, aby načrtl svou představu budovy pro univerzitu - když už budeš v tom stavění..."

"Toho sem nevezmeme," řekl Olda. "Porušili bychom podmínky. Nezapomeňte, že sem nesmíme vzít nikoho ze Země, kdo tu nebyl ve chvíli, kdy jsme je dohodli."

"A safra!" zarazil se Alexijev. "Na to si budeme muset dávat pozor! Dobře, Broul může zůstat na Zemi a nakreslit to tam. To snadno zařídím."

"Tak na co ještě čekáme?" vstala Máňa.

"Teď už jen na ráno," usmál se Alexijev. "Než se do něčeho pustíme, nejprve se na to vyspíme. Je pozdě a ráno bude moudřejší."

"Myslíš, že po tomhle dokážeme usnout?" vybuchla Máňa.

"Zkus to," usmál se na ni Alexijev. "Dneska už nic nevytrhneš, beztak bude brzy půlnoc. Pamatuj, rozhodnutí v ospalosti bývají často špatná. Zítra ráno zrušíme program a začneme se starat o stěhování."

Andělský svět

Ačkoliv Máňa předpovídala, že po tomhle nikdo nedokáže usnout, ráno všichni zaspali. Snídaně se odehrávala rozcouraně, jak se kdo trousil. Nikdo se tomu nedivil, ostatně pacienti tak snídali vždycky. Alexijeve ale na snídani vyhlíželi marně, stejně jako většinu doktorů. Od kuchařky Gertrudy se dozvěděli, že Alexijev poslal brzy ráno všechny lékaře léčit na Zem a sám se tam vypravil také. Pražská i pardubická pobočka měly zrušit všechny zájezdy a vrátit lidem peníze, ale naléhavé případy chtěl Alexijev vyléčit na místě.

V paláci panoval zmatek. Někteří pacienti si již všimli nepřítomnosti lékařů a sestřičky nestačily zodpovídat jejich dotazy.

"Klid, prosím!" byla nejčastější odpověď. "Máme na Zemi mimořádný případ a všichni se tam vypravili."

"To je pěkné!" stěžovala si starší obézní paní. "A co když zrovna teď dostanu záchvat?"

"Nebojte se," uklidňovala ji Hedvika. "Máme to zajištěné dobře, v nouzi můžeme lékaře přivolat do deseti minut."

"Deset minut je dlouho! Co kdyby tady někdo zatím umřel?" nedala se paní.

"Toho se bát nemusíte," ujistňovala ji sestřička Hedvika. "I kdybyste znenadáni umřela, umíme oživit i mrtvé. Koho nám dovezou až sem, třeba mrtvého, vrátí se domů živý. Už jsme tu měli několik takových případů. Vás se to ale netýká, jste přece zdravá. Nasnídejte se a jděte se vykoupat do jezírka, ať si zdejšího světa ještě užijete."

Zmatek se zvolna uklidňoval, pacienti se rozcházeli po koupalištích a na procházky. Jen málokdo si všiml, že dnes nepřijely žádné létající autobusy s dalšími pacienty.

Děti se zmatky netýkaly, ačkoliv o nich věděly víc než ostatní.

Vít'a s Pepíkem se po snídani vytratil pod záminkou, že si musí něco vyzkoušet. Olda, Máňa a Jarča se vypravili za Cilkou a Jirkou, aby to probrali pěkně s očí do očí.

"To je průšvih!" lamentovala Cilka. "Táta bude řádit! Dvojí stěhování v jednom roce! To bude na něho moc!"

"Nemilé překvapení to bylo pro všechny," ujistňoval ji Olda.

"To je určitě tvoje vina!" mračila se na něho Cilka.

Oldy se ale okamžitě zastali Máňa, Jirka i Jirka, takže Cilce nezbylo než včas ustoupit.

"Hele, měli bychom se vypravit na nový svět," navrhoval Olda. "A měli byste to vést vy dva, abyste vybrali vhodné místo pro vesnici. Zemědělství přece rozumíte nejlépe z nás."

Tím si to u Cilky vyžehlil. Jirka se do funkce velitele nehrnul a být velitelem bylo Cilce milejší než pohlazení. Přestala lamentovat a rychle chystala do batohu zásoby na horší chvíle, jak říkala. Batohu se ujal galantní Jirka a za chvíli se vznášeli nad ostrovy.

"Tady se nedá nic rozumného pěstovat!" rozčilovala se Cilka, když přelétávali aspoň desátý korálový ostrov. Ostrovy byly ploché a kdyby přišel nějaký hurikán s většími vlnami, všechno by z nich spláchnulo do moře.

"Musíme asi najít něco většího," uvažoval Olda.

"Hele - tady asi není zemědělská krajina nikde!" vztekala se Cilka, když nenarazili na souvislejší pevninu ani po padesáti kilometrech letu.

Olda neodpověděl, ale vznesl se výš, aby získal lepší rozhled. Vystoupal aspoň do osmi tisíc metrů, až sotva popadal dech - idarchon se sice činil, ale tady byl vzduch skutečně velice řídký. Naštěstí měl úspěch - v dále spatřil souvislejší pevninu.

"Letíme na východ!" obrátil se směrovane na Cilku. "Je tam nějaká větší pevnina! Tam snad najdeme něco vhodnějšího!"

Cilka jeho návrh - už jako vlastní - předala všesměrově ostatním a houf dětí jako tažných ptáků změnil směr k východu. Olda k nim klesl z výšky - a jak Cilka správně předpokládala, ani ho nenapadlo připomínat ostatním, že tu pevninu objevil on.

"Není to nádherná?" rozplýval se Olda. "Pobřeží je trochu strmé, ale pak už to pokračuje jedna báseň! Krajina jen mírně zvlněná, lesíky se střídají s loukami, tráva hustá jako koberec - a jak je svěže zelená! Co bys řekla třeba pěkné usedlosti na břehu řeky?"

"Řeka je fajn," přikývla Cilka. "Znamená to, že tu je dost vody. Ale postavit usedlost na břehu řeky? V záplavovém pásu? Spadl jsi z jahody?"

"To je teď na tobě," pokrčil rameny Olda. "Mně by se ta říčka líbila."

"No jo, městské kluk!" ohrnula nos Cilka. "Na řekách vznikala odjakživa města. Bud' proto, že po řece snadno plují lodě, nebo tam byl nějaký brod, kde se museli kupci tak jako tak zastavit. A když se zastavili, obvykle také přenocovali a přitom něco utratili. Měšťané bohatli a ani jim nevadilo, když jim občas půlku města vzala voda. Až když se to opakovalo příliš často, stavěli další domy z kamene, aby něco vydržely."

"Vyber si tedy jiné místo!" navrhl jí bezelstně Olda, aniž by zpochybňoval její výklad vzniku měst na Zemi. "Jsi přece vůdce výpravy!"

Cilka po něm loupala okem, ale viděla, že to myslí upřímně. Měl vlastně pravdu, kdo jiný než venkované má rozhodovat o tom, kde bude stát vesnice? Olda bude později vybírat místo pro sanatorium - pokud to nevybere Alexijev.

"To máš těžký!" řekla Cilka. "Nemůžu to vybrat, jak mě napadne! Musím najít takový místo, aby se líbilo i mému tátovi!"

"Tak takový místo vyber!" navrhl jí bezelstně Olda. "Kdo ti v tom brání?"

Chvilí kroužili nad pevninou, Cilka občas slétala níž, ale vždycky se zase vznesla. Nikde se jí nelíbilo tak, aby dosedla.

"Tady jsou nějaké bažiny," vrčela poblíž potůčku, obsypaného zelenými háječky.

"Tady je to samý kámen!" nelíbila se jí trochu výše položená planinka.

"Tady by to vypadalo dobře, ale nevím, co na to táta..."

"Hele, jakýpak s tím fraky!" řekl Olda. "Až sem s tvým tátou přiletíme, asi se rozhlédne kolem - a co uvidí? Táhle výš je moc kamení, na druhé straně dolík plný bažin, zato tady se všechno jen zelená - co myslíš, že vybere? To samé co ty!"

"Jestli máš pravdu..." váhala ještě Cilka. "To přece není jen tak, vybírat si nový domov! Kdoví, jak dlouho tam můžeme bydlet?"

"Domov budeme mít takový, jaký si sami zařídíme," uvažoval všesměrově Olda. "Je to jen na nás. Abych pravdu řekl, líbí se mi tu víc než v Útočišti. Tam už to bylo zařízené, ale já bych raději, aby to bylo po našem."

"Jak tomu tady budeme vlastně říkat?" napadlo Máňu.

"Je tu docela krásně," rozhlédl se Olda. "Ale útočiště tomu říkat nebudeme. Jednak si pod tím jménem pamatujeme něco jiného a za druhé tady nehledáme jen úkryt před d'ábly."

"Co takhle - Andělský svět?" napadlo Máňu.

"Andělských světů je už dost," ušklíbl se Olda. "Na jednom mám dokonce kamarádku."

"Světů, na kterých žijí andělé, je spousta," namítala Máňa. "Vsadím se ale o co chceš, že jméno Andělský svět nemá žádný - už proto, že jsou andělské všechny. Každý přece musí mít jméno, které by odlišovalo. Pro nás bude Andělský svět jen tenhle."

"Jsem pro!" přihlásila se Jarča.

"Já taky," přidala se k ní Cilka.

"Vítá s Pepíkem se jistě přidají a i kdyby ne, už teď je nás většina," shrnul to Jirka. "Ale navrhoval bych pojmenovat tuhle pevninu po Cilce, když už ji objevila."

"To je pravda!" souhlasila Máňa.

Olda se podíval na Cilku. Ta zrudla, ale jinak na sobě nedala nic znát.

"Tak za prvé: nemusí to být pevnina, ale ostrov," řekla suše. "Viděli jsme z ní sotva sto kilometrů. I malé ostrovy, jako Kypr a Kréta, jsou větší. Za druhé si nemyslím, že by se mělo něco pojmenovávat po objevitelích. Mohli bychom tu mít bez velké námahy vlastní kontinenty - ale mě by to netěšilo. Jsem zásadně proti!"

"A za třetí," začal Olda...

"Za třetí bychom to měli pojmenovat podle toho, co tu leží u nás na Zemi!" řekla rychle Cilka. "Co je vlastně na tomhle místě? Odhadla bych to na Bulharsko."

"To se dá spočítat přesněji," řekl Olda. "Podle směru a vzdálenosti našeho letu jsme teď někde poblíž ruské Oděsy."

Bylo zřejmé, že nechce Cilku zkoupat za přivlastnění jeho objevu pevniny.

"Oděsa je moc velká," řekla Cilka. "Počkejte chvilku!"

A zmizela za modravě orámovaným oválem. Ani ne za minutu se ale opět objevila. Ovál si otevřela z opačné strany, takže se podobal andělským křídům, byl ale více než sto metrů stranou. Cilka se jen krátce rozhlédla a rychle přiletěla blíž k ostatním.

"Nejbližší vesnice se jmenuje Věrchuvka," řekla. "Takže naše budoucí usedlost ponese jméno Na vršku. Na jméno ostrova či pevniny si počkáme, až budeme mít podrobnější mapu."

Olda jen pokrčil rameny na znamení, že není proti. Postupně to přijali i ostatní.

"Tak - a letíme nejkratší cestou domů!" rozhodla Cilka coby velitel výpravy. Poslechli ji, roztáhli se do vějíře a obrátili k domovu.

Co také jiného? Měli přece hotovo.

Cilka se jako velitel opět osvědčila.

Alexijev se v Útočišti objevil až v podvečer, takže všechny zastihl u večeře.

"Jak to dopadlo na Zemi?" zajímal se dychtivě Olda.

"S námi dobře," usmál se lékař. "Pár lidí se sice zlobilo, že se sem nedostanou, ale komu jde o zdraví, oželí i přidruženou dovolenou. Zejména když to zdraví dostane zadarmo a peníze zpět na ruku. Nespokojencům jsem navrhl, že si stihnou zaplatit jinou dovolenou na Zemi."

"Byli jsme na novém světě a pojmenovali jsme jej," pochlubila se Cilka. "Budeme mu říkat Andělský svět, protože jsme jej získali díky andělům."

"Andělský svět?" podíval se na ni Alexijev pátravě. "To jméno by docela ušlo."

"Podívali jsme se tam po okolí a našli ideální místo pro vesnici," řekla Cilka.

"Necítíte jste přitom nějaké ořesy?" nenechal ji domluvit Alexijev. "Tady se zase oťrásl celý svět! Bylo to sice menší než první celosvětové zemětřesení, ale bylo to znát."

"Copak?" zpozorněl Olda. "Němcům u chobotnic zase něco vyletělo do vzduchu?"

"To ne - ale stalo se něco nevídaného!" řekl Alexijev. "Němci se od chobotnic vrátili na Zem. Na tom by nic nebylo, ale oni se na Zem vrátili všichni najednou a navíc i s obrovským kusem pevniny, přes sto kilometrů v průměru! My tak velkou bránu snad ani nedokážeme otevřít - nebo ano?"

"Sto kilometrů?" divil se Olda. "To nedokážeme. To je betonově nad síly slýribu. Hádal bych ale, že Němce poslaly na Zem chobotnice. Tvrdily přece, že i Němci mají jejich stroje."

"Ať tak nebo tak, bylo to znát po celém světě," řekl Alexijev. "Slyšel jsem, že se přitom přemístilo dvacet miliard tun skal a čtvrtina té váhy vody. Je něco takového vůbec možné?"

"Zřejmě ano," řekl Olda. "Mohli bychom se na to přepstat andělů, až se tu objeví. Možná by to jejich staré stroje také dokázaly, kdysi je přece měli. Můžeme se zeptat i chobotnic, měli bychom to z první ruky."

"V každém případě si budete muset opravit školní znalosti," usmál se Alexijev. "Kousek od Brazílie, asi tak dvě stě kilometrů, se teď nachází nový ostrov. Jmenuje se Nové Německo, má asi sto kilometrů v průměru a ať to dokázali Němci nebo chobotnice, znamená to, že jejich stroje utáhnou i tak obrovskou zátěž. Určitě to bylo obdivuhodné."

"Takže jsou všichni Němci zpátky na Zemi," povzdychla si Máňa.

"Buď jak buď, chobotnice tím definitivně vyřešily válku v jejich světě. Němci odtáhli, je tam klid," pochvaloval si to Alexijev. "Někdy je odsun nejlepší možné řešení."

"Jen by mě zajímalo, koho to napadlo," řekl Olda. "Taková masa skal v pohybu musela být něco příšerného! Připadá mi to jako hodně šílený nápad."

"Šílený? Možná. Ale vyřešil všechno najednou! Kéž bychom uměli něco podobného!" posteskl si Alexijev. "Kdyby bylo tak jednoduché i naše stěhování do Andělského světa!"

"No - takhle to nedokážeme," přihlásil se o slovo Vít'a. "Ale vynalezli jsme s Pepkem něco stejně epochálního. Když si to spojíme s Alexijevovou nově objevenou cestou, můžeme se do Andělského světa nastěhovat ihned a nemusíme být závislí na Útočišti ani hodinu."

"Co jste vynalezli tak epochálního?" zarazil se Alexijev.

"To ti tady v Útočišti neřeknu ani v telepatii, natož nahlas!" řekl Vít'a. "Pojďte s námi zítra ráno na ten... Andělský svět. Půjdeme tam s Pepkem obhlédnout situaci."

"Proč nám to neřekneš hned?" zajímalo Alexijeva.

"Nějak jste pozapomněli, kdo nás špehuje," řekl Vít'a. "Nemusí vědět všechno."

"Nic přece neskrýváme, špehování by nám nemělo vadit," přelétl Alexijevovi přes čelo mráček. "Nebo si myslíš, že své záměry musíme skrývat?"

"Řekl bych, že se to může vyplatit," trval na svém Vít'a. "Vůbec nemám dojem, že jim vadíme, místa je tu přece dost. Spíš si s námi chtějí hrát - jako kočka s myši. Připomíná mi to normální šikanu. Bavi je, když nás mohou trápit. Když jim teď předem oznámíme, co chceme dělat, bude pro ně příliš lehké házet nám nenápadně klacky pod nohy. Stačí říct: Půjdeme k jezírku - a pak se budeme divit, že tam byl naříznutý můstek. Nebo jen náhodou skrz naskrz prohnílý, aby to nevypadalo tak okatě."

"Proč myslíš, že by nám chtěli škodit?" vrtěla hlavou Marie. "Vždyť je i v jejich zájmu, abychom odešli co nejdřív."

"Mohli by nám škodit i z čisté škodolibosti," povzdychl si Vít'a. "Bude lépe, když jim nic předem neprozradíme."

"Já Vít'u chápu," zvažněl Alexijev. "Je lépe připravit se na poťouchlosti a být překvapen příjemně, než naopak. Zítra půjdeme na Andělský svět s vámi. Půjdeme všichni, musíme se tam dobře porozhlédnout, kde bude stát naše nové sanatorium - když už nám to Vít'a slíbil."

"Ty vaše vynálezy mě opravdu zajímají," souhlasil i Olda, ještě než se rozešli. "Jen jestli neděláte bouři ve sklenici vody. Nebo jak se říká, mnoho povyku pro nic."

"To uvidíš zítra!" odvětil Vít'a.

Ráno se všichni sešli na snídani brzy.

Starou Gertrudu ale nezaskočili. Byla v jídelně první, jistě vstávala ještě za tmy. U stolu pro lékaře bylo už všechno připravené, jen se pustit do jídla.

Najedli se rychle. Mezitím dorazili Cilka a Jiří. Cilka dnes sice neměla být velitelem této výpravy, ale nechtěla si ji nechat ujít. Tušila, že účast bude stát za to.

V rychlosti dojedli a vyšli před palác. Vít'a otevřel větší bránu.

"A všichni pěkně jako husy za sebou!" pobídl ostatní.

"Já ti dám husu, že na ni nezapomeneš!" hnala se po něm Cilka, ale minula ho a tak jako ostatní, prolétla i ona do sousedního světa.

"Počkej, tady na ten ostrov ne," varoval Vít'u Olda. "Tady jsme přece nechali d'áblovu spřežence! Polet' někam jinam!" Zamířili tedy podle Oldy na sever a brzy našli další, podle vzhledu ne-korálový ostrov.

"Hele - nevypadá to trochu jako sopka?" mračil se Vít'a.

"Možná," připustil Alexijev. "Ale když, tak hodně stará. Podívej se, jak už je obroušená. Podle mě mohla soptit naposledy ve druhohorách - pokud tady bylo něco podobného."

"Proč by nebylo?" usmál se Olda. "Nějaký vývoj mají všechny světy, ne?"

"Ale konečně - na tom nesejde," řekl Vít'a. "Myslím, že tohle údolíčko mezi dvěma kopci bude nejvhodnější."

Snesl se níž a ostatní za ním.

"Tady bych raději žádný dům nestavěl," mračil se Olda. "Ty skály jsou podle mě příliš příkré a přitom dost zvětralé."

Něco by se mohlo utrhnout a dům zavalit."

"Nebudeme stavět dům," odbyl ho Vít'a a postavil se. "Pojďte sem a dívejte se!"

Popadali kolem něho na kamenitou půdu ostrova a obklopili ho.

"Co budeš dělat?" neudržela se Máňa.

"Hned uvidíš!" ujistil ji. "Pepku, otevři to okno!"

Okno se k jejich překvapení otevřelo za nimi, ale Vít'a se ani neohlédl. Místo toho se soustředil před sebe.

"Dívejte se támhle naproti!" upozornil všechny.

V protějším svahu vířil hnědý dým protkávaný zelenými blesky. Vítr ho nerozfoukával, ten vířící oblak se zřejmě větrem nedal ovlivňovat. Ozval se silný hukot.

"Hele - ono to zajíždí do skály!" vykřikla Jarča, aby to překřičela. Ani si nevzpomněla, že by mohla použít telepatii, které hluk nevádí.

"Co to bude?" přidala se k ní i Máňa. "Nějaká obří jeskyně?"

"Neruš!" okřikl ji Vít'a.

Skutečně se zdálo, že před nimi vzniká jeskyně. Rychle se zvětšovala a brzy by se do ní vešel pořádný panelák. Pak se ale uvnitř začalo blýskat víc do modra a oblak dýmu se zase vyvalil na její okraj. Pak se najednou rozplynul. Hora byla jako dřív, zdánlivě beze změny.

"Co to mělo znamenat, Vít'o?" zeptala se Máňa zvědavě.

"Pepku, zavři okno!" nevšímal si ji Vít'a.

Pepk se zašklebil a zavřel vesmírnou bránu.

"A teď - malá zkouška!" řekl Vít'a s trochou napětí v hlase.

Přímo před přihlížející skupinkou se odkrojil kus svahu, jen to zavířilo oblakem prachu. Vznikla skalní plošina, na níž se objevil bytelný, velký stůl, pokrytý ubrusem a mísami jídla. Kolem se postupně zhmotnily pohodlné židle.

"Klíčový pokus se podařil!" vykřikl vesele Vít'a a vykročil jako první ke stolu. "Zveme vás s Pepkem na velkolepou hostinu na oslavu nezávislosti na Útočišti!"

"Počkej - jaké nezávislosti?" nechápala Jarča.

"V té hoře naproti jsme postavili duplikát robotického centra původních lidí Útočiště," řekl slavnostním hlasem Vít'a, přistoupil ke stolu a uchopil pohár mimozemského vína. "Tahle hostina je jeho dílo. Rozumíte? Máme vlastní roboty! S Útočištěm a s tamními závistivci je nic nespojuje, nikdo nám je nezablokuje a budou poslouchat jen nás. Napadlo nás to s Pepkem."

"A co kdyby se sem ti závistivci přece jen dostali?" napadlo Jarču.

"Než se to stane, vyznáme se v robotech tak, že budou poslouchat jen nás!" řekl Vít'a.

Začal všechny rozmísťovat. Počet židlí odpovídal počtu účastníků hostiny, takže brzy seděli všichni.

"Tak - a dobrou chuť!" usedl Vít'a jako poslední.

Všichni se opatrně pustili do jídla. Brzy zjistili, že se jídlo nijak neliší od toho, co jedli na Útočišti. Tohle bylo zvláštní jen tím, že vzniklo až tady.

"Na Útočišti je také takové centrum?" chtěl vědět Alexijev, když ochutnal ovoce.

Bylo syntetické, ale od čerstvého k nerozeznání. Dokonce na něm byl jakýsi úmyslný kaz, zřejmě aby navozoval dojem skutečnosti.

"Je jich tam plno," řekl Vít'a telepaticky, protože právě okusoval pečenou masohrušku. "Jsou rozhozené v síti přibližně tři sta kilometrů od sebe po všech pevninách. My máme jedno, ale ještě dnes postavím další dvě. I tohle jedno by nás dokázalo zásobit, ale nechci riskovat, že se tahle sopečná nádhra kolem nás neprobudí. Vesuv se zdál také dávno mrtvým - obyvatelé Pompejí by o tom mohli něco vyprávět!"

"No - zdálo se mi to tady trochu energeticky... hladové," řekl Olda a pomalu se nadechl, aby si jeho idarchon mohl nasát okolní energii.

"To se ti nezdálo," obrátil se na něho Vít'a. "Idarchon přesuny energie vnímá jako hlad. Až tady bude těch center víc, budou se vzájemně energeticky podporovat a nebude to tak znát. Jejich dávní konstruktéři si na nich dali záležet, vymysleli je perfektně."

"Myslíš, že tohle dokáže stavět i domy?"

"Jistě," ujistil Alexijeva Vít'a. "Všechno co kdy dělali roboti na Útočišti i co je naučíme my. Paměti se sem přece zkopírovaly i s obsahem."

"Takže v té jeskyni je úplné středisko robotů i s pamětí?" ubezpečoval se Olda.

"V každém centru bude úplná paměť," vysvětloval všem Vít'a. "Při vytváření kopie se vytvoří i kopie paměti. Tento týden udělám aspoň pět duplikátů v různých místech světa - nemůžeme si dovolit přijít o ně třeba při nějaké katastrofě. Vy si zatím rozmyslete, co a kde chcete postavit. Nebudeme to stavět pomocí robotů Útočiště, ale vlastními silami. Bude to pro nás pohodlnější, budeme mít na to klid - no řekněte, není to geniální?"

"Ti roboti uměli kopírovat i sami sebe?" zeptala se Jarča. "Oni to někdy potřebovali?"

"Jistě," souhlasil Vít'a. "Také na Útočišti občas docházelo k zemětřesení, nevyloučíš ani výbuch sopky - zničená centra se v takovém případě duplikují podle jiných. Za tisíce let jejich existence se to prý stalo asi čtyřicetkrát. Já už jsem toho jen využil."

"Jsi génius, Vít'o!" nadšeně prohlásila Jarča. "Jak tě to vlastně napadlo?"

"To si povíme jindy!" řekl Vít'a. "Navrhuji, když už nám to tak vyšlo, přestěhovat sem z Útočiště pacienty. Doletíte pro Bulise a vezměte si na to všechny létající autobusy. Počkám na vás tady a než se sem vrátíte, najdete tu palác jako z pohádek Tisíce a jedné noci. Až sem přestěhujete pacienty z Mělníka, vezměte sem i pobočku z Pardubic. Já zatím postavím druhou usedlost pro Macounovy a Rovných."

"Neměla bych ti s ní poradit?" nabízela se Cilka.

"Nemusíš," zavrtěl hlavou Vít'a. "Roboti si ještě pamatují, co jsme stavěli pod dohledem tvého táty. Jen mi ukážeš, kde to má stát."

"Já nevím - co když se táta rozhodne jinak?" znejistěla Cilka.

"Poslyš, jak tě znám, vybrala bys to jistě dobře," obrátil se na ni Vít'a. "Tátovi nezbude nic jiného než se nastěhovat. Dneska tady zkrátka rozhoduješ ty! Jen si na to zvykej!"

"Vít'o, seš nejen génius, ale i prima kámoš!" řekla Cilka procítěně.

"Mně stačí, že i ta opovrhovaná technika může být užitečná!" odtušil Vít'a.

"To jsi právě dokázal!" přiznal Alexijev.

Nová taktika

Stěhování stihli dokončit do poledne.

Někteří pacienti brblali, že nebylo v plánu, ale když se dozvěděli, že poletí na další svět, kde jiní lidé ze Země ještě nebyli, zanechali dalších připomínek. Zvědavost převládla.

Ani Vít'a nesliboval nadarmo. Když před novou budovou přistával první létající autobus, pomalovaný barvami cestovní kanceláře Za zdravím, tísnil se u jeho oken netrpělivě všichni pacienti. Ani pilot Bulis nezakrýval údiv.

"Tohle tady stálo?" zavolal na Vít'u, sotva otevřel dveře autobusu.

"Ještě před půl hodinou - ne!" usmíval se Vít'a. "Vyříd' pacientům, ať si vyberou pokoje. Jsou všechny stejné, odlišíme je později, až na to bude čas."

"Neříkej, že jste takový palác postavili za půl hodiny!" vrtěl hlavou Bulis. "Vypadá to jako - jak se to říká? Neoklasicismus?"

"Říkej si tomu jak chceš," nedal se vyvést z míry Vít'a. "Není to žádný obecně uznávaný pozemský sloh, prostě se mi to takhle líbilo. Ať si pacienti uklidí věci do pokojů. Dveře jsou všude normální, jako na Zemi. Klíče jsou zvenku v zámčích, každý ať si vezme ten od svého pokoje a až budou odcházet, odevzdají je v recepci. Klíče pasují i do skříní, kdo chce, ať si své věci zamkne. Vezeš Gertrudu?"

"Ta tam zůstala, říká, že bez snídaně nikoho nepustí."

"Až poletíš podruhé, nacpi ji do autobusu i kdyby nechtěla!" navrhoval mu Vít'a. "Řekni jí, že tady bude mít lepší kuchyň! Pořád brblala, že si na mimozemské pořádky nezvykne, tady bude mít zase pozemskou kuchyň, jak ji dobře zná."

Bulis ohlásil pacientům pomocí reproduktorů, co je čeká. Pak se otočil opět na Vít'u.

"Gertruda je z toho celá nesvá," omlouval ji. "To víš, stěhování! Zrovna tak jako Květa, vzal bych ji sem na otočku. Budeme tu snad bydlet taky, ne?"

"Vezmi ji sem," řekl Vít'a. "Jestli máte nějakou památku ještě ze Země, přivezte si ji, ale všechno sem netahejte. Pamatuj - cokoliv máte v bytě nového, dostanete tady také. Pro mě je jednodušší udělat věci nové než se tahat se starými. A to samé vyříd' ostatním. Já už tady taky bydlím - dovezl jsem si jen co mám na sobě."

"No - bál jsem se toho víc!" vzdychl si Bulis. "Tak ahoj!"

Zavřel dveře za posledním pacientem, létající autobus se zvolna zvedl do výšky dvou metrů, pak se otevřel modravý ovál a autobus jím projel jako kdyby vyjížděl ze vrat garáže. To už na parkoviště před budovou sanatoria klesal další, řízený doktorem Igorem Novotným.

"Jsem tu dobře?" nasměroval se telepaticky na Vít'u.

"Jistě!" odvětil Vít'a. "Ohlas pacientům, ať vystoupí a jdou si do pokojů uklidit věci. Ať si každý vybere nějaký pokoj, volné poznají podle klíčů v zámčích. Dveře jsou tady normální, jako na Zemi..."

To už přistával další pomalovaný autobus. V tomhle ale nebyli pacienti. Autobus řídila Cilka a stěhovala se sem rodina

Macounů.

"Už jsme tady, Vít'o!" telepatovala mu.

"Otevři mi dveře!" požádal ji. "Chci vidět, jak se bude tvůj otecko tvářit na vaši novou usedlost! Mám ji samozřejmě hotovou."

"No nevim!" zarazila se trochu Cilka. "Na tvém místě bych se radši zdekovala někam, kde tě táta nenajde! Měl jsi ho vidět, jak se rozčiloval, když se o tom stěhování dozvěděl!"

"No právě!" usmál se Vít'a a naskočil si do autobusu. Přetížený stroj se zvedl a plynule se rozjel na východ.

"Kdo si tohle vymyslel? Snad ne vy?" ozval se za Vít'ou hlas zamračeného Macouna. Až dosud byl někde vzadu, ale teď se hrnul dopředu k řidiči.

"Cilka vám to neřekla?" podivil se Vít'a. "Obyvatelé Útočiště nám dali vyhazov, my jen napravujeme následky."

"A kdo nás vyhodí odsud?" lamentoval pan Macoun.

"Snad už nikdo!" vzdychl si Vít'a. "O nikom tady aspoň nevíme."

Létající autobus svištěl nad plochými ostrůvky, pokrytými palmami. Cilka pilotovala s přehledem a táta ji pyšně sledoval.

"Ty jsi prý ten génius!" oslovil docela vlnivě Vít'u.

Macoun zásadně nepoužíval telepatii dokud nemusel, ale z jeho hlasu bylo cítit uznání.

"To je přece vaše Cilka taky," odušil Vít'a. "Zajímá mě, jak si povedete."

"Prý dokážete udělat všechno, včetně jídla!" podíval se na Vít'u podezíravě.

"Dokážeme," přikývl Vít'a.

"Co tady potom budeme dělat my, když všechno vyčarujete?" kabonil se pan Macoun.

"Budete pěstovat plodiny kvůli jedinečnosti," odvětil mu vážně Vít'a.

"Počkej, tomu nerozumím," řekl zamračeně pan Macoun. "Nejsem génius, jen natvrdej sedlák. Můžeš mi to vysvětlit tak, abych to pochopil i já?"

"Můžu," obrátil se k němu čelem Vít'a. "Podívejte se!"

Podal Macounovi masohrušku, která se mu nenadále objevila v ruce. Jakmile ji Macoun od něho mechanicky vzal, objevila se Vít'ovi v ruce druhá.

"Porovnejte je mezi sebou!" vybídl Macouna a podával mu i druhou.

Sedlák chvíli otáčel masohrušky v rukou kolem dokola.

"Vypadají úplně stejně!" vydechl po chvíli. "I tenhle strup mají stejný!"

"To je ono!" řekl Vít'a. "Jsou naprosto stejné. Nejen tím strupem, ale i složením, zkrátka do poslední molekuly. Jestli jim chybí něco důležitého, chybí to všem stejně. Víte, co se stane, když budete jíst tak jednotvárnou stravu? Když je budete jíst týden, nic se nestane, ale po delší době by se vám přejedly a kdybyste se jimi živil pořád, mohl byste z nedostatku stopových prvků i onemocnět."

"Můžete přece střídat - snad stovky jídel!" opáčil pan Macoun.

"Stovky ano," souhlasil s ním Vít'a. "Když ale budete pěstovat masohrušky na poli, bude každá jiná. Každá chutná jinak podle toho, na které části pole vyrostla. Ale co je důležitější, nebudou stejné ani chemicky. V některé je třeba málo manganu, jiné chybí jiné stopové prvky, ale ostatní jich mají v průměru dost. Takové masohrušky jsou pestřejší strava než sto různých a přitom přesně stejných syntetických jídel."

"Aha!" rozjasnil se trochu Macoun. "Tím chceš říci, že pole je pole?"

"Přesně tak jsem to myslel," kývl Vít'a. "Podívejte se - naše létající autobusy jsou jeden jako druhý, tam ale sériovost nevádí, naopak. Většinu jídel můžeme syntetizovat, tím také nic nezkažíme. Ale syntetickou stravu budeme muset doplňovat. Individualizovat. Jinak by nám hrozilo nebezpečí chybějících stopových prvků. Nechte si to potom vysvětlit od Cilky, já jsem zaměřený více na techniku. Ale uznávám, že biologie je složitější."

"Myslíš, že tohle naše Cilka zná?" pochyboval pan Macoun.

"Naučte se trochu věřit vlastní dceři!" poradil mu Vít'a. "Cilka dostala znalosti přímo od andělky a řekl bych, že trochu jiné než Olda, který je předává všem, koho dostane do rukou. Nikdo neví, jaké vědomosti má Cilka, ani Olda přece nedává všem stejně. Lidi jsou právě tak individuální, jako sad, kde nenajdete dva stejné stromy ani ve snu."

"Ty kluku - vážně se mi líbíš!" plácl Macoun Vít'u po zádech, až se prohnul. "Vrátil jsi mi chuť do života!"

"To je dobře," řekl Vít'a. "Každej jsme jinej, každej jinak potřebnej."

"To už je skoro jako báseň!" rozplýval se pan Macoun. "Na městskýho kluka mluvíš až moc rozumně - skoro jako náš farář! Proč není taky takovej ten... Olda?"

"Na Oldu nám nesahejte!" varoval ho Vít'a. "Olda je náš kamarád."

"Výborně!" podíval se na něho pan Macoun. "Je dobře, že držíte spolu! I když jsem toho Oldu rád neviděl, už kvůli starýmu Prskavcovi!"

"Ten to přece taky myslel dobře," zastal se starého pána Vít'a. "Nakonec to dopadlo líp, než se dalo čekat. Olda má partu doktorů, vy máte Cilku a věřte tomu, že ani Jirka Rovný není budižkničemu. Když to dáme dohromady, půjde nám všechno. Základní potraviny můžeme mít syntetické, vy to budete doplňovat. Znamená to, že nebudete pěstovat obrovské lány obilí. Budete pěstovat pestrost. Menší sady, zato každý jiný. Ovoce, zeleninu, saláty, masohrušky, melouny, chlebovníky, víno. A k tomu třeba i mléko od krav a koz. Co kus to originál."

"To si dám líbit!" pochválil Macoun Vít'u. "Po tomhle mě ani to stěhování tak nebolí."

"To stěhování jsme si nevymysleli, ale když už je to nutné, zvládneme to!" přikývl Vít'a. "Posaď to přímo před dveře, Cilko, ať nic netaháme daleko. Máte ze všech nejvíc krámů!"

"Krámů?" zamračil se trochu pan Macoun. "To všechno je ještě ze Země!"

"No tak dobře - památek!" slevil Vít'a. "S některými věcmi se člověk nerad loučí, že?"

"V těch krámech, jak jim říkáš, je kus Země!" tvrdil pan Macoun. "Někdy ti je ukázu, až na to bude čas. Ale teď se půjdeme podívat, co jste tady postavili!"

"Nic zajímavého tu nenajdete," řekl Vít'a. "Dům je do poslední třísky jako v Útočišti."

"To už teda není!" řekl Macoun vítězně. "Tady do dveří jsem vyřezal letopočet. Teď tu není. Do poslední třísky už to nebude nikdy!"

"Pokud sem ten letopočet nevyřežeš znovu, tati," nadhodila Cílka. "Ještě se nezměnil."

"To se ví, že to sem vyřežu znovu!" tvrdil pan Macoun. "Ale jak nám tady Vít'a krásně básnicky vysvětlil, úplně stejně to nebude nikdy. Určitě mi kudla občas zajede do dřeva trochu jinak - my lidi nejsme stroje!"

Alexijev odletěl na Zem obnovit zájezdy cestovní kanceláře Za zdravím.

Olda do nového bytu v sanatoriu přivezl rodiče i Boženku. Všichni mu chtěli pomáhat, ale Olda se jim hrdě postavil, jen aby ho nechali.

"Uzvednu očima traktor - a vy mi chcete pomáhat s pár kufry?" vyčetl jim. "Kromě toho, rodinné záležitosti by měly být rodinné záležitosti."

Stěhování netrvalo dlouho. Olda rodičům zařídil byt v horním poschodí sanatoria, kde už bydleli všichni lékaři i sestřičky. Boženku měli v létajícím košíku, nebyla s ní žádná starost. Beztak celou cestu prospala, jak je u mrňat zvykem. Rodiče ze Země odešli jen s tím, co měli na sobě, žádné památeční věci neměli. V jejich bytě na Zemi teď bydlela rodina Marešů, kteří si s nimi byt vyměnili. Ve vyměněném bytě bydlel Oldův bratr Jiří s Monikou, chystali prý dokonce svatbu.

"Proč máme bydlet až pod střechou?" zeptal se ho táta, když před nimi Olda slavnostně otevřel dveře do jejich nového bytu.

"Protože v přízemí jsou jen pokoje těžkých pacientů, operační sály, kuchyně, jídelna a provozní místnosti," vysvětloval jim syn. "Bydlí tam jen kuchařka Gertruda, na kterou Vít'a pamatoval, aby nemusela chodit po schodech."

"Maminka by také neměla běhat po schodech," připomněl mu přísně táta.

"Proto máte byt hned vedle výtahu," řekl Olda. "Kromě toho, s Boženkou to snad není díky tomu košíku tak zlé, nebo se pletu?"

"Nepleteš," svolila maminka. "Ten košík jste vymysleli perfektně!"

"To vyhrabal Vít'a z robotického archivu. Měli to původní obyvatelé Útočiště, stačilo to přizpůsobit na naše poměry," vysvětloval rodičům Olda.

"Kdo by to řekl do tak malého kluka, jako je Vít'a?" divila se maminka. "Vidět ho není, ale je to expert na mimozemskou techniku!"

"Paradox, mami, co?" usmál se Olda. "Máš pravdu - jsme ještě mrňousci! Ale mrňousci, co zvednou očima traktor!"

"Kdo by to tenkrát do té Bísíáji řekl!" dodal otec.

"Nevím," pokrčil rameny Olda. "Smutné je, že lidé na d'ábly nestačí. A že mají tolik lidských pomocníků. Někteří snad ani netuší, komu slouží, jiní to vědí - ale bez protestů dělají cokoliv jim d'áblové poručí. Možná by nám pomohlo zbavit nás těch hlavních d'áblů, ale ani s jejich pomocníky bychom to neměli snadné."

"Máš trochu moc životního pesimismu," napomenul ho táta. "Přitom jsi za pouhý rok dokázal víc než jiní za celý život. Můžeš jak chceš říkat, že to je společné dílo, ale bez tebe by nebylo vůbec nic."

"Já to přece vím," opáčil vážně Olda. "Ano, je to společné dílo. Bez ostatních bych to nedokázal, oni beze mě taky ne. To všechno vím. Ale ten životní pesimismus, jak říkáš, mám po několika setkáních s d'ábly. Pochopil jsem, že nám nepřejí úspěch a jsou silnější."

"Úspěch je i to, co vidíš kolem nás," chlácholil ho táta.

"Není, tati," řekl Olda. "Úspěch by byl, kdybychom sem mohli pozvat všechny lidi, kteří mají chuť začít něco nového v tomhle světě. Ale to my - bohužel - nemůžeme."

"Protože byste pomáhali i d'áblům?"

"Nevadilo by mi ani pomáhat jim, kdyby i oni byli potřební," přikývl Olda. "Ale oni by nám všechno sebrali a zneužili pro svoje špinavé cíle. Vadí mi, že nemůžeme otevřít vesmírné brány a říci lidem: Pojd'te a berte si!"

"Pozvat lidi do ráje... to si třeba asi nezaslouží," vzdychl si i táta.

"Nekoukal bych na zásluhy," odušil Olda. "Jsou lidé potřební, kteří k zásluhám neměli ani nejmenší příležitost. Ti za nic nemohou."

"My dva asi svět nepředěláme," vzdychl si táta.

"Nepředěláme," přiznal Olda. "Ale budeme se snažit udělat aspoň něco."

"Snažte se. A nevzdejte to!" přikývl táta.

"Děláte to dobře," řekla maminka. "Jsem na tebe moc pyšná. Tím víc mě mrzí, co se stalo s Johanem..."

"To už je pryč, mami!" mávl rukou Olda.

Zařizování bytu trvalo až do večera.

Vytváření požadovaných předmětů trvalo déle než obvykle. Prodlevy mezi požadavkem a jeho splněním se neúnosně prodlužovaly. Olda se nakonec telepaticky spojil s Vít'ou a zeptal se ho, jestli o tom něco ví.

"Samozřejmě to vím," vysvětloval mu Vít'a telepaticky. "Robotické centrum je pořádně přetížené. Každý kdo má idarchon by měl přímo cítit, jak nám energie nestačí."

"Vidíš - proto mám pořád hlad, ačkoliv se v jednom kuse cpu salámy!" potvrdil to Olda. "Kde vlastně jsi a co zrovna děláš?"

"Sedím na kopci, z dálky vidím střechu Macounovic statku," řekl Vít'a. "Pomocí našeho robocentra vytvářím další

duplikát. Je to důležitější práce než všechno jiné. Kdyby se jediné centrum porouchalo, byla by to pro nás katastrofa. Nemůžeme se spoléhat, že pomocí robotů Útočiště postavíme další. Jsem si jistý, že by nám domorodci překazili už ten první duplikát, kdyby se o něm včas dozvěděli. Proto jsme to s Pepkem drželi pod pokličkou i před vámi. Podle mě bylo utajování naprosto nutné."

Olda se nemínil hádat. Vít'a mohl mít pravdu a kdyby ji měl, neměli by to na tomto světě tak jednoduché a ani stěhování by tak hladce nezvládli.

"Jak dlouho budeš vyrábět další kopie?" chtěl vědět jenom.

"Tak rychle jako ta první to nepůjde," odvětil Vít'a. "Předtím to stavělo nejméně deset center a dalších dvacet jim doplňovalo volnou energii. Teď je to na jednom jediném. Nemám s tím žádné zkušenosti, ale nehnu se odsud, dokud to druhé robocentrum nepoběží. Pak půjdu hledat místo pro třetí. Oddychnu si teprve až jich bude pět a každé jinde."

"A neměli bychom aspoň dočasně šetřit energii a nepožadovat další a další věci? Každý se zařizuje a to jistě něco stojí!"

"Jen ať se každý zařídí!" řekl Vít'a. "Jede to asi pomaleji, ale roboti stíhají dělat víc věcí najednou. Až budu mít další centrum, pokusím se další dělat přednostně tím novějším."

"Dobře," schválil mu to Olda. "Já se ještě půjdu podívat na Útočiště. Zkusím zavolat tamtoho domorodce, řeknu mu, že jsme to stihli rychleji než čekali. A ještě všem poděkuji za všechno, co nám tak nezištně věnovali."

"Jestli to pochopí, že jim děkuješ za těch pár autobusů, dobře. Ale jestli jim dojde, že jim děkuješ za duplikované robocentrum, mohli by to vzít jako provokaci," varoval ho Vít'a.

"Budu to myslet v tom smyslu, že nám dovolili vzít si co chceme," řekl Olda.

Zvedl se a odletěl, aby se vynořil poblíž paláce u Mělníka. Podařilo se mu to, ale ještě se chvíli proháněl ve vzduchu, než dosedl.

Palác byl už několik hodin prázdný.

S pěti létajícími autobusy s kapacitou dvou set lidí odvezli pacienti rychle. Pár stálých obyvatel nepředstavovalo problém. V bytech po nich zůstala spousta pozemských předmětů, pro které se nikdo nemínil vracet. Také venku zůstaly po pozemšťanech stopy. Lavičky v lese, bazény, stezky, pár kilometrů silnic z dob prastarých pozemských kolových autobusů.

Prastarých? Vždyť Alexijev kupoval první mikrobuse před rokem!

Olda se pokoušel zachytit telepatii neznámého domorodce, který s ním předtím jednal. Chtěl se mu pochlubit, jak to všechno zvládl, ale ačkoliv si jeho rezonanci dobře pamatoval, domorodec s ním asi nechtěl mluvit, neodpovídal mu.

"On snad spí!" řekl si Olda v duchu. "No - jestli bydlí na opačné straně světa, má právě půlnoc. Budu muset přijít jindy."

Ještě jednou zakroužil nad tichým palácem. Snesl se v parku, kde se procházel, aby si na poslední chvíli užil zdejšího parku. Byla tu už jen místní zvířátka - vzletěl do korun stromů a shodil jim hromadu zdejších plodů.

"Mějte se tu krásně!" rozloučil se s nimi všesměrovou telepatii. "My tu už nebudeme."

Pochopila to ta zvířátka?

Některá jistě ne - cpala se rychle plody a nejevila o něho zájem. Pár zvířat se na něho ale dívalo skoro tak rozumně jako pes Čert.

Oldovi se hlavou mihla myšlenka, kolik zdejších zvířat má aspoň tolik inteligence, jako měl Čert před operací od Bísíáji? A co by s nimi taková operace udělala? Co kdyby tak vznikl další druh rozumných bytostí?

Lidé se začali učit vycházet po dobrém se svými psy. Musí - ti psi teď získali rozum. Co ale skamarádit se i s jinými zvířaty? S delfíny, šimpanzy, ale kdoví, třeba i s kočkami. Kdyby se lidem podařilo vycházet se zvířaty, nevycházeli by lépe i mezi sebou?

Uvidíme v novém světě, pomyslel si Olda. Tady už nic nesvedeme.

Pak proskočil branou do Andělského světa. Andělský svět se zdál pustý, nebyly tu žádné stopy po nějaké civilizaci. Nakonec - tím lépe.

Tady teď budou - doma.

Vracel se trochu oklikou, takže se mu podařilo na pláži objevit skupinku koupajících se pacientů. Byli už uzdravení a plní síly, ale Olda na ně naletěl jako orel na hejno kuřat.

"Haló, vy tam!" spojil pro zvýšení účinků lidský hlas s telepatii.

"Hele - andílek! Co je?" zamával na něho jakýsi chlap.

"Neříkali jsme vám, abyste se koupali jen v jezírku?" zastavil se ve vzduchu sotva pár metrů od nich.

"Sem je to blíž!" opáčil chlap.

"Jistě, ale jezírko je bezpečnější!" tvrdil Olda.

"Nemějte obavy, všichni umíme plavat!" ujišťoval ho chlap. "A doktor říkal, že už jsme zdraví a plaváním se máme rehabilitovat."

"Rehabilitujte se v jezírku!" trval na svém Olda.

"Tam je moc lidí!" ohrnul nos chlap. "A vůbec, proč nás nenecháš být? I když víme, že léčíš, co ti dává právo zbytečně nás omezovat?"

"Poslyšte," zamračil se Olda. "Nic vám nechci nařizovat, ale zřejmě si neuvědomujete, že nejsme na Zemi. Rozhlédněte se trochu, kolem vás je jiný svět!"

"Jo, slyšeli jsme něco takového," připustil chlap.

"Sto dvacet kilometrů odsud jsem včera viděl žraloky!" řekl Olda. "Pro upřesnění, zdejší žraloci plavou rychlostí vlaštoky a při jejich rychlosti je to pro ně otázka dvou hodin. Máte kliku, že jste ještě žádného neviděli, ale až ta klika

skončí, bude krásné, ladné a děsivě rychlé žraločí tělo poslední krása, jakou v životě uvidíte. Pak nejspíš uvidíte hrozně zblízka jen velice ošklivé čelisti!"

"Tady jsou někde žraloci?" zvažněl chlap.

"Teď zrovna ne," opáčil Olda. "Ale nejsou daleko a tady nejsou nikde žádné mříže, aby je zadržely. Zdejší žraloci nemají charakteristickou hřbetní ploutev, jako pozemští, takže až je uvidíte, bude na útěk zaručeně pozdě."

"Už tady někoho napadli?" ptal se chlap, ale pro jistotu plaval jako všichni ke břehu.

"Ještě ne," připustil Olda. "Ale jsme na tomto světě teprve pár hodin a zrovna vy byste mohli být první. Podívejte se, jezírko je bezpečné a stačí jako koupaliště i pro tisíc lidí. Jste tu proto, abyste se vrátili zdraví. Ne abychom vašim příbuzným s omluvou dovezli to, co z vás později vyplaví voda na pláž!"

"Tisíc lidí? Slyšel jsem, že je nás tu mnohem víc!"

"Je," připustil Olda. "Ale někteří ještě nejsou zdraví. Ti leží a nekoupou se."

Všichni už naštěstí vycházeli z vody na písek.

"A co ty?" zeptal se ho chlap. "Proč se nekoupeš ty?"

"Já vám teď dělám strážného anděla," usmál se trochu Olda. "Ale vážně. Na tenhle svět jsme se stěhovali v hrozném spěchu. Vypadá jako nejlepší svět v širém galaktickém okolí, ale dokonale prozkoumaný není. Sanatorium stojí na ostrově. Ostrov jsme prohlédli důkladně, ale teď budeme pár dní létat kolem a hledat všechno nebezpečné. Už jsme objevili žraloky, ale ti naštěstí nelezou na souš. Viděli jsme i jiné mořské tvory, ale proti těm snad něco vymyslíme. Až tu bude bezpečno, dáme vám vědět."

"Ale proč jsme se sem vůbec stěhovali? Tamten svět přece taky vyhovoval, nebo ne?"

"Tam jsme žili u jedné bytosti," řekl Olda. "Jejich svět byl pro nás v mnoha směrech výhodnější. Byl blíž k Zemi a mohli jsme na něm využívat možnosti jeho původní civilizace. Sem je to malíčko dál a přímá cesta sem nevede - až se budete vracet na Zem, povšimněte si, že neprojedete jen jednou bránou! Jenže tamty bytosti se rozhodly, že nás mají dost a musíme od nich odejít. Nezbylo nám než se odstěhovat. Tady nikdo není, nikdo nás nevyhazuje."

Kráčeli teď v houfu napříč podivné louky. Nebyla rovná jako pozemské louky, občas obcházeli trsy špičatých zelených lodyh bez listů, na nichž se vysoko modraly veliké květy.

"Poslyš, snad nám nechceš tvrdit, že na tomhle světě je jediný obydlýný ostrov nazývaný Jezerní s jedním jediným sanatoriem?" ptala se ho paní středního věku v modrých plavkách.

"To ani tvrdit nechci," vrtěl hlavou Olda. "Ostrovů je spousta, ale většina jich je pustá. Máme tu ještě dvě menší osady - a to je na tomto světě veškeré naše osídlení."

"Tedy je to - čerstvě objevený svět?" upřesňovala si to ještě.

"Ano. Dalo by se to tak říci. Víme o něm pár týdnů a zatím jsme to tu jen trochu zběžně prozkoumali. Ostrov Jezerní je podle nás bezpečný. Zkoumáme to ale dál, proto nemáme čas na bezstarostné koupání. To až časem, až podle toho, co tu objevíme."

"Dobře, ale u zkoumání jistě nezůstanete. Tenhle svět zatím není využitý, ale jistě brzy bude. Víte aspoň, jaké jsou s ním plány?"

"Vím," přikývl Olda. "Postavíme tu ještě jedno sanatorium. A možná pár zemědělských usedlostí. To je pro nejbližší dobu všechno."

"Počkej - to přece nemyslíš vážně! Když už jste takový krásný svět objevili, měli byste jej dát jako dárek lidstvu! Měla by tu brzy vyrůst nová města, aby se Zemi trochu ulevilo!"

"Žádná města tady neplánujeme," zavrtěl hlavou Olda. "Lidé se sem stěhovat nebudou. Budou tu jen nemocní a i to jen dočasně."

"Ale proč?" nechápali všichni.

"Země by to neprospero, řekl Olda vážně. "Dříve než první města by tu určitě vyrostly vojenské základny. Je tu všude pusto - ideální místo pro pokusy s novými zbraněmi. Teď se na Zemi objevily další, ještě horší - Němci si od mimozemšťanů přivezli kromě nového ostrova i nové mimozemské zbraně - nečetli jste, jak jimi vyhrožují? Prý je použijí jen v sebeobraně, ale je smutné, že jimi vůbec vyhrožují."

"To by se jistě nějak vyřešilo!"

"Ale jak?" pokrčil Olda rameny. "Jak naše lidstvo řeší své problémy? Většinou právem silnějšího. A ještě to někteří cynicky komentují: Bůh stvořil lidi silné a slabé. Teprve Samuel Colt je všechny zrovnoprávníl!"

"Díváš se na lidi moc přísně!" káral Oldu chlap.

"Kdybyste věděli jen zlomek toho co já, dívali byste se na to jinak," povzdychl si Olda. "Vy ještě netušíte, jaká krutá pravda je v Bibli, že Země dostali do rukou na tisíc let ďáblůvé."

"No - to je snad jen taková metafora!" odvětil žoviálně chlap.

"To není metafora," řekl vážně Olda. "Podívejte se! Všimli jste si ozdoby, co tu všichni nosíme na krku? Není to žádný šperk, ale detektor ďáblů."

Zarazili se všichni a nedůvěřivě civěli Oldovi na krk.

"Chcete tvrdit, že ďáblůvé nejen existují, ale skutečně vládou světu?"

"Bohužel," souhlasil Olda. "Mají to na Zemi dobře zorganizované. Přímou ovládají tisíce lidí a jejich prostřednictvím miliony a miliardy. Zařídili si to na Zemi dobře."

"Vy dokážete rozeznat ďábly od lidí? K čemu vám to může být dobré?" zeptala se žena.

"Pro nás to může být životně důležité," kývl Olda. "Potřebujeme o nich vědět dříve, než poznají oni nás. Nemají nás rádi, víte? Občas jim překazíme plány - třeba vyléčíme někoho, koho se rozhodli nepozorovaně zabít. Mohou nám škodit na tisíc způsobů. Vždyť i zákony si vymysleli tak, aby jim vyhovovaly, ale kdykoliv se jim to hodí, sami je beztržně porušují."

"To je nesmysl! Zákony přece vymýšlejí lidé!" zamračil se chlap. "Každá slušnější země má k vymýšlení zákonů vlastní parlament."

"Lidé tomu snad věří!" usmál se trochu smutně Olda. "Ve skutečnosti vládnu d'áblové. Všimněte si, jak často mohou někteří - navenek lidé - porušovat zákony. Obyčejné lidi by za to soudy bez milosti přísně potrestaly, ale stačí mít dost peněz a dobré právníky, aby se některým nic nestalo. Víte o návrhu zákona, předneseného v Americe, že by měli být lidé s majetkem nad pět milionů dolarů automaticky beztrestní? Zatím to neprošlo, ale už samo zdůvodnění je tak zajímavé, že stojí za zamyšlení. Prý se v historii Spojených států ještě nikdy nestalo, aby byl někdo tak bohatý odsouzený, takže soudy s nimi jsou vlastně zbytečným plýtváním peněz daňových poplatníků. Někteří lidé zkrátka mohou i vraždit a projde jim to."

"Vím, že není všechno v pořádku," připustil chlap. "Ale co s tím chcete dělat?"

"My? Nic," řekl Olda. "Změnit to nemůžeme, nemáme na to vliv. Můžeme dělat jen to, co děláme - léčit lidi. Na to naše síly stačí. Kdyby nám to d'áblové nekazili, mohli bychom být docela spokojení. Ale nemůžeme sem vzít všechny, pochopte. Přitáhli bychom sem i d'ábly."

Došli mezitím k jezírku. Lidí tu bylo dost, ale nemačkali se. Olda se rozloučil a vzletěl. Pacienti mu zamávali a zamířili do vody.

Nálet

Jarča vystoupila z bílého oválu bozgi necelý kilometr od zapadlé horské vesnice.

"Je to dobrý," schválil její volbu Brok. "Lidi jsou ve vesnici. Doletíme tam, nebo si radši trochu protáhneme nohy? Šel bych raději pěšky, ve vzduchu se nedá čmúchat."

"Protáhneme si nohy," rozhodla Jarča. "Tady dole to vypadá docela fajn."

Brok na to neřekl nic, jen si pozorně očíhával strom, stojící hned u cesty.

"Je to tu jednotvárné," komentoval nakonec výsledek svého čichání. "Psů je tu asi málo. Kdyby aspoň pěstovali něco jiného než tohle..."

"Ty neznáš mák?" zeptala se ho s úsměvem Jarča.

"Mák žereme jen ze zdvořilosti, když nám dáte na ochutnání," kýchl si psík. "Ochutnat, to je psí povinnost, ale jinak nám může být mák i s buchtami ukradený. Je - jak bych to nejlépe štkl - proti jitnicím je málo masitý."

"Máš pravdu," zasmála se Jarča. "Je opravdu málo masitý."

Kráčeli teď spolu bezstarostně horskou cestou mezi poli - dívka v bílé kombinéze na procházce s psíčkem.

"Za chvíli jsme ve vsi," prohodila Jarča, aby porušila ticho.

"Tak pozor," zavěťřil Broček. "Něco tam smrdí. Spáleniště, nebo co..."

"To se ti asi zdá," zpozorněla Jarča. "Nejspíš tam topí dřevem, to je tady normální."

"Dřevo voní jinak," trval na svém Brok. "Tohle jsou dusičnany."

"Ty znáš chemii?" podivila se Jarča.

"Jen zběžně," přiznal psík. "Ale táta nás posledně telepaticky učil dávat si na tuhle vůni obzvláštní pozor. Říkal jí dusičnany."

"Proč si na ni máte dávat pozor?"

"Když vy tyhle vůně nerozeznáváte!" odfrkl si psík. "Vaše škoda. Ale tahle vůně je dost nebezpečná. Táta říkal, že vy lidé tomu říkáte jinak - výbušniny."

"Cože?" zpozorněla Jarča. "Tady?"

"Štkám, co cítím," řekl Broček. "Jsou všude ve vzduchu."

"Poznáš, jak dávno tu mohly být?"

"Možná dávno," připustil psík. "Na vůni není znát čas. Časem se rozředí, ale když je jí hodně, může se udržet dlouho."

"Tak pojď dál," pobídla ho. "Tady někde se asi válčilo. Možná je to ještě znát."

"Spíš mi řekni, proč chodíme tam, kde jsou cítit dusičnany, když u nás doma na Zemi je docela klid."

"Myslíš v Čechách?" zeptala se ho pro jistotu.

"Jo!" štkl psík. "A je tam víc psů!"

"V Čechách tolik nepotřebují naše salámy a chlebovníky," usmála se na něho. "Potravin je tam všude dost. Proto navštěvujeme tyhle chudší kraje. No - a tady se zase občas střelí."

Kráčeli v neustálém rozhovoru, ale kdo by je pozoroval, neslyšel by nic. Dívka, krácející mlčky ke vsi se svým neustále si něco očíhávajícím psíčkem.

Brok se najednou zastavil a pozdvihl přední packu.

"Pozor, číhá na nás nějaký chlap!" varoval Jarču.

"Kde?" zeptala se mlčky psíka. "Na cestě nikoho nevidím!"

"Za tím křovím vpravo," ujistil ji. "Pozor na něho, smrdí od něho dusičnany!"

"Dám si pozor, ale ty taky sleduj!" vyzvala ho k opatrnosti telepaticky.

Pak se nadechla a obřadně spustila:

"Salaam aleikum!"

Ze křoví vystoupil vousatý chlap v šedém plášti, s turbanem na hlavě. Jednak pochopil, že další schovávání nemá smysl, jednak bývá zdvořilý odpovídat na pozdrav.

"Salaam," odpověděl, ale namířil přitom na Jarču světoznámý kalašnikov.

"Andělé se takhle nevítají!" napomenula ho přísně Jarča. Současně se nadnesla, takže na něho pohlížela shora. "Chceš se snad protivit vůli Alláhově?"

Muž okamžitě padl na tvář, až zásobník zarachotil na kamenech cesty. Začal se zpěvavě omlouvat - tak to aspoň Jarča pochopila. Nerozuměla mu nic víc než ten pozdrav.

"Teď pozor," varoval ji telepaticky pes.

Klíčovým bodem rozhovoru býval často okamžik, kdy tihle lidé zjistili, že jim domnělý anděl nerozumí. Některým došlo, že nemají před sebou pravého anděla - přece by měl znát řeč Proroka Mohameda! Když tento nebezpečný bod překonali, bývalo vyhráno.

"Vstaň!" vyzvala chlapa Jarča. "Nesluší se, aby muž klečel před andělem! Klanět se máš jen Alláhovi!"

Těmto slovům neodporovali ani uznávání ajatolláhové, natož obyčejní, byť pravověrní muslimové. Chlap váhavě vstal. Kalašnikov se mu dál houpal na prsou, ale chlap držel před sebou otevřené dlaně. Jarča to chápala jako zdůrazňování mírumilovných úmyslů.

"Promiň mi, chrabří muži!" pokračovala Jarča. "Sloužím obvykle Alláhovi na jiných světech, tady se nevyznám. Ty zřejmě neumiš mluvit andělskou řečí - a já s hanbou přiznám, neznám řeč Prorokovu. Andělské řeči rozumí každý, tedy jistě i ty. Řeč Prorokova je ale jiná. Ne každý člověk - i anděl - jí rozumí. Nebude ti to vadit?"

Muž udělal jakési gesto, podobné počátku padání k zemi. Jarča si to vyložila po svém.

"Doufám, že se dohodneme," řekla spokojeně.

Muž teď upřeně zíral na její ústa. Nebylo divu. Ještě je neotevřela - a přitom jí rozuměl. Andělské řeči rozumí každý - jistě, ale člověk neslyší andělskou řeč každý den. Tedy - pokud to vůbec slyšel, vždyť tu bylo ticho. Byl zmatený, ale ostražitost ho nepřešla.

"Doprovodíš mě do vesnice?" požádala Jarča chlapa zdvořile.

Mlčenlivý posunek si tentokrát ani nemohla vyložit jinak, než jako pozvání.

Spustila se zpátky na pevnou zem a vykročila vedle chlapa. Vedl ji jako vzácného hosta, ale Brok je sledoval obezřetně, když kráčet za nimi. Ani se nevěnoval obvyklému očichávání okolních předmětů. Jak to říkal táta Čert?

"Pes musí sledovat, aby se člověčímu pánovi nic nestalo. Člověčí pánové jsou čichově slepí, napolo hluchí a nevidí dozadu. My psi je musíme hlídat, aby se jim nic nestalo. Někdy je to obtížné, protože jsou navíc tvrdohlaví. Ale ještě se nestalo, aby pes pána neuhlídal! Tak na ně dá vejte dobrý pozor!"

Laila při posledním psím předávání zkušeností přidala, že si mají na Zemi dávat pozor na lidi rasisty, kteří vidí ve psech něco podřadného. Platí to zejména o psožroutech. Od těch je vhodné dodržovat větší vzdálenost a dávat si pozor také na střelné zbraně. Nejlepším únikem je zneviditelnění a současný odskok do strany - a pozor na směr! Zbraně se při střelbě uhýbají většinou na tu stranu, ve které člověk zbraň drží. Odskočit na opačnou stranu je bezpečnější.

Ostražitost zakrátko přinesla další problém.

"Pozor, Jarčo!" telepatoval Brok směrovaně. "Dva chlapi se schovávají za domem, tedy, pokud těm boudám říkají domy."

"Salaam aleikum!" pozdravila Jarča nahlas.

Oba dva vystoupili z úkrytu, přesně jak je Brok označil. Byli trochu rozpačití. Určitě si nikdy nehráli na pikolu, pomyslela si, ale chovají se jako objevení, které právě zapikáš.

"Salaam!" pozdravili oba. Tihle neměli zbraně, ale nevypadali o nic méně divoce.

"Štěstí vašemu domu!" popřála jim, ale nenechala je odpovědět. Musela mluvit, mluvit, telepatit, nebo se začnou domlouvat mezi sebou a někoho z nich by mohly napadnout kacířské myšlenky o ne právě nebeském původu toho divného anděla.

"Mám radostnou povinnost sdělit vám, proč přicházím," začala Jarča. "Alláh se slitoval nad bídou svých věrných a posílá vám plody z rajske zahrady, aby nasýtil hladové. Přináším vám ovoce nahrazující chléb i ovoce, které vypadá i chutná jako pečeně. Zasadte si semena do země, pečujte o ně - a bude konec hladu ve vašem kraji."

Chlap s kalašnikovem zavolal kamsi do vesnice. Za okamžik vyběhla jakási žena - nebo spíš dívka, podle hbitých pohybů mladá. Do tváře jí ale vidět nebylo - měla oděv i přes obličej. Chlap jí něco nařizoval a ona rychle přikyvovala.

"Do you speak english?" promluvila pak na Jarču.

"Tuhle řeč trochu znám, ale ne moc," odpověděla jí Jarča všesměrovou telepatii, takže to zachytávali všichni. "Když budeš mluvit pomalu, porozumím ti..."

"Ale umíš ji a naši řeč ne," vyčetla jí jemně dívka.

"Andělé, kteří rozumí řeči Proroka, chodí teď mezi věřící," vysvětlovala jí Jarča. "My, kteří strážíme na jiných světech, jen vypomáháme. Na tomto světě je hodně dobrých věřících, kteří si zaslouhují a také dostanou ovoce z rajske zahrady."

Chlapi souhlasně přikyvovali a dívka se tím zřejmě také spokojila.

"Tady je chudý kraj," řekla omluvně. "Sem Alláh ani pořádného anděla nepošle..."

"To se mylíš!" nedala se Jarča. "Já strážím na jiném světě - lepším než zdejší! Umím uzdravovat nemocné a vracet do života mrtvé."

"To snad může jen Alláh!" zarazila se dívka.

"Jistě," souhlasila Jarča. "Ale může přece svou moc propůjčit nám, andělům."

"Alláh je mocný!" souhlasila ihned dívka.

Jarča vytáhla z kapsičky připnuté ke kombinéze nožik a rozkrojila plod salámovníku. Totéž udělala s plodem chlebovníku. Nožem pak vydolovala několik semínek a shrnula je do malého průhledného sáčku. Všichni s údivem přihlíželi jejímu počínání - zejména nemohli odtrhnout oči od nože, nehybně visícího ve vzduchu, kam si jej Jarča jen jakoby nic odložila.

Jarča pak podala po kusu chleba a kusu salámu všem.

"Ochutnejte - takové ovoce jste jistě ještě nejdli!"

Neměli se k tomu, ale pod jejím pohledem ochutnali. Chlap s kalašnikovem ale vyskočil, jako by ho někdo píchl. Vyplivl sousto a začal něco rychle mluvit.

"Nazim říká, že je to vepřové maso!" přeložila to Jarče dívka zděšeně.

"Nazim se mylí," odtušila klidně Jarča. "Tohle je plod stromu. Nevidíš ta semínka? Věř mi, vím to dobře. Jak vůbec může tvrdit, že je to vepřové maso? On je někdy jedl?"

"Když ho zajali, krmili je schválně a násilím vepřovým masem," řekla dívka omluvně. "Aby se prý nemohl dostat do nebe..."

"Jestli to bylo násilím, nenese na tom žádnou vinu," řekla vážně Jarča. "To není v očích Alláha přestupek, můžeš mi to věřit. Tohle je ale skutečně ovoce ze stromu. Ten strom nikdy žádného vepře ani neviděl. Je to čisté jídlo, nemusí se ho obávat. A jestli mu chutí připomíná špatné zážitky, není to vina ani Alláhova, ani Nazimova. Alláh je spravedlivý!"

"Chvála Alláhovi!" odvětila dívka.

Překládat Jarčinu řeč nemusela, rozuměli jí všichni. Působila na ně uklidňujícím vlivem, takže pomalu roztávali. Neřekla jim ovšem, že Nazimův dojem je částečně správný. Salámy vytvořily chobotnice ve světě Xijtra pro lidi ze Země, uprchlíky před přírodní katastrofou. Ti lidé ale byli hitlerovci v čele s Vůdcem Hitlerem, neprchali před přírodní katastrofou, ale před spravedlivým trestem a svým ochráncům se odvděčili tím, že je začali vyvražďovat.

Salámy pocházely z dob, kdy chobotnice svým nevděčným chráněncům poskytovaly vše co potřebovali. Geneticky jim nastavily chuť podle vzorků, přivezených z Německa. Nejspíš to bylo vepřové maso, možná míchané s hovězím a nejspíš i s koňským. Nazim měl pravdu, vepřová chuť v tom byla. Pravdu měla ale i Jarča. Ty stromy nikdy vepře ani neviděly. Bylo to tedy čisté jídlo, které nemůže urazit muslima, hinduistu - ba ani zapřísláhlého vegetariána.

Za chvíli se přisouvali další lidé. Brok se držel opodál, ale neměl důvod k obavám, Jarču zřejmě přijali v dobrém. Jarča se dozvěděla, že dívka, která na ni mluví anglicky, se jmenuje Sulami, žila nějakou dobu ve městě, kde se anglicky naučila. Pak ale nastala válka a Sulami se vrátila do rodné vsi - doufala, že mezi svými bude více v bezpečí než mezi cizími.

"Až semínka zasadíte do země, měli byste je zalít čistou vodou," poučovala je Jarča.

Byli to vesničané a pěstování rostlin jim bylo vlastní, ale poslouchali každé její slovo. Rozhodli se zasadit první semínka ihned. Jarča jim vysvětlila, jak veliký strom vyroste. Museli s tím počítat, aby kořeny nepoškodily základy domů a aby se stromy u sebe netísnily. Najít ale vhodné místo nebyl žádný problém.

Sázení vypadalo jako slavnost, ale jako slavnost neskončilo.

Vesničané náhle zpozorněli. Vyskočili a aniž by co řekli, začali utíkat. Jarča nechápala, co se děje, ale Sulami ji popadla za ruku a vlekla úprkem za sebou.

"Co je?" ptala se jí.

"Nepřátelé - chtějí nás zabít!" vykřikla na ni rychle Sulami. Ve spěchu si nemohla hned vzpomenout na potřebná anglická slova, ale když to Jarča pochopila, hned si věděla rady.

Vznesla se i se Sulami.

"Kam všichni běží?" zeptala se jí.

"Do lesíka!" ukázala jí Sulami, zděšená dvojnásob - z nepřátel i z podivného letu.

Jarča s ní předletěla prchající vesničany. Někteří horempádem vbíhali do lesíka, jiní byli teprve na cestě. Chlap s kalašnikovem zapadl do dolíku, odkud se okamžitě vystrčila hlava jeho zbraně, obrácená dozadu.

Vrčivý zvuk přiměl Jarču ohlédnout se.

Spatřila černou helikoptéru, rychle se blížící ze slunce. Současně ale spatřila plamínky, vyskakující od jejího nosu. K vrčení motoru a vrtulí se přidal štekavý rachot kulometů.

Nestřílela jen helikoptéru, střílel i chlap z kalašnikova, ale zdálo se, že si ti v helikoptéře jeho střelby nevšímají. Jarča spatřila gejzíry prachu, zvednuté na cestě dopadajícími kulkami. Rychle se blížily k prchajícím opozdílům, až obklopile mladíka, podepírajícího starou ženu. Ozvaly se výkřiky bolesti, Jarča viděla stříkající krev.

"Vy bestie!" otočila se k helikoptéře. "Co vám udělali?"

Přistála hodně razantně na okraji lesíka. Sulami neunesla navrácení gravitace a rozplácla se na trávě, ale rychle vyskočila a přiskočila k Jarče, aby ji strhla dál do lesa.

"Tady ne stát, tady nás zabít!" křičela na ni zoufale.

Jarča se otočila a i když musela být ve své bílé kombinéze nápadná, zastavila se. Místo útěku natáhla obě ruce k létající smrti s vrtulemi.

Helikoptéru náhle vybočila ze směru.

Kulomet přestal střílet, stroj se začal strmě naklánět na stranu a klouzavě padal na bok, přímo proti nevysoké skále. Nejprve do ní udeřily listy rotoru, ale odlomily se jako třísky. Pak tam vrazil plnou rychlostí i těžký stroj. Šedivá skála ale neustoupila a lidský výtvar proti ní ve zkoušce pevnosti nemohl obstát. Ozval se výbuch a vyšlehly plameny. Chlap s kalašnikovem se obrátil a zase začal střílet.

Jarča se podívala směrem, kterým mířila jeho hlava. Právě včas! Druhá helikoptéru se vynořila z paprsků slunce a tentokrát si za cíl vybrala vousatého střelce.

Jarča opět natáhla ruce k létající obludě.

Nos helikoptéry se náhle vzepjal vzhůru. Její rychlost ale nebyla tak velká, aby ten směr udržela. Helikoptéru se přímo nad Jarčou zastavila, pak začala couvat a současně se začala rychleji a rychleji otáčet. Protilehlý kamenitý svah údolí nebyl daleko. Tentokrát stroj narazil pozadu, ale pak už se to nelišilo od předchozí havárie. Výbuch, oheň a sloup dýmu...

Vesničané vyskočili a začali jásat.

Také Sulami vyskočila a začala spolu s ostatními křičet radostí. Až pak si vzpomněla na Jarču a obrátila se k ní.

Jarča už se skláněla nad dvěma zkrvavenými těly, ležícími v prachu cesty.

"Broku!" volala směrovaně telepaticky. "Kde jsi?"

Psík se jí ale právě otíral o nohy, sám věděl, co bude potřeba.

"Honem, nebo zemřou!" poručila mu.

Postavili se do pravého úhlu a oba vyslali co největší dávku síly. Nejprve na mladíka, prostřeleného několika ranami, pak na jeho matku, zasaženou jen jednou, zato nebezpečnější ranou, protože porušila nejen krční páteř, ale také tepnu, ze které stříkala krev, ačkoliv jí Jarča na ráně držela aspoň ruku.

"Miata zemře," dotkla se Sulami Jarčina ramene. "Tohle nemůže přežít."

"Beze mě by zemřela," řekla Jarča. "Se mnou ne. Přidrž jí tady ruku, ať neteče krev!"

Sulami se zarazila, ale neodvázala se odporovat. Jarča se obrátila k mladíkovi, ale to už sem přibíhali další. Někdo trhal kusy látky na obvazy.

"Dejte mi to!" odstrčila Jarča chlapa, který se chystal přikládat zraněnému obvaz.

Pak zraněného očima posadila a zručně mu začala obvazovat hrud' a ruku. Viděli, že si ví rady, proto ji nechali. Nevěděli o andělských schopnostech manipulace s těžkými předměty, proto je trochu zmátlo, že se zraněný před nimi zdánlivě sám posadil, ačkoliv jeho rány něco takového vylučovaly. Mladík byl v těžkém šoku, ze kterého se jen zvolna probíral. Bez dávky kosmické energie by byl v agonii, pokud by byl vůbec ještě naživu.

Sulami si najednou všimla, že z krku ženy neteče krev. Strašlivý průstřel se začal sám od sebe stahovat a zacelovat.

"To je snad - zázrak?" podívala se Sulami udiveně s otázkou v očích na Jarču.

"Říká se tomu tak," přikývla Jarča lakonicky. "Andělé smějí dělat zázraky."

Po dvou dávkách byla ještě bledá, ale už se pomalu vzpamatovávala.

Také mladíkovi se vracela barva do tváře. Ačkoliv byl prostřelený, probral se a díval se nechápavě na Jarču. Něco řekl, ale Jarča mu nerozuměla.

"Ptá se tě, kdo jsi?" překládala jí horlivě Sulami.

"Pro tebe jsem anděl života," řekla Jarča. "Pro tamty - anděl smrti."

Ukázala přitom ramenem k hořícím vrakům dvou helikoptér. Hořely jako dvě fakule. Nikdo z obou posádek se ani nesnažil dostat ven. Nejspíš byli mrtví hned po nárazu do skály, ale možná je v plamenech drželo přimrazení. V každém případě bylo na jejich záchranu pozdě. Kdyby se nemusela zabývat zraněnými... ale stejně by všechny nezachránila...

"Víte aspoň, kdo to vlastně byli...?" zeptala se pro změnu.

"Nepřátelé!" odušila Sulami stručně.

Chlap s kalašnikovem skončil doplňování zásobníku. Otočil se k Jarče a cosi řekl.

"Alláh je spravedlivý!" překládala jí to ochotně Sulami. "Ale Nazim říká, že to musí být strašný pohled pro anděla. My lidé jsme na to zvyklí..."

"Máš pravdu," odvětila Jarča... "Tisíckrát raději jsem andělem života než andělem smrti. Ale tady - tady to jinak nešlo..."

"Alláh je spravedlivý!" opakoval Nazim.

Jarča mu už tato slova rozuměla...

Ten večer přinesl další překvapení.

U večeře si všichni povšimli Jarčina neobvyklého chování. Místo aby jako vždy hýřila vtípem, seděla u stolu jako zařezaná. Vlastně se tak chovala už dlouho, ale když byli všichni pohromadě, bylo to zřetelnější.

"Co ti je?" zeptala se jí potají směrovaně Máňa.

Jarča se ale nechtěla svěřit ani nejlepší kamarádce. Seděla u stolu netečně, zdálo se, že ani nevnímá, co jí. Po večeři místo všeobecné zábavy vyskočila a utekla z jídelny.

Irena Alexijevová se zvedla také a obrátila se na ostatní, především na Máňu, která také vyskočila, jako by chtěla Jarču dohonit.

"Nechte mě - jdu si s ní popovídat!" řekla stručně.

Všem bylo jasné, že si ji Jarča přivolala, ale všem bylo také jasné, že Jarča nechce, aby u toho byl někdo třetí. Zábavu u stolu to brzy utlumilo a všichni by se nejraději rozešli.

Máňa se ale najednou už na odchodu zastavila.

"Máme tady počkat," řekla ostatním. "Irena nám chce něco říct."

Vrátili se tedy ke stolu a dělali, že dojírají večeři. Všichni se ale trásli zvědavostí.

Za chvíli přišlo s Jarčou celé procesí: Alexijev s Irenou, rodiče Jarči, Máni i Oldovi, dokonce i sestřičky. A jako by to nebylo dost, přihrnula se s nimi celá psí smečka: Čert, Apina i odrostlejší štěňata.

"Fí ha!" řekl Pepík. "Tohle vypadá na proslov!"

To už ale zvážněli všichni. Pepík mohl mít pravdu. Proč byla Jarča tak bledá?

V jídelně nebylo kromě osazenstva doktorského stolu živé duše. Tím to ale mohlo být horší, při takových příležitostech se vždycky projednávalo něco vážného.

"Kdo nám chybí?" přelétl očima všechny Alexijev. "Jak vidím, nikdo. Jsme tu všichni, to je dobře. Jarčo - povídej, máš slovo."

Jarča ale stála bledá jako stěna, jako zařezaná. Mlčela, jen klopila hlavu.

"Tak Jaruško," povzbuzovala ji nahlas a bez telepatie Irena Alexijevová. "Víš přece, že jsme s tebou."

"Když já..." zajíkla se Jarča a zase zmlkla.

"Dobře, já to řeknu za tebe," uvolila se Irena.

"Ne - já sama!" vyhrkla rychle Jarča. "Abyste věděli, zabila jsem během necelé minuty aspoň deset lidí!"

U doktorského stolu i v celé jídelně bylo rázem ticho.

"Fí ha!" zašeptal Pepík.

"Takhle to říkat nemůžeš!" mračil se Alexijev. "Vezmi to pěkně po pořádku, jak se to stalo. Takhle neúplně se to přece říci nedá."

"Tak dobře," nadechla se Jarča. "Byla jsem... nesejde na tom, kde. Přinesla jsem dalším lidem salámovníky, aby si je mohli zasázet. Vypadalo to docela normálně, jako už mockrát, ti lidé by mi byli vděční za každý pojem - nerozuměla jsem jim, ale stačilo, že mi rozumějí oni... Nejdřív jsem jim dala půlku salámu s chlebovníkem, oni jedli málo, prý aby taky něco zbylo dětem... Pak jsem je učila sázet semínka, bylo to docela normální... Jedna dívka tam se mnou zkoušela mluvit anglicky, ale nic moc..."

Zarazila se a podívala se kolem stolu na ostatní. Všichni na ní viseli očima, ale nezdálo se, že by vypadali jinak než obvykle.

"Pak tam přiletěly helikoptéry," začala Jarča rychle. "Všimli jsme si jich, až když byly na dosah od nás. Místní najednou začali křičet, rozprchli se, mě strhli stranou... utíkala jsem s nimi, ale byli tam někteří pomalejší a pak... slyšela jsem praskání kulometu... nestříleli po mně, ale po těch lidech..."

"Počkej - proč?" nadzvedl se trochu Olda.

"To jsem ještě nevěděla," řekla Jarča. "Dostala jsem ale strašný strach. Kulky hvízdaly, zvedal se prach, také jsem tam viděla stříkající krev... Nejdřív jsem chtěla utéci, ale pak jsem na ty s kulometem dostala strašlivý vztek..."

Začala brečet, ale pak se zase vzchopila.

"Obrátila jsem se a vzala jsem helikoptéry do zóny elektrolytické nevodivosti," řekla.

"Takže jsi je - přimrazila?" ožil Pepík.

"Jo," vzdychla si Jarča. "Ještě jsem si říkala, že stihnu oživit tak dva - tři, ale kdyby jich bylo víc, musela bych volat přes štěňata o pomoc... Neřízené helikoptéry ztratily směr, začaly padat, nabraly rychlost - a napálily to přímo do svahu. A hned začaly hořet."

"Co jsi dělala potom?" zeptal se Jarči suše Alexijev.

"Utíkala jsem ke zraněným," rychle odpověděla Jarča. "Utíkal tam každý, kdo měl nohy, zraněným jsme s Brokem dali životní sílu, aby se vzpamatovali, ale v těch helikoptérech zatím všichni uhořeli."

Zarazila se a podívala se opatrně kolem.

"Kolem mě začali všichni tančit radostí!" dokončila. "Měli přišernou radost, jak ti piloti hoří. A kdyby se některý přece jen vyvalil z ohně ven, rozsekali by ho snad na kusy..."

"No - podle toho, co se dělo předtím, se ani moc nedivím," řekl pomalu Vít'a.

"Já jsem je ale nechtěla zabít!" vyhrkla Jarča. "Jen přimrazit, to ano, ale ne hned zabít!"

"Stříleli po tobě - chápal bych to jako čistou sebeobranu," řekl zamračeně Olda. "Mohla ses zneviditelnit, ale to by ti nemuselo pomoci, ostatně - tím jsi nejspíš zachránila život těm kolem sebe..."

"To ano," přisvědčila rychle Jarča. "Proto asi tak jásali. Jenomže - oni mi pak řekli, proč po nich ta helikoptéra střílela. Nebo spíš - ukázali mi to. Já to pochopila až když mě na to sami upozornili, i když jsem to vlastně věděla od začátku..."

"Počkej - co?" nechápala Máňa.

"To pole kolem nás - bylo plné máku," řekla Jarča. "Kolem byla samá maková pole. Oni tam pěstovali mák, rozumíte?"

"Co je na tom tak zlého?" zeptal se Pepík.

"Víš, Pepku," začal Alexijev. "Kdyby to bylo v Čechách, tak nic. My pěstujeme mák do buchet a na koláče. Oni na opium a heroin."

"Fí ha!" řekl Pepík. "Takže - ty jsi vlastně - spolupracovala s drogovými mafiány?"

"Copak jsem to mohla vědět?" vybuchla Jarča. "Ať už ta helikoptéra patřila policii, nebo konkurenční bandě, střílela na nás bez varování. Co jsem měla dělat?"

"Utéci do nejbližšího sousedního vesmíru," řekl Olda. "Třeba k chobotnicím."

"A nechat ty lidi postřílet? Když se na mě dívali jako na anděla spásy?"

Olda se zašklebil, ale mlčel. Zřejmě to nebylo tak jednoduché.

"Myslím, že bychom to měli trochu rozebrat," řekl Alexijev po chvilce ticha. "Jarča má výčitky svědomí, že zabila deset lidí - nebo kolik jich v těch helikoptérech bylo... Jenže Jarčo, ti lidé měli kulomety a bez nejmenšího varování po tobě stříleli, takže jsi měla právo na obranu. Chybovat je lidské, i civilizovaná policie si tě může splést s banditou, ale to jí nedává právo tě zabít. Nedělej si tedy výčitky, jednala jsi správně. To, že kolem tebe bylo pole máku, i když očividně pěstovaného na opium, je úplně vedlejší. Byla možná tvoje chyba, že sis toho nevšimla, ale i kdybys to věděla od začátku - ti lidé nebyli drogoví mafiáni, ale rolníci, co mák pěstují na obživu. Nabídla jsi jim jinou možnost a vlastně jsi je mohla - i když nevědomky - převést na správnou cestu. Kdyby se ti to podařilo, byl by to záslužný čin, i když jste o tom jednali uprostřed drogového pole. Ti v helikoptéře ti v tom chtěli zabránit. Takže by ty rolníky dál nutili pěstovat mák. Spíš oni - vědomky či nevědomky - sloužili drogovým bossům. Jejich hlavní vina je, že zahájili střelbu do lidí. Tím ztratili postavení civilizované policie a stali se z nich bandité."

Jarča se trochu usmála.

"Strašně jsem se jich bála," přiznala. "Když stříleli a lítalo to kolem, bylo to hrozné. Po těch kulkách byly hrozné rány! Jedna by stačila zabít, i kdyby jen roztříštila nějakou kost."

"My ti to věříme," opakoval Alexijev. "Proto ti říkám, měla jsi právo bránit se."

"A vedeš deset tří na mrtvolu!" řekl Pepík také spokojeně.

"No to snad ne!" zahřměl Alexijev. "Pepíku - víš jaký je rozdíl mezi tebou a Jarčou?"

"Jarča vede deset tří," začal zarytě Pepík.

"Kdepak!" nesouhlasil Alexijev. "Největší rozdíl je mezi Jarčiným zabitím v oprávněné sebeobraně proti tvé trojitě vraždě! Jarča neměla jiné východisko. Měla právo bránit se útoku na její život i na životy jiných. Zato ty jsi sprostý

vrah, rozumíš? Nebránil ses a mohl jsi to vyřešit jinak. Proto jsi to také měl vyřešit jinak! Tys to vyřešil špatně!"

"Tos' to, Pepku, ale dostal!" řekla tiše Máňa. "Taky si myslím, že Jarča neudělala nic tak zlého, aby ji muselo hryzat svědomí - jako tebe. Ty se ale máš za co stydět."

"Proč jste na mě pořád všichni takoví?" naježil se uraženě Pepík.

"Protože bys měl uznat rozdíl mezi tím, co jsi provedl ty a Jarča," přidal Alexijev. "Sám to musíš pochopit, ne počítat skóre v mrtvých. Promiň, ale to je nechutné."

"A co mám teda dělat?" vybuchl Pepík.

"Poradím ti," řekl klidně Alexijev. "My tě chápeme, ale nesouhlasíme s tebou. To co jsi udělal, nebylo správné. Když se tím chlubíš, tak vlastně přiznáváš, že tě to ani nemrzí. A to je na tom nejhorší. Především musíš pochopit, že to bylo špatné. Mrtvým nikdo život nevrátí, ale dá se to trochu napravit. Můžeš za každého kluka, které jsi zabil, zachránit tři jiné kluky, kteří by jinak zemřeli. Máme jich mezi pacienty dost. Leukémie, rakovina, těžké srdeční vady. Až smažeš zlo větším dobrem, bude to aspoň trochu vyrovnané."

"Neříká se tomu - účinná lítost?" zeptal se Olda.

"Říká," přikývl vážně Alexijev.

Bestie

Olda, Máňa a Jarča složili poslední zkoušky na Zemi. Další by měli skládat v univerzitě na Andělském světě. Vít'a objevil další vhodný ostrov v místech, kde je na Zemi Plzeň, nazval jej Bolevec a postavil na něm komplex budov university. Bylo tam všechno: přednáškové sály i laboratoře, byty profesorů i jejich rodin, studentské koleje i menzy, kryté bazény i tělocvičny. Nejen mezi universitními budovami, ale po celém ostrově Bolevci vytvořil do původní přírody několik kilometrů cestíček vroubených lavičkami a umělým osvětlením. Pláž kolem Bolevce ohradil umělými útesy, jimiž mohla protékat voda, ale nepropluly veliké ryby. Pláž se rázem ukázala lepší než koupaliště u sanatoria na Jezerním ostrově a Vít'a ochotně Alexijevovi slíbil, že stejně ohradí pláže kolem sanatoria, aby si už Olda nemusel hrát na anděla strážného.

Nový rektor univerzity Broul si to se svými kolegy prohlédl a předložili Vít'ovi ještě pár požadavků, které Vít'a obratem uskutečnil. Celkově ale nešetřili obdivem.

"Takový komplex kdyby byl v Praze!" vzdychl si Broul. "Ale na Zemi by to stálo takové peníze, že by to v Čechách nikdo nezaplatil."

"Tady naštěstí na peníze nekoukáme," utěšoval ho Vít'a. "Ale hlavně - jsme úplně mimo dosah pozemských byrokratů - nevidíte ty výhody?"

"Máš pravdu," usmál se Broul. "Jak to ale bude s vybavením? Chybí tu ještě knihovna, nějaké počítače pro výuku i pro spojení se světem - a potřebujeme i nějaké názorné modely. Alexijev říkal, že nám na nákupy na Zemi přispěje, ale kde máš na to místnosti?"

"Knihy, časopisy i počítače jsou podle mě beznadějně zastaralé a pro výuku je nebudete potřebovat," tvrdil Vít'a. "Jen si zkuste rozdělit vědomosti na mechanické, pro které jsou lepší paměťové pihy, a praktické, které studentům musíte předvést prakticky. Zjistíte, že modely ani nepotřebujete, když všechno studentům ukážete pomocí částečné průhlednosti. Podle mě tu je všechno. Jen spojení se světem vám zdejší počítače nezajistí, jsme přece v jiném vesmíru."

"Zastaralé, říkáš..." zamyslel se profesor Broul. "Človíčku - možná máš pravdu! Na to si snad zvykneme, ale v jednom ti musím oponovat. Pomocí průhlednosti studentům neukážeš patologické jevy. Na to potřebuješ pacienta, který tím zrovna trpí, nebo raději model. Chceš třeba ukázat studentům plíce zničené kouřením. Na zdravém pacientovi je nenajdeš, na sobě také ne. Jak jim je prakticky ukážeš?"

"Paměťové pihy dokáží předávat i obrázky," nedal se Vít'a. "Jestli jste takové plíce sám někdy viděl, ať v knize nebo ve skutečnosti, jistě si je pamatujete. Asi jste si to ještě nezkusil, ale po Oldově úpravě si vzpomenete na takové detaily, až se tomu sám budete divit. Dokážete si je nejen vybavit, ale také předat je studentům. To všechno jsou mechanické vědomosti."

"Poslyš - co vlastně do mechanických znalostí nepatří?" zeptal se Vít'a profesor Broul.

"To, co si musí každý sám vyzkoušet," řekl Vít'a. "Operaci můžete studentovi předvést i několikrát, ale nakonec mu dáte skalpel, ať si do pacienta vlastnoručně řízne. Vyzkoušet si to pak musí každý sám."

"No vidíš!" chytil se toho Broul. "Studenti se takové věci často učí na mrtvých. Já bych dával přednost modelům."

"Možná by se dalo uvažovat o jejich vytvoření," zamyslel se Vít'a. "Asi by měly být co nejvěrnější - což o to, různých plastických hmot znají roboti dost, barevně by se také daly zkombinovat, ale - nezlobte se na mě, to bude muset udělat odborník. Já na to nestačím."

"Nestačíš?" podíval se profesor Broul na Vít'u.

"Nestačím," opakoval Vít'a zamračeně. "Aby byly takové modely opravdu věrné, musí je navrhnout někdo, kdo zná dobře anatomii. Já si na to netroufám."

"Škoda!" pokýval hlavou profesor.

"Můžeme to zkusit společně," snažil se mu Vít'a vyjít vstříc. "Vy přece máte anatomické znalosti, já se vyznám v robotech. Kdybyste na mě dohlížel, abych to nedělal úplně špatně, něco bych vyzkoušel. Ale vy teď budete zahajovat školní rok!"

"Zahájíme výuku bez modelů," usmál se Broul. "Modely přijdou až potom. Nemusíme na ně zatím spěchat. Ale zkusit bych to chtěl."

"Dobře," souhlasil Vít'a. "Jdu na to s vámi. Leda by se mezitím našlo něco důležitějšího. To nejdůležitější - budovy univerzity - snad už máme."

"Máme," souhlasil Broul. "Senzačně, dokonale, neuvěřitelně. Ještě studenty - a jedeme."

"Pane docente - a mohl bych naopak chtít něco po vás?" obrátil se Vít'a na Broula.

"Pokud to je v mých silách - všechno!" ujistil ho profesor.

"Chtěl bych - kdybyste měl nějaké známé na technice... co takhle založit tu technickou školu, když už tu máme tu lékařskou..."

Broul se na Vít'u podíval s údivem. Ten mrňavý kluk by zakládal technickou školu? To je ale odvaha! Nebo spíš - drzost?

"Ty by sis na to troufl?" zeptal se ho.

"Právě že ne," posmutněl Vít'a. "S cucáky jako já se nikdo na Zemi bavit nebude. Ale kdybyste našel někoho jako jste vy, možná by si věděl rady. Postavil bych mu podobnou školu jako vám. Mám už nějaké znalosti o mimozemské technice, rád se o ně podělím... Mohl bych o tom přednášet nebo připravovat paměťové pihiy, na to snad stačím."

O technice mluvil sebevědomě, ale jinak na profesorovi visel očima, jako kdyby doufal v jeho pomoc hodně nesměle.

"Uvažovat o tom můžeme," slíbil mu Broul vážně. "Mám na technice známé. Ne sice ve vedení školy, ale - uvidíme!

Třeba je nalákají antigravitační motory."

"Víte, tady všichni jen léčí," stěžoval si mu Vít'a. "Pořád jen léčení, léčení a zase léčení. Léčí i kdejaký pes. Já ostatně taky, člověk nemůže zůstat stranou, když může pomoci a je to nutné, stejně mi to nezabere ani tolik času jako ranní opláchnutí, ale - dyť tu o techniku nikdo nemá zájem a přitom je tady spousta děsně zajímavých technických figlů!

Jenže - mě na Zemi kdekdo leda vykopne ze dveří."

Broul se trochu usmál nad Vít'ovým slovníkem, ale pak zvažněl.

"Máš pravdu," řekl. "Nepotřebujeme sem z techniky dostat současného rektora, ale toho, kdo se jím stane tady. I když to může znamenat odloučení od světa."

"To by nebylo tak zlé," dodal rychle Vít'a. "Tady máme všechno co potřebujeme."

"To je tvůj názor," pokrčil rameny Broul. "Jiní mohou mít jiné. Mně tady například bude hodně chybět divadlo. Málo platný, já - a zejména moje manželka - jsme zvyklí na kulturu."

Vít'a se jen usmál.

"A co vám brání, pane profesore, pozvat sem nějaké divadelníky? Postavím jim divadlo, že Národní v Praze bude proti tomu psi bouda! Neříkejte, že na Zemi nenajdete bandu, které tam chybí právě jen ta budova! Jestli rozjedete univerzitu, budou tady i diváci. Zejména když nebudeme koukat na peníze."

Broula to zarazilo.

"Poslyš - ty umíš stavět divadla?" podíval se na Vít'u pátravě. "To nebude jen tak! Každé divadlo má kromě prostorů přístupných divákům ještě spoustu zázemí, techniky a já ani nevím čeho ještě! Myslíš si, že to dostatečně znáš?"

"Proč bych to měl znát?" pokrčil rameny Vít'a. "Copak jsem ještě před půl rokem věděl, co všechno bude potřebovat univerzita? Zeptejte se Alexijeva, jak jsem z něho tahal rozumy! Alexijev mi dal na všechno svoje požadavky a výsledek už znáte."

Broul chvíli přemýšlel.

"Koukám, že ti nadarmo neříkají génius!" řekl po chvíli. "Když něco neznáš, zeptáš se, přidáš k tomu vlastní nápady - a výsledek je jedna báseň. A tak to má být."

"To je snad normální," odmítl chválu Vít'a. "Nezdržuji se detaily, které roboti znají. Ale nejsou na vědu zvědaví jen lékaři! Taky bych chtěl vědět víc."

"Máš pravdu!" uznal Broul. "Dobře, budeš mít ve mně spojence. Příští týden se stavím na Zemi, jdu tam za mým dávným spolužákem Vavrečkou, je to archeolog, ten taky bude zírat na hlavu tyrannosaura i s kůží! Při té příležitosti se ti tam po někom poohlédnu."

"To byste byl moc hodnej," děkoval mu Vít'a. "Víte - kdybych měl tátu, jistě by do toho šel se mnou, ale já už tátu nemám. Alexijev mě sem dostal rovnou z děčáku, ale on má plnou hlavu univerzity, sanatoria a organizování, ani se nedivím, že to nestihá. Tím nechci tvrdit, že tady nebudete mít co na práci, ale - kdo jiný mi pomůže?"

"Jen klid, někoho seženeme," usmál se Broul. "Človíčku, máš moje sympatie. Ještě jsem neviděl, aby takový kluk šel za něčím tak cílevědomě!"

"Vy neznáte Oldu?" podíval se na něho Vít'a. "Toho si všimněte! Bez něho by to přece vůbec nebylo! Olda byl ochotný jít za chobotnicemi a nechat si od nich vyvrtat díru do hlavy, jen aby se něco dozvěděl! Není o moc větší než já, ale víte, kolika lidem už úspěšně operoval mozek? Na toho se podívejte, jestli chcete vidět génia!"

"Géniové jste všichni!" usmál se profesor docent Broul. "Celá vaše banda. Minulý týden u mě skládaly zkoušky dvě holčičky - já jen zíral, co toho vědí. A že už jsem vyzkoušel stovky studentů!"

"S tímhle jste se ještě nesetkal?" podíval se Vít'a na docenta pobaveně.

"Ještě ne," přikývl Broul.

"Tak tady uvidíte!" věstil mu Vít'a.

"A pro dnešek dost!" prohlásila rezolutně Jarča. "Jde se koupat!"

Dobrali právě další skripta ke zkoušce. Když nemohli použít nové metody, museli vzít zavděk i starými konvenčními, ale společně jim to šlo docela dobře - zjistili totiž, že když si to všichni hodně potichu všesměrově telepaticky pobroukávají, jde jim to do hlav ještě lépe, než když šprtají každý zvlášť.

Univerzita byla dosud prázdná, všichni budoucí studenti bydleli v sanatoriu na Jezerním ostrově. Měli to blízko k pacientům i do vody.

"Půjdu se podívat do Útočiště," řekl Olda. "Ještě jsem Starému Mrzoutovi neohlásil, že už jsme pryč. Půjdu mu udělat radost."

Starým Mrzoutem Olda - možná ze msty - nazýval domorodce, který je nedávno vyhodil z Útočiště. Vlastně se jim ani nepředstavil a takové jméno se k němu podle Oldy hodilo.

"Půjdeme tam s tebou!" hlásila se ihned Jarča.

"Hele - neměli bychom se tam nahnout všichni," vrtěl hlavou Olda. "Co kdyby ho něco pitomého napadlo? Polapil by nás všechny najednou. Nemusí to být legrace."

"Půjdu tam s tebou aspoň já," řekla odhodlaně Máňa. "Dva jsou jako jeden, ale kdyby se jednomu něco stalo, druhý mu přivolá pomoc."

Olda se na ni podíval trochu udiveně - ale přikývl.

"No - jak chcete!" couvla Jarča. "Přijďte pak na koupalko!"

Vznesla se a zamířila vzdušnou čarou ke koupališti, zatímco Olda přivolával Čerta, aby je jistil telepatickým přenosem. Starý psí kamarád se objevil ihned a radostně vrtěl ocáskem.

"Leila bude poblíž Alexijeva," sliboval Oldovi. "Můžeme jít. Máňa jde s námi?"

"Půjdu s Oldou všude, kde to je nebezpečné," řekla. "Neodmlouvejte - a basta!"

Společně prošli všichni tři modravým oválem do Útočiště. Museli ještě kus letět, než se dostali do známých míst poblíž paláce v Mělníku.

"Útočiště byl krásný svět," vzdychl si Olda. "Je ho škoda, budeme na něj určitě dlouho a v dobrém vzpomínat."

"Byl krásný," souhlasila Máňa. "Ale nebyl náš."

Všichni tři přistáli na cestičce a Olda se zkusil naladit na domorodce. Tentokrát se mu to podařilo skoro ihned.

"Jdeme vám jenom oznámit, že už jsme se odstěhovali," sděloval mu.

Dostali ale odpověď, jakou nečekali.

"Vy darebáci!" zahřměl na ně Starý Mrzout. "Co jste nám tady provedli za lotrovinu?"

"My?" zalpal po dechu Olda. "Jakou lotrovinu?"

"Děláte, jako byste nevěděli oč jde!" bušil do nich telepaticky. "Koukejte to napravit, než vás příkladně potrestáme!"

"Ale my vážně nevíme, oč jde!" odpověděla mu Marie, když se zaražený Olda nezmohl na jediné slovo.

"Co jste nám tady vyvedli?" pokračoval domorodec. "Jak to, že nevíte? Musí to být vaše lumpárna! Už tisíc let tu nikdo jiný než vy nebyl!"

"A co se vlastně stalo?" zeptala se suše Marie.

"Neříkejte, že to nevíte! Vy dobře víte, o čem mluvím!"

"Myslíte, že jsme si od vás odvezli pár létajících strojů?" sondovala půdu Máňa. "Ty jste nám přece sami nabídli! Ať si odvezeme třeba všechno co jsme si tu udělali, jen ať co nejdřív vypadneme! Neříkali jste to tak? My jsme to splnili. Co ještě chcete?"

"Abyste to tady uvedli do pořádku, jak to bylo!" požadoval Starý Mrzout.

To už se zarazila i Marie.

"Do původního pořádku?" začala nejistě. "To asi bude problém. Kdo si má pamatovat, kde tady ležel jaký kámen? Odklizené rostliny taky těžko vrátíme do původního stavu. I když je vypěstujeme, budou vždycky trochu jiné!"

"Nejde o rostliny!" vybuchl Starý Mrzout. "Uvedte do původního stavu roboty! Ty jste nám přece rozbili!"

"Roboty?" podivil se Olda. "Co s nimi je? Když jsme odcházeli, fungovali!"

"Fungovali!" potvrdil domorodec. "To přece víme! První robotické centrum se zastavilo hodinu po vašem odchodu! Zrovna jsme to oslavovali, když se to stalo! U nás byla noc, zhasla světla - to se nedalo přehlédnout. Od té chvíle nemine hodina, aby se nezastavilo nějaké další! Koukejte to rychle spravit, nebo uvidíte!"

"Moment!" vzpamatoval se Olda. "Ono to začalo na druhé straně světa? Ne u nás?"

"Jinak bychom si toho nemuseli ani všimnout!" potvrdil mu to domorodec. "Když jsme sousednímu centru přikázali obnovit to vypadlé, vypadlo také. A pak už to postupovalo jako lavina, jako nějaká epidemie."

"No - kdyby to začalo někde u nás, tomu bych rozuměl," uvažoval Olda. "Ještě jsme na poslední chvíli něco dělali - ale nezdá se mi, že bychom to přetížili. Ale i kdyby - vaši roboti přece plní každý požadavek nejbližším centrem a pak by se to poškodilo někde u nás, ne?"

"Z toho je vidět, že to nebylo přetížením!" souhlasil Starý Mrzout. "Museli jste to udělat schválně! Neříkejte, že o tom nevíte!"

"Nevíme!" řekl Olda. "Ale poslyš, vy jste přece manipulovali s roboty, aby nás přestali poslouchat. My to ani zablokovat neumíme - nemohlo by se to poškodit při tom? To by přece bylo přirozenější! Zejména když to začalo na vaší straně!"

"Chcete své darebáctví svádět na nás?" vybuchl Starý Mrzout. "To se vám nepovede!"

Náhle Oldu, Marii i Čerta uzavřela klec z mříží. Přesně jako minule.

"Fuj!" pomyslel si psík nahlas. "Tohle vypadá jako past!"

"Taky že to je past!" souhlasil s ním klidně Olda. "Aspoň je vidět, že jim tady kolem nás roboti ještě fungují."

Pořád ještě to bral sportovně, počítal s tím, že Starému Mrzoutovi utečou do Andělského světa kdykoliv si vzpomenou. Jeho klid se telepaticky přenesl i na Marii - ačkoliv ta už začala mít obavy, co by se mohlo stát, kdyby jim mříže nedovolily odejít.

"Máte smůlu!" hučel telepaticky Starý Mrzout. "Nepustíme vás, dokud nám neřeknete, co jste vlastně provedli!"

Olda se pokusil dát robotům telepatický příkaz, aby mříž zmizela. Udělal to ale jen aby se přesvědčil, co už tušil. Roboti ho samozřejmě - neposlechli.

"Podívej se, tohle není fěr!" řekl Starému Mrzoutovi. "My vážně nevíme, co se tu stalo. Vaši roboti přitom neposlouchají nás, ale vás. Jak chcete, abychom s nimi něco dělali?"

"Jen koukejte povídat!" odvětil výsměšně domorodec. "Ještě si rozmyslíme, vás pustit! Můžete v té kleci zemřít

hladem, případně vás můžeme zabít."

Olda vzal za mříže, změkčil si je a roztáhl. Očekával, že se objeví další, ale chtěl jen dát Starému Mrzoutovi najevo, že jeho mříže nebude respektovat.

Další mříže se ale neobjevily, ani když prošel vzniklou mezerou ven. Podal ruku Marii a pomohl jí ven. Čert na nic nečekal a proletěl spolu s ní.

"A hrome!" ozvalo se jim v hlavách. "Dalších pět - ne, šest... ne, jedenáct robotických center mrtvých! Darebáci, myslíte si, že vám to projde bez trestu? I kdybyste si na nás pozvali celý vesmír plný tefirů, vy sami ještě teď zemřete!"

Olda náhle pocítil hroznou slabost a zimu. Jako kdyby se ocitli na mrazu, ačkoliv kolem nich bylo tropické vedro. Mráz ale vycházel přímo z nich. Máňa se vedle něho zhroutila, Čert zoufale kňučel. Něco strašlivého na ně působilo, ale Olda nevěděl, co. Připomnělo mu to jeho bezmocnou slabost po ďábelských úderech, které ho ničily z družic. Nemohl pochybovat, že to je opravdu vážné. Starý Mrzout řekl, že zemřou - a tohle byl tedy jeho útok.

Z posledních sil otevřel bránu do Andělského světa. Byla tam písečná pláž, tvořící okraj nepatrného korálového ostrůvku. Ještě že to nebylo moře! Čert nečekal na nic a vletěl tam, ale Máňa zůstala ležet, zřejmě byla bez sebe. Olda ji popadl očima a zvedl. Bránu ještě rozšířil, aby o ni nezachytil, a spolu s Máňou ji s vypětím posledních sil proletěl.

Brána se za ním zavřela, ale slabost neustoupila.

Byl už tak zničený, že víc nevydržel. Podobně jako po úderech ze satelitů, i tentokrát se zhroutil na písek pláže hned vedle Marie. Jen z dálky zaslechl Čertovo zoufalé vytí.

Psíkovi odpovídal už jen hukot moře...

Olda se probouzel pomalu.

Zdálo se mu, že na něho někdo mluví, ale nerozuměl mu. Nejradši by to nechal plavat, co mu je do toho? Ale ten někdo se nedal, Olda pocítil na obličejí olíznutí a otevřel líně oči.

Byl to Čert. A černý pesek hned začal jásat.

"Už je vzhůru! Ivo, Ireno, pojdte sem!" volal všesměrovou telepatii.

Klika cvakla a Olda otočil po zvuku hlavu. Do pokoje klusem vbíhala Irena Alexijevová, za ní doktor Alexijev. Oba vypadali napjatě.

"Oldo, prober se!" promluvila na něho doktorka Irena Alexijevová.

Olda se nadzvedl na loktech. Stranou spala v křesle jeho maminka, právě se vzniklým hlukem také probouzela. Na opačné straně okna ležela na druhé posteli spící Marie.

"Co je s Máňou?" vzpružil se Olda.

"Je na tom možná maličko hůř než ty, ale už je to dobré i s ní," ujišťoval ho rychle Ivo Alexijev. "Dlouho nám trvalo, než jsme ji převedli aspoň do spánku! Vy jste nám ale dali!"

"To jsme na tom byli vážně tak špatně?" zjišťoval si opatrně Olda.

"Jak se to vezme," Alexijevovi ztvrdly rysy v obličejí. "Podle Čerta jste přežili smrtící útok té bestie v Útočišti. Rád bych to slyšel od tebe, Čert si není ve všem stoprocentně jistý."

"Já taky ne," řekl Olda. "Ale asi má pravdu, vypadalo to tak. Ještě teď je mi z toho zima. Poslední, co si pamatuji, byla vyhrůžka, že zemřeme. Pak to přišlo - bylo to děsné, ale ještě jsme se z toho dostali. Útok na život to zřejmě byl."

"To už víme," přikývl Alexijev. "Zajímavé je, že to nejméně odnesl pes, ačkoliv měl být z vás tři nejslabší. Máňu to vyřídilo už tam a ty ses složil hned za bránou. Ještě že jsi ji vytáhl ven, kdyby tam zůstala, nevím - nevím... Co ty na to?"

"Možná něco zachytila úprava, co mám od Bísíjí navíc," přikývl Olda. "Máňa ji nemá, proto dopadla nejhůř. A Čert má úpravy od Přítele, takže může být z nás všech nejodolnější. Neublížilo to Máně... tak nějak trvale?"

"Zdá se, že ne," řekl Alexijev. "Naštěstí jste z toho utekli včas. Ale kdybyste tam zůstali déle, mohlo by se to projevit i zástavou srdce. Dovedeme sice ledacos, ale nikdy nevíš... vždyť bychom vás tam ani nenašli!"

"Zpočátku to přece tak zle nevypadalo," vzdychl si Olda.

"Buď jak buď, už tam nesmíte!" řekl Alexijev přísně. "Je to tam nebezpečné."

"Proč se proti nám postavil?" zajímalo Oldu. "Chtěl jsem ho potěšit, že jsme splnili jeho podmínky... Copak za to můžeme, že se jim sesypala robotická síť?"

"Víš aspoň, co se jim tam stalo?" zajímal se Alexijev. "Čert tvrdil, že tomu nerozumí."

"To by chtělo Víťu!" povzdychl si Olda.

"Čeká za dveřmi na chodbě," usmál se Alexijev. "Jestli se cítíš dost silný na odbornější rozhovor, pozveme ho sem."

"Jen ať přijde!" svolil Olda.

Klika cvakla a Víťa byl tu. Zřejmě na to netrpělivě čekal, ale pozvat ho musel Alexijev, Olda na to neměl sílu.

"Vít'o, nám to říct můžeš," začal Alexijev. "Neudělal jsi jim tam něco schválně?"

"Proč?" zeptal se Víťa. "Já byl tak nadšený, že jsme stihli zkopírovat jejich roboty! Nic víc mě ani nenapadlo. I když si myslím, že jim to patří, chovali se k nám hulvátsky."

"Patří - nepatří!" podíval se na něho přísně Alexijev. "Kdybys jim tam něco úmyslně vyvedl a pak tam nechal jít Oldu jako nic..."

"Ale Ivo!" ohradil se Víťa. "Máš mě za pitomečka? Nebo ještě hůř - za darebáka? To jsme snad probrali, když Máňa přitáhla ty čtyři zajatce!"

"Probrali," přikývl Alexijev. "Ale podívej se, jak Olda s Máňou dopadli!"

"Přisahám, že jsem s těmi roboty nic neprovedl!" zvedl Víťa ruku. "Vždyť jsme při vši smůle získali tolik, že bych samou radostí dělal kotmelce! Ani by mě nenapadlo jim škodit!"

"Nějaká škoda jim ale vznikla!" řekl Alexijev. "Jak bys to vysvětlil?"

"Olda měl asi pravdu, nejspíš si to udělali nevědomky sami," uvažoval Vít'a. "Proč nám to blokovali? Blokování je vždycky ošidné. Tu funkci tam nejspíš měli odedávna, ale tisíciletí nepoužítou. Až teď - jenže se jim vymkla z rukou, tak bych to aspoň odhadoval."

"Přesněji to nevíš?"

"Nevím," řekl Vít'a. "Chystám se na to, zajímá mě to, ale teprve až tady postavím tolik center, abychom měli - nechci říkat jistotu, ale aspoň větší klid."

"No dobře - věřím ti," spokojil se Alexijev. "Co se tam stalo, je vážná věc. Kdyby nás to potkalo také, byli bychom bez robotů."

"Z toho bych radost neměl," zvažněl Vít'a. "Naštěstí máme všechna centra oddělená od jejich sítě, takže se to k nám nerozšířilo. Řekl bych, že to udělal někdo z nich, ale někdo hodně zlomyslný. Jako hackeri na Zemi, co vymýšlejí počítačové viry. Robocentra jsou pospojovaná dohromady jako pozemské počítačové sítě a dají se ovládat na dálku. Že to tak je, dokázali nám jejich zablokováním. Na Zemi to tvůrci počítačů vydávají za přednost - sítě jsou na dálku pohodlně spravovatelné - jenže hackerům tím také nemohli dát nic lepšího!"

"Takže hacker u Mrzoutů?" trochu kysele se usmál Alexijev. "Pak by mě ještě zajímalo, proč to tak usilovně dávali za vinu nám?"

"Vždycky je pohodlnější hledat chybu u druhých, než u sebe," zahučel Olda.

"Stálo by za zamyšlenou nepropojovat centra do sítě každé s každým, ale vytvářet již od začátku sítě dvě," uvažoval Vít'a. "Pak by se při podobném průřezu zhroutila jen jedna."

"Zkus o tom přemýšlet," požádal ho Alexijev. "Bylo by nemilé, kdyby se nám roboti sesypali jako jim. I když si také myslím, že jim to patří a nás by se to dotklo méně."

"Méně?" vrtěl hlavou Vít'a. "Neřekl bych! Vědí o tom jistě víc než my, my bychom měli určitě větší starosti s opravou."

"Máš sice pravdu, ale uvažuj!" opáčil Alexijev. "My se bez robotů obejdeme. Oni ne."

"No jo..." došlo Vít'ovi. "My máme i jiné prostředky, roboti jsou jen nadlepšení. Zato oni jsou na nich závislí! Ačkoliv - kdyby si včas postavili nějaké stroje, třeba podle archivu těch center, která jim ještě fungují, třeba by se dokázali uživit. Mají tam přece teplejší podnebí než my na Zemi!"

"To není jen o podnebí," uvažoval Olda. "My bychom mohli pěstovat rostliny, protože máme mezi sebou zemědělce, kteří to ještě umí. Oni už to nemusí umět. A jestli mají všechny vědomosti uložené v robotech, místo v knihách, budou nešťastní jako šafářův dvoreček!"

"To asi budou," přisvědčil Vít'a. "Poslyš, co kdybychom jim později, až zůstanou úplně na suchu, nabídli jejich vlastní vědomosti? Jestli se to k nám nerozšíří, budou je mít u nás jako ve spořitelně!"

"Ať vás ani nenapadne tam teď lézt!" zarazil ho Alexijev. "Pamatujte, že to jsou bestie! Vyvraždily i většinu vlastních obyvatel a to si pište, že by s vámi soucit neměly! I když nás považují za příčinu jejich problémů neprávem, nebudou si brát servítky."

"Proč nejsou všichni lidé ve vesmíru jako andělé!" vzdychl si Olda.

"Třeba by to bylo moc jednostranné," opáčil Vít'a. "Alexijev má pravdu, neměli jste tam vůbec chodit."

"Považoval jsem to za fér!" namítl Olda.

"Jednej fér i s ďáblý - a dopadneš ještě hůř!" vyčetl mu Vít'a.

"To máme s nimi jednat stejně darebácky, jako jednají oni?" nelíbilo se to Oldovi.

"Poradím ti něco," řekl Vít'a. "Dokud to není absolutně nezbytné, nejednej s nimi vůbec. A když už budeš muset s nimi jednat, připrav se na nejhorší."

"Sarimachiel smlouvu s námi dodržel!" připomněl mu Olda.

"Zřejmě byla výhodná především pro něho," nedal se Vít'a. "Nezávislosti si cenil víc než příslušnosti ke svým soukmenovcům, když je oslabil hned o dvě letadla! Vsaď se o co chceš, že by ho čekala krutá poprava, kdyby ho chytili!"

"To přece říkal," neprotestoval Olda. "Když si to vezmeš nestranně, ani se mu nedivím, že od nich toužil vypadnout."

"Dobře, to teď řešit nebudeme," zarazil ho Vít'a. "Mě by víc zajímalo, co se děje touhle dobou na Útočišti. Jsi poslední, kdo tam byl, tak povídej!"

Olda mu tedy chvíli vykládal své dojmy a Vít'a pečlivě chytal každé jeho slovo.

Marie se probírala až večer. A hned se rozbřečela.

"On nás chtěl zabít!" vzlykala. "Proč jsme tam vůbec lezli?"

Byli na pokoji sami dva. Když se Olda probral a zdálo se, že je v pořádku, dala se jeho maminka přemluvit, aby se věnovala Božence. Hadrbolecovi Alexijevovi důvěřovali více a dali se snáze upokojit, že jejich dítě bude v pořádku.

"Nebřeč, Máňo!" těšil ji Olda. "Vždyť se nám tolik nestalo! Tohle se brzy srovná."

"Ale mohli jsme být oba po smrti!" namítala plačky. "Ty taky vlezeš do kdejaké pasti..."

"Promiň!" požádal ji. "Netušil jsem, že to bude past. To přece nevěděl nikdo. Jarča by tam šla klidně s námi - ještě že jsem ji to z čiré opatrnosti rozmluvil!"

"Kdo nás vlastně dostal zpátky?" chtěla vědět.

"Budeš se asi divit," usmál se trochu trpce. "Čert!"

"On nás uzvedl?" podivila se.

"To ne, ale přivolal nám pomoc," vysvětloval ji.

"Dám mu pusku na čumáček!" řekla docela vážně.

"A já nic?" zkusil trochu šelmovsky Olda.

"Za co? Že jsi mě přivedl k tomu vrahounovi?" zlobila se.

"Jo," přiznal. "Ale pak jsem tě prohodil bránou do Andělského světa. Ten první metr byl určitě nejdůležitější! Čert nám přivolával pomoc až tady."

"Vejtaho!" zpražila ho. "Ale abys neřekl, máš u mě taky pusy. Ale jen na čumáček!"

"Koukám, je ti dobře, když se ti vrátil smysl pro humor," konstatoval spokojeně Olda.

"Třeba mě ještě přejde!" odsekla. "Proč nás teď nechali samotné?"

"Protože se o nás dotedka starali," pokrčil rameny. "Měli prý s námi dost práce, ale teď už je všechno v pořádku, nemusí u nás věčně vartovat. Kdybys potřebovala pomoc, telepaticky si někoho přivolej!"

"Ále!" odsekla. "Zrovna teď nic nepotřebuju."

"Tím líp," usmál se.

"A poslyš... ty to teď můžeš srovnávat... vypadaly takhle nějak útoky ďáblů?"

"Ne," zavrtěl hlavou. "Uznávám, že celkový výsledek byl podobný, ale útoky ďáblů se podobaly ráně kladivem do hlavy, tohle bylo, jako by tě sevřel a drtil neviditelný lis a k tomu tě vsadili do lednice."

"Vlastně nevím," otfásla se při té hrozné vzpomínce. "Vyhrožoval nám, že zemřeme, na to se ještě pamatuji. Pak se mi udělalo příšerně slabo. Napadlo mě, že to myslí vážně, asi by bylo lepší zdrhnout. Víc nevím, probudila jsem se až tady..."

"No vidíš!" vzdychl si Olda trochu zlehčujícím tónem. "Máme teď životní zkušenosti, o jakých by se Mráčkové a těm dalším ministerským babám ani ve snu nezdálo!"

"To ještě neznamená, že máme oba potřebnou zodpovědnost!" řekla vážně. "To, že jsme vlezli do takové pasti, svědčí o něčem jiném."

"Víš, Máni - možná je to jinak," řekl Olda vážně. "Kdybychom tam nešli my dva, mohl to odnést Alexijev. Vždyť jsme tam šli ze slušnosti, oznámit jim splnění dohody. Nikoho by nenapadlo, že na nás zaútočí. Kdyby napadli Alexijeva, zůstal by tam mrtvý. Nejméně to přece působilo na Čerta, upraveného Přítelem andělů. Já mám také něco navíc od Bísíáji, co nikomu neumím předat. Alexijev to ale nemá, stejně jako ty. To znamená, že by ho to vzalo podobně jako tebe. Šla jsi k zemi už v prvním okamžiku. Mě to vzalo taky, ale stihl jsem otevřít bránu a vyházet nás oba ven. Alexijev by s sebou neměl ani mě, ani Čerta a zůstal by tam. Začínám si říkat, dobře že se to stalo právě nám! Schytali jsme to za všechny, ale přežili jsme to. Jiní by dopadli hůř. Pochybuji, že bychom je zachránili, i kdybychom věděli, kde je máme hledat."

"Chceš mi snad tvrdit, že by Alexijev vydržel mň?" usmála se trochu smutně. "Takže ty jsi takový - malý český superman?"

"Tak nadneseně bych to neřikal," zavrtěl hlavou. "Parádně mě to vyřídilo. Alexijev je určitě fyzicky silnější, ale to zřejmě nerozhoduje. Rozhoduje biotechnologie andělů. Jsem jen víc imunní než ty, ale nejdolnější je - ať nás to blaží nebo rmoutí - Čert. Už tady pobíhá jako by se mu nic nestalo. Zřejmě to odnesl nejméně!"

"Takže ne superman, ale superpes!" vzdychla si.

Olda se tomu jen trochu usmál.

"Ten superpes sotva vyletěl branou. Nemusel jsem ho sice tahat, ale nepomohl by nám. Jen se z toho nejrychleji otfepal."

"Pořád si připadám jako přejetá parním válcem," dodala po chvilce Máňa. "Teď už tomu začínám rozumět. Bodejť - když jsem to schytala nejvíc. Poslyš, už se můžeš nadzvednout? Já mám pocit, že otočit hlavu na stranu by na mém místě dokázal jen mistr světa v těžké váze!"

"Možná nejsi daleko od pravdy," uvažoval. "Snad bych už dokázal vstát, i když se taky cítím jako po nemoci. Ať chceme nebo ne, jsi na tom zřejmě nejhůř. Ale to nic, to se spraví. Po ďábelských útocích mi bylo hůř!"

"Co se dá dělat!" vzdychla si. "Říkal jsi mi kdysi, že už nikdy nebudu nemocná, ale teď se cítím jako po hodně zlé a dlouhé nemoci. Já vím, je to něco jiného... ale přece. Taky ti je tak hrozná zima?"

"Byla," řekl Olda. "Už jsem se z toho dostal. Strašně rád bych ti pomohl, ale nevím jak. Nemám energii na posílání, jsem jako vyždímaný hadr, ostatně - potřebnou energii jsi dostala, v té to nebude. Budeš muset počkat, až to samo přejde." Přiznával to mrzutě, ale chápala to. Chvilí leželi mlčky. Olda se pokoušel usnout, aby to raději zaspal, ale nedařilo se mu to. Vlastně - spal přece dva dny, to je dost dlouho.

"Poslyš, Olí," začala po chvilce zase Máňa. Zřejmě také nemohla usnout.

"Povídej!" vybídl ji.

"Věděla bych takový menší test zodpovědnosti," začala trochu zešíroka.

"Test zodpovědnosti?" podivil se. "Jak to myslíš?"

"No - jestli se dokážeme chovat zodpovědně," podala mu nic neříkající odpověď.

"Myslíš, že nedokážeme?" pochyboval Olda. "No - možné to je. Čím víc toho vím, tím víc si připadám jako malej klouček."

"Já to nevidím tak katastroficky," řekla. "Víš, co je zajímavé? Že si na Útočišti ani tady nehrajeme. Hřiště tu je, děcka - pacienti se honí za míčudou už druhý den po příjezdu, sotva se otrkají a vzpamatují z nemoci, jen naše parta - nic. Dokonce to ani nesledujeme."

"Protože by to bylo nefér," mínil Olda. "Ani by mě to nebavilo. Co by to bylo za hru? Když kopnu míčudou na bránu třeba přes celé hřiště, a budu ji očima postrkovat, nemá žádný brankář šanci. Leda by byl brankářem Vít'a nebo Pepík, ale pak by to byla přetahovaná o míč očima ve vzduchu. Fotbal zkrátka hrát nemůžeme. I kdybychom chtěli hru jen sledovat, těžko se udržíme nepostrčit tu a tam míč jinam než mířil. Proto je lépe, když fotbal ani nesledujeme. A jiné hry? To samé. Tyhle hry pro nás prostě nejsou."

"Čoveče, neměl nakonec Havránek pravdu, když tě pokaždé diskvalifikoval?"

"Při vši účtě k učitelům byl Havránek pitomec!" vybuchl Olda. "Diskvalifikoval mě, když jsem se mu nevešel do tabulek. Soudný člověk měl dávno pochopit, že narazil na zázrak. Nikdo na to ani nemusel zdlouhavě přicházet, já jsem to všem správně vysvětloval už od začátku. Jiní to přece pochopili: Hrdinová, Faustka, nakonec i Kružík. Potřebují na nás zkrátka jiná měřítka, pokud má vůbec smysl to poměřovat. Vlastně ani není s čím."

"Neměl bys takhle mluvit o učitelích," řekla zamyšleně. "Nebyli všichni pitomci."

"Copak říkám, že byli pitomci všichni?" opáčil Olda. "Jen ti, co byli příliš svázaní svými škatulkami. Když budu dělit učitele do mých vlastních škatulek, do jedné přijdou pitomci jako Havránek, do druhé učitelé s velkým U, před kterými vždycky smeknu - třeba Faustka nebo Hrdinová. Někam doprostřed bych dal Kružíka - snažil se mě nacpat do nesmyslných škatulek, ale pak uznal, že se dá občas dělit i nulou, ačkoliv se to do středoškolské matematiky nevejde. Ale to už jsme od her utekli příliš daleko. Ostatně - hry mají také škatulky, Bisiája je sama dělila na nulové, nenulové, půlnulové a záporné..."

"Mohli bychom hrát hry, které nepotřebují mičudu," napadlo ji. "Jistě se takové najdou, třeba šachy."

"Tam zase nemá nikdo šanci proti Vít'ovi," vzdychl si Olda. "Alexijev to zkusil krátce po Vít'ově příchodu a operaci. Vít'a ho hladce smetl ze šachovnice. A ještě si pochvaloval, jak mu to krásně myslí a kolik tahů dopředu předvídá, to prý dřív nedovedl - ale to už Alexijevovi i mně došlo, že operace zvedla Vít'ovi nejen paměť a celkovou inteligenci, ale také smysl pro šachy. Alexijev mu to tak vysvětlil. Vít'a může hrát jen s rovnocenným protivníkem, ale zatím žádného nemá. A nejen tady, nejspíš v celém světě! Naštěstí tu má Vít'a spoustu jiných zájmů, takže mu na šachy nezbyvá čas." "Myslíš, že je nehraje, protože nemá protivníky - nebo ho to už ani nezajímá, protože na šachy nemá čas?" zajímalo ji. "Nejspíš oboje," přisvědčil Olda. "Pacienti šachy hrají, pořádají i šachové turnaje. Vít'a se jich neúčastní. Možná párkrát - ze začátku, ale o tom nevím."

"Vidíš - já si myslím, že jsme příliš utekli z průměru," řekla vážně. "Nehrajeme si, místo toho se učíme. Ne z donucení, ale abychom se toho sami co nejvíc naučili - není to dostatečně zodpovědné? Řekla bych, že je. Zkrátka jsme příliš brzy vyrostli z dětských šatiček a už se do nich nikdy nevrátíme."

"Ale dospěli taky ještě nejsme!" namítal. "Od bývalých spolužáků se ničím nelišíme. Co máme navíc, to není vidět. Až když začneme dělat něco neobvyklého."

"Nejsme dospělí," přisvědčila. "Nejsme vyspělí, nemáme dospělé starosti - ale kdyby to bylo nutné, tohle sanatorium bychom zvládli. Vadilo by nám jediné místo - kde se naše světy dotýkají. Cestovní kancelář na Zemi musí vést dospělí, s dětmi nikdo nejedná. Pamatuješ se, jak ti vadilo, že s tebou dospělí nechtějí jednat jako s rovným?"

"Pamatuji," zamračil se trochu Olda. "Léčili jsme s Čertem o sto šest, pacienti se nám uzdravovali přímo zázračně, ale kdejaký pitomý doktůrek nás mohl kdykoliv vyhodit, ačkoliv sám za svou krátkou praxi nedokázal skoro nic. To tedy nebylo spravedlivé."

"Nebylo," souhlasila. "Navíc jsme pak - už s Alexijevem - narazili na průšvih s penězi. Svět založený na penězích není nic pro anděly."

"Tak vidíš!"

"Vraťme se raději k té zodpovědnosti," obrátila Máňa. "Myslíš, že ta baba z ministerstva měla pravdu? Já si to teda nemyslím. My už máme víc zodpovědnosti než ona sama."

"Počkej," zarazil ji trochu. "Pořád mi tady straší Pepík. Ten se podle mě zodpovědně nechoval. Jarča nemohla jinak, ale on mohl."

"Mohl," přikývla. "Nedali jsme mu ale čas. Udělal to krátce po příchodu k nám, ještě se nestačil přizpůsobit. Pokud vím, něčeho podobného v menším se účastnil i Vít'a, ale ten se pak rychle obrátil k technice - a zapomněl na nutkání dát se na dráhu Zorro mstitele!"

"Ty jsi přece také prosazovala spravedlnost!" řekl Olda, ale neznělo to ani moc vyčítavě.

"Prosazovala," přikývla. "Nebyla to spravedlnost? Ale ďáblové pomocníky jsem přitom nezabila, jen jsem je zneškodnila. I dospělí, jako Alexijev a táta, uznali, že to nebylo ani kruté, ani neoprávněné. Já si přitom myslím, že by bylo nezodpovědné nechat je škodit na Zemi. Je to tak, nebo není? Stejně Jarča, když sundala ty helikoptéry. Taky to bylo spravedlivé, navíc měla strašně málo času na rozmyšlení. V tom fofru udělala nejlepší co mohla. A co se Pepíka týče, vsaď se, že ho ta aféra mrzí víc než je ochotný sám sobě přiznat!"

"Měl by se dát k nám na medicínu!" řekl Olda.

"Nespěchej na něho," poradila mu. "Je mladší než jsme byli, když jsme začínali."

"Ale je už dost dlouho pod naším vlivem," namítl Olda.

"Možná... ale všimni si, Pepík by si jako jediný z nás ještě hrál," upozornila Oldu Máňa. "Taky z toho vyroste, jako my. A možná taky předčasně. Ale teď je to zkrátka ještě dítě."

Od třináctileté dívky by to znělo skoro legračně, kdyby to nebyla - pravda.

"Dobře," připustil Olda. "Ale zas jsme odběhli. Jak si představuješ test zodpovědnosti?"

"Jednoduše," ožila trochu. "Je ti zima?"

"V tomhle horku?" naznačil údiv. "Okna otevřená, venku třicet ve stínu?"

Nevypadalo to na podzim. Andělský svět byl teplejší než Čechy, kde už začínaly studené ranní mlhy. Hned mu ale došlo, že on se už z toho chladu dostal, ale Máňa ještě ne.

"Taky mi byla zima, ale už mi nic není. Tebe to taky přejde," utěšoval ji.

"Mně ale zima je," řekla. "Strašná. Bude to asi špatným prokrvením, ale drkotám zuby jako v lednici. Co kdybys tě poprosila, abys mě přišel zahřát?"

"Neříkal jsem ti, že mám kosmické energie strašně málo?"

"Nemyslím kosmickou energii," usmála se trochu. "Můžeš mě zahřát vlastním tělem. Tu zodpovědnost projevíš tím, že se mě nedotkneš víc než bude nutné."

Chvilí uvažoval. Pak se vznesl i s příkrývkou a pomalu přeletěl k její posteli. Kdo bude mít řeči, toho přesvědčíme, že je trouba, pomyslel si.

Udělal mu vedle sebe místo. Uložil se tam a přikryl svou příkrývkou oba. Zpod její se vysunula ruka. Vzal ji do dlaní, opravdu byla studená. Snažil se ji zahřát, pak ale vklouzl pod její příkrývku a přitiskl se k ní celým tělem.

"A tady máš tu slibovanou pusinku na čumáček!" zašeptala směrovaně telepaticky, aby to nemohl nikdo jiný zachytit. Neodpustila si pokračovat trochu žertovně - políbila ho jen na nos, ale hned se zase odtáhla. Otočila se k němu zády, ale pak se k němu zády sama přitiskla.

"Vděčím ti za život," řekla vážnějším tónem. "A těžko ti to kdy oplatím. I když se zase dostaneme do podobné situace, budeš pokaždé imunnější."

"Měl bych se spíš starat, abychom se do takových situací nedostávali," přiznal. "Tohle jsem spískal já, můžu to jen trochu napravit."

Přitiskl se k ní, ale to už mu došlo, proč je to - marné.

"Něco ti povím," řekl tiše. "Obávám se, že tě nezahřeju. Oba máme na sobě kombinézy. Zvykli jsme si nesundávat je ani na noc, mají vynikající tepelné vlastnosti, nepropálí je oheň, neprojde jimi mráz, ale když ti chybí vlastní teplo, budeš pod kombinézou studená, i kdybys ležela na slunci a vedle tebe horko tavilo asfalt."

"Aha," řekla. "To je trochu nečekaná komplikace. Pak je asi jediná možnost - sundat je."

"Asi tak," přikývl. "Jestli ti to nebude vadit..."

Telepatický příkaz nepocítil, jen vír bílých vloček. Počkal, až si uklidí bílou chlupatou kouli pod polštář, pak přikázal totéž své kombinéze.

"Zodpovědnost, Oldo!" napomenula ho nesměle, když prostrčil holou ruku pod jejím krkem, aby ji mohl k sobě přitisknout.

"Mám na paměti," zabručel a přitiskl se k jejím zádkům. "Brrr! Jsi opravdu studená, jako žába, co právě vylezla z ledové vody, víš to?"

"Vím," řekla. "Proto to přece děláme. Ty už ses z toho dostal, jak vidím, či spíše cítím."

Vzal ji za ruku a snažil se ji zahřát. Pod jeho rukou se její dlaň rychle zahřívala. Studila ho celými zády, ale buď si zvykal, nebo se celá zahřívala stejně rychle jako její dlaň.

"Ale hřeješ mě krásně!" vzdychla si - a usnula.

Byla ještě příliš slabá a teplo ji uspalo.

"Vděčím ti za zodpovědnost," zašeptal. Také telepaticky a směrovaně jen pro ni, i když neměl jistotu, jestli to ještě vnímá.

Zpívající náušnice

Když se probudili, bylo už ráno a leželi každý ve své posteli. Někdo je zřejmě ve spánku přenesl, ani je přitom nevzbudil. Olda se nadzvedl a hledal očima Marii, ale ta ještě spala.

"Napadlo vás to dobře," ozval se mu v hlavě telepaticky Alexijev. "Ožívování pomocí živočišného tepla znají na Zemi různé národy. Jen v Evropě není moc rozšířené."

Jeho telepatie byla trochu pobavená, ale nebyly v ní ani jízlivost, ani posměch.

"Nic víc to ani nebylo," řekl rychle a omluvným tónem Olda.

"Nic víc taky neříkám," usmál se Alexijev. "Ale dovedu si to představit. Jestli jí byla po tom šoku zima, stačilo se zmínit a rytíř se hned našel, že?"

Oldovi došlo, že posměch to sice není, ale jemně vyjádřený nesouhlas ano.

"Kdybych nebyl sám po šoku, použil bych kosmickou energii," ujistil ho rychle. "Byla to opravdu nouzovka!"

"Já to přece nekritizuji," dodal Alexijev. "Dostalo ji to ze šoku rychleji než jsme čekali, urychlilo to i účinky kosmické energie. Z lékařského hlediska to bylo správné."

"Může být ještě jiné hledisko než lékařské?" zeptal se ho trochu jízlivě Olda.

"Může," ujistil ho klidně Alexijev. "Na Zemi by to leckdo pochopil jinak. Když najdou kluka s děvčetem nahé v objetí v jedné posteli, obvykle nikoho nenapadne možnost lékařského vysvětlení s ožívováním..."

"Ležela přece zády ke mně," namítal Olda.

"Možná zpočátku," usmíval se Alexijev. "Když vás Irena našla, objímali jste se, až nám dalo práci vás rozplést a nevzbudit. I když jste spali opravdu tvrdě oba."

"Vážně to bylo jen zahřívání," trval na svém Olda. "Přiznám se, vymyslela si to Máňa a musela mě přemlouvat, že je jí opravdu zima a že za tím nebude nic jiného. A taky nebylo! Neměl jsem pro ni volnou energii - co bys dělal na mém místě ty?"

"Kdyby šlo o Irenu, asi totéž," usmál se Alexijev. "U Marie bych si samozřejmě na nic takového netroufl. I když věřím, že jí zima byla a že to skutečně pomohlo."

"Proč by sis na to netroufl?" útočil dál Olda.

"Protože to uznávané evropské konvence nedovolují," řekl Alexijev. "Každý žalobce by soud snadno přesvědčil, že šlo o typické zneužití nezletilé. V mnoha státech za to hrozí přísné tresty, většinou vězení."

"Ani kdyby to bylo nutné k záchraně života?"

"To bys asi hodně těžko prokazoval," usmál se Alexijev. "Marii bezprostřední nebezpečí nehrozilo, záchrana života to tedy nebyla. Ale přece jen chápu spíš lékařské hledisko než jiné. Účinné to zřejmě bylo a ocenil bych, že vás to vůbec napadlo."

"Díky," řekl Olda. "Za Máňu, ale vyřídím jí to. Poslyš, Ivo, snad nás trochu znáš. Máňa tomu říkala test zodpovědnosti."

Pomoci a nepřekročit přitom jisté hranice... Chápeš?"

"Chápu a věřím ti to," pokračoval Alexijev vážně, jako by nebylo od takového kluka směšné předpokládat nechápavost u zkušenějšího muže a navíc lékaře. "Irena to také správně pochopila. Ale zkus teď trochu zapojit šedou kůru mozkovou! Jak by to přijali tvoji bývalí spolužáci? A jak učitelé? Nebo rodiče Hadrbolecovi?"

Olda se zarazil.

"Nejspíš jako průšvih!" přiznal. "Výsledky, dvojka nebo i trojka z mravů, vylučování ze školy... ale na fakultě už by to snad tak horké nebylo, tam se studentům víc věří!"

"Věřil!" přikývl Alexijev. "Na fakultě se předpokládá, že jsou studenti dospělí a nikomu do nich nic není. Ale na střední škole by to asi nedopadlo dobře a kdyby sem dříve než Irena přišel pan Hadrbolec, také bys mu to těžko vysvětloval. Myslím, že by měl rozhodovat rozum a ne konvence, zejména když jsou v rozporu, ale na tvém místě bych si dal příště větší pozor. Chceme se vrátit na Zem a s pozemskými konvencemi budeme muset ještě hodně počítat."

"I kdyby byly pitomé a někoho ohrožovaly na životě?" nadhodil Olda.

"Takové by bylo lépe změnit, vím," přikývl chápavě Alexijev. "Ale jsou věci, které se ti změnit nepodaří. Dobře, dobře, necháme to být. Ale chlubit by ses tím neměl, rozumíš? Máně by také nebylo příjemné, kdyby to kdekdo rozpatlával. Mohla by snadno přijít o pověst slušně vychované dívky. Ne u mě - ale u jiných."

"Jasně," kývl Olda. "Říkám, byla to nouzovka a pochybovat o tom může jen trouba."

"Jedno se mi zdá jisté," řekl Alexijev. "Máňa ti věří. Strašně moc ti věří. Vlastně, když si to v hlavě probírám, věřila ti už při té první operaci. Nejen z lékařského hlediska, ale vůbec. Věřil ti jako kamarádka a možná i jako holka klukovi, i to by už bylo možné. Takovou důvěru bys neměl zklamat."

"Snažím se!" zrudl Olda. "Ale já jí přece taky věřím. Pamatuješ, jak jsme spolu marně hledali d'áblův cejch? Od té doby mě Máňa zná i zevnitř! Líp než vlastní máma!"

"Věřím ti," ujistil ho lékař. "Ale příště zkus trochu více dbát i na ostatní."

"Doufám, že už se do takové pastí nedostaneme," vyhrkl Olda. "Víš, uvažoval jsem tady s Máňou, jak by to dopadlo, kdybys tam byl místo nás ty. Obávám se, že bys tam zůstal."

"Myslíš?" zarazil se Alexijev.

Olda mu zopakoval svoji úvahu o tom, že ho nejspíš zachránilo to, co má navíc.

"Možná máš pravdu," zamyslel se Alexijev. "V každém případě ti připočítáme, že jsi ji dostal zpátky domů. Kdybys ji tam nechal, byla by jí škoda..."

"Bez ní bych se nevrátil," zahučel Olda. "Právě proto, že mi věřila. Nejvíce světů jsme objevili s Čertem, párkrát jsme i tam měli namále, ale - ani Čerta bych nikde nenechal."

"Víš, Oldo, jako kluk jsem taky snil o objevech, i když u mě to byly sny čistě pozemské, plné tajuplných ostrovů, lidožroutů s kostmi ve vlasech... to už na Zemi nikde nenajdeš. Tobě se takové sny splnily ve vesmíru. Světů jsi objevil hned několik, našel jsi v nich nebezpečí, ale i přátele nelidského původu... Já to chápu. Nakonec, proč bych to nepřiznal, poslední dobou se mi dětské sny splnily také. Našel jsem na cizích světech přátele s chapadly, ale i lidožrouty, po mnoha letech lékařské rutiny používám mimozemské metody a ani mi to nepřipadá jako další sen. Probudím se a sny se změnily v realitu. Zajišťuji příjem pacientů ze Země, jen až přiletí mimozemským autobusem. Tebe to probuzení také čeká - jestli ti to ještě nedošlo."

"Už mi to došlo," přikývl Olda. "O příjem pacientů ze Země se staráš ty, ale já chci za dva roky vystudovat lékařskou fakultu a ještě s sebou protáhnout zkouškami Jarču s Máňou, to taky není málo. Pak už snad bude s námi na Zemi každý jednat jako s dospělými!"

"Obávám se, že nebude," vzdychl si Alexijev. "Většina lidí vás bude stále měřit běžným metrem a vidět ve vás malé děti. To jenom my s vámi jednáme jinak. Ne jako s dospělými, k tomu máte ještě daleko, ale přinejmenším jako s rozumnými lidmi."

"Díky vám i za to," řekl Olda. "Vysvětlil mi ale, proč to tady jde a na Zemi ne?"

"Myslel jsem si, že to víš!" usmál se Alexijev. "Vždyť to tu sám děláš! Přinejmenším jsi to tady zavedl."

"Myslíš operaci hlavy?"

"Přesně tu!" zvedl prst Alexijev. "Uvědom si, to není jen kousek ošklivé hmoty, který se musí vložit na správné místo do hlavy. Ten kousek mozkové hmoty přidá každému inteligenci. Způsobí, že můžeš mluvit se psem a nepřipadáš si ani tak trapně, jako když mluvíš s některými lidmi. Ze zvířete se stane myslící tvor, z pitomce inteligentní člověk, z normálního člověka génius a kdo byl génius už předtím, nemá teď na celém světě rovného."

"Hele, Ivo, stop!" zarazil ho Olda. "Neříkal jsi nedávno, jak se ti hnusí vyvolené národy i vyvolení jedinci?"

"Počkej!" vrtěl hlavou Alexijev. "To říkám pořád. Tou operací se nestaneš vyvoleným. Jen získáš vlastnosti, které jsi předtím neměl. Zvýšení inteligence je přece objektivní, dá se změřit, ostatně i bez měření je to vidět na psech. Nedává nám to ale právo pohrdat ostatními, jak nám ukázkově předvedla banda Starého Mrzouta v Útočišti. A už vůbec ne, aby nám bylo dovoleno všechno! Získané vlastnosti pro nás nejsou důvodem k vyvyšování nad jinými, ale výzvou pomáhat jim."

"Vždyť přece lidem pomáháme," souhlasil Olda.

"Pomáháme," opakoval po něm Alexijev. "Dokážeme pochopit i jejich problémy. Ale to neznamená, že oni pochopí nás."

"To mě právě štve!" řekl Olda. "Copak je to tak těžké, neházet nám klacky pod nohy? Proč nám to dělají?"

"Protože jim kazíme kšefty," řekl Alexijev. "Na lidském neštěstí se dá úžasně vydělávat. Přitom stačí málo - trocha reklamy, drzé čelo..."

"Myslíš farmaceuty?" řekl Olda.

"Třeba!" pokrčil rameny Alexijev. "Ale nejen je. Je pravda, že vyvíjejí léky. Možná je to opravdu tak nákladné, jak lidem

prezentují. Také ale na tom dobře vydělávají, skutečně účinné léky občas drží pod pokličkou a korumpují lékaře, aby používali právě jejich výrobky. Občas se pak stane menší katastrofa typu Contergan, kdy léky místo pomoci škodí." "Už aby tady byli andělé!" povzdychl si Olda. "Ti s nimi jistě zametou!"

"Nějak jim to ale trvá, co?" usmál se smutně Alexijev.

"Taky se mi to zdá nějak dlouhé!" řekl Olda. "Jak dlouho jim může trvat příprava takové pořádné expedice do barbarského světa?"

"To nevím. Nenašel jsem to ani ve vědomostech od tebe. Víš to aspoň ty? Víme přece oba, že jsi nám nedával všechny informace."

"Zatím jsem se po tom moc nesháněl," přiznal Olda. "Do teďka jsme měli pořád co dělat a na vzpomínání nějak nebyl čas. Snažil jsem se ale vynechávat jen čistě soukromé vzpomínky a předal jsem vám opravdu většinu informací."

"A co když to nevíš ani ty?" nadhodil Alexijev. "Co když ti Bisiája úmyslně právě tuhle informaci nedala?"

"Proč by to ale tajila?"

"Ona ti to přece sdělila, ale jen náznakem," nadhodil Alexijev. "Neřekla ti to přímo, jen se prořekla, dokonce hned dvakrát."

Olda zuřivě přemýšlel. Co to mohlo být? Alexijev to ví, musel mu to předat on sám, od nikoho jiného to vědět nemůže!

"Ale kdy?" podíval se Olda na přítele skoro zuřivě. "Nějak mi to nedošlo."

"Vzpomeň si na to!" vybídl ho Alexijev. "Nejprve ti řekla, že se sem jistě vrátí, jestli to jen trochu půjde."

"To není zrovna přesný časový údaj!" namítl Olda.

"Ona to jen nakousla. Co ti řekla? Za sto let by to už nemuselo mít smysl, víd?"

"To sice říkala, ale to by určovalo jen horní hranici časového rozpětí, nemyslíš? Týden až sto let - to je příliš velký časový rozpětí!"

"Pak ti ale dala druhé takové číslo, přesnější," naléhal na Oldu Alexijev.

"Vážně nevím kdy!" vzdal se Olda.

"Připomenu ti to. Říkala tehdy: To nebylo líbání, to jsem jen Oldovi spravila zuby, aby aspoň dvě stě let nemusel poslouchat trapičskou zubařskou vrtačku."

Olda se zachvěl. Ano, přesně tak to Bisiája říkala. Znamená to, že Alexijevovi nechtěně předal i některé své soukromé vzpomínky. Ale to ho teď nebolelo, přítel může znát i to, co jiní nesmějí... Co z toho ale vyplývá?

Imunizovala mu zuby alespoň na dvě stě let...

"To je přece ještě větší časový rozpětí než těch předchozích sto let!" namítl. "Tomu bych ani neřikal přesnější údaj!"

"Je to ale větší - a nejspíš reálnější číslo," řekl Alexijev vážně.

"Proč si to myslíš?"

"Těch sto let - to je naše pozemská lidská hranice. Sto let života je pro nás předěl. Je to změna řádu v desítkové soustavě, desetkrát deset. Chobotnice z Xijtry nemají deset prstů, ale devět chapadel, proto mají podobné číslo osmdesát jedna, tedy devětkrát devět. Ten věk je pro nás dosažitelný jen omezeným počtem jedinců. Pro lidi Země je to počátek nedostižnosti."

"Jaký smysl by potom měly zuby, které vydrží dvě stě let?" mračil se Olda. "Myslíš, že bychom se měli dožít dvoustovky?"

"Nejméně tolik," přikývl vážně Alexijev. "Spíš bych řekl, že víc."

"Pak by ale mohla Bisiája přijít - taky až za dvě stě let!" nesouhlasil Olda.

"Mohla," vzdychl si Alexijev. "A když se nad tím zamyslíš, dojde ti, že je to reálné. Jen ti to neřekla rovnou do očí. Mohlo by ti to přivodit deprese. Ale dá se to logicky odvodit a až na to přijdeš, budeš starší a spíš to sneseš. Neříkám, že to tak musí být, ale je to možné."

"To snad ne!" vybuchl Olda. "Chápu, že nestihnou uskutečnit výpravu proti ďáblům za týden, nejspíš ani za měsíc. Ďáblové jsou silní, museli by výsadek dokonale připravit, aby měl smysl. Ale rok už je snad dost času, ne? Co když se tu objeví zítra?"

"Rok je jedno procento pro lidi, jejichž věk dosahuje tak-tak stovky. Tak uvažujeme my. Kolik je jedno procento z věku andělů, kteří žijí sto tisíc let?"

"Počkej - to nemyslíš vážně!" zarazil se Olda. "Že by k nám přišli až - za tisíc let?"

"Oni to nejspíš urychlí," chlácholil ho Alexijev. "Řekněme na pětinu. Přijdou až za těch dvě stě let. Pro ně je to jako pro nás dva měsíce. To bychom i my považovali za dostatečné na přípravu expedice na barbarský svět, že? Ty se toho dožiješ. Bisiája ti proto prodloužila nejen trvanlivost zubů - to by samo o sobě opravdu nemělo smysl - ale i život. Nevíš přece, co všechno s tebou udělala. Nám jsi z těch darů předal všechno co umíš a o čem víš. Je ale reálné, že o všem ani netušíš. Dnes je příliš brzy na odhady, kolik věku ti Bisiája dala. Podle těch zubů určitě přes dvě stě let. Jestli to bude tři sta, nebo pět set, zjistíš, až se toho věku dožiješ. Můžeš se na to zeptat Bisiáji, až se sem vrátí. My ostatní se toho ale nejspíš nedožijeme."

"Jde přece přes vás léčivá energie z idarchonu!" vyhrkl Olda. "Řekl bych, že ty a Irena mládnete, určitě vypadáte mladší, než když jsme se viděli poprvé!"

"Možná to opravdu trochu pomáhá," usmál se Alexijev. "Vyhlazuje to vrásky - jenže to dokáží i obyčejné botulinové injekce, kterých se ročně po celém světě prodají miliony, ačkoliv mají účinek jen na vrásky a život nikomu neprodlouží."

"Babičky Liškové začaly růst třetí zuby, přestala nosit brýle a chodí si sama na nákupy, s taškou a bez hole!" řekl Olda.

"A to dostala jen dvě dávky! Pravda - ještě od Bisiáji. Když to ale má takové účinky na pacienty, proč by to nemohlo mít větší účinky i na dárce?"

"Dobře - řekneme si to za sto let," usmál se Alexijev. "Pokud ti nebudu odpovídat, může to být tím, že se z urny špatně

mluví."

"Nech si ten černej humor!" okřikl Olda lékaře. "Nebavilo by mě čekat tak dlouho! Povíme si to na tvých stých narozeninách, ano? Nejenže pevně věřím, že se jich dožiješ, ale doufám, že nebudeš vypadat starší než teď!"

"Nemusíme čekat tak dlouho," řekl Alexijev. "Psi se dožívají dvanácti let."

"Myslíš, že to uvidíme na psech?" pochyboval Olda. "Jen aby! Čerta upravovala Bisiája i Přítel. Mohl dostat dlouhověkost, o jaké se nám ani nezdá. A jeho štěňata to mohou podědit!"

"Pak to uvidíme na Apině," souhlasil Alexijev. "Tu jsi upravoval ty, nic nezdědila."

"Dobře, to zjistíme dřív," uklidnil se Olda. "Když se Apina dožije patnácti let, mohlo by to už něco znamenat. Ale kdyby ne..."

"Kdyby ne, budeš dlouhověký jenom ty, Čert a Cilka," přikývl Alexijev. "A kdyby se to dědilo, pak možná vaši potomci. Pro nás ostatní bude muset stačit stovka, pro většinu ani ta ne. Některé věci zkrátka neovlivníme."

"To by ale... i Máňa?!" zděsil se Olda. "Anebo - nebo na to do té doby přijdeme!"

"Uvidíme!" usmál se Alexijev. "Tak - a teď zkus opatrně vstát. Je už na čase, aby ses šel sám navečeřet k našemu Artušovskému stolu. Všichni se tam na tebe těší."

"I Manča?" zarazil se Olda. "Mám ji probudit?"

"Tu bych nechal ležet," zvažněl trochu Alexijev. "Přineseš jí večeři pěkně do postýlky, sní si ji, až se sama probudí."

"Urychlil by se to nedalo?" žadonil.

"Ne," řekl lékař. "Abys věděl, když jsme tam díky Čertovu telepatickému vytí dorazili, vypadali jste oba jako mrtvoly, ale - Máňa přesvědčivěji. Dostali jste po jedné dávce hned na místě, pak ještě druhou tady, když to nepomáhalo. Jsme rádi, že dnes vstaneš aspoň ty."

"Nechtělo by to ještě trochu..." zarazil se Olda.

Alexijev to samozřejmě hned pochopil.

"Já vím, pomohlo to," usmál se. "Ale kdybych ti řekl ano, mohli by mě později obvinít z ohrožování mravní výchovy mládeže, nebo rovnou z kuplířství. Tak jen řeknu, že sem dnes nikoho nepustím. A bude to záležet na tvé - a Máňině - zodpovědnosti... Zkuste se sami chovat jinak, než by se chovali někteří vaši vrstevníci bez dozoru dospělých, například když učitel odejde ze třídy, nebo rodiče nejsou doma."

Oldu u večeře přivítali tak bouřlivě, až se po nich celá jídelna ohlížela.

Vypadalo to, že o jeho poslední cestě do Útočiště vědí i pacienti, všichni na něm aspoň viseli očima. Byli tu výjimečně i Macounovi a Rovných.

"Vítejte zpátky mezi živými!" vítala Oldu za všechny Jarča s pohárem vína v ruce.

"Tak zlý to snad nebylo!" bránil se trochu Olda.

"Kdyby ses viděl!" řekla významně Jarča. "Irena tvrdila, že ses pohnul, jinak už jsme se na tebe chystali čtyři - a na Máňu taky. Pak jsme se o vás pohádali. Ireně jsme vyčetli, že měla vlčí mhu, bůhví co vlastně viděla, a vyplácali jsme zbytečně dvě dávky, to chtělo hned zkraje jednu čtyřnásobnou - pak jsme vám pro jistotu přidali ještě jednu."

"Dostal jsem se odtamtud vlastními silami!" připomněl jim Olda.

"Čert to sice taky tvrdil, ale než jsme k tobě doletěli, mohl ses značně zhoršit!"

"Byl jsi jako kus ledu," přidal si Pepík.

"To máš pravdu, zima mi byla strašná!" připustil Olda.

"Hlavně že jsi naživu!" řekl Pepík. "Tak na tvoje zdraví!"

Víno bylo z flaškovníků, takže nikomu nehrozilo, že by skončil pod stolem, nad poháry červené tekutiny v dětských rukou se proto dospělí nepozastavovali. Stará Gertruda si dala na dnešní večeři zvlášť záležet! Na závěr přinesla ručně dělané koláčky, prokazatelně každý jiný, žádná syntéza. Nejvíce si je pochvaloval pan Macoun. Každý koláček si prohlížel a spokojeně se usmíval. Jen Vít'a a Cilka tušili příčinu jeho dobré nálady.

"Ty se ti opravdu povedly, Gerti!" chválil kuchařku.

"Však jsem je dělala z mouky od vás!" zářila Gertruda.

Mouka nepocházela ze žita ani ze pšenice, jako na Zemi. To, co používala jako mouku Gertruda, byly usušené a umleté plody chlebovníků. Mouka byla sice trochu nahnědlá, ale jinak měla vlastnosti podobné pravé žitné mouce. Gertruda přišla na to, že příměs sušeného stromového mléka dodá koláčům jemnější chuť - a byla na svůj nápad patřičně pyšná. Hospodářské vztahy mezi zemědělci a sanatoriem byly přísně neutrální. Základem byly smlouvy mezi Macounem, Rovným a Alexijevem. Podle nich odebíralo sanatorium za pevné ceny od zemědělců větší část jejich produkce. Další obchody uskutečňovali podle momentální situace. Nutno dodat, že Alexijev za sanatorium platil řádně a zdejší zemědělci mu produkty nabízeli za cenu běžnou na Zemi.

"S Útočištěm jsme tedy definitivně skončili," povzdychl si Vít'a. "Škoda. Ani jsme tam všechno neobjevili. Pořád mě zajímají ty telecí sochy."

"Jsou to přece jenom sochy, ty to nevíš?" podivila se Jarča.

"Kdo nám to říkal? Roboti, že? Ty těm prolhancům věříš?" ušklíbl se Vít'a.

"Hele - máme je teď přece tady," napadlo najednou Oldu. "Mimo vliv svých prolhaných a úskočných pánů. Záleží jen na tobě, kdy z nich dostaneš pravdu - předpokládám, že je v nich někde schovaná, jen ještě ze setrvačnosti dodržují příkaz, co nám mají říkat. Bylo by na čase, aby začaly za své pány uznávat nás."

"Teda - to by mohlo být..." zamyslel se Vít'a. "Asi se do nich pustím, ty sochy mě vážně přitahují. Co když opravdu něco znamenají? Sarimachiel tvrdil, že lidé civilizace zlatého telete byli kdysi dávno i na Zemi. Mrzouti tam nebyli nikdy - samozřejmě to tvrdili oni, věřit se jim nedá... ale už to, že nás Sarimachiel před zlatým teletem varoval, mě na nich přitahuje."

"V Bibli se píše, že to byl kult mamonu," zrazoval ho Olda. "To by pak ani nestálo za to. Nečekej, že to bude mít tak velký význam."

"Kult mamonu by mě opravdu nezajímal," uvažoval Vít'a. "Ale víš, co Sarimachiel říkal dál! Že to z lidí Země vytloukali oni - ďáblové! Co když je ta pasáž vložená do Bible od nich? Co když je za tím něco, co má jiný smysl? Proč by se ďáblové snažili potlačit kult mamonu? Jim přece vyhovuje! Beztak jej na Zemi sami zavedli a pořád v tom pokračují?" "Máš aspoň co zkoumat," přál mu to Olda. "V těch robotech budou naskládán znalosti za celá tisíciletí vývoje civilizace na Útočišti... Jistě se můžeme v mnohém poučit!"

Cilka seděla mezi dvěma dospělými, svým tátou a panem Rovným, na Oldu se dívala přes celý stůl. Olda ji mrknutím oka zaregistroval, ale nevšímal si jí o nic víc než ostatních. Na okamžik mu bleskla hlavou myšlenka, jestlipak ví Cilka o Máně? O jejich nehodě na Útočišti věděli všichni, ale přičítali to náhodě. Olda byl dobrodruh a Máňa se k němu přidala. Jarča by šla s nimi, ale Olda řekl, že by jich bylo moc, takže se šla koupat a to ji asi zachránilo, protože dvě by Olda ven nejspíš nedostal. Věděla ale Cilka, že ji Máňa předběhla? Co by dělal, kdyby za ním přišla se stejnou nabídkou? Se dvěma chodit nechtěl. Zarmoutit Cilku také ne, ale - neměl by jinou možnost, oběma to slíbit nemohl. Ne že by na Zemi nebyli takoví, co chodí hned se dvěma, ale - zodpovědné to rozhodně není.

Cilka se ale bavila jakoby nic. Občas něco prohodila s Jirkou, něco vysvětlovala tátovi, na Oldu se sice také několikrát podívala, ale bez velkého zájmu. Když Olda navrhl napít se na Mariino uzdravení, chovala se úplně stejně jako ostatní. Uzdravení Máně přáli všichni.

Nevymyslela si to Máňa nakonec? uvažoval Olda. Nebyl to od ní jen psychologický tah, aby ho snadněji zlomila? Ujistit ho, že po něm jde holka, o kterou by sám ani moc nestál, ale nabídnout se sama místo ní - to by přece nebylo hloupé! Jak to říkali staří Řekové? Uhýbáš-li šestihlavé Scylle, spadneš do obrovského chřtánu Charybdy..?

Vlastně - teď už je to jedno. Když Máně slíbil, že bude pro něho jediná, nezáleží na tom, jak na to bude reagovat Cilka. Cilka by ho stejně měla jako onuci... a přitom je Máňa hezčí, má takový jemný dívčí půvab, věří mu a šla by s ním třeba i do pekla, zatímco Cilka je klučíčí typ, trochu moc pánovitá...

V té chvíli se v něm málem zastavilo srdce. Jestli má pravdu Alexijev, pak to všechno platí jen dnes. Teď jsou všichni děti, ale až Marie zestárne, bude z ní stará bába a zemře, dříve než přijdou andělé. Kdežto Cilka...

Ne, tohle přece nemůže být! Něco do té doby vymyslíme!

Nikdo netušil, co se Oldovi prohání hlavou. Rozešli se v pohodě. Olda naskládal na tác večeři pro Máňu, Gertruda mu pro ni přidala další čerstvé koláčky a Olda s tácem vykročil do nemocničního křídla sanatoria.

Máňa už na něho netrpělivě čekala.

"Ty už chodíš?" vyzvíдалa na něm. "Ty se máš! Ptala jsem se před chvílí Alexijeva, kde jsi a jestli mám také vstát, ale nedoporučil mi to. Všimni si, prosím, jak disciplinovaně ležím!"

"Disciplína musí být," souhlasil Olda. "To je, tuším, ze Švejka. Ale o nic nepřiďeš, tady jsem ti donesl všechno, i víno."

"Plnou flašku, ale jen jednu skleničku?" zamračila se.

"Klid, skleničkám nevadí, když jsou všechny stejné," usmál se Olda. "Vzal jsem jednu, aby to nikomu nebylo nápadné. O druhou si řeknu až tady."

Položil tác na držák před Marii a očima ji pomohl zvednout a nastavit lůžko, aby se jí dobře sedělo. Zatímco se hladově pustila do večeře, opatřil druhou skleničku, postavil obě na stolek, odřízl hrdlo plodu flaškovníku a opatrně nalil víno. Marie rychle spořádala večeři a odsunula prázdný talíř. Olda před ni postavil skleničku vína a druhou si vzal sám.

"Tak - na děti našich rodičů!" řekl dvojhlasně - slovy i telepatii.

Ťukli si. Marie se mu dívala do očí a usmívala se.

"Na život!" řekla stejným způsobem, ale o poznání vážněji. "Málem jsme o něj přišli! A to by mě vážně mrzelo. Zvlášť teď, když už vím, o co všechno bychom ještě přišli!"

Popijeli pomalu víno. Osvěžovalo, ale opít se nemohli. Chvilí se díval Marii do očí, až trochu poplašeně uhnula pohledem. Ano, teď jsou oba děti, honilo se mu hlavou. Vyrosteme, ale pak se to může začít lišit. Proti věku není léku. Měli bychom si oba víc vážit života, dokud jsme spolu. Máňa už na to přišla. Nakonec - většina lidí má před sebou ani ne stovku let, dá se to prožít naplno i účelně. Ale - co pak? Asi bude lépe na to nemyslet.

"A teď vážně!" začal se jí ptát doktorským stylem. "Jak se cítíš?"

"Podstatně lépe než včera!" zvažněla také trochu. "Tedy - ne že by se mi to zahřívání nelíbilo, ale už není nezbytně nutné."

"Dobře," řekl a donesl tác s nádobím a skleničkami na manipulační stoleček. "Alexijev slíbil, že sem do rána nikdo nepříjde, ale dodal, že to všechno ponechá na naší zodpovědnosti. Budeme se tedy chovat zodpovědně. Ne jako někteří žáci, když ze třídy odejde učitel."

Podívala se na něho trochu zklamaně, ale nic nenamítala.

Narovnal jí aspoň lůžko, aby si mohla lehnout a puntičkářsky dlouho jí natřásal polštář. Brzy pochopila, že se mu z její blízkosti nechce a usmála se na něho.

"No jo!" vzdychla si, natáhla se co nejvíc a přitáhla si příkrývku až k nosu. "Přiznám se, sama si teď vyčítám, měla jsem více zdůrazňovat příznivé účinky než zodpovědnost..."

"Šibalko!" usmál se na ni. "Ale na narozeniny si aspoň jednu pusu zasloužíš, ne?"

"Já přece nemám narozeniny!" zachmuřila se.

"To se teda pleteš!" ujistil ji. "Na večeři říkali, že jsem vypadal jako mrtvola, když nás našli, ale ty jsi byla mrtvola ještě věrohodnější! Dostali jsme oba po dvou dávkách a potom se nad námi pohádali, že to mělo být naráz! Obrazně řečeno, sundali nás hrobníkovy z lopaty. Ani na okamžik nikdo nepochyboval, že můžeme slavit další narozeniny. Oba."

"Jo ták!" rozjasnila se. "Takže já jednu pusu, ty jednu, to už jsou dvě..."

"Nezáleží na počtu, ale na délce trvání!" poučoval ji.

Naštěstí jim Alexijev slíbil, že je nikdo nebude rušit...

Po další společně strávené noci - tentokrát ale každý ve své nemocniční posteli - se Olda s Marií probudili do krásného rána. Na okenním rámu seděl pták, jakého ještě neviděli, švitořil a poskakoval si. Tvarem i velikostí nic moc, vyrovnal by se mu i běžný český vrabec, ale jeho peří - nebo co to měl - zářilo jako sbírka různobarevných drahokamů.

"Ten je ale krásný!" zatelepatila Máňa Oldovi směrovaně, aby tu krásu nevyplašila.

"Takového jsem ještě neviděl," odvětil stejným způsobem Olda.

Pták chvíli poskakoval po okně, pak se zvedl a odletěl - jako duhová kometa.

"Co jsme tady vlastně viděli?" zasnila se Marie. "Pár ostrovů a kus něčeho - asi pevniny, možná většího ostrova. A považujeme tento svět za prázdný. Kdybychom se na Zemi objevili v některém pustějším místě, třeba na tichomořských ostrovech, uprostřed některé pouště, nebo na Sibiři, mohli bychom doufat, že je Země prázdná. A taky by to nebyla pravda. Jen abychom nedopadli jako na Útočišti!"

"Budeme muset zorganizovat pořádný průzkum," umíňoval si Olda. "Hele, jak se cítíš? Už bys mohla vstát? Alexijev řekl, že další nechá na nás. Na to už prý rozum máme!"

"Vstávám a jdeme na snídani do jídelny!" rozhodla se tedy.

Pozoroval ji ale nedůvěřivě a skutečně si všiml několikerého drobného zakolísání. Zdálo se mu, že je ještě slabá a nemá správnou koordinaci pohybů, ačkoliv se snažila nedat na sobě nic znát. Sám se už cítil skvěle. Snad ji to také přejde, jestli je to opravdu rozdílem mezi tím, co má on sám od Bisiáji navíc a tím, co dal Marii - i když jí toho dal ze všech lidí nejvíc.

Opět se otrásl nepříjemným pocitem. Donedávna věřil, že dlouhověkost a idarchon spolu těsně souvisí, ale co když má pravdu Alexijev? Bisiája mu prodloužila život, ale nenaučila ho předat to nikomu dalšímu. Pak by nakonec z celého sanatoria zůstal - sám. On a Cilka. A Čert, ale to je pes.

Znovu se při té představě otrásl, ale hned se vzpamatoval. Alexijevovi omládlí, utěšoval se. To nebylo vyhlazení vrásek botulinovými injekcemi, to bylo celkové oživení. Ostatně - na psech to uvidíme brzy. Ne na Čertovi, ale na Apině, tu upravoval Olda, stejně jako lidi. No jo, ale co až Apina zestárne, ačkoliv příčinnivě dává energii při léčení a mělo by ji to omlazovat?

Bisiájo, Bisiájo! Ty jsi mi ale zkomplikovala život!

Při snídani chtěl s Alexijevem domluvit průzkumnou výpravu kolem Andělského světa. Alexijev ho vyslechl pozorně jako všichni, ale pak si povzdychl.

"Máme teď hodně práce s univerzitou. A navíc, to asi všichni ještě nevíte, začali jsme připravovat další, tentokrát technickou školu. Přišel s tím Vít'a a není to špatný nápad. Poslyš, Oldo, vím o vašem studijním zatížení, ale přece - objevování nových zemí by vám jistě nejvíc vyhovovalo. Co kdybyste si vzali jeden autobus - případně jiný létající dopravní prostředek, Vít'a vám třeba nějaký vhodný vymyslí - a podnikli výzkumnou výpravu kolem světa?"

"To není špatný nápad!" chopil se toho Vít'a. "Mohl bych při té příležitosti rozmístit po celém světě nová robotická centra a teleporty. Jednak bychom se pak mohli i bez dopravních prostředků snadno vracet, za druhé bychom to tam měli připravené pro případnou kolonizaci a konečně za třetí, teleporty potřebujeme i k cestám na Zem."

"Dobře, dobře," souhlasil Olda. "Ale co kdybychom objevili zdejší obyvatele?"

"Myslíš jistě nějaké inteligentní..." zamyslel se Alexijev. "Asi by bylo vhodné navázat s nimi kontakt a ovšem, pokud to jen trochu půjde, dávám přednost přátelskému. I když by nám to zabránilo tenhle svět osídlit. Mohli by nám ale dočasně zapůjčit aspoň pár ostrovů."

"Jde teď už jen o dopravní prostředek," obrátil se Olda na Vít'u. "Kdy bude?"

"Zítra ráno," slíbil Vít'a stručně.

"Takže zítra ráno vyrazíme," rozhodl Olda. "S Cilkou a Jirkou to dohodnu. S rodiči si to prohovořte sami a včas, ať se pak po nás neshánějí."

"Mluvíš, jako bys už byl velitelem výpravy," zaškaredil se Vít'a.

"Velitelem bude nejspíš Cilka," řekl Olda. "Řekl bych ale, že na tom nesejde."

"To nechápu!" opáčil klidně Vít'a. "Proč jí pořád ustupuješ? Co kdy pro nás udělala?"

"Hele - na tom snad nesejde," opakoval klidně Olda. "Cilka má zkrátka postřeh velet jak je potřeba. Nejspíš bych dával stejné příkazy jako ona, ale kdyby se cítila odstrčená, i kdyby se proti mně otevřeně nepostavila, jednala by - schválně nebo neúmyslně - pomalu. Takhle bude sama dbát na to, abychom dopadli co nejlépe."

"Dobře - ale co ty? Ty se jí podřídíš?"

"Dokud bude velet správně - a to ona nejspíš bude - podřídím se jí," řekl Olda. "Beztak většinou o nic nepůjde."

"Jak myslíš," pokrčil rameny Vít'a. "Jdu na to letadlo..."

Olda došel domů - přesněji do bytu, kde právě s rodiči bydlel.

"Nemohl bys pohlídat Boženku?" požádala ho maminka. "Máme zrovna návštěvu! Jsou u nás Hadrbolcovi kvůli vaší nehodě."

"A sakra!" uklouzlo Oldovi. "Dobře, Boženka nespí?"

"Nespí, ale je nakmená i přebalená," sdělovala mu podstatné okolnosti. "Asi by chtěla někoho vidět. Můžeš ji zazpívat, to má ráda."

Olda se shovívavě usmál. I malé miminko touží po pozornosti, ale jestli chce něco vidět, pak mu nejspíš postačí

jakýkoliv pohyb, než by toužilo po nějaké konkrétní osobě. A už vůbec nemůže milovat hudbu.

Maminka odešla a Olda s Boženkou osaměl.

"Tak co, ty malá d'ablice?" oslovil mimino v postýlce. "Kuk na brášku! Jak se máme? Napapaná, přebalená, spokojená, co? To je ale život!"

Mimino se zavrtělo a trochu roztáhlo pusinku. Při troše nadsázky se to dalo popsat jako úsměv, i když tak malé děti se obvykle vědomě ještě nesmějí.

"No vidíš!" řekl Olda. "Ukaž mi hlavičku, podívám se na tebe!"

Trochu si její hlavičku zprůhlednil, aby viděl ten malý mozeček. Prohlížel si jej, jako by plánoval operaci. Vlastně už ji začal plánovat. Musím se s našimi domluvit, umíňoval si. Čím dřív Boženka dostane novou paměť, tím lépe pro ni. Přitom jí přidá i tacuky, orgán zajišťující regeneraci, důležitý při zranění i pro klonování. Tyhle dvě věci je výhodné dělat společně na jedno otevření hlavičky. Zbytek dostane, až zvládne koordinaci svalových pohybů. Ještě že ho chobotnice varovaly k větší opatrnosti u malých dětí! Paměť jim nesmí dát naplněnou, jinak dítě nezíská vlastní osobnost. Teprve starším jedincům smí implantovat paměť s vědomostmi. Naštěstí se dá všechno dohnat později pomocí paměťových pihi, i když ty od chobotnic nejsou tak výhodné jako andělské. Andělské pihi vyrůstaly na kůži a daly se snadno odloupnout, pihi od chobotnic se musí odtrhávat a i když se pahýlek po nich rychle vstřebá, zpočátku krvácí.

Božence se ale jeho zájem nelíbil. Začala natahovat a z pusinky se jí dělal čtvereček, jen začít brečet. Olda jí raději začal podle maminiho návodu zpívat.

Andělský zpěv je interakce zvuku a telepatie. I u dospělých vzbuzuje jakousi blaženost, což teprve u dětí! Mimino ihned roztáhlo pusku a začalo se usmívat. To se přece neusmívá, na to je brzy, říkal si Olda. Ale vypadá to skoro tak.

"Co mi povíš, mrně malé?" zpíval sestřičce na úplně jinou melodii, co ho právě napadlo. "Budeme si spolu zpívat, zpívat, zpívat, až se budou hory zelenat..."

Něymovalo se to, ale dítěti se to líbilo. Bodejť by ne! Andělé prý dětem zpívají od rána do večera, aby se jim zlepšilo cítění krásy. I tomu mrněti něco uvízne v hlavičce, ačkoliv tomu zatím nerozumí!

Na okamžik se odmlčel. Jakou píseň začít teď? Miminu je to jedno, ale kdyby zpíval tu samou píseň hodinu, vypadal by jako debil.

Najednou se ale zarazil, až ho zamrazilo.

Z postýlky se ozýval slaboučký zpěv.

"Budeme si spolu zpívat, zpívat, zpívat, až se budou hory zelenat..."

Byl to jen zvuk bez telepatické složky, ale ta slova i hlas byly jeho vlastní. Ozývalo se to od mimina, ačkoliv ani nepíplo, dokonce ani neotevřelo pusinku. Zvonivá melodie se ale ozývala dál. Nemá Boženka pod peřinkou zapnutý walkman nebo diktafon? Ale ne, kde by se tu vzal, to je přece absurdní.

Píseň se ozývala dál, znovu od začátku.

"Co mi povíš, mrně malé, budeme si spolu zpívat..."

Mrně se usmívalo, ale Oldovi vstávaly vlasy na hlavě. Telepatie to není. Zpěv také ne, ta malá neotevřela pusinku. Co to, proboha, může být?

"Vít'o!" začal naléhavě směřovaně volat kamaráda.

"Ještě to nemám," ozval se mrzutě Vít'a. "Vy si myslíte, že mám letadla v zásobě, jen pro ně sáhnout? Musím je trochu upravit, jinak by se vám v nich sedělo jako na struhadle!"

"Vít'o, můžeš to přerušit? Přijď k nám, teď hned, mám tady záhadu! Děsnou!" naléhal Olda na kamaráda.

"Nemůže to počkat?" namítl Vít'a.

"Jestli to zmizí, už to neuslyšíš!" varoval ho Olda. "Přileť ihned k nám, stojí to za to! Je to možná větší záhada než telecí sochy! Myslím to naprosto vážně! Dělej!"

"Větší záhada než sochy?" zpozorněl Vít'a. "Když to říkáš ty...! Už letím!"

Vít'a to nemyslel obrazně, ale doslova, protože za okamžik vletěl do místnosti rovnou otevřeným oknem.

"Pojd' si to poslechnout, ale tiše!" zval ho opatrně Olda.

"Skákal pes přes oves, přes zelenou louku..." ozývalo se potichoučku z dětské postýlky.

"Diktafon!" napadlo Vít'u.

"Žádný diktafon!" odmítl Olda. "Nic technického tu široko daleko není. Ani telepatie to není, tu bych snad poznal.

Něco tu zpívá mým hlasem, ale co? Božka to přece neumí!"

Vít'a se sklonil nad dítětem, ale zpěv v té chvíli umkl.

"Vylekal jsi ji!" vyčetl mu Olda. "Stáhni se stranou!"

Když Vít'a poslechl, začal Olda předzpěvovat Halí belí, koně v zeli. Skončil a dal si prst na pusku, aby byl Vít'a zticha.

"Halí, belí, koně, v zeli..." ozývalo se z postýlky.

"Týýý brďo!" řekl Vít'a. "To je vážně záhada. Boženka nezpívá, diktafon to taky není, jak to? Co to je?"

"Dyť říkám, záhada!" opakoval vítězně Olda.

V té chvíli se ale na dítěti objevily dvě červené svítící nitky. Vít'a zřejmě požádal roboty o zaměření zdroje zvuku.

Ustálily se na dolním okraji malého ouška, procházely středem oka náušnice. Vít'a tam sáhl opatrně rukou a dotkl se lehce náušničky.

"Dělá to ta náušnice!" sděloval šeptem Oldovi. "Vibruje a vytváří zvuk. Odkud ji máte?"

"Táta je koupil na Zemi. Naprosto normální náušnice!" tvrdil zaraženě Olda.

"Naprosto normální?" vrtěl hlavou Vít'a. "Těžko! Můžeš ji jednu odepnout?"

Olda to zkusil a zakrátko náušnici rozeplnul a vyvlékl sestřičce z ouška. Božence se to nelíbilo, musel jí začít zpívat, aby se nerozbrečela.

"Podívej se na ni, ať už to víme!" zazpíval Vítovi andělským zpěvem něco podobného operní árii. "Ať už to víme, ať už to víme, ať už to víme!"

Vít držel náušnici pozorně v ruce.

"Podívej se na ni, ať už to víme..." zpívalo to - trochu slaběji, ale pořád z postýlky.

"Tak tedy, náušnice to není!" řekl s určitostí Vít. "Zpívá jen ta u Boženky. Ta, co mám v ruce, je naprosto tichá."

"Vždyť říkám, že jsou naprosto normální!" tvrdil Olda.

"Náušnice jsou normální, ale zpívají a to už normální není!" dodal Vít. "Navíc se mi zdá, že je nějak... divně zahřátá. Hele, vrať ji tu náušnici a zazpívej ještě něco, zkusím to jinak. Můžeš něco, co ještě neslyšela?"

"Copak já vím, co ještě neslyšela?" namítal Olda. "Máma jí zpívá taky, vím já co?"

"Tak zkus něco hodně nezvyklého!" naléhal na něho Vít.

Olda tedy zkusil něco jiného. Miminu se to líbilo - a když Olda skončil, začalo si to tím svým podivným způsobem opakovat.

"Měsíčku na nebi hlubokém, světlo tvé daleko vidí..."

Červené křížky se tentokrát ustálily pod ouškama, za čelistní kosti.

"To je ono!" šeptl Vít Oldovi směrovaně telepaticky.

"Co tam máš?" zamračil se Olda.

"Zdroj elektromagnetického pole," tvrdil tiše Vít. "Tvoje sestra má pod každým uchem elektromagnet. Kdybys vedle ní vysypal špendlíky, byla by jimi celá oblepená. Náušnice tvoří závit - asi jako cívka u reproduktoru, nebo spíš kotva nakrátko u elektromotoru. Proto trochu hřeje, tvoří se v ní vířivé elektrické proudy, chápeš? Kdybys k té náušnici přilepil papírovou membránu, hrála by možná silněji než hifi věž."

"Vole, nekecej!" zarazil Olda kamaráda. "Boženka není robot!"

"Není robot," souhlasil Vít. "Ale můžeš se jí tam snad podívat. Já tu vaši průhlednost neumím, ale zajímalo by mě, co tam má."

"Co by tam měla?" mračil se Olda. "Ucho! Hele, počkej, ona asi bude spát!"

Boženka otočila hlavičku na stranu a usínala. Olda chvíli čekal, ale když mimino začalo pravidelně oddechovat, nechal se zvíkat.

Když ale zprůhlednil hebounkou kůžičku mimina pod ouškem, sám si udiveně hvízdal.

"Panebože!" zašeptal telepaticky jen pro Vítu. "Tohle jsem ještě neviděl! Co to je?"

Podivný prstencovitý orgán se v pozemských učebnicích anatomie nevyskytoval. Olda jej neznal ani ze vzpomínek od Bísíjí. Jen na to bezradně zíral.

"K čemu to je?" obrátil se bezradně na Vítu. "Takhle snad ani elektromagnet nevypadá, žádnou cívku v tom nevidím!"

"Na mě se nekoukej!" odpálil ho Vít. "Tohle je přece biologie, ne technika. Měl by to být tvůj obor. Až na to, že to vytváří tak silné elektromagnetické pole, že rozechvívá náušnice. Snad bys měl sám nejlépe vědět, cos jí tam namontoval!"

"To nemá ode mne!" podíval se Olda na Vítu bezradně.

"A od koho tedy?" opáčil Vít. "Ty tady přece umíš všechno, ty to musíš vědět! Ostatní dovedou jen co jsi je naučil. Nemá žádnou jízvu, tak se přece hojí vaše operace, nebo ne?"

"Přisahám, že jsem na ni ani nesáhl!" opáčil Olda. "Ona se tak už narodila!"

Mimino leželo klidně, jen zvolna oddychovalo.

"Hele, tak blbej snad ještě nejsem!" urazil se Vít. "Prosím, nejsem odborník, biologie mě netáhne a lékařem být nechci, ale nezlob se, tohle snad patří do základního vzdělání a tím jsem se přece jen prokousal. Něco takového přece žádný člověk nemá!"

"Máš vlastně pravdu! Tohle žádný člověk nemá!" pochopil konečně Olda a zklidnil se.

Vítu to trochu zarazilo.

"Dobře," řekl ustaraným hlasem. "Nikdo to nemá, ale tvoje sestra ano, tak to snad musí mít nějaký význam. K čemu je to vlastně dobrý?"

"Vůbec netuším, k čemu to je," přiznal Olda. "Bude to asi tím, že Boženka není člověk."

Vít se na něho podíval teď už značně vydešeně.

"Je to snad tvoje sestra - nebo není?"

"Je," řekl Olda. "Poslyš, Vít, je to naše rodinné tajemství, nikomu to neříkej. Říkám ti to jen proto, že už to vlastně víš. Boženka je člověk jen napůl. Je to moje sestra, protože máme společnou matku. Má ale jiného tatku. Dávla Johana."

Vít jen zděšením zalapal po dechu.

"Toho, co tě... chtěl zabít?"

"Jo, toho," potvrdil mu to lakonicky Olda.

"A tvůj táta - to ví?"

"Jo," potvrdil Olda. "Stálo ho to hodně přemáhání, ale nakonec to spolkl, aby udržel naši rodinu pohromadě. Táta je zlatej, ale za tohle fakt nemůže."

"Takže - Boženka je... tak trochu - ďábel?" podíval se Vít s respektem na mimino.

"Jo," potvrdil mu to Olda. "Ďábelka, ale taky moje sestra. Ještě netuším, co všechno má po svém tátovi navíc, zřejmě právě tohle. Možná toho má víc, ale to budu muset zjistit."

"Poslyš, Oldo - co s ní budeš dělat?" váhal Vít. "Co když bude... nebezpečná? Nemůže mít tenhle elektromagnet souvislost s tím, jak tě Johan vždycky zvalchoval?"

"Je to přece mimino jako každé jiné," usilovně přemýšlel Olda. "Naši ji chtějí normálně vychovat. Nezdá se mi, že by byla nebezpečná."

"A co když tě jednoho krásného dne zabije? Nebo někoho jiného?"

"Nesýčkuj!" napomenul ho Olda. "Je to snad moje sestra, ne? Neboj se, trochu víc se na ni zaměřím, když má proti ostatním lidem něco navíc, ale to ještě nic neznamená. My máme taky něco navíc, i když něco jiného. Jsme snad nebezpeční?"

"Mohli bychom být!" řekl Vít'a významně. "Například Pepík..."

"Mohli bychom!" opakoval po něm významně Olda. "Mohli bychom, ale nechceme být nebezpeční a proto nejsme. Záleží na tom, jak je kdo vychovaný. Pepíkovi možná do správné výchovy něco chybí. Nebo už ne, on teď seká dobrotu, ale to ještě přesně nevíme."

"Jak myslíš," vrtěl hlavou Vít'a. "Na vašem místě bych byl opatrnější."

"Budeme," slíbil mu vážně Olda. "Hele - sám vidíš, že se tady uplatní technika stejně jako biologie. Kdybych zjistil ještě něco, pomůžes mi s tím po technické stránce? Ty se v tom přece jen vyznáš nejlíp."

"To se rozumí!" slíbil Vít'a.

Když odešli Hadrbolcovi, Boženka ještě spala.

Maminka s úsměvem pohlédla na malou, táta se ale spíš staral o Oldu.

"Prý jste si vymysleli nějakou výzkumnou výpravu!" ptal se ho.

"Jo," odtušil stručně Olda. "Vít'a na to projektuje nějaké extra letadlo. Bude to něco jako školní výlet po vlastech Českých."

"Tak jednoduché to snad nebude," staral se otec. "Tenhle svět ještě není prozkoumaný."

"Právě proto se na to chystáme," odvětil Olda. "Chceme zmapovat pevniny, podíváme se po zdejších živočišném světě a kde to půjde, chce Vít'a rozmístit teleporty."

"Zřejmě to považujete za bezpečné," sondoval opatrně táta.

"Nepovažujeme," přikývl Olda. "Bude to ale riziko srovnatelné s autobusovým výletem po Čechách. Za normálních okolností by měl dopadnout dobře, ale nemůžeš nikdy vyloučit, že na dvacátém šestém kilometru nevletí do autobusu kamion."

"Nebyl by to úkol spíš pro dospělé?" přidala se maminka.

"Naopak, mami!" obrátil se k ní Olda. "To je přesně úkol pro kluky a holky. Objevovat cizí světy je přece úžasné dobrodružství!"

"Já vím, ale co když se vám něco stane?" namítla.

"Vrátíme se nejbližším teleportem domů," sliboval Olda. "Ale chtěl bych se vás taky na něco zeptat. Nevšimli jste si, že by k Božence přiskakovaly špendlíky, nebo něco železného?"

"Ne, proč?" zarazila se maminka.

"Všimli jste si aspoň těch zpívajících náušnic?" vyslyšel je Olda dál.

"Jakých náušnic?" ptala se ho opatrně maminka.

"Co to plácáš, prosím tě?" řekl trochu ostřeji i táta.

"Proč má v sobě Boženka dva obrovské elektromagnety?" obrátil se Olda na matku.

"Cože má v sobě?" zděsila se maminka.

"Dva obrovské biologické elektromagnety," trval na svém Olda. "Víte o nich, nebo jste si jich sami ještě nevšimli? Chcete je vidět?"

Dovedl rodiče k postýlce a ukázal jim pomocí částečné průhlednosti ty dva prstencovité orgány. Až se z nich mamince málem udělalo špatně, přece jen nebyla zvyklá na pohled pod kůži, jako zdejší doktoři. Ani táta nevypadal příliš chytře.

"To tam - podle tebe - nemá mít?" zeptal se Oldy opatrně.

"Ono to asi k něčemu bude," řekl Olda. "Všichni máme od andělů proti ostatním lidem něco navíc. Idarchon, slýrib, tacuky, telepatii. O tom ale víme. Tenhle orgán neznáme. Jediný, kdo může něco vědět, jsi ty, mami."

"Já?" podívala se na něho bezradně. "Snad ty, ne? Co jsi s ní dělal? Není na to malá?"

"Nic jsem s ní nedělal," odvětil. "To má od narození. Nejspíš dědičně."

"Myslíš..." zajíkla se trochu vyděšeně.

"Po Johanovi," řekl to naplno Olda. "Andělské orgány jsou také dědičné. Štěňata se rodí už s telepatí a ta novější i se schopností létat."

"Boženka není žádné štěně!" vyhrkl trochu dotčeně táta.

"Není," souhlasil Olda. "Ale má po Johanovi něco, co jiní lidé nemívají. Nepochlubil se ti Johan něčím mimořádným, mami?"

"Ne," zajíkla se. "Ty si myslíš..."

"To není pouhá domněnka," zavrtěl hlavou. "Sami jste právě viděli důkaz. Sestřička má v sobě něco ďábelského."

Kdoví, třeba s tím bude jednou ovládat lidi!"

"To snad ne!" vykřikla tlumeně maminka.

"Může to dělat, když ji slušně nevychováte," pokračoval Olda. "Až se vrátím z výpravy, podívám se na ni pořádně."

Možná má v sobě orgán, kterým může dávat lidem rány, jaké jsem já dostával od Johana."

"A kdyby takový měla?" zeptal se táta a opatrně se podíval na maminku.

"Budete ji muset naučit, jak s ním zacházet," odvětil klidně Olda.

"Naučit ji dávat lidem rány?" vyhrkla maminka nesouhlasně.

"Naopak," řekl Olda. "Naučit ji nikomu rány nedávat. Slušně vychovaný člověk kolem sebe na setkání rány nerozdává. Jen šmejdí a grázlové lidem bezdůvodně ubližují."

"Ty si myslíš, že se to dá spravit výchovou?" zeptal se ho táta.

"Jistě. To bude především věc výchovy!" přikývl Olda.

"Jak to myslíš?" starala se maminka.

"I my můžeme zabíjet," vysvětloval oběma. "Ve chvíli ohrožení zdoláme slona i tygra. Jarča se nedávno připletla do ozbrojeného konfliktu a sestřelila dvě helikoptéry. Nikdo jí to nevyčítá, udělala to v sebeobraně, šlo jí o život, když na ni ti piloti stříleli. Když se nás ale nikdo nesnaží zabít, používáme to výhradně k léčení lidí. Boženku musíte vychovat také tak. Když už má nějaké neznámé vlastnosti, měla by je využívat jen k dobrému."

"To máme ale obrovskou zodpovědnost!" poškrábal se táta za uchem.

"Jó, to je to pravé slovo!" usmál se Olda.

Anděl smrti

Peppek se snažil přidružit k Vítovi, ale ten se mu tentokrát nevěnoval, zaujatý projektem letadla. Peppek to nakonec vzdal. Všichni se ale mezitím rozprchli. Co teď?

Obrátil se telepaticky na Jarču, snažil se z ní vymámit, kde naposledy na Zemi roznášela plodiny, ale to neměl dělat.

Jeho záminka, že by v tom chtěl pokračovat, byla příliš průhledná. Jarče došlo, že Pepka nejspíš zajímají ty dvě sestřelené helikoptéry, takže mu to sice řekla, ale dost našťavaně. Na jeho nesmělou nabídku, aby v tom s ním pokračovala, odsekla, že roznášení plodin teď beztak všichni zastavili.

Pepkovi to kupodivu stačilo.

"Když nechceš, nechťej!" pokrčil rameny a odpojl se. Ve skladu potravin si vyzvedl pár šišek salámovníků a chlebovníků a odkráčel k teleportům.

Vynořil se na stejném místě, kde začala svou poslední misi Jarča s Brokem. Na rozdíl od ní byl proti zákazu samotného Alexijeva sám - neměl s sebou ani štěně. Peppek to ale riskoval úmyslně. Chtěl být opravdu sám.

Krajina ale Jarčiny popisům neodpovídala a Peppek se chvíli bezradně rozhlížel. Jarča přece tvrdila, že vesnice měla být necelý kilometr daleko a v místech, kde se vynořila, měla být rozsáhlá maková pole, ale žádná vesnice na dohled nebyla a místo polí bylo všude kolem jen staré, zčernalé spáleniště. Jediné, co jakž takž souhlasilo, byla kamenitá cesta, mírně se vinoucí do kopce. Jestli se nechtěl vrátit hned zkraje, nezbyvalo mu nic jiného, než se po ní vydat. Umínil si najít lidi, se kterými se Jarča domlouvala. Jistě se na ni budou pamatovat.

Najednou se rozhlédl - a strnul.

Stranou na úpatí skály spatřil - trosky helikoptéry. Kdyby ale nehledal právě helikoptéru, nepochopil by, co byla dřív ta hromada plechů, ze které trčí jakési ohořelé části. Na tom vraku se nedalo poznat, z jakého stroje pochází, ale nacházel se na místě, které Jarča popsala a kam by se auto jen stěží dostalo - pod skálu nevedla žádná cesta.

Jarča tedy nelhala.

Helikoptéra - to by odpovídalo. Ale kde je vesnice? Měla by být na dohled!

Rozhlédl se pátravěji - a pochopil to.

Vesnice tu byla - a přitom nebyla. Tu a tam byly mezi porůznu rozházenými hromadami kamení rozeznatelné zbytky základů nevelkých domků. Ano, tady stála vesnice, ale zůstaly po ní jen nezřetelné stopy. Jako kdyby byla postavená z polystyrénu, do kterého foukl vítr - tak nějak mu to připadalo. Ačkoliv - ty kameny byly jistě těžší, než aby s nimi pohnul vítr.

Napadlo ho, že to mohlo způsobit zemětřesení, ale když se trochu rozhlédl, sám viděl, že je to úplně jinak. Zemětřesení by nespálilo stromy. Byly tu všude jen opálené pařezy, dalo se rozeznat jen to, kde stály ojedinele a kde tvořily hájek, ve kterém hledali vesničané úkryt před střelami helikoptér, jak to nedávno Jarča vykládala.

Muselo tu řádit něco horšího než zemětřesení. Ale co? Jako kdyby vesnici srovnaly se zemí buldozery, ale po nich by tu snad zůstaly aspoň nějaké stopy pásů!

Zamyšleně smetenou vesnici obcházel a hledal nějaké stopy, aby pochopil, co se stalo. Objevil malý, také poničený vesnický hřbitov. Nebyly tu ale žádné nové hroby. Podle toho by se tu žádná katastrofa neměla odehrát - ale bylo to podezřelé. Zamyšleně kopal do kamenných náhrobků, ale jen zlehka, protože by mu jeho lehké botky palce nezachránily, kdyby kopl do nějakého kamene naplno.

"Hej ty tam! Kdo jsi?" uslyšel najednou za sebou trochu chraplavý ženský hlas. Bylo to anglicky, ale rozuměl jen stěží a neuměl ani odhadnout, zda patří staré ženě nebo mladé dívce. Tón hlasu nebyl vyloženě nepřátelský, ale moc vstřícnosti v něm nebylo, tak nějak se všude na světě hovoří s nezvaným hostem. Otočil se ihned tím směrem, ale nikoho neviděl.

"Co tu chceš?" ozvala se další nevlídná otázka.

"Jen se rozhlížím," odpověděl. Nepoužil telepatii, ale svoji ne zcela dokonalou angličtinu. Telepatii si schovával až na rozhovor zblízka.

"Tady nic dobrého nenajdeš!" ujistil ho hlas dost suše. "Co tu vlastně hledáš?"

"Někde by tu měla být vesnice," odpověděl, ačkoliv pořád ještě neviděl, s kým mluví.

"Žádná vesnice tu není!" odsekl hlas. "Co je ti do ní?"

"Moje kamarádka tu nedávno byla a říkala, že tu má být vesnice," trval na svém.

"Jaká kamarádka?" vyštěkl hlas. "Nikdo cizí tu nebyl, musel jsi zabloudit."

"Jsou tu ale zbytky stavení!" nedal se Peppek.

"Ano!" odsekla teď už očividně nepřátelsky žena. "Jenom zbytky. Ty jsi nejspíš jejich reportér, co? Přišel jsi fotografovat vaši práci? Kontroluješ, jak dobře jste vraždili?"

"Nejsem reportér!" ohradil se Peppek. "Nemám foťák a nikdy jsem tady nebyl! Nemusíš se mě bát, nejsem vrah. Jen nechápu, co se tady stalo a proč si mě spojuješ s nějakými vrahy!"

Za hromadou kamení se zvolna vztyčila postava dívky v tmavé modrém hábitu.

"Vidím, že jsi nějaký... příliš mladý hoch," řekla trochu méně nepřátelsky. "Neměl bys sem chodit, tady je jen smrt... Co jsi zač?"

"I kdybych ti to nakrásně řekl, neuvěříš mi to. Ty jsi zdejší?" také rozjasnil obličej.

"Byla jsem zdejší," povzdychla si. "Než se stalo tohle!"

Ukázala kolem sebe.

"Co se tady vlastně stalo?" vyzvídal naléhavě.

"Bombardování!" odvětila stručně.

"To by tu snad byly... stopy po bombách, ne?"

Nemohl si najednou vzpomenout, jak se anglicky řekne kráter, ale dívka to pochopila.

"Teď se používají moderní bomby," odvětila a pomalu, opatrně se k němu přibližovala. "Jedna bomba - jedna vesnice.

Žádný kráter, jen oheň. Spousta ohně."

"To je mi divné!" odušil. "Poslyš, nebyla tady nedávno dívka s malým černým psíkem? Maličko větší než já, podobně oblečená, jen nevím, jakou barvu obleku si vybrala."

"To snad nebyla dívka!" zarazila se trochu. "Ta dívka - jak ji říkáš - byl anděl!"

"Anděl?" usmál se. "Ne tak docela. Jen žák andělů."

"Žák andělů?" podivila se a trochu ucouvla. "To je - něco jiného?"

"Nebyla pravý anděl," opakoval Pepěk. "Asi jako já. Nejsme andělé, jen jejich žáci."

"Jaký je v tom rozdíl?" zajímalo ji.

"Andělé žijí na dalekých světech," vysvětloval jí. "My jsme původně lidé ze Země, ale máme něco od andělů a také žijeme v jiném světě."

"Jak - v jiném světě?" nechápala. "Myslíš v nebi, nebo u těch ošklivých chobotnic, co se o nich poslední dobou mezi lidmi mluví?"

"S těmi chobotnicemi se také přátelíme," přikývl. "Žijeme ale jinde. Nebe to není, jen trochu jiný svět."

"Proč jsi sem ale přišel?" naléhala na něho ještě víc.

"Slyšel jsem, co Jarča říkala o téhle vesnici," začal trochu zešíroka. "Vykládala, jak sem donesla semena rostlin z našeho světa, aby tu lidé neměli hlad. Říkala ale, že tu potom nějaké helikoptéry střílely po lidech a ona je musela zničit."

"Ano, tak to bylo," zamračila se dívka.

"Napadlo mě, že to neudělala dobře," pokračoval.

"Proč si to myslíš?" vyhrkla rychle. "Bylo snad špatné, že nám chtěla pomoci?"

"To samo o sobě ne," řekl. "Jen to nedomyslela."

"Nechápu tě. Jak to myslíš?" vrtěla hlavou dívka.

"Na rozdíl od ní mě napadlo, že to nemohlo stačit," usmál se trochu kysele. "Zničila dvě helikoptéry a zabránila jim střít. Ale jak to dopadlo? Vesnice je zničená úplně. Pomohlo to? Zdá se mi, že moc ne."

"To máš asi pravdu," zachmuřila se. "Já jsem zůstala naživu jen díky tomu, že jsem byla navštívit příbuzné. V noci nás všechny vzbudila strašná rána a oheň a když jsme sem přišli, bylo to tu takové, jak to vidíš."

"Co se stalo s lidmi?" zajímalo Pepíka.

"Všichni se dali smést na malou hromádku popela," odvětila tiše. "Nikdo z nich nežije."

"Myslel jsem si to," přikývl vážně Pepěk. "Napadlo mě to správně, ale pozdě."

"Co tě napadlo? Myslíš, že by tomu andělé zabránili?" zapochybovala.

"Andělé ne, ti jsou příliš daleko," zavrtěl hlavou. "Ale nás to mělo napadnout. Trochu si teď vyčítám, že jsem nepřišel dřív."

"Myslíš, že bys nám pomohl ty? Jak?"

"Měli jsme to aspoň zkusit," vzdychl si. "Bud' jsme vás měli vzít na nějakou dobu k nám do bezpečí - u nás by se nikomu nemohlo nic stát. Nebo jsme měli odvrátit bombardování."

"To těžko!" vrtěla hlavou. "Letadla vždycky bombardují z velké výšky, ani vidět nejsou. Znenadání vyskočí strašný oheň - a je konec."

"Letadla nemohou létat věčně, musí mít někde poblíž letiště," namítal přesvědčeně. "Co se tam třeba podívat?"

"O letišti vím," souhlasila. "Ale není nic platné vědět o něm. Chlapi už uvažovali, jestli by se nedalo něco dělat, dokud jsou ty pekelné mašiny na zemi, ale nic nevymysleli. Letiště je příliš rozsáhlé, cesty k němu přehledné a dobře hlídané."

"Nemohla bys mi to letiště ukázat?" vyzvídal.

"Nemohla," zavrtěla rychle hlavou. "Vím kde je, ale nikdy jsem nebyla ani na dohled. Možná by ti to mohl ukázat Ahmed."

"Kdo je ten Ahmed?" zeptal se.

"Můj... příbuzný," řekla neurčitě. "Vševědoucí moc nejste, jak se zdá..."

"Nejsme," souhlasil. "Vševědoucí je jen... vy mu říkáte Alláh, že?"

"Vy ne?" zamračila se na něho přísně.

"Jak kdy," mávl rukou Pepěk. "Tibet'áné tvrdí, že Alláh má devět miliard jmen. Hlavně že máme všichni na mysli totéž a rozumíme si, ne?"

"Devět miliard jmen?" nedůvěřovala mu. "Kolik jmen má doopravdy?"

"Nevím, nejsme vševědoucí," odmrštil ji. "To není naše věc, ale věc lidí."

"Nezdá se ti podivné, aby to andělé nevěděli?" nedala se tak snadno.

"Podívej se... jak ti to mám říci?" obrátil se k ní. "Jak se jmenuje ty?"

"Sulami," napověděla mu.

"Podívej se, Sulami - proč vlastně mají lidé jména? Protože jich je příliš mnoho. Když chci mluvit o tobě, nestačí říci člověk, musím říci tvé jméno. Když je ale někdo jediný v celém nekonečnu, potřebuje jméno? Nepotřebuje. Nebo naopak, každé jméno, které mu lidé dají, aby ho mohli oslovit, je stejně dobré. Tady mezi vámi mu také říkáme Alláh, porozumíme si tak s vámi a nemůže dojít k omylu."

"Vy mu říkáte i jinak?" chtěla se ubezpečit.

"Jistě," přikývl. "Ale vy andělskou řečí mluvit neumíte."

"A jak říkáte proroku Mohamedovi?" zajímala se.

"Prorok Mohamed," odtušil vážně.

"Jiné jméno pro něho nemáte?"

"Není proč. Pochop, to byl člověk a jeho jméno má význam jen na tomto světě. Světů je ale spousta a Mohamed žil jen na jednom jediném, takže ho někteří andělé ani neznají."

"To by měl slyšet náš ajatolláh!" podívala se na něho pochybovačně.

"Až ho potkám, můžeme si o tom popovídat," nevzrušoval se tím Pepe. "Co mi na to může říct? Vždyť je to tak."

"Na tak malého kluka máš zajímavé názory," přiznala mu.

"Nejen názory!" řekl. "Ukážeš mi svého příbuzného Ahmeda?"

"Ukázala bych ti ho, ale bydlí dost daleko odsud!" upozornila ho jemně.

"Podej mi ruku!" vyzval ji a natáhl k ní svou.

"Co chceš dělat?" zarazila se.

"Poletíme vzduchem jako ptáci," slíbil jí. "Pěšky by to trvalo moc dlouho!"

"Jako ta... ta dívka-anděl?"

"Jsem jako ona, všichni umíme létat," přikývl.

"Už jsem si ním letěla... bylo by to úžasné, kdyby... kdyby na nás nestříleli..."

"Dobře, poletíš teď se mnou a dovedeš mě k Ahmedovi."

"Přišla jsem ale navštívit hrob svých rodičů..." zdráhala se Sulami.

Pepek se na ni podíval vyčítavě.

"Chceš snad, aby proto někde zbytečně přibýly další hroby?" zeptal se jí.

Na chvíli zaváhala, ale pak přikývla a natáhla k němu ruku.

"Dobře, poletím s tebou."

Vznesli se nízko nad terén. Sulami se pomalý let líbil. Volnou rukou Pepkovi ochotně ukázala směr k sousední vesnici za kopcem, kam zakrátko dorazili.

"Tááhle máš Ahmeda!" ukázala na staršího muže, sedícího s dýmku na zápraží malého domku. Dýmka mu málem vypadla z úst, když viděl tu podivnou dvojici přilétávat.

Domorodému jazyku Pepek nerozuměl ani slovo. Musel počkat, jak se Sulami se svým příbuzným domluví. Naštěstí to netrvalo dlouho, přitom ovšem brzy vyvstala další překážka. Ahmed neuměl ani slovo anglicky.

"Ahmed říká, že si nedovede představit, že by andělé neznali řeč prorokovu!" překládala Pepkovi Sulami. "Co mu na to řekneš?"

"Je to možné u andělů, kteří na tento svět nelétají," přešel Pepek na telepatii, aby mu oba dva rozuměli i bez překládání.

"Tím spíš je to možné u nás, jejich žáků. Neučili jsme se řeč prorokovu, zato známe řeč andělů."

Telepatie dokonale zaskočila jen Ahmeda, Sulami se s ním už setkala.

"V Koránu není žádná zmínka o žácích andělů!" namítl ale, když se trochu vzpamatoval. Sulami to Pepkovi rychle přeložila do angličtiny.

"Korán je kniha napsaná pro tento svět," vysvětloval oběma Pepek. "Nemusí v ní být ani slovo o poměrech na jiných světech. Většina z toho by tam byla zbytečně."

"V Koránu není ani slovo zbytečně!" vybuchl Ahmed nahněvaně.

"Říkám snad něco jiného?" ohradil se Pepek. "Máš pravdu. V Koránu jsou koně, které na nejbližších světech nenajdeš, takže by v knihách pro jiné světy byli zbyteční. Tady jsou ale důležité. Jinde jsou zase živočichové na Zemi neznámí. Co by ale dělali v Koránu?"

"Dobře," uklidnil se Ahmed. "Sulami říká, že chceš vidět letiště. Nač to chceš vidět?"

"Zajímají mě lidé, ochotní házet na někoho pro nic za nic bomby."

"Oni to neberou jako pro nic za nic," snažil se vysvětlit Ahmed. "Když jim u sousedů vybuchly dva létající stroje, došlo jim, že to nebylo jen tak. Nejspíš si mysleli, že to způsobili naši sousedé. Proto na ně hodili ohnivou smrt."

"Házet na někoho ohnivou smrt a nevědět, co se tam doopravdy stalo, to už je skoro jako pro nic za nic," řekl Pepek.

"Chci ty lidi vidět. Aspoň z dálky."

"Zblízka by to ani nešlo," přikývl Ahmed - a Sulami pilně překládala. "Kolem letiště je rozsáhlé zakázané pásmo. Tam se stejně nedostaneš."

"Stačí, když mi je ukážete z dálky," ujišťoval ho Pepek. "Promluví si s nimi už sám."

"Nedostaneš se přes jejich strážce!" varoval ho Ahmed. "Zatknou tě."

"Jsi si tím jistý?" usmál se Pepek - a na několik vteřin zprůhledněl. Pak se objevil, aby si vychutnal překvapení, které způsobil.

"Myslíš, že mi někdo bude bránit v cestě, když mě ani okem nespatří?" řekl.

"Alláh je velký!" zdvihl Ahmed ruce v úžasu. "Odpusť mi, že jsem pochyboval!"

"Pochybovat není žádná vina," usmál se Pepek. "Není co odpouštět. Doprovodí mě ale někdo k tomu letišti? Chci vědět, kde je. Našel bych je i sám, ale zbytečně by mě to zdrželo. Poletíme tam spolu, pak svého průvodce přinesu zpátky a vrátím se tam sám - a neviditelný."

Ahmed přikývl a chvíli diskutoval se Sulami.

"Říká, že bys měl raději počkat, až se vrátí Mustafa," obrátila se pak Sulami na Pepka. "Lépe byste se domluvili.

Mustafa umí anglicky a byl blíž u letiště než Ahmed."

"Kdy se vrátí Mustafa?" zeptal se jí Pepek.

"Ahmed říká, že zítra."

"To bych to letiště našel dřív sám," zavrtěl hlavou Pepek. "Co kdybych vás tam vzal oba? Ty umíš anglicky a Ahmed ví, kam bychom měli letět."

Řekl to opět telepaticky, takže mu rozuměli oba, ale chvíli se pak dohadovali bez něho.

"Jestli nás oba uneseš..." obrátila se pak Sulami na Pepka.

"Unesu mnohem víc!" kasal se. "Podejte mi ruce, poletíme."

Sulami neváhala ani okamžik, zato Ahmed podal Pepkovi ruku váhavěji. Pepek vzal oba za ruce - a vznesli se.

Let byl trochu náročnější, než Pepek doufal.

Proletěli dvěma průsmyky, než se dostali z hor na zvlněnou pahorkatinu. V dálce nalevo před nimi leželo jakési město, napravo byla jen pustá pláň.

"Tam leží letiště!" ukázal Ahmed prostřednictvím Sulami Pepkovi. Pepek tam ale viděl jen šedou plochu, vysušenou jako troud.

"Kde?" znejistěl trochu a nepatrně změnil směr vpravo.

"Teď přímo před námi," ujistil ho Ahmed. "Jen je ještě trochu daleko."

Ačkoliv se Pepek kasal, jak to snadno zvládne, ačkoliv většinu energetické zátěže nesl jeho idarchon, cítil se už vyčerpaný a podvědomě vyhlížel, kde by přistál. Teď už také viděl na obzoru letištní věž, tunelovité úkryty pro letadla a další budovy, zřejmě hangáry a skladiště. Hemžili se tam lidé, pojížděla tam letadla, stranou přistávaly tři helikoptéry, nejspíš po návratu z akce. Mezi tím se motala velká cisternová auta a nějaké nákladáky s plachtami.

"Kdyby ses chtěl dostat na letiště, musel bys nejprve přejít přes pláň," ukazoval Ahmed Pepkovi. "Potíž je v tom, že ji nepozorovaně nepřejdeš ani ve dne, ani v noci. Všude tam jsou stráže a každého zadrží. Šejtan ví jak to dělají, oni snad vidí i potmě."

"Ano, oni vidí i potmě," připustil Pepek. "Můj kamarád Olda tvrdí, že máme používat neviditelnost především ve dne, kdy se nepoužívají přístroje pro noční vidění. Neviditelní jsme jen pro lidské oči, ne pro některé přístroje."

"Dál s námi asi nepoletíš, že?" zeptal se Ahmed. "Odsud letiště vidíš a letět s námi dál nemá smysl. Ledaže bys nás udělal neviditelné jako sebe, mohli bychom tě doprovodit dál. Ale i tak si myslím, že bychom ti tam už nepomohli."

"Mohl bych vás udělat neviditelné," vzdychl si Pepek, "ale strašně to vyčerpává. Těžko bych vás stačil nést i zneviditelnovat. Obrátíme se raději zpátky. Slíbil jsem vrátit vás domů. Kdyby se chtěla Sulami vrátit k hrobům rodičů, vezmu ji tam - je to jen přes jeden kopec."

"Teď už raději ne," zachmuřila se trochu Sulami. "Nestačila bych se do tmy vrátit. Půjdu tam někdy jindy."

"Vidíš?" ukazoval Ahmed Pepkovi. "Právě tam startuje letadlo, co nosí ohnivou smrt!"

Pepek měl v batohu na zádech trojoký dalekohled, ale aby jej vybalil, musel by se svou živou zátěží přistát. Snažil se napínat oči, ale ukázalo se, že oči obou horalů jsou na dálku lépe přizpůsobené. Obrovské letadlo bylo naštěstí dost velké, aby si ho všiml. Právě se rozjíždělo po betonové ranveji, nabíralo rychlost a začalo pomalu zvedat nos do výše.

"Zase jedna vesnice lehne popelem - i se všemi nešťastníky..." vzdychla si Sulami.

"Myslíte si, že to letadlo nese smrt právě teď?" zarazil se Pepek.

"Proč by jinak vzlétalo?" usmála se hodně smutně Sulami. "To už je osud! Můžeme se za ty nešťastníky modlit - víc nesvedeme."

"A to tedy ne!" vzepřel se osudu Pepek.

Zabrzdil let, zastavil se ve vzduchu a zaměřil se na příď letadla.

Letadlo již stoupalo, ale teď se začalo pozvolna naklánět a stáčet na stranu, pak zdánlivě pomalu sklouzlo po pravém křídle, až jeho špičkou zachytilo o betonovou rozjezdovou plochu. Prudce se otočilo a v obrovském kotrmelci udeřilo naplno příď do betonu ranveje. Vtomtéž okamžiku se ale změnilo - v oslnivě zářící kouli.

Pepka ta záře úplně oslepila, jeho chráněnci na tom nebyli lépe. Zmatený náhlou ztrátou orientace začal klesat a jakž takž dopadl na kamenitou pláň mezi neduživé, zpola suché keřky. Pád přibrzdil včas, ale jako jediný ustál trochu tvrdší dopad. Ahmed i Sulami upadli, ale rychle vyskočili a i když si všichni tři zacláněli oči před tím žářem, snažili se rozpoznat, co se tam stalo. Po chvílce k nim dorazilo hrozivé dunění výbuchu a náraz vzduchu všemi zacloumal, ačkoliv byli od exploze vzdálení několik kilometrů.

"Ohnivá smrt!" řekl temně Ahmed. "Řekl bych, že si už s těmi lidmi nepromluvíš. Dnes ani nikdy jindy."

"Fuj - to byla ale šlupka!" ulevil si Pepek. "Pořádnou paseku to tam udělalo!"

Na letišti hořelo všechno co mohlo hořet. Řídicí letištní věž zmizela, také ostatní budovy to smetlo - podobně jako domy z plochých kamenů ve vesnici. Ve zdemolovaných tunelových úkrytech hořely vraky letadel, na ploše zbytky helikoptér, které před chvílí přistály, pojíždějící letadla i auta. Pepek čekal další výbuchy munice, ale ta nejspíš vyletěla do povětří už v prvním okamžiku po výbuchu letadla, ještě než se rozkoukali.

"Konečně jednou dopadla smrt na ty pravé," zahučel Ahmed.

"Ani jsem netušil, jaké to bude husté," přiznal Pepek. "Ale litovat ty lidi nemusíme, oni přece chystali to samé jiným."

"Co se tam stalo?" chtěla vědět Sulami. "Viděla jsem havarovat letadlo, ale nevím, jestli havarovalo samo, nebo jsi to způsobil ty? Skoro to tak vypadalo!"

"Ano, udělal jsem to já," přiznal Pepek. "Ahmed měl pravdu, to letadlo neslo ohnivou smrt. Nevím, komu byla určená, ale kdybych je nechal letět, cítil bych to jako spoluvinu."

"Nemůžeš přece za viny někoho jiného," namítla tišeji Sulami.

"Zlu se ustupovat nemá," řekl Pepek tvrdohlavě. "Kdybych nebránil zlu, kterému mohu zabránit, byla by to i moje vina."

"Zlu jsi tak jako tak nezabránil," řekl Ahmed. "Tam přece také zahynuli lidé."

"Ano," přikývl Pepek. "Všemu zabránit nestačím, mohl jsem zvolit jen mezi dvěma zly. Vybral jsem si to letadlo. Čekal jsem, že to bude katastrofa, jen ne tak velká. Ale i když na tom letišti zemřelo nejspíš víc lidí než ve vesnici, kterou chtěli zničit, podle mě to bylo menší zlo. Je přece spravedlivější, když zahynou viníci a ne nevinní."

"Bylo by to ale spravedlivé, kdyby letadlo ohnivou smrt neneslo?" nadhodila Sulami.

"Pak by to odnesla jen posádka," pokrčil rameny Pepek. "Ta ale nevinná nebyla. Všichni přece víme, že nedávno shodila stejně silnou bombu na nevinné."

"Jen nevím, co bude dál," zahučel nesouhlasně Ahmed. "Oni po tomhle podniknou ještě horší nálety. Kdo ví, kolik našich lidí to odnese?"

"Tentokrát vás podezírat nebudou," ujišťoval je Pepek. "Vypadalo to jako jejich vlastní havárie. K letišti se přece nikdo nepřiblížil, my jsme daleko. Podejte mi ruce, vrátíme se."

"Nevím," otrásla se Sulami. "Tvá andělská kamarádka také způsobila havárii helikoptér, ale ty po nás střílely a ona sama toho potom litovala. Nechtěla být andělem smrti. Tobě se to ale líbilo, že?"

"Líbilo - nelíbilo," odsekl Pepek a zaškaredil se na ni. "Bez důvodu to rozhodně nebylo, v tom letadle byla ohnivá smrt, viděli jste to sami. Můžete ty vrahy litovat, ale určitě byste víc litovali těch, kdo by zemřeli jejich bombou. Spravedlnost někdy bolí, ale bezpráví ještě víc."

"Máš pravdu," přidal se smířlivěji Ahmed. "Ale přece jen se mi zdá, že i na tom letišti nezahynuli ti praví, kdo mohou za tuhle válku."

"Chci ti věřit, že jsi to udělal jen proto, abys někoho zachránil," řekla tiše Sulami. "Nosit smrt jen tak, to dovedou i oni..."

"Taky máš asi pravdu," zamyslel se zamračeně Pepek. "Ale jsou úkoly, na které stačím, na jiné ne. Mohu dělat jen ty první."

"Škoda," řekl Ahmed. "Nejspíš jsi zachránil nějakou vesnici, ale tamti si sem dovezou další vojáky, letadla i bomby. Tomu kdybys tak mohl zabránit..."

"Možná bych mohl," přemítal Pepek. "I když - ani tihle nebyli bez viny, vraždili docela rádi a s nadšením..."

"Možná," souhlasil Ahmed.

Pepek svůj výlet i zásah před ostatními - jako vždy - zatajil. Ale tentokrát se nějak necítil jistý. Jeho cit pro spravedlnost mu vnucoval nové a nové pochyby.

Zabránil jsem shodit ohnivou smrt na celou vesnici, opakoval si v duchu, sotva se večer uložil ke spaní. Nejspíš jsem jich pár desítek zachránil. Ti lidé žijí jen díky mně.

Ale není jisté, jak dlouho ještě žít budou a navíc to odneslo víc lidí než bez toho zásahu, vyvstalo mu v hlavě. Ta ohnivá smrt smetla celou vojenskou základnu. Jistě tam bylo více lidí než v jedné horské vesnici.

Byli to přece vrahové, házeli smrt na nevinné, protestoval.

Jarča přece přiznala, že někteří vesničané stříleli na helikoptéry ze samopalů, popichoval ho vnitřní hlas. Úplně nevinní rozhodně nebyli.

Ano, ale byli tam doma, odůvodňoval to Pepek. Ti druzí jsou okupanti, nemají tam co dělat. A házeli smrt i na malé děti, které nikde a nikdy za nic nemohou!

I mezi těmi vojáky bylo jistě plno nevinných, podotkl vnitřní hlas. Všichni tam nebyli ze své vůle, mnoho jich určitě s okupací nesouhlasilo. Jenže si nemohli pomoci, také neměli na vybranou. Kdo tam odmítl jít, spáchal podle zákona své země zločin dezerce.

Většina střílela s nadšením, utvrzoval se Pepek.

Jsi si tím tak jistý? Nesoudíš je tak trochu podle sebe? popichovalo ho jeho vnitřní já.

Kéž bych si tím mohl být jistý! pomyslel si upřímně Pepek. Kdyby tady byli táta nebo máma, jistě by mi správně poradili! Proč mě Alexijev vytáhl z děcáku tak pozdě?

Alexijeva ani kamarády obviňovat nemůžeš, tvrdil vnitřní hlas. Dělají co mohou. Není v jejich silách napravit všechno zlo ani v Čechách, natož po celém světě. Vracejí lidem zdraví, někdy i život... I to je přece záslužné! To ti nestačí?

Alexijev se stará jen o své nemocné, namítal Pepek. Ale zla je ve světě více než lidského neštěstí nezaviněného zlobou. Zmenšovat lidské neštěstí znamená dělat dobro, ale nechávat zlo u moci znamená podílet se na něm.

Alexijev i ostatní se nemohou postavit proti ďáblům silou, tvrdil vnitřní hlas.

Nemohou, ani nechtějí, namítal Pepek. Říkají, že se má postupovat podle zákonů! Ale co s tím, když zákony očividně vytvářejí ďáblové? Předělat by se musely úplně od základů, jinak nebudou nikdy v pořádku. A nejde jen o zákony!

Kdo má na ně dohlížet? Policie, soudy? Leda by tam byli samí andělé, jenže tam jsou lidé jako všude - nejméně jeden z tisíce je přímý sluha ďáblů a ti ostatní se velice často starají jen o sebe! Nechávací se uplácet, nebo se rovnou sami ke zločincům přidávají, místo aby jim bránili.

Jeden malý kluk nikdy nenapraví tolik zla, kolik dobra udělá Alexijev a jeho družina...

Jeden malý kluk má jako jediný snahu něco napravovat, vzdychl si Pepek. Jistě, nemůže napravit všechno zlo světa, ale aspoň něco... Jarča to zkusila také, ale nedotáhla to do konce. Měla se tam vrátit, aby viděla, jak málo pro ty lidi udělala!

A co chceš dělat ty? pochyboval vnitřní hlas. Zabíjet ty, kdo mají jen malou část viny? Vždyť i ty necháváš hlavní viníky na pokoji! Posílají své vojáky zabíjet děti, přitom je všichni oslavují jako polobohy...

Ach, Bože, kdyby tady byla moje máma! vzlykl si Pepík.

Ta by ti neporadila, provokoval ho dál vnitřní hlas. Mohla by ti jen pofoukat bolístku na duši, utěšit tě - ale radu by ti nedala.

Kdo mi ještě může poradit? vybuchl Pepek. Alexijev, Olda, Vít'a? Vědí toho nejvíc, ale i oni mají jedinou radu - ustoupit zlu a dál trpělivě konat dobro. Je to ale správné? Jistěže ne!

Co když je to jediné, co je ještě v lidských silách?

To je tedy dost málo, protestoval Pepek. To máme jen trpělivě čekat na příchod andělů, jak o tom pořád bájí Olda? Co když ale přijdou až za dvě stě let, jak tvrdí Alexijev? To mají na Zemi ještě dvě stě let vládnout ďáblové?

Podle Bible měli vládnout tisíc let, podotkl vnitřní hlas.

Pak už vládnou dvakrát déle a to jistě není spravedlivé, odsekl zarputile Pepík. Jak se na to může někdo dívat? Kde je Přítel andělů, když může být - i když ne všude, pak jistě na tolika místech současně? Tohle by měl vidět. Proč nic nedělá?

A co by měl podle tebe dělat? I kdyby to nakrásně udělal, kdyby za lidi všechno zařídil, jakou cenu by pak lidé ve vlastní Zemi měli?

Ach, Bože, kdyby to aspoň neměli ďáblové tak dokonale vymyšlené! Co můžeme proti nim dělat? Ani andělské dary na to nestačí. Dělat dobro můžeme, ale co je to platné? Alexijev díky Oldovi uzdraví stovky lidí - a tisíce jich po světě zatím úplně zbytečně zemřou! Proč nám nepomůže aspoň Přítel andělů? Nechtějí ho zavolat, že smíme, jen kdyby šlo o život, ale tady jde přece o desítky životů denně, proč s tím pořád váhají? Já bych ho dávno zavolaal a poprosil ho, ať nám aspoň ukáže, co se dá proti té ďábelské sebrance dělat!

A ty bys chtěl jít proti ďáblům? Nejsi na to trochu malý a slabý? Nebylo by lépe jít proti nim, až bude vaše parta silnější?

Jistě, bylo by to bezpečnější, souhlasil Pepek. Ale nedělat proti zlu nic je tak ponižující, že by bylo lépe udělat aspoň něco, než trpně čekat.

Dobrá, ale mají stejný názor ostatní? Alexijev, Olda, Máňa, Jarča, Vít'a?

Nemají, přiznal Pepek. Budou proti. Znamená to ale, že mají pravdu? Podle mě se mylí. Když se proti zlu nepostavíme, i kdyby v malém a jen podle našich možností, andělé nám nepomůžou a zůstaneme v tom sami. To je přece tisíciletá zkušenost lidstva!

Opravdu si to myslíš? snažil se ho zvíkat vnitřní hlas.

Opravdu, opáčil Pepek. Chtějí čekat, až budeme silnější. Myslí si, že postačí založit naši vlastní pojišťovnu a vymanit se z vlivu dosavadních pojišťoven, ale podle mě to nebude stačit.

Proč by to nestačilo?

Nemohou porazit ďábly na poli finančním, kde jsou ďáblové odjakživa doma, uvažoval Pepek. Vždycky si najdou něco, jak je zničit. Kdyby to nešlo jinak, třeba i hrubou silou. Jako když Alexijevovi zničili v Praze kliniku. Nešlo to soudem - najali bandu vandalů a podplatili policii, aby nezasahovala. A bylo to.

Myslíš si, že podpláceli policii? Co když policie nezasahovala jen z lenosti?

Byla by to hodně zvláštní souhra náhod, mračil se Pepek. Jakápak lenost policistů, když někdo ničí jinému majetek?

Vždyť je Alexijev žádal o pomoc! Uvidíme, jak dopadne příště!

Myslíš si, že špatně?

Jsem o tom pevně přesvědčený, myslel si Pepek. Když to nepůjde přes vandaly, najdou si bankovní lupiče a pojišťovnu vyloupí. Případně ji odstaví jinak. Prostředky k tomu najdou, jako ten atomový kufřík, nastražený na naši osadu v Útočišti!

Atomový kufřík je trochu silný prostředek, že?

Jistě. Účel ale světi prostředky, ne? Ba ne, my se tomu musíme postavit důsledněji, ne jen nechat do sebe bušit.

Nějakou tu ránu musíme občas vrátit!

I když jsou ďáblové silnější?

Pak nemůžeme útočit na široké frontě, podotkl Pepek. Stačí použít partyzánskou taktiku. Podnikat ojedinelé akce, zato co nejcitelnější. Něco, co ďábly vyvede z míry.

A ty by sis troufal na něco takového, i když jsou tak silní?

Troufal, přikývl Pepek. Třeba i sám. Ale žádnou pomoc bych neodmítl...

Pak se ale otočil na bok - a usnul.

Výlet do deště

Vít'ův létající výtvar se tak podobal vimaanu ďábla Sarimachiela, že mu Alexijev přišel v první chvíli vynadat. Až po Vít'ově ujištění, že jde opravdu o jiný stroj, pokrčil nad divným tvarem letadla rameny. Před budovou sanatoria stálo zkrátka ráno UFO jako když je vystřihne - stříbrný disk s nepatrnou věžičkou nahoře.

Ráno přiletěla také Cilka s Jirkou, ale ke všeobecnému údivu odmítla nabízenou funkci velitele výpravy.

"Nemám na tom žádnou zásluhu," prohlásila rezolutně. "Ať velí Olda nebo Vít'a."

"Já budu pilotovat," hlásil se Vít'a. "Má to sice podobné řízení jako autobusy, ale já se nejlépe vyrovnám s odlišnostmi. Trochu jsem si s tím už zalétal, jen poblíž sanatoria, aby se mi jeho světla neztratila s očí."

"Dobře, když je to tak, velím já," přijal to Olda. "Je to vlastně jednoduché. Zaujmeme místa u oken - pokud se těm obrazovkám dá říkat okna - a budeme pozorovat do všech stran. Každý bude mít k pozorování svůj sektor. Je nás dost, sektory se tedy budou překrývat, snad nic nepřehlédneme. Poletíme podle potřeby, nad mořem asi výš a rychleji, nad pevninou níž a pomaleji, aby nám nic neuteklo. To je pro začátek všechno, má někdo dotaz?"

"Co vlastně hledáme a co máme dělat, když něco uvidíme?" zeptala se Cilka.

"Hledáme všechny známky po případných inteligentních tvorech," řekl Olda. "Navíc se máme podívat po vhodných místech, kam by se daly umístit kabinky teleportů. Nejlépe, když si to ale ohlídá Vít'a sám. Ostatním zbývá sledovat terén a případné známky života."

"Když najdu místo vhodné pro stavbu robocentra nebo teleportu, dáme si přestávku, než to postavím," upozorňoval všechny Vít'a. "Teleport mi trvá půl minuty, robocentrum asi dvě hodiny, když to bude dělat jen jedno nejbližší sousední."

Olda podotkl, že to zřejmě všichni schvalují, když nikdo neprotestuje.

Loučení s posádkou průzkumného letadla se účastnili nejen všichni členové sanatoria, ale také většina pacientů. Pro pacienty to bylo obrovské povyražení. Když posádka, složená ze samých dětí, do stříbřitého talíře nastupovala, ze všech oken sanatoria jim mávali a také před sanatoriem čekal dav potěšených přihlížejících.

Jen rodiče měli větší obavy, ale Alexijev je uklidňoval.

"Všechny děti se naučily řídit autobus," vykládal jim. "Tohle má podobné řízení. Letoun se může ve vzduchu zastavit a přistávat pomalu, havárie při přistávání je nepravděpodobná. Dokáže ale velice rychle odfrčet, kdyby hrozilo nebezpečí."

"Nebezpečí ale nemůžeme vyloučit!" staral se Oldův tatínek.

"Co kdyby narazili na nebezpečná zvířata?" přidal se pan Hadrbolec.

"Nemůžeme vyloučit všechno," usmál se trochu Alexijev. "Ale kromě žraloků na tomto světě ještě nikdo neviděl skutečně nebezpečného tvora. Ostrov jsme podrobně propátrali, než jsme se odvážili vzít sem pacienty. Nic nebezpečného neobjevili ani venkované. Cilka s Jirkou zjistili, že zemědělská osada leží také na ostrově, ale největší zvířata se tam podobají jelenům. Myslím, že se o ně bát nemusíme."

Posádka nastoupila do letounu a začala si zvědavě prohlížet vnitřek.

To zaručeně nebylo obvyklé, normální posádky své dopravní prostředky většinou dobře znají, než se někam vydají, ale Vít'a dokončil letadlo pozdě večer a nikdo už se s ním nestačil seznámit, o nějakém dlouhém tréninku nemluvě. Naštěstí to ani nebylo nutné.

"Jak nás rozmístíš?" zeptal se Olda Vít'i.

"To je tvoje starost," odmítl rozhodování Vít'a. "Já sedím u řízení. Vedle mě by měl být někdo, kdo taky umí řídit.

Ostatní sedadla mají před sebou obrazovky, další řízení tu už není."

"Velitel by měl velet, zamlouvám si místo druhého pilota!" přihlásila se rychle Cilka.

"Dobře," přikývl Olda. "Tím je určeno rozmístění pozorovatelů. Vedle Cilky bude sedět Jirka. Z druhé strany posadíme vedle Vít'i Jarču, pak bude Pepík, Máňa a já."

"Není chyba, aby velitel koukal dozadu?" zarazila se Cilka.

"Není," řekl Olda. "Pozorovatelé budou hlídat do všech stran stejně pozorně. Objevit se dá nejvíc vpředu, ale když to vpředu přehlédnou, dají možnost těm vzadu. Můžeme to udělat i tak, že se pozorovatelé po každé zastávce posunou. Jen Vít'a by zůstal na svém místě, ale on je přece konstruktér a trvalé místo prvního pilota si zaslouží."

"To vypadá spravedlivě, jsem pro," řekla Cilka spokojeně.

"Tak pozor, poletíme!" upozornil všechny Vít'a. "Jen bych chtěl maličkost od velitele - kterým směrem?"

"Vidíš!" zamrzel se Olda. "Máš tu něco jako kompas?"

"Ano - dokonce ukazuje stejně jako na Zemi!" ujistil ho Vít'a.

"To je ostuda!" zamrzel se Olda. "Velitel neví, kde je sever - ale vlastně na tom nezáleží. Vezmi to na jiho-jiho-východ. Chceme prozkoumat celý svět, takže na počátečním směru ani moc nesejde."

"Hele - jak nám dole mávají!" řekla Máňa.

Letoun se tiše vznášel necelý kilometr vysoko a stejně tiše zamířil směrem podle Oldy.

"Neleť moc rychle," žádal Olda Vít'u. "Nejsme na to zvyklí."

Vít'a tedy letěl jen rychlostí kolem pěti set kilometrů za hodinu, aby pozorovatelé stačili sledovat terén pod nimi. Pod nimi byly převážně malé korálové ostrovy, ale Olda měl pravdu, ještě nebyli zacvičení.

"Oldo!" ozval se mu po chvilce Vít'a směrovanou telepatíí. Pro ostatní mlčel, chtěl něco jen Oldovi. "Poslyš, když je tvoje ségra d'áblice, neměli bychom toho využít? Co bys měl proti několika menším pokusům s ní?"

"Je na to ještě malá!" odvětil mu stručně, ale důrazně Olda.

"To přece nevádí, vždyť ji neublížíme!" opáčil jen pro Oldu Vít'a. "Až bude větší, snad ji přemluvíme, aby s námi spolupracovala aktivněji, ale i když je takhle mrňavá, můžeme s ní něco vyzkoušet."

"Co třeba?" přistoupil na jednání Olda.

"Víš, má v sobě zdroj elektromagnetismu," uvažoval Vít'a. "Každá cívka bývá součástí nějakého laděného obvodu a ten se dá zjistit na dálku."

"Kdyby to šlo, pak bychom d'áblu Sarimachielovi moc nepomohli," řekl Olda. "Proč by d'áblové čipovali i vlastní lidi, kdyby je mohli zjistit pomocí těch elektromagnetů?"

"Vidíš, to mě nenapadlo!" zarazil se Vít'a.

Chvilku pak letěli mlčky, ale brzy se přiblížili k okraji nějaké větší pevniny - mohl by to být ostrov, ale přesně to nevěděli.

"Zastavíme se na úpatí toho horského hřebenu vpravo," telepatoval Vít'a všesměrově pro všechny. "Myslím, že by se tam dalo umístit další robotické centrum."

Přistál na přehledné kamenité planině. Všichni opatrně vystoupili ven, aby si protáhli kosti, jak to nazvala Jarča.

Vít'a začal se stavbou robotického centra. Bylo dost daleko od dosavadních, šlo to proto pomaleji. Ostatní se rozběhli a rozletěli po okolí, u Vít'i zůstal jen Olda.

"Možná máš přece jen dobrý nápad," řekl pořád ještě směřovaně Olda. "Cívka se možná zjišťovat dá, ale jde o to, na jakou vzdálenost. Dáblský cejch na vybrané podněty sám aktivně odpovídal, proto byl sledovatelný až z družic. Cívku, i kdyby byla částí laděného obvodu, tak snadno nezjistíš. Sarimachiel to asi věděl, když se spokojil s nalezením a odstraněním čipu."

"To vypadá logicky," uznal Víťa.

"Dáblové potřebovali své lidi sledovat celosvětově z družic, nám by stačilo rozpoznat je na menší vzdálenost. Možná na dvacet metrů..."

"Kdyby to stačilo..." zamyslel se Víťa. "Budeme se muset na Boženku podívat. Vyřešit problém poznávání děblů by stálo za to. No což, nejprve dokončíme průzkum a pak..."

"Uvidíme!" dořekl za něho Olda.

Pevnina byla rozsáhlejší a naši průzkumníci ji přičinlivě zaznamenávali do mapy. Dělal to nejčastěji Olda. Sledování směrem dozadu bylo nejméně atraktivní a i když se začali střídat, zadní sedadlo bylo nejméně oblíbené.

Olda se proto hned na počátku ujal kreslení mapy a jak to v takových případech bývá, už mu to zůstalo. Když se odvrátil od pozorovacích obrazovek a nebyly to právě zadní, hned za něho ochotně zaskočil ten, na koho právě vyšel zadní sektor. Olda nakonec strávil nejvíce času u obrazovky s docela slušným kreslicím programem, vyvinutým kdysi starými Mrzouty. Mělo to ale svá plus - jako první viděl zpřesňující se obraz pevniny, včetně hor a řek.

Nad pralesní oblastí se zdrželi trochu víc. Obrazovky mohly ukazovat různé části spektra a šly přepínat z normálního světla na jiná pásma. Nejčastějším pásmem bylo infračervené, kde byla pod korunami stromů vidět větší zvířata.

Mrzouti v infravídění viděli, ale i oni využívali možnost posunu spektrálních pásem.

Brzy objevili druhy, které by mohly být při setkání s bezbranným člověkem nebezpečné. Pod korunami stromů lovili tvorové připomínající pozemské šelmy. Nebyli to zrovna tygři, ale byli asi té velikosti. Letadlo se k nim několikrát sneslo níž a mezi korunami stromů kleslo až dolů, ale tihle tvorové byli plaší a rychle mizeli v pralesních houštinách.

"Proč se nás bojí?" vrtěla hlavou Jarča. "Copak tu jsou dravci podobní našemu UFO? Nebo se už někdy s něčím podobným setkali?"

"Mohou být jen opatrní," snažil se to vysvětlit Olda. "Jsme prostě větší - a to už je samo o sobě dobrý důvod k opatrnosti, i když nás viděli poprvé. Každý dravec je hrozbou pro menší tvory, i když jsou sami dravci. Na Útočišti se nás zvířata nebála. Mrzouti predátory vyhubili a zvířata ztratila ostražitost. Tak tomu bývalo i na některých místech na Zemi, Didus Ineptus by o tom mohl něco vyprávět!"

"Co kdybychom ale vystoupili?" zeptala se Jarča.

"Pak by poprvé spatřili člověka," souhlasil Olda. "Ale protože jsme naopak menší než oni, mohli by dostat chuť vyzkoušet si nás jako lovnou zvěř."

"Mohli by časem ohrožovat kolonisty," odvodila z toho Jarča.

"Mohli, ale nebudou," tvrdil Olda. "Než se sem civilizace dostane, určitě to vymyslíme tak, aby se vlk nažral a koza zůstala celá. Myslím, že přírodní rezervace tady budou rozsáhlejší než na Zemi a pralesy zůstanou ještě hodně dlouho nedotčené."

"Pořád uvažujeme o kolonizaci, ale zatím jsme sem pozvali jen dvě zemědělské rodiny," nelíbilo se to Máně. "Proč?"

"Protože si zatím na víc netroufneme," odpověděl Olda. "I kdyby na Zemi nebyli dáblové, nebylo by to tak snadné."

Nemůžeme jen tak otevřít vesmír - pojďte osídlovat nové světy!"

"Proč ne?" nesouhlasila s ním Máňa.

"Protože by se sem jako vřdycky nahrnuli dobrodruhové z celého světa a udělali by nám z toho divoký Západ."

"Nám?" opáčila Máňa. "Jsme snad právoplatní vlastníci celého světa?"

"Nejsme," odpověděl Olda klidně. "Ale ty ještě nevíš, že všechna tělesa Sluneční soustavy, Měsícem počínaje, už jsou rozprodána soukromým osobám?"

"Jak - rozprodána?" zamračila se Máňa.

"Jednoduše," usmál se Olda. "Stačilo zajít si na příslušný úřad a nechat si za poplatek na sebe - i na své dědice - zaknihovat nějaký volný pozemek na Měsíci, Marsu i jinde."

"To šlo?" divila se Máňa. "Vždyť tam nikdo z těch lidí ani nebyl!"

"Ve Spojených státech je možné všechno!" řekl Olda. "Měla sis ale pospíšet, teď už je všechno dávno rozprodané."

"Hele - neexistuje jakási dohoda o společném využití vesmíru?" zkoušela to Jarča.

"Existuje," přikývl Olda. "Ale vztahuje se jen na státy. Soukromníci si mohou pozemky na Měsíci i jinde vesele prodávat už dnes. Už tam není kousek volného prostoru."

"To není civilizace, to je bordel!" řekla zhnuseně Máňa.

(Měla pravdu, ale o vlastnictví Měsíce se měli jiní lidé neblaze přesvědčit až později, při stavbě měsíčních základů. Žaloby kvůli "neoprávněnému obsazení soukromých pozemků" na Měsíci by byly jistě směšné, kdyby nešlo o Američany...)

"Jenže to je skutečnost," drtil ji Olda. "To je ten pádný důvod proti okamžité kolonizaci Andělského světa. Druhý důvod proti právě likvidujeme - není to tady prozkoumané."

"Řekla bych, že tento důvod je slabší a snadněji odstranitelný," podotkla Máňa. "I když - svět je velký a nás jen pár..."

"Něco snad zmapujeme, něco prozkoumáme," utěšoval ji Olda. "Zbytek necháme jiným. Jde nám o celkové obrysy pevnin, o velká a nebezpečná zvířata a především o jistotu, že tento svět nemá právoplatné vlastníky."

"Tak nasedat, ať nám to trochu ubývá!" přerušil je Víťa.

Přeletěli pevninu a byli zase nad mořem. Tohle ale nemělo tolik ostrovů a snad právě proto se nad ním poprvé dostali

do nepříjemné situace.

Zastihl je tam totiž hurikán.

Vítovo letadlo mohlo v případě potřeby letět i nadzvukovou rychlostí, ale Vít'a se raději snažil uhnout živlům s cesty, nějak to ale špatně odhadl. Vletěli do deště a poryvy větru začaly letadlem smýkat.

Vít'a vyletěl výš, ale i když se dostal nad mraky, cloumání nepřestalo, jen zesláblo.

S pozorováním byl samozřejmě konec, všichni seděli připoutaní, Jarča byla celá zelená, protože jí bylo špatně od žaludku, Pepka to postihlo jen o pár minut později. Ostatní se drželi, výhodu měli zřejmě ti, kdo sami častěji létali. Nakonec se letadlo trochu uklidnilo, ale to už byli ve velké výšce, obloha nad nimi ztratila modrou barvu a byla černá, byly dokonce vidět hvězdy. K dovršení smůly se smrákalo, nastupovala noc - a tropické noci nastupují rychle.

"Co budeme dělat?" protrhla ticho jako první Máňa.

"Počkáme, až to přejde," mínil Olda.

"Jak dlouho to může trvat?" hekla Jarča.

"Tropické hurikány trvají na Zemi až několik dní," papouškoval Pepík nejspíš z některé středoškolské učebnice.

"To budeme tak dlouho tady?" zděsila se Jarča.

"Dole jsou čtyři nouzová lůžka," řekl Vít'a. "Je tam i kuchyňka a záchod. Nepočítal jsem s tím, že bychom viseli ve výšce, ale teoreticky je to možné. Ležet se dá i tady v kabině, stačí vzít sem spacáky, ale dole na lůžku jsou popruhy k připoutání, tam nespádnete a nenatlučete si kokos. Ve spaní se můžeme střídat, v řízení taky."

"Tak to zkrátka musíme vydržet," vzdychl si Olda. "Podělíme se o hlídky?"

Velitelská a řečnická otázka mají cosi společného - neočekávají odpověď.

Olda tedy navrhl další postup.

"Teď řídí Vít'a a Cilka. Jirka, Jarča, Máňa a Pepík půjdou spát dolů. Jak je v letadlech zvykem, připoutají se a nebudou kouřit..."

Ovšemže tím vyvolal vlnu ulehčujícího smíchu.

"...a pokusí se spát, pokud jim to okolnosti dovolí. Za tři hodiny převzmu řízení a Vít'a s Cilkou dole nahradí v postelích Jirku s Jarčou. Jarča bude řídit se mnou a Jirka to bude jistit. Pak převzme řízení on, spát půjdu já s Jarčou a řídit bude Jirka s Máňou. Pak už bude ráno, Vít'a s Cilkou budou nejvyspalejší a jistě to bude veselejší."

"Mě jsi vynechal!" hlásil se Pepík.

"Jsi nejmladší, budeš spát," usadil ho Olda. "Aby to bylo spravedlivější, můžeš - až se vyspíš - přijít sem a pozorovat."

"Nějak mi vadí, že jsi klukům zajistil poloviční dobu na spaní," protestovala Cilka.

"To je čistě vedlejší efekt toho, že je nás sedm a máme jen čtyři místa na spaní," pokrčil rameny Olda.

"Já bych to rozvrhla jinak," odpálila ho.

"To je možné," přijal to Olda. "Když ale budete vyspalejší, bude na vás větší spoleh."

"Dobře, ale co když to bude trvat déle než jeden den a noc?" strachovala se Máňa.

"Kdyby to mělo trvat, můžeme změnit směr pryč od toho a pokračovat v průzkumu na klidnějším místě světa," odvětil Olda.

"Nemusíme postupovat po přesné dráze jako satelit."

"No dobře," řekla Máňa. "Tak jdeme!"

Sesoukala se dolů a za ní ostatní spáči. Chvilí se tam ještě dohadovali, pak dole zhaslo světlo a nastal klid.

Chvilí - skoro hodinu - viseli mlčky.

"Mám dojem, že se to posunuje k západu," řekl Vít'a suše.

"Myslíš tedy - přeletět to a pokračovat původním směrem?" zeptal se ho Olda.

"Byl bych pro," řekl Vít'a. "Říkáš, že nevádí, když nebudeme postupovat přímo. Staří objevitelé také často obeplouvali pevniny a nevádí jim, že neplují přímo."

"Dobře, pokračuj, dokud se nedostaneme do klidnějšího pásma, kde se můžeme spustit pod mraky," souhlasil Olda.

"Máme tady malý radar," ujistil ho Vít'a. "Tady ta malá obrazovka. Autobusy obvykle radar nepotřebují, ale my ano, proto jsem to sem dal zamontovat."

"Co ty?" obrátil se Olda na Cilku.

"Jsem pro," odvětila suše.

"Dobře, tak tedy jedeme dál," souhlasil Olda.

Letoun se lehce rozjel vpřed...

Po třech hodinách Olda přesedl místo Vít'a a Cilka šla dolů budit další hlídku.

"Napadla mě další možnost," Vít'a pečlivě směřoval telepatii na Oldu. "Ukázat Boženku chobotnicím. Znají prý člověka lépe než my, třeba na ní něco najdou. Můžeš přitom pohlídat, aby ti ji nepoškodily, ale myslím, že by to šlo."

"Pouvažuji o tom," odsypal stroze Olda. "Nezdá se mi to jako špatný nápad. Jen aby nás nevyhodily. Slyšel jsem, že Němci odešli ze světa Xijtry se slibem, že se tam už neobjeví."

"Neříkal jsi, že jsme výjimka? A že s mláďaty neválčí?"

"Zkusím se jich na to zeptat," slíbil Olda. "Kdyby měly řeči, odvolám se na to, že jsme jiný národ a nikdy jsme jim v nejmenším neuškodili."

Mezitím přišli ještě trochu rozespalí Jirka s Jarčou. Jarča zasedla místo Cilky, Jirka se uvelebil za nimi.

"Přízněj se, že jsi to rozvrhl tak, abych s Cilkou nebyl pohromadě!" zkusil na Oldu Jirka dobrácky.

"Uhodl's!" řekl Olda. "Zrovna tak jsem od sebe odtrhl Jarču s Vít'ou. Takhle budeme všichni - sebe počítám taky - dávat víc pozor ven než se bavit navzájem."

"Rošťáku!" pohrozila mu Jarča. "Být pohromadě se mnou ti nevádí?"

"Nevadí, když to chceš vědět," usmál se. "Beztak koukáš víc po Vít'ovi!"

Jarča se na něho podívala zle.

"To ti musela vyslepičit Mařka, ale já jí to nedaruju!" zahrozila dolů.

"Spiš to přičti na vrub mým extra darům od Bisiáji!" řekl Olda. "Vidím i podprahové jevy, jakých si ani ty nevšimneš."

"To je ale nespravedlivé!" řekl Jirka. "Proč jsi ty dary nedal všem?"

"Protože to neumím," odsekl Olda. "To už bys měl vědět - jako všichni!"

"Neumíš - nebo nechceš umět?" popichoval ho dál Jirka.

"Něco neumím, něco ani nechci umět," odsekl Olda. "Bisiája měla schopnosti nad naší úrovní, vždyť jsi ji znal osobně! Možná ani nevím, co všechno mi dala. Něco z toho bych dal rád všem, jenže nevím jak..."

V té chvíli se ale zachvěl.

Byl to nápad zdánlivě obyčejný, ale přece jen neobvyklý. Nápad vznikl spojením dvou impulsů, které v poslední půlhodině v tomhle období nudy dostal.

Předhodit Boženku chobotnicím, aby se pokusily zjistit, co v ní je navíc. Přitom by ale mohly vyzvědět, nakolik jemu samotnému Bisiája prodloužila život a také - jestli se mu přece jen nepodařilo přenést to na další...

Letoun pozvolna obletěl svět - cesta mu netrvala jako u Verna osmdesát dnů, zvládli ji za kratší dobu. Zakreslili přitom obrysy nejméně dvou pevnin a několik set ostrovů. Víť a dole založil dvacítku robustnějších a asi padesát teleportů. Nebyla to tak hustá síť jako v Útočišti, ale tentokrát byly teleparty na lepších místech, především vzhledem k Evropě. Olda rozhodl udělat po prvním okruhu kolem světa přestávku ke krátkému odpočinku, potěšení rodičů - a zejména by vyhověl Víťovi, protože ten chtěl postavit nové letadlo, které by lépe vyhovovalo. Zvenku by se moc nelišilo, ale uvnitř mělo být jiné uspořádání, zejména lépe vyřešený odpočinek a střídání hlídek. Lehátka dole pro všechny, oddělená aspoň tenkou přepážkou, lepší kuchyňka. Zvenku měly na letadle přibýt silné reflektory, změnu měl doznat také program pro zakreslování map - Víť chtěl zjednodušit zadávání vstupních údajů, některé přenést přímo z obrazovek.

Víť si na stavbu letadla vyhradil týden, protože úprava programů pro kreslení map byla obtížnější než samotné sestavení letadla.

Odborný posudek

Oldovi se přestávka v objevitelské cestě hodila. Nejprve se telepaticky dohodl s Máňou.

"Nešla bys se mnou na jednu velice důležitou návštěvu?" navrhl jí směřovaně, aniž by věděl, kde právě je.

"Kam?" zeptala se. "Doufám, že ne k Mrzoutům? Tam mě nedostaneš ani za nic!"

"Ale kdepak!" ujišťoval ji rychle. "Dostal jsem na hlídání Boženku, snad bych ji nebral někam, kde by jí mohlo něco ublížit?"

"Takže výlet s maminou - to beru!" souhlasila. "Mám si s sebou brát skripta, nebo na učení nebude čas?"

"Skripta si neber," varoval ji. "Učit se tam nebudeme. Ačkoliv - ale na to skripta určitě nebudeme potřebovat."

"Dobře - za chvíli jsem u vás!" slíbila.

Přivítal ji na chodbě, vedle něho se vznášel létající košík s klidně spící Boženkou.

"Kam se jde?" zašvitořila vesele.

"Daleko," řekl sveřepě.

"Jak daleko?" dožadovala se upřesnění.

"Na Xijtru," dostalo se jí žádaného.

"K chobotnicím, do toho smradu?" zarazila se trochu. "S Boženkou? To myslíš vážně?"

"Děsně vážně," ujistil ji. "A už se neptej!"

Máňa se tedy neptala, ale zjevně se jí to nezamlouvalo. Olda vytvořil postupně všechny potřebné brány, prošli jimi i s košíkem. Poslední brána vedla na vršek hory, porostlé vysokými stromy. Dole ale moc houští nerostlo, takže tu byl krásný výhled. Kdyby tu nesmrděla zkažená vajíčka, bylo by tu docela hezky.

Olda začal volat své známé, především Aiwuy, která s ním dosud jednala nejčastěji.

"Lidé se už z našeho světa odstěhovali," sdělila mu telepaticky. "Dohodli jsme se, že se už nevrátíme."

"S kým jste to dohodli?" chtěl vědět Olda.

"S mluvčím lidí Otou Vávrou!"

"To se snad týká trvalého pobytu, ne občasných návštěv!" opáčil Olda. "Toho Vávru ani neznám, jak mohl mluvit za nás?"

"S vámi je ale potíž!" vzdychla si telepaticky Aiwuy. "Přijít na návštěvu nepozváni není snad ani u vás zdvořilé."

Nedávno jsme svolili k návštěvě lidí, chtěli něco vědět o genetických úpravách, ale to byla odborná pomoc slíbená kdysi dávno. Nějaký důvod k návštěvě byste ale měli mít i vy."

"Máme," ujistil ji Olda. "Potřebujeme odbornou pomoc."

Telepatické jednání bylo úzce směřované a Olda tentokrát nestihal směřovat to současně na Aiwuy i na Máňu. Ta si zřejmě myslela, že si oba jen zvědavě prohlížíjí okolí. Když se ale nemohla s Oldou směřovaně spojit a musela ho zatahat za ruku, aby mu sdělila, že v dálce vidí jezero, Olda jí odvětil, že se právě dohaduje s místními chobotnicemi, ale nestihá ji zatáhnout do hovoru.

"Manče, buď trpělivá!" požádal ji. "Tehle rozhovor je vážně důležitý. Aiwuy nedokáže telepatit souběžně se mnou i s tebou a kdybych ti směřoval jen napůl svoje odpovědi, stejně bys netušila o čem je řeč. Nech mě, až to vyjednáme, řeknu ti až výsledek."

Máňa se na něho udiveně podívala. O tom, že už příčinlivě telepatí, zatím jen tušila. Ale pochopila hned, že u toho

rozhovoru zřejmě nebude.

"Budu se tedy zatím rozhlížet po okolí," přikývla odevzdaně. "A hlídat Boženku."

A sklonila se ke košíku. Mimino spalo jako andělíček, okolní zápach mu zřejmě nevadil.

Olda si docela oddychl. Máňa to přijala vstřícně, tím lépe. Mohl se aspoň plně soustředit na jednání s místními bytostmi.

"S čím potřebujete pomoci?" zbystrčila pozornost Aiwuy.

"Nevíme si s něčím rady," přiznal Olda. "Vyznáte se v lidech lépe než my sami, nemohli byste nám něco zjistit?"

"Pokud je to nějaká drobnost, pomůžeme vám," odvětila Aiwuy. "Nebudete se ale u nás zdržovat déle než je nezbytné nutné, souhlasíš?"

"Souhlasím," sliboval Olda. "Jdeme opravdu jen na radu - i když možná složitější, když si s ní sami neporadíme."

"Dobře, to se dá pochopit," uznala Aiwuy. "Takové výjimky sneseme. Rádi bychom se ale dohodli na naprostém nevměšování i s vámi."

"Copak jsme se vám sem někdy vměšovali?" opáčil Olda. "Za to, jak se k vám chovali Němci, nemůžeme. My jsme jiná skupina, žijeme na jiném světě než Němci. S námi jste přece nikdy neměli problémy. Darovali jste nám spoustu dárků, ale nikdy jsme si nevzali nic víc, než co byste nám sami dali. Ale případné návštěvy, jako tato, by vám neměly vadit. Chovali se tu snad naši poslední studenti nějak špatně?"

"Ti byli přímo vzorní," přiznala. "Víš, drobečku, my jsme Němcům zpočátku pomáhali jako tobě a tvé skupině, jak říkáš. Ale oni chtěli pořád víc a víc, až si začali brát všechno a nás zabíjeli. Po takové zkušenosti se nediv naší opatrnosti!"

"Nejsme jako oni!" opáčil Olda. "Možná bychom vám mohli naopak pomoci i my, už jsme se ledacos naučili, ovšem - uznávám, v biologii jste lepší vy."

"No dobře!" skončila to Aiwuy. "Když přijdete s žádostí o pomoc, nevyhodíme vás. Ale nechceme, abyste nám sem courali zbytečně. Na to je asi příliš brzy po masakrech, které jste nám tady způsobili. Vím - vy ne. Ale lidé vašeho druhu - to nepopřeš."

"Zbytečně vám sem chodit nebudeme, to vám mohu za naši skupinu slíbit," souhlasil. "Ale jen za naši skupinu. S ostatními lidmi se nestýkáme a jak se zdá, ještě dlouho nebudeme jednotní. Mrzí nás to možná víc než vás, ale to je prostě skutečnost."

"Já vím," přiznala Aiwuy. "To říkali ti druzí taky. Jste rozdělení na národy, jeden toho o druhém moc neví... Dobrá, sejdeme se. Kde jste?"

Olda jí popsal okolí. Když se zmínil o jezeru, matně se třpytícímu v dálce, přerušila ho.

"Jasně, jste právě v Aomuniaku," řekla spokojeně. "Jak bych to... jste na střeše našeho třetího největšího města. Vchod najdete, když sestoupíte směrem k tomu jezeru na obzoru."

"Budeš tam?" zeptal se Olda.

"Těžko," usmála se Aiwuy. "Podle vašich měřítek jsem pět tisíc kilometrů daleko. Bude na vás čekat Qoworax. Neznáte ho, ale my si to sdělíme. Na rozdíl od Němců si vaše skupina sděluje informace telepaticky na dálku, nebo si vás s někým pletu? Jistě ne, když telepatíte."

"Ano, tuhle možnost, co já vím, Němci nemají," souhlasil Olda.

"Tak jděte, Qoworax už vás čeká!" pobídla je.

Olda se tedy obrátil k Marii.

"Pojď, půjdeme," řekl. "Požádal jsem chobotnice o pomoc s něčím, kde si nevíme rady ani já, ani Alexijev. Týká se to zejména Boženky, ale také mě i tebe. Chobotnice nechtějí, abychom sem cestovali jen tak jako turisté, ale pomoc neodmítly. Půjdeme tedy k nim."

"Kde je najdeme?" chtěla vědět Máňa.

"Šlapeme přímo po střeše jejich města!" usmál se. "Jejich města se podobají jeskyním více než naše, ale ony žijí víc v přírodě než my. Uvidíš sama - už nás očekávají."

Vznesl se a s košíkem před sebou zvolna zamířil směrem, kde viděli jezero. Máňa se k němu přidala. Čím sestupovali po svahu hory níž, tím bylo pod nimi hustší houští, zřejmě se tady zdejší obyvatelé moc neprocházeli. (Což byl omyl, Xijtrané raději cestovali korunami stromů).

Konečně doletěli k veliké plošině pod úpatím hory. Temněl se tu veliký černý otvor do skály - jeden z mnoha vchodů města Aomuniak.

Jakmile se postavili na plošinu, od velkého kamene se odlepila obrovská chobotnice.

"Vítejte v Aomuniaku!" podala jim chapadlo, kterým jí Olda s Máňou srdečně potřásl. "Můžete mě nazývat zkráceně Qoworax. Máte nějaký problém? Sem s ním!"

"Potřebovali bychom toho víc," začal opatrně Olda. "Seřadím to radši podle důležitosti. Máme s sebou malé dítě - je to moje sestra. Potřebovali bychom vědět, čím se od nás liší."

"To bude velice jednoduché!" odvětil Qoworax se zřetelně pobaveným úsměvem. "Když je to tvoje sestra, pak především - a asi nejvíce - pohlavím."

Máňa se zasmála. Na blízko používali Olda i jeho mimozemský protějšek všesměrovou telepatii, které samozřejmě rozuměla.

"Tak jednoduchý rozdíl poznáme sami," durdil se Olda. "Mám něco důležitějšího. Moje sestra má proti mně jiného otce a ten patří k bytostem z jiného světa. Proto má po něm nějaké zvláštnosti. Jestli se vyznáš v lidech Země, co řekneš orgánu, který ti na ní ukáže?"

Vybalil dítě z létajícího košíku. Mimino se přitom probudilo, ale ačkoliv udiveně zíralo na obrovské žluté oči chobotnice, nejevilo sklon k pláči. Ten tvor je trochu zajímavý, protože nic takového ještě nevidělo, ale nic víc.

Olda uložil Boženku na víko košíku jako na podložku, otočil jí jemně hlavičku na stranu a zneviditelnal kůži pod jejím

ouškem.

"Vidiš?" ukazoval prstem na podivný prstencovitý orgán.

Máňa okamžitě zvažněla a dívala se na Boženku se směsí údivu a nedůvěry.

"Co to tam má?" neudržela se a zeptala se rychle Oldy.

"Božka má tátu d'ábla!" řekl Olda vážně. "Jen mámu máme stejnou. Je to naše rodinné tajemství, dozvídáš se to jen proto, že jsi v tom taky důležitá."

Qoworax také zvažněl.

"Tohle opravdu neznáme," řekl Oldovi. "Co to má být?"

"Nevím," odtušil Olda. "Je to něco elektromagnetického, ale o účelu nevím vůbec nic."

"Tak - tohle asi tady na místě nevysvětlíme!" přiznal Qoworax. "Jestli chcete zjistit něco víc, museli byste se mnou do našich - vy tomu říkáte laboratoře. Chcete?"

"Nepodnikáme takovou cestu, abychom u cíle couvli," opáčil Olda. "Půjdeme."

Uložil Boženku zpátky do košíku a když Qoworax vykročil před nimi, následoval ho. Marie se držela po jeho boku, aby se neztratila. Brzy zjistili, že chobotnicovitý tvor kráčí příliš rychle na lidské poměry, ale když vzletěli, drželi se ho celkem v pohodě.

Otvor do skály byl temný, ale sotva tam vkročili, rozsvítily se před nimi ve stropě modré svítící kameny, takže letěli za krácející chobotnicí v modrém světle. Když se ale Máňa ohléla a spatřila, jak za nimi modré kameny zhasínají a chodba se opět potápí do tmy, popadla Oldu za ruku a směřovaným telepatickým šepotem se s ním podělila o své obavy.

"Kdyby nás tu nechal, nikdy odsud nevyjdeme!"

"Žádné pasti nejsou tak zlé, aby se z nich nedalo vyjít slýbím," vrátil jí Olda odvahu.

"No dobře, ale říkej si co chceš, je to dost... ano, příšerné, to je to pravé slovo!"

"To je jejich civilizace," ujistil ji. "Nám se jeví nezvyklá, prosím, ale oni tu jsou doma."

Chodba pokračovala několika zákrutami, odbočili i na několika křížovatkách. Hluboko pod horou svítilo modré světlo skoro všude a všude tady potkávali spousty chobotnic. Žádná jim ale nevěnovala pozornost.

"Oni nás - nevidí?" starala se Máňa.

"Vidí, ale vědí o nás," ujistil ji Olda. "Jak aspoň vidíš, čumilů tady moc není."

"Kdyby se někdo z nich objevil na Václaváku, to by vypadalo jinak!" řekla.

"To jistě!" usmál se. "Možná i u nás v sanatoriu by to vyvolalo poprask. Uvědom si ale, chobotnice znají lidi už dlouho, přinejmenším od konce Druhé světové války."

"Kdyby na nás skočili, roztrhají nás na kusy!" otfásla se.

"Ale protože jsme jejich přátelé, neudělají to!" odvětil s jistotou.

Boženka už zase klidně spala a jako jediná se nestarala, co s ní bude. Teď už ani Olda, ani Máňa neměli tušení, jak hluboko jsou ve skále a kdyby se měli vracet sami, byl by to pro ně hodně těžký úkol. Nezbyvalo jim než se spolehnout na přítele Qoworaxe.

Na několika místech se skála před nimi otevírala a za nimi zavírala. Netušili, jak to Qoworax dělá, ale Olda ujistil Máňu, že mu zkrátka musí věřit.

Konečně se před nimi otevřela skála do rozsáhlejšího prostoru, osvětlené velikým modrým krystalem ve stropě. Čekaly tu na ně tři další chobotnice.

"Mohli bychom se podívat na vaše mládě?" zajímala se jedna z nich.

Olda opět opatrně vytáhl Boženku z košíku - tentokrát ji ani nevzbudil. Položil ji na víko a předvedl chobotnicím tajemný orgán pod ouškem. V tom modrém světle - či spíše modrém přitnutí - toho ale moc vidět nebylo, i když Olda správně předpokládal, že pro chobotnice je to možná dostačující osvětlení.

"Tak to nemyslíme," odvětila chobotnice. "Je to sice hezké, ale potřebujeme to jinak."

"Cokoliv - pod podmínkou, že jí neublížíte!" vyměňoval si Olda.

"Neublížíme jí," slibovala chobotnice. "Kdybys chtěl, můžeme jí dát totéž co tobě."

"To jí dám sám, naučili jste mě to dobře," odmítl to Olda. "Jde o to, co má v sobě, o čem nevíme. Božka je velice neobvyklá kombinace dvou různých světů."

"Dobře - pokud to opravdu chceš, polož dítě sem na ten kamenný stůl a odstup," požádal ho Qoworax.

Olda tam za ostražitosti Mariina sledování svou spící sestřičku opatrně položil a trochu poodstoupil.

Kolem dítěte náhle zavířilo divné modré světlo. Pokud Olda stihl sledovat, nepřicházelo ze stropního modrého krystalu a nepodobalo se ničemu co znal. Sahalo skoro až k němu, takže raději odstoupil ještě o krok. Nebál se toho, ale nechtěl svou přítomností jev ovlivnit.

"Teda..." šeptla Marie telepaticky k Oldovi. "Co to je?"

"Nevím, ale věřím jim," odvětil jí stejně tak potají Olda.

Modravé světlo přešlo do červeného, pak přes žluté do zeleného, až se mu zase vrátila modrá barva. Pak zhaslo.

"Vezměte si to dítě," pobídl je Qoworax. "Už je nebudeme potřebovat. Říkáš ale, že se máme zaměřit na odlišnosti - tím asi míníš odlišné orgány, které by mohlo mít?"

"Na odlišnosti - a pak by mě opravdu hodně zajímalo, co můžete soudit o věku, jakého by se za příznivých podmínek mohla dožít..."

"To je dost neobvyklý dotaz - jde o velice malé dítě, na takovou prognózu máme málo údajů. Bude to ovlivňovat prostředí v jakém vyrostе, okolí, stres... Může předčasně podlehnout nemoci nebo nehodě..."

"Nehody klidně vynechte, nezajímají nás. Neumíte to odhadnout aspoň orientačně, plus minus deset let?"

"To umíme i přesněji," ustoupil Qoworax. "Dokážeme lidem život i prodloužit, ale u tak malého dítěte je to, nezlob se, nesmysl."

"Nepotřebuji nic víc než hodně hrubou předpověď, s chybou deseti procent. Umíte to?"

"To snad ano," připustil Qoworax. "Na to tohle vyšetření jistě postačí."

"Díky za to," pokýval hlavou. "To mě teď dost trápilo. A bylo by možné totéž určit pro mě a tady pro Marii? Děláme teď nějaké pokusy a nevíme, jak jsme na tom."

"To ti hodně zhruba zjistit můžeme," souhlasil Qoworax. "Než zpracujeme to dítě, polož se tam ty sám. Pak tě vystřídá tvůj přítel Marie."

"Já taky, Oldo?" zarazila se Máňa.

"Především ty," řekl Olda vážně. "Bude to hodně důležité."

Došel ke kamennému stolu a lehl si na hladkou kamennou plochu.

Také se objevilo světlo, chvíli kolem něho kroužilo, pak měnilo barvy a nakonec zhaslo. Necítil přítom nic, ani nějaké neobvyklé teplo. To světlo bylo studené, nehřálo. Cítil jen chlad kamene pod sebou a skrz vlny světla kroužící kolem viděl ustaranou tvář Máni.

Pak to zhaslo.

"Nic to není, neboj se toho," uklidňoval Marii, než totéž podstoupila i ona.

"Vyhodnocovat se to bude trochu déle," řekl Qoworax, když i Máňa vstala. "Můžete si zatím přejít vedle, je tam pro vás připravené lepší světlo než tady."

Odvedl je do sousední jeskyně. Na stropě visela veliká pozemská žárovka, světla od ní bylo jako venku. Stál tu stoleček, dvě židle a na stolečku veliká mísa s plody různých barev.

"Vezměte si, tohle ovoce ještě neznáte!" pobídl je Qoworax. "Vyvinuli jsme je nedávno na přání vašich přátel a podle jejich požadavků..."

Olda s Máňou si tedy vzali, ale v té chvíli se z odloženého košíku na kamenné podlaze začalo ozývat kňourání. Boženka se probudila.

"Možná už má hlad," napadlo Oldu.

Sáhl do košíku a vytáhl láhev s připraveným mlékem. Přistrčil dudlík k Božence a ta se začala hladově kmit.

Qoworax sebou znenadání trhl, omluvil se a odešel, zůstali tu sami. Máňa se zájmem sledovala, jak se Olda činí.

"Docela ti to jde," uznala. "Ty budeš vážně manžel k nezaplacení!"

Olda zrudl a podíval se na ni.

"To bys mi snad zrovna ty říkat neměla!" napomenul ji přísně. "Moc chvály škodí."

"Víš," řekla vážně. "Nedělám si iluze, že bych si tě udržela jediným slibem. Kdoví, co ti přeletí přes nos, než vyrosteme. Aspoň něco jsem zkusila - ale samo by to jistě nestačilo, ty jsi totiž moc... hrrr..."

"Neboj se," usmál se na ni. "V Andělském světě nemáš konkurenci. Jarča tam má Víťu, Cilka Jirku, jen ten Pepík je jako kůl v plotě, ale tomu to nevadí. Sestřičky nepočítám, beztak o nás nestojí, s pacientkami se nemáme o čem bavit - a jiné děvy tu nejsou a jen tak nebudou."

"No právě!" odvětila. "Teď to ještě ujde, ale až se vrátíme na Zem a poznáš tam nějaké super sex-bomby, to už půjde do tuhého. Zvlášť když nemám zrovna správné míry..."

Přeměřil ji očima shora dolů, až zčervenala. Přiléhavá andělská kombinéza její tvary moc neskrývala a ve třinácti opravdu ještě nevypadala na osmnáct, i když už teď bylo znát, že se z ní začíná klubat mladá dáma.

"Vážně mě považuješ za pitomečka?" usmál se na ni mile. "Sex-bomby... co by se mnou dělaly? Jsem snad playboy?"

Lev barů a salónů? Buldozer dívčích srdcí? Myslíš, že mi zatemní oči a rozum nějaké zmatené míry? Když se sama trochu nestranně zhodnotíš, musíš vidět, že na tom nejsi zle. Tlustá nejsi a při našem energetickém režimu ani nebudeš. Ve třinácti letech si ještě na míry stěžovat nemůžeš, ostatně - už teď je vidět, že jsi holka, zvláště v té kombinéze - co bys chtěla víc? Já taky nejsem kulturista a jak se zdá, ani nebudu, na pravidelné návštěvy posilovny nemám čas."

"To říkáš teď!" vzdychla si.

"Teď jako potom," mávl rukou. "Zkus si to otočit! Kolik je na Zemi dívek, které udělají ve čtrnácti letech doktorát - a přitom jsou milé a dá se s nimi mluvit nejen o počasí a módě? Že nejsi plastiková Barbína lisovaná z ideální formy? Tím lépe! Nemysli si, už jsem o tom hodně přemýšlel, i když zatím jen teoreticky. Kdo se ohlíží jen po kráse, dopadne špatně. Krása není všechno a navíc - je dost pomíjivá. Člověk by měl mít rád víc duši než krásu, nemyslíš?"

"Lidi by toho měli..."

"Víš, čeho si u tebe hodně cením?" podíval se jí do očí. "Taky bych ti to neměl říkat, ale když už jsme to načili - spoléhám se, že tě na Zemi neomámí nějaký prázdný svalovec nebo playboy s nablýskaným mercedesem. Tady sice žádní nejsou, ale pravděpodobnost, že odoláš i těm na Zemi, podle mě skoro hraničí s jistotou."

Opět trochu zrudla.

"Jistotu nemáme nikdy," uvažovala rychle, aby to nějak zakryla. "Taky mě může přejet na ulici auto..."

"Když auto včas uvidíš, zastavíš je očima," ujistil ji Olda. "Kdyby jelo rychle, zvedni se do dvou metrů a nech je podjet pod sebou."

"Může mě taky někdo zabít," řekla. "Zloby i ďáblů je mezi lidmi dost."

"Je, ale uvidíme!" řekl Olda. "A ještě jedno se mi na tobě líbí, to ti řeknu docela klidně. Líbí se mi, že se nemaluješ. Já vím, nemáme na to čas, ale když vidím třináctileté pacientky, ještě jim smrtka kouká z očí, ale už se shánějí po šminkách a pak chodí jako omalovánky... vy dvě s Jarčou jste proti nim tak přirozené... máš to u mě jako velké plus."

Máňa zrudla ještě víc. Naštěstí to bylo vidět i pod slabou vrstvou make-upu. Kdyby tak Olda věděl, jak pečlivě se krásila, než vyrazila na výlet s Boženkou...

Boženka zatím vyplivla dudlík na znamení, že už má dost. Olda ji chvíli držel svíse, aby si v klidu řihla a nepoblunkala se. Chvíli jen tak nžourala očima, pak je zavřela - a chrupala spokojeně dál. Olda ji nechal spát, jen ji opatrně zasunul do košíku a pečlivě přikryl. Láhev s dudlíkem dal do vnitřní kapsy košíku a košík nechal nehybně vznášet. Tím jeho péče o

sestru pro tuto chvíli skončila, oběma zbývalo jen netrpělivé čekání.

"Máme tady nějaké výsledky," vplul do jeskyně Qoworax. "No - Harwen tomu sám ani věřit nechtěl, zkontroloval to pro jistotu dvakrát... když jste dokázali tohle, nevykládejte nám nic o vaší zaostalosti!"

"Nic jsme nedokázali," ujistil ho Olda. "Jestli jste zjistili něco neobvyklého, není to naše práce, ale práce jiných. Jen jsme zkusili využít toho, co nám zanechali andělé. A tady sestřička už vůbec není naše dílo."

"Přitom právě ona je pro nás největší záhadou!" prohlásil Qoworax. "Nejen pro to, co má v sobě navíc proti ostatním lidem, jak si je pamatujeme. Napadlo by tě, že nedokážeme předpovědět ani její dosažitelný věk? Nás také ne."

"Jak to - nedokážete předpovědět?" zarazil se Olda. "Ani plus minus deset let?"

"Ani plus minus deset tisíc let!" usadil ho Qoworax. "Bude ti muset stačit odhad dolní hranice. Naše metody sahají nejdále do šedesáti tisíc let - a i to už jen hrozně nepřesně. To dítě ale může dosáhnout víc. Zdá se, že mnohem víc."

"Cože?" vyskočil Olda. "Tolik? To je přece - věk andělů!"

"Myslíš těch, co jste od nich získali nějaké možnosti?" zajímalo Qoworaxe.

"Ano, těch!" řekl Olda. "Ti žijí tak dlouho! Ale Boženka k nim nepatří... patří k jiným... To je mi ale záhada!"

"To není všechno!" řekl Qoworax. "Také vy dva jste pro nás docela zajímaví. Máte proti standardním Němcům plno odlišností. Poznali jsme jen naše tacuky, jeden orgán se vzdáleně podobá našemu quro, ale je odlišné podstaty. Další orgány neznáme, jejich funkčnost můžeme jen odhadovat. Přinejmenším dva souvisí s energií, ale není nám jasné, s jakou. Elektřina ani quro to není, víc nevíme. Zajímá tě dále věk. Kdysi jsme s lidmi experimentovali, dokud se k nám chovali přijatelně. Byli jsme na dobré cestě prodloužit jejich průměrný věk až na více než devět krát devět krát čtyři let, pak se z nás stali nepřátelé a raději bychom jim ubírali. Zkazili si to ale sami. Nicméně naše küfferlinové máslo lidem prodlouží život tak do dvou set. Vy dva jste další výjimka. Věkovou hranici pro vás dva odhadujeme na devět krát devět krát devět let, pokud se do toho nepřidá nějaký záporný nebo naopak kladný vliv. V tom se od sebe nelišíte, ale je to třikrát víc než dokážeme my a dokonce dvakrát víc než je nejvyšší biologický věk nás samotných."

Olda si oddychl. Marie nezemře tak brzy, jak jí předvídal Alexijev. Odhady přes sedm set let měla kdysi i Bisiája, to se snad ani nedá představit. Nejdůležitější je, že se to přeneslo s tím, co dovede přenést Olda. Platí to tedy pro všechny. I kdyby andělé přišli až za dvě stě let, dočkají se jich všichni - když vynecháme dábly a jiné nepříjemnosti. A Boženka? Ta je trochu unikát. Šedesát tisíc let - no, bude to její problém, jak s tím naloží. Všechno, co je přes dvě stě let, mohou hodit za hlavu, na to je teď dost času.

"A ty odlišnosti?" zeptal se raději.

"Některé máte vy dva, ty a Marie společné. Je to zejména..."

"To rovnou vynech," přerušil ho Olda. "Co má Marie ode mne, o tom vím. Zajímá mě, co mám proti ní navíc. To jsem totiž dostal od andělky a nevím o tom."

"Máš jen pár drobností v očích, uších a v hlavě," řekl vážně Qoworax. "Je divné, že si je neuvědomuješ, ale nedá se to vyloučit. Naneštěstí to zabraňuje v klonování orgánů. Kdyby sis chtěl ty drobnosti uvědomit a klonovat je jiným, museli bychom ti věnovat malou paměťovou kuličku. Chceš?"

"Samozřejmě!" souhlasil Olda.

"Dobře, ale to malé dítě... těch orgánů má víc. V hlavičce má přímo nabito věcmi, které tam lidé normálně nemají. Mohli bychom ti i tyto znalosti dát do paměťové kuličky, chceš?"

"Byl bych rád," řekl Olda.

"Jsou to ale orgány opravdu zvláštní," pokračoval Qoworax. "Jedinou věc jsme rozluštili bez pochyb. Je to malá kulička mezi hemisférami až vpředu na čele. Může vyslat silný výboj energie, podobný našemu quro, ale na jiné bázi. Když tě zasáhne, všechny nervy se ti dostanou do stavu křečí. Budeš mít pocit nesmírně silného úderu a nebudeš schopen pohybu. Soudíme, že je to účinná zbraň na blízko, do dvaceti metrů vaší míry. Každého živého tvora to zasáhne i za značnou vrstvou stínícího materiálu."

"Aha," řekl Olda. "S tím jsem se, bohužel, setkal. Byla to strašná pecka, naštěstí neměla účinky na všechno. Slýřib a idarchon zůstaly funkční, jinak bych tu už nebyl."

"To je možné," souhlasil Qoworax. "Ale Harwena napadlo, že by se to dalo odstínit. Nás to musí zajímat také, nikdy nevíme, kdy se takové tvorové u nás ve zlém objeví. Je to zvláštní, ale máme proti tomu ochranu. A to už dlouho, nějakých pět - šest tisíc let! V tehdejší době to vymysleli na podporu bdění, ale zmírňovalo by to i ničivé účinky orgánu tvé sestry. Zajímavé je, že o tom staré záznamy hovoří jako o obraně proti duchům. Duchové by mohli být tvorové z jiného světa - nejspíš od vás. Jako kdyby k nám už kdysi takové bytosti pronikly."

Olda se zamyslel.

"Nic přesného vám asi neřeknu," začal po chvíli. "Naše civilizace je mladší, nemáme tak přesné záznamy. Ale ve starých pověstech Země je zmínka o stavbě obrovské věže. Při její stavbě si prý lidé přestali rozumět, najednou mluvili úplně neznámým jazykem. Pět tisíc let by tomu odpovídalo. Spojím to s jinou informací. Strojové konvertory prostoru, jaké používáte i vy, nepracují všemi směry stejně, jsou anizotropní. Stroje pro konverzi směrem "dolů" musí být pod povrchem, stroje pro konverzi "nahoru" na vysoké věži. Spojením těchto informací vyplývá, že k vám v době stavby Babylonské věže mohli proniknout ďáblové."

"Chcete tedy takovou ochranu?" nabízel ji Qoworax.

"Bylo by hloupé odmítnout, když se s takovými tvory setkáváme," řekl Olda. "Možná u vás byli před pěti tisíci lety, ale u nás jsou právě teď."

"Dobře, to vám věnujeme," slíbil Qoworax. "Jistě stačí vám dvěma, sami si to už mezi sebou předáte."

"Postačí nám dvěma," přistoupil na to Olda. "Nebude to tak velký zásah, aby nám bránil vrátit se dnes domů, že?"

"Nebude," slíbil Qoworax. "Bude to jen nepatrný štěp."

"Budeme vám vděční," řekl Olda. "Máme proti sobě hodně silné protivníky. Nejhorší je, že jsou mezi námi. Vy jste měli

válku s Němci jednodušší - věděli jste jasně, kdo je kdo."

"To není tak docela pravda," namítl Qoworax. "To jsme si mysleli dlouho, ale byl to náš velký omyl. Pak se přímo mezi Němci objevil člověk, který dokázal nekončící válku přerušit. Byl to sice člověk, ale náš spojenec. Přesvědčil nás, že dělicí čára nevede mezi lidmi a námi, ale mezi slušnými a neslušnými bytostmi - všeho druhu. A měl pravdu. Proto dnes můžeme jednat i s vámi, ačkoliv patříte vlastně k Němcům."

"Máte pravdu," uznal Olda. "Ale přece jen - neměli jste protivníky schované přímo mezi sebou, ale spojence schovaného mezi protivníky. To bylo nevýhodné pro Němce, snadno ho přehlédli. My to máme horší."

"Nepochybuji o tom," odušil vážně Qoworax. "Kdyby vám naše ochrana pomohla, bylo by to jen dobře. Kousněte si tady toho, začneme."

Olda i Máňa trochu zbledli, ale zůstali stát a oba si odhodlaně kousli do hnědého kořene, ze kterého kapala bílá, hustá šťáva.

Oba se ale trochu roztráslí, když se k nim blížilo chapadlo chobotnice s jakýmsi částečně kovovým a částečně průhledným nástrojem, ve kterém vězel kus jakési živé hmoty. Operace se měla tentokrát odbýt při plném vědomí, ale oba věděli, že šťáva z kořene potlačí jakoukoliv bolest - a až její účinky pominou, bude všechno zahojené. Oba ale při operaci zavřeli oči, aby nic neviděli - vypadalo to příliš odpudivě. I když oba věděli, že tutéž operaci budou brzy dělat sami jiným...

Doma už na Oldu s Marií čekaly obě rodiny. Oldova maminka byla netrpělivější, protože měla obavy o Boženku, ale Olda s Marií jí potvrdili, že malá většinu výletu spala s výjimkou doby krmení, kdy vycucla mléko, řihla si a spala dál.

Hadrbolcovi si přišli pro dceru, neboť správně tušili, že někde courá s Oldou. Když se ale tuláci vrátili v pořádku i s dítětem, Máňa ani nedostala vyhubováno - péče o mimino byla dostatečnou omluvou. Zejména když se Máňa začala rozplývat nad příkladnou péčí, s jakou se Olda o Boženku staral. Hadrbolcovi na sebe jen potají mrkli a nechali dceru rozplývat se dál.

Zřejmě nikoho nenapadlo, že by ten výlet byl nějak výjimečný, ačkoliv jejich telepatické zmizení z Andělského světa obavy rodičů vlastně vyvolalo.

Přece by Olda netahal malou na nějaký nebezpečný svět!

Olda se s Marií rozloučil jen zběžně, jako kdyby o nic nešlo, ale dlouho nemohl usnout a letmým telepatickým dotazem zjistil, že Marie je na tom podobně. Společné prožitky je zase hodně sblížily. Tentokrát ale moc diskutovat nemohli. Nejvíce poznatků měli získat ve spánku, až se uplatní tmavomodré paměťové kuličky od chobotnic. (Ve Čtvrté Zemi nazývané "borůvky")

Ještě večer se ale telepaticky spojil s Alexijevem.

"Poslyš, Ivo," začal opatrně. "Proč jsi tvrdil, že se nedožiješ ani stovky? Co tě k tomu vedlo? Máš to vůbec něčím podložené?"

"Jen takovou intuici," opáčil na dálku Alexijev vyhýbavě.

"Tu intuici si můžeš strčit za klobouk!" řekl Olda ostřeji. "Byli jsme za chobotnicemi, nechali jsme si od nich udělat vyšetření. Jestli to nevíš, küfferlinové máslo prodlužuje lidem život až na dvě stě let, možná i déle."

"To vím," odušil klidně Alexijev. "To už používáme. Ale má to jeden háček, musí se to užívat soustavně od dětství."

"Nemáš pravdu!" odsekl Olda. "Ani Němci to neužívali všichni od dětství a fungovalo jim to. Jenomže - je to jinak, než si myslíš. Můžeme kašlat na küfferlin! Byli jsme s Mančou za Xijtrany, aby nás oba zkontrolovali. Včetně předpokladu délky života, oni to totiž dovedou aspoň přibližně změřit a když si odečteš všelijaké havárie, vychází jim to. Tipni si!"

"Víc než dvě stě?" zeptal se vyčkávavě Alexijev.

"Víc než osm set," ujistil ho Olda. "Když to platí pro Manču, platí to pro všechny. V té debatě můžeme tedy pokračovat za takových - pět set let. Co ty na to? Ale teď by mě vážně zajímalo, kde jsi sebral tu nedosažitelnou stovku? Na nějakou intuici zapomeň, chci to čistě vědecky! Podle mě je to kardinální omyl!"

Alexijev se zamyslel.

"Tak úplně intuice to nebyla," ošíval se trochu. "Dobře, řeknu ti to. Tvrdil jsi, že nám to vrátí mládí a skutečně vypadáme lépe, to je bez diskuse. Jenže Irena je už v menopauze a nic se na tom nezměnilo, i když vypadá jako podstatně mladší."

"Aha," řekl Olda. "No - i mistr tesař se utne! Ivo, nezapomněl jsi, že menopauza nastane vyčerpáním zásob? Omládnout můžeš skoro ve všem, dokonce ti mohou narůst nové zuby, ale vajíček je od narození ve vaječnicích konečný počet, pak už jen dozrávají a další nepřibývají. Důležité bude z lékařského hlediska jen jedno - děti se musí rodit za mlada, později to nejspíš nepůjde. Možná by to šlo řešit i pomocí zmražených embryí, ale rozhodně bude lepší - nečekat s dětmi na vybudování kariéry. A protože andělé mají děti i po tisícovce, museli to zvládnout lépe - a to už dávno. Jenže s tím asi nic nenaděláme."

Alexijev chvíli mlčel.

"Mohlo by to tak být," připustil po chvíli. "Nakonec - my s Irenou už děti máme, nás to nebolí, ale bude to důležité pro ostatní. Ačkoliv... myslím, že nám to chobotnice už vyřešily."

"Chobotnice? Z Xijtry?" podivil se Olda.

"Ano," přitakal Alexijev. "Nedávno totiž vyřešily pro Němce ještě jednu věc. Jak možná nevíš, Němci se u nich příliš rychle množili. Podrobnosti ponechám stranou, důležité je, že se po uzavření míru obrátili na chobotnice s prosbou o pomoc. Chobotnice jim ochotně připravily rostlinu, která působí jako antikoncepce. Říkají jí brudeta a byla by velice atraktivní i pro nás. Proto jsem nedávno založil pokusné poličko, kde ji budeme pěstovat. Kromě toho jsem ji dal našim zemědělcům; chopili se toho velice ochotně."

"My snad nepotřebujeme antikoncepci?" namítl Olda zaraženě. "Nemáme odzkoušené, že jsme v době posílání

kosmické energie všichni tak trochu - sterilní?"

"Ne tak docela," řekl Alexijev. "Posílání energie sice snižuje pravděpodobnost gravidity k nule, ale jinak všechno funguje normálně. Brudete naproti tomu blokuje zrání vajíček a tím úplně zastaví menstruační cyklus. Pro ženy je to podstatně výhodnější, odstraní jim to měsíční problémy - ty to asi znáš jen teoreticky, ale vaše dívčiny už i prakticky. Zkus se na to podívat jejich očima! A když si uvědomíš, že se tím přestanou vyčerpávat vaječníky a jejich životnost asi desetkrát stoupne, musí ti dojít, že to je prostě to, co potřebujeme. Vsad' se, že andělé mají už odedávna něco podobného."

"Prima," řekl Olda. "To bychom tedy měli v suchu. Měl bys to ale sestřičkám vysvětlit ty, nebo ještě lépe Irena. Ode mě by to možná nepříjaly."

"Ale jdi, prosím tě!" usmál se z dálky Alexijev. "Když to chápu já, proč ne ony?"

"Protože!" řekl Olda. "Všechny na mě pořád koukají jako na mrňouska. Měl bys možná udělat přednášku všem - od tebe to jistě vezmou lépe i Jarča s Máňou."

"Dobře, to zařídím," ujistil ho Alexijev. "Jestli se to potvrdí, bude to hodně důležité."

"Poslyš - a nevysvětlovalo by to, proč se Máňa od nás občas odtahuje, když se všichni jdeme koupat?" došlo Oldovi.

"Oldo, Oldo!" pokáral ho Alexijev. "Ty že máš z toho zkoušku? Neměl by sis některé partie učiva zopakovat od základů?"

"No - nedošlo mi, že to platí i pro ně," vzdychl si Olda. "Ale jestli je brudete taková jak říkáš a je to vyřešené, tím lépe. Tak dobrou noc, já už spím!"

A odpojit se s pocitem Alexijevova úsměvu.

Výlet do tmy

Ráno se probudil dřív než Máňa - ale věděl, že je zle.

Informace od chobotnic byly alarmující. Ne jeden, ale hned dva orgány v Boženčině hlavičce vyžadovaly zvýšenou opatrnost. Jedním z nich by mohla dávat hrozivé psychoúder, schopné většinu lidí ochromit a slabší jedince zabít, druhý orgán by asi bylo nejlépe odstranit, dříve než se pořádně vyvine.

Ačkoliv - ďáblové to jistě mají také - a nejspíš to používají...

"Máňo, jsi už vzhůru?" zkusil směrovaně zavolat kamarádku.

"Ještě spím!" ozvalo se mu v hlavě. Olda ale neměl náladu na uznávání vtipů.

"Víš už taky, co má Božka v hlavě?" překvapil ji Olda.

"Nevím," odtušila rozespale.

"Tak zalov v paměti a až ti to dojde, čekám na tebe v jídelně!"

Pak přerušil telepatii a vyrazil do společné jídelny na snídani. Jídelna byla prázdná. Tou dobou už byli pacienti na pláži, chráněné umělými útesy před žraloky, na koupališti, případně na zdravotních vycházkách po ostrově. V jídelně zastihl jen kuchařku Gertrudu a Vít'u, který se opozdil kvůli promýšlení detailů nového letadla. Přetáhl to skoro až do rána, což se ovšem projevilo - jako u Oldy a Marie - zaspáním.

"Ahoj!" postavil si Olda táč s kakaem a buchtami na stůl vedle Vít'ova podnosu.

"Ahoj!" odvětil stručně Vít'a. "Víš, co jsem totálně zvrzal?"

"To nevím," ujistil ho Olda. "Ty taky dovedeš něco zvrzat? Jestli tě to rmoutí, podívej se na mě a tipni si, jak bych si měl při mé smůle nadávat já!"

"Hele, nemám vůbec náladu na vtipy!" zastavil Oldu Vít'a. "Mysleli jsme si s Pepkem, že jsme sem přetáhli kompletní robocentrum. Jo - ale zvrzali jsme to."

"V jakém smyslu?" zajímalo to Oldu.

"Předpokládal jsem, že jsou stejní!" vysvětloval Vít'a. "Že si mezi sebou samy všechno automaticky přehrávají a synchronizují se."

"A ne?"

"Ne!" hlesl Vít'a. "Přišli jsme na to až teď. Zdvojnásobili jsme nejbližší robocentrum a to vůbec nic neví o tom, co jsme nahustili do robocentra u Útočiště. Nic si nepamatuje. Průšvih, chápeš? Všechno, co jsme tam dělali, se zkrátka vypařilo. Přesněji - zůstalo to u Mrzoutů."

"No, jak tě znám, dáš si to brzy dohromady, ne?" utěšoval ho Olda.

"O mě nejde!" mávl rukou Vít'a. "Jde o Bulise. Pamatuješ, jak byl šťastnej jako blecha, když si nakonfiguroval obyčejné sedačky ve svém autobuse! A teď - všechno je v čudu! Pepek přitom navrhoval zkopírovat robocentrum nejbližší k paláci v Mělníku! Ukecal jsem ho ale, že je to šumafuk, všechna robocentra jsou stejná, zkopírujeme nejbližší k budoucímu sanatoriu, vyjde nás to energeticky výhodněji. A ty bestie si to předávaly jen na příkaz, který jsme jim pochopitelně nedali. Teď bych si nejraději vlepil sám sobě pár facek!"

"No, to asi nenapravíme!" vzdychl si Olda.

"Ono by stačilo málo!" lamentoval Vít'a. "Stačilo by přimět mělnické robocentrum, aby vytvořilo záchrannou kopii paměti. Zvládl bych to za vteřinu - tedy, kdyby bylo v chodu. Ale Alexijev mě tam nechce pustit."

"A ty se mu divíš?" zavrtěl hlavou nevěřícně Olda. "Jsi snad sebevrah?"

"Já vím!" mávl rukou odevzdaně Vít'a. "Ale pochop! Tolik práce, poznámek, co jsem do toho napsal - všechno v háji!"

Navíc mám dojem, že právě tohle robocentrum je zvlášť ošizené. Připadá mi takové... očesané, chybí mu spousta možností. Pro nás je to pořád něco úžasného, s pozemskou technikou se nedá srovnávat, ale... zřejmě jsme si zkopírovali zastaralý kousek. Jako kdybychom sem vzali místo pořádného počítače starý gumový osmibit'ák. Rozumíš mi? Zařízení samo je nejspíš totožné, v tom rozdíl nebude, ale kvalitu počítače neurčuje jen hardware, ale především

software. Sebekvalitnější počítač je bez něj bezcenný. Taky se s ním dá leccos dělat, ale - vypadá spíš jako hračka. V tom, co tu máme, chybí spousta věcí. Je tu jen - řekl bych - základní výbava. Napadlo mě, jestli to Mrzouti neměli schválně. Na některých venkovských místech mohli mít tyhle očesané verze, protože spotřebovaly méně prostředků." "Hele - jak se dělá taková záchranná kopie paměti?" přerušil ho Olda.

Víťa se na něho podíval zděšeně.

"Poslyš, Oldo!" vyhrkl s podezřením. "Snad nechceš jít k Mrzoutům ty sám?"

"Néé, vole!" protáhl trochu Olda. "Ale uvažuj trochu! Neměl bys klidnější spaní, kdybys vytvořil záchrannou kopii aspoň toho, co máme tady? A nejlépe několik, aby nám nehrozilo to samé co Mrzoutům? Nezlob se na mě, ale - kde máš jakou zálohu? Co takhle zkusit opatrně odstavit a zakonzervovat jedno - nebo raději tři - robocentra, aby bylo vůbec co restartovat, kdyby se nám všechno sesypalo?"

"Jůžišmarjá!" zalpal Víťa po dechu. "Jsem to ale vů! Jak to, že tě to napadlo?"

"No - před Bisiájou jsem měl taky počítač, taky jsem pařil hry, o nějaké viry jsem neměl nouzi a když mi vygumovaly systém, byl jsem rád, že mě včas napadlo něco si zazálohovat."

"To je přece jasný!" chytil se za hlavu Víťa. "Není tak blbý, že tě to napadlo, naopak! Moje ostuda, že to nenapadlo mě! Já idiot!"

"Dobře, dobře," uklidňoval ho Olda. "To se stává! Jak rychle to dokážeš napravit?"

"Jak říkám - za vteřinu!" lamentoval Víťa.

Sáhl rukou na stůl a podával Oldovi malý diamant, jiskřící tisíci lesklými ploškami.

"Co je to?" zarazil se Olda.

"Sichrkopie paměti nejbližšího robocentra!" řekl Víťa. "Takže vlastně všech! Tady jsou všechny do poslední instrukce stejné."

"Počkej!" ztuhl Olda. "To šlo tak rychle?"

"Jo!" přikývl Víťa. "Zkus si to taky, jestli chceš!"

Telepaticky mu předal povel k vytvoření záchranné kopie - zvláštní pojem, vzdáleně podobný ikonám v počítačích. Při Oldově fotografické paměti se dal snadno zapamatovat.

Olda si to hned zkusil. Na stole před ním se objevil další, do posledního záblesku stejný diamant. A ještě jeden, protože Víťa to pro jistotu zopakoval.

"Jistota je jistota!" prohlásil. "A sichr je sichr!"

"Poslyš, popřemýšlej, jak některé robocentrum opatrně zakonzervovat," navrhl mu Olda. "Rozumíš, co tím myslím. Kdyby se úplně všechno sesypalo, ať máme od čeho začít."

"To je přece základ!" vybuchl Víťa. "Díky za spásnou myšlenku! Chtěl jsem dnes dělat na letadle, ale než na něm začnu, zařídím nejdřív možnost restartu!"

"Vidíš - taky si oddychnu!" řekl Olda. "Ještě že tě napadlo vzpomenout si na záchrannou kopii paměti! Mě by to nenapadlo, ani jsem o té možnosti nevěděl."

"Ty vole!" vybuchl Víťa. "To je na tom nejhorší! Já o té sichrkopii věděl, ale nenapadlo mě použít ji! Jen jsem litoval, že nás to nenapadlo na Útočišti, ale udělat ji tady, to ne! Já na tu možnost zapomněl jako na smrt!"

"No tak dobře!" usmál se Olda. "Můžeme být rádi, že tě to napadlo aspoň teď! Můžeme buď brečet, že máme nějakou podřadnou kopii, nebo jásat, že jsme získali aspoň tu!"

"Hele - omluv mě, já teď nepřestanu, dokud to nebude!" vyskočil Víťa. "Můžeš za mě uklidit nádobí?"

"Ale jo!" řekl Olda.

Víťa odběhl a Olda dál v klidu snídal. To nebyl špatný začátek dne! Nezajištění roboti by se mohli stát velikým podrazem. Každá taková maličkost může být důležitá! Ale Olda viděl ještě něco - tu nezakryvanou Víťovu rozmrzelost nad drobnou chybou, kterou si přičítal...

"Ahoj, Olí!" volala na něho už ode dveří Manča. "Řeknu ti, to by mě nikdy nenapadlo. Chudák Boženka!"

"Vezmi si u Gertrudy snídani a přijď sem!" pobídl ji Olda.

Gertruda už na Máňu čekala a měla pro ni připravený podnos, stačilo jej popadnout. Za okamžik seděla Máňa vedle Oldy, tam co prve seděl Víťa.

"Co s tím míníš dělat?" vyhrkla, sotva dosedla.

"Teď nic," pokrčil rameny Olda. "Až bude Božka trochu větší, uvidíme! Buď to půjde odstranit, nebo budeme muset vymyslet něco jiného, co s tím. Nechat jí to nemůžeme!"

"Nebude tě to trémovat, operovat vlastní sestru?" vyzvíдалa.

"O nic víc než když jsem dělal tebe," opáčil a dopil kakao. "Mám teď ale pro tebe něco, co tě moc nenadchne, bohužel to bude důležité."

"Co by to mohlo být?" usmála se na něho vyčkávavě.

"Zdvořilostní návštěva!"

A tišeji, směrovanou telepatii aby je nikdo neslyšel, dodal: "Bohužel - u Mrzoutů."

Zůstala na okamžik s pusou pootevřenou jako zasažená bleskem.

"Poslyš, to nemyslíš vážně!" vyhrkla s neskrývanými obavami. "Chceš nás zabít oba?"

"Myslím to vážně," řekl Olda. "Nechci, abys šla až tam. Ale budeš mě jistit. Kdyby se ti nechtělo - což pochopím - půjdu tam jenom s Čertem."

"Ty jsi sebevrah!" vmetla mu do tváře.

"Nejsem," řekl pevně. "Já tam prostě musím jít. A uvědom si, nikdy bych tě tam netahal, kdybych neměl naději na návrat. Bude to úplně jiné než minule."

"Minule jsme oba vypadali jako mrtvolky, když nás našli!" připomněla mu. "Alexijev tvrdil, že jsme k tomu neměli

daleko!"

"Minule jsme nečekali žádný podraz a také jsme neměli ochranu proti psychoúderům," připomněl jí. "Vzpomeň si, prosím tě, co jsme včera dostali. Jen my dva."

"Jde o to, jestli to od Mrzouta byly psychoúderý!" namítla.

"Nebyly," odvětil klidně. "Bylo to něco jiného. Ale ochrana chobotnic má širší účinky, vzpomeň si, co nám říkaly! Od ochrany proti duchům po zlepšení bdělého stavu."

"Nic ale neříkaly o zimě!" namítala dál.

"Ten úder od Mrzoutů byl jasně zaměřený proti nervům," řekl. "Ochrana od chobotnic je zpevní. Měla by tedy účinkovat i proti Mrzoutovi."

"To je tahání tygra za ocas!" zavrtěla hlavou. "Tam nejdu!"

"Nechci, abys šla až tam," řekl. "Zůstaneš v Andělském světě. Kdybychom to nezvládli, brána se přeruší a přestane to mít vliv. Půjdu tam s Čertem. Jen na okraj. A udělám všechno, abychom se v pořádku vrátili."

"Neblázní!" vyjekla. "Přece nechceš, abych s tím souhlasila! Vždyť bys tam zůstal!"

"Podívej, Mančo," podíval se na ni trochu utrápeně. "Já tam prostě půjdu. Nebudu ti to zdlouhavě vysvětlovat, ale - něco mě tam nutí jít. Ne, není to žádný vnitřní hlas, ani telepatie, prostě mě to posedlo, když jsem se před chvílkou bavil s Vítou."

"Nemyslíš, že by to mohl být vliv... třeba ďáblů?" vyhrkla. "Uvědom si, máme tu přece Boženku, ta by..."

"Ta to ještě být nemůže," zavrtěl hlavou. "Není přece aktivní."

"To by se mohlo změnit, třeba právě dnes v noci!" vyjekla.

"Ne, dnes v noci ne," řekl Olda. "Chobotnice nic určitě neřeknou, když to přesně nevědí. Když ale něco tvrdí, že to musí být tak a ne jinak, pak jsou si tím jisté."

"Chobotnice už jednou šeredně naletěly Němcům!" připomněla mu. "Poskytly jim azyl, pomáhaly jim - a jako odměnu sklidily vraždy a válku."

"Ani chobotnice nedovedou číst myšlenky," opáčil. "Nikdy ale netvrdily, že vědí, co si kdo myslí. S funkcí biologických tkání je to jiné, tam si mohou být jisté. Jistě sis všimla, že nám u Boženky sdělily spoustu odlišností, ale jen u dvou připsaly slovo zaručeně. U ostatních byly v paměťových kuličkách poznámky nevíme, pravděpodobně, nemáme jistotu. S určitostí nám označily jen dvě odlišnosti - ale orgán pro psychoúderý přesně odpovídá tomu, s čím jsem se setkal, to je pro mě dostatečné potvrzení."

"Dobře, ale - proč chceš k Mrzoutům?" zkoušela to. "Chybí ti něco? Proč tam musíš jít zrovna ty? Proč tam nepošleš Čerta? Třeba by to vyřídil také."

"Protože to podle mého tušení spěchá," odvětil. "Čert měl předtím největší odolnost, teď to ale může být naopak. S ochranou proti duchům bych měl být silnější já. Ty jsi druhá, kdo ji má, nikdo víc. Proto tě chci, i když vím, jak hrozné vzpomínky to vyvolá. Máno, pochop to! Když tam nepůjdeme my, půjde tam Vít'a. A ten tam zůstane, jako že jedna a jedna jsou dvě. Čert by ani nezvládl, co tam musím udělat."

"Proč by tam měl chodit Vít'a?" nechápala. "Copak neví...?"

"Vít," ujistil ji Olda. "Jenže si dává za vinu, že tam něco zapomněl. Slyšel jsem ho, jak si stěžoval, že ho tam Alexijev nechce pustit."

"Co může být tak cenné, aby to vyvážilo život?" vykřikla - našťěstí jen telepaticky a tak směrovaně, aby to slyšel jen Olda.

"On to přece nechápe jako nebezpečné," řekl Olda. "Já také ne. Je naděje, že se to podaří bez větší ztráty. Je to jen riziko. Nemusí být tak velké, jak si myslíš, ale pro Vít'u by velké bylo, o tom nepochybuj."

"Já o tom nepochybují!" řekla. "Jenže nepochybují o tom, že to bude bez ohledu na tvoji odolnost nebezpečné i pro tebe!"

"Nebezpečné?" řekl Olda. "Spíš ne. Je to otázka rychlosti. Myslím, že se to dá stihnout, dříve než si toho všimnou."

"Nemůžeš být rychlejší než roboti!" varovala ho.

"Výjimečně nemáš pravdu!" řekl. "Potřebuji na to pouhou vteřinu. Za tu dobu se roboti žádného Mrzouta nestihnou zeptat. Pak se zavře brána - a máme to v kapse!"

"Neuvážíš, že by nás tam mohli předem čekat!" vyčetla mu.

"Proto bych ten pokus podnikl jinde," řekl Olda. "Někde, kde nás nečekají, na opačné straně rovníku a trochu na východ. Nezachráníme tím asi Vít'ovy a Bulisovy poznámky, ale oni si je jistě znovu vytvoří. Na naší straně je tam jeden z těch nově instalovaných teleportů, na jejich straně by tam mělo být nějaké větší, ale vyhynulé město."

"Myslíš?" zaváhala.

"Jen jednu vteřinu!" opakoval "Část té vteřiny spotřebují roboti na pouhý přenos dotazu, protože ani rychlost světla není nekonečná. Část spotřebují na předání zprávy Mrzoutovi, část promarní sám Mrzout, než si to vůbec uvědomí. Než stačí vydat jakýkoliv příkaz, můžeme mu už jen zamávat do zavírací se brány!"

"Jen aby to nebylo podle jiného scénáře!" řekla. "Během vteřiny vzneseš požadavek, ale dostaneš takovou ránu, až odletíš, protože bude mít k tomu místní robocentrum trvalý příkaz. Další dvě hodiny nám bude Čert přivolávat pomoc a všichni kdo mají ruce a nohy nám budou pomáhat z hrobu. A i když to dobře dopadne, což není vůbec jisté, následující měsíce budeme muset poslouchat řeči o strašné nezodpovědnosti a hazardu. Mimochodem pravdivé, tím hůř."

"No tak, Máni!" naklonil se k ní. "Přece mě v tom nenecháš?"

"Vyděrači!" vybuchla, ale také se k němu naklonila. "Ty moc dobře víš, že tě v tom nenechám! Jen abys pak jednou nenechal ty mě!"

"Vážně mě považuješ za darebáka?" odpověděl jí tiše.

"Ne!" vzlykla. "Ale za dobrodruha jo!"

Vyrazili tajně, jen s Čertem. Ani tomu se to moc nelíbilo, ale důvěřoval Oldovi, že to nebude trvat dlouho. Teleport je vyplivl na úpatí velké skály - jak je Vít a rozmístoval během jejich cesty kolem světa, která měla brzy pokračovat. Olda s Mančou nejprve postavili donesený stan. Jejich domluva byla jednoduchá: kdyby se cokoliv zlého stalo, ten, kdo na tom bude nejlépe, zavolá pro pomoc a pak odtáhá ostatní do stanu. Největším problémem bylo minule životu nebezpečné procházení, způsobené úplným vysazením nervové soustavy, ale také tím, že oba leželi na mokřině písku. Olda pak umístil Manču trochu ze strany předpokládané brány. Kdyby nic jiného, aby nestála přímo proti ní, takže by u něčeho, co působí přímočaře, mohla schytat menší dávku. Pořád přece nevěděli, jak Mrzoutova zbraň působí.

"Nebude to trvat dlouho," řekl povzbudivě Olda.

Manča povzbudivě přikývla, ale byla bledá jako křída a neskrývala své obavy. Otevřela mu ale bránu a Olda tam opatrně nahlédl. Byl tu les, žádné stavby. Nic ho neudeřilo, zřejmě o nich ještě nikdo nevěděl - živí ani mrtví. Pokusil se telepaticky oslovit robocentrum. Teď záleželo na tom, jestli je v chodu nebo ne. Kdyby nebylo, stáhli by se zpátky do Andělského světa a pokusili se to zopakovat na jiném místě - teleparty byly kolem celého světa - ale nejspíš už bez momentu překvapení.

Olda ale odpověď pocítil!

Bylo to cosi jako logo nejbližšího robocentra, ale znamenalo to, že reaguje.

Vyslal pojem pro žádost o vytvoření zálohy paměti, titěrnou ikonou, která ve skutečnosti znamenala tak mnoho, že se ani neodvažoval odhadovat složitost toho, co se bude dít.

Současně s potvrzením žádosti se ale Oldovi v hlavě objevila protižádost robotů.

"Náš pán Dyróčid tě žádá o kontakt!"

"O kontakt?" nastražil pozornost Olda. "Kde je váš pán?"

Potřeboval pána zdejších robotů pozdržet. Až bude mít v ruce záložní kopii, může třeba pokoušet osud s kontakty, ale do té doby musí získat čas.

"Náš pán Dyróčid je na cestě k tobě!" oznámil mu robot.

Současně se mu v ruce objevil známý diamant zkopírované zálohy paměti. Olda rychle stáhl ruku do Andělského světa. Kdyby na něho Mrzout zaútočil, nebezpečné působení jeho zbraně se přerušilo současně se zrušením brány - a to i kdyby byl už Olda v bezvědomí.

Bezpečí měl tedy skoro zajištěné, rozhodl se proto ještě maličko riskovat.

Zatím se ale nic nedělo. Se stromu před bránou seskočila malá šedivá opička, či co to bylo za zvíře. V předních pacičkách držela modrý banán a zvědavě si Oldu prohlížela. Olda se tomu nedivil, zvířatům Útočiště chyběl ostych před lidmi. Ale pán Dyróčid nikde.

"Jak dlouho mu potrvá cesta sem?" zeptal se robotů.

"Je tady!" oznámili mu.

Olda ale nic neviděl.

"Vítám tě!" ozvalo se mu v hlavě.

Telepatie - ovšem. Ale byla trochu jiná než od Starého Mrzouta. Měkčí.

"Hrozně je nám líto, že jste od nás odešli!" pokračoval telepatický hlas. "Víme, že vás vyštvali, ale to opravdu nebylo z naší vůle! My bychom vás chtěli za kamarády. Chcete?"

"Kamarády?" podivil se Olda. "Proč ne? Máme kamarády na více světech. Ale tady se musíme chovat opatrně - někdo nás tu chtěl zabít."

"Víme o tom a litujeme toho," zněla okamžitá odpověď. "Nevyšlo to ale od nás."

"Patříte do jiné zdejší skupiny?" zeptal se Olda pro jistotu - ačkoliv se to nabízelo samo, jinou než souhlasnou odpověď ani neočekával.

"Ano, jsme jiní," ujistil ho telepatický hlas. "Nejsme Nenávistní!"

Pořád ještě nevěděl, kdo s ním vlastně mluví. Mohl by být daleko i blízko, směr nemohl rozeznat, dokud jej neznámý nezahrnul do telepatie. Rozhlížel se, kde se z houští co vynoří.

"Vezmi si - máš to snad rád!" pokračoval neznámý.

V té chvíli Olda strnul. Opička se před bránou postavila na zadní nohy - a podávala mu modravě orámovaným otvorem švestkově modrý banán.

Proboha! Tohle přece - není zdejší obyvatel! Anebo ano?

"Ten pán Dyróčid - to jsi ty?" vyhrkl Olda.

"Ano, já," pokývala opička klidně hlavou.

"Čekal jsem... někoho jiného!" telepaticky odpovídal zmatený Olda.

"Víme," ujistil ho Dyróčid. "Ti vás ale neměli rádi. Vidíme, že se jich obáváte, měli jste proč, ale už nemusíte."

"Jak to?" chtěl vědět Olda. "Myslíme oba na ty samé zdejší obyvatele? Nazvali jsme si je Mrzouti a byli větší než já."

Pokusil se telepaticky si představit původní obyvatele Útočiště, ale nevěděl jak vypadají. Viděl jen jejich mrtvolu, ale žádného živého, žádný se jim přece neukázal. Představil si aspoň mrtvé v sále, kde na ně s Marií narazili poprvé.

"Ano, myslíš na ně správně," souhlasil s ním Dyróčid. "Mrzouti je pro ně asi výstižnější pojmenování než naše Nenávistní. Jsou ale mrtví všichni. Když se jim zastavily stroje, ztratili hlavu a sami se zahubili. Žádný nezůstal naživu."

"Stroje přece fungují!" podivil se Olda. "Aspoň některé!"

"Fungují všechny - my jsme pak zase spustili," vysvětloval mu ochotně opičáček.

"Vy?" podivil se Olda. "Vy to umíte?"

"Něco jsme už pochopili," souhlasil skromně opičáček. "Ty stroje patřily Mrzoutům, ale poslouchaly i nás. Vás vlastně

taky, ale Mrzouti je nikomu nepřáli, proto vás odsud vyhodili."

"Ale co vy?" Oldovi už trochu otrnulo z napětí a opičáček ho opravdu zajímal.

"Oli, na co čekáš?" oslovila ho mezitím netrpělivě Máňa.

"Počkej, vydrž!" odvětil jí Olda - a soustředil se opět na Dyróčida.

"Naši předkové viděli Mrzouty vybíjet zvířata," pokračoval opičáček. "Nejprve dravce, co se živili jinými, později všechna velká zvířata. Nám by to snad nemuselo vadit, jsme malí, živíme se rostlinami, často jsme se spokojili s odpadem, ale bylo to - strašně smutné. Mrzouti přitom denně vyhazovali spoustu potravy. Sami museli mít všechno, jiným nepřáli ani nahnilý banán, raději všechno zničili. Přežili jsme to jen proto, že jsme malí a nenároční."

"Naučili jste se ovládat jejich stroje?" zajímal se Olda.

"Naučili," souhlasil opičáček. "Ne všichni, ale... bylo nás na to dost."

"Tak to vy jste je pak Mrzoutům povypínali?"

"Ano," řekl opičáček. Ve výrazu chlupatého obličejíčku se nic nezměnilo, ale v telepatii se objevil podivný smutek.

"Bylo to pro nás těžké," pokračoval po chvilce zamyšlení. "Byly to jejich stroje. Známe je jen povrchně, umíme jim dávat příkazy, ale když se poškodí, sami je opravit neumíme. Ony se našťestí opravují navzájem a my jim to umíme přikázat, ale není to takové, jako kdybychom to dovedli sami."

"Viš, také v našem světě máme podobné stroje," pokusil se Olda opičáčka potěšit. "Ne tak dokonalé, ale - i u nás se ty stroje opravují samy a málokdo z nás to dokáže. Je to takový kruh - stroje dělají nové lepší stroje, lidé jim určují nové postupy, i když už to sami nedovedou dělat. Tak to ale je i u nás."

"Zdejší stroje jsou dokonalejší než vaše?" zajímalo opičáčka.

"Mnohem dokonalejší," řekl Olda. "To nám nebrání využívat jak našich, tak zdejších."

"To už víme," přisvědčil Dyróčid. "Hodně jsme se o vás hádali, ale ti, co vás sledovali zblízka a rozuměli vám, tvrdili, že jste lepší než naši Nenávistní. Přivezli jste si sem zvířata, ke kterým se chováte jinak. Vaše zvířata jsou částečně rozumná, ale vy je od sebe nevyhazujete. Jsou to dravci, ale nezabíjíte je - a co je nejvíce zajímavé, ani ti dravci zbytečně nikoho jiného nezabíjejí, ani nás. Líbili jste se nám. Rádi bychom, abyste se k nám vrátili."

"To nepůjde," řekl Olda.

"Proč? Nenávistní vás už nebudou ohrožovat!" zamrkal rychle opičáček.

"Tenhle svět není náš," řekl Olda. "Chtěli jsme se sem nastěhovat, ale to bychom mohli, jen kdyby byl pustý. Jakmile má obyvatel a není prázdný, musíme odejít."

"Ale proč?" chtěl vědět opičáček. "My bychom se s vámi snesli lépe než s Mrzouty!"

"Mohli bychom u vás nechat jen malou naši osadu," navrhl Olda. "To se mezi kamarády dělá, abychom si mohli pomáhat. Ale nic víc. Tenhle svět je přece váš."

Máňa se přiblížila také až k okraji otevřené brány. Opatrnost ji držela vzadu, zvědavost hnala blíž. Olda si jí všiml, až když vedle něho nakukovala do Útočiště.

"Viš co, Máni?" rozhodl se. "Půjdeme k nim, těchhle se nemusíme bát!"

"Ty se s ním bavíš - jako byste už byli kamarádi!" řekla Máňa obdivně.

"Už skoro jsme," přisvědčil Olda. "Pojďte s Čertem dál a zavřete za sebou."

Sám odhodlaně vkročil do Útočiště. Máňa vstoupila i s Čertem a s ulehčením uzavřela bránu. Čert si lehl ostražitě stranou, ale spokojil se pouhým pozorováním.

"Zajímavé," řekl Dyróčid. Ustoupil stranou jen aby mohli vstoupit a droboučkou ručkou hladil Oldovi nohu, jako kdyby se chtěl přesvědčit o její měkkosti. "Někteří vaši si s našimi hráli už dřív. Házeli nám banány... nikdy neudělali nic, co by nás bolelo."

"Všem jsme vysvětlili, že zdejší zvířata musíme chránit," přikývl Olda.

"Tohle je přece dravec, ne?" ukázal opičáček na Čerta. "Je úplně jiný než vy, ale divíme se, jak se shodnete! Co na vás Mrzoutům vadilo? Vy byste jim přece nepřekáželi."

"Nevím," řekl Olda. "Ale vyhodili nás rychle."

"Šli jste odsud bez násilí," podotkl Dyróčid. "Ustoupili jste jim moc snadno."

"To ano," přisvědčil Olda. "Násilí by ale nic nevyřešilo. Nemůžeme zůstat ve světě, který nám nepatří, proti vůli místních obyvatel. Chtěli po nás, abychom odešli - odešli jsme. Proč vyvolávat nenávist, když můžeme ustoupit v klidu?"

"My jsme ale ustoupit nemohli!" řekl Dyróčid. "Nemáme kam. Když vás vyhnali - jinak se to nedalo nazvat - uvědomili jsme si, že jsme ztratili první a možná jedinou příležitost najít kamarády. S Mrzouty se kamarádit nedalo. Pro ně jsme byli jen občasné hračky, které se dají sešrotovat, kdykoliv se jim zlíbí. Vy jste nás nezabíjeli ani na jídlo, ani ze zábavy."

"Vidiš - a přitom jsme žili vedle vás a nenapadlo nás, že jste inteligentní," povzdychl si Olda. "Považovali jsme vás za zdejší zvířátka. Hezká, ale nerozumná."

"Pravda je, že se do vaší blízkosti dostávali hlavně naši méně rozumní," přiznal Dyróčid. "Takových je pořád většina. Nás, co se vyznáme i ve strojích, je jen hrstka a máme pravidlo, že se musíme držet stranou - jsme pro náš národ příliš významní. To neznamená, že bychom ostatní nechali jen tak zabíjet. Vy jste ale nezabíjeli nikoho. Ani první odvážlivce, ani další."

"Když jste nás neohrožovali, neměli jsme důvod škodit vám," řekl Olda.

"Právě! Mrzouti nás často zabíjeli jen tak. A když vás vyhnali, řekli jsme si, že už to tak dál nejde. Zablokovali vám stroje - zřejmě to považovali za oprávněné. My jsme jim udělali totéž. Pak jste se tu nakrátko objevili vy - a Mrzouti vás chtěli zabít. Někteří naši pozorovali, jak jste utekli dírou do jiného světa. Oddychli jsme si, věděli jsme, že Mrzouti tam za vámi nemohou. My jsme zatím pokračovali a zastavovali jsme jeden stroj za druhým."

"Jak jste to dokázali?" zajímal se Olda. "Vždyť to byly jejich stroje, oni je znali, uměli je řídit i na dálku!"

"To nám právě pomohlo!" řekl opičáček. "Oni už je vždycky řídili na dálku."

"Tak proč je neuhlídali před vámi?"

"Protože my jsme je řídili na blízko," vysvětloval ochotně opičáček. "Rozuměj, každý stroj se dá řídit myšlenými příkazy, nebo ze sousedního stroje, což má přednost, ale v nouzi je v nich malá komůrka s třetím řízením na blízko - a ta má přednost největší. Když se tam dostal někdo z nás, co jsme s tím uměli zacházet, stroj přestal plnit dálkové příkazy. Pak jsme tam museli nechat hlídat někoho... řekněme méně znalého, aby se stroj sám nezapnul. Hlídat jedno světélko dovedou i ti hloupější... my ostatní jsme šli dál. Nakonec jsme se dostali do jejich města - to snad víte, že všichni Nenávistní žili v jednom jediném posledním městě?"

"Mysleli jsme si to, ale nevěděli jsme, kde to bylo," přiznal Olda.

"Pro vás už je to vlastně jedno," řekl Dyróčid. "Už tam nejsou. Ale tam to bylo nejhorší. Když se naši chytří pokusili vniknout do té tajné komůrky, Nenávistní je spatřili. Možná jim konečně došlo, kdo jim vypíná stroje - zkrátka, začali nás zabíjet. A že to uměli, tím si můžete být jistí! První skupinku zledovili, než bys mrkl. Další také. Pak začali další sami vyhledávat a zabíjet, nejen ve městě, ale i kolem. Hodně našich chytrých zabili. Já jsem jejich pozornosti unikl. Byl jsem v tom městě kdysi jako hračka, znal jsem to tam. Znal jsem i tajné chodby pod městem, na které oni sami dávno zapomněli. Dostal jsem se do jejich stroje spodem - a vypnul ho. Nebylo ještě vyhráno, ale nejdůležitější bylo, že je stroje přestaly poslouchat. Měli ještě zbraně a mnoho našich zledovili, ale zbraním se začala nedostávat síla, místo ledu chrly jen slabé jiskřičky. Méně a méně Mrzoutů dokázalo zabíjet naše opozdilce, prchající do bezpečí."

"Oni měli zbraně na ledovou energii..." opakoval po něm Olda. "Zajímavé."

"Chtěli byste takové?" nabídl mu rychle Dyróčid.

"Ne," zavrtěl hlavou Olda. "Zbraně nejsou dobrá věc. Měli byste je sešrotovat."

"Pro nás nejsou k ničemu," souhlasil opičáček. "Ale - vám by se nehodily?"

"Ne," řekl Olda. "Zničte je."

"To už jsme udělali," řekl Dyróčid. "Ale potěšil jsi mě, že je nechceš. Někteří z nás byli proti jejich ničení, ale mně by vždycky připomínaly naše zabitě kamarády. A bylo jich moc! Ostatně - už je ani nepotřebujeme."

"Takže jste jim vypnuli všechno," shrnul to Olda.

"Ano," potvrdil Dyróčid. "Nakonec se všichni stáhli do obrovského doupěte. Pak se ale ozvala strašná rána a z doupěte zůstala jen hromada kamení. Stálo nás hodně práce, než jsme je všechny vyhrabali, ale dělali jsme to rádi. Potřebovali jsme jistotu, že žádný nezůstal naživu a kdyby to některý přežil, utloukli bychom ho. Ale oni zabíjeli příliš důkladně - i sebe."

"Všichni zemřeli?" ptal se Olda. "Neměli mezi sebou... třeba mláďata?"

"Neměli," potvrdil Dyróčid. "Tvrdilo se, že když některý zemře, narodí se jim náhradou jedno jediné mládě. Ale oni žili strašně dlouho, jejich mláďata nikdo z nás nikdy neviděl."

"Málo mláďat - to je typické pro dlouhověkové společnosti," přisvědčil Olda.

"My žijeme jen krátce, zato svá mláďata máme rádi!" zase se trochu rozveselil Dyróčid. "Co vy o tom soudíte? Podnítilo by to asi naše diskuse o přednostech a nedostacích dlouhého a krátkého života."

"Obojí má své nevýhody," řekl Olda. "Civilizace, jejichž členové žijí krátce, jsou velice rychlé. Aby se dalo za život něco stihnout, musíš hrozně spěchat. Přitom musíš vychovávat děti, život je stálá honička a spousta věcí ani nestihněš. Bytostí s dlouhým životem nemusí spěchat, žijí v klidu a v pohodě. Může se stát, že nestihnou udělat také nic, neboť se o nic nesnaží. Děti mají málo a protože dětský věk trvá nepatrnou část celkového věku, je v takové společnosti dětí vždy velmi málo."

"Vidíš - přesně tak o tom uvažujeme my," rozjasnil se Dyróčid. "Já k tomu dodávám, že při krátkém životě se nás jen málo naučí to opravdu složité a kdo se to naučí, brzy zemře. Není to moc efektivní. Na druhé straně - život bez dětí by mě nebavil. Měl jsem děti dvanáct. Jen dvě to přežily, ale staráme se už o pět vnoučat."

"My jsme ještě děti," řekl Olda. "Ale už o takových věcech začínáme přemýšlet. Setkali jsme se s obojím, ale - já si myslím, že se to dá při troše dobré vůle spojit."

"Jak?" zpozorněl opičáček.

"Já si to představuji takhle:" uvažoval Olda. "Při dlouhém životě musí být dětí málo, to je prostě nutnost, s tím nic nenaděláš. Ale nelíbí se mi, že jsou pak děti moc osamocené. Jedno za tisíc let? To je strašné. Kdybych do toho mohl mluvit, chtěl bych, aby se narodilo hodně dětí naráz, i když jednou za dlouhou dobu. Pak by nutně následovalo dlouhé období bez dětí, ale děti by si mohly spolu hrát a vyrůstaly by společně. Civilizace jedináček - to podle mě není dobré, ani když to jsou andělé."

"Týýý, Olí," vložila se do diskuse Máňa. "To jsi mi ale ještě nikdy neřikal!"

"Copak jsme se o něčem takovém někdy bavili?" opáčil Olda. "Ale nemysli si, vrtá mi to hlavou už dlouho. Fakticky od začátku."

"Já jsem o tom taky přemýšlela," přiznala Máňa. "Ale taky mě nenapadlo začít si o tom velkou společnou debatu. Až teď koukám, že na to myslíš také. Musíme to dát dohromady."

"Zřejmě máte delší život než my, když si to dovedete představit," řekl Dyróčid. "Nás tyhle věci ještě ani nenapadly. No - pohádáme se o to a uvidíme."

"Snad se o to nebudete hádat do krve?" staral se Olda.

"To ne!" usmál se Dyróčid. "I když při našich hádkách občas létají vzduchem na hlavy protivníků švestky a banány - ty ale nikomu hlavu nerozbijí. Kdo má hádky dost, zakousne se do prvního banánu. To je takové naše domluvené gesto, kdy se všichni zastaví. Nikdo se dál nehádá, ostatní by s ním nemluvili."

"To není špatně vymyšlené!" usmála se Máňa. "To kdyby šlo zařadit u nás!"

"Poslyšte, vy, co kdybyste se občas do našich debat zapojili?" navrhl Dyróčid. "Zaručím vám, že na vás nikdo banány

házet nebude!"

"To by asi nešlo," vrtěl hlavou Olda.

"Proč ne, Olí?" nesouhlasila s ním Máňa.

"Protože bychom měli nezasloužená privilegia," odušil Olda. "Víš přece, že souhlasím s Alexijevem ohledně vyvolených národů, ras a jedinců! Když se zapojit, pak jediné naprosto stejně jako oni. Hele - banán do hlavy nás nezabije!"

"Ale proti debatě jako takové nejsi?" ubezpečovala se.

"Vždyť už spolu debatujeme!" usmál se. "Takže z principu - nejsem."

"Jsi jen proti nezaslouženým výhodám?" zajímal se Dyróčid.

"Ano," přisvědčil Olda. "Nemusíme být úplně stejní, to snad ani nejde. Ale musíme se držet aspoň rovného přístupu. Kdo chce s vlky žít, musí s nimi výt."

"No, že bych zrovna musel výt, to se mi ani nechce," podotkl Čert. "Házet banány se mi taky nechce. Když, tak aspoň jitrnicemi! Nikdy nebudu proti zakousnout se do jitrnice."

"Vlastně - on nemá ruce, že?" všiml si opičáček. "Takže házet nemůže?"

"Dovedu házet věci i očima!" ujistil ho vážně Čert. "Ale nevím, co by mě mohlo vyvést z klidu, abych něčím hodil. Leda byste mi brali zpod čumáku moji jitrnici, to nemám rád."

"Dobře, ale diskuse by ti nevadila?" ujišťoval se opičáček.

"V podstatě ne," odušil Čert. "Kdyby vám nevadilo, že při diskusi nebudu poskakovat ani házet... a nemusím se snad vyjadřovat za každou cenu k něčemu, co mě nezajímá?"

"To jistě ne!" ujistil ho Olda. "Některé debaty jsou beztak jen... nezávazné."

"Nezávazné jako vážné," řekl Dyróčid. "Někdy se hádáme o obojím stejně."

"Poslyšte, měli byste si mezi sebou možnost dlouhého života prodiskutovat," navrhl mu Olda vážně. "Představte si, že bychom vás naučili žít déle než dnes. Třeba až desetkrát. Něco byste pro to ale museli udělat. Zkuste popřemýšlet, co byste dělali s dětmi, jak na učení těch méně chápavých a tak."

"Vy jste tak chytří, že byste to dokázali - i s námi?" nedůvěřoval Oldovi Dyróčid.

"Nejsme tak chytří, nevymysleli jsme to," ujistil ho Olda. "Nedávno jsme to sami dostali jako dárek od ještě chytřejších. A nesmíme to dát nikomu, kdo by to nevyužil k dobrému. Ale kdybyste se moc neprali a neubližovali jiným, pak si myslím, že se ani andělé nebudou zlobit, když vám pomůžeme..."

"My jsme ale nedávno ubližovali..." zarazil se Dyróčid váhavě. "Mrzoutům."

"Andělé rozeznávají, když se někomu ubližuje bezdůvodně anebo je k tomu důvod. Jistě zvaží i to, jak se chovali Mrzouti k vám. Řekl bych, že se moc zlobit nebudou."

"Dlouhověkost... to je ale problém," drbal se opičáček na hlavě. "To musíme projednat. Není to vůbec jednoduché. A já si myslel, že debaty o dlouhém věku jsou nezávazné! Když si teď uvědomím, že něco z toho může být skutečnost... budeme si to muset prohádát."

"Prodebatujte to," souhlasil Olda.

"Hele - a jak si vlastně říkáte?" napadlo Máňu. "My si říkáme lidé, ale když to vysloviš, zní to trochu jinak."

"My si říkáme Chétezó," opáčil opičáček. "Ale nač to potřebujete znát?"

"Abychom vám neřekli opičky," odvětila Máňa. "To jsou zvířátka, která žijí u nás. Vy se jim jen podobáte, ale jste rozumnější."

"Nám by to nevadilo," opáčil rychle opičáček.

"Ale nám ano," řekla Máňa. "My se teď vrátíme domů, ale brzy se zase u vás objevíme. Snad se můžeme spoolehnout na vaše pozvání."

"Jistě, vždycky," odvětil opičáček.

Stín katastrofy

Návrat byl tentokrát v duchu optimismu.

Mrzouti už nejsou!

Olda je nelitoval. Místo nich jsou tam přátelé Chétezó, není to tisíckrát lepší? Vždycky je lépe kamarádit se než nenávidět.

Dokonalejší záznam paměti, Bulisovy poznámky, uschované v robocentru u Mělníka, to bude nádherný dáreček pro Víťu. Aby si nedělal zbytečné výčitky svědomí, že něco prošvihl či zanedbal.

K cestám ze Země mohou okamžitě začít používat cestu přes Útočiště, bezpečnější proti ďáblům. I když se tam vrátit nemohou, protože Útočiště už má jiné obyvatele, aspoň tam mají namísto zákeřných Mrzoutů docela milé přátele.

Ještěže byl Olda ochoten riskovat! Bylo to - aspoň do objevení Dyróčida - velmi napjaté, ale Máňa musela uznat, že se jim ta cesta vyplatila. Jistě to uznají i ostatní.

Zapadli s Čertem do kabinky teleportu a okamžik nato vyšli v přízemí sanatoria. Čert se omluvil otcovskými povinnostmi a zmizel za Apinou a štěňaty. Prohlásil, že se přijde podívat až na večeri, až bude Olda rozdávat dárky, ale teď - promiňte, štěňata potřebují znát pravidla úspěšného psiho lovu... i když by to byl lov na jitrnice!

Olda ihned oťukal ostatní. Víťu dokončoval projekt letadla, ale nevrle Oldu odpálil, ať ho nezdržuje. Oldu to nevyvedlo z míry. Chápal, že je Víťu zaujatý svým projektem a řekl si, že mu tedy postačí, když dárek dostane až u večere. Máňa s tím souhlasila a sama navrhla, aby tu senzační novinku přednesl, až budou všichni pohromadě.

"Bude to bomba!" prohlásila "Takový dáreček určitě nikdo nečeká!"

Zařekli se tedy, že celý den ani nemuknou.

Máňu mezitím sháněla Jarča, aby se dohodla na společném učení, ale když se ani Máni, ani Oldy nedočkala, řekla si, že jsou nejspíš s Boženkou a šla na koupaliště. Voda ve Vltavě na Zemi byla ledová jako cejn, ale na koupališti u sanatoria byla příjemně teplá a skriptka ležela dlouho pod dekou nedotčená, ale když se Olda s Máňou objevili, nedala se Jarča do učení nutit a zbytek dopoledne strávili střídavě u skript a ve vodě. Starý Bulis prý na zítřek očekával déšť - neměl sice k dispozici meteorologické vybavení, ale jeho intuitivní předpovědi podivuhodně vycházely, takže byla asi poslední příležitost užít si tento týden koupání.

Po obědě dostal Olda na hlídání Boženku. Nebylo to těžké. Nějaké to přebalování zvládl levou rukou, Boženka podle svého zvyku většinu dne prospala, když se vzbudila, dostala láhev s dudlíkem, vytáhla ji a spokojeně chrupala dál. Košík vedle deky nepřekážel v koupání ani v učení, dítě bylo stále na čerstvém vzduchu, kdo by si přál víc?

Alexijeva nikdo po celý den neviděl ani nekontaktoval. Byl prý na Zemi. Olda se těšil na večer, Máňa také.

Konečně se setmělo. Alexijev přiletěl s plným létajícím autobusem. Kromě pacientů tam sedělo několik desítek lidí zdravých a příjem pacientů byl kratší. Zdraví byli noví profesori obou univerzit, ale už také studenti, kteří se stihli dostavit již k prvnímu odjezdu.

Olda, Máňa, Jarča, Vít a i Pepík rozdali své dávky životní energie nejvíce postiženým, takže měli volno. Sestřičky se zatím zabývaly převozem zbývajících nepohyblivých pacientů, motala se tu i štěňata, Apina se poštěkala se psem, přivezeným jednou starší pacientkou. Ta prý neměla psa kam dát, proto ho propašovala až sem. Apina ho ale zpracovala telepaticky, což málokterý pes odmítl. Panoval tu zmatek jako vždycky - někomu z toho šla hlava kolem, ale místní už si na tyto příjmy zvykli.

Všichni se pozvolna trousili ke kulatému Artušovskému stolu, zvanému lékařský. Čekali na poslední opozdilce. Zmatek venku mezitím utichl. Většina pacientů byla na pokojích, také studenty a profesory rozmístili. K lékařskému stolu se pokusilo přisednout několik pacientů, ale když se dozvěděli, co je to za stůl, s omluvou přešli jinam - volných míst bylo pořád dost.

Jednoho pacienta ale nedokázali odehnat, ačkoliv si s ním k lékařskému stolu přisedla i jeho ustaraná maminka. Byl to kluk starý jako oni, hlavu měl zavázanou, hned při příjmu dostal jednu z prvních dávek a Alexijev tvrdil, že bude potřebovat do týdne druhou.

"Děcka, může si sem Libor sednout?" přivedla ho maminka. "Nechceme chodit dál, on by se tu pak nevyznal."

"Aha - to jsou ty vyražené oči, že?" vzpomněla si Jarča a nikoho už nenapadlo nešťastné paní připomínat, že tento stůl není pro pacienty.

"Vy už o našem neštěstí víte?" vzdychla si maminka slepého kluka.

"Z toho si nic nedělejte, paní," těšila ji Máňa. "Do týdne bude Libor vidět a jestli měl předtím brejle, může na ně rovnou zapomenout. Bude vidět líp než předtím."

"Umíš hezky uděšovat, děvenko!" pohlédla na ni vděčně paní. "Jen kdyby to tak bylo! Náš očař říkal, že Liborovi nepomůže ani zázrak! A je to prý dobrý doktor, v očích se vyzná!"

"Váš očař ještě nikdy žádné zázrak neviděl," tvrdila Jarča. "Kdyby viděl, neměl by tak sebejistý řeči. Tady se léčí právě zázrakama, víte?"

"Slyšela jsem to," řekla ustaraně. "Ale to víte, když jde o vlastní dítě, je to něco jiného, než když to člověk slyší ve stylu Jedna paní povídala..."

"Uvidíme, co budete říkat za týden," usmála se na ni Máňa.

"Uvidíme?" ozval se ořechovaný kluk tiše. "Jen jestli!"

"Hele, tady uvidíš věci!" slibovala mu Máňa. "A neboj se, vyražené oči už jsme tu měli aspoň pětkrát, to nic není. Jednak se na to neumírá a za druhý je to jenom regenerace."

"Ale náš očař..." začala zase maminka ustaraně.

"Váš očař nikdy neviděl zázrak!" opakovala Jarča. "Potom si za ním s Liborem dojděte, ukažte mu ho a to teprve uvidíte ten úžas! Odborníci jsou z toho vždycky nejvíc vytočení!"

"Vy si myslíte, že to je možný?" pověsila se na ně očima jako tonoucí na stéblo.

"Dyť vám to říkáme. Uvidíte!" slibovala jí Máňa.

Konečně přišel Alexijev a sestry. Byli tu všichni až na službu u nemocných, proto bylo u stolu ještě volno, ačkoliv tu byli dva cizí. Alexijev si pátravě prohlédl vetřelce, ale sám jistě dobře věděl o koho jde, takže nic neřekl. Postavil se na své obvyklé místo, ale nesedl si.

"Prosím pozor! Mám dnes velice důležité zprávy!" řekl vážně a zat'ukal na skleničku.

"My taky," usmál se Olda a mrkl na sebe s Máňou zvesela.

"Možná," přikývl Alexijev. "Ale zprávy ze Země jsou, bohužel, důležitější, takže si ty svoje nechte na závěr. Budeme muset přerušit všechny aktivity a přemýšlet na plné obrátky, co dál. Abyste věděli proč - na Zemi dnes ráno vypukla atomová válka."

Celý stůl rázem vypadal jako sešlost přimražených. Tohle tedy nikdo nečekal.

"Atomová - na Zemi?" vytřeštil oči Olda stejně jako ostatní.

"Bohužel," řekl Alexijev. "Brazílie dnes navzdory varování Němců, že na svou obranu použijí něco na Zemi neznámého, zahájila invazi proti ostrovu Nové Německo. Brazílie to zřejmě považovala za planou hrozbu a vyslala proti ostrovu svou námořní i leteckou armádu. Nové Německo všechnu invazní sílu Brazílie v jediné vteřině zničilo atomovou bombou. Je to prý největší katastrofa od Hirošimy a Nagasaki."

"A sakra!" vzdychl si Olda.

"No nazdar!" přidal se s povzdechem Vít a.

"Z Brazílie teď přicházejí velice zmatené zprávy," pokračoval Alexijev. "Některé hovoří až o milionech obětí, včetně zničených měst na pobřeží. Jiné jen o zničeném letectvu a invazní flotile, v žádném případě nejdou odhady počtu obětí

pod sto tisíc. Rada bezpečnosti OSN hned zasedala a odsoudila vládu Nového Německa za použití atomových zbraní. Spojené státy se nabídky vyslat proti Novému Německu své ozbrojené síly a žádaly k tomu mandát OSN s tím, že útok podniknou i v případě, když tento mandát nedostanou. Pak vystoupil zástupce Nového Německa, jakýsi doktor práv Maxmilián Hurtig a varoval nejenom vládu Spojených států, ale všechny, že v případě dalšího útoku proti Novému Německu použijí Němci bomby takovým způsobem, že z útočníka nezůstane kámen na kameni. A kdyby se války zúčastnilo více států, nebo kdyby Spojené státy použily vlastní jaderné zbraně, odpálí Nové Německo všechno na vlastním území."

"To by snad byla - čistá sebevražda!" řekl Olda.

"Zástupce Nového Německa Hurtig to řekl také tak," přikývl Alexijev. "Prohlásil, když už mají zemřít Němci, pak zemře většina lidí na Zemi, protože zničení Nového Německa bude pro Zemi znamenat Apokalypsu - něco jako v době dinosaurů. Nové Německo to smete, ale svět pak obkrouží vodní stěna dvě stě metrů vysoká a spláchne do hloubky světová pobřeží. Do stratosféry vyletí dvacet milionů tun jemného prachu, který na několik let zacloní slunce a způsobí vyhynutí většiny rostlinných a následně i živočišných druhů. To by mohlo způsobit použití hvězdného ohně na Zemi."

"Co na to OSN?" zeptal se Olda.

"Byli z toho jistě hodně zaražení," řekl Alexijev. "Nakonec vydali prohlášení, ve kterém vyzývají všechny státy světa na obou stranách konfliktu ke zdrženlivosti. Svět se má pokusit vyřešit i tento konflikt nejprve mírovými prostředky. Na to Maxmilián Hurtig klidně prohlásil, že si Nové Německo nic jiného nepřeje. Tvrdil, že za každou válku musí být potrestán agresor - a tím je Brazílie a ta už potrestána byla, protože přišla o výkvět armády. Nové Německo tuto válku nezačalo a žádnou nezačne, ale bude se bránit i kdyby to mělo být proti celému lidstvu a bez ohledu na vlastní osud."

"Fí ha!" udělal Pepík. "Opravdu ostří hoši!"

"To je zatím poslední stav věcí," řekl Alexijev. "Byl jsem se zeptat chobotnic ve světě Xijtra, co vědí o zbraních, jaké může Nové Německo použít. Bohužel mi potvrdily, že zbraně Novoněmců takové účinky mají. Pamatujete se ještě na celosvětové zemětřesení, když vyletěl do povětří Český Parlament? Parlament byla prkotina, tam praskla nějaká špatně svařená roura a vybuchl plyn, ale to zemětřesení způsobil výbuch německých bomb v sousedním vesmíru při náletu Američanů na základnu na jižním pólu. To prý také stálo za to! Američanům se z náletu vrátilo jediné letadlo a i to byl prý div. Exploze smetla většinu ledu z jižní pevniny. Také tam vznikla ohromná vlna - neměla dvě stě, ale jen padesát metrů, nicméně strašlivě zdevastovala jižní pobřeží pevnin. Naštěstí se o ně zastavila a na severním pobřeží, kde byli Američané vylodění, se projevila jen stoupnutím vody. Voda ale stoupla po celém světě skoro o metr - způsobil to antarktický led, vržený do světových moří. Chobotnicím to prý nevadilo, jako obojživelní jsou ve vodě doma, lidem na Zemi by to vadilo víc."

"Tohle ti chobotnice řekly?" chtěl vědět Olda.

"Ano - a přitom mi důrazně připomněly dohodu o nevstupování do jejich světa. Jsou prý strašně rády, že se Němci a jejich zbraně přesunuli na Zemi, nechť s tím mít nic společného. Omluvil jsem se jim tedy, připomněl jim, že jde z mé strany jen o odbornou konzultaci a radu, jinak budeme jejich svět respektovat. S tím jsme se rozešli. Bohužel, dost chladně."

"Ani se jim nedivím," řekl Olda. "Války mají plná kusadla. Co s tím ale můžeme dělat?"

"Měli bychom okamžitě započít se stavbou domů, podobných sanatoriu," řekl Alexijev. "Vít'o, mohl bys to naučit své kamarády a pár dospělých? Studium musíte v této chvíli odložit, jde o životy. Musíme poskytnout přístřeší co největšímu počtu lidí ze Země, protože - kdyby došlo k tomu, čím Nové Německo hrozí, byli bychom rádi za každý zachráněný lidský život."

"Myslíš - vzít sem lidi ze Země, kdyby se tam život stal nemožný?" řekl rovnou Olda.

"Ano," řekl Alexijev. "Koho sem vezmeme, přežije. Lidé kteří zůstanou na Zemi budou mít nejspíš smůlu. I když nějací přežijí, velká sláva to nejspíš nebude."

"A co když nikdo Nové Německo nenapadne?" chytala se poslední naděje Máňa. "To si přece musí každý rozmyslet!"

"Byl bych pro, aby to tak dopadlo," řekl Alexijev. "Ale bohužel, musíme uvažovat i tu horší možnost. Američané mandát k akci proti Novému Německu nedostali, ale kdo jim může zabránit podniknout útok na vlastní pěst? V televizních zprávách ukazovali, jaká část světa by to odnesla. Byla by hodně velká. Většina Jižní Ameriky - mimo oblasti za Andami, tam co je například Chile. Ani severní Amerika by se z takové vlny nevzpamatovala, smetlo by to celé atlantické pobřeží Afriky. Evropa by to odnesla také, zastavilo by se to snad o Alpy a Norsko. Čechy by vlnu možná přečkaly, ale dá se očekávat, že by to vyvolalo kolaps počasí, vichřice a záplavy, jako nikdy předtím. Nejméně by to snad postihlo Asii - alespoň co do první vlny, ale pochybuji, že by se jich zkáza civilizace nedotkla. Němci to právem nazvali Sebevražda lidstva. Řekl bych, že je to čas pro Čerta k zavolání Přitele."

"Jde o život?" zeptal se Olda. "No - teď už zřejmě jde."

"Co ale, když ani Přítel andělů nepomůže?" strachovala se Máňa.

"Pak lidstvo na Zemi skončí," řekl Alexijev. "Můžeme zachránit jen takovou část lidí, na jakou stačíme. Kolik se nám jich podaří dostat přes brány, když jeden autobus pobere dvě stě lidí? I kdybychom jich odvezli jen milion, nestačíme se o ně postarat! I kdyby Vít'a pro ně hned teď začal stavět domy, dokonce i kdybychom jim nabízeli jen nouzové přístřešky pod stany, nebudeme mít pro ně dost jídla - bez telepatie jim robocentra nic nevytvoří a nás není tolik, abychom je stačili zásobit."

"Měl bych nápad," řekl Olda. "Hodně lidí se vejde do Útočiště. Paláců je tam dost, jídlo roste na stromech a navíc je to sousední svět od Země, můžeme je tam brát šestistupem."

"Ten krásný nápad má jen jednu vadu - Mrzouty!" opáčil Alexijev.

"Proto ani naše zpráva není nedůležitá, Ivo!" řekl Olda. "Mrzouti spáchali sebevraždu. Místo nich jsou tam naši

kamarádi Chétezó, ti nám v nouzi rádi poskytnou dočasné útočiště."

"Jak to víte?" zděsil se Alexijev. "Snad jste tam nebyli?"

"Něco jsme tam zapomněli, tady to máš, Víťo!" přiznal Olda a při těch slovech položil na stůl před údivem omráčeného Víťu dva jiskřivé diamanty. "První paměť je z Mělníka, jsou v ní všechny vaše výmysly. Druhá je úplná, je tam prý i to, co chybělo v Mělnice. Přitom jsme navíc zjistili, co se tam stalo. Mrzouti už nás ohrožovat nebudou. Chétezó jsou úplně jiní. Jsou to takové malé opičky, viděli jsme je tam už předtím, jen jsme nevěděli, že jsou rozumné."

"Oldo!" zamračil se Alexijev. "Neříkal jsem, že tam nesmíte?"

"Měli jsme to dobře rozmyšlené," vrtěl hlavou Olda. "Jednak jsme to předtím projednali s chobotnicemi a získali od nich novou úpravu - možná bychom vydrželi i tu ledovou zbraň, jako minule Čert. Za druhé jsme na to potřebovali pouhou vteřinu a bránu jsem jen pootevřel, abych mohl dát příkaz a vzal si kopii. I kdyby nás roboti Mrzoutům prozradili, samotné čekání na jejich rozhodnutí by trvalo déle. A i kdyby nás se svou ledárnou již očekávali, nestalo by se ani tolik co minule. Jednak díky odolnosti od chobotnic, za druhé bychom byli na naší straně. Kromě toho jsme tam nevšimli ani nohou. To až pak, když jsme věděli, že nám nic nehrozí. A teď zkus odhadnout - kolika lidem to může zachránit život?"

"To jsi nemohl vědět!" opáčil nahněvaně Alexijev. "Proč jsi tolik riskoval?"

"Kdyby tam šel Víťa a byli tam Mrzouti, zůstal by tam," tvrdil Olda.

"Ba ne!" ohradil se Víťa. "Měl jsem dohodnuté s Brokem, že mě bude hlídat a kdyby se mi něco stalo, že mi pomůže! A taky jsem to chtěl jen skrz maličko pootevřenou bránu!"

"Vidíš - ale bez mé odolnosti! A ani ho nenapadlo dojít si za chobotnicemi o radu! Byl na to připravený - ušklíbl jsem to správně!"

"Jenže tam nešel a ty ano!"

"Zřejmě jsme ho jenom předběhli," podíval se vítězně Olda na Alexijeve.

"Poslyš, Oldo!" trval na svém stanovisku Alexijev. "Nezdá se ti, že trochu moc riskuješ? Jako živá andělská encyklopedie jsi pro nás tisíckrát cennější než jako mrtvý hrdina!"

"Očesání našich robocenter bychom nenapravili ani za tisíc let!" řekl Olda. "Přitom jsme zjistili, že Mrzouti zahynuli. To je také dobrá zpráva. Celkově to za to stálo."

"Kdy ty dostaneš rozum?" vzdychl si Alexijev. "Jistě to za to stálo, ale nebýt několika šťastných náhod, mohlo to dopadnout zle!"

"Nemohlo," trval na svém Olda. "Udělal jsem s Máňou všechno možné, aby to dopadlo dobře. Byli jsme za chobotnicemi, nechali jsme si poradit i pomoci."

"Co se vlastně v Útočišti stalo za tu dobu, co jsme tam nebyli?" zajímal se Alexijev. "Kdo je tam teď? Jak víš, že se bude chovat přátelsky?"

Olda tedy vyprávěl, jaké dobrodružství s Máňou prožili na výpravě za zapomenutou paměť robotů. Ačkoliv se vlastně nic zlého nestalo, všichni se na ně dívali jako na hrdiny.

"Šťěstí zřejmě přeje připraveným," vzdychl si Alexijev. "Usnadní nám to situaci, proto vám to výjimečně projde. Měli bychom se připravit na záchranu lidí. Navrhují okamžitě začít klonovat paměti a telepatické orgány pro všechny nové profesory i studenty. Nevynecháme z toho ani naše děvčata, jde o příliš mnoho životů. Měli bychom začít přesvědčovací akci mezi pacienty. Každý, kdo ovládne zdejší roboty, uživí tisíce lidí. Nemusí mít všichni idarchon ani slýrib, postačí telepatie, ale pěstovat klony musíme začít hned. Začneme tedy?"

Zřejmě neočekával nic jiného než souhlas - a nemýlil se. Celý lékařský stůl jednomyslně jeho návrh přijal - snad s výjimkou dvou pacientů, kteří nevěděli oč jde.

"Dobrá - začněte všichni a teď - dobrou chuť!"

Alexijev se posadil a všichni se pustili do večeře.

"Pánbůh s námi!" vyjekla maminka Libora. "Lidi, co tu sedíte? Jestli to je pravda, chystá se konec světa! Mám tam muže a dvě děti! Co s nimi bude? Jak můžete klidně sedět a jíst?"

"Jezte také," radila jí Máňa. "To se vám jen zdá, že nic neděláme. Ve skutečnosti právě připravujeme další zázraky. Třeba to nepostačí na všechno, ale můžete si být jistí, že uděláme co můžeme."

"A co když už to na Zemi začalo?" vzlykla si.

"Klid, paní!" obrátil se k ní Alexijev. "Češi jsou nejbližší, budou na tom nejlépe. Kromě toho se na Zemi v této chvíli ještě nic neděje."

"Jak to můžete tak jistě tvrdit?" vyhrkla nedůvěřivě.

"Máme tam dvě telepatická štěňata, Leilu a Reka," odvětil lékař. "Sledují co se děje na Zemi a podávají nám zprávy. Můžete být klidná, dosud tam žádná katastrofa nenastala. Pravdu má i Máňa. Ačkoliv se to nezdá, už minutu připravujeme další zázraky a na dálku se radíme s jinými. Co bude potřeba, zařídíme. Klidně se zatím najezte a nechte to na nás."

"A nemůžeme vám pomoci?" nabídla se.

"Možná vaši pomoc neodmítneme," řekl vážně Alexijev. "Přihlaste se až začneme hledat dobrovolníky, ale bude to nejdříve za týden. Do té doby nám nemůžete pomoci."

"Proč až za týden?"

"To vám teď nestačíme vysvětlit," odmítl Alexijev. "Nechte nás dělat, co musíme."

"Ale - co ostatní?" ukázala očima do jídelny, kde právě probíhala večeře pacientů.

"Nechte si to zatím pro sebe, nanejvýš pro pár známých," varoval ji Alexijev. "Nebojte se, všichni se to dozvědí. Když to ale začnete zbrkle rozhlašovat, způsobíte paniku."

Dojedl - a vyšel z jídelny. Venku se za chvíli ozvalo syčení odlétajícího autobusu.

Z dětí se jako první zvedl Vít'a.

"Předběhli jste mě - ale vyšlo vám to!" prohodil k Oldovi. "Dobře, obletím robocentra, aby měla všechna úplnou paměť. Můžeme začít se stavbou sídliště, na ostatním se dohodneme potom. Víš, co mě napadlo? Měli byste se vrátit na Útočiště, by tam nebyli tak překvapení. Co kdyby nám pomohli? Ovládají přece roboty jako my."

"My už s tím počítáme!" přikývl Olda a obrátil se na Máňu. "Půjdeme?"

"Můžu s vámi?" vetřela se k nim Jarča.

"A já?" hlásil se Pepík.

"Půjde nás tam procesí!" usmál se Olda. "Nevadí. Teď už to jde, ale když si představím, jak to vypadalo včera..."

"To je fakt, ještě teď mě z toho mrazí!" otfásla se Marie.

"Tak jdeme!" poháněl je Pepík.

Ačkoliv byli opičkovití obyvatelé Chétezů vzrůstem menší, ovládali telepatii a bylo jich hodně, takže by snad mohli na nějakou dobu zásobování uprchlíků ze Země zajistit. Bylo by to pro ně snadné a vytrhli by tím pozenšťanům pořádný trn z paty. Dohoda s nimi byla naštěstí jednoduchá, sami se předháněli v nabídkách pomoci.

Na oplátku jim parta andělských učedníků předvedla léčení. Mrzouti Chétezům nikdy nepomáhali, naopak jim škodili, takže když děti uzdravily několik poraněných, vzbudily tím velké nadšení. Olda to zmínil vysvětlením, že nemohou uzdravovat příliš často, ale slíbil, že bude přemýšlet, jak to zařídit, aby si Chétezové mohli své nemocné léčit sami. Telepatie jim nechyběla, musel by jim dát pouze idarchon. Andělé by si to jistě dlouho rozmysleli, ale Olda by to riskl. Zmínil se také o tom, že se občas dají vracet k životu i mrtví.

"Předvedte nám to!" žadonili hned nejbližší Chétezové.

"Není to jednoduché," zkoušel se vytáčet Olda. "Nemáte tu žádného mrtvého. Jen tak to předvádět nejde."

"Mrtvého máme nedaleko!" vzpomněl si jeden z Chétezů. "Pojďme tam!"

Pozenšťané na sebe mrkli. Pravda, byli čtyři, ale - neškodilo by pomoci těmto milým, rozumným tvorečkům. Získat přátele je vždycky lepší než naopak.

Dali se tedy zavést do blízkého obydlí po Mrzoutech. Ke slibované mrtvole museli jít trochu hlouběji, ale v chodbě bylo světlo jako ve dne, takže ji brzy našli.

Olda ale zavrtěl hlavou, sotva ji z dálky spatřil.

"Oživovat mrtvé umíme jen krátce po smrti, dokud se tělo nezačne rozkládat," namítal. "Ten tady je přece mrtvý příliš dlouho - a vždyť to ani není nikdo z vás!"

"Bude to jen zkouška!" ujišťoval ho Dyrócid. "Když to nevyjde, nic se nestane."

Mrtvolou byla mumie zdejšího obyvatele, Mrzouta. Ležela na břiše a byla zahalená do zbytků jakési látky. Olda měl pravdu, byla příliš stará. Ležela tu z dob, kdy většina obyvatel zahynula, aby se malá skupinka jejich krajanů nemusela dělit s ostatními. Olda, Máňa, Jarča i Pepík se na ni dívali se zájmem jako na mumii nějakého egyptského faraóna, ale nikoho ani ve snu nenapadlo, že by se ta vysušená a stovky let mrtvá kostra dala oživit.

"Ukažte nám to..." žadonili všichni Chétezové kolem nich.

"Tenhle je přece mrtvý už stovky let, to vážně nemá cenu!" vytácel se Olda a ostatní z party mu přitakávali.

"Zkuste to - postačí nám, když uvidíme to světlo!" přemlouval je i Dyrócid.

"Chceme vidět světlo..." žadonily sborem opičky.

Děti se na sebe podívaly.

"Vždyť o nic nejde," ustoupila první Máňa. "Dnes už energii pro nikoho nepotřebujeme, proč jim neudělat radost?"

"No dobře," ustoupil i Olda. "Pojďte se rozestavit do kříže."

Ačkoliv mělo jít o pouhou demonstraci, puntičkářsky zaujali potřebné postavení a Olda ještě odkázal příliš zvědavé Chétezy, aby se vzdálili dál od jejich čtverce. Pak na sebe mrkli, nadechli se - a spustili.

Místo známého smutného tónu se chodbou rozlehl dunivý, stále stoupající tón ohlušující síly. Smutný byl, ale přitom byl nezvykle hluboký a silný. Olda, jeho kamarádi i Chétezové si okamžitě zacpali uši, ale nestačilo to, nedalo se to vydržet, ten tón je prostoupil skrz naskrz. Současně se mumie obalila žlutým světlem. Nebyl to ten známý bílý závoj. V tmavé chodbě se rozzářilo miniaturní žluté slunce, sálalo horkem a nepřestalo, ani když všichni čtyři přestali posílat energii. Ta koule ohně se stále roztahovala, až přehradila celou chodbu. Nepostupovala rychle, stačili jí ustupovat, ale oheň oddělil Jarču s Pepíkem. Zůstali na druhé straně a Olda je ztratil s očí. Napadlo ho, že to nevypadá dobře. Ani záznaky by se neměly přehánět a oživovat mumii asi nebyl nejlepší nápad. Neznámé síly se jim vymkly z rukou! Co to může udělat? To nikdo nevěděl. Instinktivně od toho couvali a zdálo se, že nejlepším řešením bude útek. Olda s Máňou mohli utéci ven, ale Jarča s Pepíkem mohli ustupovat jen hloub do stavby, odkud by se ven nedostali. Oldu napadlo uprchnout do sousedního vesmíru, ale s hrůzou zjistil, že nemá dost energie ani na otevření brány. Zářící slunce sálalo horkem, ale přitom pohlcovalo volnou energii, takže jim okolní energetické prázdno znemožnilo i tuto ústupovou cestu. Pozenšťané brzy pocítili strašlivý vlčí hlad a nesmírnou únavu. Jarča zřejmě při couvání narazila zády na stěnu a začala zoufale telepaticky ječet. Navzdory ohlazení ji slyšeli a Olda jí chtěl také telepaticky poradit, ať se otočí a utečou s Pepíkem a s Chétezy hlouběji do stavby. V té chvíli ale ohnivá přehrada - náhle zhasla. Tón také ustal, jako když utne. Všem chvíli trvalo, než si oslněné oči zvykly na normální světlo. Bylo ho v chodbě dost, ale ne ve srovnání s tím ohněm. Co spatřili, jim ale odvahy nepřidalo.

Uprostřed chodby, vyklizené nezvyklým ohněm, se pomalu obrátila a posadila - mumie Mrzouta. Vytřeštili na ni oči nejen Chétezové, ale i pozenšťané.

"Oldo - ono to šlo!!!" vyhrkla Máňa.

"To bych nikdy nečekal..." koktal Olda. "Vážně jsem myslel, že to nepůjde!"

"To jen energii nevysvětlíš!" řekla Jarča. "Podívejte se, jak vypadá! Vždyť ho to úplně obnovilo!"

Mrzout se udiveně rozhlížel. Bylo to poprvé, co ho pozemšťané viděli na vlastní oči za živa, v plné kráse. No, pravda, podle pozemských měřítek krásou zrovna nevynikal, ale rozdíl proti jeho vzezření před chvílí byl obrovský. Kde zůstala vyschlá, kostnatá mumie? Tyčkovité ruce a nohy byly najednou samý sval, stejně jako silný krk. Také obličej se zakulatil silnými žvýkačnými svaly. Místo vyschlé hnědé kůže byl Mrzout pokrytý kůží pískově žluto-červené barvy. Nejnapadnější na něm byly jeho tři oči. Vystupovaly z očních důlků ven, byly veliké jako dětské pěsti a krvavě červené.

"Kdo jste? A co tady děláte?" oslovil všechny telepaticky. "Chátró jedna, kde jste se tu najednou vzali? Co jste vůbec zač?"

"Pryč! Všichni pryč! Utíkejte!" reagoval na to také telepaticky někdo z Chétezů.

Opičkovití tvorové vyskočili, vzali nohy na ramena a rozutekli se. Dyróčid zkusil vzít za ruku Oldu a táhnout ho pryč, ale Olda se na útěk nedal a Dyróčid se po krátkém zaváhání jen trochu přitiskl k Oldově noze, ale zůstal s ním.

"Kdo jste, zakrslíci?" opakoval Mrzout nevlídně - a pomalu se postavil na nohy. Měl hodně přes dva metry a rázem se na všechny díval hodně svrchu.

"Jsme tu na návštěvě!" vzpomínal se Olda.

Okolní vesmír se naštěstí stačil doplnit volnou kosmickou energií a Olda se přestal cítit bezmocný, jako ještě před chvílí.

"Nikoho jsme sem nezvali!" odtušil Mrzout mrzutě. "Zvlášť ne takové... co tu děláte?"

"Ani jste nás zvát nemohli," řekl Olda. "Byli jste všichni mrtví."

"Cože?" zkoprněl Mrzout. "Kdo že byl mrtvý?"

Pravda, takové sdělení s ním mohlo pořádně otřást. Pokud by mu uvěřil.

"Všichni!" tvrdil mu dál Olda. "Jenom tebe se nám právě teď podařilo oživit."

"Nesmysl!" odsekl Mrzout. "Já přece nejsem mrtvý!"

"Ale byl jsi!" ujišťoval ho Olda. "Strašně dlouho jsi byl mrtvý. Ani jsme nevěřili, že by se nám ožívování podařilo."

Naštěstí to šlo - takže jsi zase mezi námi živými."

"Poslyš, ty škvvrně, co to blekotáš?" vyjel si na Oldu Mrzout hrubě. "Já že jsem mrtvý? Chceš, abych tě tady na tomhle místě praštil?"

"To by byl pěkný vděk za vzkříšení!" neudržela se Jarča.

"Jaképak vzkříšení?" vybuchl Mrzout. "To bych musel být nejprve mrtvý! Jen se na mě podívejte, jak jsem živý!"

"Chce nás zabít...!" varoval Oldu Dyróčid.

"Nechce," uklidňoval ho Olda. "Myslí si, že je silnější a že si na nás může dovolovat. Ani sám netuší, jak se mýlí."

"Mýlím se?" vykřikl Mrzout telepaticky. "Vy se mýlíte, vetřelci! Koukejte vypadnout, odkud jste přišli, nebo...!"

"Nebo co?" nedal se vyprovokovat Olda. "Nebo nás praštíš? Použiješ na nás svou sílu? Ale tu máš přece od nás!"

"Jste lháři!" opáčil Mrzout. "Zakrslí, mrňaví lháři!"

"Poslyš," obrátil se Olda na Dyróčida. "Oni byli všichni takoví?"

"Ještě horší!" odvětil v obavách Dyróčid. "Skoro se divím, že se ještě nepokusil někoho z nás zabít. Bylo by mu to podobné!"

"Kdo si to myslel?" vyštěkl na ně telepaticky Mrzout. "Tohle si nikdo ani myslet nesmí! Uráží to naše hnízda i našeho jedinečného, vznešeného ducha!"

"Jsi ze svého hnízda jediný naživu!" obrátil se k němu opět Olda. "Nikdo jiný už nežije, žádná hnízda nejsou. Ale jak se mi zdá, nebyl to dobrý nápad chtít oživovat zrovna tyhle!"

Poslední větou se opět obrátil na svého opičkovitého kamaráda, ale telepatil všesměrově, aby mu rozuměli všichni.

"Máš naprostou pravdu!" souhlasil s ním rychle Dyróčid. "Nebyl to dobrý nápad. Tvrdili jste ale, že to nepůjde."

"Samotné nás to překvapilo," povzdychl si Olda. "Teď nevím, co s ním budeme dělat."

"Utečme!" navrhl Dyróčid. "Než nás začne zabíjet!"

"Zabít nás nemůže," uklidňoval ho Olda. "On si jen myslí, že je silnější. Netuší, že síla svalů vůbec nic nerozhoduje."

"Aha!" vykřikl telepaticky Mrzout. "Zřejmě jste ozbrojeni!"

V té chvíli už držel v ruce předmět, podezřele se podobající pozemským zbraním. Olda sice věděl, že lidé této civilizace používají smrtící nástroje, ale viděl je poprvé.

"To je jejich ledová zbraň!" vydechl zděšeně Dyróčid, úplně ztuhlý hrůzou. "Teď už mu neutečeme!"

Mrzoutovi ale v téže chvíli vypadla zbraň z rukou. Udiveně se díval na své ruce, zplihle a bez vlády visící dolů. Nemohl pohnout ani prstem, nemohl je ani napřáhnout - od ramen dolů je měl ochrnuté. Máňa se rozhodla nečekat a Mrzouta částečně přimrazila. O pouhou vteřinku tím předběhla Oldu a jak se zdálo, ani Jarča a Pepík by o mnoho déle neváhali.

"Jak vidím, zdejší roboti tě poslouchají a kdykoliv ti dodají i zbraně!" obrátil se Olda na Mrzouta vyčítavě. "To už víme. Myslíš si ale, že jsi proto silnější? Mýlíš se!"

Olda za Mrzoutem otevřel bránu, zkoprnělého hromotluka zvedl očima a prohodil ho do sousedního vesmíru - Sibérie. Dříve než se hromotluk vzpomínal, brána se za ním zavřela.

"Vzkřísili jsme ho, ale nebylo to dobře!" obrátil se Olda na Dyróčida. "Musel jsem ho dostat mimo vliv jejich robotů, aby je nemohl použít proti nám."

Všichni svorně s Oldou souhlasili, nejvíce jistě Dyróčid.

"Už ho sem nevracej!" vykřikl rychle. "Uznávám, že naše přání bylo zpozdilé, měli jsme si to lépe prohádat, ale jen ho sem nevracej, nebo nás spoustu zabije!"

"Nezabije," ujistil ho vážně Olda. "Nevrátíme ho sem, byl by tu nebezpečný."

"Ještě že umíte otevírat ty díry!" oddychl si Dyróčid. "Co to tam ale bylo? Viděl jsem tam něco bílého, jako bývá u nás ve studených krajích daleko odtud."

"Viděl jsi to správně," souhlasil Olda. "Ta díra vedla do sousedního světa a opravdu je tam chladněji. Nech to na nás, my už to nějak vyřešíme."

"Kdybych vám mohl radit - zabijte ho," řekl vážně Dyrócid. "Nebo si myslíte, že se s ním dohodnete? Pochybuji o tom! A věřte mi - známe je dobře!"

"Zabít ho nemůžeme," vzdychl si Olda. "Leda kdyby to opravdu jinak nešlo. Zkusíme se s ním domluvit, ale ať to dopadne jak chce, sem ho už nevrátíme."

"To taky nedělejte, jestli máme být přáteli!" přikývl rychle Dyrócid.

"Mrzouta se nemusíte bát," ujišťoval ho Olda. "Tento svět je váš a my neuděláme nic, co by vám uškodilo."

Dyrócid se upokojil, ale Máně se to nezдалo.

"Poslyš, Oldo - co bude dělat v Sibírii? Moc oblečený není a tam je přece mráz!"

"Já vím," řekl Olda. "Ale co s ním? Nechat ho tady? To by bylo nebezpečné, vzpomeň si, když nás chtěl zabít ten minulý, ani na to nepotřeboval ruční zbraň a dokázal to i na dálku! Byla by jen otázka času, kdy by tohohle napadlo použít proti nám roboty. Nemůžeme ho vzít ani do Andělského světa - tam je sice teplo, ale roboti by ho tam poslechli také a my sami ještě pořádně nevíme, jaké zbraně tam jsou připravené. Ještě by nám tam mohl znemožnit život!"

"No jo - máš pravdu!" uznala Máňa. "Ale pořád mi to připadá moc kruté!"

"Radši se vrátíme," navrhla Jarča. "Alexijev něco vymyslí!"

Olda, Máňa, Jarča a Pepík se proto rychle rozloučili a vrátili se do sanatoria. S výsledky jednání s Chétezy mohli být spokojeni, jen Mrzout v Sibírii jim kazil náladu.

Alexijev už na ně čekal.

"Zprávy ze Země jsou trochu lepší," řekl už zase klidněji. "Konec světa se zřejmě konat nebude. Brazílie si sice stěžuje a chtěla by se soudit o náhradu, protože jim panika způsobila nějaké škody i v civilním sektoru, ale nikdo ji nepodporuje. Nebylo to vinou Němců. Všichni jim fíkájí - neměli jste si začínat válku, dobře vám tak. Myslím si, že je to tak správně. Po těch zkušenostech si na Nové Německo nikdo netroufne a jak se zdá, Němci sami nikoho napadat nechťejí. Jestli se nestane nic zvláštního, dopadne tahle krize jakž-takž dobře. Klonování ale nezastavíme - jednak to dost dobře nejde, za druhé - čím dřív to budou mít všichni, tím lépe."

"Však by to bylo hrozné, kdyby lidi nedostali rozum!" poznamenala Máňa.

"Zastavili se na krok od propasti," vzdychl si Alexijev. "Lidstvo je pořád barbarské, to nemůžeme popřít. Pořád je to napnuté, ale zdá se, že se to může už jen zlepšit."

Vypověděli mu naopak, jeden přes druhého, jak uspěli na Útočišti.

"S Chétezy jste to dohodli dobře," pochválil je. "I kdyby to nebylo potřeba, budeme-li připraveni, tím lépe. Mít přátele je vždycky výhoda. S tím Mrzoutem je to nesmírně zajímavé. Věřím, že jste to nečekali, ani já bych to neřekl. Nu, aspoň víme, že i to je možné. S Mrzoutem bude nejspíš těžké pořízení, ale buď se s námi domluví, nebo mu vyhradíme místo někde, kde nebude nikomu překážet. Sám toho moc nezmůže."

"Chtěli jsme udělat radost Chétezům," vysvětlovala Alexijevovi Máňa. "Nezlobíš se?"

"Proč?" usmál se shovívavě Alexijev. "Bylo to neuvážené, ale nedá se to považovat ani za klukovinu, natož za nějaké darebáctví. Prostě jste vyzkoušeli, že to jde i v tomto případě. Nakonec - kdyby s nimi byla řeč, mohli bychom jich vzkřísit i víc. Nezapomeňte, že všichni nemuseli být zlí. Našla se tam sice banda darebáků, která ostatní vyvraždila, ale ti vyvraždění za to nejspíš ani nemohli."

"Nebyl bych si tím tak jistý," vrtěl hlavou Olda. "Ten vzkříšený podle tebe patřil mezi oběti, ale po probuzení se choval stejně jako ta banda."

"Pokusíme se s ním přesto domluvit po dobrém," trval na svém Alexijev. "Musíme to ale dělat opatrněji. Nechte mi ho na starost. Pokusím se mu vysvětlit, že jeho svět teď patří jiným, takže se tam už nemůže vrátit. Kdyby to přijal, jakože mu nic jiného nezbyvá, mohli bychom mu vzkřísit pár dalších, aby nebyl sám, a vyhradit jim nějakou enklávu, kde by mohli žít."

"Viš, Ivo," pokračovala Máňa, "Mrzouty bych radši nechala na pokoji. Napadlo mě ale vzkřísit nějakou opravdovou pozemskou mumii. Nějakého faraóna, nebo raději kněze, to přece byli vzdělanci! Viš, co bychom se od něho dozvěděli? Vědci na Zemi celá staletí pracně luští hieroglyfy - on by je plynule četl! Dohadujeme se nad jejich životem - od něho bychom se dozvěděli všechno a hned. A co takhle vzkřísit ještě jiné? Neolitického Ötzi, pra-anglického Lindow-mana, nebo nějakou mumii z Číny...?"

"Zadrž!" zarazil ji Alexijev. "Napadlo tě, jestli by s tím souhlasil i ten farao?"

Máňa zůstala stát jako omráčená.

"Myslíš, že by mu to vadilo?" opáčila nejistě.

"Jen si to uvědom!" pokrčil rameny Alexijev. "Ocitne se ve světě, který nezná. Země je úplně jiná než byla za jeho časů. Nebude si mít s kým popovídat, nebude mít přátele... Na nás se může dívat nepřátelsky. Uvidíš, jaké problémy nás ještě čekají s Mrzoutem!"

"To je snad něco jiného!" namítla Jarča. "Pro Mrzouty jsme vetřelci, proto nás nemají rádi, ale farao by byl přece člověk jako my, ne?"

"Ani ten vzkříšený Mrzout nemohl vědět o našich sporech s jeho krajany," vrčel Olda. "Přesto se proti nám postavil. A hned se zbraní v ruce! Bude to pěkná cháska!"

"Poslyšte," pokusil se to uzavřít Alexijev. "Je dobře, že jste tu možnost objevili, ale tady bych se rozhodně neukvapoval. Nejsem zásadně proti pokusům tohoto druhu, ale měly by být pod vědeckou kontrolou. Vzkříšení Mrzouta nebyla klukovina, ale to neznamená, že bylo dost uvážené. Co takhle předem připravit vzkříšenému prostředí, jaké znal? Aby nedostal šok, hned až se probere."

"Měli bychom si to lépe promyslet," souhlasil Olda. "S Mrzoutem to bylo opravdu moc partyzánské. Všichni jsme ale mysleli, že to nepůjde, že jen uděláme pro naše nové kamarády nějaký světelný efekt. Nikoho z nás nenapadlo, že by to mohlo jít! Samo vzkříšení neprobíhalo obvykle, efekty při něm byly trochu jiné než normálně... Ted' ho máme na krku, ale musíme se o něho postarat, v Sibérii dlouho nevydrží..."

"To už nějak uhradíme," mávl rukou Alexijev. "Bud' se s ním dohodneme po dobrém, nebo mu vyhradíme mu nějaký vhodný životní prostor, necháme ho tam a přestaneme si ho všimát. To mě v této chvíli netrápí. Hlavně když na Zemi nenastane konec světa."

"Kéž by," vzdychl si za všechny Olda.

Hrozba

Nepatřičného kufříku na presidentově stole si první všiml strážný, když zběžně prohlížel presidentovu pracovnu. Naštěstí mu došlo, že takový kufřík nikdy neviděl a už vůbec ne u presidenta. Neváhal proto vyhlásit bezpečnostní poplach. Přivolaný pyrotechnik kufřík zběžně prohlédl a rozhodl se odvézt jej pomocí nejnovějšího robota mimo budovu, aby mohl být naložen, odvezen a zneškodněn.

Vyvezení proběhlo hladce, ale než mohli kufřík naložit do auta pro nebezpečné náklady, přiběhl od presidentovy kanceláře další strážný a zoufale na všechny mával jakýmsi papírem.

"Zadržte!" volal na pyrotechniky.

"Co je?" usmíval se na něho šéf pyrotechniků.

"Snad to nechcete nechat explodovat někde za městem?" volal na něho strážný.

"A kde jinde?" podivil se otázce pyrotechnik.

"Protože - podle toho dopisu je to - atomová bomba!" vyhrkl strážný. "Jestli to odpálíte jako nějakou běžnou výbušninu, vezme to s sebou půlku města!"

"Cože?" zesinal trochu šéf pyrotechniků. "Nekecej!"

"Je to tady napsané!" strkal mu před oči strážný papír. "Sakra chlapi, tohle leželo pod tím kufříkem na stole u presidenta, berte to vážně!"

Pyrotechnik mu skoro vytrhl papír z ruky.

"Vážený pane presidente!" začal číst nahlas. "V kufříku na vašem stole je atomová nálož z vašich vlastních armádních skladů. Prozatím ještě není aktivovaná, nechceme vás vyhodit do stratosféry s větší částí města, ale pozor - je funkční! Chápejte ji jako vážně míněnou hrozbu!"

"A sakra!" zaklel druhý pyrotechnik. "A my jsme to chtěli trhnout dvoustovkou tritolu! To by byla podstatně větší prskavka než cokoliv jiného!"

"Proč vám hrozíme?" pokračoval ve čtení první. "Chceme jen spravedlnost. Vaše země je přední světová vojenská velmoc. Kdybyste používali vojenskou sílu k obraně, nestál byste tu s nastraženou a funkční atomovou náloží. Vaše armáda ale právě teď okupuje cizí území a vraždí tam lidi, kteří vás ničím neohrožovali. Chceme, abyste to co nejrychleji zastavil!"

"Cože? Kdo si tohle dovoluje?" vybuchl jeden z přihlížejících strážných.

"Nevím," odvětil šéf pyrotechniků, aniž odvrátil oči od podivného dopisu.

"Čti dál!" naléhal na něho jeho kolega.

"Mohli bychom se postavit proti vaší armádě, ale nemělo by to význam, vaši vojáčky za nic nemohou. Vy jste ta pravá osoba, které je třeba pohrozit, aby vaše armády vyklidily území, okupované proti mezinárodnímu právu vašimi vojsky. Dáváme vám na to měsíc. Když do té doby náš požadavek nesplníte, přijdeme pokračovat v jednání, ale až s vaším nástupcem, vy už tou dobou budete v pekle. Uvědomte si dosah naší hrozby! Máme stejně snadný přístup nejen do vaší pracovny, ale i do vašich protiatomových krytů. Ani letadlo vás před námi nespasí. Nejtěžším zločinem byla odjakživa vražda a absolutně největším je proto vyvolání války, neboť v sobě drobnějších vražd zahrnuje příliš mnoho. Ukončete ji tedy! Pokud to neuděláte, počítejte s těžším trestem, než je pobyt v pekle zvaném Gehenna. Tam byste mohl mít známé - naše peklo by ale bylo horší."

"A sakra!" zaklel jeden pyrotechnik. "Co s tím budeme dělat?"

"Zavolejte na to atomové vědátory!" napadlo jeho šefa.

"Mám nápad!" vyskočil strážný z presidentovy ochranky. "Dole v protiatomovém krytu jsou měřiče radioaktivity! Co ten kufřík opatrně změřit? Co kdyby to byla jen atrapa?"

"Výborný nápad!" rozzářil se šéf pyrotechniků.

Chlapi z ochranky odběhli a zakrátko byli zpátky s radiometrem. Výsledek ale nikoho příliš nepotěšil.

"Ten kufřík je mírně radioaktivní!" zahučel zaraženě chlap, co s přístrojem manipuloval. "Životu nebezpečné záření to ještě není, ale - atrapa to zřejmě nebude!"

"Necháme to na vědce!" rozhodl šéf pyrotechniků. "Ted' už to není naše věc!"

"Přijeli papaláši!" hlásil další přibíhající chlap z ochranky. "Chtějí tu bombu vidět!"

"Páni - a já měl jít s rodinou na dovolenou!" popadl se kdosi za hlavu.

"Na tu zapomeň!" potřásl nad ním dobrácky hlavou kolega. "Ted' bude fořr, jaký jsi tady ještě neviděl. Až se to dozví president...!"

"Myslíš, že mu to řeknou?"

"Myslíš, že se někdo odváží mu to zatajit?" opáčil další.

"Že jsem se raději nedal k mariňákům!"

Ten povzdech ani nevyvolal smích. Všichni věděli, že je zle. Nastanou únavné výsledky, o jakých se dosud nikomu ani

nezdálo. A dovolená? Tady jde o státní tajemství, pro které by se mohla za mnohými nadlouho zavřít mřížovaná vrata. Důstojník z ministerstva obrany vkrácel mezi hloučky jako bůh války.

"Tady také nikdo nic neví?" zahlaholil. "Nikdo nic neviděl? Nevadí, vezmeme to po pořádku. Kdo tu bombu objevil jako první?"

"A je to tady!" vzdychl si postižený strážný odevzdaně. "Já jsem to našel. Měl jsem si dnes raději zlomit nohu!"

"Jen klid!" přeměřil si ho očima důstojník. "Zdejší bomba je už druhá."

"Druhá?" podíval se na něho udiveně strážný. "Ale byla v prezidentově pracovně! Může být ještě něco horšího?"

"Může," mávl rukou důstojník. "O prezidentově pracovně ví kdekdo. Tu první ale našli v protiatomovém krytu záložního nejvyššího štábu, ani nechtějte vědět, kde to je! Tam je to teprve ten pravý průšvih! Ohrožení obranyschopnosti vlasti! Výzrazení nejvyššího vojenského tajemství! Proti tomu je tohle skoro nevinná prkotina. A to ještě nikdo neví, jak se ty atomové hlavice dostaly z tajných skladů! Mimochodem, chybí hned čtyři, dvě se ještě hledají."

"To nechci vidět!" odevzdaně vzdychl strážný. "To vypadá ještě hůř!"

"To tedy ano!" souhlasil důstojník. "Ti, co vyhrožují, mají čím výhrůžky splnit. Musíme je chtít - nechtě brát vážně."

Rozhovor presidenta s jeho tajným poradcem se konal, jak jinak, za zavřenými dveřmi a beze svědků.

"Klíčová otázka zní - ustoupit vydírání, nebo neustoupit?" řekl vážně prezident.

"Být či nebýt, to je otázka, chcete říci?" usmál se trochu poradce. "Všichni teď od vás čekají, že neustoupíte. Tady jde ale opravdu do tuhého. Když neustoupíme, neobětujeme vás. Co tou obětí získáme? Vyšší prestiž presidenta? Ale k čemu nám bude prestiž mrtvol? Nebo prestiž jeho nástupce? To samé, nehledě na to, kolik by stála nová volební kampaň. Neustoupit má smysl jen když zisk převyší ztráty."

"Tajné služby..." začal prezident, ale jeho poradce ho nenechal domluvit.

"Tajné služby dělají co mohou," souhlasil. "Tomu věřím. Jde o to, co mohou dělat, když proti nim stojí... tohle!"

Podal prezidentovi fotografii, kterou vytáhl z desek ležících před sebou. Záběr ukazoval jen kus prázdné, strohé chodby.

"Odkud to je?" přelétl ji prezident rychle očima. "A co tam vlastně má být?"

"Jen se podívejte pozorněji!" vybídl ho poradce. "Je to z vašeho bunkru. Tajný záložní bunkr velitelského štábu, odkud máte velet v případě atomové války."

"To je..." zesinal prezident.

"Místo, kde se na vašem stole nacházela druhá z těch čtyř atomových bomb. Pořádně se na ten obrázek zadívejte! Je to jen obraz z bezpečnostní kamery, ale - je příliš důležitý!"

"Já tam ale nic nevidím!" podíval se prezident na poradce bezradně. "Leda... myslíte ty nezřetelné obrysy... tady u stropu?"

"Ano, právě ty," přikývl poradce. "Když je ale trochu zpracujete a zvýrazníte počítačem, stanou se zřetelnějšími."

Podal mu druhý obrázek. Byl skoro totožný, ale na snímku byl jasně patrný obrys jakési postavy. Malé dítě s kufíkem, vznášející se až těsně pod stropem.

"Co to je... u všech...?"

"To je něco, s čím nepohne žádná tajná služba ve světě!" řekl temně poradce. "Nebudu vás už napínat. Je to vesmířan. Známe je pod jménem andělů."

"Chcete mi tvrdit, že máme proti sobě bytosti z vesmíru?" pochyboval prezident.

"Dosud jsme o tom měli jen nepotvrzené fámy," odpověděl poradce. "Tohle jsou historicky první snímky andělů, lidským očím neviditelných bytostí, vznášejících se podle libosti. Jedna vám tady právě nese neviditelný kufík s atomovým pozdravem... naštěstí pro nás se objevila aspoň náznakově v záznamech."

"Kamery ji tedy trochu vidí!" vyhrkl prezident. "Nebylo by možné nějak ji... chytit?"

"Uvítal bych to," souhlasil poradce. "Kdyby... tady je ta druhá zapeklitá okolnost. Včera ve vašem bunkru pořádali každoroční pravidelné cvičení. Po celých čtyřiašest hodin byly protokolárně uzavřené všechny hlavní i vedlejší pancéřové vchody. Do bunkru ani ven by se nemohla dostat ani myš. Uprostřed cvičení objevili atomovou bombu. Vyhlásili poplach, ale žádný vchod neotevřeli a všechny prostory včetně vzduchotechniky prohledali. Bezvýsledně. Pak po důkladné prohlídce záznamů kamer našli ten obrys. Byla to pro ně důležitá informace: vetřelec je zřejmě neviditelný. Pod tímto dojmem prohledali bunkr ještě jednou, důkladněji. Opět bezvýsledně. Navlékli se proto do ochranných masek a zaplnili bunkr nervovým plynem. Otrávil se přitom dva kuchaři, ti pitomci měli nějaké... vadné masky... ale vetřelce ani jeho tělo opět nenašli. Zkrátka - už tam nebyl. Vyplývá z toho další, ještě důležitější informace. Vetřelec je nejen neviditelný, ale dokáže procházet betonem i skálou. Dobrý, co?"

"Kdyby dokázal jen procházet zdi..." posteskl si prezident.

"Ano, přesně tak," přidal se poradce. "Nehmotný duch by nám nevadil. Jenže on tou zdí projde nejen sám, ale může přitom pronést i setsakra hmotnou atomovou bombu, to je na tom to podstatné! Píše vám, že na světě neexistuje místo, kde budete před nimi bezpeční. Asi bude lepší mu to věřit."

"To je ovšem vážné," podotkl prezident. "Co tedy míníte? Ustoupit nebo neustoupit? Jak jistě víte, poslechnu vás."

"To vím," přikývl poradce. "Tak tedy - klíčová otázka je: ustoupit nebo ne? Ústup může znamenat určitý pokles popularity, setrvání vypadá na jistou smrt. Co je pro nás výhodnější? Živý, ale slabý prezident, nebo mrtvý hrdina?"

"To teď záleží jen na vašem názoru," sklonil hlavu prezident.

"Nejen na mém," podotkl poradce. "Tohle jsme museli projednat v grémiu... Výsledek je ale pro vás příznivý - tedy, pro váš život. A možná na tom ještě trochu získáme..."

"Jak to myslíte?" zeptal se ho prezident s neskrývanou nadějí v hlase.

"Naštěstí se ten anděl neobjevil jen u nás," pokračoval poradce. "Druhá taková návštěva se odehrála na druhé straně... zřejmě to myslel globálně. Pro nás je to vlastně nabídka čestného ústupu. Můžeme naše armády stáhnout, ale vydávat to za naplnění dohody s druhou stranou. Když druhá strana stejně tak paritně ustoupí ze sféry svého zájmu, dá se to celkově předhodit davům jako mírový proces. Nebude to vypadat tak zbaběle, můžeme to naopak nazývat naším vítězstvím, vy zůstanete naživu a ještě získáte gloriolu mírotvůrce."

"Geniálně vymyšleno!" oddychl si prezident.

"Naštěstí pro nás to andělé udělali rovnovážně na obou stranách," podotkl poradce. "To není tak zlé, jako kdyby to bylo jednostranné. My tedy ustoupíme, ale ti druzí také... na obou stranách získáme čas... Nemluvíme o Číně, tu to postihlo také. Prvořadým úkolem bude pátrání po těch bytostech, ale budou se tím zabývat všechny největší tajné služby světa."

"Až ty bytosti odhalíme, myslíte, že se je pokusíme... eliminovat?"

"To se rozumí!" přikývl poradce. "Nemůžeme je nechat narušovat naše zájmy... Někjaké poznatky už máme, jen to zatím nestačí na úspěšnou akci..."

"To jistě... jaké poznatky máte?"

"Objevíli jsme jejich filiálku v Evropě," řekl poradce jen jako mimochodem. "Založili si malou cestovní kancelář, přitom jenom jako bokem léčí lidi... nejspíš si také chtějí mezi lidmi vypěstovat image dobrodinců... Ale začali s tím v příliš malé zemičce, vypadá to jen na pouhý pokus... Zkrátka to nejsou jejich hlavní síly, jen to testují a útokem bychom je jen rozdráždili... Musíme dočasně použít taktiku pružného ústupu, až potom přijde na řadu najdi a znič..."

"No jo... Evropa..." odfrkl si s despektem prezident.

"Evropa byla problémová od pádu Říma," zamyslel se poradce. "Zakořenilo tam nejvíc křesťanství, teď zase lidská práva... není to tam vůbec jednoduché... Ta malá zemička by nám nevadila, na tu by stačila jedna lithiová bomba, ale oni do toho zatahují i okolní země, hlavně Německo, Rakousko a Polsko."

"Dozvíme se aspoň, kdyby se to znenadání otočilo?" zeptal se prezident.

"Jistě - přechod od jedné taktiky k druhé bude vyžadovat vaši účast," přikývl poradce.

"Ale do té doby..." nadhodil prezident.

"Do té doby to na vás nezávisí," uzavřel diskusi poradce.

"Budu tedy očekávat vaše příkazy," řekl prezident.

"Jen rady!" opravil ho poradce.

Návraty

Olda, Máňa a Jarča se dohodli, že na počest záchrany světa odloží učivo. Jarča navrhla výlet do Prahy, ostatní byli pro. Jen Vít'a s Pepíkem prohlásili, že budou zušlechťovat roboty a stavět města, načež odletěli na okružní cestu kolem světa s novým letadlem typu UFO.

"Co kdybychom si to staré UFO vypůjčili a udělali poprask na Václaváku?" navrhla se šibalským úsměvem Jarča.

"Já bych se moc nezviditelňoval," odmítl to Olda. "Neukazujme d'áblům, co máme."

"Stavila bych se raději ve škole a zkusila ukecat pár bývalých spolužáků," navrhla něco jiného Máňa. "Jsme přece v jiné situaci než dříve."

"To beru," přikývl Olda. "Michal se parádně chytne za nos. Co mohl s Vít'ou dokázat, kdyby necouvl! Ale říkejte si co chcete, Michal byl vždycky z kluků nejlepší."

"Jen se ho nezastávej!" usekla jeho nadšení Máňa. "Zbaběle couvl, sotva se ukázalo, že to s maturou nemusí být jednoduché!"

"Nezkusíme to s Jitkou Kučkovou?" mrkla na Máňu Jarča. "Měla cukání už předtím."

"A nedělala to jen aby mohla drbat?" napadla Máňa také její nadšení. "Měla jsem takový dojem, nejvíc na mě vyzvídala, jestli jsem byla nebo nebyla před Oldou nahá..."

"Byla k nám nejbližší," namítla Jarča. "Jak bych to řekla - vstupní pohovor má za sebou."

"Zkusit to s ní můžeme," svolila Máňa. "Ale to ti povídám - hučet do ní moc nebudeme. Buď se sama a včas rozhodne, nebo jdeme o dům dál."

"Hučet nebudeme do nikoho," potvrdil Olda.

"Kam jinam bys ještě šla?" vyzvídala Jarča na Máně.

"Třeba za Katkou," navrhla Máňa. "Nebo za Lidinou. Šikovných a chytrých holek se ve třídě jistě najde víc."

"Dobře," řekl Olda. "Další možnost je jít za Faustkou. Měla by mít přehled, kdo je na tom nejlépe a komu to můžeme nabídnout."

"Ta ti bude radit, jak bys ji zbavil nejlepších žáků!" odfrkla nesouhlasně Jarča.

"Hele - Faustku jsem trochu poznal," řekl Olda. "Vypadá přísně, ale jestli někomu jde o blaho žáků, je to ona. Ona a Hrdinová jsou prostě učitelé pašáci. Pak jsou menší pašáci, jako třeba Kružík. Proháněl mě nespravedlivě, ale nakonec uznal chybu. Nejhorší jsou hudlaři, jako Havránek. Sedí si na svých argumentech a můžeš je stokrát vyvrátit, vede si svou. Prostě je to pitomec, i když učitel."

"To si troufáš! Ještě že už na tebe nemůže!" řekla Jarča.

"A není to tak?" opáčil Olda. "Nebyl lepší Horák ve výtvarce? Taky by mohl tvrdit, že podvádím. Kroutil hlavou, ale chlapecky přiznal, že to možné je a nedělal problémy. Ale musíte všichni uznat, Faustka nám pomohla nejvíc!"

"Dobře, šla bych i za ní," přistoupila na to Máňa. "Ale nejprve bych šla do naší třídy, ty jsme přece znali nejvíc."

Do školní budovy vstupovali přece jen s trochu divnými pocity. Jak je to dlouho, co sem sami chodili? Ve škole bylo ticho, všude se vyučovalo. Došli k jejich bývalé třídě. Také tady bylo ticho, jen zevnitř bylo slyšet Hrdinovou.

"Počkáme na přestávku?" špitla nesměle Máňa.

"Myslím, že ne," řekl Olda. "Hrdinová nám jistě nějakou výjimku uzná."

A odhodlaně zatřel dveře.

"Prosím, vstupte!" ozvalo se zevnitř.

Vstoupili všichni tři.

"A hleďte, naši maturanti!" uvítala je Hrdinová. "Co jste nám přinesli?"

"Nabídku," odtušil Olda. "Přišli jsme vám přerušit vyučování. Už jste, doufám, slyšeli, co se stalo u pobřeží Brazílie? Slyšeli jste také, co hrozilo?"

"Slyšeli," zvažněla Hrdinová. "Zaplat' pámbu, že to tak dopadlo!"

"Naštěstí konec světa nehrozí," pokračoval Olda. "Připravovali jsme se ale na nejhorší, kdyby nastala katastrofa, o jaké se mluvilo, zachránili bychom jen pár milionů lidí. Jsme rádi, že se nic nestalo."

"Vy jste chtěli někoho zachraňovat?" zpozorněla Hrdinová.

"Máme mimozemské možnosti, to už přece víte," řekl Olda. "Podívejte se, vypadá to, že brazilská krize skončila, ale jistě víte, že k celosvětové katastrofě chyběl krůček. Kdyby se to stalo, nabídli bychom záchranu - možná dvaceti milionům lidí. Víc by bylo nad naše síly. Obě Ameriky a Afriku by to nejspíš spláchlo, dřív než byste si to tady v Evropě uvědomili. Když si představím paniku, jaká by nastala, až by ničící vlna smetla půlku Evropy, neviděl bych moc naděje ani pro vás. Naštěstí už to nehrozí a my jsme vám přišli nabídnout - pojďte a dejte se k nám! Dnes je to jiné než před rokem. Zájemcům můžeme nabídnout studia na mimozemské univerzitě. Máme už dvě, lékařskou a technickou."

"Komu je ale vaše nabídka určena?" zeptala se ho vážně Hrdinová. "Všem žákům, nebo jen některým?"

"Chytrým a spravedlivým lidem," odpověděl Olda. "V téhle třídě je jich víc, můžeme mezi ně přibrat i rodiče. Počítáme i s vámi, paní učitelko. Dejte se k nám také!"

"Potřebujete snad učitele?" podívala se na ně zkoumavě.

"Jak se to vezme," usmál se Olda. "Bereme hlavně lidi chytré a spravedlivé. U nás se dá naučit všechno, učitele teď budu dělat i já, takže budeme vlastně kolegové. Ale učit není totéž co vychovávat. Vychovávat je víc a vy byste to jistě uměla. Já zatím ne."

"Pokud jde o tvé spolužáky, budeš asi nejspíš přesvědčovat Michala, Luboše a Ivana. Možná ještě Járu a nevím, asi Karla... Co jim chceš vlastně nabídnout?" snažila se to zamluvit Hrdinová.

"Michala bych bral hned, paní učitelko," odpověděl Olda. "Ivana - možná. Z kluků ještě Honzu, Máňa s Jarčou asi vyberou pár holek, ale Járu, Luboše a Karla - v žádném případě!"

"Proč?" zarazila se. "Luboš přece patří k nejchytřejším! A Honzovi škola moc nejde!"

"Víc než chytré potřebujeme spravedlivé," řekl Olda. "Když Honzovi přidáme maličko inteligence - a to my dovedeme - naučí se všechno a zvládne nejen maturitu, ale i tu vysokou. Járu a Karla snad taky znáte. Svěřila byste jim vládu nad životem a smrtí? Já ne. A Luboše si už vůbec pamatuji jako podrazáka. Chytrý je dost, ale čest není jeho silná stránka. Takové tam nepotřebujeme ani náhodou."

"Tak taková kritéria vy uplatňujete?" rozbřesklo se jí. "Spravedlnost? To není nejhorší!"

"Kdo je u tebe podrazák?" ozvalo se v té chvíli ze třídy.

"Ty, Luboš!" odpověděl mu nahlas Olda. "Vzpomeň si na naši sázku. Vsadil ses kdysi, že jistý hrozící průšvih vezmeš na sebe. Nejenže jsi to nesplnil, ale pak jsi ještě křivě svědčil. Jen si na to vzpomeň!"

"To mi ale nemůžeš dokázat!" vybuhl Luboš.

"Nic ti nepotřebuji dokazovat," řekl Olda. "Prostě si to pamatuji a ty jistě taky. Tenkrát jsi narazil nejvíc, když ses spolehal, že ti nikdo nic nedokáže."

"Jak to chceš ale dokázat dneska?" opakoval Luboš.

"Musím snad něco dokazovat?" usmál se Olda. "Nemusím. Oba dobře víme, jak to bylo. A nehraj si na uraženého. Možná tě tam vezmeme později, až vyrosteš a uvědomíš si, jakou cenu má čest. Teď ještě ne, teď jsi na to moc... nedozrálý."

"Lháři!" vybuhl Luboš. "Důkazy nemáš, jen urážíš a lžeš! Za takové urážky by ses měl omluvit, ale to ty asi nedokážeš, co? Tak si aspoň nehraj na spravedlivého!"

"Ty nepřestaneš?" usmál se trochu smutně Olda. "Chceš to s větší ostudou?"

"S jakou ostudou? Nemůžeš mi vůbec nic dokázat!" trval na svém Luboš.

"Jak chceš!" pokrčil Olda rameny. "Kdo chce vidět důkaz, ať na pár vteřin zavře oči!"

Mrknutím zkontroloval, že i Hrdinová na chvilku zavřela oči - a vyvolal si do telepatie okamžik, kdy se s Lubošem vsázel.

"Něco takového nemůžeš dokázat ani teď, ani po obědě," tvrdil Luboš.

"Dokázal bych ti to hned, ale byl by průšvih. Kdyby nic jiného - sousední vesmír smrdí jako zkažená vajíčka."

"Tvrdit si můžeš co chceš, záleží na tom, jestli chceme věřit nebo ne. Co když naopak sousední vesmír - tedy, pokud existuje - voní jako růže?"

"Tak pozor," zvedl prst Olda. "Netušíš, jak snadno bych ti to mohl vyvrátit!"

"Snadno?" rozesmál se Luboš. "Na to klidně vsadím i svůj počítač - a mám jistotu, že na něm budu hrát hry ještě hodně dlouho!"

"Počítač si nech. Ale když prohraješ, vezmeš ten průšvih na sebe a vymyslíš si k tomu nějaké hodně věrohodné vysvětlení, platí?"

"A co vsadíš ty?" opáčil klidně Luboš.

"Hlavu tyrannosaura, jestli si na ni chvilku počkáš."

"Dobře, můžeme se vsadit. Až ji přineseš..."

Olda přerušil reminiscenci. Všichni si začali protírat oči, ačkoliv právě oči při té ukázce nejvíce odpočívaly.

"Dál to znáte," řekl Olda. "Otevřel jsem okno do sousedního vesmíru, tam právě padaly německé bomby a jedna vymetla školní jídelnu. Byla to frajeřinka, odnesl jsem ji spravedlivě. Až sem to bylo v pořádku, patřilo mi to. Ale jak se zachoval Luboš? Podle sázky měl nést část následků, ne-li všechny. Místo toho svědčil proti mně a navíc křivě. Je to tedy křivák. Takové tam nechceme a nebereme."

"To sis vymyslel až teď!" zaječel Luboš.

"Reminiscence se podobají filmu, ale na rozdíl od filmu se nedají ošálit trikem," opáčil klidně Olda. "Jsou tak podrobné, že se prostě nedají vymyslet. Mohu takhle zobrazovat i své představy, ale budou schematické jako kreslený film. Sám jistě nejlépe víš, že to bylo naprosto pravdivé. Do posledního smítka na podlaze!"

Skoro celá třída se dívala na Luboše, že by od něho pes kost nevzal. Luboš pochopil, že mu nevěří nikdo. Nenašel zastání ani u Édy, který jindy stál zásadně proti Oldovi. Nevěděl, co si má počít. Tak zle se proti němu spolužáci ještě nikdy nepostavili. Nejhorší na tom bylo, že všechno byla pravda, jenže teď už nebyla jen mezi ním a Oldou, teď ji znali všichni!

"Proč jsi to nepoužil už tenkrát při vyšetřování?" mračila se na Oldu trochu Hrdinová.

"Byla to přece i moje vina," odvětil Olda. "Raději jsem to vzal na sebe. A reminiscence nejsou na Zemi uznávané jako důkaz. Luboš může pořád tvrdit, že mu nikdo, nikdy a nic nedokáže a pokud jde o lidské soudy, má pravdu. Pro nás ale zůstane křivákem. Ani ne proto, že to nevzal podle sázky na sebe, jako pro jeho křivé svědectví potom."

"Měl jsi s tím přijít už tenkrát, soudný člověk nemůže něco takového jen tak pominout," namítla Hrdinová.

"Soudný člověk a soudce jsou často významově velice odlišné pojmy," usmál se smutně Olda. "Pozemské soudy nejsou na něco takového zvyklé, nejspíš by to jako důkaz nepřijaly, tak jako by nepřijaly svědectví zvířete. Tenkrát se mi zdálo lepší vzít všechno na sebe, beztak jsem na tom měl vinu největší. Ale to jsou staré záležitosti. Dnes chceme některým nabídnout, aby se k nám přidali. Kdo se obává, že na studia nestačí, toho uklidním. Umíme přidat na inteligenci. Hlupák se stane vynikajícím žákem, schopný géniem a kdo byl génius už na Zemi, bude u nás ještě chytřejší. Když přidáme inteligenci psovi, můžeme diskutovat i s ním. Ale neumíme napravit podrazáka na poctivého a čestného člověka. To asi nedokáže ani anděl."

"Vy už máte i technickou univerzitu?" ozval se pro změnu Michal. "Proč jsi mi to neřekl dřív? Proč jsi mi tenkrát - lhal?"

"Nelhal jsem," ohradil se prudce Olda. "Tenkrát jsme ji opravdu neměli, ale od té doby jsme objevili několik světů a navázali kontakty s dalšími mimozemskými civilizacemi. Tím se naše možnosti zvýšily. Škoda, že jsi tenkrát couvl. To jsem počítal se studiem na normální lékařské fakultě. I tu bychom zvládli, nám třem chybí už jen pár zkoušek - ale už je nebudeme dělat v Praze. Podařilo se nám založit mimozemské univerzity, dokončíme to tedy u nás, ale stihneme to už letos a budeme přitom sami přednášet těm novým. Kdybys tenkrát poslechl, mohl bys dnes přednášet také, jenže na technice. Víť a je mladší než ty a dnes staví úžasné paláce, projektuje a pilotuje letadla. A ne ledajaká! Antigravitační!"

"To jsi ale tenkrát neřikal!" vybuchl Michal. "Tvrdil jsi, že technika nemá budoucnost!"

"Tvrdil jsem - stejně jako dnes - že biologie má budoucnost větší," opravil ho Olda. "Na tom si stojím. Ale používáme i techniku."

"Dobře," přerušila je Hrdinová z pozice učitelky, ale poslechli ji i teď. "Nabízíš tedy víc než dřív. Ale co dál?"

"Nabízíme nejen studium," pokračoval klidně Olda. "Také ubytování pro studenty i pro jejich rodiče. A co víc - nabízíme studium i jim. Nemyslete si, paní učitelko, že to je zbytečné. Jestli se k nám dáte, čeká to i na vás, i když víme, že toho víte víc než je obvyklý průměr. U nás by to ale bylo málo. U nás začnete úplně nový život, i když na současných základech."

"To by bylo možná krásné, kdyby... musela bych asi opustit všechno tady, kde jsem už zvyklá. Školu byste mi tam asi nahradili jinou školou. Ale já opravdu nemohu opustit tatínka - je už starý a skoro bezmocný..."

"Jé, vezměte ho tam, paní učitelko," vyskočila Máňa. "A možná byste měla přijít hlavně kvůli němu! Co ho čeká tady na Zemi? My ho tam dáme dohromady, uvidíte! I on u nás může studovat, až ho dáme do pořádku a trochu omládne."

"Studovat - v osmdesáti letech?" povytáhla Hrdinová údivem obočí.

"Osmdesát není žádný věk!" řekla Máňa. "Stará Gertruda Steinová má taky přes šedesát a u nás dostala tolik chuti do života, že začala psát básně! Běhá do schodů jako mladice, co teprve, až bude slavit třístovku!"

"Neříkám, že někomu vrátíme dětství," přidal se Olda. "To by asi bylo trochu moc. Ale - kdyby stoletého Hitlera nedávno nezastřelili, otravoval by svět možná i v příštím století. Proč by měl žít takový padouch a poctiví lidé ne?"

"O Hitlerovi to psali..." uvažovala Hrdinová. "Chobotnice to prý dovedly."

"My to dovedeme ještě lépe," ujistila ji Máňa. "Chceme jít i za Faustovou, vzali bychom tam všechny spravedlivé učitele. Některé tu necháme, jiní se třeba nebudou schopní odtrhnout od zdejšího světa - ale u Faustové a u vás by nás to vážně mrzelo."

"Ty taky slibuješ hory doly?" usmála se na ni Hrdinová.

"Taky," přikývla Máňa. "Stojí to za to. Rozhodně nelituju, že jsem to tenkrát jako první pochopila. Dneska mám čtvrtinový podíl na osmi zmrtvýchvstáních, takže se dá říci, že jsem sama vzkřísila dva mrtvé. Snad to není tak špatný počet!"

"A co ty, Jarčo?" obrátila se učitelka na třetí z trojlístku.

"Já to mám z nás nejhorší," trochu se zamračila Jarča. "Podíl na devíti vzkříšeních mám větší než Máňa, zato jsem sestřelila dvě helikoptéry, bylo tam aspoň deset mrtvých. Nemohla jsem ale dělat nic jiného, nemám žádné výčitky svědomí. Střílely po mně i do lidí a překazila jsem jim hrozný masakr."

Třída obdivem vydechla, jen to zašumělo. Jejich kamarádka sestřelovala helikoptéry? To bylo něco pro představivost

všech!

"Ty?" nevyházela z údivu Hrdinová. "Do tebe bych to vážně neřekla! Ty umíš střílet?"

"Nesundala jsem je kulometem ani jinou zbraní," řekla Jarča. "Jen jsem trochu... očima přimrazila piloty. Naletěli pak do skal a uhořeli. My máme... jiné možnosti."

"Přimrazila? To jde? A jak ses vůbec do takové situace dostala?"

"Roznášeli jsme po zemích třetího světa salámovníky a chlebovníky," řekla Jarča. "Byla to taková hurá akce... Učili jsme lidi pěstovat je, zasázeli jsme s nimi tisíce stromů a pomáhali jsme jim zahnat hlad. Paní učitelko, kdyby vám někdo před očima střílel do lidí a měla byste možnost to přikazít, váhala byste? Co má přednost? Životy nevinných, nebo životy vrahů?"

"Asi ti nevinní. Ale v našich novinách ty plodiny přičítají americkým vojákům, dovezli si je přece z mise na Q-Zemi," podotkla tázavě Hrdinová. "Všichni to tak znají. Spojené státy zbavily náš svět dvojího hrozičího nebezpečí - invaze hitlerovců a hladu!"

Máňa s Jarčou se na sebe podívaly. O tomhle nikdo v Andělském světě nevěděl. Kdo si to dovolil tak drze přisvojit jejich zásluhy? Od chobotnic věděly, že Američané v jejich světě sehráli obrovskou úlohu při likvidaci Hitlera a jeho bandy, ale chobotnice přičítaly podstatnou část zásluh o mír nějakému Čechovi, který tam Američany dostal a nakonec samotného Hitlera osobně zastřelil. O tom se ale v Čechách také mlučelo.

"Oni ty plodiny skutečně dovezli," mračila se Jarča. "Jenže je hned zakázali zákonem. Tím by je potopili, nebýt nás. My jsme je právě proto začali šířit ve velkém a když už se to ve světě ujalo, ani Američané to nezastavili. Byla to naše akce, ne jejich. Oni tomu bránili a jak je vidět, dodatečně si pak přičetli zásluhy - jak už to na Zemi chodí."

Obě, Manča i Jarča, se mračily nad tou nepravdou.

"To nic," uklidňoval je obě směřovaně a tedy skrytě Olda.

"To je snad jedno," mávl rukou a pokračoval nahlas: "Důležité je, že se ty plodiny rozšířily. Nezáleží na slávě, ale na tom, že se lidem vede lépe."

"To jsi řekl hezky," přikývla Hrdinová. "Zajímalo by mě ale, jak jste chtěli zachraňovat lidi při celosvětové katastrofě."

"Máme přece další, úplně prázdný svět!" řekl Olda. "Vešly by se tam možná stovky milionů lidí. Jde už jen o to, kolik bychom jich stihli pobrat."

"Co by si ale s úplně prázdným světem počali?" vrtěla hlavou Hrdinová. "Kde by tam bydleli? V jeskyních? A co by jedli?"

"Ten svět už tak prázdný není," řekl Olda. "Donedávna jsme tam měli sanatorium pro dva tisíce lidí, ale brzy tam bude stát město se dvěma univerzitami a u jednoho města dlouho nezůstane. Náš technický génius Vířa postavil palác sanatoria během dvou hodin. Stejnou rychlostí staví i university, obytné čtvrti mu jdou ještě rychleji. Město postaví za týden!"

"To je neuvěřitelné!" vydechla Hrdinová.

"To je docela normální zázrak," dodal vážně Olda. "Tam jsme si zvykli na jiné poměry. Škoda, že to všechno nemůžeme přenést na Zem! Tady by to bylo ještě lepší."

"Nemůžete? Proč?" zeptala se ho naléhavě.

"Nové Německo si z Q-Země - my jí říkáme Xijtra - dovezlo kus území se vším, co tam bylo," řekl Olda. "Bohužel i s německými bombami, schopnými způsobit katastrofický konec světa. My nic takového na Zemi nechceme. Proto musíme vybírat lidi, kteří ostatní nepodrazí. Ještě nedávno jsem se chtěl setkat se současným starostou Nového Německa - mají ho tam místo prezidenta - a popovídat si s ním, ale po hrozbách zkázou světa po tom ani netoužím. Němci se s Xijtrany rozešli ve zlém, my se s nimi naopak kamarádíme. Máme zkrátka jiné cíle a netoužíme nikam tahat bomby."

"Dobře, ale čeho dosáhnete, když své město nepostavíte tady, ale jinde?"

"Ukážeme, že to jde," řekl Olda. "Tady na Zemi nám příliš mnoho vlivných lidí házelo klacky pod nohy. Tam takové škůdce nemáme. Až bude jasné, že to jde dělat lépe, pokusíme se vrátit, ale s takovými výsledky, že se nám nikdo neodváží škodit."

"Já mám ale pořád pocit, že byste měli začít doma. Je hezké, že děláte zázraky, ale tady na Zemi by je lidé potřebovali víc."

"Musíme začít od lidí," vzdychl si Olda. "Nestačí dát jim jídlo a ubytování, potřebují také životní cíl. Nemáme pro lidi práci, na jakou jsou zvyklí, sami si musí najít smysl života. Nejhorší je, že na Zemi je příliš mnoho těch zlých a v našem světě by mohli škodit více než tady. Jarča vám řekla, že sestřelila očima dvě helikoptéry. Je to tak, dokážeme to. Proto tam také nemůžeme vzít kdekoho. Až se později vrátíme na Zem, předěláme tady všechno."

"Jak - všechno?" zajímalo učitelku.

"Všechno!" opáčil Olda. "Zrušíme státy, továrny, auta... Náš svět bude bez úřadů, vlád a ministerstev. Předěláme nemocnice i školy. To, co pracně učíte z učebnic, se dá zvládnout za chvíli. Učitelé u nás budou spíš vychovávat a když učit, tak příkladem."

"To si tedy troufáte!" usmála se.

"Troufáme!" přitakal Olda. "Ale teď už to není vize jednoho dvanáctiletého kluka, jako před rokem. Teď se nad tím zamýšlejí vážení docenti a pedagogové. A to vypadá úplně jinak! Paní učitelko, přidejte se k nám! Radím vám, berte to, dokud je ruka Páně otevřená!"

"Nedáš mi ani čas na rozmyšlenou?" zeptala se ho vážně.

"Dám," přikývl. "Já jsem dostal na rozmyšlenou pár minut, vám dám pár dní. Zatím si to promyslete, můžete si ještě ledacos zařídit. My teď jdeme za Faustovou. Tady bych to nabídl jen Michalovi, Ivanovi a Honzovi. Holky, koho navrhnete vy?"

Obě na sebe mrkly.

"Když to necháš na nás, vybereme Katku, Evču, Slávku a Dášu," řekla za obě Máňa. "Možná ještě Lidunu. Ať si to všichni doma prohodí s rodiči."

"Já jen dodám, že bereme nejraději celé rodiny, jako když se tam stěhovali Koutovi nebo Hadrbolecovi," přidal Olda.

"Ale jen dobrovolně," usmála se Máňa. "A věřte nám, bylo to tak nejlepší."

"Slyšeli jste?" obrátil se Olda ke spolužákům v lavicích. "Nikoho nenutíme a nebudeme nutit. Jen nabízíme. Je to příležitost začít nový život, ale dá se snadno prošvihnout. Přeberte si to jak chcete, příští týden se tady zastavíme pro vaše rozhodnutí."

"Uvidíme!" řekla Hrdinová...

Olda, Máňa a Jarča vyšli ze třídy až po zvonění. Hrdinová je doprovodila do ředitelny, ale mlčela. Zřejmě jí nasadili pořádného brouka do hlavy.

Jednání s Faustovou bylo poměrně krátké.

"Chtěli byste pomoci několika spolužákům?" shrnula to, když jí vypověděli s čím přišli. "To není špatné rozhodnutí. Mohly bychom vám s Hrdinovou vybrat ze sousedních tříd pár takových, kteří by splnili vaše požadavky. Jak jsem pochopila, není důležitá chytrost, vážíte si spíš čestnosti. To je v dnešním světě nezvyklé, ale velice sympatické kritérium. Měli bychom vám s tím pomoci."

"A co vy sama?" zeptal se Olda.

"Upřímně řečeno - láká mě to," přiznala. "Ale ne hned, mám tu spoustu rozdělané práce. Kdybyste za mnou přišli na začátku prázdnin, školský úřad by za mě snadněji hledal náhradu a hned by to bylo veselejší. To víte - učitel nesmí odejít v průběhu školního roku od třídy, jen když ho přejede auto a tak... Nevím, jak vám pomůžeme s našimi pozemskými znalostmi, ale kdyby vám šlo o výchovu - tady jsou možná lepší zkušenosti než naučené poučky."

"Dobře, přijdeme na začátku prázdnin," slíbil Olda. "Ale žáky bychom tam rádi vzali už teď. Každý týden tam pro ně bude významnější než zbytek roku tady."

"Podle toho, co jsem zažila s vámi - asi ano," připustila.

"Kdybychom přibrali žáky ze sousedních tříd, mohli byste tam zbývající sesypat a jednu třídu uvolnit," navrhovala Máňa. "Takže by byla Hrdinová volná hned, ne až na konci roku."

"Hrdinová není jen vaše třídní," připomněla jim Faustová. "Učí také v několika třídách biologií. Chcete mi snad přidělovat problémy s rozvrhem?"

"To ne," rychle odvětil Olda. "Do prázdnin to počká. Ale ty žáky bychom fakt vzali. Společně, že nám doporučíte jen ty správné!"

"Dobře, spolehněte se," souhlasila Faustová. "Bude to zajímavý experiment a jestli se nemýlím, první toho druhu v Čechách. Na školské správě už to nějak dopadne. A říkáš - žáky i s rodiči?"

"No - bylo by to tak lepší," přitakala jí Marie. "Aby tam žáci nebyli jako v internátu a rodiče by se o ně nestrachoali. To radši vezmeme i rodiče."

"Máte pro ně ale byt a práci?" vyzvídala Faustová přísně. "To přece není jen tak!"

"Máme pro ně veškeré zabezpečení," slíbil Olda. "Práci si budou muset najít sami, zatím se tam uplatní všichni, i když v jiném oboru. Některé obory tam totiž nejsou a nebudou, to se nedá nic dělat. Nemáme tam úřady a úředníky raději přeučíme na něco jiného, než kvůli nim extra zavádět kanceláře. To po nás nechtějte!"

"Dobrá," usmála se Faustová. "Přijďte tedy za týden, to je snad přiměřená lhůta."

"Přijdeme," slíbili všichni vesele.

Vyšli ze školy ve výborné náladě.

"To by nám vyšlo, kam teď?" zeptala se Jarča. "Co takhle podívat se po Praze? Už jsem pod Václavem nebyla ani nepamatuju!"

"Tak jo!" souhlasil Olda. "Ale nabarvíme se tak nějak lidsky, aby lidi nekoukali."

Pravda, lidé se za nimi ohlíželi, zejména po leopardí Marii a mušlovité Jarče. Obě dívky vyhlížely na Prahu moc exoticky, ale přemalování byla otázka okamžiku a v džínách vypadali všichni nenápadněji.

Místo aby použili městskou dopravu, vzali to všichni tři vzduchem. Zakrátko přistávali pod koněm na Václaváku.

Zneviditelnili se jen na přistání, hned poté se objevili, ale žádné pozdvižení nevzniklo, zřejmě si jich nikdo nevšiml. Tím lépe!

Přešli na chodník a vydali se dolů. Vypadali jako normální dětská parta, procházející se městem. Ačkoliv touhle dobou děti obvykle sedí ve škole, nikdo se nad nimi nepozastavoval.

Najednou Olda popadl obě dívky za rukávy a zastavil se.

"Bacha - Johan!" zarazil je směrovaným telepatickým výkřikem.

Všichni tři zůstali stát. Olda je naštěstí duchapřítomně strhl stranou do stínu pod strom, jinak by do nich náhodní chodci začali vrážet. Johana už viděli všichni tři. V očích jim přímo svítil červenou auru, vytvářenou Víťovým detektorem.

Johan klidně vyšel z hotelu Jalta a zamířil přes chodník k autům, stojícím před hotelem.

"Co tu dělá?" zajímalo Oldu.

"To nevím, ale dobrého asi nic!" odvětila mu stejně bezhluchně Jarča.

Johan zamířil k nejbližšímu taxíku a nasedl.

"Co kdybychom se podívali, kam má zaměřeno?" navrhl Olda.

"Oldo, néé!" zamračila se Máňa. "Máme se mu klidit s cesty a ne ho provokovat!"

"Mně se to taky nelíbí," přidala se k ní Jarča. "Buď rád, že nám zmizí s očí!"

"Ale on určitě chystá nějakou lumpárnu!" protestoval Olda.

"Myslíš, že bys mu v něčem zabránil?" pochybovala Marie.

"Heleďte holky, když mu v ničem nezabráníme, nic se nestane," přemlouval je Olda. "Jen se po něm podíváme! Máme volno, umíme být neviditelní a on na nás nemůže."

"Stejně nám ujede!" ukázala Máňa na odjíždějící taxík.

"Autem?" vyprskl pohrdlivě Olda. "Vždyť je to jenom mercedes!"

"No dobře," ustoupila Máňa. "Snad to nebude tak nebezpečné jako u Mrzoutů!"

Taxík se mezitím rozjel, ale tři školáci se vypařili a zamířili za ním. Vznegli se šikmo vzhůru nad střechy domů a ve výšce se objevili - počítali s tím, že se nahoru nikdo z lidí dívat nebude. A kdyby - nevadilo by jim to. Stačilo, že se drželi přímo nad taxíkem. Ten jel zatím pomalu, v centru beztak nemohl jet rychleji.

"Co kdybychom ho i s autem prohodili do jiného světa?" napadlo Oldu.

"Kam?" opáčila Máňa. "Do Útočiště? Co kdyby tam někomu ublížil? Nebo až k nám na Andělský svět?"

"Leda do Gehenny!" zavrčela Jarča zlověstně.

"To nemůžeme!" řekla Máňa. "Je tam s ním taxíkář, nevinný jako lilie!"

"To je pravda," zarazil se Olda. "Ten by si to nezasloužil."

Taxík mezitím zamířil na magistrálu směrem na Brno.

"To by mohlo stačit," navrhla Máňa. "Zřejmě jede do Německa. Musíme ho sledovat až na hranice?"

"Ještě chvíli," přemlouval kamarádky Olda. "Doprovodíme ho jen na kraj Prahy."

Taxík sledovali pohodlně, vznášeli se přímo nad ním. Johan je nemohl vidět, musel by se vyklonit z okna. Nejel ale do Brna. Taxík sjel z magistrály a zamířil mezi paneláky.

"Skoro jako by jel k nám!" napadlo Oldu.

"Hele, Olí - nebydlí nakonec ve vašem bývalém bytě?" napadlo Máňu.

"To zaručeně ne, naši ten byt vyměnili," ujistil ji.

"Aha!" přijala to Máňa. "Tak co tady chce?"

"Uvidíme!" pokrčil rameny Olda.

Jak se taxík blížil k místům, kde to znali, zajímalo to už všechny tři.

Zastavil - před jejich školou. A zůstal stát, Johan chtěl zřejmě pokračovat v jízdě.

"A herdek!" pomyslel si Olda. "Co tam chce?"

"Neviditelnost - a za ním!" zavelela Jarča, které se zmocnila lovecká horečka.

Snášeli se dolů jako luňák na hejno kuřat, když je Olda náhle přibrzdl.

"Pozor!" varoval kamarádky.

Před školu vyběhl spolužák Luboš - a přímo k Johanovi! Cítil, rozvažoval při tom rukama, ale na tu dálku mu nerozuměli. Čemu ale rozuměli, byla bankovka, kterou Johan vytáhl z peněženky a podal Lubošovi.

"Luboš přece není pomocník ďáblů!" podivila se tiše a ještě směrovaně Jarča.

Opravdu, svítil jim jen Johan. Luboš by si přece musel všimnout už ve třídě!

"Zřejmě to byla jen nějaká drobná službička," odušil Olda.

"Službička?" opáčila Máňa. "Možná - ale dobře zaplacená."

"To nic neznamená, trestné to není," mávl rukou Olda.

Johan nechal Luboš stát a zamířil do školy. Luboš spokojeně uhladil bankovku a dal si ji do kapsy, ale pak zamířil pryč. O Johana se nezajímal, ani Johan o něho. Asi to opravdu byla jen náhodná drobnost. Oldu to ale nepřestalo mrzet. Konec konců, Luboš býval jeho kamarád. Jak se mohl dát dohromady s Johanem? Vyčetl mu ve škole podrazáctví, ale vědomá služba ďáblů je přece jen horší i než zrada kamaráda.

Velké hlavní dveře školy se mezitím zavřely.

"Za kým jde?" zajímala se Jarča. "Nebude to nakonec kvůli naší akci? To by nám mohl pěkně zavařit! Mohl by někomu ublížit, nebo je ovlivňovat - jako Luboš."

"Okno na konci chodby v prvním patře!" napadlo našťastí Máňu.

Jak si ještě pamatovali, okno se nedalo pořádně zavírat, občas se otevřelo jen větrem, možná by stačilo zvenčí zatáhnout. Teď by se jim to hodilo. Oblétli školu, ale okno kupodivu drželo. Školník už zřejmě vadnou kličku vyměnil... Oldu to ale nemohlo zastavit. Otevřel okno pohledem na kličku zvenčí, všichni tři vklouzli dovnitř a okno za sebou zavřeli.

Po schodech se ozývalo slabé dupání. Johan přicházel. Ačkoliv byli neviditelní, všichni tři se přitiskli ke stěně. Johan je nespatriřil, mířil přímo do ředitelny.

"Jde jednat s Faustkou!" napadlo Oldu. "To je průšvih! Na ní to přece závisí nejvíce!"

"Jdeme tam!" napadlo rozkuráženou Jarču. "Faustka sice nesvítlí, ale kdyby se stala jeho komplicem, měli bychom ji v zádech. Chci vědět, o čem si budou povídat."

"To špatně dopadne!" sýčkovala Máňa.

"Když budeme neviditelní, nic nám neudělá!" namítla Jarča.

Pravda, byla by to cesta do jámy lvové, ale nejvíce by se dozvěděli. I opatrnější Máňa proto přestala protestovat. Ke dveřím ředitelny přeletěli neslyšně. Jarča opatrně stiskla kliku a všichni neviditelní se vmáčkli do ředitelny. Faustová se právě otáčela, aby Johanovi nabídla židli, Johan stál zády k nim, nemohl si všimnout ani pohybujících se dveří. Měli vyhráno.

"Jdete za mnou zbytečně, pane..." uvítala Faustová ďábla. "Informace o žácích podávám pouze rodičům a jejich oprávněným zástupcům, ovšem od toho jsou rodičovské schůzky."

"Potřebuji vědět, co tu dnes chtěl můj bývalý syn," řekl Johan. "Byl tu před půl hodinou se dvěma spolužačkami."

"Bývalý syn?" podivila se Faustová. "Jak to myslíte - bývalý syn? Připomíná mi to právě tak nelogický obrat bývalý černocho!"

"Vyženil jsem ho, ale s jeho matkou jsem se zase rozešel," vysvětlil jí to rychle. "Proto bývalý, ale pořád mě zajímá, to je vše."

"Aha!" řekla Faustová. "Myslíte zřejmě Oldu. Ten ale od loňska do naší školy nepatří. Složil předčasně maturitu a ukončil školní docházku, tím to pro nás skončilo. Jako jeho bývalý otec byste to snad měl vědět!"

"To také vím!" řekl Johan. "Co tu ale dělal dnes?"

"Nejspíš navštívil své bývalé spolužáky," odpověděla mu bezelstně Faustová. "Žáci se občas vrací do bývalých tříd, když se někdo odstěhuje. To je naprosto normální a zřejmě je to i jeho případ."

"Podle mých informací jednal ale delší dobu i s vámi," řekl ostřeji Johan.

"To se ale školy netýkalo a do mých soukromých hovorů není nic ani rodičům," odvětila klidně Faustová.

"Já to ale potřebuji vědět!" zasyčel Johan.

Olda najednou zaslechl známý pískot, který už dlouho neslyšel. Naposledy v soudní síni, když byl obžalován Alexijev.

Johan proti Faustce použil - ultrazvukový podprahový inhibitor vůle, aby ji donutil jednat podle jeho příkazů!

Okamžik - a vyslal by proti Johanovi volnou energii.

V té chvíli se ale zarazil. Inhibitor by sice zničil, ale tím by dal Johanovi jasně najevo, že je tady. Nebylo by lépe počkat?

Ďábel snad Faustce neublíží, chce se jen něco dozvědět!

Počkám, řekl si raději. Napadlo ho ale varovat Máňu a Jarču.

"Pozor, holky!" oslovil je směřovaně. "Johan používá podprahové ovlivňování!"

"Já nic necítím!" odvětila obratem stejně neslyšitelně Máňa.

Jarča ale mlčela. Olda se po ní ohlédl a strnul.

Kamarádka stála u dveří viditelná, zřejmě nevnímala okolí ani Oldovo varování. Jen tam stála a nepřítomně se dívala přímo před sebe. Takže to nebylo pouhé podprahové ovlivňování! Oldovi došlo, že poprvé vidí na vlastní oči účinky orgánu, který chobotnice u Boženky opatrně označily pojmem psychický rezonátor. Letným mrknutím oka zjistil, že i ředitelka Faustová nehybně stojí se stejně nepřítomným pohledem.

"Máňo, vnímáš mě aspoň ty?" obrátil se úzkostlivě na dosud neviditelnou Marii.

"Jasně," opáčila. "Hele, Olí, co se to děje s Faustkou?"

"Johan používá podprahové tlumení vůle!" rychle jí vysvětloval Olda. "Je to horší než hypnóza, vyřadil nám i Jarču!

Koukni - stojí u dveří a čumí do blba! Na tebe to nepůsobí?"

"Zdá se, že ne," odušila zaraženě. "Nic zvláštního necítím, ty ano?"

"Zlaté chobotnice!" řekl Olda. "Ochrana proti duchům! A hlavně proti Johanovi!"

"Ty myslíš?" znejistěla Máňa.

"Jo!" odušil lakonicky Olda. "Na nás dva to nepůsobí, ale jen já to vnímám. Horší je, že jsme v pasti! Zůstali jsme na něho sami dva a Jarča nám nepomůže, spíš nás může prozradit."

"Co takhle vzít Jarču z obou stran a opatrně ji vyvést na chodbu?" napadlo Marii.

"Snad to půjde!" vzdychl si směřovaně Olda.

Bleskurychle se domluvili, ale v té chvíli začala povídat Faustová. Olda se až otrásl, jak se změnila. Podle jejího skelného, nepřítomného výrazu bylo vidět, že i ona jedná pod vlivem ďábla, ale vypadalo to hrozně - z energické ředitelky byla najednou pomalu mluvící - loutka. Jako idiotka, napadlo Oldu. Mělo to jedinou výhodu. Ačkoliv Jarču viděla, nevnímala ji. Johan seděl skoro zády ke dveřím, ale Oldovi bylo jasné, že všechno pochopí, až se otočí k odchodu. To bude konec nenápadnosti. Museli jednat rychle, než Faustku vyslechne.

"Olda tu byl přemlouvat bývalé spolužáky, aby s ním šli někam mimo Zem," začala.

"To už vím!" přerušil Johan ředitelku ostře. "O čem jednal s tebou?"

"Zachází s ní jako s hadrem," podotkl Olda, ale pomáhal Máně strkat Jarču ke dveřím. Naštěstí nekladla odpor, strkali ji před sebou jako panenku-chodičku. Teď šlo hlavně o to, aby si Johan nevšiml, až Máňa otevře dveře na chodbu. Olda se pro jistotu ohlédl, ale Johan byl zřejmě dostatečně zaujatý Faustovou.

"Přemlouval mě, abych s ním odešla také," odvětila Faustová nepřítomně.

"To by se mu hodilo!" řekl Johan uštěpačně. "Nikam nepůjdeš! Jen mi řekni podrobnosti té nabídky. Co ti nabízel? Mluv!"

V ďáblově ruce se náhle objevilo něco nepříjemně podobného pistoli. Tak nějak vypadá i klasická pistolová páječka nebo malá vrtačka. V rukou ďábla to ale nevypadalo na nevinný nástroj, ačkoliv to nemělo ani charakteristický tvar zbraně, ani to nevypadalo kovově.

Olda strnul. Teď už to vypadalo úplně jinak. Jestli je to zbraň, pak ji Johan nepotřebuje k zastrašení Faustové, má ji přece v hrsti. Proč by ale na ni zbraň vytahoval? Zbývalo jediné možné použití - až mu Faustka řekne, co se chce dozvědět, skutečně ji zabije.

"Máňo - on ji zabije..." vyhrkl telepaticky pro kamarádku. "To ne! Faustku mu nedám!"

Poslední větu telepatoval už hodně vzrušeně.

"Co chceš dělat?" opáčila Marie také tak. Držela Jarču za loket, ale zarazila se, když ji Olda pustil a otočil se zpátky k ředitelce.

"Musíme něco udělat!" uvažoval Olda. "Přece ho nenecháme zabít Faustovou!"

"Myslíš tím, co drží v ruce?" znejistěla Marie. "To přece nemusí být zbraň! Třeba je to jen nástroj k čipování lidí! A on ji ani nechce zabít, jen poznamenat!"

"Nemůžeme čekat, až to použije!" odvětil Olda. "Kdyby to byla zbraň, budeme si to do nejdelší smrti vyčítat! Nesmíme

ji nechat ublížit!"

"Oldo, neblbni!" prosila ho Máňa. "Chceš jít proti ďáblu? To špatně dopadne! Počkej aspoň, až vytáhneme Jarču na chodbu!"

"To beztak nestihneme!" nedal se Olda zastavit. "Synchronizuj se o mě a otevři za ním bránu do Útočiště! Já otevřu druhou na Sibérii, tam co byli tvoji zajatci. Podebereme ho i se židli a prohodíme ho tam."

"Oldo, nééé!" znejistěla Máňa. "Z toho kouká otevřená válka proti ďáblům! Alexijev nás za to nepochválí! A v Sibérii už bude krutá zima!"

"To zdůvodníme!" řekl Olda. "O ďábla se neboj, ten to přežije. Dělej, než nám Faustku zabije před očima! Pozor - teď!" Za Johanem se na krátký okamžik objevil modravě ohraničený ovál. Vzápětí se modrý okraj zdvojnásobil. V první chvíli tam byl šťavnatě zelený tropický les, náhle vystřídaný sněhovou plání bez jediného stromu.

Olda, synchronizovaný s Marií, pohnul naráz oběma branami.

Modré okraje poskočily vpřed. Dolní částí podřaly nejprve zadní nohy židle pod sedícím Johanem, pak přední. Prolétly nohami snadno, jako rozžhavený drát pěnovým polystyrénem, napadlo Oldu. Johan se i se židli překotil dozadu, nohy mu vylétly do výše, ale než se stačil polekat, zmizel v modravém otvoru. Ještě než se brána zavřela, vylétl z ní fialový oheň, ale jak Johan padal pozadu z výšky prvního patra, oheň už mířil šikmo vzhůru. Na stropě nad stolem Faustové zažhnula elipsa ohně, ozvalo se ohlušující prasknutí a rachot, shora pár vteřin padaly rozdrčené kusy betonu, ale to už otvor hvězdné brány prskl a zmizel a ve stropě zůstala jen ohořelá metrová díra.

Oldovi i Máňě zatrnulo, když si představili, že tímhle ještě před okamžikem mířil ďábel na jejich ředitelku. Co by z ní asi zbylo? Raději nemyslet! Zřejmě to nebyl žádný nástroj, ale jak se Olda správně obával - zbraň.

Na zemi zůstaly kousky nohou židle, lasturovitě hladce odříznuté, před ředitelkou byla na stole navršená hromada betonové suti. Shora ještě cosi přiletělo. Z kabinetu nad ředitelkou přistála na hromadě suti plastická školní lidská lebka. Při dopadu z ní odlétla pohyblivá dolní čelist i odebiratelná mozkovna, ale zbytek působil i přes plastický vzhled morbidně.

Olda se vrhl k Faustové, Máňa k Jarče. Ale obě, ředitelka i kamarádka, si jen nepřítomně přejely rukou přes oči, jako by se právě probíraly ze snu.

"Jarčo, neviditelnost!" snažila se Máňa připomenout kamarádce. "Vnímáš mě vůbec?"

"Jó... aha..." odušila Jarča a poslušně zprůhledněla. Pomalu přicházela k sobě, ale byla ještě trochu omámená.

"Pane... pane..." vstala Faustová a nevěřícně se dívala před sebe. "Kde jste...?"

Nemohla si srovnat v hlavě hromadu betonové suti na jejím vždycky vzorně uklizeném psacím stole. Mimoděk vzala do ruky kus betonu, ale hned jej upustila, jak byl horký.

"Mizíme!" navrhla rychle Máňa jen pro Oldu.

"Nemizíme!" odmítl Olda.

"Proč?" naléhala na něho Máňa. "Padáme, než bude průšvih!"

"Ne!" řekl Olda. "Nemůžeme tady nechat Faustku ďáblům!"

"Johan je přece pryč!" přesvědčovala ho Máňa. "Ze Sibérie se sám jen tak nevrátí!"

"Já vím," opáčil Olda. "Ale satelitům zmizel tady. Kde ho budou ostatní ďáblové hledat? Nikde jinde než tady.

Výsledkem si Faustku a pro jistotu ji..."

Nemusel ani moc naznačovat, co tím myslí.

"Ježkovy zraky!" zarazila se Máňa. "Máš asi pravdu, ale co s tím chceš dělat?"

"Nemáme na vybranou!" řekl Olda - a zviditelnil se přímo před nechápající ředitelkou.

Chvilí se na něho dívala zděšeně.

"Oldo!" vyhrkla. "Kde ses tu tak najednou vzal?"

"Stojíme tu už dlouho," řekl Olda.

"Kdo?" rozhlédla se Faustová. Právě včas, aby zachytila očima obě objevující se dívky. Stály stranou a obě vypadaly trochu provinile.

"Co tu děláte?" zamračila se na ně.

"Mám vám připomenout pána, co tu byl před chvílí, nebo si na něho vzpomenete sama?" zeptal se jí Olda. "Jsme tu kvůli vám - ale dvojnásob kvůli němu."

"Ano - někdo tu byl!" vzpomínala ředitelka. "Ptal se na tebe! Představoval se... Já... já vlastně ani nevím! A kde je teď?"

"V pekle," řekl Olda. "Ale v jiném, než kde je doma. Asi se tomu hrozně diví."

"Ty toho pána znáš?"

"Trochu," řekl Olda. "Chtěl být mým otcem - a taky mým vrahem. A teď chtěl zabít vás a možná i někoho dalšího."

"Já to vůbec nechápu," zavrtěla hlavou odevzdane.

"Úplně to nechápu ani já," řekl Olda. "Proč po vás chtěl, abyste mu pověděla, o čem jsme spolu mluvili?"

"To vážně nevím," řekla. "Co to bylo za chlapa?"

"Paní ředitelko, kdysi jsem vám říkal, že budete muset uvěřit v anděly, až je na vlastní oči uvidíte," řekl Olda trochu smutně. "Vzpomínáte si na to?"

"Na to si pamatuji docela dobře," usmála se trochu, poprvé od svého znovuprobuzení.

"Tak vám říkám, právě nastal čas, abyste uvěřila v ďáblu," řekl. "Ten pán byl skutečný ďábel. Poslali jsme ho s Máňou do třetího vesmíru, ale brzy se tu objeví další."

"Chceš mi snad tvrdit..." zajíkla se. "To snad ne...! Ďábel? A opravdový?"

"Opravdový," přikývl Olda vážně. "Podívejte se nahoru nad sebe, co pro vás chystal! Nejspíš se na to nepamatujete, byla jste trochu mimo vědomí, když to dělal."

Faustová vzhledla vzhůru. Opálená elipsa vedla až do kabinetu, zčernalé zbytky drátěné betonové armatury a nahoře řevavější zbytky dřevěných parket. Kabinet plný vířícího bílého betonového prachu, který ale nemohl padat dolů, neboť rozežhavený otvor pořád ještě vytvářel slabý komínový efekt a vzduch tam proudil vzhůru.

"Jak - mimo vědomí?" zeptala se ho trochu roztržitě.

"Něco jako v hypnóze," vysvětloval jí. "Nejspíš si část z toho vůbec nepamätujete."

"A ty myslíš, že mě tam chtěl - odnést?" vyhrkla.

Ačkoliv to vypadalo jako parodie na dávný příběh - u Faustové by tomu přispívalo i její jméno - bylo to příliš hrozné, než aby to vyvolalo úsměv.

"Ne," řekl Olda. "Chtěl vás zabít. Místo díry do stropu by vás zpopelnil. Překazili jsme mu to na poslední chvíli. Smůla je v tom, že dalším ďáblům, kteří sem brzy přijdou, nemůžete odolat. Nezbývá nic jiného, než vás rychle a bez ohledu na vaši pověst dostat pryč - i když tím možná uděláme škodolibou radost některým žákům."

"Ale proč?" nechápala. "Co mohl mít proti mně?"

"Ďáblům nejde ani tak o vás, jako o nás," řekl Olda. "Nám škodí i tím, že ubližují lidem, se kterými jednáme. Nechceme vás mít na svědomí, ale nemůžeme vás trvale hlídat a chránit. Když vás tady necháme, sesypou se na vás. A když budou mít výhodu první rány, v ničem jim nezabráníme. Nemuseli by to ani udělat nápadně. Dnes nebo zítra vám vybuchne v bytě plyn, přejede vás na ulici auto, nebo se stane něco podobného. Pojďte raději hned teď s námi! Měli bychom tam vzít pro jistotu i vaše příbuzné. Koho chcete vzít s sebou? Určitě manžela, možná dceru i s rodinou, koho ještě?"

"Mám tady rozdělanou práci!" připomněla jim důrazně. "Kdo ji za mě dodělá?"

"Nikdo. Jestli budete zítra po smrti, tak jako tak nic nedokončíte," ujistoval ji.

"Nevím," mračila se. Nechtěně se přitom dotkla betonu před sebou a opět ucukla, jak byl ještě horký. A stal se paradox. Ten žhavý kus ji velice rychle zchladil.

"To je to vážně tak zlé?" zeptala se nejistě.

"Vážně," přisvědčil Olda.

"Vy dvě - si to také myslíte?" obrátila se na jeho kamarádky jako na svědkyně.

"Vidíme to hodně černě," připojila se Máňa. "Ale bude to tak. Před chvílí Johan mimo vás zhypnotizoval i Jarču. Nemáme dost síly zápasit s ďábly, když jim odoláme jen dva."

"Ale jak to, že jste to vydrželi, když je to tak nebezpečné?" chytala se každé domnělé nelogičnosti v jejich verzi.

"Byli jsme nedávno v Aomuniaku, u těch mimozemských chobotnic," vysvětlovala jí rychle Marie. "Trochu nás upravily a věnovaly nám větší odolnost. Zatím jen mně a Oldovi, my už to předáme dalším."

Ve škole mezitím narůstal hluk. Prásknutí Johanovy zbraně nezůstalo bez odezvy. Olda si uvědomoval, že sem každou chvíli vtrhnou lidé. Školník nebo učitelé - neměli by je tu najít, jinak dají ďáblům příliš zřetelnou stopu! Ačkoliv - i ta díra ve stropě by pro ně mohla být dost dobrým vodítkem, tomu nikdo nezabrání...

"A kde je vlastně ten... teď?" rozhlédla se rychle Faustová.

"V Sibérii," odušil rychle Olda. "To je svět mimo jejich vliv. Hodili jsme ho tam, aby se nedokázal sám vrátit. Nestarejte se o něho. Bude náš problém, co s ním uděláme. Nebude to jednoduché, je ozbrojený, ale opakuji vám, není to vaše věc. Stačí, když víte, že vás chtěl zabít a že jsou tady na Zemi jiní, kteří to ochotně udělají za něho, když s námi teď hned neodejdete. Je to opravdu vážné a jde vám o život, pochopte to!"

"Připadá mi to jako zbabělý útek," posteskla si Faustová. "Co spolužáci - a Hrdinová?"

"Je to útek," řekl Olda. "Možná i trochu zbabělý. Dokážeme sestřelit očima helikoptéru, ale ďáblové jsou silnější. Musíme tedy ustoupit, pokud možno beze ztrát. Největší nebezpečí teď hrozí vám. Nejste snad kamikaze a nemusíte místo ústupu za každou cenu páchat harakiri pro slávu císaře. Vás a vaše blízké k nám vezmeme hned, pro ostatní si podle slibu přijdeme do týdne. Po tomhle určitě uznáte, že čas na rozmyšlenou je u vás nebezpečný luxus. Pojďte s námi, než naši přítomností ohrozíme další lidi."

"Poslyš, Oli!" namítla Máňa nepřítli přesvědčeně. "Neměli bychom oběhat aspoň těch pár vybraných a vzít je k nám rovnou taky? Co když nás tu budou za týden čekat? Luboš to vyslepičil Johanovi a dalším ďáblům to jistě řekne také!"

"Luboš - z vaší bývalé třídy? Co s tím má společného?" zarazila se Faustová.

"Nic moc," řekl Olda. "Jen donášel ďáblůvi Johanovi."

"Jo - a ke všemu za peníze!" přisadila si Jarča.

"Jen ho informoval," omlouval ho Olda. "Určitě ani neví, komu sloužil. Ostatní ďáblové o Lubošovi nevědí, ale přijdou sem, protože právě tady jim Johan zmizel. Naštěstí jim zmizí se všemi důležitými stopami - a bohužel i s jednou ředitelkou. Alexijev má ale pravdu, bude to píchnutí do hnízda sršňů! Jenže nemáme jiné východisko. Možná bude skutečně lepší začít od Hrdinové, pokračovat Michalem a brát je po pořádku rovnou z domovů. Nemáte někde adresy rodičů, paní ředitelko? Nemůžete nám z nich vybrat, které bychom měli oběhat? Nevíme, co všechno Luboš Johanovi nabonzoval, ale co hrozilo vám, hrozí možná i jim. Ustupujeme, ale snažíme se aspoň minimalizovat ztráty! Pomůžete nám je zachránit?"

"Přesvědčili jste mě," přikývla. "Mám ty adresy - a pomohu vám. Možná mám proti vám jednu výhodu - znám nejen vaše spolužáky, ale i rodiče. Ne všechny, jen ty, kdo se zajímají o své děti a chodí se na ně ptát - ale ti by vás jistě zajímali nejvíce, ne?"

Otočila se stranou, otevřela starou skříň a vytáhla šedivý kancelářský šanon.

"Tady jsou," zvedla jej do výšky. "Všichni žáci školy, jejich rodiče i adresy."

Hluk na školních chodbách zesílil a zdálo se, že se přibližuje. Každou chvíli sem někdo vkročí - školník, učitelé, nebo žáci. Museli spěchat.

"Pojďte s námi!" podal Olda ruku ředitelce - přímo před velkým modrým oválem.

Na druhé straně byl - krásný zelený les.

Zastánce

Alexijev si zprávu od Jarči, Máni a Oldy vyslechl se zamračenou tváří.

"Kde máte tu vaši ředitelku?" zeptal se jich suše, když skončili.

"Zabydluje se," opáčil Olda. "Šesté patro, byt šest set padesát osm. Dostali jsme sem kromě ní a jejího manžela také rodinu její dcery."

"Uvědomujete si, že je to vyhlášení války d'áblům? A že na to nemáme?"

"A to máme nechat ty lidi vraždit?" opáčil Olda. "Faustová by to zaručeně odnesla."

Alexijev chvíli váhal. Ti tři se na něho nedívali vůbec provinile. A navíc si zřejmě dobře uvědomovali všechny nepříjemné dopady, které možná vyvolali.

"Dobře, zachránili jste ji. Ale aby to nebylo za cenu ohrožení našich poboček na Zemi! Co když se tam zítra nebo pozítří odpálí sebevrah omotaný semtexem? Nebo nákladní auto naložené trhavinami! To také může způsobit příšerný masakr mezi pacienty," namítl Alexijev.

"Budeme je muset lépe zajistit," přikývl Olda. "Vít'a vymyslí lepší zábrany, přepážky oddělí šikmými ocelovými stěnami, aby výbuch u jedné neohrozil nikoho u ostatních. Ostatně si myslím, že je nejvyšší čas přesunout pobočky na bezpečnější místa ve městě. Auta by se k nim neměla dostat vůbec, měli bychom tedy postavit dostatečné zábrany už v bezpečné vzdálenosti od kanceláří."

"Představujete si to jako Hurvínek válku!" vyčetl jim.

"Nepředstavujeme," stál si na svém Olda. "Bísíája věděla o hrozícím konfliktu s d'ábly, ale netušila, že nás bude tolik. Jeden člověk může ustoupit snadno, ale skupina jako je naše má ústup obtížnější. Můžeme se aspoň nějakou dobu spolehout na opevnění poboček, i když ani to není stoprocentní."

"Můžeme pobočky zrušit úplně a přijímat pacienty pomocí telefonu," navrhla Jarča.

"To bych rozhodně nedělal," zavrtěl hlavou Olda. "Jak bys to chtěla dělat? Dohadovat si návštěvy přímo u pacientů? Nebo si je zvát na schůzky telefonem?"

"Třeba!" pokrčila rameny Jarča.

"To by šlo, kdyby d'ábly nenapadlo telefony odposlouchávat. Pak nám pacienty před nosem seberou nebo zabijí, případně se na místo domluvené schůzky dostaví v přesile."

"Odposlouchávání telefonů není tak jednoduché!" durdila se Jarča.

"Naopak!" zastal se Oldy Alexijev. "Odposlouchávání je to nejjednodušší! Postačí na to jeden věrný služebník zaměstnaný na policejním odposlechu."

"A ty si myslíš, že tam nějakého mají?" zamračila se Jarča.

"Spiš bych se divil, kdyby neměli," opáčil Alexijev. "Ba ne, jakmile d'áblové zjistí, že jsme se jim postavili na odpor, můžeme čekat všechno zlo světa. Včetně bombardování."

"No to snad ne!" vybuchla nesouhlasně Jarča.

"I to bych čekal," řekl Alexijev. "Kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde!"

"Na to pozor!" vyskočil Čert, dosud klidně ležící stranou. "Nech těch rasistických řečí!"

"Klid, Čerte, to byl jeden ze starých, překonaných slovních obrátů!" chlácholil ho Olda.

"Proč ho tedy používá, když je starý a překonaný?" vrčel pes.

"To je jen takové vyjádření," vysvětloval mu Olda. "Znamená to, že si někdo vždycky pro své zlo najde omluvu i nástroj. Člověk i pes to ale mohou odnést úplně stejně."

"Byl bych pro jinou rovnoprávnost," vrčel Čert neochotně. "Aby se žádná hůl nenašla."

"O hůl teď nejde," mávl rukou Olda. "Jde o všechno zlo světa, včetně bombardování."

"Toho bych se nebál," přidal se do hovoru dosud mlčky poslouchající Pepík. "D'áblové si na nic takového netroufnou."

"Á - další Hurvínek!" povzdychl si Alexijev. "Co tě vede k takovému optimismu?"

"Vy nečtete noviny, že?" podal Pepík Alexijevovi včerejší pražské noviny.

"Co tam má být?" podíval se na něho pobaveně Alexijev.

"Největší mocnosti světa se dohodly na vzájemných ústupcích!" ukázal mu Pepík velký titulek a začal číst článek pod ním: "Podle nikým neočekávané dohody mezi mocnostmi opustí Rusko konečně po letech okupace Čečnu, Číňané vyklidí Tibet a Američané stáhnou všechny své vojáky z celého světa!"

"To je sice krásné gesto, ale jakou má souvislost s námi?" pokrčil Alexijev rameny.

"Můžeme jim přidat další podmínku, aby naše pozemské kanceláře nechali na pokoji!" řekl Pepík se samozřejmou vážností.

"A oni pokývají hlavami a řeknou: Jistě, pane Pepík!" vyprskla Jarča.

"Vy ale vůbec nic nevíte!" vzdychl si Pepík. "Chcete něco vidět?"

Když přikývl, Pepík začal telepaticky vzpomínat... průlet nízko nad neopakovatelným starobylým Kremlem... okno ve výšce... luxusní kufřík, pokládáný na ještě luxusnější stůl...

"V tom kufříku byla hlavice atomové bomby," ukončil rázně svou reminiscenci. "Proto Rusové tak ochotně vyklízejí Čečnu a Číňané Tibet. Dal jsem do těch kufříků na správná místa celkem šest plutoniových bomb. Že měly stoprocentní úspěch, vidíte tady na tom článku."

"Ty?" vytřeštil na něho oči Alexijev. A možná vypadal ze všech nejméně ohromeně.

"Já!" řekl Pepík. "Všichni jste se zaměřili na léčení lidí. Dobrá! Vít'a na techniku - taky dobře. Já jsem si ale řekl, že bez

spravedlnosti nemá svět naději! Těch šest atomových hlavíc jsem sebral ve třech skladištích - v jednom byly hned čtyři, hodně mi to usnadnilo. Stačilo pak napsat příslušné dopisy a uložit na správná místa. Dopisy mi psaly děti jako jsem já - čínštinu bych určitě nezvládl, ale ten malý Číňánek byl nejochotnější."

"Počkej!" zarazil ho Alexijev a nervózně si přejel rukou přes obličej. "Chceš nám snad namluvit, že je to tvoje dílo? Že desetiletý kluk donutil ustoupit tři největší mocnosti světa?"

"A kdo z vás mi s tím pomohl?" vybuchl Pepek. "Nerozhněvejme si chudáčky d'áblíčky, mohli by se mstít! Kdyby bylo po vašem, budeme všichni trpělivě léčit lidi a nevadilo by nám, že je jinde střílejí po stovkách! Jen Jarča se na Zemi vzhopila, když jí začali zabíjet lidi před očima - ale kolik nespravedlnosti se ve světě dnes a denně děje, to nikoho tady nezajímalo!"

"Nemáme na to!" bránil se Alexijev.

"A není vám aspoň trochu hanba, když desetiletý kluk zastavil tři největší velmoci světa, aby se stáhly z okupovaných území?" popíchl ho Pepek.

"Poslyš - ty na tom vážně trváš, že jsi to udělal ty?" nechápal to pořád Alexijev.

"Jo!" řekl Pepek stručně.

"Tomu přece nemůže nikdo uvěřit!" opáčil Alexijev. "To nemůže být záležitost jednoho kluka, ke všemu sotva desetiletého!"

"A kdo z vás mi pomáhal?" usmál se s převahou Pepek.

Všichni se podívali na sebe. Nechápal to ale nikdo.

"Jedině že by..." napadlo konečně Oldu. "Oni už jsou tady?" vyhrkl dychtivě.

"Kdo?" usmál se Pepek. "Myslíš anděly? Kdepak! Ti se tu neobjevili a nebýt Bísíáji, do dneška bychom je považovali za pohádku pro děti."

"Jak jsi to ale mohl dokázat?" dorážel Olda na Pepka.

"Když budeš intenzivně používat neviditelnost, nebude tě tolik vyčerpávat," začal mu ochotně vysvětlovat Pepek,

"Vydržíš déle a ani tě to moc nezatíží. A létat - i s kufíky plnými plutonia - je přece tak snadné! Kufíky jsem si na to přivezl z našich zdejších zásob."

"No jo - ale neříkej, že sis to zamířil přímo do tajných armádních skladů, nabral si tam atomových bomb, co hrdlo ráčilo... to je přece nesmysl! Jak bys mohl vědět, kam máš jít?"

"Zamířil jsem si to přímo do tajných armádních skladů," usmál se Pepek. "Pobral jsem šest atomových hlavíc a odnesl si je v batohu, samozřejmě po jedné."

"Prosím tě, nevykládej nám takové pohádky!" vybuchl Olda. "Jak jsi o nich věděl? A to ani nebyly hlídané? On si tam může kdekdo vzít atomovou bombu, komu se zachce?"

"Tak pozor!" zvedl prst Pepek. "To nejsou pohádky! Rusko už začalo stahovat z Čechy vojáky a máš vidět, jak spěchají, aby to stihli! Netvrdím, že ty atomové bomby nebyly hlídané. Byly a dobře, ale stráže neměly šanci uhlídat něco vznášejícího se a ke všemu neviditelného. Jediné, co mi asi neuvěříte, je - jak jsem se dozvěděl, kam jít. Ale uvěřit mi to budete muset, protože je to pravda."

"Jak ses to tedy dozvěděl?" vyjela si na Pepka i Jarča.

"Vnuknutí, Jaruško, vnuknutí!" odrazil ji s úsměvem.

"A tomu máme věřit?" spráskla Jarča ruce.

"Budete muset!" ujistil ji Pepek. "Prostě jsem měl takové vnuknutí: vypravit se někam nazdařbůh teleportem a řádně se tam rozhlédnout. Tam, co jsem vystoupil, byly na Zemi velké sklady. Hlídané byly dobře, ale ne proti neviditelným. Nebudeš mi to věřit, ale už v prvním byly čtyři atomové hlavice, jen je hodit do batohu a odnést..."

"A ty jsi měl - jako náhodou - na zádech batoh..." ironizovala hned Jarča.

"Ne, proč?" podivil se Pepek. "Pro batoh jsem se klidáčko vrátil. No, málem bych je vzal všechny najednou, ale naštěstí byly těžké, radši jsem je tahal po jedné. Co kdyby jim moc velká blízkost vadila?"

"A pak jsi je dal někomu na stůl - a zrovna největším potentátům..." vrtěl hlavou Olda.

"A komu jinému?" uculoval se Pepek. "Kdo jiný dokáže zastavit do měsíce všechny ty špinavé války, než úplně nejvyšší potentáti?"

"A co takhle třeba - generálové?" nadhodila Máňa.

"Trefila!" zajásal Pepek. "Tři velmoci - šest bomb. Tři přišly na stůl nejvyšších zvířat, tři do tajných bunkrů válečných štábů, aby si trochu překvapení a strachu užili i vyšší generálové a nehráli si na velké hrdiny. Myslím, že se pak na ústupu dohodli naprosto jednomyslně."

"A ty ses náhlým vnuknutím ocitl přímo v tajných štábech... no to snad ne!" řekl Olda.

"Já jsem říkal, že mi to neuvěříte!" povzdychl si Pepek trochu kňouravě. "Já vás chápu, vypadá to divoce, ale je to čistá pravda! Začalo to tím, že jsem se pohádal se svým vlastním svědomím. A pak už to šlo - samo sebou!"

"Proč ses hádal se svým svědomím?" vyjel na něho Olda.

"Protože... jsem na to šel špatně," přiznal Pepek.

Musel všem přiznat, jak mu Sulami vyčetla, že je andělem smrti nějak moc rád... že se tím moc neliší od těch, které předtím zahubil... a vlastně celou svoji cestu po stopách Jarči.

"Panebože!" zaúpěl Alexijev, když Pepek skončil. "Tři vraždy mu nestačily!"

"Dyť říkám, že jsem na to šel špatně!" upřímně svých činů litoval Pepek. "Dneska bych to udělal úplně jinak!"

"Jak?" pozastavil se nad tím Alexijev.

"Příčinně bych si podal ředitele Hrocha!" řekl Pepek. "Ten se měl starat, aby se v děcáku nešíkanovalo! A taky ostatní, hlavně Šlajsku a Matěnovou! Buď aby se trochu víc starali, o co se mají starat, nebo aby šli od toho a uvolnili místo schopnějším!"

"No - v tom máš možná trochu pravdy," přiznal mu Alexijev. "Ale neříkej mi, že tě tvoje vlastní svědomí tak podrobně informovalo o tom, kde se nacházejí skladiště atomových hlavic a tajné štábní bunkry!"

"Ale ona je to pravda!" trval na svém Pepek.

"Jaká pravda?" nedal se Alexijev. "Je to tak neuvěřitelné, že to pravda být ani nemůže!"

"Může!" zastal se najednou Pepka Olda.

"Počkej!" zarazil se Alexijev a podíval se nevěřicně na Oldu. "Ty tomu věříš?"

"Věřím," přikývl vážně Olda. "A mám proč!"

"Věříš mu, že mu nějaké jeho vlastní svědomí nakukalo přesnou polohu tajných bunkrů, kde předtím v životě nemohl být ani ve snu?"

"Věřím," pokračoval Olda přísně. "Mně to totiž došlo. Jen si nemyslím, že si to Pepek pořádně uvědomuje."

Vypadal přitom hrozně vážně, až se na něho všichni podívali.

"Co si neuvědomuju?" podíval se na něho Pepek vyčítavě.

"Myslíš, že ses hádal se svým svědomím?" snažil se kamaráda zviklat Olda.

"S kým tedy?" bránil se Pepek.

"Nejdřív se zeptám Čerta," otočil se stranou Olda. "Poslyš, psisko, nemáš v tom packy?"

"Na kočičky mých štěňat - nemám!" ňafal Čert. "A v čem bych měl mít packy?"

"Víš aspoň, o čem mluvím?" udeřil na něho Olda.

"Nevím," přiznal ihned pes. "Ale packy v tom nemám. Packy mám přece tady!"

"Pak je mi to jasné," řekl Olda. "Oba mají pravdu. Čert za nic nemůže a Pepek se dostal do nejtajnějších míst našeho starého světa, aby patřičně vystrašil největší světové velmoci. Jen si to sám neumí správně vysvětlit."

"A ty - umíš?" obrátil se na něho zasmušile Alexijev, očividně rozmrzelý, že Olda zase ví více než všichni kolem něho.

"No - jen tak hádám," přiznal Olda. "Vím o naprosto přesném vysvětlení, všechno by do sebe zapadalo jako švýcarské hodinky... a Pepek by měl pravdu, už bychom se nemuseli dábůlů skoro vůbec obávat."

"Co je to za vysvětlení?" vyhrkla zmateně Marie.

"Kdo je neviditelný už z podstaty?" zeptal se jí Olda. "Kdo dokáže proniknout lidem až do myšlenek? Kdo může být na více místech najednou?"

"Myslíš - Příteli andělů?" trochu se rozjasnila Marie.

"Jo!" řekl lakonicky Olda. "A protože ho Čert nepřivolaával, musel tu být po celou dobu."

"Myslíš - s námi?" nedůvěřivě a trochu bázlivě se přidala s otázkou Jarča.

"S námi," ujistil ji Olda. "Na Zemi i tady - jak podle mě dokazuje Pepkovo dohadování s jeho svědomím. To nebylo jeho vlastní svědomí! To byl Přítel!"

"Ale proč by to tak dělal?" nechápala Marie. "Proč by nás tak dlouho nechal plácet se v tom samotné v marné snaze udržet na Zemi kliniku a zdejší osadu... vždyť to mohl vyřídít jedním lusknutím prsty - tedy, jestli nějaké prsty zrovna teď má..."

"Možná právě proto," uvažoval napjatě Olda. "Mohl by to vyřídít lusknutím prsty - ale právě proto to neudělá. Nechá nás to poctivě vymyslet a udělat samotné. Jen když už je to nad naše síly, trochu nás popostrčí. Třeba vnuknutím přímo do tajných štábů, aby desetiletý kluk rázem ukončil tři vleklé války. Děkuje ti, Příteli!"

"Myslíš, že je právě teď někde poblíž?" rozhlédla se rychle Jarča. "Že nás sleduje?"

"Možné to je," přikývl Olda. "Anebo ne - vím já, co právě dělá? Nevím. Vím, že může být na více místech současně, ale nejsem si jistý, jestli může být všude."

"Proč by nemohl být všude?" zamračila se Marie.

"Protože nejprve napravil všechny tři Prskavcovy z Ameriky, ale pak je nechal zbytečně zahynout při havárii," uvažoval Olda. "Taky se mi zdá, že na Zemi nebyl pár tisíc let a zavítal na ni až při hledání Bísíáji - a už to, že ji musel hledat, ukazuje, že není všude. Ale řekl bych, že se s Bísíájou do světů andělů nevrátil. Tedy - ne celý. Část ho zůstala tady a nezahálí - jak je vidět z Pepkových vnuknutí, neomylně vedoucích do nejtajnějších míst světových velmocí."

"A on už nám teď bude pomáhat - nebo nás v tom zase nechá?" hádala Jarča.

"Spíš bych řekl, že nás v tom zase nechá," uvažoval Olda. "Naše problémy si musíme řešit sami, nebude nám je pořád usnadňovat, nebude nás vodit za ručičku. Ale přece jen - mám radost. Nejsme proti dábům sami. To byla tak bezvýhodná myšlenka, že mě to ničilo. Tohle je o pořádný stupínek veselejší."

"Myslíš, že by se dal v případě nouze přivolat?" zajímal se Alexijev.

"Možná," přikývl Olda. "Třeba ani nepotřebujeme Čerta, když je Přítel tady. Ale nesmíš se na to moc spoléhat. On zasáhne jen když sám chce. Jen když to má význam."

"Ale proč se mi ani neukázal?" nesouhlasil Pepek.

"Musí se ukazovat?" usmál se Olda. "Možná to dělá jen výjimečně. Kdoví, jakou kliku jsem měl, vidět ho na vlastní oči. Když se chce někomu zjevit, musí vytvořit nějakou podobu. Je mu ale jedno jakou. Možná to vysvětluje, proč staří Egypťané uctívali kočky a ptáky, ale také, proč měly pozdější národy zakázáno zobrazovat ho."

"Ať je to jak chce," přidala se k Oldovi nadšeně Máňa, "nejspíš je někde nablízku. Přece jen je to pro nás povzbuzující."

"Dobře, ale teď vážně," přešel do střízlivějšího tónu Alexijev. "Jestli je to tak - a zdá se to pravděpodobné - máme tu někde zastánce, ale spoléhat na něho nesmíme. Asi bychom měli udělat aspoň ta opatření, o kterých na začátku uvažoval Olda. Vylepšit přepážky, aby chránily lidi před teroristy. Možná přemístit naše pobočky na bezpečnější místa. V Sibírii se budeme muset starat už o dva zajatce - ani nevím, který je nebezpečnější. Jestli jsem to dobře pochopil, Mrzout může telepaticky ovládnout naše roboty a otočit je proti nám, takže ho nemůžeme vzít ani na ostrovy, kde držíme pomocníky dábůlů. Dábel je ještě nebezpečnější, ale nechat je oba v Sibírii by asi bylo kruté."

"Především sem vezmeme Hrdinovou a spolužáky," řekl Olda. "Dáblům bych nevěřil ani pozdrav. Ta díra nad stolem Faustky je příšerná i v betonu, natož když si ji představíš přes lidské tělo."

"Dobře, vezměte je sem," rozhodl Alexijev. "Práci jim najdeme, nudit se nebudou. Vít'a mi právě slíbil úpravy přepážek, rozjedeme to."

"Ať Přítel vidí, že taky něco dokážeme!" přidal se Pepek.

"Jdeme na to, mládeži!" usmála se Máňa.

© Praha 2004